Rytíři Blesku 6

- Dcery Živého Ohně

(Charry de Guyrlayowe IX.)

Arminská sága 9

Fantasy

Mojmír Kříž

© 1976

Autobus

Rytíři Blesku 6 - Dcery Živého Ohně

(Charry de Guyrlayowe IX.)

Mojmír Kříž

Fantasy

(Arminská sága 9)

Autor: Mojmír Kříž

© 1976 Mojmír Kříž

Titul: Rytíři Blesku 6 - Dcery Živého Ohně

Podtitul: (Charry de Guyrlayowe IX.)

Skupina: Arminská sága 9

Žánr: Fantasy

Autor: Mojmír Kříž

Nakladatel: Autobus

Učesaná verze

Generováno v http://sw.gurroa.cz 31.05.2020-15:56 pro SW.

Cesta do ráje

Martin le Goff splnil svůj slib a pilně organizoval spiknutí s úsilím hodným lepší věci. I jeho důstojníci se činili; hlavně Ruprecht, který se stal pobočníkem. Dohlížitelé sice přišli na to, že se kluci o čemsi domlouvají, ale nezjistili, co to je, tak nemohli zasahovat.

Jednoho dne si při procházce na zahradě povídali dva malí kluci z nižšího oddělení. Bylo jim tak kolem osmi a byli bezstarostní a romantičtí, jak se na jejich věk sluší. S Martinem le Goffem se vídali jen zřídka a nebyli zapojeni do spiknutí, nicméně o něm něco věděli.

„Je to pravda!“ přesvědčoval jeden druhého. „Velký kluci chystají ňákej bengál! Chtěj se vzbouřit proti bacharům!“

„Nekecej! To je volovina…“

„Prej přijde posel a dá jim tajný znamení! Osmihrotej kříž…“

„Jakej? Takovej, co je na vojenskejch vozech?“

„Ne, jinačí. Ukazovali mi, jak má vypadat.“

„Namaluj mně ho!“ podal mu kluk kus křídy.

Rozhlédli se, ale všude byl klid. Jen nějaké děti sebraly uřvané Mařence plyšového medvídka, uvázaly ho ke klacku, obložily chrastím a upalovaly jako kacíře. Není známo, jakých prohřešků se Míša dopustil, ale musely to být strašlivé zločiny. Máňa zoufale brečela a kluci vyhrožovali, že ji upálí taky.

Ten první přistoupil ke zdi a namaloval na ni křídou osmihrotý kříž, jak mu to někdo ukázal. V té chvíli si jich všiml dozorce a hnal je s nadávkami od zdi; kříž tam zůstal nakreslen a kluci po čase zapomněli na to, že by ho měli smazat - tak odešli.

Když bylo vypuštěno na procházku vyšší oddělení, povšiml si Martin le Goff okamžitě nakresleného znamení. Zachvěl se a jeho svaly se křečovitě napjaly; ani na okamžik nezapochyboval, že to je signál, který očekává. René přišel,

ale nezdržoval se, nakreslil svůj kříž a šel dál, za dalšími. Celá země je v ohni; a Martin má povinnost vést svoje lidi.

I ostatní spiklenci poznali, co se děje; srazili se dohromady, Martin šeptem vydával rozkazy. Byli smluveni se všemi ostatními; každý ze zasvěcenců rychle svolal svoje kamarády a oznamoval jim, co se chystá. Užalovanému Frickovi slíbili rozmlátit hubu na mraky, když něco řekne.

Když byli vpuštěni zpátky na pokoje, okamžitě učinili, co je třeba. Vmžiku byly rozpárány slamníky a na světle se objevily zbraně: několik nožů, háky s ostrými špicemi, ocelové tyče, dva luky a šípy. Nebylo to mnoho, ale stačilo na neočekávaný útok. Ruprecht zatloukl na dveře, zatímco ostatní předstírali divokou rvačku. Když dozorce odemkl dveře, aby uklidnil výtržníky, hodil mu Martin na hlavu deku, ostatní se na něj vrhli a vmžiku ho svázali jako balík. V jeho pouzdru na revolver sice nalezli zbraň, ale k velké Martinově lítosti bez nábojů; dozorce nebyl tak zlý a nepovažoval to za nutné. Zato klíče nosil všechny, kluci se jich okamžitě zmocnili a vydali se osvobodit ostatní.

Lidé zasvěcení do problémů oné polepšovny tvrdili, že dozorci a vedení nebylo v průměru horší, než je zvykem v těchto kruzích. Byli přísní a vůči svým chovancům tvrdí, ale většinou chlapce ani dívky netýrali a nijak zvlášť jim neubližovali. Pokud někdo byl ničema, dalo se to přičítat běžné zpustlosti mravů, která není ničím neobvyklým mezi dozorci věznic všech zemí. Jediný z nich byl skutečně sadistický zpustlík, který se vyžíval v bití, ponižování a zlobě; shodou okolností právě ten objevil vzpouru.

Přicházel po chodbě, když slyšel neurčitý šum a křik; přiběhl blíž a spatřil, že proti němu se hrnou z jednotlivých cel kluci vyzbrojení klacky a noži, v čele s le Goffem. Chlap se rozčílil k nepříčetnosti, počal mávat obuškem a vyhrožovat, ale oni šli blíž a chtěli si s ním vyřídit svoje účty. Darebák vytáhl pistoli a několikrát vystřelil.

Jedna jeho rána našla cíl; vedle Martina padl malý chlapec. Kdo může vědět, proč to byl zrovna ten, který ráno nakreslil na zeď osmihrotý kříž? Snad chtěl Martinovi vysvětlit, jak došlo k omylu; snad chtěl jít v první řadě, aby odčinil

statečností ten drobný prohřešek. Nikdo se to už nedozví, protože ubožák padl na dlažbu a pod jeho tělem se rozšiřovala kaluž krve.

Povstalci ucouvli a někteří dokonce chtěli utéci hrůzou; to byl taky dozorcův úmysl. Ale Martin le Goff zařval: „Na něj!“ a pár jich vyrazilo proti dozorci. Ten vystřelil ještě jednou, pak jej zasáhla do hlavy Martinova železná tyč. Vzápětí darebák zmizel v klubku klacků a tyček. Martin mu vykroutil z ruky revolver, Ruprecht našel v kapse kabátu další zásobník. A Martin, mávaje revolverem, vedl svoje vojsko proti dalším.

Ti už pochopili, co se děje, shromáždili se a dohadovali, jak vzpouru potlačit; ředitel se pokusil vyjednávat, ale byl spoután a zavřen do jednoho pokoje. Jeho zástupce se zkusil bránit, ale Martin jej střelil zblízka do prsou. Potom padlo několik ran ze strany dozorců a vzápětí nastala krvavá řež. Nešťastní bachaři byli pobiti rozvášněnými vězni jako stádo; nikdo už nepřemýšlel nad tím, co činí.

Až když vychladly horké hlavy a Martin poznal, že se dopustili vraždy, pochopil že vykročili na cestu, která nevede zpátky. Věřil, že je jen jedním z mnoha, že neučinil nic, co by nedělalo v této chvíli i mnoho dalších; ale pochopil, že pro něho a jeho lidi už nevede cesta jinam, než k René le Mogniérovi.

Vítězové s nadšeným řevem páčili dveře skladišť, brali si civilní oděvy, cpali se jídlem. Důstojníci s námahou zajistili sekery a jiné vhodné zbraně, taky koně, kterých bylo jen šest, všichni tažní. Vyvedli je, připřáhli k nim vozy, kterými se jezdilo do města na nákup a připravili je k odjezdu.

Ruprechtova skupina se probila do dívčího křídla polepšovny a osvobodila holky, které tam byly drženy. Přiběhly k chlapcům a zapojily se do drancování. Jejich velitelkou byla dívka Vilma; jen čtrnáctiletá, ale měla za sebou velmi pestrý život, od drobné zlodějky přes členku zlodějské tlupy až k mladistvé prostitutce. Otčím ji prodal do bordelu nejnižší úrovně; protože se jí opilí zvrhlíci, kteří patřili k častým zákazníkům, hnusili, utekla a potulovala se; přivedli ji sem zanedbanou, zavšivenou, pročež chodila s hlavou

ostříhanou dohola; jinak měla mnohem víc zkušeností než všichni kluci dohromady.

„Poslyš, Martine,“ řekla, když na chvíli zůstali sami. „Já sice věřím tvýmu René le Mogniérovi, že nám pomůže; ale seš si jistej, že přišla ta správná chvíle? To, co jsme udělali, nám může vynýst kriminál - i špagát! Chápeš to?“

„Chápu. Ale oni zabíjeli první! Teď už nemůžem zpátky!“

„To jsem pochopila! Ale kam chceš dojít? Je pravda, že je někde země, kde budeme moci žít jako lidi?“

„Je to naše poslední šance! Taková země musí bejt!“

„Tak nás teda veď. Teď musíme držet pospolu…“

Uřízla kus rudé drapérie, která zdobila ředitelovu kancelář a uvázala si ji na hlavu jako šátek s cípy na levé straně tváře. „Jsme spojený poutem krve! Prolili jsme krev a taky naše krev poteče, než se dostanem k našim! Měli bysme mít taky znak rudý barvy, znak krve…“

Martin uškubl kus drapérie a ovázal si stejný šátek, jaký měla ona. Svolal svoje důstojníky a řekl jim: „Každej náčelník bude nosit na palici buď rudej šátek, nebo aspoň hadr, aby bylo jasný, kdo je šéf! Na takový označení mají právo jenom takový, co zabili nebo zranili nepřítele! Bude to čestnej odznak těch, který spojuje krev!“

Chlapci si ovázali hlavy červenými šátky a zbytek rudé látky vzali s sebou. Vzali všechno, co jenom šlo, naložili to do vozů a přidali taky malé děti, které by nevydržely tak dlouho a rychle šlapat. Potom vyrazili; Martin věděl, kudy a kam. Menší děti se bály jít a brečely; ale nechtěly se odloučit od velkých a Martin je nechtěl nechat ve vypleněné polepšovně. Měl také několik raněných, ti plakali a křičeli bolestí, ale nikdo jim nedokázal pomoci. Vzali sice lékárničku a Vilma se pokoušela je ošetřit, ale její lékařské zkušenosti byly chabé.

V noci napadli osamělou hájovnu uprostřed lesů. Hajný a jeho adjunkti nebrali smečku usmrkaných kluků zprvu vážně; než pochopili situaci, byli svázáni. Kluci jim pobrali všechny střelné zbraně a taky dva koně, kteří v hájovně byli.

Až ráno se podařilo jednomu vyprostit z pout a po osvobození ostatních odešel do města oznámit to policii.

Policejní úředníci považovali celou událost za nějaký nesmysl; teprve když přišli do polepšovny a spatřili mrtvoly dozorců, pochopili, že tohle není nějaký hloupý kousek potřeštěných kluků, ale skutečný boj.

Velitel vyslal za uprchlíky šest jízdních četníků s karabinami, zkušených a tvrdých. Ale ani Martin nebyl bez zkušeností; celá staletí se jeho rod skrýval před těmito četníky a Martinovi vnikly dispozice pro takový život do krve společně s mateřským mlékem. Ponechal menší děti s vozy a zásobami v bezpečné skrýši a sám se se svými Červenými šátky vypravil do boje. Po obratně předstíraných stopách došli četníci až doprostřed lesa; tam konečně zastavili, aby napojili koně a odpočinuli si. Martinovi kluci číhali v záloze a boj byl krátký. Padlo osm dětí, mezi nimi druhý pobočník Michail; ale z četníků zůstal naživu jen jeden, i ten byl těžce raněn a pomocná výprava ho nalezla až druhý den. Martin získal šest koní a karabin; jízdní koně rozdal svým nejbližším důstojníkům a pokračoval i s dětmi v cestě.

Cesta to byla hrozná; malé děti plakaly strachem, ranění bolestí. Doposud měli co jíst, bylo dobře; i když jim chutnalo jako vlčatům a nešetřili jídlem. Martin ztrácel nervy a klid, neustále posílal svoje jezdce na zvědy, kdy už narazí na nějaký jiný oddíl povstalců (či René le Mogniéra), ale nikde nebylo slyšet, že by se spiklenci hýbali.

Třetího dne cesty přepadli zámek, který nyní náležel nějakému zbohatlému obchodníkovi s kůžemi. Na zámku bylo mnoho koní, potraviny, celá zbrojnice historických zbraní. Kromě toho tam byl starý vrátný a jeho stará žena, dvě mladé služky a kočí. Byli to lidé dobří a nepříliš odhodlaní, a tak nebránili divoké sebrance v drancování. Kluci si navlékali brnění po křižáckých rytířích, mávali meči a starobylými ručnicemi; našli taky pánovy lovecké zbraně, i ty zabavili. Na zámku přespali a vyžádali si od služebnictva ujištění, že oznámí nevítanou návštěvu až zítra; což se stalo.

Pátý den to Martin už nevydržel a poslal jednoho z Červených šátků na výzvědy k jedné polepšovně, o které

věděl, že má být zapojena do spiknutí. Kluk se vrátil nazítří s hlášením, že tam nikdo nic neví a ani jim nenapadlo se vzbouřit. Byla to Jobova zvěst; postrašené děti se choulily k sobě v lesní skrýši, jektaly zuby a bály se. Během noci uteklo dvacet nejmenších, aby se přihlásily ve vesnici, kterou včera po cestě viděly. Také ranění prosili, aby je Martin nechal někde u lidí; raději se vrátí do vězení, než by trpěli až do smrti v ležení povstalců. Martin jim to slíbil.

V té chvíli mu pomohla Vilma; stála na jednom z vozů a křičela přeskakujícím hlasem na zbídačelé mužstvo: „Co jste si mysleli? Že na nás budou někde čekat s klíčema od města a pečenýma husama? Že nás budou vítat jako osvoboditele nebo hrdiny? Museli jste přeci počítat s tím, že jdeme do boje, budeme zabíjet a umírat! Je to naše povinnost, povinnost bojovníků za svobodu!“

Vyděšené děti se choulily k sobě a popotahovaly; ale dívka s rudým šátkem na hlavě ječela dál: „Kdo z vás je natolik nízký, aby chtěl být otrokem? Kdo se chce vrátit k ranám, trýznění, špatnýmu žrádlu a urážkám? Není lepší padnout na poli cti a slávy, než být zadupán do země botama těch, co nás nenávidí?

Slíbili nám ráj na zemi, slíbili nám zem plnou slunce a štěstí; zem, která rodí dost jídla pro všecky lidi, kde budem konečně lidma! Ale znamená to snad, že dostanem to všecko zadarmo, že za to nemusíme nic dát? Nikdy nikdo nedostal nic zadarmo, tak ani my nedostanem! Co máme dát my, co nemáme nic? My dáváme svou krev, svůj život! Umíráme, aby ti, co dojdou na konec cesty, mohli žít! Slíbili nám cestu do ráje; a my do toho ráje dojdem!“

„Ale - musíme kvůli tomu skutečně zemřít?“

„Je lepší zemřít než žít v otroctví!“ řekla Vilma. „Ať ten, kdo ztratil víru, odejde; ale my, co dojdem k cíli, budem žít v ráji na zemi! Kdo má odvahu a kdo chce bejt šťastnej, půjde s náma! O ty ostatní nestojíme; ať táhnou ke všem čertům!“

„Půjdeme,“ volali na ni. „Půjdeme do ráje! Musíme tam jít!“

„Martine, ty nás povedeš! Možná se stala chyba a plamen vzpoury se doposud nerozhořel; tak ho teda podpálí naše červený šátky! Ta polepšovna tam je bohatá, je tam plno zbraní, jídla, koní; kdo chce, půjde s náma! Získáme nový bratry a sestry, nový bojovníky, nový Červený šátky! Zaútočme na polepšovnu a osvoboďme je!“

Martin le Goff neseděl tak často ve školní lavici a neuměl tak mluvit, ale přijal - taky návrh uskutečnil. V polepšovně věděli o vzpouře, která se chystá; ačkoliv neměli tušení, že už začala, připojili se k Martinovi. Zato tam nechali menší děti, které se bály, a pár raněných, kteří už nemohli dál. Martinovy Červené šátky přepadly vojenskou strážnici, odzbrojily vojáky, kteří až na hlídku spali, a ukradli koně a zbraně; Martin rozdělil oddíl na dva proudy, které postupovaly nezávisle na sobě, tak se mu podařilo zmást četníky, kteří po uprchlících usilovně pátrali. Chlapci přepadali osamělé usedlosti, brali koně a jídlo, kde našli i zbraně - a červenou látku na šátky. Občas tekla krev; kluků i lidí, kteří si nechtěli dát vzít svůj majetek. A potom se hlavy dalších jezdců ozdobily znamením krve.

Nepostupovali přímo, měnili směr cesty, skrývali se a napadali osamělé oddíly nepřátel. Zabíjeli a umírali; hladoví, promrzlí, zbídačelí. Jejich cesta do ráje byla poseta mrtvými, ponejvíce vlastními; na zasněžených cestách tekla mladá krev. Byli šílení, neuznávali nic kromě sebe a nechtěli nic, než dojít do ráje.

Co by udělali lidé, kdyby byli věděli o jejich touze? Možná by jim otevřeli cestu a pomohli jim dostat se k nám, k cíli jejich strastiplné pouti. Ale lidé nevěděli nic; proto děti umíraly ve sněhu zbytečně a nesmyslně; jen pro vidinu iluzorního štěstí, vznášející se v dálce.

Martin le Goff nepřemýšlel. Od malička mu lidé ubližovali a on ubližoval lidem. Nevěřil, že jsou na světě dobří lidé, kromě těch, s nimiž se spojil bratrstvím krve. A přitom věřil, že tam v dálce, u cíle cesty, najde lidi dobré a laskavé, s nimiž bude moci žít. On, který lhal a podváděl, věřil vyprávění o Arminu jako té nejpravdivější pravdě; i když ani René, který

mu o něm vyprávěl, ho nikdy neviděl. Martin věřil v ráj na zemi - a vedl své jezdce do ráje.

Císař Vilém II. byl rozhněván na nejvyšší míru. Členové rady se chvěli před jeho rozlíceností a horečně uvažovali, jaké svoje zásluhy nanést, až se bude projednávat jejich osoba. Neboť pán německé říše zlostně křičel:

„Válka ještě nezačala - ale po celém Německu teče krev! Kdo to zavinil, pánové, kdo za to může? Jenom vy a vaše neschopnost! Nic mi nevysvětlujte, já to vím! Kdo může za to, že nás všichni napadají, kradou a loupí? Moltke, vysvětlete to!“

Moltke: „Vaše Veličenstvo směšuje několik věcí! K válečným operacím patří jenom ty tlupy lidí z Polska, které přepadají přímořské oblasti. Zřejmě táhnou přes pobřeží k Templářům. To bylo zřejmé od chvíle, kdy na řádových sídlech vztyčili prapor se zkříženými meči…“

Von Falkenheym: „Co je to za hloupost? Jaký prapor, jaké zkřížené meče? Já to nechápu!“

Moltke: „Řádové znamení počínající války je prapor se zkříženými meči. Když je vyvěšen, znamená to, že řád přijímá vojáky. V Polsku byl vztyčen na několika místech; všichni Poláci, kteří dřív pod vedením komenditora Lasęky připravovali povstání, teď táhnou přes moře nebo jinak k vojsku de Guyrlayowa.“

Von Büllow: „Ať si jenom jdou! Rozmačkáme je jako štěnici i s tím jejich komenditorem!“

Korunní princ Ruprecht von Bayern: „Mlčte, prosím vás! To není vůbec všechno! Co ty ostatní tlupy?“

Moltke: „Pokud vím, v západní části říše se jedná jen o tlupy zfanatizovaných dětí. V podstatě jde o tragické nedorozumění. Jsou to ubožáci, kterých je mi líto. Zajatci, které jsme získali, vypovídají, že jsou v bezvýchodné situaci a udržuje je při životě jenom fanatismus jejich velitelů. Chtějí k Baarfeltovi; ale není to jeho akce, spíš jejich vlastní nápad. Bojím se, že ani Guyrlayowe z nich nebude mít velkou radost!“

Luddendorff: „Kašlu mu na to, jestli má radost nebo ne! Je to nějaký jeho trik, jak nás poškodit! Věřím tomu, že i ty smečky jsou jeho dílo. Povídá se přece, že umí krotit zvířata; třeba ho poslouchají i ti vlci…“

Moltke: „Nevyprávějte nám tu pohádky, prosím vás! To je strašidlo pro děti, nějací rozumní vlci! Ještě že jste si nevymysleli upíry a vlkodlaky! Objevily se vlčí smečky, no prosím; je tuhá zima a vlci vždycky v zimě napadají domácí zvířata. A že zakousli taky několik lidí, to snad nemůžeme ovlivnit! Jsou vystrašení a hladoví, tak koušou lidi! Stačí udělat na ně hon, obklíčit je a vystřílet - a je to!“

Luddendorff: „Jenže oni se pohybují po celém Německu a jak se zdá, míří taky oni ke Guyrlayowovi. Kromě toho někdo viděl už i rysy a medvědy - to je podle vás taky běžné?“

Moltke: „Babské tlachy!“

Luddendorff: „A opovědný list toho knížete Warta?“

Moltke: „Falzifikát. Nepovedený žert nějakého hlupáka. Mám tady opis toho opovědného listu; copak takhle se může vyjadřovat nějaký vlk z lesů? To psal nějaký vtipálek; jen poslouchejte.“

1

Já, Wart z Bialego Kamenia, vlčí šlechtic a kníže, opovídám tímto a vyhlašuji věčné nepřátelství všem lidem, kteří ze zla a nenávisti, která je jim vrozena, zavraždili moje ženy a děti; přísahám při Měsíci, který je naším Bohem, že je budu zabíjet a mstít se, dokud nevyteče z mých žil poslední kapka krve! Na věčné časy budu mstít krev svých nevinných dětí, dokud se moje kožešina nerozpadne v prach. Zářící duše mých předků se vznášejí kolem mne a dávají sílu mým zubům, aby rozdrásaly hrdla mých nepřátel; ať mi dopomohou ke spravedlivé pomstě!

Důstojníci potřásali hlavami a kníže Albrecht von Württemberg se pohrdavě zasmál. Vilém II. se mračil i nadále.

Vilém: „Bohužel, ani s Guyrlayowem se nám nedaří nic tak, jak bychom chtěli. Ztratili jsme úplně kontakt s jeho posádkou; zprávy od našeho agenta jsou ty nejhorší. Hindenburgu, přečtěte to poslední hlášení!“

Hindenburg: „Hlášení č. 35.“

V poslední době vzrůstá počet přicházejících vojáků i důstojníků. Dostavil se jistý Palmiro Corsi; tvrdí o sobě, že má tři sta jezdců. Je to Ital nejistého původu, kariérista, vychytralý lupič a námezdný vrah. Neustále přicházejí další Poláci; nemám možnost zjistit, kolik jich je.

Bellini byl povýšen na kapitána; vede náborovou kancelář ve městě a obskurní nevěstinec, který slouží jako svérázné kulturní středisko. Prosazuje kult fénické bohyně Astarté, kterou nikdo samozřejmě nebere vážně, ale obřadů se zúčastňují rádi vzhledem k jejich sexuálně dráždivé náplni. O víkendu je navštívil oddíl Rytířů Černého Kříže, vedený jistým Brunem von Weranskim a jeho milenkou (?) a ideoložkou řádu profesorkou Odilií Raubvogelovou; dle svědků bylo dosaženo plného pochopení a uzavřena dohoda o spolupráci. Doktorka Odilie byla prohlášena velekněžkou.

Nálada ve vládních oddílech je čím dál napjatější; přispívají k tomu psychotechnické prověrky, které provádí Almetta. Každý den bere na test několik vojáků; poddůstojníky prověřil a vyřadil tři čtvrtiny, které G. zařadil do trestné roty. Obávám se, že ani já neprojdu testem, bude-li se mnou prováděn. Někteří vojáci z obavy před testem uprchli z kasáren, bohužel právě ti, kteří nám byli věrní.

Většina jejich »odborníků« jsou mágové, kteří se zabývají některým aspektem duševní činnosti člověka. Se zajatci, bývalými vojáky Německé říše, podnikají řadu podivných pokusů. Nejnovější metoda je přímý přenos vědomí z jedné osoby na druhou; provádí se tak, že v hypnotickém stavu se propojí jejich myšlení, takže po probuzení mají oba jedinci

stejné vzpomínky. Úspěšnost těchto pokusů je přibližně třicet procent, s postupujícím časem vzpomínek ubývá nebo se jeví nedůležité. Nicméně osoby, které byly této metodě s úspěchem podrobeny, ztrácejí zájem dále sloužit v armádě, naopak touží uprchnout a ztratit se z dosahu. Velení jim vychází vstříc výrobou falešných dokumentů.

Pokusil jsem se vyzvědět nějaké bližší informace, podle znění instrukce č.XB 12. Zjistil jsem, že tyto údaje jsou přístupné pouze jedincům, kteří dosáhli minimálně rytířského zasvěcení, což jsou z vojáků Oberon, Kérac, Bellini atd. Samotní T. ty znalosti ochotně rozšiřují, ale během výuky podrobují žáky intenzivnímu vymývání mozku, následkem kterého dochází k nevysvětlitelným změnám v hodnotové orientaci. Neodvažuji se požádat o zařazení do výuky z obavy, že bych také já mohl být infikován a ztratit zájem o plnění dalších příkazů i službu v zájmu Německé říše.

Nemám spojení s vašimi rezidenty a obávám se, že zakrátko nebudu mít ani možnost posílat hlášení. Naléhavě žádám o pomoc! Jinak hrozí naprostý konec. J.

Von Emmich: „To je hrozné! Měli bychom mu pomoci!“

Von Haeseler: „Rád bych věděl, jak si to představujete!“

Moltke: „Bohužel v současné době mu nemůžeme nijak pomoci. Je už naší jedinou nadějí, lidé ve městě odmítají jakékoliv akce proti Guyrlayowovi. Bojí se ho! Hlásí, že oddíly jeho jízdy projíždějí krajem a všechno kontrolují. Nejen vládní vojáci, také řádoví jezdci. Okresní hejtman protestoval, ale on na to nebere ohled. Zřídil tak zvanou Radu obrany města, sám jí předsedá a rozděluje úkoly: tohle zařídí ten, to onen. Neuposlechnutí rozkazů trestá vězením nebo i smrtí.“

Falkenheym: „Pane, to je důstojník!“

Vilém II.: „Zajímají mne ty psychotechnické zkoušky! Co to je?“

Moltke: „Náš agent o tom mnoho neví, nikdy nejednali před ním o podrobnostech. Zavedl to ten Španěl Almetta.

Pozve si vojáka do kanceláře a tam ho uspí mesmerickým spánkem. A klade otázky. Voják mu poví všechno, co ví, ani o tom nemá tušení. Když se probudí, vůbec neví, co povídal. Almetta jen napíše: vyhovuje - schopen - nevyhovuje - zločinec. Kteří vyhovují, mají nárok na povýšení v případě, že je jich zapotřebí. Kdo mají schopen, slouží jako vojáci. Kteří nevyhovují, jsou zařazeni do trestných rot. A pokud se někdo přizná ke zločinu, jde před polní soud, kterému předsedá Japonec Yamanaki. Většinou odsuzuje každého k smrti, ale Guyrlayowe běžně dává z milosti deset let nucených prací. Oběsili zatím dva lidi, to k zastrašení stačilo…“

Von Einem: „Co tomu říká ten kapitán Janssen?“

Moltke: „Má strach, jako všichni. Musí poslouchat; Guyrlayowe mu jenom dává rozkazy, o ničem se s ním nebaví. Má svoje důstojníky, převážně řádové. Když povýší někoho z místních, vyžaduje od nich zapojení do řádu…“

Büllow: „Nejlepší by bylo nějak mu vpadnout do zad! Provést proti němu nějakou chytře vedenou akci, která by ho znemožnila!“

Vilém: „Máte na mysli něco konkrétního?“

Büllow: „Pouze nejasnou představu; ale znám lidi, kteří by něco dokázali vymyslet! Využijeme našich agentů v té zemi a zamotáme Guyrlayowa do místních nepořádků. Souhlasíte?“

Vilém: „Pokuste se o to. Zní to rozumně.“

Moltke: „Jak dlouho budeme čekat ne příhodnou dobu k útoku?“

Vilém: „Především do zlepšení počasí. Bojovat v hlubokém sněhu je nesmysl; jeho šelmy to možná umějí, ale naši vojáci ne! Doporučuji konec března nebo počátek dubna…“

Moltke: „Do té doby se mu tam sejde tisíc řádových jezdců!“

Vilém: „O to slavnější bude naše vítězství!“

Tím byla schůze válečné rady skončena.

Princezny

Pevnost Swärzbeeck připomínala ze všeho nejvíc cikánský lágr; na prostranství, kde byl dřív volný prostor pro cvičení mužstva, teď vyrostla řada stanů a podivných dřevěných bud, všechny vybavené malými kamínky. Konírny i ostatní hospodářské budovy byly přeplněny koňmi, za konírnami stály vozy, na kterých se měla odvážet kořist, i lehká polní děla. Kromě toho byly postaveny dva dlouhé zděné a dřevěné baráky; v jednom byli zavřeni zajatci, ve druhém bydleli řádoví vojáci.

Po nádvoří neustále pobíhali podivně vystrojení muži: vojáci v uniformách byli v menšině, i ty uniformy byly často všelijak vylepšeny. Poláci v pestrých kabátcích s rodovými znaky na prsou či zádech, řádoví jezdci v polokožíškách nebo černých bundách, všelijací dobrovolníci. Byly tu slyšet nejrůznější jazyky: italština, španělština, ale i tak exotické jako řečtina, arabština a černošská nářečí. Když kapitán Janssen potkal na dvoře prvního černocha, málem dostal nervový šok a rázně žádal, aby se už víckrát příslušník podobné nižší rasy neobjevoval v jeho blízkosti. Charry se mu vysmál a nějaký kluk v opeřeném klobouku ho poslal do jistých míst.

V pevnosti veleli Almetta, Palmiro Corsi, Bellini, Oberon. Důstojníci, kteří neprošli psychologickými testy, byli vyřazeni z jakékoliv činnosti a Charry je poslal do hlavního města se stručným dopisem, že je k ničemu nepotřebuje a proto dává k disposici nadřízeným. Kapitán Janssen rázně odmítl se testu podrobit a Charry na něj nenaléhal; ostatně kapitán se mezi řádovými vojáky cítil jako cizí. Většinou chodil sem tam jako bludná ovce a skuhral; z jezdců ho nikdo nebral na vědomí a ani jeho vlastní vojáci mu neprojevovali žádnou úctu.

Mužstvo se rychle smísilo s řádovými jezdci a za několik dní načichlo svobodomyslnými mravy Templářů. Vojáci čím dál častěji žádali, aby jim bylo dovoleno seskupovat se dle vlastního uvážení a volit poddůstojníky a důstojníky ze svých řad. Běžně se vžilo tykání a oslovování komthurů Svatosti, což nejvíc hněvalo chudáka Janssena. Dalším zdrojem jeho

rozladění byl zvyk, jemuž se začalo říkat rotace uniforem; neustálé výměny za jiné a lepší, přičemž ty dosavadní přecházely na dalšího nováčka.

Mravy a zvyklosti řádových jezdců byly fenomén, který nebyl jasný nikomu, kdo neuvažoval jako oni. Když se objevil Palmiro Corsi, rozesmátý a bezstarostný jako půlroční štěně, nechtěl nikdo věřit, že by tohle mohl být rytíř a plukovník řádové jízdy. Taky proto, že s ním přijelo jenom pár jezdců; avšak průběžně se objevovali další, vždy nadšeně vítaní svými druhy. Stěhovali se do kasáren i do provizorních baráků, dohadovali se, kdo bude sloužit v kterém oddíle a pod kterým velitelem, co podnikne a kde koho oloupí; mezi tím neustále cvičili s nejrůznějšími zbraněmi. Čas od času z nich šla hrůza.

Na první pohled to vypadalo, že jejich jediným zájmem je získat co nejvíc kořisti; taky o tom neustále mluvili. Bezohlednost a chamtivost byly vysoce ceněny; málokdy hovořili na jiné téma, než kde kdo k čemu lacino přišel. Vydávat za něco peníze nepovažovali za rozumné, dokonce většina ani žádné neměla; ovšem kvalitní věci kupovali rádi. Mít dobrého koně a spolehlivou zbraň byla životní nutnost, ozdoby ze zlata a drahokamů jejich mobilní banka. Až během času vysvitlo, že všichni jsou fanaticky zbožní; sloužit Bohu bylo jejich vášní a představovali si to tak, jak jim vysvětlovali jejich velitelé.

Říkali si jezdci; podle Diany už od doby, kdy jezdec znamenalo římského šlechtice. Polský ekvivalent byl harceři, španělský caballeros, italský cavalieri; to vše znamená zároveň rytíře. Avšak rytíř v řádu je něco víc, člověk se zasvěcením Bohu; jezdci zasvěcení neměli a ani o ně moc nestáli, znamenalo by pro ně víc povinností a méně práv. Když je někdo obdržel, stal se automaticky velitelem a byl odpovědný nejen lidem (což nikoho moc netrápilo), ale též Bohu. Rytíři s černými či modrými kameny na osmihrotých křížích měli rovněž kněžskou pravomoc; sice nesloužili mše, ale křest, svatbu nebo pohřeb v pohodě zvládli. Mezi jejich povinnosti patřilo také dělat přednášky svým jezdcům a vysvětlovat jim vše, co nevěděli; jak to probíhá v praxi, nebylo moc jasné.

Zákony státu či jakékoliv jiné společnosti než vlastní pro ně neznamenaly nic; to bylo jasné od počátku. Pokud se jimi vůbec zabývali, tak jen proto, aby se dohodli, jak je obejít. Lidská společnost pro ně byla lovištěm, ve kterém si oni, mocné a dravé lidské šelmy, vyhledávali kořist. Palmiro Corsi to vysvětlil ve své první přednášce takto:

„Lidská společnost byla Bohem stvořena jako dokonalá; avšak lidé ze své touhy po smyslovém požitku poklesli a vytvořili svět, který se vzdálil od dokonalosti i od Boha. Chamtiví a pošetilí jedinci obětovali Satanovi a jeho démonům; s jejich pomocí potom vytvořili svět, jak jej dnes vidíme. My jsme povinni nalézt cestu zpátky k Bohu; navrátit svět k jeho ideálnímu stavu. Zákony, které nejsou od Boha, pro nás nejsou závazné; majetek nesloužící Bohu je bezcenný. Člověk, který neslouží Bohu, není tak docela člověk; pokud jej začleníme do služby, prokážeme mu tím nesmírné dobrodiní. Každý je povinen neustále přemýšlet, jakým způsobem by mohl co nejvíc prospět návratu království Božího na tuto zemi; a k tomu použít vše: lidi, zvířata, předměty, peníze. Obětovali jsme Bohu svá těla, mysl i duši, kterou nám propůjčil; nyní mu obětujeme, čeho se dotkneme…“

Znělo to vznešeně a ušlechtile, ale zakrátko Templáři předvedli názorně, jak to myslí v praxi. Cokoliv kdo z jezdců spatřil, bez váhání použil ke své službě. Pokud tomu předešlý majitel nechtěl rozumět, dával tím najevo svou chamtivost, nepřejícnost a službu Satanovi. Samozřejmě se neslušelo brát si něco bez dovolení; taky proto byli jezdci tak chudí. Pokud se ale majitel dopustil třeba zločinu nebo jen přestupku proti Bohu, situace se měnila: jeho majetek propadal soudu a kdo jej navrátil ke službě, ten jednal správně. Chcete příklad?

Dejme tomu, že existuje banka. Její majitel se ke svým bližním chová nemravně, okrádá je na úrocích, hromadí peníze a nedává patřičné dary zbožným a šlechetným ovečkám z řádové jízdy. Tento ohavný nemrava propadl peklu a Satan ho potrestá; avšak ušlechtilí jezdci se rozhodli ho zachránit a dát mu možnost se napravit. Nějakým způsobem odejmou část jeho jmění a začlení do služby Bohu; třeba si za to nakoupí koně a zbraně. Tato akce ovšem podléhá schválení rytíře; rytíř vstoupí do meditace, důkladně si věc promyslí

a rozhodne, zda si počínat tak či onak. Rovněž obětuje všechny získané prostředky Bohu; třeba ještě před tím, než je jeho jezdci převezmou. Když při tom někdo zahyne, jde jeho duše přímo do nebeského hradu, kde vyčkává, až se bude moci opět narodit jako vznešený Obránce trůnu Božího. Když někdo padne mečem řádového jezdce, rovněž dosáhne podobné cti, i když byl zaživa bezbožný pohan. Je tedy nanejvýš ušlechtilé zabít ho; samozřejmě při zachování všech zásad. Ti ubožáci ovšem nevědí, jakou čest jim jezdci prokazují, a usilovně se brání; buďme k nim shovívaví, jsou v iluzi.

Jedinců v iluzi je spousta; třeba ženy. Taková ženská dělá tu chybu, že žije v nevědomosti a netuší, že její jedinou povinností je sloužit Bohu. Když třeba vykoná zbožný čin, že pečuje o bojovníka zasvěceného Bohu, živí ho, pere a zašívá mu prádlo a v noci mu zahřívá lůžko, je jí mnohé odpuštěno a jde rovnou do ráje. Pokud s ním ještě ke všemu má děti a vychová je jako řádné, zbožné a vychytralé jezdce, má to nebe spolehlivě jisté. Úkolem mladších mužů je vyhledávat ženy k tomu vhodné, oženit se s nimi a přivést je tak na správnou cestu. Zpočátku to některá nechce pochopit; ale však ona na to časem přijde!

Když svoji filozofii italští jezdci vysvětlovali druhým, zůstával jim občas rozum stát. Zakrátko vyšlo najevo, že mnozí žijí tak, že bydlí ve městech nebo na venkovských statcích, často z milosti druhých, kterým tak dávají možnost zapojit něco ze svého majetku do služby. Někteří tu a tam bezostyšně kradou; není to sice pěkné, ale oni konají velmi ušlechtilou činnost, totiž nasazují vlastní život, aby dopřáli původnímu majiteli obětovat část svého majetku. Lidé je nazývají povaleči, příživníky nebo flákači, ale hluboce se mýlí; my se však na ně nezlobíme, protože jsme nesmírně laskaví a pokorní.

Všichni jezdci se neustále cvičili v boji; ušlechtilé jsou staré šermířské techniky, jako italská či španělská škola, ale je nutné ovládat taky nové zbraně. Vůbec, veškerá technika je od toho, aby se ovládala a zapojila do služby; někteří už uměli i řídit auta a nepochybně si je časem pořídí. Ochotně se dávali zaměstnat v jakémkoliv postavení a pracovali velmi dobře; špatně pracovat znamená plnit Pánovu vůli nedokonale.

Nebyli však připoutáni k výsledkům své práce; když je přestala bavit, klidně odešli jinam nebo nedělali vůbec nic. V mládí nesmírně rádi studovali, cokoliv a tak dlouho, dokud jim to někdo byl ochoten financovat. Vynikali inteligencí a mnozí dosahovali velkých studijních úspěchů, ale zřídka je uměli proměnit v nějaký hmatatelný zisk.

Mnozí patřili ke staré šlechtě; nebylo nenormální, že uměli vyjmenovat svoje předky až k římským patriciům. Mezi nimi se čas od času objevovaly nemanželské děti a všelijaké šílené propletence vztahů; rodinné spory, hádky, boje i vraždy. Ovšem, že s činy svých předků nesouhlasili, byly bezbožné; avšak na druhé straně na ně byli zároveň hrdí. Nevylučovali, že oni sami se dopustili či ještě dopustí nějakých přečinů; právě proto musí tím usilovněji sloužit, aby jim bylo odpuštěno.

Že byl někdo původem Ital, to bylo hezké, ale ne rozhodující; šlechta je nadnárodní. Z toho důvodu může být šlechtic docela klidně Polák, Číňan nebo Maur; vznešené postavení získává, když se jej dosavadní šlechtic dotkne rukou nebo s ním zkříží zbraň. Černí otroci, kterým bylo dovoleno být ve styku se šlechticem, byli ušlechtilejší než svobodní lidé, kteří se odvrátili od Boha a honí se za majetkem. To bylo jasné zejména všelijakým lidem pleti černé, snědé či žluté, kteří se k řádu připojili a nyní tu zásadu usilovně prosazovali; nejraději zbraní. Černoši bojovali výtečně; zlé jazyky tvrdily, že je to jediné, co ovládají. Jezdci byli samozřejmě rasisté, pohrdali každým nižším stvořením; nejvíc ti, kteří sami z nižších kruhů vzešli.

Kromě tradiční šlechty tu byli nováčci; to se dělo tak, že šlechtic za nějakých okolností přilnul k mladšímu jedinci, ze kterého si udělal nejdřív sluhu, pak zbrojnoše a nakonec vojáka. Často to byly děti; řádový jezdec s sebou klidně vláčel světem bezprizorného kluka, kterého sebral na silnici, dělil se s ním o hubenou stravu a učil ho všemu, co sám uměl. Existovala na to rovněž teorie, že tito tuláci už v předešlých zrozeních byli služebníky Božími a je třeba způsobit, aby si na to vzpomněli. Různých teorií bylo vůbec víc než zdrávo; téměř každý starší jezdec ovládal leccos z magie a různých mentálních technik, které se přiučil od zasvěcených rytířů.

Jedna z nich byla, že pohledem do tváře odhadovali, kdo k nim patří a kdo ne; v mnoha případech se nespletli a vyhlédnutý jedinec se skutečně přidal.

Souvisela s tím drobnost, kterou cizí nejdřív považovali za vtip nebo zábavu: počítání let v řádu. Jezdci neuznávali normální letopočet a za datum svého zrození někdy vydávali vstup do řádu. Bylo divné, když bělovlasý stařec tvrdil, že je mu pětadvacet, ale ještě zvláštnější, když nějaký usmrkanec prohlašoval, že je mu sedm set šedesát. V tomto případě počítal do svého věku službu svých vznešených předků a činnosti v předchozích životech. Ostatní to kupodivu brali vážně.

S těmito předpoklady přitáhli do Swärzbeecku; už předtím byly jisté náznaky v jednání Charryho, ale jezdci to vyhlašovali jasně a bez zábran: člověk začíná ve chvíli, kdy si pověsí na krk řádový kříž. Do té doby byl členem nějaké společnosti, armády, státu; konečně, proč ne? I my budeme po nějakou dobu členy této armády, budeme sloužit tomuto státu. Potom zemřeme nebo odejdeme, o tom rozhoduje Bůh. Budeme sloužit natolik zodpovědně a podle vůle Boží, abychom nebyli zatraceni; na ničem jiném nezáleží. Někomu z nás se podaří získat majetek, pozemky, služebnictvo, ženu, děti, továrny či banky; jiným se to nepodaří. Ten majetek není žádné potěšení, jsou to objekty, které nám svěřil Bůh, abychom se o to pečlivě starali. Když nám nesvěří nic, máme ještě větší štěstí, že se nemusíme o nic starat. Sláva Bohu; můžeme nasednout na koně a hnout se o číslo dál.

Chceš jít s námi, vojáku? Jsi vítán! Do této chvíle jsi byl bezvýznamný jedinec, zmítaný ošidnou náhodou. Jestliže ale svěříš svůj život do rukou Bohu, přijmeš službu a připustíš, aby sám Pán rozhodoval o tvé budoucnosti, stáváš se rázem šlechticem, jezdcem řádu Templářů. Vlastně se vůbec nic nezmění, budeš dělat pořád totéž, co jsi dělal předtím; ale s vědomím, že se máš při každé příležitosti rozhodnout správně, dle Pánovy vůle. Jestli v budoucnu odpadneš, začneš se považovat za vlastníka věcí, pána svého osudu a bezbožného ateistu, poklesneš; což nijak nevadí, alespoň v této chvíli jsi sluhou Božím. Pojď s námi, nedělej si starosti a nadšeně očekávej, co ti pošle!

Chceš si svoje tělo vyzdobit tetováním, zlatou náušnicí nebo nápadnou uniformou? Proč ne, alespoň nepřítel pozná, že jsi osoba významná a nebezpečná každému uctívači Satana! Nelíbí se to snad tvému dosavadnímu důstojníkovi? Vykašli se na něj, je to jednak blb, jednak bezbožný ateista. Proč ho vůbec posloucháš, ustanovil ho snad nad tebe Bůh? Máš právo si dobrovolně zvolit, koho chceš poslouchat jako velitele. Náš rytíř Palmiro Corsi je zkušený, moudrý a zbožný; vrchní velitel Mario di Carialti je potom anděl Boží, jenž sestoupil z Hradu Grálu, aby nám prokázal tu čest a vedl nás. Budeme ti vyprávět, jaké hrdinské činy dokázal… Charry Guyrlayowe je samozřejmě také zbožný světec; to vidíš na tom, že ho poslouchají tygři a leopardi. Bůh je osvítil, takže mluví, jezdí na koních a konají službu jako lidé, co je na tom zvláštního? Svět je plný andělů, démonů a všelijakých dalších bytostí; jenom hlupáka to může překvapit.

Vojáci to přijímali s velkým zadostiučiněním; avšak soustavně se šířily zmatky, hádky a drobné potyčky. Mnozí požadovali, aby bylo jasně stanoveno, kdo je tu důstojník, v jaké hodnosti a čemu vlastně velí. Řádoví jezdci krčili rameny, jim bylo vše jasné; Charry tedy rozhodl, že v neděli se budou konat volby velitelů. Vydal směrnici, že řádoví jezdci se nebudou plést do věcí, po kterých jim nic není; záhy však vysvitlo, že volby nelze uspořádat, pokud jezdci nezajistí řádné sčítání hlasů a pořádek všeobecně. Mnoho vojáků to pochopilo tak, že pokud není někdo v řádu, nemá vůbec do ničeho kecat.

Vojáci zvolili důstojníky Oberona, Belliniho, Kéraca a Abrahama Kesselese. Oberona a Belliniho žádali učinit kapitány, druhým dvěma přidělit hodnost nadporučíků. Charry souhlasil. O vrchním veliteli se vůbec nediskutovalo, ačkoliv Charry se nechal slyšet, že by se toho rád zbavil. Lukáš a Palmiro měli hodnost plukovníka a nikdo se tomu nedivil; co se týkalo Yamanakiho či Almetty, byli oslovováni generále a o jejich hodnostech se nehovořilo; je si vyvolil Bůh, ne lidé!

Dále byli zvoleni téměř všude noví poddůstojníci; staré zásadně nikdo nechtěl. Charry neměl námitek, ale vyjádřil obavy, zda si ti noví poradí s výcvikem mužstva. Palmiro odpověděl, že ochotně přidělí ke každé četě zkušené

instruktory, kteří vychovají oddíl i s velitelem; nejlépe mírným násilím.

Volby se slušelo oslavit, takže Bello Bellini pozval všechny do svého zábavního komplexu ve městě. Kam že? Co je zábavní komplex? Hned se dozvíte: ke skupině dívek, obsluhujících chrám Astarté, bývalou Červenou růži, se přidaly další, protože jim bylo líto, že má úspěch a ony ne. Postupně se jednotlivé podniky začlenily do komplexu; patřily k němu lázně, restaurace, sportovní aréna a herna; vyšlo totiž najevo, že Astarté nemá vůbec žádné námitky vůči hazardním hrám. Přestavby v Červené růži proběhly bleskově a omezily se spíš na divadelní dekorace; z velké jídelny udělaly chrám, kterému dominovala čtyřmetrová socha bohyně. Před ní se prováděly jakési obřady, směsice rouhání a orientálního uctívání, odkoukaného od Diany. Bello soudil, že Astarté to vadit nebude. Dále se tam prováděly tance kněžek; dívky, které se považovaly za schopné tanečnice, vystupovaly jednotlivě či hromadně ve fantastických kostýmech, které během tance postupně odkládaly, až jim zbyla jen maska na obličeji. Ta byla povinná; před bohyní nesměla žádná kněžka odhalit tvář a vyprávělo se, že pod maskou se skrývají dámy z tak vznešených kruhů, že by nastal obrovský skandál, kdyby se to udělalo. V soukromí pokojů ovšem každá ráda masku odložila (pokud měla co ukázat a pokud si zákazník připlatil); ale v chrámu chodily sice klidně nahé, leč s maskou. Nějaký pořádek přece být musí!

Dámy z ostatních nevěstinců navštěvovaly chrám velmi ochotně; lovily tam zákazníky. Jejich podniky byly zařízeny doposud normálně, také o oddanosti Astarté se dalo pochybovat; ale žádná se neodvážila proti ní něco veřejně říct, jednak byly nesmírně pověrčivé a skutečně se té krásné okřídlené panenky bály, jednak by to pokazilo kšeft. Křesťanští faráři se ovšem rozčilovali; ale i muži mohli využít dobrodiní masky a povídalo se, že mnozí už si byli obřady tajně prohlédnout. Drby a pomluvy vůbec korzovaly městem záviděníhodnou rychlostí; některé vymýšlela Zrzka a její kněžky, další Bello a spoustu kdoví kdo. Něco bylo ovšem taky pravda - tak deset procent.

Řádoví jezdci neměli nic proti návštěvám podobných podniků; na chvíli vznikla pochybnost, jak se to slučuje s jejich zbožností, ale Palmiro, když byl požádán o vyjádření, vysvětlil:

„Paní Astarté není ve skutečnosti bohyně, ale jedna z vysoce vyspělých služebnic pána, která dosáhla postavení poloboha. Takových bytostí je velice mnoho; kromě jiného všichni bohové starého Řecka, Říma a podobně. Každý člověk uctívá Boha podle své duchovní vyspělosti; kdo si neumí představit Pána osobně, může se svěřit jeho služebníkům. Samozřejmě nedosáhne nejvyšší realizace, ale o to mu zajisté nejde; získá ochranu Astarté, po smrti dojde do světa, který je Astarté zasvěcen a bude tam žít v rozkoších a smyslovém požitku, dokud nebude opět uveden na svět.

Pokud je někdo křesťan, ale přesto se zúčastňuje obřadů k poctě Paní Astarté, měl by si být vědom, že to rozhodně není Nejvyšší Osoba, ale pouhá služebnice; lze ji považovat nanejvýš za kamarádku, která má právo poskytnout nám nějakou službu či rozptýlení. Sluší se dávat jí takovou úctu, jaká jí náleží; stejnou, jakou dáváme jiným Pánovým služebníkům.

Pokud někdo namítne, že Astarté je ztělesněním neřesti, jejímž představitelem je rovněž Satan, lze mu odpovědět: Také Satan je služebníkem Božím; je zván rovněž Strážcem Brány, tedy tím, který otvírá a zavírá bránu nižších světů. Byl mu dán úkol starat se o osoby pokleslé, bloudící a v Boha nevěřící, což plní. Uctívat ho nemá samozřejmě smysl, ale je nutno brát ho vážně ve vztahu k jeho službě a moci, která mu byla udělena.“

Takže konkrétně: jezdci rádi navštěvovali podobné podniky, ale neradi platili a často a rádi zdůrazňovali, že jsou pod ochranou vyšších bytostí, než je nějaká Astarté; že jsou sice ochotni její služby přijímat, spolupracovat a nechat se hostit, ale ne platit. Taky v mnoha případech neměli z čeho; Bello to věděl a dopřával jim jiné možnosti. Někteří uměli dobře hrát na všelijaké hudební nástroje, zpívali, ovládali různé kejklířské disciplíny. Mnozí se vyznali v kartách, kostkách nebo ruletě, dobře a rádi vařili, uměli míchat chutné koktejly a dokázali si připíjet s hosty, aniž se brzy opili.

Takové talenty byly zajisté potřebné. Další byli brutální a na pohled nebezpeční; byli určeni, aby udržovali pořádek a krotili případné výtržníky. Někteří neuměli nic, takže se jenom potloukali po sále a vyprávěli hostům o svých hrdinských činech, dalekých cestách a zajímavých dobrodružstvích. Pokud vznikla pochybnost o pravdivosti jejich tvrzení, sahali teatrálně po svých mečích, vyzývali protivníka na souboj a dovolávali se svědectví kamarádů, jehož se jim vzápětí dostalo.

Sportovní aréna byla uvedena do provozu právě v souvislosti s těmito sportovně vyspělými borci. Téměř každý jezdec byl dobrý bojovník; nevadilo jim vyzývat se vzájemně k boji a nevadilo jim taky, když u toho měli diváky; ti zas rádi sázeli na zarputilé svalovce, elegantní frajery nebo odpudivá monstra, která se pro jejich pobavení srážela v ringu. Obvykle pěstmi, protože mnozí na svoje ruce potřebovali zbrojní pas, ale docházelo i k boji tyčemi nebo škrticími smyčkami. Někteří sice rejpali, že mnohá střetnutí jsou předem smluvená a vítěz se určuje podle podaných sázek, ale diváci nevěřili; viděli přece na vlastní oči tvrdé rvačky, zuřivou nenávist v očích soupeřů, hrubé nadávky a urážky, brutální násilí a občas i krev. Zjistilo se, že jednou z vítaných obětí bohyni Astarté je vlastní krev, takže když někomu rozbili nos nebo obočí, hned se vytahoval, jak je oddaný.

Muži zápasili nejraději nazí, ale z důvodu veřejné mravnosti nosili občas krátké, všelijak vyzdobené kalhoty. Stávalo se, že některá dáma při vítězství svého favorita požadovala, aby jí na znamení úcty ty kalhoty na místě věnoval; pokud některý borec měl dvě nebo víc fanynek, mohly je dokonce vydražit a připadly té, která obětovala Astarté nejvíc. Vůbec se zřídka mluvilo o placení něčeho, natož o finančním zisku; oběť Paní Astarté je přece daleko hezčí výraz! Jak se o peníze podělí její věrní služebníci, do toho žádnému bezbožníkovi nic není!

Město se poněkud hněvalo; padaly řeči, že Templáři, Ochránci Svatého Chrámu, nejsou vůbec žádní rytíři Boží, ale zpustlá, nemravná sebranka, banda chlípníků a ochlastů, kteří hledají jen dobré jídlo a pití a měkkou postel, nejraději s nějakou ženskou tak hloupou, aby do nich cpala peníze; za to

jsou ochotni povídat jí, jak přišli k četným zraněním na záviděníhodných svalech. Tyto řeči se ovšem nevedly v přítomnosti přísných rytířů; vypadali tak, že to nebylo radno. Masky na tvářích byly výborný nápad; kdo se pod nimi ukrýval, nebylo jasné, ale mnozí přítomní měli tolik peněz a kultivované chování, že museli patřit k lepším kruhům.

Janssen a po něm ostatní si také povšimli, že jezdců soustavně přibývá i ubývá; někteří se zdrželi jen chvíli, pak zmizeli a na jejich místa přišli noví. Byli mezi nimi mladíčci, kteří se ještě ani neholili i patriarchové důchodového věku; kromě víry měli společné taky to, že jim nikdo nekontroloval doklady a jejich jména byly obvykle přezdívky. Někteří vypadali velmi nápadně, měli zvláštní účesy, ozdoby, oblečení - další byli zase velice nenápadní. Povídalo se, že pronikají tajnými kanály do Německa, tam vyhledávají přátele a souvěrce a usilovně šmelí, kradou, vyzvídají a působí škodu; přepadnout a okrást toho, kdo byl označen jako škůdce, nepovažovali za zločin.

A ještě jedna zvláštnost: zcela nepochopitelné rodinné vztahy. Že někdo označoval druhého za bratra, ještě neznamenalo, že pocházejí z téže krve; mnozí starší měli syny či vnuky, kteří ani zdaleka nebyli jejich potomky. Adopce nebo vůbec přijetí do rodu se konalo velmi rychle a bez cavyků; někdo to zkrátka vyhlásil, ostatní to vzali na vědomí a člověk měl dítě nebo dokonce víc. Velmi často brali za svoje nováčky a všelijaké příchozí, někdy dost pochybné. Pořád někdo žádal o přijetí do oddílu; bylo pro něho výhodou, když ho současně někdo přijal za svého, protože získal ochranu a pomoc. Kupodivu, jezdci o svoje potomky skutečně pečovali jako o vlastní. Se stejnou samozřejmostí se ženili a vdávali; Dianin zákon, že každá žena, s níž se muž vyspí, je jeho manželkou, se jim líbil.

Za večerů sedávali vojáci i důstojníci společně u ohňů, pili z jedné láhve a často jedli z jednoho kotlíku. Petronyla povýšila na vrchní velitelku kuchyně a dosáhla hodnosti nadporučíka; teď už málokdy vařila, jen kontrolovala ostatní, zda to dělají dobře. Uživit takovou spoustu lidí bylo obtížné, ale byli velmi skromní a bylo jim jedno, co jedli; jen když toho bylo dost. Španělé drnkali na kytary, Italové na mandolíny,

ozývaly se harmonika i křídlovka; italské a španělské serenády střídaly táhlé a smutné písničky polské i veselé revoluční popěvky; uherský čardáš střídal německou pijáckou. Zněl tu smích a pokřik, jezdci klidně žertovali i s nejvyššími veliteli a nikdo se na ně nehněval. Jenom hlídky držely službu s nebývalou zodpovědností; a okolo pevnosti jako temné stíny kroužili Rigovi vlci.

Nejvíc se tady líbilo Denisovi; lítal sem tam, povídal si s každým kterýmkoliv ze všech jazyků, kterých znal alespoň zlomky, vyřizoval vzkazy a tu a tam dokonce vyrazil s oddílem na hlídku. Vojáci ho poslouchali, když něco poručil, neboť si byli vědomi, že patří ke štábu; a Denis se učil velet. Šahin a René le Mogniére byli skoro pořád s ním a do všeho strkali nos; učili se rozumět mapám i taktickým plánům, chodili v uniformách na míru a nosili nos nahoru víc než generálové.

Aby šetřil nohy, naučil Denis čtyři vlky, aby ho tahali na lyžích po okolí; dokázal tak v rekordním čase dojet do města, vyřídit co bylo potřeba a zase se vrátit do pevnosti. Kromě toho jezdil s vlky často do kraje, po lesích a polích.

Jednoho dne přijely do pevnosti saně, řízené rudovlasou ženou okolo čtyřicítky, doprovázené dvěma děvčaty s vlasy stejně rudými jako ona; strážní je okamžitě otipovali na Wulffssonny a vůbec se nemýlili. Paní se představila jako Sigrid, vrchní krejčová jakési továrny, která přijela dodat ty slíbené uniformy. Charry se díval v rozpacích na Dianu, Diana na Charryho a žádný nechápal. Takže Sigrid kývla na děvčata, aby se předvedla.

Diana vydechla úžasem, když svlékly kožichy; byly oblečené do jakýchsi kombinéz rudohnědé barvy, pokrytých leopardími skvrnami; byla to látka, kterou předváděla Freya ve Španělsku. Teprve teď si Diana vzpomněla a byla velmi ráda.

„Přemýšlela jsem, jak by ty uniformy měly vypadat," vykládala Sigrid. „Problém je v tom, že ta látka dost těžko drží nějakou formu, puky nebo tak. Vzpomněla jsem si, že prý v Japonsku nosí vojáci takové obleky… pohodlné, přiléhavé, s kapsami…"

„Nindžové,“ kývala Diana hlavou. „Ale jak to víš?“

„Copak jsem nějakej nevzdělanec? Bereme od nich hedvábí!“

„Vypadá to, že v tom nějaký je… a co ještě?“

„Nepočítej, že ti prozradím materiál nebo metodu tkaní! Taky do toho dáváme tenký kovový drátky, len a syntetickou pryskyřici; zatím má řadu výhod, třeba se moc neodírá a nešpiní, když přece, stačí to jednoduše vyprat. Jenže taky jednu drobnou nevýhodu, že totiž dýl jak rok se v tom chodit nedá, protože po pár praních je z toho ohavnej hadr… A pochopitelně nedrží žádný teplo, v zimě v tom můžeš chodit jenom při cvičení, jinak bys nejspíš zmrzla. Proto přes to holky nosej kožichy…“

„To je nádherný! Kolik jich máš?“

„Pro tebe a každou princeznu, co byla ve Španělsku; ještě taky pár navíc, ale moc ne. Jsou to zkušební kusy. Pro tvýho muže a ty ostatní chlapy mám podobný, ale s jiným vzorkem…“

„Nech mě hádat! Tygří pruhy?“

„Dobrá, nápaditá! Brala bych tě za dílovedoucí, kdyby ti někdy ten tvůj dal kopačky. Akorát seš na nás málo rezatá, vypadala bys mezi našima holkama divně…“

„Na zdejší poměry jsem zase zrzavá až moc! Ukaž ty pruhy…“

Sigrid dala pokyn děvčatům; jedna vytáhla z bedny uniformu pro Dianu, druhá lovila nějakou další. Diana nečekala na nic, vyjela ze své dosavadní a už se cpala do leopardích maskáčů. Sigrid jí pomohla se pozapínat a ukázala, jak se váže opasek, za který se zasunuje katana. Mezitím se srotili diváci, někteří kritizovali, ale leopard Tannarrwaghirr se nafukoval, že málem praskl pýchou, jak to Dianě sluší.

Charryho uniforma byla skutečně tygří a stejně parádní jako Dianina. Jako druhý dostal uniformu Denis, ale i další muži. Byli nesmírně nadšení a Diana se vyptávala na cenu; Sigrid se smála:

„To jsou zkušební kousky, můj dar pro tvoji armádu. Ale můžu tady zrovna sepsat, kdo je ještě bude chtít… ty už pochopitelně budou z řádný výroby, takže za peníze…“

„Jak vidím, chytrá seš dost!“

„Je nějak užitečný bejt hloupá? Jo, kromě těch hadrů ti tady nechám ty dvě hloupý husy, aby se trochu otrkaly ve společnosti. Nemysli si, že je to nějak užitečnej dar, jsou úplně pitomý a ještě navíc vzbudily nelibost starýho Eýnarra, když zapomněly na dobrý mravy a nechaly se obtáhnout od nějakejch pitomců. Otec Eýnarr prohlásil, že už je nechce v životě vidět; co jsem s nima měla dělat, než je přivézt tobě, že?“

„No… bezva,“ řekla Diana nejistě. „Jsou k něčemu dobrý?“

„Tahle je Frigga a druhá Gudrun, ale stejně si je budeš plést; celou cestu je učím německy, bez valnýho výsledku. Mluví norsky, Frigga trochu finsky. Co si je naučíš, to budou dělat…“

„Vskutku, velkorysý dar! Tak ti děkuju…“

„Když se vám tady podaří vychovat z nich tak bezva holku, jako je Freya, třeba se starej Eýnarr uklidní a rád je uvidí.“

„Kde je vůbec Freya?“

„To bysme taky rádi věděli. Třeba už ji někde žerou vlci…“

Bylo řečeno, že novými uniformami byli všichni nadšeni; není to tak docela pravda. Když Dianu potkal Almetta, pečlivě si látku prohlédl a dokonce promnul v prstech. Neříkal nic.

Zato Sigrid zareagovala: „Co se ti nelíbí? Nesluší nám to?“

„To je ta vaše umělá látka?“ otázal se a tvářil se podivně.

„To je v pořádku,“ namítla Diana. „My jsme si ji objednali!“

„Co přesně ti o ní řekla? Upozornila tě na některé speciality?“

„Já nevím - měla?“

Don Horacio rozepjal Dianě kombinézu u krku a ohmatával. Otázky ale kladl Sigrid:

„Termoregulace do kolika stupňů? Ochrana proti poškození? A schopnost držet tvar?“

„O co jde?“ zbystřila pozornost Diana.

„Například: do kolika stupňů nepotřebuješ žádné další oblečení? Obvykle minus deset?“

„Tak asi.“ souhlasila Sigrid. „Samozřejmě přímý zásah kulkou nebo bodnutí mečem ji prosekne, ale šikmo vedený úder někdy sklouzne. Zranění způsobí, samozřejmě, ale…“

„Tak počkej!“ Diana se začala zajímat daleko víc. „Co ještě jsi mi zatajila?“

„Třeba když rukama zformuješ postavu, kombinéza drží tvar?“ vyptával se Almetta.

Diana to zkusila. Její problém je, že nemá moc výrazné poprsí; její ňadra jsou hezká a úhledná, ale proti jiným poněkud menší. Zkusila si je zvednout a vytvarovat, a ejhle! Drželo to!

„Jak to je možný?“ žasla a byla plná nadšení.

„Látka je hodně příjemná na dotek, že? Až příliš; některé holky pod to ani nenosí spodní prádlo!“

Diana není zásadním odpůrcem prádla; nesnáší jakékoliv oblečení. Čím menší je to, co musí nosit, a čím víc je přes to vidět, tím líp. Kombinéza kryla tělo od krku k zápěstí a kotníkům, zato však těsně přiléhala k tělu a dívky v nich vypadaly jako pružné šelmy.

„Tak na rovinu,“ řekl Almetta. „Ta technika pochází odněkud ze severu a nikdo neví, jak funguje. Až si na ni zvykneš, nebudeš chodit v ničem jiném. Pokud příliš nemrzne, hezky tě hřeje, nepoškodí se ani neroztrhá, můžeš v tom i skočit do vody. Když se zašpiní, namočíš, vyždímáš, dáš uschnout a je jako nová. Vyzkoušej, uvidíš!“

„Ale to je snad fajn, ne?“

„Jistě. Uvidíš sama.“

„No dobře. Zatím se cítím skvěle!“

„Nepochybně. Kromě prsou ti zvedne i sebevědomí. Všechny holky jsou v tom krásné.“

„Ale o to snad jde, ne?“

„No právě.“

Sigrid s děvčaty se ubytovala v našem baráku; byla velice milá a společenská a s Dianou se okamžitě shodly. Holky pokukovaly po jezdcích, občas si sdělovaly své postřehy a propukaly záchvaty bouřlivého smíchu. Nebylo pochyb, že brzo navážou s chlapci velmi úspěšné kamarádství, i když si navzájem nerozumějí.

„Kdy by měly přijet holky ze Španělska?“ ptala se Diana. „Něco jsem slyšela z vysílačky, ale kde jsou, nevím…“

„Myslela jsem, že už tady budou! Viktor taky nedojel?“

„Viktor, Almettův strážce?“

„Bejvávalo; teď vrchní zbrojíř, má malou dílnu v Lucembursku! Ale on tam většinou není, jezdí po světě a shání všechno možný; od nás bral tu nejlepší ocel z Kiruny ve Švédsku, tak to vím. Měl by vám přivézt na ukázku první meče…“

„Co ještě nám přivezou na ukázku?“

„Ještě ti to nestačí?“

Stačilo; Diana dokonce chvíli plánovala, že zajede do města, předvést se davům v téhle uniformě, ale potom se rozhodla počkat, až přijedou ostatní. Zatím nervózně pobíhala po pevnosti a hádala se s chlapci, kteří taky toužili po tygřích uniformách. Potkala taky Janssena; jen zakroutil hlavou a šel po svých.

Španělky dorazily příštího dne po snídani; stráže ohlásily velký jízdní oddíl, což bylo běžné, ale Denis už zdálky viděl v čele Veroniku Mendoza di Castro na vraníku, jak pohazuje vlasy spletenými do tlustého černého copu, který jí z temene hlavy spadal až na záda. Jela v kalhotách, oblečená jako

dragoun a taky s kulovnicí a šavlí u sedla, stejně jako ostatní dívky, které se hnaly za ní. Kromě nich tu bylo několik tygrů; Denis okamžitě pochopil, že jsou to Mendozovy stráže z Valencie.

Strážní otevřeli bránu, Veronika vjela bez zastavení dovnitř, pružně seskočila a když k ní Denis přiběhl, popadla ho do náruče a políbila. Tváře měla zmrzlé.

„To je bezva, že seš tady!“ křičel Denis nadšeně. „Diana tě čeká už od včerejška, ta bude mít radost…“

„Do čeho seš to nahastrošenej, frajírku malej?“ objímala ho. „Co je to za parádní tygrovanou látku?“

„Taky dostaneš; je od Wulffssonnů, přijela paní Sigrid a dvě holky, ale Freya to není. Pojď honem za Dianou…“

Ale tak rychle to nešlo, nejdřív ho musely všechny dívky řádně obejmout a prozkoumat jeho uniformu. Během té doby vyběhla Diana na dvůr, za ní Sigrid a obě děvčata.

„Veroniko!“ zaječela a už si ležely v náručí. „Tys mi fakt přišla na pomoc? To je fantastický!“

„Že váháš, císařovno! Jsme tady všecky, jak nás vidíš, samý prima holky… Budeme ti pomáhat!“

„Já myslela, že jste spíš na teplej bazén v Granadě, než na ten náš led a sníh kolem! Nevadí ti, jaká je tady zima?“

„Vadí; jestli máš svařák, tak sem s ním. Jenomže něco musíme holt překousnout. Nebudu tě napínat: dostaly jsme kopačky.“

„Co - odkud?“

„Z řádu. Ty nic nevíš? Carialti mě vyhodil z rady a řekl mi, že se mám vdát a neplést se do politiky. Tak jsme vypadly…“

„Není nějakej trochu drzej? To si přeci nesmí dovolit!“

„Drzej je jako opice, o tom žádná. Taky si mě chtěl jednu dobu vzít za ženu; teda po tvým se se mnou dávno oženil, ale kdybys mu to připomenula, tak bude dělat hluchýho. To když doufal, že mu tatíček umete cestičku ke kariéře…“

„Tvýho táty je mi líto, fakt…“

„Mně taky. Vzal rychlej a blbej konec, co? Jenomže, Diano… od jeho smrti už nejsem princezna, víš? Tak trochu jsem byla nucená se urychleně probudit z krásnýho snu. Jsem obyčejná holka, která se přišla pověsit na krk svojí kámošce císařovně…“

„Žasnu a nestíhám se divit! Co budeš dělat?“

„Co mi moje paní poručí. Hele, co bys řekla tomu, kdybysme opravdu okrášlily svojí přítomností tvůj Armin?“

„No… jako ozdoba byste ušly! Ale my potřebujem spíš ruce na práci než panenky pro ozdobu…“

„Ty si myslíš, že jsme k ničemu? To bys nás vážně urazila! Jako abatyše Čistýho srdce slibuju, že ti budeme užitečný! Všecky! Zatím budem bojovat.“

„Copak vy umíte bojovat? A zbraní?“ Diana se rozhodla být trochu drzá.

„Na co myslíš, že jsme chodily takový léta do školy? Abysme se potom flákaly a aby se nám kdejakej obejda vysmál? Střílím líp než běžnej voják a v boji šavlí se taky neztratím! Nemysli, že umíme bojovat jenom v posteli! To by se kluci škaredě divili, kdybysme se jim postavily…“

„A - třeba ani žádná válka nebude! Moc se na nás nehrnou a my o ně taky dvakrát nestojíme!“

„Tak tomu nevěř! Trochu předvídat ještě umím.“

„Hm! A kde máš svýho milovanýho - to tě jen tak pustil?“

„Pustil? Jásal přímo! To víš, už nejsem velmistrova dcera. Všecko se mění. Můj miláček taky otočil, jen co táta zavřel oči a na trůn zasedl Carialti. V noci mě nechával samotnou, ve dne se na mě utrhoval a koukal se ztratit z dohledu. Tak co?“

„Upřímnou soustrast!“

„Nono, jen se nerozbreč! Obětovala jsem mu nejkrásnější léta svýho života, to snad je až dost, ne? Kdyby taťku neranila mrtvice, třeba bych byla jeho ženou. Tak holt svět oplácí. Vůbec, kde je Julka Baarfeltová? Že by tu nebyla?“

„Ne. Já myslím, že je doma - proč by tu měla být?“

„Pozvaly jsme ji. Svolala jsem všecko, co je od hezčího pohlaví k mání. Přijedou Knassenovy holky, třeba vezmou i tu malou. Taky jsem dala echo na Wulffssborg, ale bral to tam nějakej zatracenej negramotnej Viking; no co ty, nečum jako sušenky z dovozu!“ To poslední platilo Friggy, která zřejmě odhadla, že Veronika se opováží kritizovat jejich rodinu.

„Julka má nějaký problémy,“ dodala Valérie. „Zkusila jsem si ji včera v noci vyhledat; ale cítila jsem intenzívní bolest…“

„No, slyšíš ji?“ šklebila se Veronika. „Takhle blbne pořád! Zahrává si, moje milá sestřička; měli bysme ji vdát, aby přišla na jiný myšlenky. Nebo uvázat ke stolu, jinak se vdá sama!“

„Co konkrétně děláš?“ zajímala se Diana.

„Občas si hledám lidi v prostoru a napojuju se na ně,“ usmála se Valérie. „Když je znám, tak mi to skvěle jde…“

„Lže ti drze do očí,“ potřásala hlavou Veronika. „Většinou se jí daří v noci chytat, kdy se která holka s kým miluje…“

„Já nemůžu za to, že při tom vydávají spoustu energie!“

„Bezva,“ řekla Diana. „Na mě se taky napojuješ?“

„To víš, že jo! To je dokonce bezva zábava, máš silnej signál!“

„Tak dík, no…“

„Já tě to naučím, chceš? Taky je moc dobrá Ponny; a od Jany cítím čas od času, jak ji děcko kope zevnitř! Moc bezvadný; já bych chtěla mít taky dítě, to musí být hrozně pěkný…“

„Tak slyšíš ji?“ zalkala Veronika. „Ona nedá pokoj…“

„Klid, dámy. Jdeme se ubytovat a potom se můžete nastrojit do leopardího kostýmu. Sigrid vám přivezla každý na míru…“

„Seš zlato!“ objímaly paní Wulffssonnovou. „Můžem se tady taky někde vykoupat? Jistě sis už postavila hezkou saunu…“

„Budeš se divit, ale ne. Zato máme ve městě vlastní lázně. My teď bydlíme všude, na Hůrce, v hlavním městě, tady…“

„Všimla jsem si; ať se hneš kam chceš, všude narážíš na ty krysí čumáky z řádový jízdy! Pěknej výkvět se tady schází!“

Diana se rozhlédla. „Jo, správně. Rve se to, pije a balí holky. Vás taky co nevidět sbalej…“

„Leda by mně rozum zmrzl na krupici a vysypal se ušima ven! Já už v životě nechci žádnýho chlapa ani vidět!“

„Do příštího úplňku budeš vdaná.“ řekla vážně Valérie.

„Nekecej takový blbosti!“ vzplanula Veronika. „Jestli se ještě někdy zabouchnu do nějakýho chlapa, tak mě můžete…“

„O co se vsadíš?“

Veronika se zarazila a pohlédla na sestru. Zaváhala. „Co víš?“

„Dobře děláš, že se nesázíš. Prohrála bys!“

„No vidíš - a taková je pořád! Jaká to byla milá panenka, náš mazlíček činanej! A teď jenom čumí jak vyoraná myš a pronáší záhadný věštby! Zlobíš, maličká, a seš voprásklá jako…“

„Jako nádražní vrabec.“ řekla klidně Valérie. „Drahá sestřičko, na každým se duševní pohnutí projevuje jinak. Sorry.“

„To kvůli tátovi?“ zeptala se Diana soucitně.

„Vlastně taky. To byl takovej… poslední impuls. Ale začalo to ještě předtím; třeba kvůli Freye. Tak nějak jsem přišla na to, že je na čase se probudit. Začala jsem intenzívně pracovat…“

„K čemu jsi došla?“

„V podstatě k ničemu.“

„Jo, to jí říkej! Nevěř ani slovo, Diano, je otřesně dobrá! Umí se napojit na cokoliv a kohokoliv; kdyby si ho dokázala najít v prostoru a v čase, nebo dokonce ve vyšší dimenzi…“

„Jak - najít?“ ozval se Denis; přehlédly, že tady je a už delší dobu špicuje uši.

„Co je tobě do toho? Zkrátka, každá osoba zanechává nějaký čitelný otisky svých činností; v meditaci se dá vystoupit ven ze svýho těla a najít si ho, když ovšem víme aspoň něco. Valérie dokáže najít někoho podle osoby nebo podle místa… Jenomže, ten druhej je v bdělým stavu, takže ji nevnímá. A ona zas nemůže těm kolem nic říct, protože nemůže bejt na dvou místech najednou.“

„Můžeš mě to naučit? Třeba přenosem vědomí?“

„Diano, zkusit to můžu, ale co z toho bude, nevím…“

„A mě?“ hlásil se Denis.

„Tobě utrhnu obě uši, zmetku malej!“

„Jestli můžu prosit, netrhat, jenom vytáhnout do špičky!“

Dámy se skutečně ubytovaly; dost dlouho to trvalo, protože byly zvyklé na pohodlí a přiměřenou výzdobu. Potom je Diana prováděla po pevnosti, ukazovala jim všechno a chlubila se; mezitím přišel oběd, který jim velmi chutnal a setkaly se s dívkami z Polska. Taky jezdci se o ně živě zajímali.

„Nejlíp bude, když uděláme seznamovací večírek,“ rozhodla Diana rázně. „Jako obvykle ve městě; máme tam ty lázně, chrám Astarté a tak vůbec. Ale musíte se chovat vybraně!“

„To říkáš ty - nám? Ve společnosti takový zpustlý sebranky, jakou vidíme kolem? To teda žasnu…“

„V podstatě mi jde o dvě věci: abyste se hned nevěšely žádnejm klukům kolem krku a abyste se kvůli každý maličkosti nevztekaly; ti borci jsou vznětliví a hned tasej meče…“

„My taky!“ zablýskala očima Veronika. „A umíme líp!“

„To je právě to, čemu jsem chtěla zabránit!“

Jedna z Wulffssonnových dívek počala něco repetit, Sigrid se zarazila a hrubě ji zakřikla.

„Co to povídá? Bylo to něco o klukách!“ řekla Valérie.

„Žvaní pitomosti! Ptá se, jestli je pravda, když nějaká holka prohraje s klukem souboj, že s ním musí strávit noc!“

„Pravda to není; ale některý holky provokujou jen kvůli tomu!“

„A že mu za to ještě musí dát jeden copánek!“

„To je takhle: plete se takovej tenkej, ozdobnej. Když ti vezme z hlavy jeden, není to ani moc vidět…“

Dívka Gudrun něco povídala a Sigrid jí málem dala facku.

„Tak co povídá?“ naléhala Diana.

„Když prý těch kluků bude víc; jestli by nevadilo, když bude mít za nějakej čas na hlavě vystříhaný kolečko…“

„Když to nevadí jí…“ mávla Diana rukou.

„Máte tady veselo,“ konstatovala ponuře Valérie.

„Červenou lucernu jsme s sebou teda nevzaly,“ dodala Veronika. „Ale ty, malá, klidně dělej, jako kdyby se stalo…“

Rozhodly se, že skutečně pojedou do města se vykoupat; po obědě naskákaly na koně a jen za nimi vířil sníh. Teď odpoledne bylo v lázních poměrně prázdno, koupalo se jenom pár dětí (v rámci dobrých vztahů s městem Bello nabídl školám volné hodiny). Dívky se tím nedaly zmást, svlékly se a vrhly do kulaté vodní nádrže; dřív sloužila jako rezervoár pro prádelnu. Děti tiše žasly.

Vikingské dívky zjistily ke svému roztrpčení, že Španělky mají každá nejméně jednu vytetovanou kresbu; Veronika a Valérie samozřejmě víc. Okamžitě chtěly taky a dozvěděly se, že se to zatím naučily skoro všechny, takže stačí některou slušně požádat a ona do nich bude s nevšední radostí píchat jako do jehelníčku. Okamžitě si to vyžádaly.

Když se vykoupaly, navlékly si na holé tělo leopardí maskáče, zavěsily k pasu šavličky a šly se promenovat po městě; vůbec jim nebyla zima, jak je těšily vyjevené pohledy lidí. Diana si vzpomněla na něco, co musí bezpodmínečně říct panu okresnímu hejtmanovi (jehož doteď přehlížela jako širé rodné lány); zašly tedy na radnici a potom ještě na pár důležitých míst; naposled skončily v chrámu Astarté, který

prohlédly a zkritizovaly, protože to nebyl jejich nápad. Poseděly, zhlédly program a něco popily, ale neztropily žádnou výtržnost ani skandál, což bylo zcela neobvyklé. Ve večerních hodinách se potom vrátily zpátky do pevnosti s výmluvou, že jsou unavené a musejí jít spát.

Ale Gudrun a Frigga se přece jen dokázaly o sebe postarat. Italští mladíci mívají uhrančivé černé oči, kudrnaté vlasy, hruď zarostlou jemnou srstí a silné svaly, jimiž umějí tak hezky stisknout… Tak vlastně, proč ne?

Noc byla laskavá a pečlivě zastřela svým závojem celou pevnost i všechny obyvatele. I rozhostil se klid a mír po vší zemi; jen měsíc svítil svým bledým třpytem, protože se dívá na tuto zemi už mnoho miliónů let - a už se docela odnaučil při některém pohledu červenat.

Druhý den ráno bylo nádherné počasí, slunce svítilo a třpytilo se na čerstvém sněhovém poprašku. Denis po ránu nazul lyže, spoutal vlky do postrojů a vyrazil do lesa. Sníh lítal kolem jako v bouři, vlci se hnali s vyplazenými jazyky, Denis naslouchal svistu kovových hran svých lyží a byl nesmírně šťastný.

Vyrazil do lesa směrem k hranicím; chtěl zkontrolovat, zda se neobjevil nějaký nepřítel nebo třeba jen špeh. Denis nesmírně toužil objevit nějakého nepřítele, nejlíp dopadnout přímo při výzvědné činnosti, přemoci a přivést na pevnost v poutech. Na vlky se mohl spolehnout, cítili člověka na značnou dálku. Taky proto okamžitě zbystřil pozornost, když jejich velitel Zarrag zavrčel a zkoumavě natáhl čenichem vzduch. Denis okamžitě škubl tažnými řemeny, vlci zvolnili běh a vkrátku zastavili.

„Lidé!“ oznamoval Zarrag. „Na koních. Asi tak dvacet. Budou tady za deset minut…“

„Jsou to vojáci?“

„Řekl bych, že ne. Spíš jsou cítit jako naši…“

Přesto Denis zachovával opatrnost; sejmul z plece karabinu, prohlédl, zda je nabita a zajel mezi zasněžené

smrčky. Vlci zmizeli, jako když švihne čarovným proutkem; schovávat se až k neviditelnosti je jejich specialita.

Denis čekal; už slyšel stejnoměrný krok koní, cinknutí kovu o kov, snad zbraně o postroj, tichý hlas, který uklidňoval koně. Některý zafrkal, ale nebylo slyšet, co mu jeho pán povídá a jakou vlastně řečí.

Konečně se objevili; bylo jich dohromady osmnáct a vypadali jako Poláci, měli dlouhé vlasy, šavle a všelijaké ručnice. V čele jel jezdec v kožešinové kapuci, stejně vystrojený jako ostatní; jen na hrudi se mu houpal dalekohled.

Denis vystoupil ze smrčků s karabinou v ruce. „Stát!“ vykřikl.

Naráz zarazili koně a sáhli po puškách; přední jezdec si shrnul z hlavy kapuci a Denis udiveně sklonil hlaveň.

„Julko…“ řekl nevěřícně. „Co sis to udělala s vlasama…?“

Dívka, která vedla ty jezdce, zírala na Denise stejně nechápavě jako on na ni. Nerozuměla jeho italštině, přesto cítila, že něco není v pořádku. Potřásla plavými kadeřemi a obrátila se na chlapce, který jí jel po boku.

„Jašku - je tohleto vůbec na světě možný?“

Kluk Jašek seskočil s koně, přistoupil k Denisovi a vytáhl ho na světlo Boží. „Fakt!“ zasmál se. „Mohla bys ho používat místo zrcadla! To je ale legrace…“

„No úžasná!“ řekl Denis také polsky. „Já byl v první chvíli taky na větvi! Spletl jsem si tě se sestrou; jenomže ona má černý vlasy a ty světlý…“

„Ty máš ještě taky sestru? A jak to, že mluvíš polsky? To ona je ti taky tak podobná? To je úžasný…“ žasla dívka.

„No, nic tak neuvěřitelnýho to zas není,“ zasmál se Denis. „Já už takovejch viděl… například komenditor Lasęka byl taky můj bráška… a vypadal zrovna tak!“

„Co - ty seš Polák?“

„Ani ne, Moravák. Ale Lasęka vypadal jako já, znal jsem ho dobře! Tobě nikdy nikdo neřekl, že jsi mu podobná?“

„Prosím tě! Kdepak bych já přišla k Velkýmu komenditorovi? Kde je ta tvá sestra - mohla bych ji vidět? Zajímá mě to!“

„Teď asi doma v Itálii, ale možná sem přijede, jestli jí to vyjde! Kdybys chvilku počkala… kam vlastně jedeš?“

„Na pevnost Schwarzberg, ke generálu Anczewskimu. Znáš ho?“

„Jakpak ne; já jsem odtamtud, z pevnosti! Denis Baarfelt.“

„Maryška Bialewska. To je Jašek, můj bratranec. Vyrůstala jsem u nich, než… mu otce popravili Němci. Má matka už zemřela a otce jsem vůbec neznala. Že prý padl…“

„Docela bych o tom pochyboval! Když jsem ho viděl naposledy, tak byl docela zdráv a vypadal, že bude žít ještě padesát let!“

„Nemyslím tvého - myslím mého otce!“

„To je jeden a ten samej! Tím se netrap…“

Maryška ho chytila za vlasy a přitáhla blíž. „Co to žvaníš, smrkáči?“

„No nic! Jenom to, že jsi dcera Tomáše Baarfelta, jako já a Julka a Jana a Jindra a Míťa a Jerzy Lasęka a Draga Dmitrijevič a tak vůbec. Že pěkně vítám, sestřičko! A pusť mě…“

Maryška ho porazila do sněhu a tlačila mu do něj pusu.

„To, že seš mi podobnej, neznamená, že si ze mě budeš tropit posměch! Takovej šprček a co má řečí, podívejme se…“

Denis ji elegantně složil vedle sebe chvatem juda. Maryška vyjekla, on toho využil a hodil jí do obličeje hrst sněhu. „Až uvidíš ostatní rodinu, tak se přestaneš divit! My už jsme si zvykli; však si zvykneš i ty…“

„Ty seš teda blázen, kluku!“ smála se. „Dobře, pojedu s tebou; ale ztřískám tě jako psa, jestli si ze mě střílíš!“

„Ale jdi - přece bych nelhal vlastní ségře!“ Denis hvízdl a vlci se vynořili ze svých úkrytů. Zarrag přiběhl k Maryšce a zvědavě si ji očichával, načež polsky pozdravil.

„A podívejme!“ zasmál se Jašek. „Tak pověsti nelžou! Tady se budou dít věci, Maryško! Uvidíš…“

„Tak na koně a jedem! Ty si seber svý vlčáky a pojeď taky, ty… bráško!“ řekla pohrdlivě a naskočila na svého koně.

„Jo,“ řekl Denis, který si právě nasazoval lyže. „Mimochodem, kolik je tobě vlastně let?“

„Sedumnáct a půl. Proč vlastně?“

„Nic; jenom žasnu, co toho táta stihl!“ Denis zahvízdal na vlky; dali se do běhu těsně před tím, než po něm hodila sněhovou kouli.

Na dohled od pevnosti Denis zastavil a pozval Maryšku blíž. „Poslouchej, pojď sem a přemýšlej, pokud možno hlavou! Ty asi neumíš italsky ani slovo, viď?“

„No leda: bon giorno, grazzia, arrivederci a tak.“

„Hm. A španělsky?“

„Tak dvacet slov.“

„Výtečně! V tom tlumoku na sedle máš něco na převlečení?“

„No… nějaký šaty tam mám. Proč jako?“

„Ukaž!“ Maryška poslušně otevřela tlumok; měla dvoje šaty domácí, nějaké prádlo a pak elegantní oděv z tmavorudého sametu. Několik náušnic, náhrdelník a svazek bankovek bylo vše, co jí na tomto světě mělo tu čest patřit.

„To je vono, tohleto si obleč! Kluci, zatím jeďte do pevnosti; u brány řekněte, že vás posílá Denis a že mají nechat pootevřenou malou branku, jsme tam hned. My přijdem o trochu později…“

„A proč si to mám oblíct?“

„Protože bude legrace! Budeš dělat mou sestru Julii! Vezmeš si na sebe ty červený šaty, na to kožíšek a já tě zavedu k děvčatům. Taková vysoká černovlasá s křížem na krku je Veronika; jen co ji uvidíš, poletíš k ní a budeš křičet: »Ciao, ma amici; bon giorno, Veronica…« chápeš? Pak už tě nepustí ke slovu ona…“

„No - jasný to je, ale ona to přeci pozná! Podle vlasů…“

„Právě že ne! Povídá se něco o tom, že má doma v Itálii nějakej průšvih a musela zdrhnout v přestrojení! Tak jsem zvědavej, jak jim bude dlouho trvat, než jim to dojde…“

Maryška se ochotně počala svlékat; pak se zarazila: „Aspoň by ses mohl snad otočit, když se převlíkám…“

„Cha - takovejch už jsem viděl!“ pohodil hlavou Denis, ale odvrátil hlavu směrem k pevnosti.

Za chvíli vjeli dovnitř; napřed Denis se svými vlky, potom Maryška na koni. Seskočila a šla s Denisem přes nádvoří; po cestě si rozepjala kožíšek, svlékla ho a přehodila přes ruku.

Denisovi přálo štěstí; u Veroniky byla právě Diana a proto taky Valérie a další princezny. Denis vstoupil se slovy: „Tak vám vedu někoho na pomoc…“ Za ním vešla Maryška; ale sotva řekla první dvě slova, už k ní Veronika letěla a vykřikovala:

„Julko! Pro pána Boha, kde se tu bereš? A cos to udělala… ty ses nechala odbarvit? Ale sluší ti to, že jo, Diano?“

Táhla ji blíž k oknu a všechny dívky najednou repetily jako kavky; jenom Valérie se zarazila: „Počkejte! Vždyť má modrý oči! To by přeci nedokázala…“

Nastalo trapné ticho. Veronika nahnula Maryšce tvář k oknu a bystře si ji prohlédla. „Ty uličníku!“ zahrozila na Denise. „Ty seš Baarfeltova dcera - ale ať mě čert vezme, odkud?“

„Z Polska. A nerozumí ti ani slovo. Mluv německy!“

„Vítám tě u nás pěkně,“ řekla Veronika německy. „Vypadáš jako Julietta la Venzini; pravá Baarfeltovská krev! Že jsi se potkala zrovna s bráškou - nebo to tě on k nám zavolal?“

„Ne. Přijela jsem bojovat za vlast! Nikdo mě nevolal; já sama jsem přišla prolít svoji krev za svobodu Polska!“

„Počkej, s tou krví ne tak rychle,“ smála se Veronika. „Tady to je Diana z Guyrlayowu, naše paní císařovna

arminská. Té by ses měla zameldovat. A potom, jestli chceš…“

Maryška klesla na kolena a sklonila hlavu. Diana ji zachytila a řekla česky: „Tak to ne, kotě, neblbni! Tak moc zas mi tu úctu projevovat nemusíš…“

Maryška porozuměla a v očích se jí objevil údiv. Veronika ji zase postavila na nohy: „Zklidni se, děvče. Chovej se trochu na úrovni, jseš jednou princezna…“

„Co že jsem?“

„Tomáš Baarfelt, tvůj otec, je kníže a velmistr Templářů. Takže jako jeho dcera máš právo na titul princezny; a spoustu dalších předností. Na to konečně přijdeš…“

„Proč si tady všichni myslíte, že jsem jeho dcera?“

„Protože vypadáš jako všechny ostatní jeho dcery. To je jasné.“

„To může být obyčejná náhoda!“

„Žádná náhoda!“ rozhněval se Denis. „To je genetický vliv příměsi krve elfů, který se u našeho rodu projevuje!“

„Krve čeho? Co to je?“

„Elfové byli bytosti, které ovládaly tento svět před lidmi. Když se objevil lidský rod, někteří přežili. Z jejich potomstva potom pocházíme my dva a naši sourozenci.“

„Kolik jich je?“

„Nevím přesně, ale bude jich víc. Znám jich jen několik.“

„Tos povídal, ale… nějak se mi nechce tomu věřit!“

„Tak věř nám; my s tím máme zkušenosti!“ řekla Veronika.

„Vám… to je komu? Nikoho tady neznám!“

„Jsem Veronika z Mendozy, abatyše řádu Čistého srdce. Čímž ti zároveň dávám nenápadně najevo, že kdybys k nám chtěla vstoupit, budeme rády. Přesněji: vstoupíš k nám hned nebo tě máme chvilku ukecávat? A když, tak stačí po dobrým nebo chceš pár facek?“

Maryška polkla dvakrát naprázdno. „Takhle se mnou ještě nikdy nikdo nemluvil! Já jsem si vědoma, matko abatyše, že jste osoba významná, ale jinak holka ne o moc starší než já a…“

„Hele, tykej mi, jo? Jseš princezna a členka řádu.“

„Nejsem ani princezna, ani jeptiška ve tvým řádu! Jak vůbec… takový jednání je u vás obvyklý?“

„S chytřejšíma jedincema jo. Hele děvče, máš dvě možnosti: buď vstoupíš hned, dostaneš leopardí maskáče a místo u dvora, který ti právem náleží. Nebo se budeš chvilku cukat, chodit sem tam po kempu a vyptávat se, jak to myslíme, jestli bys měla tohle nebo neměla tamto a všelijak se vykrucovat; nakonec ti dojde, že to s tebou myslíme dobře a stejně přijdeš. Tak co?“

„Stalo se už, že někdo odmítl?“

„To víš, že jo. Pár blbců po světě ještě pobíhá.“

„Takže kdybych…“

„Počkej. Řeklas, že přicházíš bojovat za svobodu Polska. Jestli to byla jen nějaká frajeřinka…“

„To ne! Mým jediným přáním je bojovat za svoji vlast a čestně padnout, jako padli všichni z našeho rodu!“

„Ty si to přímo přivoláváš!“ řekla Veronika a Valérie dodala:

„Povídala jedna holka, že ji v noci její Brzetek přesvědčoval, jak to bude krásný, až společně padnou za polskou svobodu! Prej se tak smála, že málem spadla z postele…“

„Ty seš taky…“ mávla rukou Veronika. „Maryško, pochop: tohle je svět, který tady tvoříme. Má jiné zákony, než o jakých jsi slyšela až doposud. Pokus se porozumět, že ti nechceme ublížit!“

Maryška otevřela pusu, aby protestovala; místo toho se zeptala: „Co by udělala ta… Julie?“

„Patří k nám. Čekáme ji každým dnem…“

Maryška zaváhala. „Slibuješ, že budeme bojovat?“

„To víš, že jo; kvůli tomu jsme přece tady, ne? Dostaneš taky uniformu jako my, začleníme tě do oddílu…“

„Tak dobře. Já to teda beru!“

„Výborně. Jistě máš hlad; Denisi, vem ji do jídelny, snad jim tam něco zbylo. Sigrid pro ni zatím upraví uniformu…“

„To nebude potřeba,“ řekla Diana. „Má přesně tu samou postavu co Julka; až na barvu očí a vlasů mezi nimi není rozdíl. Dáme jí tu, co je přichystaná pro Julii…“

„Fajn, tak se převlíkneš hned po jídle. A všechno jí vysvětli, ať potom zbytečně netápe…“

Maryška šla s ním a tiše žasla; Denis jí zajistil snídani a při ní vykládal všechno, o čem se domníval, že by ji mohlo zajímat. Maryška se nejdřív domnívala, že buď špatně rozumí, nebo Denis nemluví správně polsky; pak došla k názoru, že to jsou dětské výmysly nebo nějaká hra, ale zaráželo ji, že by celá posádka pevnosti byla ochotna hrát ji s ním.

„Pořád mi není jasné, jak je to s tím mým údajným otcem! Matka mi o tom neříkala nic, strýček vždycky tvrdil, že padl v nějaké bitvě. Jsem teda ochotna připustit, že mi nemuseli říkat pravdu; ale vyvozovat něco, že jsme si jenom trochu podobní…“

„My si nejsme podobní trochu, ale absolutně! Až uvidíš ostatní sourozence, tak to poznáš; variabilní jsou u nás barva vlasů, očí a pleti, ale stabilní je tvar obličeje a některé vlastnosti. Já už se tím nějakou chvíli zabývám… dovolila bys, abych s tebou zkusil udělat nějaké testy?“

„Mám nějakou možnost se tomu vzpírat?“

Denis se vlídně usmál. „Zkusit to můžeš, ale…“

„Chápu. Cizí názor pro tebe asi moc neznamená, že?“

„Pokud jde o názor, tak jistě ano. Ale jestli to jsou jenom nějaké pošetilé předsudky, tak…“

„I v tom ti rozumím, bráško. Strpím tvý testy, pokud to nebude bolet nebo…“

„Ty se bojíš bolesti?“

„To se divíš, nebo je to jedna otázka z testu?“

„Obojí; všichni ostatní totiž mají k pocitům jako bolest, ponížení, utrpení a mučení nevyhraněný postoj. Sice to odmítají, ale pokud k tomu dojde, stimuluje je to k vyšším výkonům!“

Maryška potřásla hlavou. „Takhle jsem o tom nikdy neuvažovala!“

„Vidím, že máš náušnice. Cos cítila, když ti píchali uši?“

„Nevím; byla jsem ještě moc malá. Zklamu tě; občas se říznu při krájení masa, když vařím, ale jiné utrpení neznám!“

Denis si zamyšleně zevnitř olízl ranky na tvářích. Pak si po nich přejel ještě zvenku prsty. „Čím dál častěji cítím, že bolest mě vzrušuje. Nebo třeba pocit… bezmocné obrany! Víš, když ti druzí něco dělají a ty se nemůžeš nijak bránit… Při takových představách mi krásně běhá mráz po zádech…“

Maryška se otřásla. „Teda, ty máš nápady, kluku! Poslouchej, to ti podobný věci trpí? Nezdá se ti, že jseš nějakej divnej?“

„Ovšem, že jsem. Všichni jsme divní; právě proto chci dělat ty testy, abych zjistil, nakolik jsi divná ty.“

„To ti teda děkuju!“

Maryška se rozhodla zabývat jídlem. Denis už snídal a těch pár sladkostí do sebe nacpal okamžitě, jak mu je dali.

„Zabývám se zkoumáním, jak působí příměs elfské krve v našem rodu v průběhu staletí,“ vysvětloval. „Je to zajímavé…“

„Jak jsi na to vlastně přišel?“

„No, historii rodu jsem samozřejmě znal už předtím. Teď mi ale jedna stará čarodějnice objasnila, co je toho příčinou. Náš první historicky doložený předek se jmenoval Bharwald; byl to dvořan gótského krále Theodorika a přišel s ním ze severu. Sloužil jako králův vyslanec a vyzvědač, při jedné

cestě do Polska byl zraněn, na Moravě ho nějaký druid vyléčil a on mu za to svedl dceru.“

„Svérázná forma poděkování!“ poznamenala Maryška plnými ústy.

„Tak pozor, to nebyl žádný společenský prohřešek! Tehdy ještě mezi šlechtou existovaly správné a přirozené vztahy; k pohoštění patřilo jídlo, nocleh a žena! Bharwald byl nejvýše postavený muž, kterému mohl ten druid svoji dceru dát!“

„Aha. Takže se dědeček řádně oženil?“

„Ano. Postavil si tam hrad, chránil okolní osadníky a bojoval s nájezdníky. Měl tři syny, jak se slušelo: jeden založil rodinu kdesi na západě, vzal si dceru loupežníka. Druhý odešel daleko na východ, snad až do Tibetu. Ještě se pak jednou vrátil, ale odešel zase a už o něm není zpráv. Třetí zůstal doma a stal se pánem kraje. Z něho pochází celý náš rod…“

„No, hezký.“ kývla Maryška a napila se horkého čaje.

„Po mnoha stech letech došlo k narození mého otce, od něhož se odvíjí současná genetická linie; vzal si přes odpor rodiny svou sestřenici, čímž se vliv elfského původu ještě zvýšil…“

„Ty s tím nepřestaneš?“

„Nemůžu; pravda je pravda! Bharwald byl potomek elfů, to bylo tehdy docela běžné a tam vysoko na severu ještě teď…“ Denis se na okamžik zarazil a koukal s otevřenou pusou do stropu.

„Co je, děje se něco?“

„Ani ne, jenom… tak mi napadlo, že znám svoje sourozence jen ve dvou barevných variantách, plavé a černé. Akorát Heinrich prý má hnědé vlasy… Ale rudovlasí Baarfeltové snad nejsou!“

„No a když ne, tak co?“

„Uvažuj trochu, ne? Kdo je tu nejzrzavější? Přece Wulffssonni! Je to mocný rod, nesmírně silný; jejich genetický

kód má průraznost lokomotivy… A jsou ze severu, takže určitě jsou taky potomky elfů… možná jiné linie!“

„Tak dobře. A co?“

„Kdyby se ty dvě linie propojily, chápeš? Proč vlastně táta nikdy neměl potomka s některou z Wulffssonnů?“

„A to tě tak hrozně trápí?“

„No jistě! Co se dá dělat, budu to muset udělat já.“

Maryška vyprskla, málem se udávila čajem.

„Co se řehníš? Nemyslím teď, ale třeba tak za pět let…“

„V patnácti? Nejseš tak trochu… odvážnej?“

Denis se usmál. „To mi ještě nikdo neřekl! Diana prohlašuje, že jsem voprásklej jako lázeňská veverka.“

„Asi se nemýlí. Kolik je ti? Teprve deset, já se zblázním!“

„Nevadí; do té doby to musím nastudovat. Rozhodně si povedu řádné záznamy o všech svých potomcích; mohl bych je pravidelně navštěvovat a zaznamenávat tělesný i duševní vývoj. Potom by jistě nemohlo dojít k pochybnostem…“

„Počítáš, že budeš mít těch dětí víc? Snad je budeš vidět každý den, ne? Normální lidé mívají děti doma…“

„Když jich mají hodně, s různými ženami a na různých místech?“

Maryška polkla naprázdno. „To normální lidé nemají!“

„Třeba ne, já nevím. Taťka docela běžně.“

„Co na to říká tvoje matka?“

„Moje matka byla princezna z rodu Jastrzebowskich; byla si vždy vědoma svých povinností…“

Maryška zkřivila nedůvěřivě ústa.

„Můžu-li tě požádat o službu,“ vykládal dále Denis. „Potřeboval bych, abys mi dala přesně vědět, až budeš čekat dítě. Zkusil bych tě vyšetřovat ještě v těhotenství, pak při porodu a…“

V té chvíli dostal facku, až se mu hlava zaklepala. Maryška vyskočila a oči jí blyštěly rozhořčením. „Co si to dovoluješ?“

Denis byl značně překvapen. „Co jsem řekl blbýho?“

„Jak se opovažuješ mluvit o takových věcech?“

Teď to pochopil; a rozesmál se. „Ty jsi ještě panna, viď?“

„Snad víš, že nejsem vdaná, ne?“

„To vím, ale… samozřejmě předpokládám, že se jednou vdáš! Pak budeš mít přirozeně děti; stejně tak je normální, že tě lékaři budou vyšetřovat. A protože lékařství je jedna z mých profesí…“

„Nepovídej takové nesmysly, prosím tě! Kluk jako ty nemůže být doktor; na to budeš muset ještě patnáct let studovat! A navíc, já se nikdy nevdám a nikdy nebudu mít děti…“

„Proč myslíš?“

„Před chvílí jsem dala slib, že budu jeptiškou!“

„A co? Všechny holky tady jsou v řádu, i ty vdané…“

„Vdaná jeptiška? Tobě straší ve věži!“

„Ani ne, ty jenom neznáš zdejší zvyklosti. Zapojení do řádu je sice věčné a nezrušitelné, ale jakmile se vdáš, dostaneš řádnou dovolenou do doby, než vychováš svoje děti a vrátíš se…“

Maryška na něj chvíli koukala vyjeveně. „Začínám mít dojem, že tady opravdu není všechno úplně normální… když o tom uvažuju, ty holky mi připadají trochu vyšinuté! Že Diana je vdaná, když je císařovna, to mi připadá normální, ale…“

„Taky se vdáš, uvidíš. A bude to bezva.“

„Dobře. Potom ti dám vědět. Nezlobíš se?“

„Proč?“

Maryška jen mávla rukou. Denis jí ukázal, kde bude bydlet, pak jí Sigrid předala uniformu a on dokonce vypadl, než se převlékne. Zjistilo se, že součást jejího vybavení tvoří

taky kytara; dívky ji požádaly, aby něco zahrála, Maryška se dala ochotně přesvědčit a zazpívala. Měla krásný hlas a znala spoustu balad polských i německých. Když se hrálo něco, co neznala, dokázala se velmi snadno přizpůsobit.

„Bezva," konstatovala Valérie. „Budeš účelná členka party…"

Bello Bellini se miloval se lvicí.

Kdysi, za jeho cirkusového angažmá, se principál nechal ukecat a za nezjištěnou, leč nevalnou cenu zakoupil malé lvíče, zjevně ve velmi špatném stavu. Matka lvice se odmítala starat, takže zbědované mládě bylo v posledním tažení. Bello dostal za úkol udržet je při životě pomocí láhve s mlékem a usilovné péče. Krmil to veliké kotě šestkrát denně, vstával uprostřed noci, masíroval mu bříško a trpěl jeho škrábání. Byl jedním z mála, kdo měl pro tu práci dostatek lásky, trpělivosti i zodpovědnosti - nakonec se mu podařilo, že lvíče nezemřelo.

Vyrostla z něj krásná kočka, která však na něj byla zafixovaná tak hrozně, že začala vyvádět, jakmile se od ní na krok hnul. Musel ji brát všude s sebou, což bylo roztomilé, dokud byla ještě maličká, ale čím dál problematičtější v dospělém věku. Zejména ženy, po jejichž společnosti Bello velmi toužil, byly objektem nepřiměřené žárlivosti mazlivé čičinky zvící jalovice. Nejdříve to považovaly za zábavné a lvici za přítulnou, potom poznaly skutečný stav a urychleně vyřadily ze srdce lvici i Bella.

A stejně měl svoji Princeznu rád. Předváděl ji čtyři roky, měl s ní nacvičené moc pěkné číslo, dámy mu posílaly růže a šéfové dobře platili. Pak Princezna onemocněla, dostala nějakou infekci a oslepla na jedno oko. Následkem toho začala být rozmrzelá, občas zlá a nebezpečná. Skončila ve zvěřinci a Bello v průměru.

Teď se s ní miloval. Byla lvice a byla dívka a byla Panní Astarté ve své nejvznešenější zářivé podobě. Měla lví spáry, měla orlí křídla a měla na rtech příslib nejkrásnějších vášní. To všechno viděl současně a nepřipadalo mu to divné. Její spáry mu drásaly tělo, ale bylo to nevýslovně příjemné.

Potom jej zahalila ohněm, ale ten nepálil, byl také příjemný.

Jednu dobu vystupoval ve varieté. Tam se nedaly dělat žádné velké zázraky, ale jeden starý Švýcar, povoláním indický fakír, ho naučil chrlit oheň. To se dělá tak, že se nabere do úst trochu etéru, a když se k nim potom přiloží hořící pochodeň, vydechne fakír plamen až čtyři metry dlouhý. Pokud má dobrý dech - starý Bernhard měl silnou bronchitidu a dusil se i normálně, natož pak při polykání ohně. Bello se také dotýkal ohněm různých částí těla a probodával se šavlemi, ovšem ty byly zasouvací a v čepeli měly nádržky na kuřecí krev. Vystupoval tehdy do půl těla nahý; kdyby to bylo dneska, nechal by se pěkně potetovat draky a fantaskními příšerami. Spousta jezdců už to má, další si to nechávají dělat a právě začínají té vášni propadat i děvčata.

Oheň jej zahalil svým závojem a v něm zmizel celý svět. Bello se ocitl mimo čas a prostor, byla s ním jenom ta bytost, která byla zároveň žena i lvice i oheň i orel.

»Miluji tě!« šeptal jí, »miluji tě až k smrti…«

»Neslibuj!« odpověděla beze slov, »jinak zemřeš…«

Ale Bello věděl, že zemře. Dostal se do zvláštního stavu, kdy mu bylo jedno, co se s ním stane. A svět byl něco jiného než to, za co ho považují lidé.

»Miluji tě. I kdybych měl zemřít.« sliboval jí.

A odněkud z dálky se ozval cinkavý smích.

Potomci Elfů

Major Charry Guyrlayowe dostal instrukce z hlavního města. Štáb schvaloval veškerá jeho opatření; tedy, v zásadě schvaloval, jen měl spoustu připomínek k různým podrobnostem provedení. Charry to studoval tři hodiny, přičemž si dělal po okrajích poznámky černou a červenou tužkou. Červeně zatrhal, co se mu líbilo, černě to, co se mu nezdálo; toho bylo víc. Krátce uvažoval nad zbytkem a potom to proškrtal zelenou tužkou: totiž to, co nepochopil. Zdárně tím rozřešil situaci a byl sám se sebou spokojen.

Instrukce mu ukládaly jednu zvláštní věc: sesadit nejvyššího krajského soudce, neboť se provinil proti zákonu a řádu. Věc se však musela provést opatrně, neboť soudce byl zasloužilý starý pán, všemi ctěný a oblíbený; sesazení by vyvolalo nežádoucí rozruch, kdyby to nevzal do ruky tak energický a obezřetný muž jako hrabě Guyrlayowe. Charry si napřed ten řádek zatrhl zeleně (jako že nepochopil), ale pak tam namaloval tři černé vykřičníky.

Co soudce vlastně provedl, nešlo z elaborátu zjistit; mluvilo se o hrubých justičních omylech, překrucování litery zákona i posměchu z práva a spravedlnosti. Charry se rozhodl vyptat okresního hejtmana; za tím účelem se dostavil do své úřadovny na hejtmanství. Hejtman jej uvítal zdvořile, leč s obavami; na dotaz vychrlil na Charryho přehršli případů, které pan soudce nevyřešil správně. Hejtman obvykle bránil každého lumpa, který vyvolal něčím nepřízeň pána pevnosti, ale dneska na svou povinnost jaksi zapomněl. Spíš se zdálo, že by mu nevadilo, kdyby Charry nechal soudce rovnou oběsit.

Charry naslouchal s bradou opřenou o dlaň, slova plynula přes jeho hlavu jako voda přes balvan; konečně vstal, protáhl se a prohlásil: „Jo. Tak já tam na něj půjdu!“

Soudce se jmenoval Ettard a bydlel ve vile na okraji města. Vlastnil psa velikého jako tele a mohutně chlupatého; šelma se vyřítila od domu a s řevem ukazovala Charrymu mordu plnou špičatých zubů. Charry jej tiše uklidnil, při tom ale nepřestával

tahat za šňůru zvonce; v domě se však nic nehýbalo. Charry si všiml, že ačkoliv cesta je proházena, po nočním sněžení nebylo proházení obnoveno a usoudil, že pán domu zřejmě netrvá na tom, aby k němu návštěvníci mohli bez překážek.

Charry dlouho neváhal; koně uvázal k brance, přelezl přes plot a vydal se k domu. Pes ho obíhal, vyskakoval na něj a nechal se hladit, dokud nedošli ke dveřím; na ty Charry počal bušit. Trvalo to sice dlouho, ale pak se objevila jakási stařena.

„Jak jste se sem dostal? Co tady chcete?“

„Hrabě de Guyrlayowe - k panu Ettardovi. Smím dál?“

„Račte!“ řekla nevlídně. „Pes vám nic neudělal?“

„Ne, proč? Je to milé a přítulné zvíře…“ Charry mnul v prstech hafanovo huňaté ucho a ten se k němu lísal. Baba pokrčila rameny a vpustila pána dovnitř. Vstoupil za ní do haly, studené jako hrobka; netopilo se tam, ani v celém přízemí. Baba se šourala po schodech do patra, kde bylo už tepleji; nechala ho stát na chodbě, zaklepala na jedny dveře a vlezla dovnitř. Byly odtamtud slyšet neurčité hlasy; potom baba vylezla a řekla: „Milostpán vás přijme!“

Charry vstoupil; byla to knihovna či něco podobného, neboť všechny stěny byly obestavěny regály plnými nejrůznějších knih. Uprostřed byl stůl s pohodlnými koženými křesly a jedno čalouněné na kolečkách; z toho právě vstal drobný hubený stařík s téměř holou hlavou a bělostnými licousy po stranách. Kouřil dlouhou dýmku a usmíval se návštěvníkovi vstříc. Na stole zůstala položena kniha, rozevřená v polovině.

„Dobrý den přeji - mám tu čest s panem Ettardem?“

„Ano, to jsem já. Vítám vás, pane hrabě…“

„Dovolte, abych se představil: Charry de Guyrlayowe. Nyní major a velitel posádky pevnosti. Snad se nehněváte, že jsem vás navštívil.“

„Ach ne, ne!“ usmíval se starý pán. „Jsem rád takové návštěvě! To je dost, že jste se konečně ukázal. Čekal jsem vás

už nejméně před čtrnácti dny. Posaďte se; Magreta přinese čaj.“

„Nevím, zda vás smím obtěžovat…“ řekl Charry.

„Ale smíte, chlapče! Vy smíte všechno, ne? Jste přeci arminský císař, a máte u boku šavli. Kdo má šavli, smí všechno.“

Charry se usmál; odepjal z opasku meč i s pochvou a podal starému pánovi. „Teď smíte všechno vy!“

Ettard si prohlížel tu zvláštní zbraň. Položil meč na stolek, přistoupil ke knihovně a hbitě cosi hledal; vytáhl jednu z knih a rychle v ní listoval. Konečně se jeho tvář rozzářila:

„Tohle je unikátní zbraň! Zcela neobvyklé spojení damascénské čepele s křižáckou rukojetí… dělaná zřejmě jako dar, ne?“

„Ano, je to unikát. Zdá se, že máte velké znalosti!“

„Kdyby znalosti pomáhaly člověku ke štěstí, byl bych šťasten. Bohužel, je tomu naopak. Čím více člověk zná, tím méně ho mají rádi jeho bližní. Nepozoroval jste to?“

„Nevím. Možná proto, že nemám tolik znalostí jako vy.“

Ettard se usmál a vrátil knihu zpátky do regálu. „Potěšilo by mě, kdybyste mi vyprávěl historii vašeho meče. Obávám se však, že účel vaší návštěvy je zcela jiný; a jistě méně povznášející.“

„Obáváte se správně; ale skutečně by mi způsobilo větší radost bavit se s vámi o kterékoliv ze svých zbraní.“

Ettard mu pokynul, aby se posadil. Sám usedl naproti němu a dobrotivý úsměv se rozlil po jeho tváři, když řekl: „Proč o vás říkají, že jste hlupák, Guyrlayowe?“

„Říkají to o mně? Potom to bude jistě pravda. Všechno je jistě pravda, co lidé říkají…“

„Máte chytré oči. A vaše chování nasvědčuje tomu, že většinou neukazujete svoje vědomosti předčasně. Neřekl bych, že jste tak hloupý, jak si myslí vaši nadřízení…“

„Ještě jsem neřekl, co si já myslím o nadřízených.“

„Tak, tak!“ pokýval starý pán hlavou. Vytáhl ze stolu zásuvku a podal Charrymu složený dopis. „Přečtěte si to!“

Charry dopis rozložil.

1

Milý Waldemarre, píšu Ti jako starý přítel, kterých jak víš, nemáš mnoho. Cítím povinnost upozornit Tě na nebezpečí, které Ti hrozí: tví protivníci v justičním paláci požádali generální štáb, aby Tě zlikvidoval. Možná je Ti známo, že velení v pevnosti se ujal jistý hrabě Charry de Guyrlayowe, ordinérní tupec, bývalý pasák dobytka a námořník. Je to hlupák a hrubián, který bez přemýšlení provede, co se mu nařídí; a nařídí-li mu, aby Tě sesadil, pak to vykoná. Navíc Ti může hrozit horší osud: Guyrlayowe pověsil dva důstojníky ze své posádky, sesadil řadu dalších a několik ctihodných občanů poslal na galeje. Obávám se o tvůj život a doporučuji Ti, abys opustil město a uchýlil se někam, kde Tě ruka toho šíleného dobrodruha nedostihne.

Přeji Ti vše dobré a zůstávám

Tvůj věrný přítel Alfréd.

Charry dopis složil a podal zpátky Ettardovi. „No a?“

„Díval jsem se na vaši tvář, chlapče. Několikrát jste se pousmál, ale ani jednou nerozhněval. To je zajímavé.“

„Ach, to není nic zvláštního. Ten člověk má o mně špatné mínění; pořád ale ještě lepší než ti, co mi velí. Ano, dostal jsem rozkaz, abych přezkoumal vaši činnost; proto jsem tady. Napsali mi v dopise, co jste provedl; ale protože jsem hlupák, nepochopil jsem to. Pak jsem se ptal okresního hejtmana; navykládal mi toho, až mě hlava brněla, ale protože jsem hlupák, nepochopil jsem, ani si to nezapamatoval. Kromě toho okresnímu hejtmanovi věřím jenom kolik je hodin; to se ještě vždy podívám na svoje hodinky. Nezbývá, než abyste se pokusil vy nějak mi vysvětlit, čím jste si znepřátelil vrchnost.“

Soudce Ettard se upřímně smál; potom si znovu nacpal dýmku a pohodlně se usadil v křesle: „Jsem starý člověk, hodně pamatuju. Pamatuju velkovévodství, revoluci a pak nastolení téhle… republiky. Pamatuju čtyři změny zákonodárství, nehledě k dalším reformám. Kromě toho jsem studoval další změny v průběhu minulých století. To všechno si pamatuju a přihlížím k tomu při tvorbě rozsudků.

Například soudím, že je rozdíl, zda hladová ženská ukradne bochník chleba pro svoje děti, nebo majitel velkopekárny okrade sedláky na mouce, že jim zbudou oči pro pláč. Je rozdíl mezi tím, když dělník rozbije fabrikantovi hlavu, že ho vyhodil z práce, nebo když synáček z dobré rodiny v opilosti zabije prostitutku, aniž ví, co dělá. A to nejhorší: já nevěřím, že je třeba odsoudit člověka, který řekne někde ve skrytu nebo veřejně, co si myslí o státních úředních, vládě a parlamentu. To nechtějí pochopit!“

„Zajímavé; já to chápu docela dobře. Jak jste rozhodl?“

„Jednoduše: tu ženu jsem pustil; co jsem mohl dělat víc? Avšak obchodníky, kteří šidili zákazníky nebo dodavatele, jsem zavíral. Jenže oni dali úplatek vyšší instanci, byli venku v tu ránu a já byl ten špatný. Když se dělníci vzbouřili, rozbíjeli stroje, potloukli továrníka a jeho pohůnky, odsoudil jsem je na dva až tři roky; páni si mysleli, že mají dostat třicet. Synáčkovi uhlobarona Laugeho jsem napařil dvacet let za vraždu, jen to hvízdlo; jeho papínek usmlouval šest let za usmrcení nešťastnou náhodou, a nakonec ho za tři roky pustili za dobré chování. Co se týče různých sporů mezi občany a státem, nedonutili mě, abych někoho odsoudil, když byl nevinný! Nedonutili, přísahám vám! Ať uděláte, co chcete!“

Charry se usmál. „A máte kopie těch rozsudků?“

Ettard pokýval hlavou. Vstal, opět hledal v knihovně a podal Charrymu velký šanon se založenými listy. Charry si ho položil na kolena, popíjel čaj a listoval v něm. Ettard seděl naproti němu, mlčky a klidně, a pozoroval ho.

Když Charry zjistil, že dopil všechen čaj, odložil šálek a pak sklapl i šanon. „Zdá se, že to souhlasí. Myslím, že se

nahoře zmýlili, jste poctivý člověk. Potvrdím vás ve funkci výnosem svého úřadu. Děkuji vám za spolupráci…“

Ettard se rozesmál. „To se těm nahoře líbit nebude, chlapče!“

„Já tady nejsem proto, abych se někomu líbil. Soudíte podle zákonů, proto s tím souhlasím. A kdo nesouhlasí, ať si trhne nohou, jak říká moje žena!“ Charry rázně vstal.

„Ale počkejte, chlapče, počkejte!“ smál se Ettard. „Když jste mne už navštívil, nepospíchejte tak rychle! Chci vám ještě něco ukázat. Posaďte se přece…“

Starý pán sáhl do knihovny a stiskl tam nějakou páčku; jeden regál se odklopil a odhalil tajnou schránku. Ettard odtamtud vytáhl nějakou knihu psanou rukou a podal ji Charrymu.

„To jsou moje zákony!“ řekl stařík pyšně. „Ve volných chvílích jsem bádal nad tím, jak co nejspravedlivěji vyřešit nejrůznější otázky práva; hledal jsem v knihách a přemýšlel a nakonec jsem stvořil toto: Ideální zákony pro ideální stát. Chcete se na to podívat?“

Charry si opět vzal knihu, posadil se a pročítal jednotlivé listy. Občas zvedal hlavu, kroutil jí a pokládal starému pánovi doplňující otázky; nakonec, když přešel asi dvacet stran, řekl:

„Tohle není četba na chvíli, ale kniha, která se musí studovat! Poslyšte, vy byste byl ideální zákonodárce! Kdyby se lidé řídili vaším pojetím práva, musela by ze světa vymizet nespravedlnost a křivdy; obnovit království Boží na zemi!“

„Ubohý hochu! Nespravedlnost a křivdy mají tuhý kořínek! Ten nepřeseknou ani moje zákony, ani váš meč. Znáte snad nějaký stát, který by chtěl takové zákony přijmout za svoje?“

„Znám jeden stát, který svoje zákony teprve tvoří. Znám jeho vládce, který hledá způsob, jak jednat zodpovědně a čestně, aby prospěl svému lidu. Který by chtěl předložit parlamentu takové návrhy, které by byly spravedlivé a moudré zároveň…“

„Mluvíte o vašem Arminu?“

„Ovšem. Poslyšte, Ettarde; můžete mi pořídit opis? Nebo bych si ho případně mohl pořídit sám, mám schopné lidi…“

„Nenene!“ Starý pán přitiskl knihu k hrudi. „Ještě není všechno hotovo! Právě studuji zákoník Dareia Velikého, chtěl bych ještě něco zjistit z čínského soudnictví s ohledem na Manuův zákoník a vůbec… Až to dopíšu, potom budete moci… ale zatím ne! Já ještě nejsem hotov, víte? Vy mladí moc spěcháte…“

„Dobrá, jak chcete; v každém případě tato naše rozmluva není poslední. Navštivte mne někdy v pevnosti… nebo ve městě, v mé úřadovně. Vydám rozkazy, aby vám vycházeli vstříc!“

„To udělám, jistě, jistě. Ale… milý hrabě, zajímalo by mne uzpůsobení vaší armády. Zabýval jsem se i vojenskými předpisy a pověsti, které kolují o vašich vojácích, mne zajímají…“

„Jestli chcete, můžeme jet nahoru na pevnost; seženu pro vás nějaké saně. Ovšem lepší část armády je nyní tady ve městě; taky moje žena se svou dívčí gardou. Museli bychom vyčkat…“

„Chtěl jsem jít do města… Počkáte-li chvíli, doprovodím vás alespoň na náměstí. Jen se musím obléci; to víte, chvíli mi to trvá. Počkejte tady…“

Charry se usmál; čekal na starého pána v knihovně a prohlížel si svazky knih. Zakrátko ho cosi zaujalo, vyňal jeden z regálu a počal si v něm číst; tak ho nalezl Ettard.

„Líbí se vám moje knihovna? Nashromáždil jsem pravé perly světové literatury; škoda, že je nemám komu odkázat! No, půjdeme tedy. Magreto, pořádně zavři dveře, až odejdeme!“

Charry pomohl starému pánovi se schodů; stařík chodil o holi, ale čiperně a vesele a v očích mu jen hrálo čtveráctvím. Šel do města pěšky, tak Charry kráčel vedle něho a vedl svého koně za otěže. V příjemném rozhovoru jim cesta rychle ubíhala.

Denis doprovázel na nákupech Maryšku a konal jí tlumočnické služby; ale co chvíli odbíhal a pomáhal ostatním dívkám, které mnohdy nerozuměly ani německy, natož místnímu jazyku. Prodavači zírali, když do jejich krámů vtrhla horda podivně krásných slečen v uniformách z červenohnědé látky s černými skvrnami; pobíhal tu s nimi skutečný leopard, takže mohli srovnávat. Denis byl ovšem v tygřím, což jim nepřipadalo o moc lepší. Některé dívky měly též jezdecké kožíšky, vysoké boty, všelijaké ozdoby; avšak hlavně každá nějakou zbraň, od Dianiny katany přes Maryščinu křivou tatarskou šavličku až po toledské kordy Španělek. To tady ještě nikdo neviděl; ke všemu ta parta šveholila nejrůznějšími nesrozumitelnými jazyky, smála se a tropila si šašky jedna z druhé. Mužů bylo mezi nimi málo a jak se zdálo, byli určeni jen k odnášení nákupu.

Denis se s Maryškou vypletl z ryku a shonu a oba sourozenci zamířili do vedlejší ulice; když vtom si Denis povšiml mladého muže, který stál u rohu a četl vyhlášku tam přilepenou:

Rozkaz velitele rady obrany města

majora Charry hraběte de Guyrlayowa

k zajištění odražení lupičských hord zbabělého nepřítele

a jejich totálního zničení v nastávající válce.

Rada obrany, vědoma si odpovědnosti za osudy počestných pracovitých občanů našeho města i státu, rozhodla se dát na vědomí svým věrným, že v současné době hrozí bezprostřední ohrožení země nepřítelem. Armáda, jejímž představitelem jsme, splní svoji povinnost; nicméně je ve vlastním zájmu obyvatelstva, aby až na další dodržovalo tyto pokyny:

§ 1. - Občané se zásobí dle možností potravinami, neboť hrozí možnost nedostatků v zásobování. Obchodníkům ukládá se především, aby brali v potaz tu skutečnost a dodávali občanům vše potřebné za ceny v zemi obvyklé; předražování,

šmelina či keťasení bude trestáno smrtí provazem, napomáhání k tomuto deseti až dvaceti lety nucených prací.

§ 2. - Osobám, jež se s oblibou zabývají pašeráctvím, jak je ve zdejším kraji zvykem, se doporučuje pašovati především zboží, jež co nejvíce prospěje zájmům vlasti a co nejvíce poškodí hospodářské a politické zájmy nepřítele.

§ 3. - Při střetnutí s celními, policejními i jinými orgány nepřítele je třeba zlikvidovati tyto bez vlastních ztrát a bez zanechání stop, nasvědčujících zavinění našimi počestnými občany. Upozorňujeme, že ponechávání nežádoucích svědků odporuje zájmům státu i samotných členů pašeráckých hnutí.

§ 4. - Osobám pytlačícím a z jiných důvodů bez povolení přechovávajícím střelné zbraně se ukládá připraviti tyto k použití v boji a zásobiti se dostatečným množstvím nábojů. Očekává se, že tyto osoby podpoří v boji naše statečné pluky, případně vpadnou nepříteli do zad.

§ 5. - Osobám zabývajícím se přestupování zákonů, ať již v jakémkoliv směru, se připomíná, že v případě porážky budou pravděpodobně souzeny dle říšských zákonů, jež jsou mnohem tvrdší než spravedlivé zákony našeho státu.

§ 6. - Při styku s úřady a občany nepřítele doporučuje se všem vystupovat sebevědomě a rázně prosazovat svoje oprávněné požadavky. Sluší se dávat najevo, že naše armáda i obyvatelstvo jsou plně připraveny odrazit útok zbabělých hord nepřítele a že naše suverénní země si nedá nic nařizovat od kdejakého šaška, i kdyby se pyšnil říšskou korunou.

Nesplnění tohoto rozkazu bude považováno za sabotáž a trestáno dle platných zákonů na ochranu státu.

Rada obrany

Mladý muž četl tento výtvor a potřásal pochybovačně hlavou; to však nebylo to, co na něm Denise zaujalo. Viděl ho z profilu a zdálo se mu, že čte v jeho tváři Baarfeltovské rysy. Mladík měl vlasy černé jako uhel, elegantně načesané dle poslední módy, až skoro delší než je zvykem, ale to u Baarfeltů nebývá nic divného. Oblečen byl do černého, ale

měl jezdecké kalhoty a boty s ostruhami, což znamenalo, že někde tu má koně.

Jak Denis přicházel blíž, mládenec se otočil, usmál se na něho a řekl německy: „Ahoj, bráško! Koukáš, co?“

„Ahoj…“ řekl Denis opatrně; šel blíž a v duchu uvažoval, kdo z jeho bratří by to asi mohl být a odkud ho zná. Pravděpodobně se mu duševní pochody příliš zračily na tváři, protože mladík se rozesmál.

„Ty mě nepoznáváš? Já jsem přeci Julka!“

„No teda…“ Denis vyjekl překvapením. „Co se ti to stalo s vlasama? Vypadáš jako kluk!“

„A co? Ty vypadáš jako holčička s těma loknama!“

Denis jí skočil do náruče, políbili se a šťastně smáli; při tom jí Denis prohrabával ostříhané vlasy a smál se jako blázen: „Teda vypadáš! To ti přeju ze všeho nejvíc! Nezlob se, že jsem tě hned nepoznal, ale zrovna včera jsem nalít, tak jsem nechtěl věřit svým očím…“

Maryška zatím přišla blíž; Julka s údivem pozorovala její tvář. Taky Maryška zírala; jenom Denis se chechtal.

„Tak se přestaňte vzájemně hypnotizovat a aspoň se pozdravte! Maryško, s tebou to je jednodušší: to je má sestra Julietta, už jsem ti o ní povídal. Vkusně ostříhaná, ale to se občas přihodí i v tak vznešených rodinách, jako je ta naše. Julko, to je naše sestřička Maryška; z Polska, ale není z tý samý rodiny co Jerzy Lasęka. Další exemplář; a moc hezkej, viď?“ hluboce se zamyslel: „Stejně by mě zajímal tvar vaší lebky! Změřit si Janu mi bohužel nenapadlo, ale kdyby se Maryška dala taky ostříhat na kluka…“

„Já ti dám záhlavec!“ vyjela Julka. „Ty posměváčku! Ještě jedno slovo o mých vlasech a já tě ostříhám třeba vlastnoručně, abys neměl takový kecy! Ty seš teda Maryška? Co to je?“

„Marie… A vy jste… ty jsi Julka?“

„Jo, tak už to asi bude.“

Podaly si ruce; Denis trval na tom, aby se taky objaly a něžně políbily. Potom vzal každou za jednu ruku a vedl je s sebou k děvčatům z řádu, aby je předvedl.

„Poslouchej, uličníku, jestlipak víš, že máme sestru Magdu?“

„Ne - a kde ji máš? Vzala jsi ji s sebou?“

„Nešlo to. Je Maďarka, jak se přesně jmenuje nevím, snad Szomódiová nebo Szomógyiová. Chytili ji v Římě namísto mě a týden vyslýchali, zda to nejsem já. Jak vidíš, je mi asi dost podobná.“

„Bezva! Musíme ji sem dostat, ať se holky zasmějou! Škoda, že nás není víc; kdybysme se my Baarfeltové dali dohromady, tak ten svět předěláme! A cos vlastně provedla, že tě honili?“

„To ti všecko povím, jen co si trochu odpočinem. Před chvílí jsem přijela a první, co vidím, jsi ty! Chvilku jsem zírala na ty vaše uniformy… dost pěkný!“

„Pro tebe jsme měli taky, ale když včera přišla Maryška, tak jsme to dali jí. Jste úplně stejný!“

„Dík, seš milej. Kdo je tady ještě?“

„Všecky sestry Čistého srdce ze Španělska; Veronika, Valérie… chybíš už jenom ty a Freya Wulffssonnová, ale místo ní máme dvě jiný, mladý kusy, ani moc nerozumějí…“

Dorazili k místu, kde byly princezny viděny naposledy; Denis se poptával po jejich osudu a prodavači ochotně sdělili, že odešly do hostince U Zlatého orla, kde si hodlají dopřát svačinu. Jeho majitel právě váhá, zda se má cítit poctěn či se vyděsit.

Když docházeli k hostinci, už zdálky slyšeli zevnitř smích, dokonce zpěv. Někdo hrál na piáno, pikolíci roznášeli horký grog. Denis zadržel Maryšku a postrčil dopředu Julku; ta vstoupila, zastavila se na prahu a znechuceně se rozhlédla.

Chvíli bylo ticho; to štěbetající Veroničino hejno zmlklo a na chvíli váhalo, s kým mají tu čest. Julka prošla mezi nimi a zeptala se francouzsky: „Je tady volné jedno místo, prosím?“

„Jakpak by nebylo - a kterej ty jseš?“ ptala se Veronika.

„Co tím myslíte, slečno?“ mračila se Julka. „My se známe?“

„No - částečně. Račte vzít místo, mladej pane, a svěřte se, co vás přivedlo do těchto Bohem i lidmi zapomenutých míst!“

„Jsa cizincem, přicházím do tohoto města za obchodem!“ pronesla Julka německy. „Hodlám zde občerstvit znavené údy a pojíst něco místních chvalně známých specialit!“

„To je fajn nápad,“ ušklíbla se Valérie. „Když chvilku počkáš, budeš zajímavě překvapenej! Máš tady brášku a sestřičku!“

„Nevznášejte žertů, slečno! Jsa zcela sám, téměř sirotek, nikdy jsem nevlastnil bratra aniž…“

„Máš, leda že o tom nevíš. Já sama znám dvě tvý sestry a čtyři bratry; a taky pana otce, když to tak mám říct…“

Julka uraženě vstala. „Slečno, nelibuji si v podobných žertech až výstředních! Zakazuji si takové nestoudné narážky a…“

Vtom se Veronika rozesmála na celé kolo. „Nech toho, Julko, nevyváděj! Myslíš, že tě nepoznám, káčo? Tvůj utahanej neapolskej přízvuk nikoho nenechá na pochybách, s kým má tu čest…“

Julka se rozesmála taky a sedla zpátky na židli. „No tak já se teda přiznávám! Ahoj holky - zaplať Pámbu nebeskej za to, že jsem zas mezi normálníma lidma!“

Nastal zmatek, protože všechny se najednou objímaly, zdravily se a štěbetaly. Denis a Maryška přišli také z úkrytu za dveřmi a připojili se ke všeobecnému vítání. Smíchu bylo dost a dost, když si děvčata prohlížely Juliiny vlasy.

„Není to tak hrozný,“ řekla Diana milosrdně. „Já byla v Thajsku v klášteře ostříhaná daleko víc!“

„No vidíte,“ řekl nespokojeně Denis. „Co navrhuju já? Potřebuju všem proměřit hlavy a zaznamenat vzájemné poměry, tomu se říká frenologie nebo-li lebkozpyt. Vědecká metoda, která…“

„Tak dobře, ale začneme s tebou! Přivažte ho na židli a půjčte mi nůžky; za chvilku se bude moct studovat, až…“

Nastala trochu vřava, ale nikdo se neměl k realizaci plánu.

„Nejdřív povídej, Julko, cos prováděla! Vypadáš jako šašek - to bylo zapotřebí, abys mohla zdrhnout z Itálie?“

„Přešla jsem hranice v převlečení za brášku, Jindru. Chtěli mě zavřít do kláštera a pak do kriminálu, když mě podezřívali, že jsem zabila svýho otce…“

„Cože - Baarfelta?“

„Ne, la Venziniho. Máma ho probodla, protože mě chtěl dát zavřít, je to dost jasný?“

„Nijak zvlášť! Víš co, zpracuj to literárně a předlož nám to, my si to přeslabikujem! Nebo povídej od začátku a nevynechávej zábavné podrobnosti. Ale napřed se musíme napít na shledání!“

„Dost dobrej nápad, já mám žízeň, že bych se o ni mohla opřít! Co tady tak pijou místní lidi?“

„Co pijou zdejší křupani, nemám tušení. Nám nabídli horkej grog a burgundský, docela dobrý. Ochutnej!“

Julka se napila z Veroničina poháru a odsouhlasila to. Jeden číšník ostatně pořád přinášel nové láhve a druhý počínal nosit jídlo. Byly to nějaké přírodní řízky s bramborami a spoustou zeleniny i jiné oblohy, krásně to vonělo a Julka dychtivě začenichala - měla už pořádný hlad.

„Voní to nádherně! Jak to chutná, mám si to dát?“

„Počkej, však dostaneš! Já jim probrala jídelní lístek a když jsem tam nemohla nic kloudnýho najít, vpadla jsem do kuchyně a udělala jim inventuru. Měli tam krásný roštěnky, tak to je z nich. A Valérie je naučila dělat tu zeleninu. Koukaly na nás jako na zjevení!“

„Ani se nedivím,“ řekla Julka. Tvářila se tak dychtivě, že před ni jídlonoš postavil talíř a zdvořile popřál dobrou chuť. Pustila se do toho s vlčím apetitem, zatímco Veronika povídala:

„Tady v tý zemi nikdo neumí vařit! V životě bych nevěřila, že by někdo mohl mít tak otupělý chuťový buňky… Charryho polský holky teda v kuchyni sem tam něco zvládají, ale… nejspíš budeme muset převzít velení a naučit je něco samy…“

Julie se cpala, ale zároveň si všimla, že Valérie nemá na svém talíři maso, nýbrž jen zeleninu. Denis a několik dalších taky, kdežto Veronika se klidně živila masem.

„Něco se děje?“ otázala se Valérie.

„Ne, nic - proč?“ usmála se Španělka.

„Něco se děje, nepovídej! Vy zas něco organizujete!“

„Určitě ne, to bys nám křivdila! Jsme hodný, poslušný, mírný jako ovečky, kuřátku bysme neublížily…“

Julie zkontrolovala její sklenici, která obsahovala jen čaj.

„Nepiješ a nejíš maso! Zato se pilně zabýváš magií, že?“

„A vadí?“

„Nevadí. Moc málo věcí mi ještě vůbec vadí! Naopak, kdybys mě na něco potřebovala, stačí říct.“

„To není moc rozumná nabídka! Ještě si ji rozmysli!“

„Nerozmyslím. Mám leckomu leccos vracet…“

„Chceš se mstít?“

„Slyšela jsem takovou tezi: když se člověk se znalostí magie má někomu pomstít, učiní to tak, aby mu zároveň co nejvíc prospěl.“

„Ano, je to tak.“

„Můžeš mě tomu naučit?“

„Já? Proč já?“ udivila se Valérie.

„Ptám se tě. Žádám tě o učení.“

Valérie sklopila oči. „Sama ještě nic neumím!“

„Umíš víc, než si myslíš.“

„Julko, prosím! Ne teď a ne tady…“

„Proč?“

„Špatná doba, špatné místo, špatní lidé. Mohla bych způsobit víc škody, než si umíš představit.“

„Ale dáš mi vědět, až začneš?“

„Spolehni se.“

Julie se najedla a odstrčila talíř; ohlédla se na Maryšku, ale ta se krmila, jako by nejedla týden. Přitom se pokoušela druhým něco vysvětlit, šermovala rukama jako větrný mlýn, ale nezdálo se, že by nějak extra chápaly.

„Teda, tebe bych chtěla mít doma!“ řekla Julka odměřeně. „Svázala bych ti ruce za zády - a teď se domluv!“

Maryška jenom vyprskla smíchem; skoro se udávila.

„Nech ji,“ mávla rukou Diana. „Radši povídej, jak to bylo s tím tvým zločinem! Jsme jedno jediný obrovský ucho!“

Julie se dala do vyprávění a snažila se, aby to znělo napínavě a dramaticky; bohužel většina jejích dobrodružství vyvolávala jen smích a zábavu.

„Nemusela jsi zdrhat,“ mávla rukou Veronika. „No co, tak by tě zavřeli! Však už bysme tě dostaly ven, co si myslíš! Nic na světě není tak pevně zavřený, aby se to nedalo otevřít…“

„Obávám se, že tam síla a moc tvého řádu neplatí!“

„Ty mě chceš naštvat! Hodila bych tě do bazénu, ale bohužel nic takového tady nemáme…“

Smály se a žertovaly, potom se přesunuly ke klavíru, aby začaly hrát a zpívat. Hostinský matně vytušil, už když mu přišly do sálu, že tahle pestrobarevná společnost s sebou přinese nějaké potíže; ale vyhlídka na hojnou tržbu ho na chvíli uklidnila. Když se ale dívky se zbraněmi a v podivných oblecích nechtěly klidit ani po jídle, naopak objednávaly pití a zjevně se chystaly něco oslavovat, ztratil pan hostinský klid docela a začal se obávat. Věděl, že patří ke dvoru Tygra Guyrlayowa, kterého se všichni ve městě bojí; Dianu vídal blízko hrozného majora a tušil, že je jeho žena. Doufal jenom, že nepřijde hrabě Guyrlayowe osobně.

Doufal marně; Charry ve společnosti starého soudce Ettarda právě přicházel. Už zdálky slyšel zpěv a hudbu, tak se

usmál: „Jestli se chcete seznámit s výkvětem mojí armády, dovolím si vás pozvat na občerstvení a představím vás…“

„Bude mi ctí a potěšením!“ usmál se starý pán.

Charry vstoupil a znalecky do sebe nasál vzduch. Cítil, že se tu pijí dobré věci, což ho vždy dokáže naladit příjemněji. Vtom si ho všimla Julka a vyběhla mu vstříc; objala ho a políbila.

„Ale ne, to je přece Julie!“ žasl. „Co ty tady děláš, prosím tě? Myslel jsem, že… a počkej, jak to vypadáš?“

„Všichni se shodli na tom, že mi to sluší!“

„Jestli tě na to navedla Diana, tak ji seřežu! Co tě to chytlo? Vy ženský jste všecky praštěný!“

„Já za nic nemůžu! To ona sama!“ bránila se Diana.

„Ani bych ti to neradil! Vypadá strašně!“ Charry se obrátil k Ettardovi: „Promiňte, pane soudce, poněkud jsem na vás zapomněl při této scéně! Na oplátku dovolte, abych vám představil komtesu Juliettu la Venzini z Neapole.“

Ettard seznal, že ten chlapec před ním je dívka, uchopil Julii za ruku a dvorně ji políbil. „Ach, Neapol!“ vzdychl. „Raději ani nevzpomínat na krásné sny, které se už nevrátí…“

„Vy jste byl v Neapoli?“ rozzářila se Julka.

„Ach, jako student! Dokonce jsem se tam zamiloval; ona byla štíhlá jako pinie a měla černé oči hluboké jako tůně… no, teď už jí bude nejmíň osmdesát, pokud ještě žije…“

„Jestli řekne, že to byla Julčina babička, tak vlezu pod stůl a zaštěkám!“ slibovala Valérie.

„Schválně, jak se jmenovala?“ ptala se Veronika.

„Ach, to já už nevím… ale vozil jsem ji na lodičce tam v zálivu a zpívali jsme spolu takovou píseň… nějakou jejich! Naučila mne dokonce italská slova…“

Julka odstrčila kamarádku od klavíru a zahrála melodii Santa Lucia; starý pán zajiskřil očima a pokyvoval hlavou.

„Ano, to je to… zahrajte to, děvče, jestli si vzpomenu na slova!“ Třaslavým hlasem začal, a čím dál byl jeho hlas jistější; Julie se přidala a kdo znal, zpíval aspoň refrén. V Ettardovi jako by se něco probudilo; namísto opatrných stařeckých pohybů se rozmáchl rukou smělým gestem, napřímil se a vypadal o pořádný kousek vyšší a statnější.

Když skončil, všichni uznale zatleskali a dívky nešetřily obdivem a chválou. „A ve Valencii,“ vykřikovala Veronika. „Tam ve Valencii jste nebyl? Ve Španělsku?“

„To je na pobřeží… Ano, vzpomínám si na takové město! Jsou tam palmy a výborné víno… A tančí se tam…“ Ettard vyklepal dlaní na stolní desku rytmus bolera. Veronika vyskočila a dala mu z radosti pusu, jen to mlasklo.

„Dědo, vy jste fantastickej! Vypadáte, jako byste omládl aspoň o dvacet let!“

Ettard si labužnicky otřel seschlá ústa dlaní. „Joj, to to bylo dobrý! Bodejť bych neomládl, když mi dá pusu taková pěkná mladá panenka! Řeknu vám, slečno, kdyby mi bylo padesát…“

„Já jsem Veronika. Veronika Mendoza di Castro. Když vám to nebude vadit, tak mi tykejte! My si tady všichni tykáme…“

„Ó, to je roztomilé! Nedivím se. Já když byl tak mladý jako vy… No, co se směješ? Byl jsem taky mladý!“

„Vždyť já věřím! A tančit… umíte?“

„No - když to nebude moc rychle!“

Veronika mu podala pohár vína a zavlnila se. „Vypijte to a zkusíme to! Julko, něco pro dědečka!“

„A co by ne - když mám takovou tanečnici!“ smál se Ettard. „Já tančil naposledy před třiceti lety, ale snad jsem ještě úplně všecko nezapomněl!“

Veronika byla sice opatrná, ale přesto se po pár kolech zatočila starému pánovi hlava; usedl do židle a otíral si čelo kapesníkem. „Jo, děvče, v tobě je jiný oheň než ve mně!

Jenomže já taky nebyl k zahození; ale od té doby, co mě poranili v roce osmačtyřicet, už to není, co to bývalo!“

„Vy jste bojoval v osmačtyřicátým? A kde?“

„No přece v Praze - proti generálu Windischgrätzovi! Tehdá jsem byl mládenec jako panna; a střílel jsem z předovky!“

Denis se protlačil blíž k starému pánovi. „To taky umíte něco povídat česky?“

„Aby ne, chlapče! Byl jsem v Praze skoro dva roky; na Karlově universitě, jako student…“

„A neznal jste tam nějakého Baarfelta? Byl asi o nějaký rok starší než vy, možná už vyšel, ale na barikádách byl taky…“

„Baarfelt… s takovým křížem na krku, jako máš ty? Ovšem, znal jsem takového chlapíka. Byl to rváč a prohánět děvčata. Proč?“

„Byl to můj dědeček. Otec mého tatínka!“

„Ach… no, všechna čest tomu pánovi, bude už jistě starý…“

„Je mnoho let mrtev. A jaký ještě byl?“

„Nevím, hochu, nevím. Byl starší, dělal bakaláře na universitě a ještě při tom navštěvoval přednášky. Slyšel jsem ho kázat, když Prahu oblehli Rakušáci; mluvil tehdy tři hodiny, střídavě česky, německy, italsky, francouzsky a anglicky. Vysvětloval všem, o co v Čechách jde, a ještě se s nimi hádal. Potom jsem ho neviděl, až na barikádách. Tam z něho šel strach; a když se Praha musela vzdát, utekl s veliteli nějakou podzemní chodbou. Vyvedl všechny, které chtěl dát Windischgrätz pověsit. Vládní vojáci zuřili a vyšetřovali jako blázni… Ale my nic nevěděli a jen jsme si z nich dělali legraci. Pak mě vypověděli, od té doby nic nevím.“

„No vida, zas něco vím o dědečkovi!“ smál se Denis. „To je zajímavé; škoda, že to neví taťka! Musím mu to povídat, to ho určitě zaujme… Někdy vás seznámím…“

„Klidně. Rád se seznamuji s milými lidmi!“ usmíval se Ettard.

Valérie se k němu naklonila a vlídně se usmála. „Směla bych se osmělit a požádat vás o tanec?“

Ettard zaváhal: „Snad bych se měl omluvit já, děvče! Už jsem tančil před chvílí s tou druhou krásnou dámou… a nedopadlo to nijak skvěle! Jste si jistá, že nyní…?“

„Tanec se mnou vám udělá dobře!“ řekla Valérie naléhavě.

Julie se chystala udeřit do klavíru; soudce Ettard se tedy podvolil, vstal a šel s ní tančit. Hned při prvních taktech mu Valérie položila ruku na šíji; pak se s ním točila v pomalém rytmu a starý pán se pohyboval čím dál svižněji. Když skončili, široce se usmíval a tvářil se překvapeně.

„Co jsi to se mnou udělala, děvče? Zřejmě něco velmi zvláštního a působivého, protože… skutečně jsem omládl! Cítím se tak dobře, jako kdybych… ty jsi snad nějaká kouzelnice!“

Valérie jej dlouze políbila na ústa. „Dnes večer nebudeš starý ani nemocný; věř mi. Chci, abys byl šťastný…“

Ettard se skutečně cítil dobře; hned to dal najevo, když začal poroučet další pití a mermomocí si chtěl s Valérií připít. Avšak ona s úsměvem, leč zásadně odmítala; nakonec to nějak vysvětlila.

Během jejich zábavy vstoupil rozpačitý mladík, oklepávající ze sebe sníh. Byl oblečen do červenomodré uniformy se zlacenými výložkami a knoflíky, na hlavě měl studentskou čapku cerevisku a u boku šavli jako důstojník. Za ním se tlačil další; oba se znalecky rozhlédli po sále a ten první přistoupil k vrchnímu, který si je ostražitě měřil.

„Přeji vám dobré odpoledne! Rád bych se informoval, zda byste mohli poskytnout jídlo a nocleh naší studentské skupině. Je nás asi dvacet lidí, ale možná přijdou další… Spokojíme se samozřejmě s tou nejprostší stravou…“

Vrchní se ohlédl na Veroniku a její partu, pak si přeměřil studenta a pronesl se směsí podlézavosti a povýšenosti: „Velmi

lituji, pane, ale bohužel jsme zcela vytíženi jak co se týče noclehů, tak i pokud se týče jídla…“

„Zřejmě předpokládáte, že studenti mají hluboko do kapsy!“ řekl rozpačitě mladý muž. „Neoplýváme světskými statky, to je pravda; ale co sníme a vypijeme, dokážeme si i zaplatit!“

„Nepochybuji o tom - ale jak sám vidíte, máme plno…“

Vtom se do toho vmísila Veronika; přistoupila blíž a usmála se na vrchního i na studenta: „Ale kdež! Sem se ještě vejde víc lidí než dvacet! Vzadu na dvoře se potuluje hejno hus, když jich pár zaříznete, za chvíli se upečou a bude co jíst! A když nemáte volné pokoje, pánové jsou vojáci nebo skoro vojáci! Do půlnoci se bude pít a po půlnoci se vyspí třeba v salóně na koberci!“

Student na ni zíral dost překvapeně. Dívka v leopardí uniformě, botách s vyšívanými okraji a kordem u boku se mu líbila. Taky ostatní společnost se mu zamlouvala.

„Dovoluji si podotknout, slečno…“ začal zase vrchní.

„Už jsem řekla! Oni se sem ještě vejdou!“ řekla Veronika a v jejím hlase zazněl varovný spodní tón, kterému vrchní porozuměl.

„Jak si přejete, prosím…“ uklonil se.

Student se sklonil a políbil Veronice ruku. „Nevím, jak bych vám měl poděkovat za tuto přízeň… slečno…“

„To nic; posedíte s námi, ne? Nejste snad tak unaveni…“

Student se otočil na svého druha a zavelel: „Hansi, dojdi pro ostatní, ať sem přijdou i s věcmi! Moje ať vezmou taky… Já to tady zatím zařídím…“

Druhý student okamžitě vyšel ven; první se obrátil k Veronice a srazil před ní podpatky: „Dovolte, abych se představil! Nikodém de Berry, studující lékařské fakulty!“

Veronika rovněž srazila podpatky. „Těší mě! Veronika Mendoza di Castro z Valencie. Do školy jsem chodila ve Florencii a pak v Madridu… bohužel naše škola nemá statut university!“

„Velmi mne těší! Smím vědět, proč jste se nás zastala?“

„Občas ráda dělám dobré skutky. Kromě toho zábava tady poněkud vázne a pokud vím z dob svých studií, studenti ještě nikdy žádnou legraci nezkazili. Budu jenom ráda, když rozmnožíte naše řady, které velmi postrádají mužskou společnost…“

„Nezdá se, že byste trpěla nedostatkem mužnosti!“ usmál se mladý muž. „Vaše polovojenské ustrojení… a ta šavle!“

„Vy přece také nosíte šavli!“

„Já jsem student, patří to k mé uniformě!“

„Tak vidíte. Já zas patřím k armádě. Mojí velitelkou je tato dáma, hraběnka Diana de Guyrlayowe.“

Student srazil podpatky a uklonil se: „Zdá se, že jsem v dobré společnosti, slečno Veroniko!“

„Pochyboval jste snad o tom?“ Veronika povytáhla kord z pochvy a zatvářila se přísně. „Byla bych nucena požádat vás o patřičné zadostiučinění, jak se sluší a patří v takových kruzích…“

„Snad si nemyslíte, že bych tasil na dámu?“

„Snad si nemyslíte, že by se dáma neuměla bránit?“

„Naštěstí umím ještě jiné věci, než bojovat! Domnívám se, že křehká krása ženy si zaslouží jiného uctění, než je krev a slzy! Jsme kavalíři, slečno…“

„To vás šlechtí. Ostatně, to si budeme pořád vykat?“

„Myslíte tím snad…?“ zamrkal Nikodém překvapeně víčky.

„Ano, myslím. Nebo snad je pod úroveň studenta vaší slavné akademie uzavřít bruderschaft s dívkou, jako jsem já?“

Nikodém zčervenal jako pivoňka; Veronika se odvrátila a nalila dva poháry vína, z nichž jeden mu podala. Uchopil ho, zatvářil se odhodlaně a přiťukl si s ní; potom si propletli ruce a vypili naráz celou sklenici. Na to ho Veronika políbila na ústa a řekla: „Tak. Já jsem Veronika.“

„Nikodém… Ale opravdu se mi to zdá podivné!“

„To ještě bude, až nás všechny poznáš.“

To už přicházeli další studenti, obtíženi kufry a vaky. Všichni byli ve studentských uniformách, měli i šavličky a vypadali (v tom mrazivém počasí) dost zbídačele. Veronika poručila pro všechny horký grog, což bylo okamžitě splněno. Kufry a vaky odnesl podomek někam do skladu, studenti si posedali na židle mezi dívky a tvářili se rozpačitě.

Valérie se naklonila k Julce: „Kousek hravé magie v praxi! Vsaď se, že dneska v noci bude mít Veronika s kým spát!“

„Ty myslíš, že…?“ zarazila se Julka.

„Balí ho velice úspěšně; kluk je ještě zajíc, ale sestřička má ráda mladé a nezkušené jedince. Bůh mu pomáhej…“

Julka zamumlala něco nesrozumitelného; cítila se pohoršena.

„Balí, balí, až ho sbalí,“ smála se Valérie. „Noc je dlouhá, samotné holce v posteli smutno. Zajíček v své jamce sedí sám…“

Veronika zvedla oči a ohlédla se na sestru, ačkoliv v žádném případě nemohla slyšet, co povídá. Vyměnily si dlouhé pohledy.

„A sázka je uzavřena,“ usmála se Valérie.

„Vy spolu takhle komunikujete na dálku?“

„Poslední dobou zkoušíme přímé kontakty. Velice moc se známe, tak se můžeme kdykoliv kdekoliv vyhledat… Dvojčatům Knassenovým to jde ještě líp, ty jsou identické.“

„Hm.“ řekla Julka.

„Nejlepší je to v případech silných citových hnutí. Na co se mám taky chytat, když nejsilnější zážitek je spokojenost po dobré večeři, že? Ale když se Veronika s někým miluje, vnímám to třeba na míle daleko. Dokonce jí do toho můžu trochu zasahovat.“

„Echm… hm!“ pravila Julka.

„Dvojčata tím jsou známý; vlastně to objevily. Kluci vždycky žasli, že stačí vyspat se s jednou a ta druhá velice přesně ví, jaký to bylo. Napřed myslely, že si ledový princezny všechno říkají, ale potom je rozdělili a fungovalo to taky.“

„Aha… no jo!“ pronesla Julka.

„Proč to nezkusíš taky? Napoj se na tu malou z Polska, ne?“

Julie se zatvářila mimořádně nechápavě.

„Je to přece tvoje sestra, ne? Jste částečně identické…“

Julie se ohlédla na Maryšku; ta se bavila s ostatními a zjevně nechápala, co jí povídají. Částečně neuměla kloudně německy, ale taky jí chyběly základní znalosti čehokoliv. Snad ani nebyla tak hloupá; jen teprve začínala.

„A co s ní mám jako dělat?“ zeptala se konečně.

„No jo, když to je těžký; dvě panny a obě… Člověk se až diví, jak vy Baarfeltovský holky jste málo aktivní. Při světově proslulý smyslnosti vašeho tatínka…“

„Tátu vynech, prosím tě!“ zamračila se Julka.

Valérie se usmála. Pak řekla tiše: „Nevynechám.“

Julce chvíli trvalo, než jí došlo, jak to myslí. „Ty…!“

„Copak, prudké emoce? To je dost, že se nějak projevuješ… Ale o Tomáše si nedělej starosti. Po tom, co mi udělal ve Španělsku, musí počítat s mojí psí oddaností…“

„Co ti vlastně udělal tak hroznýho?“

„Hroznýho nic. Sáhl mi do hlavy a přeházel tam všecky výhybky. Jednou se mnou tančil a dá se říct, že mě úplně změnil. Od toho večera chápu leccos jinak.“

„Mohla bys to udělat ty s někým jiným? Třeba se mnou?“

„Mohla. Kdybych to uměla.“

Julie jenom odfrkla.

Veronika se zatím přesvědčila, že o všechny studenty je řádně postaráno. „Tak to bychom měli, můžeme se klidně

bavit. Nikodém, to je hezký jméno. Kamarádi ti říkají Niki, co?“

„Zatím mi tak ještě nikdo neříkal!“

„Chyba; budu ti tak říkat já. Mně říkají obvykle Vera, ale taky by šlo Nika. Nika a Niki, to by docela šlo.“

„To určitě ano…“

Studenti zírali na jejich rozhovor s největším údivem.

„Co se divíte?“ zeptal se Niki. „Uzavřeli jsme se slečnou di Castro bruderschaft. Je na tom snad něco divného?“

„Upřímně řečeno, dost,“ řekl jeho pobočník. „Ale moje starost to není. Jenom se tomu divím!“

„Kdyby se ti to nelíbilo, máš vždycky možnost to říct!“

„Ne… nemám nic proti tomu! Jenom že to šlo tak rychle.“

„Rychle nebo pomalu. Po tom ti nic není!“

„Já jsem ani nic neřekl!“ pronesl mladík a rozhostilo se mlčení, které bylo lze nazvat trapným.

„Nezdá se, že by tvoje parta byla moc nadšená, že nás má blízko u sebe, Niki!“ řekla Veronika.

„Nehněvej se na ně - jsou trochu překvapení!“ bránil je.

Diana se rozhodla oživit rozhovor. „Svěřte se, hoši; co vlastně přicházíte hledat do téhle Bohem i lidmi zapomenuté díry?“

„To vám mohu říct,“ pravil student, který prve oponoval Nikimu. „Třeba byste nám mohla poradit.“

„Kdybys radši mlčel!“ pohrozil Niki.

„Pročpak? Nechci nic špatnýho!“

„Jen ho nech, ať se něco dozvíme!“ smála se Diana.

„Směl bych se zeptat, slečno, znáte pana… hraběte de Guyrlayowe? Je prý tu velitelem posádky!“

„No… znám ho. Jakž takž. A co má být?“

„Říkají se o něm všelijaké věci! Já bych chtěl vědět, kolik je z toho pravda a kolik ne. Tak že bych… jako bych…“

„Drž klapačku, Hansi, než přes ni dostaneš!“ vyjel Niki.

„Od tebe si nedám poroučet!“ řekl Hans a ostatní křičeli:

„Nech ho - chceme se něco dozvědět!“

Veronika položila jemně Nikimu ruku na ústa: „Nech je; kdo chce kam, pomozme mu tam. Je roztomilej…“

„No, co o něm povídají?“ vyzvídala Diana.

„Říkají, že je blázen! A nevyhraje nad Němci. Sprostý a surový vrah, dobrodruh a nečestný ničema. Povídá se, že ženský znásilňuje a když se to někomu nelíbí, dá ho pověsit…“

„Ono se toho nakecá,“ mávla rukou Diana. „Kdo povídá takový blbosti? A kdo tomu věří?“

„Němečtí studenti na universitě. Předevčírem jsme s nima měli takový… nedorozumění. Čtyři naši ještě leží ve špitále!“

„Jejich chlapů leží ve špitále sedm! Ale o tom jsem nechtěl mluvit!“ pronesl Niki hrdě.

„Bodejť, když dva jsi posekal sám! Ale stejně bysme chtěli vědět, co je pravda a co ne. Bruno říká takový věci…“

„Bruno von Weranski?“

„Znáte ho? Přijel nám na fakultu přednášet a vykládal takový věci… ani se tomu nechce věřit!“

„Tak nevěř; nebo máš nějaký zásadní důvody?“

„Kamarádi nás vyslali, abychom… zjistili pravdu. Potom, když jim dáme vědět, přijede celá naše studentská legie na pomoc!“

„To je od nich velice pěkný, že nám chtějí pomoci…“

Student Hans se osmělil natolik, že se odvážil rozepnout si horní knoflík své uniformy. „Já vím, že pan von Weranski zajisté nesmírně přehání, ale… on hovořil o magii!“

„Aha - a co?“

„Já jsem budoucí lékař, slečno; na čarodějnice nevěřím!“

„To dobře děláš!“ řekla důrazně Valérie.

„Viďte! Lidské tělo je přece dokonale prozkoumáno a vědecky rozčleněno; žádná duše v něm není a ani být nemůže!“ Student se rozhlédl kolem sebe a očekával nějakou opozici; ale dívky se spíš smály a on měl hloupý pocit, že jemu.

„Nechceš si popovídat se slečnou Valérií?“ zeptala se Diana vlídně. „Trochu o tom asi ví…“

„Jen docela nepatrně,“ přimhouřila oči Valérie. „Ovšem velice ráda se nechám poučit odborníkem!“

V té chvíli Julii došlo, kam tato odborná diskuse vyústí; taky Veronika pochopila a adresovala Valérii dlouhý posměšný pohled.

„Ale možná bychom nejdřív měli…“ pravil další student. „Tak nějak… zjistit, jaká je pravda! S tím majorem z pevnosti!“

„Pravda, milý příteli,“ pravila Diana. „Je nehmotná substance, jejíž vědecké zkoumání je téměř nemožné. Tím chci naznačit, že co pro jednoho pravda je, pro druhého není; takže její nalezení a přesná definice není možná. Jako to čarodějnictví.“

„To je nesmysl! Já studuji na filozofické fakultě a vím, že objektivní pravda existuje; pravda je, co se dá dokázat!“

„Dokázat můžeš něco v oblasti hmotné; například činy majora Guyrlayowa. Ale vnitřní hnutí jeho mysli? Na to by ses ho musel zeptat osobně, tváří v tvář. Támhle sedí!“

„Kdo?“ vytřeštil studentík oči.

„Charry hrabě de Guyrlayowe, velitel pevnosti.“

„Vidíš, blbče, teď to máš!“ zaskuhral Niki.

Zatímco Charry se tvářil celkem vlídně, mladistvý filozof byl viditelně vystrašený. „Nechtěl jsem pána… urazit!“

„Ani bys to nedokázal, i kdybys chtěl. Možná by stálo za úvahu se představit hromadně. Já jsem Diana z Guyrlayowu.“

„Je pravda, paní hraběnko, že jste nepřekonatelná šermířka?“

„Nejsem nepřekonatelná; pouze mi osud doposud neposlal do cesty dostatečně zdatného soupeře.“

„Pak byste dělala co?“

„Podlehla bych; stejně jako každý slabší podlehne silnějšímu.“

„To se mi zdá divné! Všichni říkají, že vás nikdo nepřemůže!“

„To souhlasí. Ale někdo takový určitě existuje; jenom na mne ještě nedošlo. Pravděpodobně mne ještě potřebují k službě…“

„Kdo?“

„Bůh.“

Student potřásl hlavou. „Ale žádný Bůh přece neexistuje!“

Chvíli bylo překvapené ticho; potom nastal obrovský výbuch smíchu. Všechny dívky se smály, až pištěly; student to neočekával a zamračil se, ruka mu dokonce sjela k rukojeti šavle.

„Vy se smějete, dámy?“ otázal se výhružně.

„Ano,“ řekla Diana. „Obávám se, že se skutečně smějeme!“

„Co je tady k smíchu?“

„Ty.“

Pohlédl na ni zuřivě, ale Diana stála zcela klidně, dokonce se ještě pořád usmívala. Zbraň měla pověšenou na opěradle židle.

„Mohl bych to považovat za urážku!“ prohlásil.

„To rozhodně ne. Prase nelze urazit konstatováním, že je vepř domácí. Stejně tak pitomce nelze urazit, když o něm řekneme, že je hlupák. To je pouhé označení skutečného stavu.“

„Kdybyste byla muž, paní…“

„Vytas šavličku, čekám na to! Uděláš mi radost, protože už chvíli mám chuť kopnout tě do hlavy!“

„Paní, vaše žertování se mnou začíná zacházet do poloh takřka nestoudných! Kdybych se neovládal!“

„Neovládej se, vytáhni tu kosinku! Já se po tobě projdu a…“

Student na zkoušku vytáhl svoji šavli tak do třetiny; to Dianě stačilo. Vyskočila a skutečně ho kopla do hlavy; složil se jí k nohám, ani nestihl dokončit vytažení zbraně.

„Ještě?“ zeptala se s úsměvem.

Zvolna se hrabal na nohy a nechápal, jak to udělala.

„Co to dokazuje?“ zeptal se někdo jiný.

„Nic. Jenom mi udělalo radost, že jsem si do něho mohla trošku kopnout. Kdybych kopla pořádně, tak už nevstane. K tématu naší diskuse to ovšem nemá vůbec žádný vztah…“

„Paní hraběnko,“ pravil vznešeně Nikodém de Berry. „Pozoruji, že pověsti nelhaly a vaše schopnost boje je skutečně vyšší, než je v kraji zvykem. Samozřejmě bych se vám nesmírně rád postavil tváří v tvář se šavlí v ruce, avšak…“

„Rozcvička je na pevnosti každé ráno před snídaní. V té době se mi může postavit kdokoliv s čímkoliv. Teď by to šlo taky, ale dala bych přednost běžnému postupu. Taky by ses měl rozcvičit, případně nějak zkoncentrovat. Já to teda nepotřebuju…“

„Rád bych se otázal, zda svým suverénním sražením mého kolegy jste chtěla dokázat svou převahu ve filosofické diskusi!“

„Nikoliv,“ usmála se koutkem úst. „Pouze jsem neodolala pokušení a chtěla ho nakopnout. Stejnou chuť nakopnout mám i tebe; ale byla jsem poučena, že se musíme ovládat…“

„To jsou neustálé urážky! Poslouchat takové řeči…“

„Jak chceš. Ale jseš dost měkkej. Urážej mě taky, jestli se ti zdá, že v tom vyhraješ. Přesněji: prohráváš v šermu,

prohráváš v sebeovládání. A bojíš se, že prohraješ ve filozofii.“

Niki vyskočil. „Když odejdeme - co na to řeknete?“

„Že jste zbabělci.“

„Co tedy podle vás máme dělat?“

„Zkus přesvědčit o své pravdě svoji společnici. Každý z vás si může vybrat někoho, s kým povede diskusi; doporučila bych jenom, aby to byly osoby, které umí aspoň trochu německy.“

Znělo to sice značně pohrdavě, ale Nikodém si skutečně sedl. Podíval se na Veroniku, jako kdyby za to mohla; ta se smála:

„Bylo ti to zapotřebí? Ta tě utře kdykoliv…“

„Ale ona nemá pravdu!“

„Záleží na tom?“

„Na pravdě záleží vždycky! Když máš nezvratné důkazy…“

„Koukni, Niki, mně se nechce s tebou hádat, natož potom prát. Taky neumím tak skvěle jako Diana. Večer bude dlouhý, tak proč se na sebe mračit? Kromě toho ráno si stejně budeš myslet něco docela jiného…“

Nikodém se začal uklidňovat, ale ta poslední věta jej zase pořádně nadzvedla. „Jak to můžeš říct? Jak vůbec můžeš…“

Veronika mávla rukou. „Tak nemůžu. Zapomeň na to…“

„Ale stejně… já to nechápu! Ty mluvíš… vy všechny mluvíte, jako kdybyste věděly o něco víc než my!“

„Ano. To je ten problém.“

„Takže, ty mě podceňuješ docela stejně jako Diana, jen mi to nechceš dát najevo? Tajíš svoje skutečné pocity?“

„Ale ne. Jen ti říkám, uklidni se, jez a pij… copak je ti tady špatně? Proč chceš mermomocí mít pravdu, když…“

„Co když! Dopověz to! Řekni, co když!“ vykřikoval zpupně.

„Když jseš svatojánský telátko.“ odvětila s úsměvem.

Čekala, že zase vyletí a začne zuřit; ale nejspíš to čekal.

„Co víš víc, než víme my?“ ptal se a hrozně se při tom mračil.

Neodpověděla, mávla rukou a napila se vína.

„Jsem studentem lékařské fakulty!“ pronesl výstražně. „Vědecké poznání na naší universitě je na nejvyšší možné úrovni, patřím k nejlepším studentům a profesoři nemají vůči mně žádné námitky! Teď přijde nějaká holka ze Španělska a tvrdí, že nic neumím? Jak si mám takový přístup vysvětlit?“

„Nic si nevysvětluj. Zklidni se!“

„V tom případě…“ zaváhal.

„Chceš, abych se ti omluvila? Já se omlouvám, máš ve všem pravdu a tvoje universita je špičková. Omluvím se ti klidně i za Dianu, jestli chceš. Jenom už se přestaň takhle tvářit.“

Vzdal to. Strašlivě se zamračil a rozhodl se mlčet.

Valérie měla o něco větší štěstí; její Hans rozhodně nejevil touhu diskutovat o filozofii; byl spokojen s tím, že sedí vedle dívky tak zářivě krásné a je brán vážně. Jeho dosavadní zkušenost byla zcela jiná. Natolik ovšem byl sebekritický, že ho její zájem uváděl do rozpaků a nechápal, o co jí jde.

„Hermann je hlupák,“ pravil konečně, protože měl utkvělou představu, že by měl svou partnerku bavit. „Když vidí, že to paní hraběnku rozčiluje, tak proč ji provokuje?“

„Protože nalezení pravdy je pro něj zřejmě důležité,“ usmála se soucitně Valérie. „Někteří lidé žijí v pošetilých představách.“

„Ale… nalezení pravdy je přece důležité? Nebo ne?“

„Možná by bylo; ale častější je, že jedna pošetilá iluze je pouze nahrazena druhou pošetilou iluzí. Kdybychom se domnívali, že se právě nám podaří nalézt pravdu, byla by to také iluze.“

Chlapec zhluboka vzdychl a vytřeštil oči. „Co tedy máme dělat?“

„Zkus se napít.“ poradila lhostejně.

Málem to skutečně udělal, ale vzpomněl si včas, co vyžadují společenské zvyklosti. „Zajisté se napijeme spolu!“

„Doufám, že ne! Nezlob se, kdyby ti to nevadilo, nerada bych pila nějaké opojné nápoje.“

„To nemohu připustit! Alespoň malý přípitek; teď si vzpomínám, že jsme se vlastně ani nenapili na tykání! Kdyby k tomu nedošlo, musel bych to považovat za…“ zaváhal, protože se jí podíval do očí a dostal trochu strach. Ty oči byly velice zvláštní.

„Tak ty chceš, abych pila alkohol? Riskuješ, chlapče!“ řekla vážněji, než očekával.

Pokoušel se jí vysvětlit, co vyžadují společenské zvyklosti. Neposlouchala ho, spíš se na něj dívala. Byl hezký a nesmírně pitomoučký; smůla byla v tom, že od něho neočekávala duševní kvality, ale předání fyzické energie. Teď dokonce zavolal číšníka a cosi objednával; bylo jí úplně jedno co.

„Opravdu se nemůžeš obejít bez toho, abys mne přinutil pít? Já vím, žiješ v iluzi, že tvoje společenské zvyklosti jsou jediné správné, ale skutečnost je zcela jiná!“

„A mohla bys mi vysvětlit, co ty považuješ za skutečnost?“

Zaváhala. „To vážně chceš?“

„Jestli máme dojít k nějakému výsledku, měli bychom otevřeně říkat svoje mínění!“ prohlásil zásadově.

„Jak chceš. Ale… nevyděsíš se?“

„Je to něco tak hrozného, abych se vyděsil?“

„Je to dost hrozné. Začnu tím, že nejsem normální člověk.“

„No… to chápu. Co jsi tak zvláštního?“

„Čarodějnice.“

Hans se rozesmál. „To říkáš proto, že jsem před chvílí řekl, že na žádné čarodějnice nevěřím!“

„Částečně i proto. Měla bych tě varovat; jestli mě budeš nutit, v průběhu večera a noci zažiješ věci, které otřesou tvou životní stabilitou. Je mojí povinností tě varovat předem.“

„Rozhodla ses mě děsit, chápu. Nevěřím!“

„Divila bych se, kdybys věřil předem.“

„Když tohle vypiješ, co se stane?“

„Tobě nic. Mně… poměrně dost. Prožiju určité nepříjemnosti.“

„Myslíš tím, že ti bude špatně?“

„Ne tak, jak myslíš, ale bude.“

„Čarodějnice nesmějí pít?“

„Působí jim to problémy. Když se čarodějnice utrhne ze řetězu a začne řádit, způsobí daleko víc škody než normální holka.“

„To bych chtěl na mou duši vidět!“

Valérie jen povzdychla. Hans vzal sklenici a vložil jí ji do ruky. „Na nás dva - a dnešní noc!“

Vzdychla ještě jednou; pak vlila obsah do svých úst a spolkla.

„Tak co - stalo se něco?“ ušklíbl se Hans.

„Nestalo.“

„Takže do druhý nohy!“ řekl spokojeně. „Vidíš, že…“

„Neřekla jsem, že se něco stane hned.“

„Víš přesně, co to bude?“

„Nevím přesně nic. Vím jenom to, že když někdo jako já podlehne touze po uspokojení smyslových potřeb, může dojít k určitému nepředvídatelnému vývoji. Způsobit problémy sobě i druhým…“

„To není nic konkrétního!“

„Podívej, v současné chvíli se nacházím na určitém rozcestí. Mám možnost buď zůstat poměrně blízko stavu člověka, nebo se mu vzdálit. Ovládání přírodních sil znamená,

že když něco získáš, musíš něco odevzdat. V tomto případě určité citové vjemy.“

„Myslíš, že se už nebudeš moci zamilovat?“

„Já se těžko dokážu zamilovat už teď. Jestli si myslíš, že jsem se do tebe zbláznila, tak se hrozně mýlíš…“

„Co tedy očekáváš?“

„Orgasmus. Uspokojení těla.“

Hans polkl dvakrát naprázdno. „Konečně, je nová doba; nastupuje rovnoprávnost mezi mužem a ženou, pravdivé vztahy - že?“

„Na to kašlu. Říkám ti na rovinu, že jako jím, abych ukojila hlad a piju, abych zahnala žízeň, rozhodla jsem se použít tebe, abych odstranila touhu svého těla po sexu. Není v tom nic jiného a nedoufej, že by kdy bylo!“

„Proč mi to tedy říkáš?“

„Aby sis to rozmyslel včas, než bude pozdě.“

„To si teda nerozmyslím! Já jsem náhodou pro čestný jednání; taky nejsem žádnej začátečník! Já už měl holek…“

„Já vím. Tři.“

„Jak to víš?“

„Myslíš na to. Když chceš mít jasno, prosím: většinu toho, co si myslíš nebo pociťuješ, cítím zároveň s tebou. Možná ještě dřív, protože si to uvědomuju rychleji než ty.“

„Jak… jak to dokážeš?“

„Držím tě přece za ruku. Jsme propojení svou myslí.“

Hans vyděšeně ucukl, ale Valérie se rozesmála. „Teď už je to jedno. Přečetla jsem si tě tak dokonale, že bych si tě dokázala najít i sto mil daleko. Kdybych chtěla!“

„Můžeš… mi nějak dokázat svoji moc?“

„Nevím, jestli by to bylo správné. Chci se s tebou vyspat, ale nechci z tebe vysát životní sílu. Ráda bych, abys to přežil.“

„To už vážně přeháníš!“ zasmál se.

„Když chceš…“ zvedla ruku a vnořila mu ji do vlasů. Pocítil cosi jako úder; svět se s ním zatočil a na chvíli se ocitl mimo tento svět, nevěděl kde a nevěděl jak. Pak se probral.

„To byla ukázka.“ řekla skoro lítostivě.

Bohužel, Hans se klepal hrůzou. „Ty jsi ale… skutečná…“ ani to nechtěl vyslovit; jen na ni třeštil oči.

„Já jsem to neřekla?“

„Ale to potom… ti všichni kolem…“ ukázal prstem.

„A co sis myslel? Že je to hra?“

Chvíli zůstal sedět nehybně; pak si zakryl tvář rukama. Valérie klidně vyčkávala, až se uklidní.

„Můžu se vůbec odvážit… se tě dotknout?“ zeptal se potom.

„Přeji si to. Bude to pro tebe užitečné.“

„A pro tebe?“

„To je můj problém.“

„Připadá mi, jako bys byla aspoň o tři sta let starší než já!“

„Děkuji za lichotku. Jsem starší tak o dva roky; ale zvyklostí našeho řádu je procházet určitou formou školení. Patří do toho taky lékařské vzdělání, takže jsme vlastně kolegové.“

„To znamená, že by ses odvážila… někoho léčit?“

„Já léčím každého, kdo přijde. To je moje povinnost.“

„Žena lékař! To tedy nechápu… ale čarodějka je ještě horší.“

„Jsme k sobě krásně upřímní…“

„Promiň! Já jsem to tak nemyslel!“

„Já vím. Je mi tě trochu líto; nechceš si to naposledy ještě rozmyslet? Pořád ještě se můžeme rozejít a zapomenout…“

„Ne! Kdybys mi věřila… já tě miluji, Valérie!“

„To máš smůlu. A žiješ v iluzi. Já nemiluji tebe a ty nemiluješ mne. Jsme dvě lidské bytosti, které se na chvíli setkaly někde v prostoru. Zítra se rozejdeme, a zapomeneme. Můžeme jen doufat, že nám tento večer bude dobře.“

„To nechci! Chtěl bych s tebou zůstat… napořád!“

„Nesmysl. Jednak to nejde, jednak… brzo bys mě začal mít dost. Já totiž brzy… přestanu mít lidské potřeby. Už teď jich mám velmi málo; a jestliže podlehnu naléhání svého těla, přinese mi to zkázu. Udělám další krok…“

„A mně?“

„Neboj se. Tebe ochráním.“

„Jednáš se mnou jako s dítětem! Já vím, jsem proti tobě dítě a nic nechápu, ale… přece jen jsem člověk!“

„Jednám s tebou jako s člověkem. Nic víc. Podívej: v současné době procházím určitou proměnou. To znamená změny jak ve fyzické, tak psychické oblasti. Krize morálních hodnot. Už vím, na čem mi ve skutečnosti záleží a co je iluze. Jen se ještě bráním si to přiznat. Ale dojde k tomu…“

„Vyprávěj mi o svém světě! Chci vědět…“

„Chceš se do něj podívat?“

„To bych moc rád…“

Znovu jej pohladila dlaní. Svět se s ním zatočil, propadl se do hlubiny a v té zmizelo všechno, co bylo předtím.

Veronika hovořila s Nikim. Pořád ještě nemohl přenést přes srdce tělesnou i duchovní nadřazenost řádových dívek; považoval ženy za krásné květiny, ovšem zcela neschopné, slabé a bezmocné.

„Podívej, uvažuj realisticky!“ ujišťovala ho. „Diana složila tím svým mečem víc bojovníků, než ty jsi složil děvčat!“

„Chápu, že umí bojovat, ale ne podle pravidel! Já nemohu nic takového udělat… moje čest mi nedovolí…“

Přejela mu rukou po jizvě na tváři. „Tohle máš z toho?“

„Stopy vítězně vybojovaných soubojů muže zdobí!“

„Myslíš, že by mi taková jizva taky slušela?“

„Proboha - ty jsi přece žena!“

Veronika se napila vína. „Koukám na Julku a na ten smeták, co má teď na hlavě; vyloženě jí to sluší. Tak si říkám, že bych sebou měla hodit, abych byla aspoň druhá; co myslíš?“

„Nevím, o co jde, ale jestli…“

„Známe svý lidi! Holky se budou tak dlouho hecovat, až jednoho dne všecky ty načinčaný panenky skončej s hlavou jako tenisák. Umím si představit, co se honí v palici takový Dianě nebo mojí jedovatý sestřičce!“

„To by bylo příšerné!“

„Jsme vojáci, ne? Nechala bych si udělat na hlavu nějaký pěkný tetování… posledně ve Španělsku mi vypíchali takhle pěknýho motýlka, podívej! Teď bych chtěla draky na ruce; v barvách!“

„Žena přece nemůže být voják! Nanejvýš ošetřovatelka, někde daleko za frontou v zázemí…“

„To je samozřejmý, léčit lidi budem, na co bysme studovaly. Ale když mě někdo napadne, zruším ho taky! Když jsem se naučila dělat operace žlučníku, tak dokážu operovat taky šavlí!“

„Ty a operace? Jako lékař?“

„Zatím jsem dělala jenom slepá střeva a nějaké ty zlomeniny; ale asistovala jsem už víckrát. Támhle Edita má doktorát medicíny v Salamance; ovšem mimořádnej, že je holka…“

Dívka Edita vypadala jako poupě v prvním rozpuku jara; když si ji Niki představil při operaci, běhal mu mráz po zádech.

„V našich krajích není zvykem, aby se dívky zajímaly o takové věci! U nás je zvykem, že dívky dostávají vychování v klášteře!“

„Naše škola ve Florencii je klášter.“

„Přesto! U nás se od mladé dámy očekává, že bude umět vyšívat kapesníčky, kultivovaně konverzovat ve společnosti, chovat se decentně a případně hrát na piáno klasickou hudbu. Mít větší znalosti se považuje u dobře vychované dívky za nepatřičné…“

„Tak to mám smůlu. Vyšívat jsem se naučila velmi bídně a vůbec mě to nebaví. Když už jehly, tak tetovací! Na jemný vychování nám na škole nezbyl čas, ani to od nás nikdo nevyžadoval. Co se hudby týče, hraju na španělskou kytaru; všecko od rapsodií po šlágry a nikdo si netroufl mi říct do očí, že bídně. Obávám se, že se znalostmi, které ty vyžaduješ od děvčat, by se sotva některá probila světem bez spousty modřin a šrámů…“

„Ty neuznáváš rozdíly mezi mužskými a ženskými povinnostmi?“

„Ale jo, samozřejmě! Ženská by neměla kácet stromy, kopat příkopy a zvedat metrákový balvany. Chlapi zas nebudou nikdy rodit děti! Ale jinak ať si každej dělá, co ho baví…“

„Takže jsi pro tak zvanou emancipaci?“

„Co já vím? Jsou různí lidé; jednomu vyhovuje to, jinýmu ono. Až se vdám, budu se starat o děti, muže a dům a nebudu se zajímat o nic jinýho, pokud nebude potřeba. Tak je to vždycky…“

„Jsi si jistá, že si ženu s takovými názory někdo vezme?“

„Spíš je otázka, jestli si každýho budu chtít vzít já! Však on se někdo najde; obvykle nestíháme odmítat nabídky k sňatku, natož abychom se samy musely snažit…“

Jejich diskusi narušil sborový zpěv nějaké pijácké písně; muži začali do rytmu tlouci korbeli o stůl, ostatní se přidali. Dokonce Charry se připojil ke zpěvu, sice strašlivě falešně, zato hlasem zesíleným dlouholetým velením na lodi. Denis navrhl, aby se hrálo Pějme píseň dokola, což bylo přijato nadšeným souhlasem, i když bylo třeba mnohým napřed vyložit, v čem ta hra spočívá. Předvedl to Vítek, který za doprovodu tahací harmoniky zazpíval Když jsem já šel tou

Putimskou branou. Jenom zdržovalo provoz, že Denis musel po každé sloce překládat obsah do obecně srozumitelného jazyka. (Dohodli se na němčině, té rozumělo nejvíc přítomných).

Diana zazpívala francouzský popěvek o krásné princezně a třech tamborech; mnozí ji znali a přidali se refrénem. Přestože nerada dovoluje Charrymu zpívat, tentokrát ho sama vybídla; zazpíval námořnickou, která se vyzpěvuje do rytmu při vytahování kotvy a nezáleží při ní ani tak na hlase a hudebním sluchu, jako na síle. Obsah byl bohužel poněkud obscénní a zhoršoval se každou další slokou. Potom nastoupila Valérie; vybrala si kuplet O tom velkém bubnu z operety Mamselle Nitouche; dokonce i s tanečním projevem. Uměla to z doby, kdy v soukromém divadle princezen tuto roli s velkým úspěchem ztvárnila. Starý pan Ettard zazpíval francouzsky Na vojnu jsem se dal pro krásnou plavovlásku; ostatní mu pomáhali, až se okna třásla.

Pak vybrali Julii; zazpívala starou neapolskou baladu o mladém rybáři, který chytil zlatou rybku a když mu slibovala splnit tři přání, žádal lásku dívky, kterou miloval. Rybička odmítla; po řadě mu splnila novou loď, nový dům a mnoho peněz, ale lásku mu dát nemohla. Když se pak jeho dívka vdala za jiného, rybář vyjel na moře a vyskočil z loďky; sám se proměnil ve zlatou rybku a zmizel navždy v hlubinách.

Ta balada všechny dojala; aby se nálada trochu pozvedla, někdo nařídil, ať zazpívá Maryška; seděla bokem a napjatě poslouchala, protože měla potíže s chápáním němčiny. Ale ochotně se chopila kytary a zahrála táhlou smutnou polskou písničku o chlapci zbojníkovi, který zabíjel a obíral nepřátele a byl pro to oběšen na šibenici; když umíral, hory a lesy plakaly pro jeho život.

Když dozpívala, rozhostilo se ticho; Diana, která rozuměla polsky, posmrkávala. Až Veronika se odvážila přerušit mlčení: „Tak, teď jestli někdo nezazpívá něco veselýho, tak se dočista rozbrečíme! Napijeme se a zazpívá nám…“

Kupodivu se přihlásil student Hermann, kterého Diana předtím složila kopnutím. „Jestli jsem rozuměl, slečna Marie pochází z Polska! Můžu zazpívat o polské dívce?“

„Jestli je veselá, tak sem s ní!“

Hermann si přesedl ke klavíru, Denis k Maryšce, aby překládal.

In einem Polen Städtchen

da liebt Ich einst ein Mädchen, ein Polen Kind;

es war das aller schönste Kind

das mann in Polen find

aber nein, ach nein, sprach Sie, ich küsse nicht…

A zatímco ostatní opakovali refrén s bušením korbelů o stůl, Denis tiše překládal: „V jednom polském městečku jsem jednou miloval dívku. Bylo to nejhezčí děvče, jaké se dá v Polsku najít, ale říkala pořád ne, ne, ne, já tě líbat nebudu…“

„Ich fürt Sie einst zum Tanze

da fiel aus ihren Kranze, ein rösslein Rot

ich hob’ es auf von ihren Fuss

bat sie um einem Kuss

aber nein, ach nein, sprach Sie, ich küsse nicht…“

„Vzal jsem ji do tance a daroval jí rudou růži. Prosil u jejích nohou o jediný polibek, ale ona ne, ne, já tě líbat nebudu…“

Und um die zwälfte Stunde

da kam’ aus ihre Munde, ein einzigs Wort

nim hin du fäscher Kavalier

den ersten Kuss von mir

vergüss Maruschka nicht, das Polen kind…

„Až po dvanácté hodině mi poprvé řekla: Tady máš, krásný kavalíre, můj první polibek. Nezapomeň na Marušku, polské děvče!“

Wir haben einem g’freiten,
den kennen wir nicht leiden, den er ist tod.
Er kam’ von sechsen Regiment
der kein Kommando kenn
aber nein, ach nein, sprach er, ist kein Mahler…

„Měli jsme svobodníka, který ale nemohl velet; protože byl mrtvý! Přišel od šestého regimentu, ten nemá žádné velení; ale ne, povídal, žádná škoda…“

Pak se studentům písnička rozjela a skončila ve smíchu.

Tím byl veškerý smutek překonán a zahnán; tak se popíjelo a zpívalo vesele dál. Přišlo sem několik různých lidí, z nichž někteří nad veselou společností ohrnuli nos a odešli, zatímco jiní zůstali a byli vmžiku pohlceni partou, která se už přestala ohlížet na mravy v místě obvyklé. Po vypití příslušného množství vína bylo obvyklé tykání a oslovování křestním jménem, všelijaké žertíky a šprýmy; ani noblesně vychovaní studenti se nedivili.

S velkou slávou byly přivítány pečené husy; napřed tři, potom ještě čtvrtá, doplněné zelím a bramborovými knedlíky. Byli to ptáci úctyhodné velikosti, elegantně rozložení na stříbrných podnosech a do zlatova vypečení, jen se na ně srdce smálo. Veronika vyzvala Nikodéma, aby jakožto chirurg provedl rozpitvání a rozdělení; avšak student neprokázal svoje schopnosti a husa se mu ubránila, až nakonec byla Veronika nucena porcovat sama. Do druhé se pustila Diana katanou a dokonale zazářila, takže jí pak svěřili další. Studenti se statečně potýkali i s vidličkou a nožem, až jim někdo vysvětlil,

že v nejlepší společnosti není prohřeškem jíst drůbež rukama a kosti házet tygrům.

Zatímco všichni hrdinsky ohlodávali kosti, propadala se Julie do hluboké deprese. Předtím delší dobu odolávala, ale teď již to vydržet nemohla. Příčinou jejího žalu byla Maryška, která vesele ohlodávala husí stehno, bezstarostně se řehnila vtipům svého okolí a omastek jí tekl po bradě. Byla hezká, naivní, hovořila mizerně německy a všichni jí projevovali přízeň, zatímco Julie si nikdo nevšímal; pokud ano, sjela ho pohledem tak mrazivým, že se od ní urychleně odvrátil. Strašlivě trpěla, ale nikdo její duševní trýzeň nevnímal; není to nespravedlivé?

Nejradši by zařvala: »Co tady vůbec dělá ta pitomá husa? Přišla si sem odkudsi z Polska a ukradla mi všechno, co patřilo mně! Jak je to dlouho, co jsem já byla středem pozornosti, okolo mě se všichni točili, mně vyprávěli vtipy a smáli se, protože jsem jim nerozuměla a mluvila divně německy! Má moji uniformu, moji tvář; je tak hrozně krásná, jak jsem byla já, ještě před několika dny! Co mi ještě vezme? Až ji uvidí Jan Dunbar, určitě se mu bude líbit jako všem ostatním! Svede ji a mě zavrhne, protože už nejsem krásná, vypadám jako ševcovský učedník a nikdy už se nebudu nikomu líbit! Nejradši bych se zabila! Ale jen počkej; na tebe taky dojde! Hryžeš tu husí stehno a nevíš, že sama jsi ještě větší husa než ta, co je na stole! Nejradši bych tě kousla, doškrábala tvou parádní tvářičku - moji tvář, moji!«

V jejím depresivním stavu jí vše připadalo ohavné: Denis, který Maryšce překládal, Diana, která jí dovolí být u dvora, studenti. Tančilo se, šavle byly pověšeny na stěny, aby někomu nepřekážely. Číšnici přinášeli další láhve, cukrovinky, obložené chlebíčky; a vrchní vše svědomitě připisoval na účet, který už byl dlouhý jako indická krajta.

Tehdy se taky rozloučil starý pan Ettard; odcházel domů, neboť události toho dne jej dost zmohly. Dívky se s ním na rozloučenou políbily a Veronika škemrala: „Ale dědečku, musíš nám slíbit, že zase přijdeš!“ A on slíbil, docela rád. Charry ho nechal odvézt domů drožkou.

Okolo desáté hodiny Charry povstal a prohlásil, že se jde domů, do pevnosti. Přestože Diana jej přemlouvala, aby zůstali déle, trval na tom, že je unaven; dokonce ani nemůže tančit. Nastal veliký zmatek, dámy a pánové se dohadovali a přesvědčovali, někteří chtěli domů, jiní chtěli zůstat. Charry hrdě vyšel ven z hostince, zastavil se před vchodem, rozhlédl se na všechny strany, pak nahoru a dolů, chvíli uvažoval a vrátil se.

„Zůstanem tady," rozhodl moudře. „Je tam tma!"

Toto rozhodnutí bylo přijato nadšeným souhlasem. Charry se vrátil na svoje místo, usedl a nalil si další sklenici. „Jenomže, co budeme dělat, když odtud nemůžeme odejít?" zeptal se Diany.

„Yamanaki to zvládne, neboj se. My zůstaneme tady!"

„Jenže když zůstaneme, tak se opiju a bude to ostuda! Diano, vymysli něco chytrého! Vždyť já už se skoro potácím…"

Diana ho objala okolo krku a něco mu šeptala do ucha. Charry se zamyslil, pokýval hlavou a řekl: „To jo! To je dobrej nápad!" Načež povstal a mírně nepevným krokem odešel vyhledat vrchního.

„S nelibostí pozoruji," pravil důstojně. „Že naše návštěva ve vás nevyvolává tak příjemné pocity, jak by se slušelo! Dokonce se mi zdá, že nejste ani trochu poctěn naší přítomností!"

„Milosti!" pravil vrchní vylekaně. „Ani mi na mysl nepřišlo… přičítat právě Vaší osobě nějaké takové myšlenky!"

„Ale mým lidem! A to se mi nelíbí!"

„Mám obavu, zda například ti studenti… zaplatí všechno, co si až doposud objednali. Celková suma účtu dělá už dvě stě marek a já se obávám…"

„Vy to počítáte v markách? Chcete taky zaplatit markami?"

„Samozřejmě přijmu i naše peníze s velkou radostí…"

„Ale já přesto zaplatím v markách! A zaplatím to všechno sám, ať neříkáte, že starej Tygr je lakomec! Je to jasný?“

„Bude mi největším potěšením, Milosti!“

Charry vytáhl z kapsy svitek zmačkaných bankovek a odpočítal z něj pět stomarkových. „Tady to máte! A co si budou ještě přát, tak to jim dejte! Kdyby to bylo málo, já to ráno dorovnám!“

„Ráno? Což Vaše Milost si přeje…?“

„Jo. Moje Milost si přeje přespat tady. Hodlám najmout útulný pokojík, do něhož se svojí ženou odejdu a zalehnu! Vidíte snad nějakou překážku, proč bych to nemohl udělat?“

Vrchní viděl pět stovek a udělal hlubokou poklonu. „Vaše Milost je nám samozřejmě vítána…“

„To bych prosil! A další pokoj pro sourozence Baarfeltovy. Klíč dáte slečně Julii - to je ta, co je oblečená a ostříhaná jako kluk. Nebo mladému panu Denisovi. Rozumíte?“

„Ano, samozřejmě. A ti ostatní?“

„Ti se o sebe už nějak postarají. Poslouchejte tu slečnu se zlatým křížem na krku. Ona už vám řekne, co a jak!“

„Všechny slečny mají na krku takové kříže!“

„Tak poslouchejte všechny! Co je na tom divného?“

„Nic, pane. Mohl bych vědět alespoň přibližně, co ještě má ta společnost v úmyslu?“

„Těžko - to byste věděl víc než sám Pánbůh. Ale ujišťuji vás, že se to časem dozvíte. Dobrou noc, pane…“

Charry se vracel do sálu se širokým úsměvem. „Můžeme tančit, pít a být veselí, Diano. Všechno je zajištěno…“

„Půjdeme raději spát!“ usmála se Diana. Její zorničky pod přimhouřenými víčky nazelenale svítily, vypadaly jako oči divoké kočky. „Víš, miláčku, v posledních dnech - ba týdnech! - jsi na mne neměl moc času! Byl jsi unavený a zchvácený… brzy usínal… nemyslíš, že je na čase mne odprosit?“

Charry se pousmál koutkem úst. Obrátil se ke společnosti a řekl nahlas, aby překřičel i hudbu a rámus:

„Dámy a pánové, dovolte, abych vám já a má žena popřáli dobrou noc. Odcházím spát a přeji vám, abyste se bavili co nejlépe. Taky pro Denise, Julku a Maryšku jsem zařídil pokoj, kdyby chtěli jít spát před svítáním. Ostatním přeju tu nejlepší zábavu!“

Veronika opustila svého tanečníka a přistoupila k němu. „My ti taky přejem tu nejkrásnější zábavu a děkujeme za spolupráci! Neboj se, my už se tu o sebe postaráme. Dobrou noc!“ poté se obrátila k ostatním a sdělila jim: „Princezny - právě jsme byly puštěny ze řetězu!“

Byla to čest, ale to Charry nevěděl; tímto heslem oznamovala vždy Veronika odchod svého otce, dona Diega Mendozy di Castro, když ještě bděl nad chováním svých dcer. Nicméně ráz zábavy se nezměnil, snad jen trochu nabyla na hlučnosti, ta stoupala s časem a vypitým alkoholem. Nikodém se napil přes míru a začal být trochu dotěrný; čím víc ovšem stál o Veroniku, tím míň o něj stála ona; nakonec ho šikovně a rychle přehrála na dívku jménem Florence, která naopak podobné věci vítala.

Naopak její sestra Valérie přímo excelovala; Veronika seznala, že se začíná chovat poněkud příliš nevázaně, tak si ji ve vhodném okamžiku podala: „Pozoruji, sestřičko, že začínáš vidět rudě!“

„Starej se o sebe!“ odsekla Valérie. „Já se bavím, jak chci!“

„Slíbily jsme, že neuděláme žádnou ostudu!“

„Tak obětujeme Panence Marii velkou svíci za nesplněný slib! Ještě máš nějaké připomínky?“

„Nevím… cítím tady nějaké nezdravé napětí!“

„Ty to možná cítíš, ale já o něm vím! Taky vím, kdo to dělá; ještě chvilku a skočím na ni a vyřídím si to s ní!“

„Schválně, kdo?“ rozhlížela se Veronika.

„Julka Baarfeltová. Má depku a je protivná jak činže!“

„Ale proč? Nevím, že by jí někdo něco udělal!“

„Ty nikdy nic nevíš! Žárlí na tu malou blonďatou, vykulenou - Maryšku. Cítím, jak z ní ta nenávist přímo kape; ještě chvilku, skočí na ni a kousne ji do lejtka!“

„No dobře, ale… co jí ta malá udělala? Je přece její sestra!“

„Právě proto. Julku silně bere, jak je ostříhaná, cítí se být horší než dřív a cloumá s ní deprese…“

„A proč? Mně se náhodou její účes líbí; zrovna promejšlím, že se taky nechám nějak ostříhat…“

Valérie vyprskla smíchy. „Pořád říkám, když je někdo blbej… Ale máš vlastně pravdu. Mám ji srovnat?“

„Radši ne. Jseš namazaná jak žitnej chleba…“

„Nikdy jsem nebyla střízlivější; a obávám se, že už ani nikdy nebudu. Sestro abatyše, pusť mě ze řetězu!“

Veronika zaváhala; pak mávla rukou. „Jseš dospělá, svéprávná a svobodná. Dělej si, co chceš.“

„Díky.“ řekla Valérie a odešla.

Julie Baarfeltová dospěla k názoru, že udělala tragickou chybu, když nešla spát. Ne - udělala chybu, že se nenechala v Itálii zavřít za vraždu svého otce a utekla sem. Zdaleka ne - udělala chybu tím, že se vůbec narodila! Z lidstva, té odporné tlupy pokryteckých stvůr, ji větší polovina ze srdce nenávidí, té druhé se upřímně hnusí. Pokud nepřihlížíme k názoru třetí poloviny, která ji pohrdavě nebere na vědomí.

V té chvíli pocítila Julka, že by měla navštívit toaletu, neboť toho dnes večer už dost vypila. Vstala a prošla kolem ostatních dozadu; nikdo si jí ani nevšiml, pochopitelně! Kdo by si jí taky všímal, když je tak odporná a hnusná? Všichni se opíjeli jako ta nejhorší chamraď; v první řadě samozřejmě její krásná sestřička Marie; ta potměšilá bestie! A ještě se směje, určitě mně!

Julie vešla na toaletu a zavřela za sebou dveře. V tu ránu dostala úder energie, který ji srazil na kolena. Zarazila se,

zvedla se opřena o ruce a vytřeštila oči.

Před ní stála Valérie z Mendozy a z očí jí sršely blesky. V té leopardí uniformě vypadala jako divoká šelma.

„Co… co…?“ zajektala Julka zuby.

„Nic,“ řekla Valérie. „Jenom už to nemůžu vydržet! Děláš tady problémy a já to musím snášet. Už nebudu! Sehni hlavu!“

Julii zabouřila v mysli směs protichůdných myšlenek. Jedna, že jí Valérie chce docela jistě ublížit. Druhá, že je to jistě kvůli tomu, že je tak hnusně ostříhaná. Třetí, že by se měla bránit. Čtvrtá, že tlak v močovém měchýři je už k nevydržení.

„Vzepři se, a pustím ti to do kalhot!“ řekla Valérie.

Julii napadlo, že by to dělala Vali?

„Ano, ale na to se vykašli! Tu hlavu jsem řekla!“

Julie sklopila hlavu. Valérie jí položila dva prsty na šíji; ne, vlastně se jí vůbec nedotkla. Ponechala prsty kousek nad tykadly motýla, co si ho tam nechala Julie vytetovat ještě ve Španělsku. Tam je extrémně citlivá, to věděla.

„Drž! A neboj - nebude to bolet!“

Julie pocítila, jak do ní z Valériiných prstů proudí teplo. Ne, to není teplo; je to energie. Velmi posilující, jemná, blahodárná a laskavá. Jako kdyby jí prováděla přestavbu zevnitř.

„Právě na tobě provádím změny, které považuji za potřebné. Sice je zakazují všechny kodexy jako nepřípustné zasahování do života jiné osoby, ale jsem opilá a vzteklá! Kodex říká, že takové věci smíme dělat jen na přímé přání dotyčné osoby. Tak to ber, že sis o to svým chováním řekla!“

„Ale já jsem…“ zakoktala Julka.

„Od této chvíle máš možnost přímo ovládat veškeré tělesné funkce. Srdce, plíce, žaludek, játra, ledviny… všechno. Budeš mít možnost i ovlivňovat pohlaví svých dětí, až budeš chtít. Taky ztrácíš závislost na bolesti. Teď ti čistím hlavu od

jakýchkoliv psychofarmak: léků, drog, alkoholu. Můžeš být ráda, že ti nechám schopnost vychutnat si chuť jídla!“

„Ale proč?“

„Protože mě štveš. Alkohol je pro tebe od teďka potravina jako jiné, dodá ti jen energii. Ještě ti prozvoním neuronové spoje, aby sis vzpomněla na všechny informace, které jsi od nás načerpala. Před chvílí bys při tom umřela bolestí. Pocítíš jen slabé mravenčení… ano, je trochu zvláštní, ale za chvilku se vzpamatuješ. A ještě dodám něco normálně: jestli myslíš, že ses přestala někomu líbit, tak všichni kluci koukají jen na tebe a štve je, že jsi tak nafoukaná. A mojí pitomý sestře se tvůj účes líbí natolik, že se chce dát ostříhat. Mně ostatně taky; ale já to udělám s pořádnou parádou.“

Valérie přestala dodávat Julce energii; ta zůstala klečet na čtyřech a oddychovala. Bylo toho na ni dost.

„Teď se vyprázdni, vzpamatuj a uprav. Je to dobrý?“

„Jo… v pořádku.“ řekla Julka a vstala.

„Bude trvat tak dvacet minut, než to začne působit. Potom se budou trochu dít věci, ale nenech se zmást. Konečně, ty moc dobře víš, co s tebou je.“

Valérie odešla a Julka zašla na toaletu. Potom si umyla ruce, obličej i zátylek. Přitom si ujasnila, že ostříhaná hlava má výhodu, že si člověk snadněji myje krk. A zasmála se.

Když vešla do sálu, první co na ni padlo byla Maryška, totálně opilá.

„Ještě jsem se s tebou vůbec nepřivítala!“ vykládala a z očí jí tekly slzy. „Víš, já ti toho musím tolik říct… já jsem odjakživa chtěla mít sestru! Ale netušila jsem, že budeš tak strašně hezká; o tolik hezčí než já! Já ti tak závidím!“

„Proboha, co?“

„Jseš taková… vznešená! Všichni si tě váží a mají tě tak rádi… já jsem taková pitomá, nic neznám, ani neumím kloudně německy, nevadí ti to? Já vím, že jsme si podobný, ale já mám takovej obyčejnej tuctovej ksicht a ty seš tak krásná!

Jak máš ty vlasy ostříhaný, tak hrozně vyniká, jak máš krásný rysy tváře… já se asi nechám ostříhat taky!“

„Tak dost! Hele, nebuď pitomá, jo? Seš napitá, to vidím, ale ještě kvůli tomu nemusíš dělat blbiny!“

„Já nedělám žádný blbiny. Já bych jenom chtěla, abych se jednou líbila klukům tak jako ty… hrozně ti závidím, sestřičko! Já vím, že to není hezký, ale nemůžu si pomoct…“

„Já zas vidím, že nemá cenu ti něco povídat! Pojď, napijem se spolu a bude fajn, jo?“

„Jo. Ale nezlobíš se na mě, viď? A máš mě ráda?“

„Mám tě moc ráda. Jsi moje nejmilejší ségra.“

„Bezva. Prej máme ještě jiný; je to pravda?“

„Je. Janu jsme poslaly do Arminu, vdala se a bude mít dítě. Pak máme Magdu, o té jsem jenom slyšela, ale pozveme ji…“

„To je fajn. Já bych chtěla, aby nás bylo hodně!“

„Víš, co tvrdí Denis? Že prý jsme potomci elfů! Taková blbost; to bysme přeci na sobě musely poznat, ne? Mít větší schopnosti, snadnější chápání přírodních zákonů, vnímání energií…“ Julka se zarazila uprostřed věty a tupě zírala, ale Maryšce to nevadilo. V podstatě jí v tuhle chvíli nevadilo nic.

„Taky bysme měly mít špičatý uši,“ řekla rozvážně Julietta. „A máme? Nemáme! Tak vidíš!“

Skutečně se s Maryškou napily, ale už v té chvíli Julka věděla, že to nemá žádný smysl. Ať vypije cokoliv, bude mít hlavu pořád křišťálově jasnou a čistou. Už nikdy se jí nic nedotkne… Mělo by jí to možná být líto, ale necítila nic. Otázka alkoholu pro ni byla vyřešena jednou provždy.

Zato ostatními to, co vypili, silně cloumalo. Nějaký muž spal s hlavou na stole a zdálo se mu, že manželka ho podvádí s obchodním partnerem; kromě toho ho ten partner okrádal a tajil před ním část tržby. Společně potom tajili skutečný stav financí před dalšími společníky a hlavně před berním úřadem; avšak berní úřad už to tušil a chystal u nich revizi.

Co nejhoršího, všechno to byla pravda.

Tehdy se Julie z Baarfeltu rozhodla. Dvěma prsty se dotkla šíje spícího nebožáka. Vyslala impuls, který jej během několika vteřin dokonale probudil; zároveň mu trochu přestavěla výhybky v mysli, takže okamžitě věděl, co má udělat. Jít domů, propleskнout hubu nevěrné ženě a říct jí, že dobře ví, že si ho vzala jen pro peníze; pokud bude nadále zahýbat s každým mladším chlapem, klidně se s ní rozvede, neboť ty virvály mu za to nestojí. Obchodnímu partnerovi říct, že jeho podvody už krýt nebude, neb v kriminále je chladno, myši a špatná strava; jestli chce dále podnikat tímto způsobem, zcela jistě se o tom přesvědčí sám. Hned zítra dát pokyn účtárně, aby dala papíry do takového stavu, aby revize z berňáku nic nenašla. A nejlíp vykašlat se na všechno podnikání, za ušetřené peníze postavit na horách salaš, pěstovat ovce a pískat na fujaru. Tak si to odjakživa přál.

Pak si sedla na svoje místo a podržela se stolu, neboť jí v rychlém sledu táhly hlavou myšlenky. Jsem čarodějka! říkala si, Proboha, skutečná čarodějka, přesně jako Valérie! Změnila mne, přestavěla mi mozek, rozházela mi tam všechno, na čem mi doteď záleželo… Teď už vím, že vůbec nemá význam, jestli mám účes takový nebo jiný, jestli mám vůbec nějaké vlasy; za několik dní už nebudu mít ani ty! Ani Maryška, Diana, Valérie, Veronika a všechny ostatní. Nevím proč, ale stane se to; stane se ještě spousta dalších věcí, což možná není úplně dobře, ale já s tím těžko něco nadělám. Je mi trochu líto světa, jestli se do něj všechny pustíme. Ale svět má smůlu, protože stojíme mimo dobro a zlo. Je naší povinností svět napravit. Běda mu!

A běda taky mně - ztratím hodně toho, co dělá člověka člověkem.

Seděla tam a uvědomovala si, že aura, energetický obal člověka, působí do vzdálenosti patnácti metrů. V této místnosti nebyl nikdo, kdo by se tomu vymykal. Jak procházeli nebo jak na ně upírala zrak, uvědomovala si jejich životní problémy: zdravotní, partnerské, vášně, touhy, smutky i radosti. Téměř s každou touto nedokonalostí mohla něco udělat; zeslabit, posílit, nalézt nové a lepší řešení. Na jedné straně to měla udělat, na druhé to kodex čarodějů zapovídá, dokud si dotyčný sám nepožádá. Jenomže on to samozřejmě neudělá; neví, že se

Julka Baarfeltová právě stala čarodějkou. Tak to udělala sama s vědomím, že duše sama žádá, aniž by mysl o tom věděla. Porušila všechny zákony, které jsou pod přísnými tresty uloženy čarodějům.

Smála se tomu.

Valérie z Mendozy věděla, že to způsobila ona a že Julka dělá přesně to, co ji naučila. Duchovní učitel přebírá při zasvěcení karmu svého žáka; dosavadní zasvěcením maže, u budoucí se stává spoluzodpovědným. Takže tresty, které dostane Julka, dostane taky ona. Tušila, že si pěkně užije.

Smála se tomu.

Denis Baarfelt byl bystrý a vnímavý; kromě toho nevypil ani kapku alkoholu. Věděl, co se kolem něho děje; byl dítě, ale nebyl mentálně zaostalý. Jako mentálně zaostalí mu připadali lidé, kteří nepatří mezi čaroděje. I takových tu několik bylo. Ti ostatní byli na cestě a bylo by nesmírně krásné, kdyby Valérie nebo Julie každý den někoho takhle pošťouchla k činnosti. Denis by dokázal navrhnout pár vhodných obětí: v první řadě Veroniku, protože si to zaslouží, a Maryšku z lásky. Jen pochyboval, zda je zrovna projevem lásky něco takového někomu udělat.

Smál se tomu.

Maryška nevěděla nic, byla v příjemně podnapilé náladě a jenom tušila, že se nad její plavou hlavičkou vznášejí černé mraky. Polsky czarne chmury.

Smála se tomu.

V podstatě bylo v tom sále veselo.

Zdálo se, že večírek proběhne bez rušivých momentů; minula půlnoc, když se náhle otevřely dveře a v nich se zjevil vysoký muž kolem padesátky, oděn do řeholního roucha. V jedné ruce držel Bibli, v druhé kropenku se svěcenou vodou. Vousy se mu ježily na všechny strany a oči svítily divokým ohněm.

„Zadržte, bezbožníci!“ vykřikl vysokým kazatelským hlasem. „Přišel jsem vymýtit hřích a neřest z těchto zpustlých

míst!“

Nastalo překvapené ticho. Jen Veronika řekla: „Myslím, že jste přišel na to správný místo, otče!“

Kněz jí v odpověď stříkl do obličeje svěcenou vodu. „Odstup, Satane, ženštino padlá, pobloudilá a neřestná! Poslyšte všichni, kdo jste dobří křesťané: vyjděte z toho doupěte chlípnosti a smilstva, dříve než vás pohřbí ve svých sutinách!“

„Ona nám padá střecha?“ zeptala se Maryška.

„Všemohoucí Bůh se už nemůže dívat na to, co se tady páše! Zajisté se zjeví ve své moci a ztrestá ty, kdož porušují jeho přikázání a činí, co odporuje řádu světskému i Božímu!“

Valérie se propletla mezi ostatními a stanula před ním.

„Tak dobrý, šéfe, my to berem; zkuste říct na rovinu, co se vám nezdá a my to zbrzdíme. Můžeme se domluvit jako lidi, ne?“

Na oplátku jí chrstl svěcenou vodu do obličeje. „Odstup, ženo neřestná! Pohlédni na sebe, kterak vyhlížíš! Cožpak takto vypadá tvor k obrazu Božímu stvořený? Ty, žena vytvořená ze žebra Adamova na posměch všemu světu chodíš v nohavicích mužských a necudné pohledy opilých chlapů na sebe přitahuješ, abys je tím zmámila a svedla ku hříchu!“

„Ale jděte, Velebnosti! Kdybyste nechodil celý život jenom v sukni, tak byste věděl, že tohle nejsou kalhoty mužské, nýbrž dámské. A proč dámské? Neboť jim chybí poklopec. A proč chybí?“

„Fuj!“ zahřměl. „Nestydo ohavná, mlč!“

„Podívejte, je to pravda! Zapínají se po straně. Takové kalhoty se přece nosí, to není nic divného. Zde to sice zvykem není, ale v některých zemích…“

„Avšak já pravím: Žádná žena, která má na sobě kalhoty, nepřestoupí bránu království nebeského! Stejně tak nedojdou spasení helbmrechtnice, které vína a kořalky chlemtají, ječivými hlasy oplzlé odrhovačky vykřikují a v necudném tanci s pochybnými galány se miliskují! Tak vám pravím!“

„Co je vám po tom, člověče?!“ ptala se Veronika. „Jsme tady ve veřejné místnosti, zaplatily jsme a můžem si dělat, co uznáme samy za vhodné. Právě se bavíme a oslavujeme shledání; jak vám může vadit, co při tom děláme?“

„Již od samého poledne zní dům tento zavržený vašimi hlasy, křikem, zpěvem a halasem! Počestní občané města nemohou spát, v hrůze zavírají okna svých domů, aby neslyšeli toho spuštění!“

„Pochybuju, že by je nechali otevřená, venku je hrozná zima. A to oni vás poslali?“

„Já jsemť pastýř stádce svého a uchráním je před úklady vlků; proto vzal jsem na se břímě odpovědnosti a přišel pokárat zlořád a vymýtit hřích a neřest důtkami uzlovatými…“

„Zdá se, že strejda nemůže v noci spát,“ řekla dívka Florence. „Tak chodí dělat místním dětem Kašpara.“

Kněz jí chrstl svěcenou vodu do očí. Oklepala se a zasmála: „Už jsem myslela, že mě ani nepostříkáš!“

„Vyrušily jste mne z meditací nad dílem Svatého Augustina, kde jsem zbožně rozjímal o štěstí, jež zachvátí každého, kdo se odříká žádostí světských. Avšak pro hluk veliký nemohu se soustředit na svatá slova!“

„Hanba!“ prohlásila Veronika. „Ve vašem věku - a nemáte ještě prostudovaného Svatého Augustina?“

„No jo, to já četla, když mi bylo třináct!“ řekla Florence.

Hned obě dostaly sprchu. „Svatokrádež! Nactiutrhání! Jak můžete se slovy špinavými dotýkat světce, jakým byl Augustin?“

„Tak moment! My náhodou Augustina dost dobře pamatujem; na rozdíl od vás, ježto augustiniánská řehole pro nás kdysi platila. On Augustin začal bejt svatej, až když provandroval celej svět a postaral se o dvě nemanželský děti…“

„Ženo svatokrádežná! Jak chceš tvrdit, že Svatý Augustin na svět přivedl nemanželských dítek?“

„Ani ne tak on, jako ta jeho kámoška. Ona se Svatá Monika něco namodlila za jeho obrácení k lepšímu…“

„Nebudu se příti s vámi o životě velikého světce!“ pronesl kněz důstojně. „Nicméně přesto jsem přesvědčen, že Svatý Augustin by neschvaloval vaše kalhotiska nemravná…“

„Co máš furt s těma kalhotama?“ ptala se odkudsi Florence. „Už je nemám, tak co má bejt?“

Protlačila se mezi ostatními ke knězi a zastavila se před ním. Jak ji viděl, vystříkal na ni v rozčílení skoro polovinu svěcené vody z kropenky.

Florence totiž skutečně svlékla kalhoty i boty a zůstala jenom v krátkých krajkových spodních kalhotkách. Její necudně dlouhé a štíhlé, krásně opálené nohy přitahovaly pozornost všech mužů, a proti jeho vůli i oči horlivého služebníka Božího. Dívky se rozesmály, ale Florence je zpražila:

„Vy nestydy nestoudné! Když vám tento důstojný páter vysvětlil vaše chyby a poučil vás, že je hříšné nosit kalhoty, už jste je dávno měly svléknout!“ A obrátivše se ke knězi, podlézavě dodala: „Jen si řekněte, otče, co se vám na mně ještě nelíbí! Já to klidně svlíknu taky!“

U pátera to vypadalo na infarkt; rozmáchl se a dal jí facku, jen to mlasklo a dívčina tvář zrudla. Chtěl jí dát ještě druhou, ale to už střelhbitě uhnula.

„To byl dobrej nápad, otče,“ zasmála se Veronika. „Jak dlouho já už jí chci nafackovat, a nikdy jsem to neudělala!“

„Důtkami mrskat to hříšné tělo!“ sípěl kněz.

„Hříšné, ale pěkné,“ zasmála se Julka. „Stříkněte taky po mně, ať jim nemusím závidět!“

„On je hnusně střízlivej,“ podotkla Valérie. „Z toho všechno pramení. Jak se vlastně jmenujete, strejdo?“

„Což jest ti do toho, odporná hříšnice? Jsem sluha Boží…“

„Že bysme se mohli napít na tykání…“

„Nikdy jsem nepil vína a podobných ohavností hříšných…“

„No povídám - nejvyšší čas začít!“

„Nikdy se nedopustím takového hříchu…“

„A just jo!“ zařvala Florence. „Podržte mu ruce!“

Hned několik dívek i chlapců se na nebožáka vrhlo; strhli ho na kolena, zkroutili mu ruce a protože se bránil, odvlekli ho doprostřed místnosti a přivázali jeho vlastním žíněným provazem ke sloupu, podpírajícímu strop. Florence jej držela za vousy, Edita za hlavu a některá jiná mu lila do hrdla víno; nechtěl polykat, ale pak dal přednost pití před udušením.

Tato scéna přilákala vrchního, který byl v tuto chvíli již posledním přítomným členem personálu; zoufale zalomil rukama:

„Pusťte ho, pro všechno na světě! Vždyť je to náš pan páter, svatý člověk, jen poněkud… jak ho můžete takhle…?“

„Ohavné spuštění! Peleš lotrovská!“ sípěl mnich, ztěžka popadaje dech. „Vymrskám smilstvo ze všech koutů! Vymýtím nepravost…“

„A ven!“ rozkřikl se vrchní. „Všichni, celá banda, táhněte už z tohoto domu, nebo zavolám policii a nechám vás vyvést!“

Veronika se k němu majestátně otočila a její černé oči se zabodly do jeho zřítelnic. Chvíli tak stáli proti sobě; potom Veronika pozvedla obě ruce a položila je vrchnímu na čelo. „Spi!“ řekla - a jeho rysy se naráz uvolnily.

„Už tě nebudeme potřebovat. Nech nám tady klíče od spižírny a od skladu lihovin. Máš manželku?“

„Ano, mám.“

„Kde je?“

„Spí v našem bytě v budově za hostincem.“

„Jdi nyní k ní, svlékni šaty, ulehni do jejího lože, probuď ji a oblažuj, dokud nezačne svítat!“ poručila Veronika.

„Vždyť při tom vypustí duši!“ namítla Valérie.

„Kuš! Až se znavíš, usni a probuď se, až když bude slunce stát na špici chrámu Páně. Pak zapomeň, co bylo dnešní noci!“

Vrchní stál chvíli bez hnutí; potom sáhl do kapsy a podal jí svazek klíčů. Veronika je zastrčila do kapsy kalhot, vrchní se obrátil a bez jediného slova odešel.

„Milostivá paní bude pěkně překvapená!“ řekla Florence. „Asi na to není od svého muže zvyklá!“

„Tebe neučili ve škole dělat dobré skutky? Tak drž klapačku a dělej, co umíš!“ řekla Veronika a šla po svých.

„Co s tímhle?“ ukázala Florence na kněze.

„Nechte ho na starost mně!“ požadovala Valérie.

„Zvládneš to?“

„Jistě. Na tuhle noc nezapomene do konce života.“

„Jak chceš. Možná bude lepší jít spát - ne?“

„Jistě. Uložím ho.“

Večírek pokračoval, přesněji řečeno skomíral. Většina lidí už se zajímala jen o svoje pudy, ale stále ještě nebyl konec.

Valérie se protáhla mezi ostatními a přistoupila k Julii.

„Pomůžeš mi?“ zeptala se onou klidnou, stručnou řečí čarodějek.

Julka nepotřebovala ani mluvit. Trhla hlavou na souhlas.

Valérie ji vedla k muži, který seděl v koutě a trpěl. Julie ho rychle prosondovala, ale tentokrát nezůstala klidná, protože ten muž byl vrah. Neměla zkušenosti s vrahy.

„Co s ním provedeme?“ zeptala se trochu nejistě.

„Chystá se zabít. Zruš ho!“

Julie hledala a postupně se učila přemoci strach. Zabil již dvakrát. V obou případech to byly ženy, neboť jeho touha byla zabít. Ty vraždy se staly jindy a jinde, někde daleko. Nevěděla kde.

Teď se chystal ke třetí, ale ještě nebyl odhodlán. Taky ještě necítil tak mocně pud, který mu to velel. Měl strach, neboť

zabít je obtížné. I pro něho.

Nyní spal a zdálo se mu o tom.

„Dokážeš to?“ otázala se Valérie.

Julie na chvíli přivřela oči. Jako by spatřila oči hraběte Feroze. Teď se neposmívaly. Teď věděly své.

„Zkusím to.“

Vstoupila do jeho vědomí. Vstoupila do snů, které jí byly již na první pohled odporné. Avšak nezáleželo na tom, zda se jí líbí či v ní vyvolávají nechuť. Měla tu práci.

Stala se dívkou přesně toho druhu, jaké ho lákaly. Kráčela před ním ulicí a klapala střevíčky. Vždy ho vzrušilo klapání střevíčků. Taky černé spodní prádlo. A křik oběti.

Přiskočil k ní zezadu a objal ji mocnou paží. Levou rukou jí ucpal ústa, aby nemohla vykřiknout. Přemohl její odpor. Podvolila se, byla pochopitelně slabší. Pravou rukou vytáhl nůž.

V té chvíli se proměnila v příšeru.

Znala všechno, proto také věděla, čeho se bojí. Byla něčím, co mělo dlouhé kostlivé ruce, hlavu ještěra a zuby šelmy. Bodl do ní svým nožem, ale to jí nijak neublížilo. Její kostlivé ruce jej uchopily. Hlava ještěra vydávala pištivý řev. Zuby cvakaly.

Muž se pokusil zařvat, ale Julie mu vyřadila hlasivky. Taky se pokusil bránit, ale nemohl se ani hnout. Bezmocně se zmítal v tlapách netvora, bezhlesně řval, marně prosil o milost.

„Pokaždé, když se pokusíš ublížit ženě, promění se ve stvoření, které vidíš. Vysaje ti krev. Bude tě trýznit ve tvých snech!“ řekla Julie tak, aby ji slyšel.

Nedokázal odpovědět, nedokázal se ani pohnout. Neudělal vůbec nic. Jen mu zvolna šedivěly vlasy.

„Stačilo. Probuď ho!“ řekla Valérie.

Julie ho propustila. Téměř okamžitě se probudil, zvedl hlavu. Když viděl nad sebou dvě dívky, vyděsil se, jako by

spatřil něco nesmírně ohavného, přidušeně vykřikl a rozběhl se pryč.

„Teď už víš, co je naše práce.“ řekla Valérie.

Odpovědi

Dostaneš místo lásky od těch, co všechno vědí,

dvojhlavé neotázky, trojhlavé odpovědi

Karel Kryl

Za ranního kuropění sestoupila dolů do salónu Veronika, růžová a svěží jako ranní červánek. Doposud se nedostavil nikdo od personálu, neboť bylo zvykem otvírat o desáté; takže se zastavila na schodišti a zírala posmutněle na to dílo zkázy, které se před ní rozkládalo. Sešla dolů, odkopávaje rozhozené části oděvu a překračuje padlé spolubojovníky; došla ke stolu a marně hledala něco k jídlu, dokonce ani nic k pití tu nebylo. Zašla tedy do spižírny, mechanicky sáhla po kusu studené pečeně, ale vzápětí se zarazila a našla si raději sýr a slané sušenky.

„Tohle se šéfovi líbit nebude," pronesla prorocky. „Mělo by se tady uklidit, než se probudí!"

Nikdo neodpověděl, jen z kouta s pohovky se ozvalo jakési zachrochtání. Přešla tam a objevila studenta Hermanna, sladce spícího v objetí dívky Manuely. Pokývala hlavou a chtěla odejít, ale zakopla o převrženou židli a hluk studenta probudil. Hermann zvedl hlavu a chvíli zblble koukal na princeznu.

„Dobrý ráno! Ale klidně spi dál…" usmála se.

Hermann skutečně položil hlavu na prsa své společnice; pak si ale uvědomil, na čem leží, takže se zvedl, podíval se na sebe i na dívku a po tváři se mu rozlil nachový ruměnec. Bleskurychle vyskočil a třesoucími prsty se snažil upravit oděv.

„Klid, klid!" usmála se Veronika. „Není žádnej spěch…"

Hermann zřejmě bojoval nějaký strašlivý duševní boj. Již předpisově upraven přistoupil k Veronice a řekl oficiálně:

„Samozřejmě, při nejbližší příležitosti požádám ctěné pány rodiče o ruku té slečny! Vím, co je moje povinnost."

„To není tak špatnej nápad. Měl bys co pít do konce života.“

„Prosím?“ nechápal.

„Papá slečny Manuely má pětačtyřicet hektarů vinic, kromě toho vlastní fabriku na víno a koňak. Věno Manuely dělá něco přes sto tisíc zlatých reálů. Neměl bys to tak špatný, chlapče, kdyby sis ji vzal. Pokud by tě chtěla za muže.“

Hermannovi se dle Dianiny formulace »protočily panenky«.

„Cožpak by bylo možné, aby mne nechtěla - po všem, co se mezi námi přihodilo?“

„Ono se mezi vámi něco stalo? Prožili jste příjemný večer, nic víc. Slušelo by se nějak vkusně jí poděkovat. Ale s těmi sty tisíci až na další přestaň počítat!“

Hermann si třel čelo dlaní a zřejmě ho bolela hlava. „Já mám strašný okno! Co se vlastně včera dělo - než jsem…?“

„Jo, to já nevím. Zkus si vzpomenout!“

„Poslyš - jak mám s tou… Manuelou mluvit, až se probudí?“

„To bych taky ráda věděla. Jak jste se domluvili včera? Ona neumí ani slovo německy, ty zas neumíš francouzsky, italsky a španělsky, jak mluví ona. Budete si muset ukazovat. Ale včera jste se dohodli nádherně…“

„To je strašný… to je hrozná ostuda! Jestli se to dozvědí ostatní… a jestli to přijde před studentský soud! Co když mě vyloučí z university?“ polekal se najednou.

„Nic si z toho nedělej, ostatní vyváděli taky. Víš co, dělej jako že nic nevíš. Pěkně se učeš, uprav si uniformu a na ostatní se tvař povzneseně. Budou se stydět a budou si tě vážit - až vystřízliví.“

„Blbost, všichni to jistě viděli! Byl jsem opilý, chápeš?“

„No a co má být? Bylo to snad poprvé nebo naposledy? Až budeš s námi flámovat častěji, tak ti tyhle drobnosti nebudou vadit. Pokud ti ovšem první pokus nestačil…“

Hermann se chytil za hlavu. „Bolí mě jako střep! To je hrůza.“

„Ve špajzce je koňak a venku pumpa. Koňak nalej do krku a vodu na hlavu, ne obráceně. To dost pomáhá…“

Hermann pokyvoval hlavou, ale nehýbal se, seděl na zemi a tupě zíral před sebe. Obživl teprve, když se objevil další probuzený účastník zábavy: Florence. A to zíral, protože přišla docela nahá a protahovala se jako kočka.

„A hleďme! Jaká byla noc?“ otázala se Veronika.

Florence jenom mávla rukou ve směru, kde spal její partner.

„V reálu?“ pokračovala Veronika v dotazech.

„Ani se neptej! On snad v životě neměl holku…“

„Ty intimnosti až potom. Nezdá se ti, že Charry bude řádit?“

Florence se rozhlédla. „Jo, zdá. Sakra, potřebovala bych se vykoupat. Tady určitě nemají bazén, co? No jo, Evropa!“

„Můžeš se vyválet venku ve sněhu!“ radila nezištně Veronika.

„To není nejhorší nápad.“ řekla Florence a šla.

U schodiště ji zastavila Valérie. Pozdravily se úsměvem, potom ale neobvyklým rituálem: dotkly se navzájem čelem a setrvaly tak chvíli se zavřenýma očima, než se rozešly.

„Hej, co má být tohle?“ zeptal se Nikodém de Berry.

Veronika se na něho usmála. „Cokoliv chceš. Ranní pozdrav…“

„Nebo něco víc?“

„Taky.“

„Můžeš mi to vysvětlit? Žádám tě o to!“

„Jsi přesvědčen, že ti to přinese štěstí?“

„Žádám tě o to právem člověka, který… dnes v noci…“

„Učíš se nějak moc rychle, studentíku!“

„Včera večer jsi mi dala určitý slib. Nika a Niki; vzpomínáš? Stojíš za svým slovem, čarodějko?“

Veronika krátkou chvíli vzrušeně dýchala. „Ano.“

„Tak tě žádám o poučení.“

„To bych nejdřív musela… Bolí tě hlava a vůbec všecko…“

„Pomoz mi. Udělej všechno jako… se svým. Slíbilas to!“

Veronika k němu bez dalšího přikročila a položila mu ruce na hlavu. Přejížděla prsty po jeho lebce, některých míst se přímo dotýkala, na jiná působila jen z dálky několika centimetrů.

„Už je ti dobře?“

„Líp, než mi bylo kdykoliv v životě.“

Právě se vracela Florence, celá od sněhu. Zastavila se.

„Co to děláš?“

„Přesně to, co myslíš.“ odpověděla Veronika.

„No páni! Ví o tom Valérie?“

Veronika neřekla nic, jen na ni pohlédla. Potom vyhledala kdesi v sále Valérii, ta se otočila a usmála. Florence kývla.

„Ptej se.“ vyzvala Veronika Nikodéma.

„Právě jsem viděl, že mezi vámi existuje neverbální komunikace. Proč to děláte, a hlavně jak?“

„Je to rychlejší a výstižnější. Předáváme si obrazy. Když chceš někomu něco ukázat, je snadnější takto.“

„To jsou výhody. Co nevýhody?“

„Krátká doba uchování vzpomínek, jejich zmatenost, neschopnost vyhledat starší či méně důležité. Je to ve stádiu počátků.“

„Umí to někdo líp?“

„Asijci. V klášterech.“

„Propojení vědomí - co je to?“

„V podstatě totéž, ale v hypnóze a delším časovém úseku. Užívá se při poučování začátečníků. Nová holka získá během jedné noci všechny zkušenosti té, která předává. A naopak.“

„Proč to jde jenom u dívek?“

„Jde to u kohokoliv. Dívky patří k mému klášteru.“

„V noci jsem měl řadu podivných zážitků. S tebou.“

„Ano, vím.“

„Spal jsem s tebou a bylo to krásné. Ale teď po probuzení vím, že ve skutečnosti jsem s tebou nespal. Byl to sen?“

„Ne zcela. Večer, než jsi usnul, to byl reál.“

Nikodém pocítil, že by ji měl políbit. Udělal to.

„Děkuju ti. Bylo to krásné. Ale proč…?“

„Těžko se loučím se svým lidským světem. Líbil ses mi. Bylo mi s tebou dobře. Pak jsem ti chtěla poděkovat; tak jsem ti dala možnost, abys se mnou zažil všechno, co si přeješ. Zřejmě jsme to oba přehnali, jestli jsi poznal, že to je sen.“

„Nemůže být skutečnost, když se s tebou toulám po cizích zemích, v hlubinách moře, na cizích planetách! Když se mi proměňuješ ve zvláštní zvířata, různá fantastická stvoření a… teď nevím, jak to nazvat! Prošli jsme hlubinami vesmíru…“

Postřehl, že se chvěje. Napadlo ho, že hrůzou.

„Můžu se… podívat do tvých vzpomínek?“

„Potřebuješ k tomu moje svolení?“

„Obávám se, že ano.“

Objala ho a dotkla se ho čelem. Zažil pocit, který dokázal těžko definovat. Setrvali tak v objetí dlouhou dobu; když se pak rozpojili, nepotřeboval už žádná vysvětlení.

Jenom se zeptal: „Proboha - kdo jsi?“

Veronika jen smutně pokrčila rameny.

Florence se zatím s odporem oblékala. „Měly bysme tady nějak poklidit, než někdo přijde! Tohle by nám neprošlo! Páni, to zas byl jednou večer…“

Namátkově bloumala sálem a kopala do rozespalých kamarádek, ale nikdo neměl chuť si hrát. Chlapci se zvedali ospalí a přiblblí - bylo to nepříjemné a protivné ráno. Chvíli nevěděli, kde jsou a co včera vyváděli, pak se styděli za svoje chování a taky se najednou ostýchali včerejších společnic. Zmatky utěšeně narůstaly, Florence se rozčilovala a nadávala. Jenom Valérie seděla v koutě v lotosu a meditovala.

Pak se objevila Diana v docela dobré náladě: „Nehoňte se, děvčata; Charry ještě spí a chvilku spát bude. Tady to ale vypadá! Měly bysme uklidit, než sem někdo přijde…“

Tak se všichni pustili do úklidu; včetně Baarfeltových, kteří taky sešli dolů. Dívky jenom zářily krásou a spokojeností; Denis se choval, jako kdyby to byla jeho osobní zásluha.

„Všechny dívky tady jsou čarodějky?“ ptal se Niki.

„Většina. Mnohé by rády, jako Manuela, a nejde jim to. Bariéry v mysli a tak. Ty vnímáš rychle.“

„Včera večer jsi mi řekla, že mi odblokuješ… mysl.“

„Napila jsem se přes míru. Takhle to dopadá, když… Valérie taky řádila. Bylo nás víc. Dostaneme karmu.“

„Čarodějky podléhají hodně přísným zákonům?“

„Přísnějším, než myslíš.“

„Proč je tedy porušují?“

„Je otázka, jestli je po dnešku budeme ještě porušovat.“

V průběhu úklidu objevili taky pana faráře, který spal jako zabitý; ale chrápal jako když pilou řeže, takže o jeho život nevznikly obavy. Florence, Julka a Diana ho spojenými silami křísily, aby se mohl obléknout a upravit.

„Jak se ten tady objevil?“ ptal se Niki.

„Obávám se, že… copak já vím? Nějaká špatná vlna…“

„On je přece sluha Boží, svatý člověk! Přišel nás pokárat…“

„Přišel, protože není tak svatý, jak si myslí. Hrozně nerada bych s ním diskutovala… kdyby ho mohly taktně vyhodit…“

„Co prožíval během noci?“

„Sny.“

„Taky něco reálného?“

„Nic.“

„Pozná se sen od reálna?“

„Podle úrovně účastníků. Umím udělat sny, které jsou pravdivé. Pak umím sny, které… při probuzení zapomeneš.“

„Ale já si svoje sny pamatuju! Teď ještě líp než předtím!“

„Protože tě mám tak trochu ráda.“

„Já tě mám rád… jako nikoho v životě. Miluju tě, Niko!“

„Je mi tě líto. Usmějeme se a odejdeme.“

„Nemůže to být…?“

„Ne.“

„Jak dlouho smíme zůstat?“

„Jak dlouho chceš. Ale radila bych ti si odpočinout.“

„Mám spoustu otázek!“

„Všichni máme spoustu otázek. Měla bych ti říct pravdu, Niku: vše, co děláme, jsou pokusy. Pootevřely jsme na škvíru jisté dveře a teď s úžasem zíráme na to, co k nám proniklo. A to bylo jen to, co za dveřmi číhalo. Neumím si představit, co přijde, až poprosíme. Chápeš?“

„Ty se považuješ za člověka na začátku? Jak potom vypadají ty, které jsou… dejme tomu vyspělé?“

„Obávám se, že s těmi by ses neměl šanci setkat. Jsou příliš daleko. Nemyslím fyzicky, ale… co se týče svých zásad. Dneska jsem si uvědomila, že nesmím pít. Zkrátka nesmím, chápeš? Pokaždé by mohlo dojít k problémům. Nesmím alkohol, drogy, sex, závadné jídlo, majetek, pýchu, hněv, nenávist, chamtivost…“

„Co vlastně smíš?“

„Všechno ostatní.“

„Jsou čarodějky přirozeně lepší než jiní lidé?“

„Ne. Obvykle je to tak, že někdo se začne zajímat. Velmi rychle ho to okouzlí a zláká. Potom se dozví, co smí a co nesmí. Nebere to na vědomí, je mu to k smíchu. Udělá první škodu, pak další. Uvědomí si svoje meze a vyděsí se. Potom zjistí, že to samé už někdy dělal, třeba mnohokrát. Vyděsí se ještě víc. Potom už ani nevychází ze zděšení.“

„Proč toho nenechá?“

„Už toho nesmí nechat.“

„Kdo určuje ta »musíš« a »nesmíš«? Kdo nad tím poroučí?“

„Čaroděj sám. Jeho odpovědnost.“

„Ke komu?“

„K lidem, k duchovnímu učiteli… k Bohu.“

„Není lepší podlehnout a všeho toho… zanechat?“

„O tom sní každá čarodějka. Kéž by se to nestalo! Kéž bych nikdy neotevřela tu skříňku s tajemstvím! Závidím každé, která se na to ještě nedala. Včera Julie strašně záviděla Marii; protože je její mladší sestra, doposud nezkažená. Ale snaživá.“

„Mluvíš, jako bys mě chtěla varovat.“

„Tohle je varování. Utíkej, jestli můžeš.“

„Nemůžu. Už jsi mě chytila.“

„Přeji ti příjemné utrpení.“

Pan farář se konečně probíral. Otevřel oči, rozhlížel se, až posléze vyslovil klasickou větu: „Kde to jsem?“

„V hospodě.“ řekla Florence. Nechaly ji mluvit, neboť dospěly k názoru, že její taktní a citlivé jednání bude nejvhodnější.

„A co tady dělám?“

„Vyspáváš. Trochu jsme se včera bavily.“

Kněz pracně uvažoval. Potom poznal Florence, Valérii a Veroniku a vlasy mu počaly vstávat na hlavě. Což byl problém, protože jich tam mnoho nebylo. Vyhrabal se z kupy šatstva a různých dek, při čemž seznal, že stojí přede všemi, jak jej Bůh stvořil. Ačkoliv se v jiných případech domníval, že co Bůh činí, dobře činí, právě nyní mu to měl za zlé. Bleskurychle se zakryl rukama a zesinal.

„Bože na nebesích! Což jsem skutečně podlehl pokušení?“

„Zdá se. Což to nebylo příjemné?“

„Co pravíte, slečno? Styďte se za taková slova!“

„Včera jsi mi tykal! Pokud si vzpomínám, měla bych být jednou ze tvých milenek…“

„Cože, milenek? Ďábel mne svedl ke hříchu!“

„Žádnej ďábel. To jsme byly my. Ale líbilo se ti to!“

„Obludy pekelné!“ vykřikl a sháněl se po předmětech, kterými se před návštěvou vyzbrojil: křížem, Biblí, kropenkou. Chvíli měl problémy je nalézt, také se musel zakrývat. Bylo to hrozné; klesl na kolena a rozplakal se.

Mezi dívkami proklouzla Valérie. Dotkla se jeho šíje prsty. Muž se zvolna uklidnil, ale zvedl k ní oči s výrazem bitého psa.

„Nechte mi ho!“ řekla a ostatní šly po svých.

„Proč?“ zeptal se s pláčem. „Zneuctily jste mne! Pošpinily…“

Valérie chvíli zhluboka dýchala.

„Jsi schopen vnímat odpovědi?“ zeptala se potom.

Našel svoje roucho, oblékal se, dále hledal. Byl zmatený.

Po schodech sešel Charry, přísný a majestátní jako pravý císař. Považoval za svou povinnost bručet nad tím, co viděl okolo sebe; ale pak uznal, že to není ještě tak zlé, jak si představoval.

„Bál jsem se, že to tu rozmlátíte na třísky nebo že krčma lehne popelem! A já to budu muset platit! Naštěstí ten lump

krčmář chtěl platit v markách, těch mám dost!“

„Tys mu dal falešný marky? Seš hroznej!“ děsila se Diana.

„On to nepozná!“ Charry se klidně rozhlížel dál. „No jak říkám, je to tady docela útulný…“

„Jenom ty Florenciny kalhotky by nemusely viset na lustru.“ prohlásila Veronika, povážlivě krčíc rameny.

„Já mám rezervní,“ mávla rukou Florence. „Tak nutně je zas nepotřebuju, aby tam pro ně někdo lezl. Můžou si je nechat.“

„Budou ti vděčný.“ řekla Diana.

„Proč?“ zeptal se kněz Valérie.

„Přišel jsi, protože ti rozum zatemnila vášeň a nevědomost. Ten, který je tvým nepřítelem a nepřeje si, abys sloužil Bohu, se rozhodl ti ublížit. Mluvím o démonovi, jehož nazýváš Satan.“

„Ty jsi jeho služebnice!“

„Vůbec ne. Kašlu na něj. Nemá mi co dát.“

„Je mezi ním a tebou nějaký vztah?“

„Snad… je to jiný sluha Pána. Můj bratr ve službě.“

Zachvěl se, ale vydržel. „Odpovídej!“

„Jedna z podmínek tvé služby je klid. Neotřesitelný. Jestliže tě rušil hluk… ne, nesmysl. Nemohl tě rušit hluk, je to daleko. Rušilo tě pomyšlení, že někdo někde koná to, co považuješ za neřest. Dlouho jsi přemítal, zda zasáhnout. Pak jsi hledal něco jako důvod. Nakonec ses rozhodl přijít.“

„Ano. Tak to bylo…“

„Domníval ses, že tvoje znalosti stačí na… služebníky Satana. Možná máš pravdu; ale nestačí na nás. Jsme taky tvoje sestry. Bylo naší povinností tě poučit. Pomoci ti.“

„Zbavit mne čistoty, kterou jsem dodržoval celý život?“

„To není čistota. To je iluze.“

„Přesto! Nikdy jsem se nedotkl ženy…“

„Je mi tě líto. Ale co tvoje sny?“

„To je moje zpovědní tajemství!“

„Není. Mně se zpovídat nemusíš, já vím všechno.“

„Jsi snad Bůh?“

„Jsem ta, která čte v myšlenkách. U tebe velmi snadno. Tvé sny o ženách, vínu, bouřlivých nocích neřesti tě trápily. Léta jsi kvůli nim nemohl spát. Prosil jsi Boha, aby ti pomohl. Bůh poslal mne a moje sestry.“

„Smilné děvky? Vy chcete sloužit Bohu?“

„Každý živý tvor slouží Bohu. Jde o to, jakým způsobem. Moje služba vůči tobě byla: poučit, otevřít oči, nechat prožít ve snu vše, čeho ses nikdy neodvážil. Už nikdy tě nebude trápit zlý sen. Až vykonáš pokání za včerejší a dnešní činy, už nikdy nic tě nevyruší z klidu.“

„Co tvoje pokání? Co tvůj trest?“

„Vzala jsem na sebe tvoje hříchy. Před tváří Pána.“

„Nevěřím! Nechápu! Nesouhlasím!“

„Tobě především vadí, že se snažím tě poučit. Dlouhá léta jsi radil ty jiným. Zapomněl jsi na to, že i ty jsi podřízen. Ne mně, ale Pánovi. Ten ti poslal do cesty něco tak příšerného, jako mne. Jsem tvůj lék. Jsi vyléčen.“

„Ale v tobě necítím hněv, strach ani nenávist!“

„Je dobré, dokud ze mne ještě vůbec něco cítíš. Přijde čas, kdy už nebudu mít žádné vášně. Také já jsem byla včera poučena. Také já trpím, protože jsem poznala svoji nedokonalost. Také já se dnešního rána zvedám z bahna. Také já prosím Boha…“

„Nezdá se mi!“

„Zkus se uklidnit. Nebyl žádný fyzický hřích; byly jen tvoje myšlenky a můj pokyn, aby se projevily. Uvedla jsem tvoje sny do reálu. Vím, že mi to v životě neodpustíš. Je mi to jedno.“

„Myslíš, že ti odpustí Bůh?“

Valérie se smutně usmála. „Už zase zvedáš hřebínek? Rychle ti otrnulo, svatý otče! Ještě chvilku a budu tě muset opět udeřit, aby ses vzpamatoval! Zapamatuj si: je Bůh nade mnou, ale ty nade mnou nejsi! Stejně jako já nejsem nad tebou. Jen Bůh!“

„Jsem kněz - služebník Boží! Mám povinnost…“

„Ještě ses neočistil z hříchu, ale už chceš očišťovat jiné. Jak dlouho trvalo tvoje pokání, pět minut? Uklidni se!“

„Ano, dopustil jsem se hříchu; ale to jsi způsobila ty!“

Valérie rozhodila rukama. „Marné je všechno snažení.“

„Vnímáš ty vůbec svůj hřích, dívko?“

„Vím, že se dopouštím hříchů. Taky vím, že pro jednou se svět nezboří; pro dvakrát je to jako pro jednou. Miliónkrát zhřešit za život nestihneš. Bůh odpouští sedm provinění každý den; a velkým hříšníkům, jako jsem já, sedmkrát sedm provinění.“

Podíval se na ni nedůvěřivě, ale mlčel. Nemohl si vzpomenout, kde to vzala a jak to překroutila. Nebyl by na to přišel, ani kdyby byl střízlivý a při plném vědomí, protože to je z Koránu a ten on jistě nestudoval.

„Odejdi,“ požádala ho. „A přestaň nenávidět. Nemyslím mne, to klidně můžeš, já to unesu. Přestaň nenávidět celý svět.“

„Svět je plný hříchu!“

„Přesto Bůh svět miluje. Zkus si přečíst svou Bibli ještě jednou, tam, kde hovoří o lásce. Mluví o ní často.“

Mohl ještě dlouho diskutovat, ale nezdálo se mu to důstojné. Sebral, co mu tady patřilo, a šel.

„Je mi ho líto.“ řekla Valérie.

Julietta s Maryškou se permanentně hádaly. Denis se bavil.

Začalo to hned po ránu, jak se probudily. Julka měla výčitky svědomí, že včera Maryšce záviděla a obviňovala ji. Maryška měla výčitky svědomí, že se včera opila a byla mimo

provoz. Rozhodly se vzájemně omluvit jedna druhé a slíbit, že už si budou vzájemně prokazovat jenom ty nejlepší city. Obě byly temperamentní, až prudké; neuměly se krotit ani v řeči, ani v jednání. V noci spolu spaly v jedné posteli přitulené k sobě a vypadaly jako dva andílci - zato teď ráno jim narostly rohy.

Julie strávila chvíli před zrcadlem, kde zkoumala svou tvář ve vztahu k účesu; vzpomněla si, že jakožto osoba duchovního stavu by měla být ostříhaná a navrhla Denisovi, aby ji zbavil všeho, co jí na hlavě zůstalo.

Maryška to přijala s neobyčejným nadšením a přála si totéž; vysvětlila Julce, že od chvíle, co ji poprvé spatřila, si přeje vypadat jako ona, chovat se jako ona, vlastnit stejně rozsáhlé znalosti a zkušenosti… Z toho důvodu žádala Denise, aby vzal okamžitě nůžky a ostříhal ji na kluka.

Julie jí to zakázala.

Maryška se rozeřvala, že se jí tady nic nedovolí. Chvíli se bezúčelně vztekala, potom začala dokonce brečet.

Julka se rozkřikla, že jako mladší a méně duševně vyspělá ji bude poslouchat! Zakázala jí udělat cokoliv se svými vlasy, ježto jsou její nejkrásnější ozdobou (jako byla Julčina černá hříva, než byla nucena se jí zbavit, což ovšem bylo z důvodů politických a tudíž přípustných). Prohlásila, že Maryška se nesmí ostříhat nikdy, slovem nikdy! a kdo by ji uposlechl a vyhověl jí v jejích zvrhlých nápadech, bude Julkou přísně potrestán.

Maryška vřískala, že je sice mladší a není čarodějka, ale je svéprávná lidská bytost, která má právo vypadat jak chce, takže když si ostříhá vlasy, je to její suverénní rozhodnutí; dále že naprosto kašle na to, jestli jí to takhle sluší, protože Julce to sluší daleko víc, navíc nemá takové starosti s každodenním pročesáváním; jestliže tedy řekla…

V průběhu diskuse si dámy přestaly rozumět, protože se každá vyjadřovala vlastním jazykem. Denis rozuměl jakž takž oběma, ale prozatím se smál a bavil; čas od času si dívky padaly do náruče, objímaly se, líbaly a brečely.

Konečně využil vhodné chvíle k vlastnímu vyjádření. V průběhu známosti nabyl dojmu, že obě jsou především komediantky, které se soustavně hecují a samy se tím baví; což jim však nemá za zlé, neboť on se baví taky. Projevil ochotu udělat kterékoliv cokoliv, bez ohledu na následky. Avšak rázně zamítl myšlenku, že by konal jakékoliv kadeřnické či jiné práce tady v pokoji, kde na to není vhodné prostředí, horká voda, nástroje a tak.

Dívky se uklidnily a počaly se navzájem vědecky zkoumat. Měly snahu zjistit, které detaily jejich těla jsou společné a které naopak různé. Z toho důvodu se postavily zcela nahé před zrcadlo a důkladně se v něm prohlížely. Zjistily, že jsou téměř shodné, až na barvu vlasů, očí a pleti; ale bude-li se Maryška často opalovat, ten poslední rozdíl rychle pomine. Maryška přiznala, že nejen se dosud nikdy neopalovala, ale více méně poprvé se zkoumá nahá; při tom si uvědomily, že je tu s nimi Denis a mírně se pokusily ho vyhodit. Jelikož neodešel, nechaly to být.

Julie počala rozvíjet teorie, jak by se dalo využít záměny jedné za druhou. Čím déle to trvalo, tím víc se jejich nápady vzdalovaly od reality, až Denis navrhl, aby se šlo na snídani.

Tehdy povstala rozepře, kdo si vezme uniformu a kdo civil. Maryška si vzpomněla, že uniforma byla určena pro Julii a že jí ji vlastně ukradla, za což se hluboce stydí a chce ji vrátit; Julie trvala na tom, že teď patří jí a že si ji musí nechat. Po kratší hádce Denis připomněl, že volných uniforem je ještě dost a jednu Julka dostane, jen co dojedou na pevnost.

Potom si začaly vzájemně zkoušet svoje věci, totiž Maryška Juliin mužský oděv. Nesmírně se jí líbil, takže jí ho Julka okamžitě věnovala darem. Maryška jí vzápětí darovala všechno, co na světě má. Prohlásila, že si hodlá ponechat jenom těch pár ozdob, co nosí na krku, protože jsou jejím osobním vlastnictvím, dárkem od různých kamarádů a kamarádek. Julie prohlásila, že jí dá celou svoji garderobu, neboť také jí stačí přívěsky na krku. Denis se smál a prohlásil, že jim to bude velmi slušet, až se budou procházet po světě, oděné jen do šperků.

Maryška přišla na to, že ubytuje Julku ve svém pokoji. Proč by měly bydlet odděleně? Budou spolu spát v jedné posteli jako dnes, budou mít společný šatník a vše si navzájem půjčovat. Oběma bylo jasné, že ve skutečnosti neexistuje žádné vlastnictví, takže proč si dělat starosti? Denis projevil zájem bydlet u nich taky, ale byl přísně vykázán na chodbu k šelmám.

Urazil se a nadhodil otázku, co bude, až za Julií přijede její ženich Janek Dunbar. Julie se rozzuřila a počala ječet, že Janek v žádném případě není její ženich, že s nikým nechodí a nikdy nechodila, což je snad dostatečně známo. Maryška přiznala, že taky nikdy s nikým nechodila; trochu ji to sice mrzí, ale vzala už na vědomí, že nikdy žádného milence mít nebude. Sice je jí líto jejího mladého těla, které uvadne naplano, ale co dělat?

Julie se nad ní dojala; chvíli přemáhala pláč a pak sestřičku ujistila, že jakmile ji Janek uvidí, určitě se do ní okamžitě zamiluje a Julku opustí a zavrhne; samozřejmě ji to trochu mrzí, ale kvůli Maryšce je ochotna to vydržet.

Maryška počala natahovat, že s tím rozhodně nesouhlasí; je sice možné, že by se jí komthur Dunbar líbil, ale jen v případě, že by tím nezpůsobila bolest srdci nejdražší sestřičky; takže Dunbara nechce, ani kdyby byl ze zlata, stříbra a drahého kamení.

Opět zasáhl Denis. Připomněl, že Dunbar zatím o existenci nějaké Maryšky vůbec neví, tím spíš aby si na ni dělal nároky. Dodal, že kdyby se jednalo o jiného komthura, třeba Llago di Rienziho, ten by jako muslim nezaváhal ani na chvilku a vzal si je obě, takže by jejich přání zůstat spolu navěky bylo vyhověno; ale jak se rozdělí o Dunbara, není jasné.

Po této invektivě došly k názoru, že nejhorší trest na světě je mít malého, drzého a rozpustilého brášku. Projevily přání zbít ho, pokud možno hned a co nejvíc. Denis vřele souhlasil s bitím, mučením a případným utýráním k smrti, zvláště od nich dvou.

Z toho důvodu začaly řešit otázku svého vztahu k bolesti. Denis vysvětlil, že se učí fyzickou bolest nevnímat; v důsledku toho dělá různé pokusy. Julka přiznala, že ji bolest vzrušuje,

což si neumí vysvětlit - když si dávala vytetovat na šíji motýlka, prožívala u toho pocity téměř slastné.

Maryška doznala, že se záměrným působením bolesti vlastnímu tělu nemá valné zkušenosti; ale přála si motýlka na krk, draka na rameno a další tetování kamkoliv na tělo, čím víc, tím líp. Julka vřele souhlasila; čím víc obrázků, tím líp. Přiznala se, že její nesplnitelnou touhou je nechat si vytetovat něco na oholenou hlavu; Maryška nechápala, proč by ta touha měla být nesplnitelná, naopak jevila tendenci se připojit.

Denis vysvětlil, že resistence vůči bolesti je jeden z četných základních znaků elfů; jelikož pocházejí z elfské krve…

Julie navrhla, aby Denise pověsily za uši na tak dlouho, až se mu protáhnou a nahoře zkroutí do špiček. Denis neměl námitek.

Po vyřešení tohoto bodu se všichni tři konečně oblékli a sešli k ostatním. Denis byl hotov nejrychleji; když pozoroval sestry, jeho srdce překypovalo láskou a touhou po ostatních. Bráškové jsou bohužel příliš velcí a neberou ho vážně, ale ty ségry…

Takže Denis na chvíli zavřel oči a vyslal úpěnlivou modlitbu bráškovi Jerzymu, aby se někde z nebeské výše poohlédl po dalších princeznách Baarfeltovského rodu a poslal je sem, nejlépe všechny. To bude teprv špica!

O desáté se neotvíralo, až o půl jedenácté přišla korpulentní dáma přísného zjevu: manželka pana vrchního. Rozhlédla se po sále a nakrčila nos, načež přistoupila k Charrymu.

„Dovoluji si popřát Vám dobrého jitra, pane hrabě! Ani se neptám, co se tady dělo! Můj choť se vrátil po půlnoci ve stavu krajně nestřízlivém a choval se způsobem, který nedokážu ani nyní pochopit! Rozhodně nebyl zcela při smyslech. Nyní spí.“

Veronika k ní udiveně obrátila hlavu: „Choval se snad nějak nepřístojně? Vyváděl, bil vás nebo tak něco?“

„Ach ne, tak to nemyslím! Naopak, choval se ke mně tak… jak bych to řekla? Tak mile, že zcela jistě nemohl být při svých obvyklých… choval se, jako by se zbláznil!“

„Proto! To je potom v pořádku. Poručila jsem mu to.“

Madam zrudla jako krocan. „Co jste mu poručila?“

„Řekla jsem mu, aby šel domů a snažil se být k vám milý.“

„Ach, skutečně? Překvapuje mne, že vás tak uposlechl, mně většinou odporuje! Mohla byste mu to poručit častěji, slečno?“

„Kdykoliv si budete přát…“ usmála se Veronika.

„Stejně bych ráda věděla, jak to, že poslechl! Ale nyní si pohovořme o vyrovnání účtů. Pozoruji, že jste se obsluhovali sami… bude těžké stanovit účet a také odškodné za některé věci, které se zřejmě v rámci zábavy rozbily…“

„Moc toho není. Nějaké sklenice, dvě židle, pár zrcadel…“ vypočítávala Florence.

„Mimochodem!“ podotkla Diana. „Ani zdaleka jsme nebyli spokojeni s kvalitou vašeho nábytku! Například lůžko v našem pokoji neuneslo váhu dospělých lidí a zbortilo se…“

Veronika vyprskla smíchy a Diana ji zpražila pohledem.

„Zkrátka a dobře,“ řekl Charry. „Vašemu muži jsem dal včera pět set marek. Tady máte dalších pět set a jsme vyrovnáni!“

„Ach, děkuji vám, milostivý pane!“ ukláněla se dáma. „Budeme rádi, kdykoliv opět navštívíte náš podnik!“

„Možná se to někdy stane.“ slíbil Charry.

„Nikdy se to nestane.“ řekla Veronika Nikodémovi.

„Proč myslíš?“

„Nemyslím. Vím.“

„Ach… zase nějaké pokusy?“

„Právě naopak, odstoupení od pokusů. V průběhu tohoto rána dochází u mnohých z nás k pocitu jakési kocoviny,

vystřízlivění nebo tak něco. Uvědomujeme si, že už nebudeme pít, řádit po nočních podnicích… sdružovat se s obyčejnými lidmi.“

„Protože jimi pohrdáte?“

„Protože jim příliš ubližujeme.“

„Nechápu.“

„Vysvětlím na tobě. Začala jsem tě mít ráda, Niki. Jsi pro mne něco jako… roztomilé domácí zvířátko. Z toho vzniká pocit, že bych se s tebou ráda mazlila. Mám chuť s tebou spát a možná své chuti podlehnu a ještě to jednou nebo párkrát udělám…“

„Niko! Já bych…“

„Vidím. Ale sleduj: čím častěji a víc s tebou jsem pohromadě, tím víc tě ovládám. Začínáš mít chuť stát se čarodějem, zvýšit svoje ambice, svoje duchovní uvědomění… ničím tě, devastuji. Kdybych s tebou žila, stal by ses něčím podobným jako já.“

„Ale já to chci!“

„Nevíš, co povídáš. Já tě nemiluji, a to tak, že vůbec. Jestli v tom něco je, tak to, co říkám: touha po fyzickém kontaktu. Tak smýšlejí všechny čarodějky. Některé se toho už dokážou zbavit jen mentální úvahou. Nepotřebují skutečný vztah…“

„To je ale velice… To je strašné! Žít bez lásky?“

„Bez lásky i bez nenávisti. Bez emocí.“

„Nelze žít bez citu!“

„Ale velmi snadno lze omezit svůj styk s lidskou společností na nezbytné minimum. Abychom jim neubližovaly. Včera večer jsme toho napáchaly až moc, teď nastoupí období pokání, usmiřování… nebo zkrátka vzdalování se.“

„Proč je to nutné?“

„Copak nevidíš? Já to na tobě vidím zřetelně! Charry obsadil tu pevnost; asi tam zůstaneme co nejvíc, budeme se kamarádit jen mezi sebou a mít tam co nejmíň normálních lidí.

Každý náš pokus se s nimi sblížit by znamenal další ubližování…“

„Já chci být radši s vámi než s nimi!“

„Ale já už na tebe nebudu hodná! Vyženu tě ze svého lože, abych tě zachránila! Nechci ti ubližovat…“

„A co jiní muži? Třeba Charry nebo Vítek?“

„Ti k nám už patří. Překonali hranici…“

Nikodém mlčel, zatímco Veronika uvažovala, místy nahlas:

„Ano, teď nejspíš nastane čas stavění přehrad a zdí. Zbudování nepřekročitelných překážek, našeho vnitřního odlidšťování. První pokus bude změnit vzhled tak, abychom už mezi lidi nemohly.“

„Nechápu!“

Veronika chvíli pátrala ve svém okolí. „Ano, cítím, že řada dívek myslí na totéž. Vypukne exploze změny vzhledu. Dalo se to čekat od chvíle, kdy jsme dostaly tyhle uniformy. Postavily první přehradu; náš a jejich oděv přestal mít styčné body. Oni nás nikdy neuznají, my na ně kašlem…“

„Mně se to náhodou líbí!“

„Ty mlč. Oni jsou velká společnost, my jsme alternativa, už chápeš? Ty patříš taky k alternativě, proto to bereš.“

„Zdá se, že rozumím…“

„Fáze dva: bydlení mimo ně. Pevnostní klášter, vycházení z důvodů nezbytně nutných. Zbývá fáze tři: dokončení tělesných proměn. Neodstranitelné znaky: tetování, stříhání, ozdoby. Jasná hranice, kdo je s námi a kdo ne.“

„To všechno chceš udělat?“

„To všechno se stane, ať chci nebo nechci. Ale řeknu pravdu: já to chci. Když jsem poprvé viděla kamarádku Ponny s bojovým copem, přála jsem si ho mít, ale to ještě žil táta a přerazil by mě… Teď můžu říct klidně a rázně: chci nosit bojový cop!“

„Jak to vypadá?“

„Uvidíš. Nechala bych si to udělat hned, kdybych se nebála, že to bude znamenat pokyn pro ostatní, aby se taky urvaly ze řetězu. Potom chci mít tetování, co nejvíc a co nejnápadnější. Náušnice, kočičí ouška, ozdoby v nose, ve rtech… všude!“

Nikodémovo srdce planulo takovým obdivem, že by to nepřehlédla ani normální dívka, natož čarodějka. Představil si Veroniku se všemi těmi ozdobami; připadala mu nadzemsky krásná.

„Ano,“ řekla zvolna a uvážlivě. „Rozcházíme se se světem. Tohle bylo možná naše loučení. Poslední večer dětství…“

„Vem mě tam s sebou!“ zaprosil.

„Obávám se, že už ti není pomoci.“

V hostinci byli ochotni udělat jim snídani, ale najednou každý spěchal, jako by se to tam bez něj neobešlo; hlavně Charry. Taky studenti se rozhodli setrvat a pokusit se přežít alespoň den nebo dva vojenského výcviku. Všichni tedy vyrazili nahoru do pevnosti, kam taky v pořádku dojeli.

Yamanaki, který přebíral vrchní velení, kdykoliv byl Charry jen za branou, se ani neptal, kde byli a co tam dělali; pro něho je vše, co pán činí, správné. Zato Almetta potřásal hlavou dost povážlivě, trochu se zlobil, že ho neupozornili; zbytečně nařídil bojovou pohotovost. Charry mu odpověděl, že to bylo pro vojáky aspoň dobré cvičení.

Julie dostala svoji uniformu. Zajistila to Sigrid, která dala příkaz hned, jak použily tu první pro Maryšku. Setrvala, když se Julka strojila a pyšně prohlížela v zrcadle; názorem všech bylo, že k leopardí uniformě rozhodně krátký účes patří víc než hříva, jakou mají ostatní dívky a že to Julce sluší.

„Co jsi vůbec udělala s těmi vlasy?“ lekla se najednou Sigrid. „Doufám, že jsi je nenechala někde jen tak povalovat?“

„Copak jsem blázen?“ urazila se Julka. „Nechala jsem je těm holkám, co mě stříhaly; jedna z nich dost umí, takže

použila všechny potřebné zaklínací formule, aby se s nimi nic nestalo.“

„Tak to je v pořádku. Jistě víš, když někde necháš část svého těla, že to může způsobit škodu…“

„Nejenom škodu. Taky se tím dá pomoci, když je potřeba.“

„Ano, to se dělá…“ Sigrid náhle zrozpačitěla, zamyslela se a pak dodala: „Vlastně, když tak nad tím uvažuju…“

„Co se děje?“

„Ale nic.“ řekla a v rozpacích odešla.

„Taky už jí šibe.“ konstatovala Diana.

Vyvstal určitý problém, jakou bude Julie nosit šavli, ježto vlastní zbraň neměla. Maryška navrhovala, že jí daruje svoji, ale byla zahnána a poučena, aby jí už nic nedávala.

„Rozhodla jsem se, že se spolehnu na vyšší moc,“ prohlásila nakonec Julie. „Do čtyřiadvaceti hodin dostanu zbraň. Ještě sice nevím, jakou a za jakých okolností - ale přijde!“

Veronika navrhla, aby zbytek dne věnovaly odpočinku. V jejích představách to znamenalo, že svěří své tělo dovedným rukám řádových otrokyň a nechá si na rameno vytetovat draka, na zápěstí pravé ruky lilie a na levý prs červenou růži. Prohlásila, že dívky se to při volbách naučily od Charryho korejských námořníků a od té doby se soustavně zdokonalují.

Diana se přišla podívat, když s tím začínaly; logickým úsudkem dospěla k závěru, že by Veronika mohla mít tetování krásnější než ona, což nehodlá připustit. Poručila si, že chce mít na zádech souboj jednorožců, na což se jedna z Ještěrek dala po jistém zdráhání umluvit. Lehla si vedle a dívka se dala do práce, zatímco ostatní, které se v tom nevyznaly, přihlížely.

Maryška si nechala udělat na krk motýlka, aby byla jako ostatní princezny; byla by pokračovala i dál, ale předběhly ji jiné, zejména Valérie, Florence, Manuela a tak. Julie si zkusila přenos myšlenek tím, že vytáhla všechny informace z mysli jedné míšenky, vzápětí pak je nezištně předala Denisovi, který se neubránil příkazu vytvořit jí na rameno pokud možno

většího a barevnějšího draka, než má Diana, Veronika, Valérie atd.

Studenti bloumali po pevnosti a žasli zejména nad tím, že po chodbách ubytovny se dívky skutečně bez zábran pohybují oblečené jen do svých šperků a ozdob. Zato ochotně poučovaly každého, kdo o to měl zájem, jaký magický význam mají kresby na kůži, copánky s připletenými korálky, skleněnými perličkami, maličkými čepelemi a přívěsky z mušliček a mincí.

Oběd byl jako obvykle zcela vegetariánský, odsouhlasený sestrou Petronylou. Ta se v soukromí vyjádřila, že každý, kdo se večer cpal kusy odporných zvířecích mrtvol, si to ještě později odskáče, což pochopil každý až na Maryšku; ta naprosto nemohla uznat, proč by neměla jíst maso, když to dělá celý život.

Po obědě se dívky vrátily na ošetřovnu, kde byl tetovací salón. Dianini jednorožci se zalíbili všem a chtěli je taky; šťastná míšenka to okamžitě každému slíbila a měla práci na několik dní. Diana se mírně rozhněvala a přála si na bříško hrající si hejno delfínů; tvrdila, že až se v Arminu půjde koupat, Darkku to zcela určitě potěší.

V tu chvíli přišla Sigrid a vypadala pořád ještě rozpačitě.

„Jsem ráda, že jste všechny tady. Mám… takovou věc.“

„Mluv - naslouchám s pozorností hodnou zázraku!“

„Pamatujete se, jak se mluvilo o těch Juliiných vlasech? Tak já jsem se trochu… zamyslela nad významem… Já jsem totiž kdysi trochu studovala něco… Jak Diana dělala tu přednášku…“

„Mluv, prosím tě! Ale jestli navrhneš, abysme se daly všechny okamžitě ostříhat, tak rovnou říkám, že to neprojde!“

„Ne, právě že ne! Žádný stříhání!“ zalekla se Sigrid. „Právě to vám chci říct, že to rozhodně nesmíte!“

„Tak ne - ale proč?“

„Protože to by bylo veliký neštěstí! To se nesmí jen tak pro nic za nic! Když už, tak jako oběť!“

„No jistě,“ řekla sebevědomě Diana. „Spálit v ohni!“

„Ne, povídám!“ chytala se za hlavu Sigrid. „Vlasy přece mají obrovský magický význam! Jsou nejvyšší ochrana… vy byste mohly poskytnout nejvyšší ochranu celý armádě!“

„A nepovídej! Řekni rovnou: jak?“

„Od teďka žádný ostříhaný vlasy nevyhazujte! Všecko, co nebudete potřebovat, odstřihněte a dejte do nějakýho pytlíku! Když mi to pošlete do tkalcovny, nechám je zatkat do nových uniforem… jako ochranu!“

„To bych viděla, že způsobí spíš škodu než prospěch!“ vrtěla nechápavě hlavou Veronika.

„Kdyby se to týkalo jednoho člověka, tak snad; ale když vlasy použiješ bez výběru, mechanickou cestou zatkáš do látky… My tam přidáváme samozřejmě ovčí vlnu, ale taky kozí a psí srst, to kvůli pružnosti! Ale vlasy jsou ještě pružnější…“

„Určitý smysl to má!“ přiznala Valérie.

„Magicky nejúčinnější je… jenže, to by nešlo…“

„Všechno jde! Jenom to řekni!“

„Nejúčinnější je… ta srst z klína!“

Děvčata vyprskly smíchem.

„Ty chceš, abychom si ji kvůli tobě ostříhaly?“ ptala se Diana.

„No nechci, samozřejmě, já nemám právo něco chtít! Jenom říkám, že by to bylo… nejúčinnější. V takovým případě ji ovšem nechat zvlášť - nemíchat s ostatními vlasy…“

„Jenom od holek, nebo taky od kluků?“ ptala se Florence.

„Od kluků samozřejmě taky, ale… ti si to nenechají líbit!“

„Vsadíš se?“ ušklíbla se Florence sebevědomě.

„Když řeknem, že je to na nějaký čarodějnictví, nechá se mezi jezdci ostříhat každej druhej!“ souhlasila Veronika.

„Dobře, dáme ti to. Ať jsou chráněný…“ rozhodla Valérie.

„Díky - hlavně za ně. Ovšem…“

„No, co ještě?“

„Diano, jak se jmenuje takovej ten obraz, co mniši z Tibetu vytvářejí z barevnýho písku?“

„Mandala - proč?“

„Existuje taková možnost. Vytvořit… z copánků.“

„Mandalu z copánků? To jde?“

„Velikej nástěnnej ornament. Dokázala bych to, i když je to hrozně pracný a složitý. Každej, kdo by chtěl… přinést oběť, by mi dal jeden takovej tenkej copánek. Zapletli bychom tam všecko podle barev, od černé po bílou… taky barevné nitě…“

„A víš, jak to má vypadat?“

„No… zčásti. Jsem textilní návrhářka, tak…“

„Chtěla by ses do toho pustit?“ řekla Valérie nezvykle vážně.

„Přemýšlím o tom už od rána. Myslíš, že bych měla?“

„Ano. A co nejdřív. Když tam přidá svůj copánek každý, kdo chce něčemu pomoci, bude to mít úžasnou sílu!“

Sigrid se spokojeně usmívala. „Tak to jo. Když jsem byla mladá, pletly jsme z copánků klukům všechno možný: šňůrky na krk, takový třepení na koně, tětivy k lukům… všechno, co bylo potřeba a mělo mít magickou moc. Za Vikingských časů jeden hrdina bojoval s čarodějkou, pak jí usekl copy a připjal si je na přílbu. Ona ho potom chránila, ať šel kamkoliv…“

„Bezva, Sigrid!“ řekla Valérie. „Ginette, upleť mi copánek… tady za uchem! Jak má asi vypadat?“

„Rozhodně ne žádnej tlustej cop! Když už, tak spíš několik, ale velice slabých. Takové tenké šňůrky… já už si je srovnám!“

„Výborně. Takže slyšíš, Ginette? Pleť copánky a stříhej, dokud nebude paní Sigrid spokojená!“

Děvčata ovládla nová vášeň: splétaly si copánky, odstřihovaly a posílaly Sigrid. Ta si nechala v největším pokoji vyrobit velký dřevěný rám a teď ho proplétala osnovou. Některé další dívky zas vyráběly ze svých vlasů ochranné amulety pro svoje kluky; stačilo, že si různé dosavadní přívěsky pověsili na takový copánek.

Téměř každý z jezdců je znalcem magie - nebo se to aspoň domnívá. Jejich názory na věc byly různé, jedni radili to, jiní ono, ale vyloženě proti jich bylo tak sotva pět ze sta. Ostatní se po kratším či delším zdráhání nechali obrat o copánek, pokud měli z čeho ho uplést. Například Zdravko neměl co dát, leda že by obětoval knír. Taky Tošio se tvářil krajně podezíravě; ale na toho se nikdo neodvážil naléhat.

Co se týkalo speciálních, pro čarování mimořádně vhodných chloupků z klína, byla vytvořena speciální komise z několika velmi aktivních děvčat. Ty si pořídily celofánový sáček, což byla v tu dobu rarita, a obcházely všechny se speciálním stříhacím strojkem. U děvčat musely permanentně vysvětlovat, proč a k čemu to potřebují; u kluků prohlašovaly, že to musejí ostříhat vlastnoručně s protokolárním dohledem ostatních. Všechno jim prošlo; několik neukázněných jedinců, kteří odmítli přispět dobrovolným darem, si poznamenaly do paměti k pozdějšímu mírnému, leč zákeřnému potrestání.

Podlehl i Charry, ačkoliv zpočátku bručel a prohlašoval, že je to výsledek stavu, že se holky nudí a nemají nic na práci. Když mu chvíli zapáleně vysvětlovaly, co a jak, mávl rukou a dal jim, co si přály. Odmítl pouze Denis, ale ujistil je, že ho to skutečně hluboce mrzí.

Během večerní bohoslužby dorazil do pevnosti mladý rytíř, který vedl za svým koněm dva nákladní, plemene, jemuž se říká altajské a které pochází z Jižní Sibiře. Z jakého plemene pocházel sám, bylo těžké odhadnout, tvář měl širokou a bezvýraznou, oči šikmé, pleť barvy stanové kůže očazené ohněm, černé vlasy spletené do dvou tlustých copů. Jak se jmenuje, nikdo nevěděl, tak mu říkali Obo. Patřil komthurovi di Rienzimu; patřil mu doslova, kdysi ho někde na svých toulkách koupil od nepřátel, který z něho chtěli stáhnout kůži. To byl Obo ještě chlapec a Llago vysvětlil svoji touhu koupit

ho sexuálním zájmem; nic jiného by nepochopili. Také s ním skutečně během té cesty žil, což místnímu obyvatelstvu připadalo zcela přirozené. Později se Obo naučil i lásce k ženám, ale stejně nejvíc miloval svého pána. Vnitřně se považoval za jeho legálního manžela a byl pyšný na to, že pán jiného muže nemá; ženami pohrdal a nebral je v úvahu. Jeho koníčkem bylo zabíjet lidi, které mu komthur označil; trochu mu měl za zlé, že to obvykle nesmí uskutečnit vybraně sadistickým způsobem.

Jeho koně byli nevelcí, chlupatí, dlouhohříví, nesmírně odolní a silní. Byli uvyklí živit se čímkoliv: dřevem, křovím, jehličím. Trávu si vyhrabávali kopyty zpod sněhu jako sobi. Při každém pokusu na ně sáhnout se zuřivě bránili, kopali a kousali, čímž svého pána dokázali rozesmát. S těmito třemi koňmi prokličkoval Evropu z Pyrenejí přes Švýcarsko, aniž ho spatřil kdokoliv mimo členy řádu; orientoval se podle hvězd, přespával v zasněžených lesích. Podobné úkoly ho bavily, když žádné neměl, nudil se. Číst a psát ho sice naučili, ale nepovažoval to za nutné. Dokumenty měl silně nevěrohodné a stejně by mu k ničemu nebyly, kdyby ho náhodou dopadli.

Jeho nákladem byly zbraně. Luxusní zbraně, přesahující úroveň zbytku světa, triumf rukou i mozků řádových zbrojířů. Neobyčejně přesné odstřelovačské kulovnice se snadno vyměnitelným zásobníkem, fungující jako samopal. Bazuky vystřelující vysoce účinné tříštivé náboje, něco jako ruční dělo. Specializovaná střelná zařízení, metající rovněž speciální náboje se zázračným účinkem. Každá taková zbraň měla svého tvůrce a také adresáta, některého z jezdců, který ji měl vyzkoušet v boji a podat zbrojíři zprávu, jak se osvědčila. Takovou zbraň však nesměl dostat do ruky nikdo mimo řád.

Jeden vak obsahoval výsledek Viktorovy spolupráce s Tošiem: první evropské katany. Nádherné meče z nejušlechtilejší oceli, tvarem čepele jednoznačně japonské, avšak s rukojetí spíš evropskou, zdobenou řádovými znaky. Každý z těch mečů zcela dokonalý, vyrobený za použití nejdokonalejších technických znalostí současně s metodami vysoké magie. Ty meče měl Almetta osobně rozdělit mezi zvláště významné bojovníky.

Jeden z těchto mečů dostala Julie Baarfeltová.

Láska Veroniky

Za úsvitu byl nesnesitelný mráz. Tošio Yamanaki a Obo cvičili bojové umění na zadní terase, zcela nazí. Okamžitě se shodli, přestože neuměli žádnou společnou řeč a museli si ukazovat.

Během snídaně přijel do pevnosti oddíl šesti španělských dívek, vesměs černošek a míšenek. Přestože formálně velela žena barvy bílé kávy, největší slovo měla ta nejmladší a nejčernější. Když ji spatřil Denis, zařval, popadnul ji za ruku a vlekl za princeznami. Právě se chystaly jít na jídlo, strojily se a mírně, ležérně hádaly. Denis vrazil dívku do pokoje, postavil se vedle ní a tvářil se, jako by ji sám vynalezl.

„No teda!“ řekla Maryška a brada jí poklesla.

Julie se vrhla k dívce, prohlížela její tvář a pak vykřikla: „Tvůj otec byl komthur Baarfelt!“

„Já vím.“ odpověděla dívka zcela klidně.

„Tak máme sestřičku! Ta je krásná, co!“ blýskal očima Denis.

Nepochybně byla. Nebyla ještě moc velká, taky jí táhlo teprve na čtrnáct. Pleť měla ebenově černou, oči tak světle hnědé, že vypadaly jako zlaté či žluté, vlasy černé, dlouhé se sklonem se kudrnatět, ale schopné česání. V uších spoustu ozdob, v nose perlu. Usmívala se.

Okamžitě ji podrobily důkladnému výslechu. Mluvila španělsky, lámaně italsky. Jméno: Sakai va-Torya sao Khe-Tantaré cank Wa-tašhe, křesťansky María Consuela, pro kamarády Tori. Pocházela z rodu dlouhá léta sloužícího řádu; nějakým způsobem patřil mezi její příbuzné taky Ba M’Buru. Její matku daroval velmistr Arroyo Baarfeltovi, když byl před čtrnácti lety jeho hostem. Kromě Tori má matka ještě pět dalších dětí, některé s Tomášem, jiné zřejmě s jinými muži. Je princezna.

Maryška a Julka okamžitě nabídly Tori bydlení ve svém pokoji; přijala na první pokus. Tím byl Denis definitivně

vystěhován na chodbu, víc děvčat se tam už nemohlo vejít. Julka se zmínila, že by s ní nesmírně rády vykonaly nějaké výzkumy; Tori souhlasila se vším, co jí přinese jakoukoliv zábavu. Důkladnějším vyptáváním se objasnilo, že zábavu jí přináší cokoliv.

Během snídaně (Tori se cpala, jako by týden nejedla) vyšla najevo první zvláštnost: Tori nedělá rozdílu mezi skutečností a tím, co někde slyšela nebo si vymyslela. Není možné jí nic věřit, avšak nelže záměrně ani účelně; říká, co jí právě přijde na mysl. Je ochotna mluvit a dělat cokoliv, jen když se tomu může smát. Smála se téměř pořád; ve zbývajícím čase hořce a vášnivě plakala. Byla ochotna dojmout se a rozněžnit nad každým nesmyslem, ráda se objímala, líbala, mazlila. Jakýkoliv tělesný kontakt jí byl příjemný. Vášnivě ráda cvičila, bojovala, jezdila na koni, koupala se. Trpělivost a klid neuznávala. Školu navštěvovala, ježto musela. Když neznala odpověď na nějakou otázku, plácla cokoliv nebo se rozbrečela. Někdy obojí.

Dostala uniformu, což ji potěšilo. Meč odmítla a pochlubila se vlastní zbraní, asi metr dlouhou čepelí se širokým zakulaceným koncem, jíž se říká panga a slouží k prosekávání pralesa. Julka nad tím pokrčila rameny a vyzvala ji, aby s nimi jela dopoledne cvičit do lesa. Tori nadšeně přijala.

Během času se zjistilo, že dávat jí rozkazy je činnost zhola nesmyslná; ne že by nebyla ochotna je splnit, ale není schopná si je zapamatovat. Z toho důvodu zásadně dělala, co sama chtěla; obvykle ku prospěchu. Pojem odměny a trestu měla poněkud zamlžený; v podstatě nebylo možné ji ničím odměnit či ztrestat, neboť nechápala souvislost mezi svým počínáním a reakcí okolí. Její matka byla impulzivní osoba, která ji od malička mlátila, jen co ji viděla; ve zbývajícím čase se s ní vášnivě mazlila. Díky tomu považuje Tori bití za projev lásky.

Kolem deváté vylezl ze sluje kapitán Janssen a zjišťoval, co je v pevnosti nového a jak probíhá výcvik. Většinu přítomných jeho aktivita zarážela, nechápali co je mu po tom, nicméně ochotně odpověděli, jsouc slušně vychováni. Tak se dozvěděl, že jednotlivé oddíly pod vedením Charryho,

Palmira, Belliniho, Oberona a Nazira vyrazily do okolí, kde budou pilně cvičit až do oběda. Kníže Yamanaki a Obo se usadili na terase u hradeb a asi se zabývají meditacemi a rituálním tancem. Maršál Almetta se svým štábem pokračuje ve vypracovávání operačně-taktických plánů. Paní Sigrid se na nejvyšší věži modlí ke Slunci a vzývá boha Odina, aby povolil svým dcerám poskytnout jí vyšší osvícení, potřebné ke zdárnému zhotovení nástěnného koberce z dívčích vlasů. Veronika se svým oddílem se vydala do lesa, kde je Diana hodlá vyučovat umění ninju-tzu, k čemuž se skvěle hodí leopardí uniformy.

Janssen zaklel, odplivl si a zalezl.

Veronika skutečně zavedla svůj oddíl do vhodného údolí; zprvu cvičily jízdu na koních, potom je nechaly odpočinout a daly si pěknou rozcvičku v hlubokém sněhu. Ke cti Maryšky, které byla dána čest vybrat terén: objevila závěj, do níž Denis při skoku zapadl až po uši. To ještě byla zima a po cvičení mohly sníh z uniforem oklepat; vyrazily tedy mezi stromy a učily se skrývat a vrhat na nepřítele překvapivým útokem.

Julka a Maryška zjistily, že Tori nemusí nikdo nic takového učit; jakmile pochopila o co jde, činila tak s nadšením. Kouzlo mizení ovládala dokonale, uniforma jí spíš překážela; pokud někdo pochybuje, že černá dívka dokáže v zasněženém lese zmizet a nebýt vidět, silně se mýlí. Přepadala kohokoliv a za každých okolností; Diana jí ukázala pár úderů karate, Tori je hbitě pochopila a pak vyžadovala další. Únava jí zřejmě byla neznámým pojmem.

Během výcviku se značně oteplilo, zejména na slunci bylo téměř horko. Sníh prudce tál, vytvářel louže a potůčky. Občas se někdo propadl závějí do podzemní nádrže vody či bahna; zakrátko byly všechny promáčené, klepaly se zimou a nadávaly velitelce různými ošklivými jmény.

Gudrun provedla instruktáž ohledně uniforem: jedna z jejich předností je taky snadná očista. Koná se takto: kombinéza se svlékne, vymáchá ve vodě a důkladně vyždímá, načež se pověsí na dvě až tři hodiny na slunce; tam uschne. Samozřejmě se dá nosit mokrá, ale není to ono. Po vyprání

a vysušení vypadá ještě líp než předtím; bohužel vydrží takové zacházení sotva rok.

„Dobře; co ale budeme dělat ty dvě hodiny?“

„Co by? Budeme se opalovat!“

Většina dívek byla lékařsky vzdělaných a věděly, že opalování je zdravé, zvláště v zimě, protože ultrafialové paprsky se skvěle odrážejí od sněhu a opalují člověku kůži ze všech stran. Dívky si přály mít krásně hnědou pleť, takže svlékly uniformy, vypraly je v potoce a rozvěsily po okolním křoví. Potom svlékly těch několik maličkostí, které měly (ve skutečnosti je příjemnější nenosit pod uniformou nic) a užívaly si slunce.

Tori se svlékla s potěšením; chodit oblečená považovala za čirý nerozum a v dětství bylo třeba s ní svádět boje, aby byla vůbec ochotna něco nosit. Později se dala přesvědčit, že oděv ji zdobí, ale stejně věděla, že nejkrásnější je na ní vlastní kůže. Byla to pravda; když se vyválela ve sněhu, byla její pleť na pohled hebká a na dotek pružná, barvy černé s téměř nafialovělým nádechem. Na několika místech měla ozdobné ornamenty jizev; toužila mít tetování jako ostatní, nejlépe hned.

Pokusy zkoumat na ní cokoliv vítala s nadšením. Stejně ráda se dotýkala druhých - kdekoliv. Líbilo se jí, že dívky jsou na podbřišku vyholené; jí tam chloupky nerostly a považovala to za nepěkné. Vykládala, že klukům při milování ráda jednotlivé chlupy vyškubává tak, aby je to co nejvíc bolelo; dráždí je to, perou se s ní a to se jí líbí.

Julie si vyměnila s Maryškou vyděšený pohled. Hned se začaly vyptávat a Tori neviděla důvod, proč se nepochlubit. Ano, žije sexuálně od chvíle, kdy následkem první menstruace pochopila, že je žena. Nechápe, proč by neměla. Miluje se s každým, kdo se jí zalíbí; je jen málo mužů, kteří by se jí nelíbili. Ale i s těmi je ochotna se mazlit, pokud požádají. Dítě nemá a mít nebude, protože ji matka obdařila speciální kletbou, aby nepočala, dokud máma nedovolí. Samozřejmě, že matka umí čarovat! Tori taky, jenže každou kletbu zapomene nebo splete. Spát s mužem jednou denně je pro ni přirozené,

dvakrát až třikrát denně ji těší; nemusí to být různí muži, ale je lepší, když jsou při síle. Milovat se před kamarády či ve větším kolektivu považuje za příjemnou zábavu. V podstatě nejlepší zábavu, jakou zná.

Princezny byly zděšeny. Jejich sestra, dcera knížete Baarfelta, stará necelých čtrnáct let! Pokoušely se vysvětlit jí, že ony přes podstatně vyšší věk jsou doposud panny, což znamená, že se nikdy nemilovaly se žádným mužem. Důvodem toho je, že jsou přirozeně cudné, mravné a poslušné příkazů Božích. Kromě toho je láska ženy nejdražší klenot, který se dává jen tomu, koho si žena zamiluje z upřímné lásky. Tori naslouchala, kulila zlaté oči a nechápala vůbec nic.

Přešly na otázky náboženské. Tori byla pokřtěná, členka řádu, osmihrotý kříž měla na předloktí vypálený žhavým železem. Tento způsob zdobení je u dívek tmavší pleti přirozený a oblíbený, bez ohledu na bolest. Od malička navštěvovala křesťanské chrámy, naslouchala kázání, milovala obrazy jak na stěnách, tak porůznu v knihách. Ráda poslouchala příběhy z Bible. Uměla všechny písně, které Boha opěvují. Věděla, že se Ježíš Kristus do smrti na kříži nedotkl ženy. Věděla, že řada světic zůstala až do své (často mučednické) smrti čistými pannami. Rozplakala se, když si na to vzpomněla. Věděla, že i nyní řada lidí udržuje přísné omezovací zásady. Věděla všechno. Bylo jí to fuk.

Julka se pokusila vyzvědět její názory, což bylo poněkud komplikované dík jazykové i myšlenkové bariéře. Tori ochotně odpovídala na cokoliv, ale svá stanoviska vysvětlovala stejně těžko, jako chápala cizí. Byla primitivní rasistka; bílí lidé pro ni byli nepochopitelní, nelogičtí, bláznivý. Nevadilo jí, že se celý svět chová bláznivě; proč by neměl? Nevadilo jí, že jí dávají složité a nerozluštitelné příkazy; buď je okamžitě zapomněla, nebo splnila po svém.

Denise napadlo, zda i ostatní černé dívky uvažují podobně. Tori se hluboce zamyslela; v podstatě neuvažovala o tom, co a jak dělají ostatní. Občas s nimi o tom mluvila, ale protože okamžitě zapomínala, co jí kdo povídal a co řekla ona jemu, těžko to mohla někomu sdělit. Není však pravda, že zapomene všechno; pamatovala si řadu příběhů z knih, které jí někdo

víckrát vyprávěl. Jenomže si to pamatovala neúplně a zkresleně; navíc byla hlavní hrdinkou všech těchto příběhů. Pamatovala si vše, co nemusela, avšak zapomínala, co bylo nutné; nebyl tak krátký vzkaz, aby jej nedokázala poplést, než došla na druhou stranu chodby.

Dianě s potěšením vyprávěla, že jako Jana z Arku bojovala v New Orleansu s Angličany, ovšem na španělské straně; stala se při tom milenkou francouzského krále Ludvíka XIV., který pro ni nechal postavit zámek Versailles. Těsně před upálením se vyspala se žalářníkem, který ji nechal uprchnout, takže skvěle obelstila všechny čtyři mušketýry, kteří jí chtěli nařezat za to, že si dala na rameno vypálit lilii. Když se zeptaly kde ji má, koukala překvapeně a připustila, že by ji měla moc ráda.

Vzdaly to, nemělo to cenu; avšak nevzdala to Tori. Namlsala se, že si s ní někdo chce povídat, zvlášť její sestry. Tento vztah byl pro ni veskrze exotický; Baarfelta samozřejmě znala a věděla, že ten muž je příčinou jejího zrození, ale další souvislosti přesahovaly její chápání. Lépe řečeno, byly jí fuk. Ale žádala, aby si s ní povídaly dál; mohly ji chválit či kritizovat, podle potřeby byla ochotna se smát nebo plakat. Výbuchy smíchu, co se kolem ní ozývaly po každé větě, ji těšily. Taky ji mohly mlátit, mazlit se s ní nebo jí nařezávat kůži břitvou; jenom ať se s ní někdo baví.

Z lesa se vyřítili Denisovi vlci; horempádem se hnali k němu a hlásili, že lesem přijíždí velký oddíl ozbrojených mužů. Diana okamžitě vyhlásila poplach a chtěla se oblékat, ale Veronika nad tím mávla rukou - není čas! Koně měli odstrojené ze sedel, takže na ně jen naskákaly, šavle popadly do ruky a již ujížděly, jenom za nimi vlály vlasy. Konečně správný útok!

Rigo popisoval jejich vlajku a hlásil, že hlavici korouhve tvoří vlčí lebka s důkladnými tesáky a také různé ozdoby jsou z vlčí kůže; považoval to za poctu. Uměl rozlišit vlastní jezdce od nepřátel, už po čichu. Tihle budou určitě řádoví.

„Securio Lobo Villablanca, zvaný El Sangre," konstatovala Veronika a oči jí blyštěly. „Toho jsem si chtěla vychutnat!"

„Tak obklíčit a přepadnout!" souhlasila Valérie.

Bleskově zmizely do lesa, aniž jim vadilo, že je větve škrábou po nahých tělech a na záda padá sníh. Slušně vychované dívky jako Julka a Maryška měly možnost poznat, jaká rozkoš je jezdit nahá na neosedlaném koni. Vlci je vedli, jezdkyně se plížily křovisky, až viděly ty muže. Bylo jich sotva padesát, většinou různí míšenci; ani Lobo nebyl čistý běloch, jeho matka byla princezna z Tassili v Marrákeši. Jeli v řadě, těšili se na to, že brzy budou u pevnosti. Jejich zbraně a kovové ozdoby se na slunci nádherně třpytily.

Najednou se El Sangre zvedl ve třmenech a rozhlížel se; zřejmě ho něco znepokojilo. Zkušení velitelé mívají šestý smysl.

„Vpřed - na ně!“ zaječela Veronika a vyřítila se z křoví.

Komthur okamžitě vytasil meč, stejně jako ostatní; potom však poznal, kdo na ně útočí, a se smíchem ho zahodil do sněhu.

„Na tebe mi stačí bič na koně!“ zařval posměšně.

„Nekecej a braň se!“

Roztočil bič a zasáhl Florence, která jela z druhé strany. Jeho muži se taky bránili, šavle zvonily o sebe, ozýval se vzteklý křik a nadávky. Dívky útočily zbraněmi, klacky i holýma rukama; mnohé se vrhaly na jezdce a strhávaly je do sněhu. El Sangrovi se podařilo chytit Veroniku za vlasy a shodit ji s koně; válela se pod ním a ječela: „Diano, dej mu, neboj se!“

Diana skočila komthurovi na záda a složila ho taky; pak ihned vyskočila na nohy a jak se zvedal, dala mu pár kopaček. Nějaký skoro dvoumetrový černoch ji napadl zezadu, ale smetla ho.

„Co je tohle?“ chechtal se Lobo. „Cvičení nebo sexuální hra?“

„Bojuj, nebo uvidíš!“ vyhrožovala Valérie.

„Je vás třikrát tolik!“ namítal.

Veronika však odmítala přestat, dokud na něm neležela a cpala mu do pusy sníh. Teprve potom Diana odpískala

konec.

„Kdo vyhrál?“ ječela Veronika. „Vzdáváš se?“

El Sangre se rozhlédl; jeho jezdci byli obklíčeni, spoutáni nebo drženi na zemi. Někteří se zmítali v křečích smíchu.

„Jaké podmínky?“

„Čtyřiadvacet hodin otroctví!“ řekla Veronika nesmlouvavě.

„Beru! Vzdáváme se!“

Všichni začali nadšeně ječet a objímat se.

Veronika vstala a pomohla mu se oprášit. „Znáte se s Dianou? Dovol mi představit: Komthur Securio Lobo El Sangre Villablanca.“

„Viděli jsme se ve Španělsku…“ podala mu Diana ruku.

El Sangre ji stiskl a políbil na tvář. Pak se začal objímat s Veronikou, ale té to nestačilo. „Pořádně!“

Popadl ji a sevřel v náručí. První byl dlouhý polibek na rty; pak ji políbil na obě oči, tváře, bradu, krk, prsní bradavky.

„A dost! Nebo nevydržím a znásilním tě na místě!“

„Když každej jenom slibuje…“ smála se.

„Předpokládám, že tady někde máte kemp, ne? Pochybuju, že bys lítala nahá po lesích dlouhý míle… i když, u tebe nevím…“

„Támhle nahoře na stráni se opalujem…“

„Tak jedem - odpočinem si, ne?“

Všeobecný souhlas znamenal, že to provedou; muži a děvčata se všelijak pomíchali a zamířili k tomu místu.

„Jaký otroctví?“ ptala se Diana.

„Takovej hezkej zvyk: kdo prohraje, s tím si vítěz může dělat co chce; den nebo dva, podle dohody. Dáme to od poledne do zítřka poledne, jo? Každá naše holka si vybere osobního otroka…“

Lobo souhlasil; vzal na vědomí, že do zítřka patří Veronice. Nebude to tak zlé, jak by si někdo představoval.

Nahoře na stráni nejdřív obdivovali uniformy dívek; přitom se muži urychleně svlékali ze všech kožichů, ochranných krunýřů a dalších zařízení. Měli s sebou spousty zbraní, střeliva, různou další techniku. Táhli do boje.

Nedalo se říct, že komthur Villablanca vyniká nějakou zvláštní krásou; spíš bylo lze připustit, že jeho rodokmen zahrnuje i šimpanze. Postavy byl nižší, rozložité, ruce dlouhé a ramena mohutná; kůži plnou jizev, ale ne ozdobných, z boje! Taky na tváři měl jizvu, pod očima a na bradě pár vytetovaných teček; ve světě Středomoří označovaly raíse, pána několika lodí. Další tetování měl porůznu po těle. Bylo arabského či námořnického původu. Jeho matka měla tetování i na tváři.

„Povídej, co nového v řádu!“ přála si Veronika.

„Ale,“ Lobo se uložil na své sedlo, vystavil tělo slunci a zapaloval si dlouhé cigáro; bez váhání nabídl Veronice a ta si stejně samozřejmě nechala připálit. „Vy tady cvičíte, huntujete si tělo a u nás to vypadá, že se ani bojovat nebude!“

„Nepovídej? Že by to Němci zabalili?“

„Mario Carialti jim nabídl vyjednávání. Když se omluví řádu a dají kontribuci dle Mariových představ, válku odvolá!“

„Co oni na to?“

„Zatím nevím. Máme za úkol tady dělat co největší rozruch, aby nás bylo hodně vidět. Čím větší ostuda, tím líp!“

„Splníme disciplinovaně! Co jinak nového u otce Velmistra?“

„Ani se neptej!“ Lobo mávl mnohoznačně rukou. „Buďte rády, že jste odtamtud utekly! Mariovi luplo v bedně a rozhodl se, že zavede v řádu mravnost a pořádek!“

„Zlobil se moc, když jsme vypadly?“

„Dost. Pak šel do kaple a modlil se; nakonec vzal důtky a ráno ho služba našla ležet před oltářem, záda jeden krvavý pruh. Sdělil shromážděným předákům, že Bůh jej osvítil

a ukázal mu, jak těžce zhřešil; proto se dobrovolně zříká obcování se ženami a ostatním doporučuje totéž. Dále považuje za nemravné a nemorální opíjet se, dokonce kouřit; naopak je slušné a Bohu milé odříkat se a trestat neřestné pozemské tělo za jeho špatnost. On že se bičoval a k ránu se mu zjevil anděl. Dost jsme tomu věřili; vypadal, že mu přeskočilo.“

„Co si myslí o nás?“

„Donesli mu to - dost brzo. Snad to už věděl od… chm, zkrátka to věděl. Když jste odpluly do Holandska, vyslechl tu zprávu, pokýval hlavou a řekl: Dobře že jsou pryč. Žena je nádoba hříchu. Zakazuji všem obcovat se ženami!“

„Bezva. Co na to povídal Estragon? To si nechal líbit?“

„No, co povídal… Jsme mezi dámami, snad bych měl vynechat všechna sprostá slova - ne?“

„To bych prosila!“

„V tom případě nepovídal nic.“

„Aha. Co na to Mario?“

„Hulákali na sebe, až se okna třásla. Carialti mu vyčítal, že ho udělal komthurem, ale Estragon nepolevil ze svých divokých mravů a ničemu se nepřiučil. Miguel zas řval, že ho neudělal komthurem za jeho mravy, ale pro tři tisíce jezdců, které dokáže postavit, kdykoliv praští o zem svým kopím. Potom chvilku dával velmistrovi všelijaká zvířecí jména, nakonec se sebral a odjel domů do svých hor. Nejpozději do týdne ho tu máme i s armádou.“

„Ne, vážně? Estragon sem přijede?“

„Povídal to. Ptal se mě, kam připravuju loď a já mu to řekl. Chvilku blýskal očima, pak řekl: Vyřiď jim, že seberu armádu a přijedu nejpozději týden po tobě!“

„Úžasný! Proč vlastně tys tak kvaltoval?“

„No, přijel jsem. U Carialtiho by nevydržel ani pes! Začíná být protivný i na vlastní lidi. Ten pitomec je schopnej zahrabat řád ještě víc než doposavad. Jedinej, koho si váží, je Charry!“

„To nás těší," řekla Diana. „A pročpak?"

„Protože je rázný voják. Řekl: Guyrlayowa nesmíme nechat padnout! Kdyby sloužil mně namísto Baarfeltovi, dobyl by pro řád celý svět! Škoda, že Tomáš zestárl, točí se kolem své nové křepelky a o nic se nestará…"

„Hm… Charry fanatiky přímo miluje; zvlášť Maria!"

„Znáš ho, ne? Byl vždycky jako urvanej ze řetězu, i na škole! Co druhý házeli za hlavu, to ho silně bralo…"

Veronika se ušklíbla. „A co dělá můj bejvalej miláček, ubohej Tonio? Je beze mě hodně smutnej?"

„O Toniovi nemůžu říct nic špatnýho."

„Tak povídej něco dobrýho!"

„To o něm teprv nemůžu."

„Nepozorovala jsem, že bys s ním byl tak dobrej kamarád, že bys ho chránil! Řekni aspoň, jestli vzpomíná a lituje, že jsem mu utekla…"

„No - zřejmě vzpomíná. Ale jestli lituje - těžko říct. Neptej se na takový věci, nic ti neřeknu."

„Jak chceš," zamračila se Veronika. „Měla jsem tě za kamaráda!"

Diana se vyptávala, kdo je to Estragon; Lobo ožil.

„Don Miguel d'Escambrray, vévoda z Jánevímčeho a komthur celého Baskicka a Katalánie. Lupič, rváč, násilník a kšeftař. Jeho rod už po staletí bohatne na obchodech s kořením. Abych nezapomněl, kacíř a bezbožník. Indický fakír, člen náboženské komunity Sikhů, částečná inkarnace boha Šivy a nevím co ještě."

Diana začínala postupně bublat jako durdící se krocan.

„Ty toho o něm dost víš, co?"

„Je to můj nejlepší kamarád!"

„Co má společného s Indií?"

„Starý vévoda Estragon byl dědek, kterýho dneska čerti určitě smažej v pekle na rozpáleným roštu. Ale svýho synáčka

poslal do nějakýho indickýho kláštera, aby tam nabral rozumu. Neprošlo, dokonce ho jeho duchovní učitel vyhnal. Prohlásil, že se do kluka převtělil Mahadéva Rudra, což je ten nejvzteklejší Šiva, jakej existuje; že sestoupil na Zem, aby zničil Vesmír. Potom si ustřihl copánek a odešel jako žebrák do Himálají meditovat.“

„Toho Estragona chci vidět; hned!“ přála si Diana.

„Nedej Bože! Potom odešel do Zlatého chrámu v Amritsaru; zůstal tam půl roku a jediný, co se naučil je, že si v životě nesmí dát ostříhat vlasy ani vousy. To dodržuje; jinak nic.“

„Miláček, co?“

„Ženy jej právě moc neobdivují!“

„Proč?“

„Inu… Existuje taková indická knížka, Kámasútra. On ji sice četl, ale… poučení si nevzal žádné. Chová se jako prase.“

„Hlavně, že s ním kamarádíš!“

„Nejsem žena.“

Veronika mávla rukou. Nastala diskuse ohledně času oběda, který se kvapem blížil; takže dívky zjistily, že jejich uniformy se už dají nosit, přistrojily se a vracely do pevnosti.

Charry uvítal komthura Villablancu se všemi poctami; kapitán Janssen jako představitel domácího velení vrhl pohled na řádový kříž a rudé kameny, bolestně zasténal a obrátil oči k nebi.

V doprovodu Loba přibylo několik hudebníků špičkových kvalit; hlavně šest černých bubeníků s bubny různého druhu. Zúčastnili se nadšeně večerní bohoslužby ze zpěvem; když rozjeli ty svoje bubny, tak i s tancem. Přitom se zjistilo, že nejlepší tanečnice je samozřejmě Tori; jen zaslechla jakoukoliv melodii, vyskočila a tancovala, dokud byl někdo schopen hrát. V nejhorším případě se dokázala doprovázet na tamburínu; půjčila si Dianiny kartály, tančila s nimi a cinkala si do rytmu. Všechny písně, které se hrály, už napodruhé zpívala s ostatními.

To způsobilo, že se obřadů začalo zúčastňovat čím dál víc řádových jezdců i dalších lidí; muži, ženy i děti. Jejich sborový zpěv rozezněl celou pevnost; ať chtěli či nechtěli, všichni to museli poslouchat. Zpívání se všem líbilo a jezdci byli hrdí, že jejich písně mají úspěch; za největší považovali, když se někdo rozhněval a nadával jim. Černí bubeníci se zmítali v extázi, vyhazovali těžké bubny do vzduchu a chytali je, hráli na ně za zády, vleže, točili je na chodidlech. Postupně se všichni sladili dohromady a byli čím dál lepší.

Po večeři se konal večírek na počest nově přišlých kamarádů. Ačkoliv Lobo přivezl určité zásoby dobrého španělského vína, někteří přítomní nepili, zejména dívky. Během odpoledne se každá snažila uplatňovat svoje vlastnické právo na zajatce, Veronika se však držela zpátky; až teď si vymínila, že ji musí bavit.

„Plnit svoje sliby je moje čestná povinnost!“

„Tak mi pověz, co dělá Tonio!“

„To jsi ho vážně měla tolik ráda?“

Veronika pokrčila jedním ramenem a neřekla nic.

„Tonio. Dobrá, když to chceš vědět. Prosil velmistra, aby mu dovolil jít tě hledat. Mario s ním mluvil v soukromí; Tonio pak vystoupil před ostatní a prohlásil veřejně, že se zříká lásky k tobě a že tě nadále nechce znát. Mluvil o tobě dost špatně. Řekl, že by tě vyhnal, i kdyby ses vrátila.“

Veronika sklopila hlavu. „Všechno?“

„Víc nevím. A nechci mluvit o Toniovi.“

„Proč? Co s ním máš? Zdá se mi už dlouho, že jsi proti němu nějak zaujatý! Mrzelo mě to, jsi můj kamarád a on byl dlouhá léta můj… milenec. Když jsme byli spolu, připadalo mi, že ho nemáš rád. Vypadal jsi, že bys ho nejradši zabil!“

„To nic. To byl jen takový malý spor…“

„Ty neznáš malé spory; šlo o něco víc. O politiku?“

„Ne. Když to chceš vědět, tak jenom… o ženu.“

„Cože? Ten mizera mi byl ještě ke všemu nevěrný?“

„To taky. Ale kvůli tomu to neříkám.“

„Ty přiznáváš, že to táhl s jinými?“

„Jen když jsi nebyla po ruce. Ale to dělá každý muž…“

„Teda, já žasnu! Když mně se líbil nějakej kluk, tak já se radši stáhla dozadu; Renée se mi kvůli tomu smála! To mi říkáš teprve teď? Vyškrábala bych mu oči!“

„Nerozčiluj se, Veroniko!“

„Neboj, nebudu! A kvůli které jste se porafali?“

„Neporafali jsme se. On o tom ani neví.“

Veronika potřásla hlavou. „Buďto jsem tak tupá, nebo nechápu, co povídáš. O co ti vlastně šlo?“

„Budeš se smát. O tebe.“

„O mě?“ Veronika na chvíli oněměla úžasem. „Jak je to možný? Ty jsi byl vždycky můj kamarád… projevoval jsi mi náklonnost, hned jak jsem přišla do Madridu! Ani nevím, čím jsem si tě tak rychle získala…“

„Slíbil jsem ti to. Dokonce přísahal! Předtím…“

„Já tě nikdy předtím neviděla!“

Lobo se mlčky usmíval. Přitáhl láhev a nalil oběma.

„Už si na to nepamatuješ. Bylo to na Lago di Como; přijela jsi se svými rodiči, tvoje matka měla mantilu a krajkový závoj, muselo jí být dost horko, byl strašně parný den. Nechali tě venku a sami šli s Voglarim dovnitř do kanceláří. Tys měla bílé šaty a takové culíky, jako myší ocásky…“

„Jak to můžeš proboha vědět? Měla jsem je ve škole jenom první den, druhý… tam chodili všichni nakrátko.“

„Vím. Pak se s tebou rodiče rozloučili a tys zůstala s dětmi ze školy. Kolik ti bylo, třináct?“

„Ani to ne. Dvanáct a půl. To už je let…“

„K večeru přišla bouřka. Ty ses ještě nevyznala, zabloudila jsi v lese a utekla do rybářské chaty. Hrozně ses bála blesků…“

„To jsem někde vyprávěla? No, možná jo. To byl můj první den ve škole. Bylo mi hrozně, naši odjeli a nechali mě tam, já neuměla italsky a děcka švadronily každý jinak… byli mi hrozně!“

„Bála ses. Mělas na sobě krátký šortky a tričko s velkými červenými kvítky.“

„To už nevím. Ani ty to nemůžeš vědět!“

„V té chatě byl cizí kluk. Chytal tam ryby na tažnou udici, i když to bylo zakázáno. Bála ses; přitiskla ses k němu a ječela, aby tě chránil. Jako by tě mohl chránit před bouřkou!“

„Proboha, ten chlapec… tos byl ty?“

Lobo neodpověděl - jen se napil vína.

„Byl velký, opálený, s vlasy nakrátko - páchl ohněm a nějakou divnou vůní. Dodnes nevím, co to byla za vůně…“

„Špína. Brodil jsem se v bažině, když jsem chytal červy.“

„V lese jsem promokla a bylo mi zima. Smál ses mi, že si nic jinýho nezasloužím, když lítám po lese oblečená a promoknu na kost. Zapálil jsi oheň, zabalil mě do deky a smažil jsi ryby. A povídal sis se mnou, než přestalo pršet.“

„Víš ještě, co jsem ti povídal?“

„Pohádky. Vyprávěl jsi mi, že jsi bojovník, který nikdy nezruší dané slovo. Že po celý život budeš bojovat proti bezpráví, bránit slabé, odhánět zlo. Že kdyby mi někdo ubližoval, ty vždycky přijdeš, zbiješ ho a budeš mě chránit. Navždycky…“

„To nejsou pohádky, Veroniko.“

„Slíbil jsi mi, že se na tebe vždycky budu moci spolehnout! Slíbil jsi, že budeš navždycky můj rytíř, ať cokoliv…“

Lobo mlčel a usmíval se. Veronika potřásla hlavou.

„Pamatuji se na to dobře! Potom jsi mě odvezl na loďce do zámku a vychovatel ti dal pár pohlavků; pak tě ale pochválil, že ses mě ujal. Potom jsem šla spát… poprvé ve škole!“

„Pamatuješ se na to dobře.“ opakoval po ní. „Zřejmě se ti ten den a ta noc vryly do paměti…“

„Tu noc jsem přestala být dítětem.“ řekla a on se po ní udiveně otočil. „Ulehla jsem jako dítě; a probudila se jako žena. Proto se tak dobře pamatuji.“

„Dost brzo.“ podotkl.

„Jak se to vezme. Valérii to potkalo ještě dřív. Ale ta byla na to připravená a věděla… co bude potom.“

Podíval se na ni tázavě, ale nezeptal se.

„Víš, co se stane s dívkou, která se změní v pannu? Neslyšel jsi nikdy o Pannách Měsíce?“

„Holčičí tajemství. Ví o tom celá škola.“

„A já musela přísahat, že nic nerozkecám. Teď vím, že stejně každý všecko ví, dokonce i Voglari. Ale tehdy…“

„Jsem jedno veliké ucho!“

„Když se dívka stane pannou, přeřadí ji vychovatelka do ložnice starších holek. Tam se jí ujmou Panny Měsíce. Přísně výběrová organizace, pořád se mění, jak přicházejí a odcházejí. Každá holka v ní byla… snad až na některý naprosto pitomý. Vysvětlí jí, co se to s ní stalo, co má v takových případech dělat a co může čekat dál; naučí ji osobní hygieně a tak. Oficiálně. Učitelky to vědí a dohlídnou, aby se to stalo.“

„Velmi užitečné. Tak jsem to taky slyšel.“

„A jak to dělají, víš taky? Já to znám dost dobře, byla jsem Pannou tři roky a proboxovala se dost vysoko! Nejvyšší čarodějka má titul Dračí Královna, ale na to jsem prý byla moc mírná. Byla jsem její první pomocnice…“

„Nejvyšší čarodějka?“

„Tam se dělá magie na husto! Panny Měsíce si předávají knihy, různé zaříkávací metody, hypnotizují, konají věštby a studují okultní nauky. Naučily mě hypnóze, aktivně i pasivně. Při přijímacím rituálu jsem poprvé upadla do transu, téměř bez jejich přičinění, pro ně fantastická věc! Napřed mě

využívaly jako médium a pak mi pěstovaly vůli, až jsem se naučila hypnotizovat sama. Dokonce mě učily i kouzlu Ohně…“

To jím trhlo a obrátil se k ní. „Ty umíš Oheň?“

„Ne. Nikdo to trvale neumí. Zkoušely jsme to všelijak, ale…“

„Kouzlo Ohně je známé jen rytířům sedmého zasvěcení. Neumím si představit, že by to zvládly malý holky ve Florencii!“

„Umíme víc, než si řád myslí! Před třemi sty lety ukradly Panny nějaké záznamy z procesu z čarodějnicemi; ty potom upálili, ale byla mezi nima nějaká skutečně znalá věci. Panny stáhly její záznamy dřív, než je schlamstla inkvizice. Od té doby se Panny Měsíce pokoušejí stvořit další skutečnou čarodějku…“

„Je to možné? Existuje ještě nějaká?“

„Pozitivně víme, že ano. Kateřina del Flamme; Diana ji potkala na Moravě, Baarfelt ji přivolal. Jenže i tak, nikdo neví, kdo je a kde je, ve kterém světě… Ona už nemá spojení s lidmi! Chápej, dosáhla nejvyššího stupně už hrozně dávno!“

„Čemu říkáš nejvyšší stupeň?“

„Nesmrtelnosti. Já ji nikdy neviděla a Diana je zmatkář, neměla tušení, s kým mluví! Jediný Baarfelt něco věděl, ale neřekne nic, jak je odjakživa jeho zvykem. Možná byli všichni té noci v transu, Tomáš je hypnotizoval nebo… Taky to bylo na podivných místech. Hodně nejistých věcí kolem, víš?“

„Kdo je ta dívka? To se snad ví, ne?“

„Snad dcera starého Fulcanelliho. Kdy se narodila, se neví. Říká se, že byla milenkou Jeana d’Eclair. Ovšem Jean měl stěží tušení, s kým žije…“

Lobo se zachvěl, jako by ho roztřásla zima. „To bylo před sedmi sty lety! To myslíš vážně?“

„Když jsem řekla kde je, neměla jsem na mysli tento čas. Možná přebývá v jiné časové rovině. Existují teorie…“

„Jsem námořník, Veroniko. Byl jsem v Bermudském trojúhelníku; není tam nic kromě žraloků. Byl jsem v Jeskyni Bohů na Sahaře; jsou tam jenom kresby na stěnách. Nebyl jsem ve městě plukovníka Fawcetta, ale bojím se, že tam taky nic nenajdu.“

„Byl jsi v Arminu?“

„Chystám se tam, jen co to tady skončí.“

„Vyslýchala jsem naše tygry. Když se tam jde, procházíš stěnou z mlhy. Loď propluje, ale zblázní se jí všechny přístroje. Tygři tvrdí, že to způsobili jejich předkové.“

„Ty tvrdíš něco jiného?“

„Já ne, Valérie. Prohlašuje, že je to jiný svět. Brána…“

„Charry je tam císařem. Snad by si všiml, že…“

„Charry je v první řadě trubka. Nevšimne si ničeho, co mu zrovna nespadne na nos. Ve druhé řadě drží se svými čičinkami; i kdyby na to přišel, utají to jako všechno.“

„Diana snad hloupá není!“

„Diana! Strážkyně brány, Pasačka draků! Zkusila jsem se trochu zakousnout do jejího podvědomí: ocelový trezor! Zkusila to Valérie, taky konečná. Zkusíme ji přimět, aby se ostříhala, snad přijde aspoň částečně o ochranu…“

„To byste musely taky - ne?“

„S tím se počítá, neboj!“

Lobo potřásl hlavou. „Chápu. Povídej o Ohni!“

„Problémy. Je v tom něco, přes co nedokážeme přejít. Některý holky myslí, že je to otázka panenství. Podívej: začít s magií může jenom Panna. Ale aby získala vyšší stupeň zasvěcení, na to je třeba dospělá žena, bez blokády! Rozumíš?“

„Ne dost jasně.“

„První stupeň se může naučit jen panna. V dalších stupních jde o to, aby si zachovala schopnost i po tom, kdy přestane být pannou. Chyba je ovšem v tom, že nepozná, zda si tu

schopnost podržela, dokud to neprovede prakticky! A když to provede, ztratí svoje prvotní Zasvěcení!“

„Chápu, i když těžko. Podařilo se některé z vás vyvolat Oheň? Třeba tobě, Valérii nebo jiné?“

„Ano. Téměř každé se podařilo zajistit, že Oheň zapálila a pak určitou chvíli udržela v nestabilní podobě. Mohla na něj dokonce sáhnout, koupat se v něm. Ale potom nic víc; když jsme se pokusily, Oheň zhasl. Potřebujeme mluvit s někým, kdo se dostal dál…“

„Věděl o tom tvůj otec? Co říkal?“

„Otec… Otec byl komthur. Každý komthur toho hodně ví, ale často dělá, že neví nic. Nebo neví nic a předstírá znalosti. On se s námi velmi nerad bavil o takových věcech, víš?“

„Kdyby se vám to bylo povedlo, bylo by to štěstím pro řád i pro celý svět! Nelze popřít…“

„Kdyby se to povedlo, byl by don Diego první, kdo by nám hrdě poděkoval a pochválil nás. Ale nepovedlo se to; on to velmi dobře věděl. Panny Měsíce hledají cestu už tři sta let; ale došly jen na první křižovatku. Vyzkoušely tisíce dalších způsobů, ale zbytečně. Ještě štěstí, že už se neupaluje na hranici…“

Lobo vzal Veroniku za ruku a políbil ji. Potom vtiskl několik polibků i trochu výš. „Kam ses tehdy ztratila?“

„Když mne to probudilo, tak jsem… nevěděla jsem, co se mi to stalo, nikdo mi nic neřekl. Styděla jsem se a bála. Křičela jsem, holky zavolaly vychovatelku, ta přizvala čarodějku a řekla, aby mne poučila. Odvedly mne k nim na pokoj a začali s obřady.“

„Zasvěcení?“

„Svlékly mi košili a spálily v trojnohé bronzové míse. Tehdy jsem ji viděla poprvé. Potom mi ostříhaly vlasy, namydlily mne od hlavy k patě a oholily. Celé tělo od temene k chodidlům, chápeš? Dost zážitek pro třináctiletou holku…“

„Že sis to nechala líbit!“

„Nechceš mi říct, co jsem měla dělat? Řekly mi, že tím se stanu dospělou; všechny kolem tím prošly. Na těch mladších to bylo jasně vidět, každý opakoval, že je to pro mne slavnostní chvíle, vlastně ode mne ani žádný souhlas nechtěly…“

„Nebála ses?“

„Byla jsem celá zpitomělá. Neměla jsem to lehké, bolelo to… čarodějka mi pomohla od bolesti jediným dotekem ruky! Slíbila bych jim všechno na světě. Pak mi vyprávěly (spoustou obrazných přirovnání) co je to žena a jak funguje. Pomáhaly mi, doopravdy; já později zas pomáhala dalším. Valérie to měla jednodušší, té jsem včas řekla, co se bude dít. Vím, co to dělá s takovou malou, ustrašenou, nevyspalou a stydlivou holčičkou…“

„Muselas mít hlavu jako škopek!“

„To dělají ty bubny. Ten kolotoč trvá tři dny, nenechají tě vyspat, nedají ti najíst… jen občas tě uvedou do transu, dají ti čaj, tedy… odvar z bylin, samozřejmě. Na tělo namalují magické obrazce, jantry. Každá má svůj význam; každý detail toho rituálu má význam, je to dost propracované. Jedna holka si sedne z levé strany, druhá z pravé, třetí před tebe. Okolo další, ty mají bubny… za chvilku ti vibruje i mozek…“

„Proč to je?“

„Tři dny do tebe hustí mantry! Každá mantra má nějaký význam; sice je recitují z grimoria, takové záznamové knížky, překlad už nikdo nezná, ale mají je správně, to vím jistě. Otvírají mysl… během těch tří dnů získáš spoustu znalostí. Přestaví ti mozek podle svého… dokonce i tělo. Například zabrání nechtěnému početí; vytvoří zkrátka takovou blokádu, že holka neotěhotní, dokud se neodblokuje. Tomu se říká Zavření lůna…“

„Zdá se, že toho znají dost!“

„Mají v tom praxi. A to prý už dost poklesly od středověku, kdy to uměly ještě líp. Někdy to holky odbývají. Možná nějak odbyly přepisování manter, kterými se ovládá oheň; stačí maličká formální chyba a nezvládneme nic!“

Lobo se zasmál. „Tři dny! Tak to už chápu!“

„Proč je to důležité?“

„Hledal jsem tě. Chtěl jsem ti pomoci… do začátku. Věděl jsem i jak se jmenuješ, řekli mi to. Ale nenašel jsem tě - už chápu, proč.“

„Já tě hledala, když mne pustily ven. Už jsi tam nebyl!“

„Třetí den se objevil otec. Jel někam do Istanbulu a potom dál do Oděsy a na Krym. Černé moře je krásné. Chtěl mě vzít s sebou, tak jsem si sbalil věci a jel. Vzal mě ze školy, říkal, že se víc naučím u něj na palubě.“

„Ani jsme se nestačili rozloučit! Pak už ses ke mně nikdy nepřihlásil; jako kdybych ani nebyla!“

„Ptal jsem se otce: »Kdo je Véronique de Mendoza?« a on řekl: »Milión reálů ve zlatě. Miř níž, chlapče!« Urazil jsem se, že myslí na takové věci. A už jsem s ním o tom nemluvil. Toulali jsme se po světě dlouho; pak už jsem byl na školu starý. Potkal jsem tě až na plese v Toledu…“

„Tím chceš naznačit, že jsi mě měl rád od té první chvíle?“

„Ne. Bylo mi tě jen líto. Ale když jsem tě v Toledu viděl, hned jsem se upamatoval. Mluvil jsem s tebou, ale už ses nepamatovala; a já nechtěl připomínat dětské hry.“

Veronika se usmívala a dívala jako někam do veliké dálky. „Tehdy na chatě jsi mi slíbil jednu věc! Že pro mě přijedeš na bílé lodi, která neponese vlajku žádného státu, jaký na světě je! Kdybys byl splnil ten slib, byla bych tě poznala!“

Lobo pozdvihl dlaň a zprudka ji sevřel. „Villablancové plní svoje sliby! Ta loď stojí na kotvách v Amsterodamu; je bílá jako sníh a její stožár je prázdný! Záleží jen na tobě, jakou vlajku vytáhnu - a jaký udám směr!“

„Tehdy, když jsme byli malí, ještě neexistovala rudá s tygrem v modrém terči. Kdybych chtěla arminskou vlajku; odjel bys se mnou do jižních moří?“

„Ano.“

„Rozmyslel sis to dobře? Není to jen takový nápad pro jeden večer, nápad, který v tobě zrodilo víno a vzpomínky?“

„Rozmyslel jsem se už dávno, Veroniko. Jsme připraveni; moje loď i já!“

Veronika postavila sklenku na stůl. „Už dost dlouho jsem neplakala. Ale teď asi budu…“

„Můžeš. Pojď někam, kde nás neuvidí…“

Ale nevydržela. Slzy jí vytryskly, přitiskla obličej k jeho rameni a začala sebou tiše škubat. Lobo ji uchopil do náruče a nesl jako panenku… jako tenkrát na jezeře Como.

Nikdo si jejich odchodu nevšiml.

Druhý den ráno oznámila Veronika z Mendozy, že se provdala za komthura Securia Lobo Villablancu; prohlásila, že se rozhodla dát mu svoji ruku i srdce a žádá o přiznání arminského občanství. Dále požádala, aby byly vykonány potřebné obřady, jimiž se dosáhne požehnání pro tento svazek.

Lobo se rozhodl požádat o pomoc Raymonda.

Raymond byl dlouholetý templářský jezdec; většině ostatních byl dobře znám a dosáhl mezi nimi jisté proslulosti jak pro bojové umění, tak pro řadu dalších znalostí. Po většinu života cestoval po celém světě, poznal řadu zemí a národů, které v nich žijí. Vypadal důstojně: dlouhé vlasy měl téměř bílé, vousy šedivé a rozčesané do dvou hrotů. Do Swärzbeecku přišel se dvěma syny; jednomu bylo jednadvacet, druhému patnáct, byli dobře vyspělí po stránce tělesné i rozumové a těšili se všeobecné oblibě.

Lobo požádal Charryho, aby pasoval Raymonda na rytíře; Charry ochotně souhlasil a dokonce se zeptal, zda má nějaké představy o svém predikátu, erbu a tak. Raymond přiznal, že jeho oblíbeným symbolem je Jednorožec; používá slova Aswastarr, což znamená Hvězdný bělouš. Charry souhlasil a slíbil mu, že dostane jednorožce do erbu a Aswastarr jako jméno rodu.

V té chvíli upadl do částečných rozpaků Horacio Almetta. Charry neměl tušení o sporech mezi rytíři a jezdci v řádu; totiž

existovala značná nechuť povyšovat jezdce do rytířských hodností, natož pak potvrzovat jejich vymyšlené predikáty. Almettovi se to sice líbí, ale je si vědom, že staří a zasloužilí důstojníci to nepřijmou s pochopením; rovněž tak velmistr Mario Carialti.

Seznámil Charryho s existencí Neviditelné říše. Je to hra, kterou organizují jezdci mezi sebou, totiž rozdělení světa na panství, která nemají nic společného s existujícími strukturami států a majetků. Jezdci neměli většinou šanci obsadit panství, která by jim vynesla šlechtický titul, peněz mnoho neměli a dary z nebe neočekávali. Mezi sebou o svá léna bojovali, hráli, různě si je obsazovali a osvobozovali, udělovali podřízeným, dávali jako věno dcerám a synům. Skuteční vlastníci čehokoliv hleděli na tyto hry s despektem a pohrdáním; není pamětníka, že by někdy kdo z komthurů bral hry jezdců vážně.

Charry nad tím pokrčil rameny. „Mně je jedno, jestli existuje hrad Aswastarr nebo ne. Třeba někdy existovat bude; pokud v něj věří alespoň jeden člověk, je to správné.“

Mezi jezdci se jeho názor roznesl rychlostí blesku; stejně možnost odmítavé reakce velení řádu. Jezdci se srotili a začali věc prodebatovávat; mnozí přicházeli k Raymondovi a jeho synům a ptali se jich, co oni na to.

„Jsem starý muž,“ odpověděl jim Raymond. „Dlouhá léta jsem žil na cestách, chránil obchodní zásilky a dělal, co si přáli jiní. Charry Guyrlayowe mi nabízí svoji ruku a já ji přijmu. Císař Charry je můj pán a já budu jeho rytířem.“

„A co Neviditelná říše?“

„Kdo ví? Třeba začne být vidět.“

Zeptali se také Veroniky, dcery bývalého velmistra; ta se smála a řekla, že si vybrala Raymonda za obřadníka při své svatbě. Sluší se tedy, aby dostal rytířskou hodnost.

Otázku, co na to Mario Carialti, jí nepoložili. Namísto toho:

„O Raymondovi se říká, že je znalcem magie…“

„Také si to myslím.“ zasmála se.

Raymond a oba jeho synové odešli do lázně. Vykoupali se; chlapci sepnuli svému otci vlasy v týle a zbytek ostříhali. Celou hlavu namydlili a oholili, pak ten starší vetřel do kůže vonný olej a citlivými prsty jej masíroval. Prameny vlasů, které mu zbyly, spletli do dlouhého, majestátního copu. Vousy vyholili až k čelistním kostem, ale bradku ze dvou hrotů ponechali.

Během té práce postávali kamarádi okolo, někteří také vstoupili dovnitř. Když se někdo zeptal, zda rovněž mladí nechtějí upravit hlavu, souhlasili a dali si udělat tutéž operaci - až na vousy, ty žádný z nich nenosil.

Mezitím přicházeli další jezdci, vyčkávali a byli nejistí.

„Co budeš dělat jako rytíř?“ ptal se jeden z nich. „Přidáš se k pánům, nebo budeš hrát s náma?“

Raymond měl dost času, aby si svůj názor promyslel.

„Co Lobo Villablanca? Stal se komthurem, ale zůstal stejnej. Vím: řekneš, bere si dceru velmistra. Ale Diego už není velmistr. Lobo je náš. Charry je náš. Věřte mi!“

„V tom případě se staň čarodějem Neviditelné říše!“

„Nejsem čaroděj.“

„Tak jak ti máme říkat? Snad mág? Černokněžník?“

Raymond trhl ramenem. Žádné z těch slov nebylo výstižné.

„Jsem, kdo jsem.“ odpověděl.

„Jaké budeš provádět obřady na ochranu jejich manželství?“

„Dali mi důvěru. Udělám, co je třeba.“

„Pamatuj: jsme s tebou, Raymonde!“ ujistili ho.

Odpověděl: „Já vím.“

Tehdy komthur Charry Guyrlayowe pasoval Raymonda na rytíře řádu Templářů a udělil mu jako léno panství Aswastarr. Definoval je jako území či majetek, který si za dodržení kodexu cti dokáže zabrat a udržet.

Don Horacio Almetta projevil ochotu vykonat svatební obřady, jaké předepisuje církev obecná katolická. Sloužil v hradní kapli slavnostní mši, pak oba snoubence oddal. Jeho latina byla zvučná a vybroušená a veškeré počínání svědčilo o tom, že obřady pro něj nejsou novinkou. Hosté byli spokojeni a chválili ženicha, nevěstu i celou svatbu.

„Proč chceš něco víc?“ ptala se Diana, když blahopřála Veronice ke sňatku a objímala se s ní.

„Okamžik svatby je chvíle, kdy jsme se spojili v milostném svazku,“ odpověděla Veronika. „Ta nastala včera v noci; tím okamžikem vzal naši lásku na vědomí také Bůh.“

„Čeho je tedy ještě zapotřebí?“

„Chci udělat takové kroky, abych už nikdy nemohla zpět. Chci, aby v mém životě byla už jenom jedna cesta: vpřed.“

„Uzavřít si cestu do společnosti lidí?“

„Ano. Tam těch lidí.“

„Lobo s tím souhlasí?“

„Přeje si to.“

Diana pokrčila rameny.

„Zúčastníš se té hry, Diano?“

„Ano. S radostí.“

Veronika a Lobo, doprovázeni svými blízkými, odešli do lázně. Tam vše probíhalo dle Raymondových pokynů. Nejdřív se všichni důkladně vykoupali, očistili svá těla vodou ve smyslu fyzickém i rituálním. Pak dívky počaly splétat Veronice na temeni hlavy bojový cop; zaplétaly jí do vlasů barevné korálky, skleněné perličky i kovové drátky. Vlasy na zbytku hlavy nařídila splést do tenkých copánků, odstřihnout a rozdat svatebním hostům jako upomínku na dnešní den.

Diana byla nesmírně vzrušená. „Rozdat svoje vlasy dalším lidem? Cožpak to není nebezpečné?“

„Ne,“ odpověděl Raymond. „Slabý člověk musí dohlédnout, aby se jeho vlasy nedostaly do rukou nepřátel.

U silného jedince se pramen vlasů stává šípem, který probodne démona a poutem, které mu sváže spáry a zabrání ve škodě!“

„Pro koho to platí?“

„Pro každého, kdo je ve službě Pána! Sigrid to pochopila ze všech nejdřív, když začala vyrábět z našich vlasů mandalu. Naše vlasy se spojí v nerozdělitelný řetěz; jeden podpírá druhého, dodává mu svou sílu. Ten řetěz nic nenaruší!“

„Co když někdo z účastníků nemá dost síly?“

„Jsou-li jeho vlasy propojeny s vlasy ostatních, získá sílu od nich. Přijměte každého, kdo se odváží připojit; berte slabé i silné, ženy, muže i děti. Všichni nechť se spojí!“

Diana okouzleně přihlížela. Lobo nařídil, aby mu upletli stejný cop jako Veronice; pochopitelně s tím, že nemohl dosáhnout její úctyhodné délky. Také se zabýval otázkou, zda si zvýraznit linky tetování pod očima, dědictví po matce.

„Určitě ano,“ řekla Veronika. „Protože já to udělám také!“

„Tetování v obličeji?“ zářily oči Valérii.

„Tak, jak je zvykem v Marrákeši.“ potvrdila Veronika.

Jeden z Lobových bojovníků byl Tuáreg; s pečlivostí vlastní příslušníkům svého kmene vytetoval Veronice na lícní kosti tečky rituálního tetování a připojil trojúhelník na bradu.

Nestačilo jí to; přála si kolem krku barevného hada a na hlavu nějakou výzdobu okolo svého copu, až bude kůže vyholena. Do toho se už velmi ochotně a ráda dala Tori; jak se zdálo, kadeřnické práce jsou další věcí, která ji bude bavit. Julka vzpomínala na Janu a její ochotu k podobným věcem; Denis se smál.

„Geny jsou geny, to je snad jasné! Každá další holka bude jako vy čtyři, s tím nic nenaděláte!“

„Já nejsem blázen, sexuální maniak ani bezstarostný telátko jako tahle holka!“ vykřikovala Julie. „A Maryška taky ne!“

„Na všechny jednou dojde.“ pokrčil rameny.

„Na tebe právě došlo!“ chytla ho za vlasy. „Maryško, drž ho! Tori, pojď sem s těma nůžkama, my ti ho podržíme a ty stříhej, dokud je na něm co!“

Denis se zmítal a kopal kolem sebe, ale byly na něj dvě a znaly ho tak dobře, že mu nedovolily utéci. Tori se se smíchem dala do díla; stříhala jednotlivé prameny a odkládala je, protože přece musely taky přijít do nástěnného obrazu.

„Pomstím se vám! Krutě se všem pomstím! Jsem čaroděj, moc dobře to víte a budete trpět jako…“ vyhrožoval.

„Víme o tobě všecko, bráško! Dokonce i to, že bys nás stejně zlobil a provokoval, i kdybychom se nad tebou slitovaly!“

„Aspoň jeden pramínek mi nechte!“ škemral.

„Nevěřte mu!“ varovala Julie. „Když mu zůstane třeba jenom jedna kadeř, bude mít sílu a bude se moct mstít! Všechno pryč!“

„Ne, budeme lidský,“ řekla Maryška. „Jeden mu necháme…“

„Tak dobře - ale všechno ostatní přijde oholit!“

S tím se spokojily, ale tu kadeř mu nechaly na velmi zvláštním místě, na levé straně čela, takže spadala přes obličej a levé oko; přestal se zmítat a cloumat sebou, ježto se mu nová verze hlavy zalíbila. Tori břitva v ruce jen hrála; za chvilku měl hlavu dokonale hladkou, kromě té kadeře.

„Tak,“ řekla Julka a políbila ho na pleš. „Teď se nám můžeš začít mstít! Ale pamatuj na zásady!“

„Nestarej se!“ mávl rukou a rozběhl se pryč. Hlavou vrazil přímo do Sigrid, která si přišla do lázně pro copánky.

„Ale, princ Denis s jarním střihem?“ rozesmála se. „To už se k nám blíží vlaštovky, nebo holkám povolily nervy?“

„To Julka ztratila trpělivost a konečně mě dala přistřihnout! Bylo na čase; už jsem se začínal bát, že za to budu muset dát někomu šesták! Ani tam nelez, jak má v ruce nůžky, tak se nezná!“

„Kecko!“ smála se Sigrid. „Ale tak mi připadá, že materiálu bude na pět obrazů, ne na jeden…“

„Taková otázka: musí být jen jeden?“ ptala se Veronika.

„V podstatě je to jedno… nebo nevím. Čím víc, tím líp.“

„Tak bezva. Udělej jich co nejvíc…“

„Ještě lepší nápad: naučím to všechny děvčata!“

Dívky se smály a bavily; předháněly se, jak ještě lépe a krásněji vyzdobit Veroniku. Také Lobo toužil být vyzdoben co nejvíc; rozhodl se, až bude v Arminu, nechá si celé tělo pokrýt barevným tetováním.

„Aspoň nebudeme muset chodit oblečení,“ souhlasila Veronika. „Budeme nosit oděv přímo na kůži…“

„Naše děti už ani nebudou vědět, že šaty existují…“

Zarazila se. „No ovšem, děti! Je na čase zrušit blokádu, kterou mi holky udělaly tehdy při zasvěcení. Otevřít lůno…“

Lobo se usmál a políbil ji na tečky pod očima. „Chodím po světě už nějakou chvíli a leccos jsem se naučil; jsem přece komthur! To ti můžu udělat třeba hned…“

Usmála se; uchopila jeho ruku, položila si ji na břicho a jen sledovala, jak prsty vyhledávají správné místo. Vpustil do ní výboj energie, zatímco šeptal příslušnou mantru; zachvěla se slastnou bolestí a přivřela oči.

Jedna dívka jí jehlami kreslila hada, obtáčejícího hrdlo, další zatím pracovaly na hlavě. Diana sledovala postup práce a nad něčím usilovně přemýšlela. Julka, která přihlížela z druhé strany a radila Tori, si zkusila vstoupit do jejích myšlenek; kupodivu to šlo, takže mohla sledovat fantastické představy, které Diana zkoumá ohledně své výzdoby.

Julka zkusila zjistit, jak moc Veronika trpí bolestí. Šlo jí to velice snadno, z Veroniky energie tryskala na všechny strany. Asi Julii dokonce postřehla, protože ji naráz zaplavila všemi svými pocity; speciálně pro ni poněkud znepokojivými.

Čarodějky v řádové škole odvedly dobrou práci; většinu pocitů pro normální lidi škodlivých převedly do souvislosti se

sexuálním vzrušením. Zejména se to týkalo bolesti; fyzické utrpení bylo Veronice jednoznačně příjemné. Dokonce i Julii, když je nyní prožívala současně s Veronikou; až na to, že je nedokázala beze zbytku prožívat, neboť skutečný sex nikdy neprožila.

Když si to uvědomila, ohlédla se na Maryšku, neboť pociťovala potřebu chránit ji před zlem světa. Maryška ovšem žádnou takovou potřebu necítila, neboť o nějakém zle neměla tušení. Vnímala však všechno jako Julka; jen si myslela, že jde o vlastní představy.

Čas míjel; Julie ho přestávala vnímat, jen občas jí došlo, že venku plynou dlouhé hodiny. Čarodějky se takovými věcmi zásadně nezabývaly; naopak, pokud prožívaly nějaké pocity, snažily se je protahovat co nejdéle. Když na to přišlo, nemusely jíst, nemusely spát, energii dodávaly jedna druhé. Hrály si se svým tělem jako s panenkou; nejdříve s hrubohmotným, potom astrálním, se svou myslí, se spojením vlastní mysli s nějakou jinou, nakonec se snažily osvobodit duši z těla a poslat ji na toulky prostorem, časem, vesmírem… až se zachvěla, když to cítila.

Jednu chvíli ji napadlo utéci. Někdo by se možná cítil ohrožen všemi těmi šílenými představami; ale Julie už byla součástí cowenu, svět jejího dětství nenávratně zmizel v propadlišti času. Věděla, že kdyby se teď vrátila mezi lidi tam venku, do konce života by usychala touhou být v tomto sklepení mezi svými kamarádkami a vnímat extázi spoluprožívání; naopak se zamýšlela, jakou zábavu poskytne ostatním, až se sama bude vdávat. Odehnala obavu, že si ji nikdo nevezme; naopak věděla, že se vdá a že to bude velice brzy. Těšila se.

Vrtalo jí hlavou: všechny nástroje (třeba ke stříhání) by měly být dokonalé jak materiálem, tak zpracováním: ze zlata, stříbra, zdobené drahokamy. A samozřejmě zasvěcené jako meče bojovníků, tedy očištěné magickými formulemi. Navíc by každá měla mít své vlastní, které by sice používala na úpravy ostatních a dávala se jimi upravovat, ale nepůjčovala by je už na akce, kterým by nebyla osobně přítomna. Zjistila,

že například Tori lze půjčit do ruky cokoliv - jednak je její sestra, jednak téměř bezhříšná jako zvířátko. Smála se tomu.

Pak už nebylo kvůli čemu přípravy prodlužovat; Raymond přišel zkontrolovat situaci a byl spokojen, nikde neshledal závad. Vydal příkazy k uklizení místa a zahlazení veškerých stop; jeden z jeho synů zapálil obřadní oheň, Raymond k němu usedl a postupně vkládal do plamenů obětní předměty. Zejména části těla, které zůstaly po očištění a nebudou použity k dalšímu zpracování; šlo o ustřižené vlasy. Při tom recitoval ochranné texty, sloužící k vytvoření přehrady mezi minulostí a budoucností; postavení zdi, za kterou se už nikdy nikdo nemůže vrátit.

Lobo a Veronika, očištění a krásně vyzdobení, usedli před oheň. Jeden z chlapců jim zavěsil kolem krku girlandy z květin; Bello je před chvílí přinesl z města a dívky upletly. Raymond vléval do ohně mléko a rozpuštěné máslo, zpíval někdy zpaměti, častěji však podle textu, který mu přidržoval mladší syn. Bubeníci vzadu u zdi bušili do svých nástrojů, dívky zpívaly nebo opakovaly po Raymondovi texty, jak je předříkával.

Samotný obřad byl jednoduchý: Raymond nožem se zlatou rukojetí nařízl palce Loba a Veroniky a nechal několik kapek jejich krve stéci do plamenů. Prosil, aby oheň přijal oběť a chránil je; pak jim přitiskl rány na sebe a nechal jejich krev smísit. Přál si, aby všechny ochranné mocnosti poskytly pomoc jednak manželům, jednak jejich dětem a všem potomkům; zpíval jejich jména, říkal jim Ochránci a bylo jich mnoho. Některá jména přihlížející znali, jiná jim neříkala nic.

A proto obřad trval velmi, velmi, velmi dlouho.

Chrám paní Astarté

Bello se probudil a chvíli se snažil vzpamatovat; Zrzka po jeho boku jen slastně zavrněla, obrátila se na druhý bok a spala dál. Chvíli uvažoval, zda ji nemá probudit, ale rozmyslel si to, když vstala násilím, byla občas protivná. Bude lepší ji nechat.

Vylezl z postele a navyklým pohybem šátral po spodkách. Potom se vzpamatoval a uvědomil si, že je to blbost; nahý doklopýtal k umývadlu, pustil vodu a napil se; pak si ošplíchal obličej. Toto počínání probudilo Zrzku, zvedla hlavu a otevřela oči.

„Jdeš do kšeftu?“ zavrněla rozespale.

„Někdo musí…“ zavrčel rozmrzele.

„Hm… tak jo. Zkontroluj, jestli se neflákají.“ A zase zavřela spokojeně oči a usnula.

Teď si klidně mohl i rozsvítit. Sedl si před zrcadlo, uchopil její hřeben a pročesával si vlasy. Ať dělal co dělal, pořád to nebyl žádný účes, jen vojenský ježek. Frapantní! Nejlepší by bylo celé to oholit, nechat jenom nějaký výrazný hřebínek… Kdyby měl třeba po stranách dva copy, to by vypadalo pěkně… ale…

S povzdechem si nasadil masku velekněze, zlatou z mosazného plechu, zdobenou smaragdy a rubíny z barevného skla. Vzadu na ní majestátně splývala až na záda důstojná lví hříva z koňských žíní obarvených na žluto. Na krk si zavěsil několik náhrdelníků, na zápěstí náramky. Vklouzl do střevíců se zlatými křídly po obou stranách, zahalil se do šarlatového pláště a do pravé ruky vzal čarodějnické žezlo. Zkontroloval se v zrcadle a ujistil se, že to je v pořádku. Pak vyšel ven a sestupoval po schodišti dolů.

Když vstoupil do chrámu, všichni, kdo zrovna neměli co dělat, padli na kolena a klaněli se mu. Důstojně jim pokynul a zjistil, že těch, kteří se flákají, je pozoruhodně mnoho. Neříkal však nic, viděl sám, že platících zákazníků je taky málo. No, snad se to během večera ještě zlepší… Prošel

chrámem a zapadl do malé kuchyně; taky tam se flákali a pokuřovali.

„Udělejte mi kafe!“ požádal a na chvíli si sedl.

„Unavenej, šéfe?“ ušklíbla se tlustá kuchařka, když stavěla na vařič konvici.

„Trochu,“ mávl rukou. „Jak ti to bude dlouho trvat? Tak já se ještě podívám do lázní, jak to tam běží. Vy dva, co máte dneska za program?“

Otázka byla adresována dvojici strašidelných gladiátorů, kteří popíjeli čaj a připravovali váčky s rajskou šťávou, která se používala jako krev stříkající z úst. Jeden byl asi dvoumetrový černoch s kruhy v uších a kostí v nose, druhý běloch, zato hlavu měl dohola až na bojový cop.

„Klid, šéfe,“ mávl běloch rukou. „Teď ještě jdou mladý… taky se přihlásil jeden kluk, je vyloženě slabej, ale hroznej náfuka; Tommy říká, že do sebe nechá bušit tak tři kola a jestli ho ten debil naštve, tak ho pak rozmlátí na hadry…“

„Tommy je taky blbec! Řekni mu, že musí vydržet minimálně pět kol; ať si ten frajírek za svý peníze něco užije…“

„Jaký peníze?“ otázal se černoch pohrdavě. „Horko těžko jsme ho ukecali, aby vsadil na svý vítězství upatlaný dva tisíce! Taky má s sebou nějaký kámoše, sázejí se jedna ku pěti…“

„Malej kšeft taky dobrej! Hlavně trochu realismu do toho, ať to vypadá, že jsou rovnocenný soupeři! Tommy se někdy tváří, jako když mu jenom lázeňskej masíruje tvář…“

„Nestarej se, jo? My jsme profíci…“

Bello mávl rukou a vydal se zadní chodbou do lázně. Nikdo si ho nevšímal, taky před vstupem nezapojil barevná světla; jen prošel ke kase a přistoupil k Madame, která tam seděla v masce Sfingy, kouřila a nudila se.

„Jak to vypadá?“ zeptal se.

„Blbě; žádný kšefty. Jestli to bude takhle dál, bylo by lepší ten pajzl zavřít a jít si lehnout.“

„Ale, neremcej pořád! Co tamten, jak ho holky dřou?“

„Nějakej panskej synáček. Přitáhli ho ti dva jezdci; zkoušejí ho ukecat na Velký Zasvěcení, asi by na to měl, ale je tupej nebo jim tak docela nevěří. Popíchni ho trochu…“

„Víš o něm něco?“

„Jeho fotr je bohatec, ale děsně mu sedí na prachách. Mladej ho šíleně nenávidí; fotřík mu zakázal dělat další dluhy. Taky ho nechala nějaká holka, nejspíš pěkná rajda…“

„Hm… Tak jo.“ Bello se odvrátil, ale Madame ho zadržela:

„Bello, už jsem ti chtěla říct: dohlídni na ty svý mizery, ať to neflákají! To nejni žádný uctívání Astarté, ale kašpárkový divadýlko. Zákazníci platěj, musej taky něco vidět, ne?“

„Zatím platěj bídně - tak co by chtěli?“

„No jo, to je jasný… ale aby to nepřehnali! Dneska v noci se mně zdálo, že mě předhodili lvům; asi vsadím do Lotynky dvanáctku a čtyřicet dvojku. Co ty myslíš?“

„Že jseš pitomá a v Lotynce jakživa nevyhraješ.“

„Ale lev? To je přece jasná dvanáctka!“

„Hm… kolik těch lvů bylo?“

„A sakra! To se musím podívat!“ Madame otevřela ohmataný sešit, označený jako Velký Persko-Chaldejský snář a začala hledat.

Bello se odebral do bazénu; zastavil na okraji a pozorně se zahleděl na to, co se tam děje. Jezdci laškovali s děvčaty, ale tři holky něžně pečovaly o hosta. Byl ještě poměrně mladý, leč značně vyžilý a vypadal na barového povaleče.

„Hej!“ zvolal Bello a ukázal na něj žezlem. „Předveďte mi toho vznešeného mladíka s tváří poloboha!“

Jeho velitelský hlas vyvolal patřičné vzrušení; všichni naráz začali kmitat a povaleč vykulil oči, protože postava v šarlatovém plášti a s maskou mu připadala důstojná.

Dvě dívky ho přistrkaly blíž; Bello si ho natočil do světla, aby na něj lépe viděl. Chvíli mu přejížděl po obličeji prsty.

„Ano, synu," řekl potom vážně. „Ve tvé tváři se zračí moudrost a vznešenost; ale též stopy tragického nepochopení, jímž tě až do této chvíle stíhal neúprosný bič osudu!"

Povaleč polkl dvakrát naprázdno a ohlédl se na jezdce, kteří ho sem přivedli a teď taktně setrvávali v pozadí.

„Mnoho tvých krásných snů zůstalo nesplněno," pokračoval Bello. „Ale je to tvoje vina! Málo jsi využil božských darů, kterými tě obdařil Baal Amroth za tvé příznivé činy v minulých zrozeních!"

„No, já…" řekl povaleč nejistě.

„Tvoje krásné naděje se obrátily v popel a prach. Shořely tvoje nádherné vzdušné zámky… cítíš se nyní sám a opuštěn, ale Paní Astarté trpělivě čeká, až odhrneš závoj své nevědomosti a klesneš u jejích lotosových nohou. Potom ti může projevit milost…"

„Totiž…" řekl mladík.

„Nuže - po čem touží tvé srdce?"

„Kdyby člověk aspoň věděl…"

„Člověk nemůže vědět. Já nevím, ty nevíš, ani sami bohové nic nevědí. Ví jenom ten, kdo nahlédne do hlubiny své duše!"

„Ale… mně nejde ani tak o duši… teda jako jde, jenže… já přesně nevím, co… spíš tak jako… že bych…"

„Dobrá, jdi a uvažuj. Až dojdeš osvícení, přijď; nahlédneme do nezbadatelných tajemství hvězdných drah a poznáme, jaký osud je ti přisouzen. Láska, bohatství i prokletí se odrážejí v sedmi sférách nebeské klenby; stačí jen umět je přečíst…"

Bello se otočil a vznešeně odcházel; mladík však zvolal:

„Pane! Mohl byste…"

Velekněz se vrátil. „Sluší se, abys mi tykal a oslovoval mne Mistře!" poučil mladíka pokorně, leč důstojně.

„Ano, ovšem. Tedy Mistře, mohl byste… bys mi zjistit z těch hvězd, kdy se dočkám… dědictví?“

Bello uchopil jeho ruku a chvíli pozorně studoval čáry v dlani. Pak si zakryl rukama tvář a mumlal tajemná zaklínadla.

„Vidím starce, jehož tvář je plná vrásek a srdce plné zla. Kdysi jej zklamala láska k nějaké ženě; proto nyní nenávidí ženy, zejména pak ty krásné. Způsobilo mu zvrhlé potěšení, že také ty jsi byl postižen ženskou proradností!“

„E… he!“ řekl mladík obdivně.

„Přesto, že se jeho srdce zachvělo spokojeností, hrabivá ruka se neotevřela; považuje tě za nezodpovědného, nezralého, slabého. Nevěří, že jsi schopen zacházet s penězi moudře a zodpovědně!“

„To je pravda! Říká, že jsem flákač!“

„Ale dal ti možnost projevit svoje schopnosti? Svěřil ti řádný díl ze svého majetku, abys jej rozmnožil a vzdělal?“

„Samozřejmě, že ne! Sotva mi dává kapesný…“

„Je zlý a zatvrzelý. Při tom však hluboce nešťastný. Touží, abys jej miloval a projevoval mu synovskou úctu.“

„Jemu? Té staré vysušené mumii? To bych radši…“

„Polib ruku, která tě trestá. Nahlédni do svého srdce a pokus se přiznat mu, že měl v mnoha případech pravdu. Zkus ho obejmout, pokleknout u jeho nohou a smířit se s ním…“

„Myslíš, že by to pomohlo?“

„Já nejsem tvůrcem tvého osudu, synu. Jsem jenom mluvčím Paní; ona rozhoduje. Jdi - a přemýšlej!“

Bello se znovu otočil, ale mladík ho znovu zavolal.

„Mistře - myslíš, že bych měl dát Paní Astarté nějaký dar?“

„Má Paní netouží po tvých darech, ale po tvé lásce! Můžeš její oltář zasypat zlatem; a stejně nedosáhneš výsledku. Avšak

zkus se k ní připoutat svým vroucím srdcem a jistě tě vyslyší!“

Bello konečně odešel; dívky se opět ujaly mladistvého povaleče, zatímco on začal usilovně vyzvídat na jezdcích, jak to velekněz myslel s tím netoužením po darech.

„Je to svatý mnich,“ vysvětlil jeden. „Jakýkoliv dar mu dáš, on jej okamžitě předá bohyni a zapomene na to!“

„Ale… pomůže to, když jí něco obětuji, ne?“

„Co já vím? Pár lidí to zkusilo a vydělali na tom…“

„Jenomže - ti byli zasvěcení.“ připomněl druhý.

„Zasvěcení? Jak?“

„To je takový obřad. Bubny, píšťaly, magické ohně… očistí tě ohněm a pak ti na oltáři nabídnou kněžku. Do jejího těla vstoupí samotná Paní Astarté a ty se s ní miluješ…“

„Počkej… před lidma?“

„Před věřícími. Proč ne? Je to mystérium…“

Bello pokrčil rameny a nechal je být.

„Tak co?“ ptala se Madame, pokuřujíc z dlouhé špičky.

„Vypadá to nadějně. Ale je tupej.“

„Bída s nouzí, vím. Poslechni, nebude se zlobit?“

„Kdo jako?“

„No ona! Paní Astarté… že jí takhle vymáháme peníze!“

Bello se hluboce zamyslel, pak zakroutil maskou.

„Ne - myslím, že na nás se zlobit nebude.“

Zrzka otevřela oči, když ulehl vedle ní. „Co je tam?“

„Pusto, prázdno, klid. Nevzrušuj se.“

„Musím se vzrušovat, když je to můj podnik. Neměla bych vstát?“

„Když myslíš, že tím něčemu pomůžeš…“

„Když jsme to rozjížděli, sliboval jsi mi, že se lidi jenom pohrnou. Vydali jsme spoustu peněz za přestavbu, kostýmy,

najali další lidi; to všecko stojí peníze! A kšeft: žádnej!“

„Neremcej! Pořizovací náklady se už dávno zaplatily; kromě toho jsme za většinu toho ještě pořád dlužni. Nevylučuju, že zůstaneme hodně dlouho, ne-li věčně.“

„Ale takhle to dál nejde! Každej den ti to říkám!“

Bello to nehodlal komentovat; zavřel oči.

„Proč vlastně nechodí tamti - z pevnosti?“

„Jezdci? Nepotřebujou to.“

„Nevyznám se v nich. Chápu, že se jim nechce za nic platit, ani to od nich nikdo nežádá. Voděj zákazníky, ti za ně platěj, to je taky v pořádku. Škubou je v herně, sázkama na jejich souboje, teď se chystají zřídit koňský závodiště. Ale…“

„Ale co?“ zamumlal Bello.

„Pořád mi není jasný: berou to vážně nebo si dělají psinu? Když je to pro ně jen bouda na lidi, proč se kvůli nějaký Astarté mlátěj, až z nich stříká krev? Já vím, někdy je to šťáva, ale přece jsem už některý ošetřovala…“

„Někdy to nezvládnou.“

Zrzka vylezla z pelechu, sedla si před zrcadlo a prohlížela se se záměrem vylepšit přírodu.

„Bude válka, Bello?“ zeptala se, když si malovala oko.

„Kvůli tomu jsme tady.“

„Já vím. Ale povídá se, že… jeden říká, že nebude, protože chlapi z řádu nahánějí Němcům strach. Druhej zas říká, že musí bejt, protože kdyby ne Němci, tak zaútočíme sami. Blbost, ne?“

„Těžko říct.“

„Ten váš řád by byl schopnej zaútočit? Na Říši?“

„Zaútočit armádou ne. Ale vydrancovat ji klidně. Mají takovou hru: už si dělej Německo na parcely. Každej dostane jedno město nebo okres a má za úkol je vyždímat. Podle řečí to vypadá, že se rozhodně ostýchat nebudou…“

„Kdyby ta válka nastala - jak budou bojovat?“

„Podle toho, co jsem viděl, stačí každej na deset nepřátel.“

„Ale občas padne i někdo z našich?“

„Nějaký neštěstí se může stát každýmu.“

„Tobě… by taky mohlo?“

„To víš; tam nahoře to mají všechno napsaný. Kdo, kdy a jak…“

„Já nechci, aby tě zabili, Bello!“

„Já to taky nechci. Jenom to neumím ovlivnit!“

„Nepovídej - ono by to šlo! Necpi se nikam dopředu…“

„Blbej snad nejsem, to víš! Jenomže, v takovým boji bývá asi pěknej zmatek; nikdo nemůže vědět, jak to dopadne.“

„Co s tím dělají oni?“

„Jim to žíly nerve; když padnou, zkrátka odejdou. Většina věří, že se po krátký době narodí znova a v lepším postavení.“

„Jejich zvyklosti na to vypadají! Ty tomu doufám nevěříš!“

Bello si v rozpacích zapálil cigaretu. Zrzka se nedočkala odpovědi, kterou očekávala, takže se k němu otočila.

„Ty doufám nevěříš na nový zrození?“ zvýšila hlas.

„To víš, že ne.“ zabručel konečně.

„Všechny tady už pobláznili!“ pokračovala, zatímco si líčila druhé oko. „Ta stará bréca celý dny vysedává ve svý cimře, pálí svíčky před svatejma vobrázkama a zjišťuje spirálou nebo pendlem, co byla v minulým zrození. Kdyby se zeptala, já jí to klidně můžu říct: byla zmije a otravovala lidi! Nebo ten netopýr, co vysává lidem krev! A ještě předtím stará čarodějnice…“

Bello usoudil, že je jeho povinností se zasmát.

„Holky taky! Chápu ty mladý, co přišly až teď… ale mý vlastní kamarádky snad berou moji funkci velekněžky vážně! Chodí za mnou a vyptávají se; dokonce mi nosí dárky a prosí, abych jim u Paní Astarté vymodlila nějakou výhodu. Chápeš to?“

Bello pronesl něco maďarsky; zdvořilé to nebylo.

„Kdybys slyšel, jaký blbosti požadujou! Zdraví, to chápu; aby nepřišly do jinýho stavu, je taky normální, ale má smysl dávat oběti, aby tetička někde na venkově natáhla bačkory a odkázala tý slepici domek se zahrádkou?“

„Asi se tam chce odstěhovat.“ řekl Bello.

„Co je mně po tom? Co já pro to můžu udělat?“

Bello rozvážně potáhl z cigarety. „To bylo to, o co jsi prosila včera večer? Jak jsi zapalovala ten svícen s pěti knoty?“

Zrzka sebou škubla. „Ty ses díval?“

„Jenom náhodou.“

Nechala svého malování. „Tak koukej: Nevěřím na žádnou Astarté ani jiný strašidlo, rozumíš? Když to ta holka chtěla, tak jsem provedla, co žádala, ale… nevěřím tomu! Nevěřím, chápeš?“

„Jo. Křičíš dost nahlas.“

„Nikdy mě nikdo nedonutí brát to vážně! A varuju tě: ani ty těm výmyslům nevěř! Jinak tě zničí!“

„Uklidni se. Proč tě to tak bere?“

„Protože vím, jak křičíš ze spaní! Co se ti to zdá?“

„Všelijaký blbosti. Neber to vážně…“

„Já to musím brát vážně! Takový hrozný věci…“

„Ty máš taky sny?“

Mávla rukou. „Samý nesmysly! Nic z toho není pravda…“

Bello mlčel a kouřil.

Zrzka přišla blíž. Usedla na postel a vzala ho za ruku.

„Nebo myslíš, že to nejsou nesmysly? Že nám to posílá ona?“

„Není žádná Astarté. Tak nemůže nic posílat.“

„Já vím. Ale tam, v Babylóně, ji uctívali. Já četla Bibli; tam se o tom hodně povídá. A viděla jsem toho… jejich kněze.“

„Raymonda? Není kněz.“

„Vypadá tak a chová se tak. Co teda je?“

„Jezdci vymysleli nové slovo. Zaklínač.“

„Co on je vůbec zač?“

„Vím já? Celý život studuje magii; kromě toho všechno možné. Postupem času si ze všeho ostatního dělá legraci. Teď povyrostl, co nosí rytířský kříž. Jenže tvrdí, že mezi jezdci jsou stovky ještě lepších, než je on.“

„Opravdu něco umí, nebo to jenom předstírá?“

„Jak to mám vědět? Učí ostatní, jak předstírat výsledky. Ale jemu samotnému to doopravdy vychází! Jeho klukům taky…“

„Začínám dostávat strach, Bello.“

„Já taky.“

„Je možné, že jsme se opravdu něčeho dotkli? Podívej, já jsem od malička v tom: vykládání karet, horoskopy, hádání z ruky… to všechno jsou věci, kterejma se živí ženský, co už by neutrhly ani ožralýho námořníka. Já to přece všecko umím taky! Jenomže…“

„Mně to povídej! Já jsem z cirkusu!“

„Není ještě něco za tím? Něco navíc?“

„Nemůžu ti to říct jednoznačně.“

„Ty té svojí Astarté věříš! Co víc: ty ji miluješ!“

„V mých snech je hrozně krásná…“

„Zničí tě to! Miláčku, nevěř jí: zničí tě!“

„Co vidíš ty ve svých snech?“

Objala ho a dala se do pláče. Dokonce doopravdy, bez ohledu na šminky, kterými si právě udělala oči. „Ty se kvůli ní

necháš zabít! Padneš proto, aby ses dostal do toho jejího ráje - a vůbec ti to nebude vadit!“

Objímal ji, líbal a ujišťoval, že to není pravda. Ale její slova byla jako jehly, které mu zůstávaly pod kůží.

Kde a co je skutečná pravda?

Julie přemýšlela. Trochu její meditaci kazil fakt, že při tom seděla na záchodě, ale kde jinde měla aspoň trochu klidu? A mohla tu zůstat jak dlouho chtěla, byla to kabinka na velkou.

Hygiena v pevnosti byla různá. Princezny používaly záchody pro důstojníky; pro mužstvo byly latríny, daleko horší a zbavené jakéhokoliv soukromí. Pro důstojníky byly rovněž umývárny, ale beze všeho přepychu, spíš staré a sešlé. Aspoň že tu byla sprcha. Mužstvo se sprchovalo jednou týdně podle rozpisu ve společné umývárně, která vypadala otřesně. Když se velení ujal Charry, vydal okamžitě všelijaké rozkazy k nápravě, ale moc se to nepohnulo. V současné době podléhala hygiena Almettovi jako náčelníkovi štábu. Ten vydával příkazy důstojníkům a poddůstojníkům a ti zase dalším, podle služebního postupu.

Když Jezdcům povolily nervy, rozhodli se postavit umývárny za pevností, dostatečně velké, ze dřeva a plachtoviny, a ze všeho dostupného. Samozřejmě tam byla taky dost velká sauna a sprchy. To vše postavili zajatci pod dozorem Jezdců. Tedy přesněji, Ještěrek. Když si na to Julie vzpomněla, smála se.

Ještěrky si začaly říkat holky, které v konečné fázi odjely na Ostrov a podle ohlasů se jim tam daří výtečně. Vesměs míšenky všeho možného, právně otrokyně řádu, s pochybnými doklady nebo zcela bez důkazu o své existenci. Jejich předkové byli zajatci nebo koupení otroci, na druhé straně taky vznešení rytíři, kterým se exotické dívky velice líbily a neměli problémy mít s nimi děti. Holky neměly problémy vůbec žádné. Jejich posláním bylo sloužit v řádových sídlech a v noci zahřívat lůžka vznešeným pánům. Dělaly to rády, neznaly nic jiného.

Když první várka odjela do Arminu, nahradila je nová sestava. Ty sice taky snily o tom, že odejdou do ostrovního ráje, ale nepočítaly s tím tak napevno, možná někdy v budoucnu. Jenomže nový velmistr Mario rázně vyhnal všechny princezny, a nebylo jasné, co udělá s jejich služebnictvem, takže si dívenky sbalily pingl a vyrazily do světa. Zase si říkaly Ještěrky, a přibraly podle zvyku všelijaké další, které neměly kam jít. Že jdou do boje, je zase tolik netrápilo, do první linie nepůjdou.

A těmhle dívčinám bylo svěřeno velení zajatcům. Důvod je jasný: byly daleko nelítostnější a nápadité ve vymýšlení ponižování a týrání ubohých vojáčků. Zajatce je třeba držet v podřízenosti, aby se přestali považovat za lidi a poslušně dělali vše, co jim nařídí. Kdyby jim velel bílý důstojník, mohlo by jim stoupnout sebevědomí a pokusit se něco usmlouvat; ale diskutovat s černou puberťačkou, vyzbrojenou dlouhým bičem, která nemá v úmyslu chápat jejich řeč? Marná snaha!

Jistě, mohli se vzbouřit. Tu holku by možná zvládli, ale pozor, jejím průvodcem je tygr a s tím nejsou žádné žerty. Má zuby a drápy a je hodně rychlý; a když člověk nemá žádnou zbraň, není radno ho vyzývat. Ty holky se s kočkami rády mazlí, a šelmy jenom vrní blahem. Takže pokusy o vzpouru jsou předem ztracené.

Někdy však mají taky dobrou náladu. To třeba navrhnou souboje; kdo má odvahu, může je vyzvat k boji, rukama nebo zbraní, jak chce. Soupeři dají jednu ze svých šavliček, ale ostatní stojí kolem, smějí se a fandí. Většinou holka vyhraje, je rychlá a cvičená, a když už nestačí, šlehne po soupeři bleskem, přímo z ruky. Ale když se zajatec dobře drží a tím jí poskytne zábavu, má možnost získat všelijaké výhody. Být velitelem ostatních není k zahození! A když dokonce vyhraje, dostane šanci.

Na co? Co nejvíc chybí chlapovi, okolo kterého pobíhají krásné dívky, ale on už dlouho neměl příležitost si na nějakou sáhnout? Ty holky mají rády sex a porážku považují za důvod, aby se vítězi odevzdaly. Je to trochu ponižující, musí se s ní milovat v přítomnosti minimálně jedné kamarádky nebo tygra, někdy taky mezi všemi ostatními, ale je to naplnění touhy.

Ony nemají vůbec žádné morální zásady, při první příležitosti se svléknou do naha, vyválí se ve sněhu a klidně v něm chodí bosé; říkají tomu termoregulace, ovládání tělesné teploty. Aby šetřily koně, vyberou si nějakého svalnatého chlapa a nařídí mu, aby je nosil. Ano, jako kůň. Někdy dokonce uspořádají dostihy, a chraň pánbůh toho, který prohraje. Nehledí na to, jak trpí, když mu za krkem sedí nahá holka a dotýká se ho částmi těla, na které by si tak rád sáhl! Samozřejmě to vědí, dělají si z toho legraci. Když budeš hodný, dovolím ti. Dotyčný je pak sice tak vysílený, že se sotva dovleče do tábora, ale je to zážitek.

A nejhorší je, když se práce zúčastní mladší sourozenci. Musejí tady být, kam by je dali, jejich právní postavení je ještě pochybnější než starších. Opět platí, že kluci jsou mírnější a méně nápaditi než holky; ty jsou vyloženě za trest. Jejich povinností je cvičit se v boji; pokud kluk dokáže porazit v souboji dospělého nepřítele, má šanci být zařazen mezi Jezdce. Neposlušný zajatec dostane pro výstrahu ostatním.

A to úplně nejhorší: všechny jsou čarodějky. Až doposud jsme nevěřili na čarodějnice, teď je vidíme před sebou každý den a nevycházíme z úžasu. Ty děti nikdy nechodily do školy; do nějaké se chystají, ale zatím se učí jedni od druhých. Jen tak bez sebemenší snahy se naučí číst (usilovnější i psát), chápat čísla, ovládat tělesné funkce, třeba zimu a horko. Co nejdřív se učí šlehat blesky, to milují, ale ne vždy na to mají dost energie. Musí trénovat, na sobě navzájem i na druhých. Nejlíp na zajatcích. Jsou kruté a zákeřné. Co všechno ještě umějí? Se zajatci o ničem nemluví.

Julie se oklepala. Už je tu dlouho, je na čase se očistit a jít. Nejlepší je, že všechny Ještěrky ji obdivují, přímo zbožňují. Stejně jako policie věří, že ukrátila život svého oficiálního otce, ale za to ji uctívají jako hrdinku. Kdo ví, kolik lidí ještě kde zabila! Sice to popírá, ale ověřit to nejde, leda by jí někdo prozkoumal mysl. To můžou jen starší čarodějky, žádná Ještěrka. Takže jí prokazují různé pocty a když něco řekne, můžou se přerazit, aby to splnily. Když s nimi jde do sauny, lísají se k ní. Doslova, chtějí se mazlit, zvlášť ty, co už jsou oholené a milují hlazení po hlavě. Jsou ještě děti. A pravda je, že Julie má děti ráda, stýská se jí po Janě, a když se některé

dítě přišmajchluje, prošlehává mu hlavu jemnými impulsy. Dítě vrní rozkoší a těší se, až v nestřeženou chvíli dostane pořádnou šlehu. Zařve, pak se rozchechtá a od té doby se ho Julka už nezbaví. Leda že ho vyšachuje nějaké další děcko.

Uvědomila si, že se usmívá.

Když se pak sprchovala, pouštěla si vodu na hlavu a prohrabávala vlasy, vzpomněla si, že jedna z nejčastějších otázek je, kdy se dá oholit. Děti by jí to nesmírně rády provedly třeba hned, těch kompletně oholených přibývá, je to pro ně hra. Tehdá ve Španělsku to nedopadlo, tady na to zatím nepřišla řeč. Ona to taky nejvíc chtěla Freya, kde jí je asi konec? Tehdy se Julie hodně těšila. Pak ji okolnosti donutily si hřívu pouze zkrátit a odnesla to psychickým šokem. Vlastně, co ji víc zdrtilo, ostříhání nebo všechno, co s tím souviselo?

Jsem ještě aspoň trochu hezká? Zrcadla tady taky nejsou. Bývala jsem krasavice, všichni kluci se okolo mě točili, holky mi záviděly… Všichni mě ujišťují, že mi ten nový účes sluší, ale co když mě jenom utěšují a za zády si ze mě dělají legraci? Šla bych dohola třeba hned, ale moje potrhlá sestřička by se toho chytila a taky si dala ostříhat ty blonďaté kudrlinky. To nechci, jsem ráda, že mám zase sestru, a tak krásnou a milou… Nebo že bych ji ostříhala sama? Někdy mě strašně štve! Ale ještě víc ji zlobí Tori, ještě větší blázen než my! Jenže Maryška se všemu jenom směje, ať se děje co chce. Smála by se, kdybych jí zajela do vlasů nůžkami? A oplatila by mi to? Určitě!

Julka vystoupila ze sprchy a třela se ručníkem. Při tom si vzpomněla, jak se dělá Zrcadlo: vrhnout impuls proti jakékoliv pevné ploše (svislé, samozřejmě), roztáhnout na plochu a držet. Učili nás to, později to dokážeme i jen tak ve vzduchu. Ale teď…

Vztáhla ruku proti zdi a šlehla impuls. Energie se rozlila po ploše a vytvořila cosi, co… nestihla zjistit co, protože zařvala leknutím. Tím se to zrušilo, ale klepala se jako v horečce.

Rychle se doutírala a vracela se do jejich pokoje. Radši se budu chodit sprchovat do společné lázně za pevností, tam je

vždycky někdo, kdo udělá nějakou legraci, aspoň nebudu myslet na pitomosti.

Do pevnosti jezdili různí lidé, ale chlapík, který přijel toho dne, vypadal divně a nepatřil k žádné naší skupině. Bránu zrovna střežili Poláci, za šelmy tam byl Tannarr; chlap se nepolekal lidí ani leoparda a sdělil, že heslo nezná a že chce mluvit jenom s majorem. Četař na něj začal štěkat, jak bylo obvyklé, a tahal z něj rozumy, načež muž řekl, že tedy chce mluvit s některou z pánových šelem.

To bylo tak neobvyklé, že jsem se na něj šel podívat osobně. Nebyl cítit nijak zvlášť příjemně, spíš bych mohl říct, že se mi nezamlouval. Neměl však žádnou zbraň a tak jsme ho nechali vejít. Sotva se dostal dovnitř, obrátil se na mne: „Poslyš, tygře, musím hovořit s tvým pánem, hrabětem de Guyrlayowe. Je to i v jeho zájmu! A rád bych, aby mne pokud možno neviděl nikdo ze zdejších lidí!“

„A proč by to tak mělo být?“

„Něco mu nesu, o čem by nikdo neměl vědět.“

„Ukaž mi to. Podívám se na to.“

Muž vytáhl z náprsní kapsy velkou obálku, z obálky svazek papírů a ukázal mi titulní list. Bylo na něm napsáno:

„Akční plán Operace Tygr - Charry de Guyrlayowe.“

„Umíš číst? Chápeš, co to je? Plán války proti tvému veliteli; potřebuje to dostat do ruky!“

„Ano, rozumím. Pojď tedy se mnou…“

„Už jsem ti řekl, neměl by mne nikdo vidět! Nesmějí poznat, že jsem cizí a že jsem tady!“

„Hm. Slawku, půjč mu svůj kabát!“

Muž se nasoukal do pestře pošité hazuky polského harcera a svůj elegantní plášť nechal u brány. Provedl jsem ho kolem baráků do našeho objektu, přímo k Charrymu. Nebyl to od něho špatný nápad, když někoho doprovázíme my, nikdo se neptá, proč to děláme. Každý ví, že nějaký důvod mít budeme.

Charry byl sám a zabýval se pročítáním knížky o vojenské taktice maršála Wellingtona, kterou si půjčil od Ettarda. Když jsem mu řekl o úmyslech toho muže, přivítal jej vlídně a řekl:

„Aflargeo, ať sem přijde Diana a Almetta!“

„Ne, prosím! Odmítám o čemkoliv jednat, pokud tu bude ještě nějaký člověk! Ten tygr může zůstat, ale žádní lidé!“

Charry s ním chvíli diskutoval, ale nebylo to nic platné.

„Přišel jsem vám nabídnout plán válečných operací proti vám! Tygr ho viděl. Prodám vám ho za sto tisíc marek.“

„Hm. To by mohl říct každý, uvědomujete si to?“ Charry se počal cvrnkat tužkou do dolního rtu, což je náznak přemýšlení.

„Ano, to by mohl. Ale tohle je kopie dokumentů generálního štábu. Pořídil jsem jejich opisy včetně jmen a razítek!“

„Jak se vám to podařilo? A kdo vůbec jste?“

„Jsem přítel jednoho úředníka z generálního štábu. Jméno by vám jistě nic neřeklo, to chápete. Potřebuji peníze.“

„Aha. Jaké mám záruky, že ty dokumenty jsou pravé? Že jste si je například nevymyslel? Nebo že mi je nechce podstrčit nepřítel? Uvažte, sto tisíc je hodně peněz a já nejsem bohatý!“

„Hrabě Guyrlayowe! Nechtějte, abych se smál! Záruku samozřejmě nemáte; jediný, kdo by vám to mohl zaručit, je polní maršál von Moltke, ale to už by pak ty papíry nebyly k ničemu. Já jsem obchodník a nabízím: sto tisíc za papíry. Nebo nic za nic.“

„Sto tisíc je moc,“ řekl Charry. „Uvědomte si…“

Muž ho poslouchal, dokud Charry přednášel svoji řeč na téma vlastní chudoby. Potom se pousmál: „Sto tisíc!“

„Ukažte mi ty plány,“ vzdal se Charry. „Alespoň část!“

„Část bych mohl.“ připustil muž. Vytáhl opět obálku a vyňal z ní jeden z papírů, který podal Charrymu. Charry jej dlouho důkladně studoval, uvažoval, kroutil hlavou a třel si čelo.

„Pokud je to falešné, pak si s tím musel padělatel dát dost práce! Dobrá, dám vám vašich sto tisíc…“

„Jenom bych prosil žádné šeky! Pokud možno použité bankovky v nejvyšší hodnotě sto marek. A různých sérií a čísel!“

„Vy si toho naporoučíte, člověče!“ vzkypěl Charry. „Myslíte, že si objednávám, jaké peníze mi mají dát moji nadřízení?“

„Apropó, abych nezapomněl. Vaši nadřízení se nesmějí dozvědět o našem malém obchůdku. Jinak by to samozřejmě dopadlo s obchodem i s námi dvěma dost špatně, to jste snad pochopil…“

„Nejsem padlý na hlavu.“ Charry vyňal z trezoru svazek bankovek a počítal je před ostřížím zrakem návštěvníka. Když odpočítal padesát tisíc, zarazil se: „A dost! Teď mi dejte ty plány!“

„Nebuďte pro smích!“ odtušil muž. „Máte tu tygra, kromě toho je venku celá posádka a já nemám zbraň! Nepodvedu vás!“

Charry to uznal a odpočítal zbylých padesát tisíc. Dostal papíry a počal je studovat. Muž chtěl odejít, ale já ležel mezi dveřmi, takže nemohl.

„Zdá se, že jste mne neoklamal. Konečný verdikt sice musí vynést můj náčelník štábu, ale zdá se, že jsou pravé. Jsem vám velice vděčen, pane. Aflargeo, můžeš ho pustit!“

„Těšilo mne, hrabě,“ usmál se křivě návštěvník. „Kdybych se případně dostal ještě k něčemu podobnému; mohu počítat s vaší štědrostí stejně jako v tomto případě?“

„Budou-li ty papíry stejně zajímavé jako tyhle - proč ne?“

„To mne těší. Jenom ještě maličkost: dávejte si pozor na svoje lidi. Máte tady přímo v pevnosti člověka, který donáší nepříteli. Pro jistotu ať mne vyvede ten tygr, abych se s tím člověkem náhodou nesetkal. Jinak vám přeju hodně štěstí!“

Vyvedl jsem ho zas stejnou cestou ven; on nasedl na koně a klusem vyrazil zpátky k městu. Vrátil jsem se k Charrymu;

tam už Almetta pečlivě zkoumal plány. „Jestli je to pravé, tak jsou to dobře investované peníze! Pokud ne - udělal jsi dobrý skutek…“

„Je to pravé a on je pravý německý štábní důstojník; bylo mi to jasné od začátku. Jenom jsem ho trochu napínal, aby měl pocit, že sto tisíc marek je pro mě hodně peněz. Snad jsem to nepřehnal.“

„Prostuduji si to důkladně, dovolíš? Nebo nejdřív ty?“

„Čtu radši detektivky, když to chceš vědět. Klidně si to vem, stejně je to…“ Charry mávl rukou.

„Radši bys šavli do ruky a hurá na nepřítele, co?“

„Blbost. Radši bych vytáhl plachty a zmizel z Evropy. Pořád mám dojem, že mi tu všechno jde na nervy…“

„Budeš se divit,“ usmál se Almetta. „Mně taky…“

Diana seděla v koutě sauny a naslouchala obšírnému líčení detailů manželské lásky Loba a Veroniky, jí samotnou podávanému k obecnému poučení, zvláště Julie a Maryšky. Účelem této činnosti byla předmanželská výchova obou jmenovaných, což všechny vdané dámy považovaly za nezbytně nutné; Julka a Maryška naopak rázně prohlašovaly, že nic takového zapotřebí není. Společně s nimi seděla Tori, kterou to naopak zajímalo víc, než je zdrávo.

Diana měla starosti podstatně závažnější. Už nějakou dobu byla nucena brát na vědomí, že jsou tu dívky podstatně odvážnější než ona, pokud se týče vlastního vzhledu. Například Veronika; nikdo se neodvážil pochybovat, že je nádherná. Valérie má prozatím normální účes, ale na těle se jí rozrůstá botanická zahrada květin existujících i zcela fantastických. Maryška zatím odolala všem drakům a jiným příšerám, ale červenobílého polského orla na rameně už hrdě nosí; na hlavě má korunu, v jednom drápu meč a ve druhém kříž Svaté Jadwigy. Pod orlem se tyčí věže Krakowského Wawelu; teď se chystá na druhé ruce výstavba chrámu na Jasné Hoře v Czenstochowé, ale ještě se nezačalo.

Pokud Diana definovala účes Valérie jako normální, byla nucena nějakým způsobem rozhodnout, co je tady ještě běžné. Sigrid splnila svou hrozbu a šířila mezi děvčaty vytváření obrazů mystického rázu z vlasů svých i cizích; s tím souhlasil rovněž Raymond a všichni ostatní čarodějové. Raymond dal navíc popud, aby se s vytvářením víc spěchalo; hotové a zasvěcené obrazy pak budou odeslány první lodí na Ostrov. Loď se připravovala, byla to jedna z Knassenových a její povinností bylo odvézt Olgierda, děti z nemocnice na Hůrce a další zájemce. Protože se však tito lidé na jednu loď nemohli vejít, navrhl Lobo použít ještě druhou, ozbrojený trojstěžník vévody d'Escambrray, který měl v krátké době připlout na pomoc.

Všechny dívky nadšeně souhlasily a dávaly se do práce; muži, zvláště jezdci, jim nosili svoje copánky a požadovali, aby byly zatkány do obrazů. Dívky často navštěvovaly jedna druhou, radily se spolu a vzájemně pomáhaly, což bylo v pořádku; horší bylo, že když jim něco chybělo, v průběhu práce bezohledně braly další copánky z hlavy té kamarádky, která byla zrovna po ruce. Zpočátku to nebyl problém, většina dívek měla dlouhé a husté hřívy, v nichž se tu a tam nějaký odstřižený pramen ztratil. Ale jako kácení lesa časem způsobí paseku, častější odstřihování copánků zanechalo svoje stopy, zvláště u těch, jejichž barva byla vysoce žádaná a které se moc nebránily. Třeba obě Wulffssonnovy se všemu jen smály a nevadilo jim, že je někdo odskalpoval na viditelných místech; stejně tak Tori jásala nadšením, kdykoliv mohla dát svoji kadeř komukoliv a kamkoliv. Denis měl situaci zjednodušenou tím, že už neměl co dát.

Diana zatím neprojevila výraznější souhlas ani odpor; neodmítla samozřejmě nikdy, když ji požádaly o kadeř, ale taky nechodila po kamarádkách a nevnucovala se. Byla rozladěná, ovšem nikoliv tak, že by jí něco vadilo. Spíš plánovala.

Objednala si míšenku, která se jmenovala Sinny a proslula jako zručná tetovačka; jinak působila dojmem spící panny. Panna ovšem nebyla a jestli potřebovala spát, bylo to proto, že v noci si moc neodpočinula. Ale chovala se decentně:

vstoupila, rozhlédla se a pak přistoupila k Dianě. „Jsem připravena.“ oznámila.

„Já taky. Počkej, vykoupu se a půjdeme…“

Jejich počínání neuniklo pozornosti ostatních; vyptávaly se, co si Diana chce nechat dělat a jak, ale nesnažily se jít s nimi, přihlížet a radit. Sinny byla známa tím, že má obvykle od začátku jasnou představu o výsledku, ale s oblibou začíná na několika místech současně a obraz začne být jasný až při dokončení. Dianu vlastně nikdo nepostrádal; bylo o ní známo, že se svými erotickými zážitky nechlubí ani je nekomentuje. Některé ji za to pomlouvaly, že je nafoukaná.

Julka a Maryška odešly po koupání do svého pokoje; Tori samozřejmě s nimi. Jejich pokoj byl výjimečný mezi ostatními, protože ani jedna nesplétala obraz; Tori se sice pokoušela je přesvědčit, aby s tím začaly (a použily zbytek její hřívy), ale sestry ji rozhodně odbyly. Julka byla rozladěná a nehodlala si přiznat, že příčinou toho je dlouhé mlčení Jana Dunbara. Nemohla mu nic vyčítat, tvrdě válčil přímo mezi nepřáteli, každou chvíli mohl přijít o život nebo muset prchat a bojovat. Nezdálo se, že by jí to přispívalo ke klidu.

„Já nechápu, proč se ty holky ze Španělska tak chlubí všemi svými milenci,“ potřásala zlatou hřívou Maryška. „Má to smysl?“

„Jsou rozmazlený a nafoukaný,“ rozhodla Julie. „Copak nechápeš, že se vytahujou nejvíc kvůli nám? V ničem jiným na nás nemají, tak ze sebe dělají hrozný hvězdy…“

„Nikdy s nikým spát nebudu!“ rozhodla se Maryška rázně.

„To říkáš špatně!“ upozornila ji Tori. „Až zkusíš, už nebudeš mluvit! Pojď se mnou, já ukážu, kterej kluk umí co nejlíp, jo? Třebas Martíno nebo Pepé…“

„Mlč, seš hloupá,“ řekla Maryška mechanicky. „Nemám tě ráda!“

Tori se jí okamžitě vnutila do náruče; činila tak způsobem, jakým se člověku vnucuje jezevčík. Maryška si zvykla objímat ji, hladit, líbat a mazlit se s ní, ale prozatím odmítala její pokusy o vzájemné sexuální dráždění. Tori to považovala za

výraz její dětské nezkušenosti, nezlobila se a naopak snažila naučit sestry, jak je to příjemné.

„Něco se chystá," řekla Julie. „Cítím to."

„Taky mi silně pomáháš," souhlasila Maryška. „Když se na tebe podívám, mám hned lepší náladu…"

„Něco na nás padá," souhlasila Julie. „Že bysme se vypravily do města a způsobily tam nějakou výtržnost?"

„Jedem!" vyskočila Tori na nohy. „Mám osedlat koně?"

„Tohle město jsme překorzovaly už stokrát a zbytečně!" řekla Maryška. „Zejména jeho zábavní čtvrť je… Ech!"

Tori pochopila, že výlet se nekoná; zasmušila se.

„Vzhůru do meditace," pravila Julka. „Na chvilku si lehnu a zkusím zjistit, co se děje. Chceš taky…?"

„Chtěla bych se podívat domů do Polska. Na Mazurská jezera, do Bialowiežského pralesa…"

„Stačí říct…" Julie Maryšku uložila a vzápětí uspala.

Tori se to nelíbilo; k meditacím necítila lásku, raději by si hrála reálným způsobem. Ale byla zvyklá poslouchat starší.

Julka ulehla a snažila se navyklým způsobem zbavit myšlenek, které by jí bránily v koncentraci. Ale nešlo jí to; pořád byla ještě rozladěná a cítila neklid, který jí bránil. Nepřicházelo do úvahy, aby se osvobodila od svého těla a vypravila někam do vyšších sfér; ježto to tělo nebylo v pořádku, cítilo jakési napětí, nemoc či nedostatek. Julie si nebyla jista, není-li to sexuální napětí; pokud ano, cítila se uražena, že ona, vznešená princezna z elfské krve, podléhá podobným nízkým pudům jako obyčejný smrtelník. Když si tu myšlenku uvědomila, ihned se začala kontrolovat a zbavovat se jich. Není přece elf, to si vyfantazíroval Denis pod vlivem hloupých řečí. I princezny mohou cítit touhy nižšího řádu a možná dokonce mohou mít špatnou náladu, nejsou-li v nějakém směru uspokojeny. S tím se ovšem nedá nic dělat a je nutno vyčkat, až to odezní. Myšlení vyšší - nižší je dualistické, v zásadě nesmyslné a je třeba se ho zbavit.

Tohle všechno věděla a uvědomovala si to. Přesto měla špatnou náladu a meditace se jí nedařila.

Tori mezitím usnula; z polospánku tiše kňučela jako štěně. Julka se cvičně pokusila dostat do její mysli, protože věděla, že tam získá potřebnou energii; jenomže myšlenky Tori byly asi tak stejně vznešené jako myšlenky zvířátka. Dokonce i spala jako domácí zvíře, cítila se dobře, jen když se mohla někoho druhého dotýkat. Taky měla ostřejší čich, sluch, zrak… jak vůbec mohl Tomáš Baarfelt přivést na svět něco podobného?

Ale Julka necítila vůči Tori odpor ani nechuť, naopak milovala ji jako bytost slabší, v podstatě bezbrannou. Mnohé z jejích činů by jiné neprošly, aspoň u Julky ne; Tori však byla její milovaná sestřička. Stejně jako Jana. Stejně jako Maryška. Stejně jako Magda - jestlipak ji někdy uvidí?

Najednou si vzpomněla na otázku, kterou položila Jana kdysi ve Španělsku, zda by si mohli založit vlastní řád elfové a trpaslíci, když mohou šelmy. Ale Jana přece v tu dobu vůbec netušila, že rod Baarfeltů může mít něco společného s elfy! Snad ani nevěděla, že takoví tvorové existují, zaslechla to někde a zeptala se, protože… protože - proč?

Julie vstala, umyla si obličej a rozhodla se zanechat meditace. Tori se probudila na první dotek a teď sledovala její počínání, připravena jít s ní kamkoliv a pomáhat jí. Julka pokrčila rameny a vydala se nejistě chodbou.

Pak si vzpomněla na Dianu a její tetovačku Sinny. Touto dobou by už mohlo být něco jasné; zamířila tedy k jejímu pokoji.

Diana ležela na gauči a Sinny jí přičinlivě píchala jehličkou do lýtka. Porůznu po těle bylo naznačeno několik obrazců, ale ani při nejlepší vůli Julka nemohla pochopit, co to bude.

„Jak to vypadá? To bude jeden obrázek nebo víc?“

Diana pokynula, aby si Sinny oddechla.

„Jeden - ale pořádnej,“ smála se. „Už mi rozumíš?“

„Ne… Vidím, že kolem kotníku máš nějakýho hada, ale…“

„Ten nebude jenom kolem kotníku. Na palci nohy má konec ocasu. Hádej, kam půjde potom…“

Julka si ji rychle prohlédla. Došlo jí to hned: had se plazil vzhůru po lýtku, obtáčel stehno, přes hýždě se dostal až k pasu a tam se opět ovinul jako zdobený opasek. Ale potom…?

„Potom to vezme bokem na rameno, aby nenarušil ostatní kresby. Můj hadík je dobře vychovanej…“

„No dobře… ale kde bude mít hlavu?“

„Kde bys myslela?“ blýskla Diana očima. „Hlava má být na hlavě!“

„No ale to by… to by ses musela ostříhat!“

„V tom je právě ten vtip! Je na čase, ne?“

Julka zrozpačitěla, tak jí Diana počala líčit detaily svého hada: šupiny budou mít zlatou barvu s ozdobami v červené, zelené a černé; na zádech má mít kostěný hřeben, na hlavě korunku a v otevřené tlamě dlouhé ostré zuby. Bude krásný.

„Potom to ale nebude žádný skutečný had!“

„Je pravda, že to nebude ani královská kobra Ureus Egypťanů, ani Ánanta Šéša Indů; ale Sinny ví, jak má vypadat…“

Julie si to zkusila představit. „Bude královský…“ zašeptala.

Diana ji objala; od chvíle, co přišla Tori, se stávalo častěji, že se dívky mezi sebou objímaly.

„To se ale těžko stihne za jeden den! Taková kresba je dost náročná… a taky… ta hlava!“

„Já vím. Ale Sinny mi slíbila, že se bude snažit.“

„Nebude mít Charry nějaké námitky?“

„To je právě mazaně vymyšlený do detailů! Dneska jsme začaly; ve vhodné chvíli mu to naznačím a vymůžu si souhlas;

potom už mu nezbude nic jiného než souhlasit i s dokončením…“

„Myslíš, že ti dá souhlas s něčím, od čeho neví podrobnosti?“

„Normálně ne, na to je moc chytrý. Ale já to s ním umím…“

Julka se ušklíbla koutkem úst. Pořád ještě se objímaly a tváře měly přitisknuté k sobě; teď Diana zašeptala: „Nemysli si, že neovládám ty hry, kterými vám krmí uši Veronika a ty ostatní! Já náhodou taky umím přinutit chlapa, aby mi schválil cokoliv…“

Julka si jenom povzdychla.

„Neboj se! Taky na tebe dojde!“

V tu chvíli se Julie rozplakala; Diana si přitiskla její hlavu na prsa, probírala se prsty v krátkých kadeřích a těšila ji. Tori zakňučela jako zatoulané štěně a obratně se nasoukala mezi ně, aby se taky mohla mazlit.

Jenom Sinny zůstala sedět u svého nářadí, kontrolovala ostří tetovacích jehel a oči jí blýskaly.

Láska Maryšky

Lidí v pevnosti neustále přibývalo. Někteří sice odjeli, třeba studenti; Nikodém de Berry navíc se srdcem zcela zlomeným, neboť pomýšlel na Veroniku a nemohl pochopit, že neuspěl. Také jeho spolužáci s úžasem vzali na vědomí, že pro princezny zřejmě jedna noc lásky nic neznamená; nehledě k tomu, že bylo těžké posoudit, zda se ta noc skutečně odehrála či to byl jen přelud vyvolaný hypnotickými pokusy. Rovněž Obo zmizel, aniž kdo zjistil kdy, jak a kam se ztratil.

Vítek Jeřábek zajel na Hůrku a posbíral tam všechny bojeschopné jedince; ostatní poslal pod vedením Olgierda do přístavů, aby byli odesláni do Arminu. Během naší nepřítomnosti přibylo mužů, žen i dětí z Polska; všichni chtěli bojovat, nejradši hned. Snad největší touhu po pomstě projevovaly dospívající děti, paradoxně víc děvčata než kluci; všeobecně soudily, že takový boj nepřežijí a je jim zcela lhostejné, co se s nimi stane. Dospělí přece jen měli určité představy, že by mohli odejít na bájeslovný ostrov Armin a tam založit novou existenci; mladým to bylo fuk, jejich cílem bylo padnout ve službě Bohu.

René le Mogniére, generál a velkokomthur řádu Černé Lilie, čiperně postřehl svou šanci. Velmistrem (a vrchním velitelem) řádu byl Denis, ale ten trávil většinu času se svými skvělými sestrami; vyhovovaly mu svými zájmy i inteligencí, zatímco René byl při vší oblíbenosti dost jednoduchý. Šahina vídal častěji, ten totiž nesmírně obdivoval Tori a vyhledával ji kde mohl. Tori ho ovšem nebrala moc vážně, byl na ni příliš mladý; ačkoliv jisté náznaky, že ho časem leccos naučí, tu byly. Dospělí se tomu smáli a tatínek Ba M'Burru nadšeně souhlasil.

René odkoukal od Raymonda a jiných předních jezdců vznešené způsoby: od děvčat si nechal udělat parádní cop a vyholit zbytek hlavy, dal si propíchnout uši a nosil v nich nápadné náušnice, samozřejmě každou jinou, taky kočičí ouška a v nose zlatý kroužek - za co si pořídil skutečné drahocenné šperky, zůstávalo méně informovaným záhadou,

protože oficiálně žádné příjmy neměl. Když si nechal nasadit ozdoby i do obočí, už vyvolával pozornost. Na Sigrid škemral a vnucoval se tak dlouho, až vysomroval tygří maskáče, dokonce mu je dívky upravily, aby mu seděly; chodil pak po táboře s mečem za opaskem a působil dojmem, že velitelem posádky je ve skutečnosti on.

Zejména na nejmladší bojovníky z Polska měl magický vliv: když je uvítal a slíbil jim svoji pomoc a protekci, byli ochotni pro něho udělat cokoliv. Vhodným způsobem jim naznačil, že mají obrovské štěstí, že se s ním znají, neboť je důležitý štábní důstojník, nepřekonatelný šermíř, nelítostný zabíječ nepřátel a znalec magie, jemuž není rovno široko daleko. Ochotně a rádi mu podlehli, dali se do Černé Lilie a těšili se na válku.

Mnohem menší úspěch měl s Ještěrkami. Neposlouchaly nikoho, tak proč by měly nějakého pochybného generála? Ony znaly řadu skutečně významných komthurů a rytířů, některý byl možná jejich biologickým otcem. Jsou otrokyně řádu, to stačí; samy se rozhodnou, co chtějí a kdy to budou realizovat.

Z Uher dojelo dvacet husarů s těžkými ohnutými šavlemi; jen co dorazili, zalezli do bud a tam si topili jako o závod, i když už dávno nemrzlo a sníh spíše tál. Dalších dvacet přišlo Slováků, Born z Prahy poslal třicet Čechů; ti svou přirozenou inteligencí rychle ovládli tábor a zabrali téměř všechny technicky důležité funkce. Mezi východoevropskými dobrovolníky velmi často vznikaly opravdové hádky a tak tak že neskončily hromadnou rvačkou.

Z Francie přišla děla chvalně známé značky Krupp; Charry je dal instalovat na hradby a ta menší položit na sanice namísto kol. Taky jsme různými cestami dostali pár nových kulometů a zásilku vojenských pušek, přímo z Německa. Platila banka Löwenbeck našimi kvalitními markami, jejichž výrobce se mohl strhat, jak rychle cvakal svým strojem.

Konečně jsme obdrželi zprávu, že se blíží ten, jehož Veronika nazývala »korunou tvorstva na Zemi«: vévoda Miguel d'Escambrray se svými vybranými jezdci. Až po naše hranice se dostal vlakem, který mu speciálně přistavili v přístavu Haagu; další speciální vlak mu vezl z Francie koně

a některé části armády. Na našich hranicích vlakvedoucí rázně odmítli jet dál, takže Estragonova armáda nasedla na koně a vyrazila i s velitelem po svých.

Byl jsem samozřejmě při tom, když jsme ho vítali; už zdálky jsme viděli dlouhého hada zvláštně vystrojených mužů, který za kvikotu píšťal a rachotu bubnů postupoval vzhůru na kopec. Dívky stály hned u brány a navzájem si vyměňovaly pikantní podrobnosti o vévodovi; soudil jsem, že pravda bude tak třetina.

Musí se uznat, měl smysl pro parádní entrée; to uznával i cirkusák Bellini a ten už leccos viděl. Napřed vjeli do brány černě odění gardisté s ručnicemi u sedel a šavlemi u boků, na vranících; bylo jich dvacet. Pak černý poddůstojník s korouhví: černou a červenou se znakem zkřížených seker. Další s dvojitou sekerou skutečnou, jako odznakem svého velitele. Pak dalších deset gardistů na vranících a konečně sám komthur. Vévoda d'Escambrray jel na černém arabském hřebci s dlouhou hřívou a ocasem splétaným do copánků, čabraka na koni byla černočervená a stejně tak řemení, pošité stříbrnými cetkami.

Vévoda byl navlečen do starobylého tepaného brnění s vysokým okružím, na které měla zapadat přílba; tu ale za ním neslo páže, a na přílbě byla černá a červená pštrosí péra na tři stopy dlouhá. Vpředu na pancíři se houpal komthurský kříž s rubíny, vzadu splývala černá kožešina himalájského medvěda. Sám vévoda byl vysoký a štíhlý, měl krásně pravidelnou tvář s ostrým nosem, vlasy černé jako uhel a dlouhé až na záda, vousy černé a stočené podle sikhského zvyku do copánků za ušima. Vedl svého divokého hřebce jistě a elegantně, oči mu jiskřily a jen když ho zdravili jásotem, velkopansky se ohlédl a lehce pokynul bičíkem ze slonoviny vykládané stříbrem a rubíny.

Za ním a za jeho černočerveným pážetem jeli bubeníci v bílých rukavičkách a pištci v rukavičkách bledě modrých, vesměs kluci, kterým ještě nepatřila do ruky zbraň. Bubeníci vyluzovali ohlušující rámus na bubny různého typu a pištci jim sekundovali nějakou divokou melodií. Pak už jeli ve trojicích jeho muži: Baskové z hor na hranicích mezi Francií

a Španělskem, Apačové z Mexika i Arizony, pralesní Indiáni z Jižní Ameriky vyzbrojení foukačkami, černoši z Jamajky, horalé z Afghánistánu, škrtiči z Kašmíru, zasvěcení bohyni Kálí, příslušníci horských kmenů na pomezí Barmy a Thajska. Mnozí neuměli žádnou kulturní řeč a vzájemně se nenáviděli z etnických či náboženských důvodů; ale komthur, který je posbíral na svých četných cestách, je dokázal udržet v šachu.

„Tak to je vévoda," řekla Veronika. „Jak se ti líbí, Maryško?"

Maryška neodpověděla nic. Valérie zato křikla na vévodu něco posměšného, on k ní obrátil oči a utkvěl na nich o chvíli déle než na jiných přátelích. Dokonce se možná i usmál.

„Obyčejný komediant!" usoudila Julie. „Že s sebou nevzal ještě slony a velbloudy! Jejich poháněče už má!"

„Vévoda Miguel d'Escambrray," opakovala Veronika. „Nejpyšnější a nejnafoukanější chlap, jakého země kdy nosila! Mistr evropského i asijského šermu, znalec thajského boxu, kung-fu, Zenu i Čchanu, indiánského kouzelnictví i černé magie. Jeho tvář je stejně krásná, jako jeho duše plná ničemnosti. Kdyby ho země v tu ránu pohltila, zbavila by se pěkného lotra!"

„Nevypadá!" podotkla Maryška. „Je hezký…"

„Ano, to potvrzuje můj názor. Jenomže to dělá schválně!"

Maryška se zatvářila nechápavě.

„Povídá se, že zaprodal duši ďáblu; ten mu za to dal nejvyšší inteligenci, přitažlivost a schopnost přemáhat jiné. Jenže také bezohlednost a krutost, která nemá obdoby… Jeho duchovní učitel hrabě Feroz je sám vtělený ďábel…" přidala se Florence.

„A to se s tím nedá nic dělat?"

„Jenom láska čisté panny by ho mohla zachránit! Povídá se, že kdyby se do něj zamilovala z upřímné lásky nevinná panna, mohla by ho vyrvat z ďáblových pařátů a…"

„Mlč, huso!" zakřikla ji Valérie. „Neposlouchej ji, Maryško; měla s ním nějaké problémy, tak je na něj

alergická!“

Maryška se tvářila nejistě; Tori začala cosi brebentit, ale než se jí podařilo pochopit smysl, Veronika ji odtáhla.

Charry a Almetta vítali vévodu na nádvoří; tam Estragon sesedl, zdvořile se jim ukláněl a podával si s nimi ruku. Jeho vojáci taky sesedali a hledali, kde se ubytovat; tím se vévoda nezabýval, jeho starost to nebyla.

„Tak co, jak se ti to líbí?“ usmíval se na něj Almetta.

„Abych pravdu řekl, představoval jsem si to líp! Tohleto je lupičské hnízdo a ne pevnost řádového komthura! Vyhodil bych to celé do povětří a postavil novou na zelené louce!“

„To je sice dobrý nápad, ale nemáme na to čas!“ řekl Charry.

„Výstavba pevností jako opěrných bodů je už beztak překonaná záležitost. Dnešní válečnictví preferuje masové přesuny velkých armádních celků; ale budoucnost je v malých, vysoce akceschopných skupinách. Proniknutí do týlu, překvapivé útoky na důležité cíle: nádraží, pošty, elektrárny, komunikační uzly. Když zlikviduješ pár míst, armáda se roztříští jako šálek čaje…“

„Šálek grogu by byl možná lepší,“ řekl Charry. „Musíš být pěkně zmrzlý po té cestě…“

„Hlavně v tom brnění; ale nemysli, že v tom jedu celou cestu až od hranic! Natáhl jsem si to před vjezdem do města, hlavně kvůli novinářům. Psychologická příprava; víš o ní něco?“

„Možná bych měl…“

„Neřekl bych. Proč je na hradbách tak málo vlajek? Copak tu není žádný šlechtic, který má vlastní standartu? Koukni, každému, kdo sem přijde, musí být okamžitě jasné, že se nám sešel výkvět evropského rytířstva. Lidé jsou v podstatě hloupí a zbabělí; když vidí něco, co přesahuje jejich chápání, vyděsí se. Potom stačí jen lehce ťuknout…“

„Vidím, že jsi zkušený voják…“

„Já nejsem voják. Jsem lupič a kořistník; taky sběratel. Sbírám vše, co má cenu: zlato, umění, historické pamětihodnosti, zbraně, koně i lidi. Když vidím něco, co se mi líbí, zmocním se toho. Já vím, cenné věci mi původní majitel obvykle nechce dát; tím zajímavější je o ně bojovat…“

„Na kamarádech to taky vybojuješ?“

„Vybojuju na nepřátelích. S kamarády vykšeftuju, vyhraju nebo získám jako dar. Hra je taky způsob boje! Zeptej se své ženy, jak Kuruovci vyhráli království na synech krále Pándua!“

„Co jsi přišel získat sem?“

Estragon se rozhlédl kolem sebe. „Ještě nevím, ale nepochybuj, že něco si najdu. Mí jezdci odvedou dobrou práci, ale ty nebudeš mít starosti s jejich zaplacením. Oni už si sami najdou, čím se odškodní…“

Blýskal očima i bílými zuby a snažil se být co nejpříjemnější; Charry ho představoval jednotlivým velitelům, pokud ho neznali. Tošio jediným pohledem zjistil, že Estragonův meč je katana velmi vzácné práce; Miguel se mu uklonil a pronesl něco japonsky, což Tošia potěšilo.

Zato kapitán Janssen nadšen nebyl; Estragona okamžitě odhadl na lupiče a vytušil, že s ním budou jenom potíže. Nemýlil se.

Jak už řečeno, choval se vévoda společensky; jenže náhle ze sebe vyrazil vzteklý výkřik, rozrazil skupinu důstojníků a vrhl se ke svému koni; vzápětí přivlekl za ucho René le Mogniéra:

„Co má být tohle? Řekněte mi, u všech ďáblů, co je tohle?“

„Patří k nám,“ řekl Charry nechápavě. „Co udělal?“

„Ještě nic; ale ochomejtal se okolo mého koně! Něco takového se ke mně přibližovat nebude - je to jasné!?“

„Pravděpodobně ho chtěl jenom odvést do stáje…“ řekl Almetta.

Estragon držel Reného za ucho a zvolna mu jím kroutil. René řval bolestí a svíjel se jako had.

„Mám oči a vidím; taky vidím, co je tohle zač! Šmejdí to po všech koutech, krade to a kouká, co by čmajzlo! Jestli se mi to ještě jednou připlete do cesty, tak to trhnu dveřma!“

A vévoda upustil Reného do kaluže nahnědlé tekutiny, kterou právě udělal některý kůň; ještě ho po cestě nakopl. Charry nad tím jen potřásal hlavou, René se po čtyřech odplížil do bezpečí, třel si ucho a skučel.

„Vévoda Estragon,“ pokrčila rameny Veronika. „Vždy zdvořilý, dobře vychovaný… laskavý zejména k poddaným!“

„To nechápu,“ řekla Maryška. „René mu opravdu nic neudělal! Co proti němu může mít? Že je Cikán?“

„Nedoporučuju, aby ses ho ptala. Můžu tě ujistit, že k tobě by se choval vlídněji, ale… jen do určité chvíle!“

Maryšku to docela zajímalo, ale dívky jí nehodlaly nic povídat. Naopak, každý měl spoustu práce s ubytováním tolika jezdců, takže musely pomáhat i princezny. Estragon se zatím dal provázet po pevnosti, všecko prohlížel a kritizoval. Očekávali to a nijak je to nepřekvapilo; ale choval se, jako kdyby mu to už patřilo.

„Večer se koná ples na vévodovu počest,“ řekla Valérie Maryšce. „Tam ho uvidíš v plné parádě!“

„Nevadí; on mě taky!“ rozhodla se polská princezna.

Dianu představili vévodovi taky, on už ji znal z voleb, takže se s ní pozdravil jen letmo. Veroniku, Valérii a ostatní zdravil jako kamarádky, na Julii si vzpomněl, Tori velkoryse přehlížel. Zato Maryšce se zdálo, že když mu ji představili, prohlédl si ji velmi pozorně, i když jen na okamžik.

„Poslouchej, děvče, tváříš se nějak divně,“ všimla si Veronika. „Pokud ti můžu dát dobrou radu, takhle se na Estragona nedívej! Jinak dopadneš dost špatně…“

„Co by se mi mohlo stát?“

„Jsi ještě dost mladá a nevíš, co je nebezpečí! Dokázala by ses bránit, kdyby třeba… chtěl použít násilí?“

„Nestarej se, jo? Nestane se mi nic špatného!“

Veronika nad tím tedy mávla rukou a šla se chystat na ples.

Vévodovi jezdci si zatím chystali ubytování; stavěli stany, přístřešky, boudy. Vehementně se při tom přeli a hádali se všemi ostatními, protože ten nechtěl bydlet vedle jedněch, tamten zas vedle druhých; všichni se znali a byli do jisté míry kamarádi, což neznamenalo, že se nemohou servat.

„Bude třeba vypustit je na nepřítele,“ soudil Almetta. „Ještě že je zima; kdyby spolu takhle tábořili za vedra, pomlátili by se nakonec navzájem…“

Charry neřekl nic; vypadal rozladěně.

„Tak co, líbí se ti Estragon?“

„Nepřipadá ti někdy zbytečně moc chytrej?“

„To ještě pořádně nezačal. Až si vezme slovo na válečné radě, neudržíme se smíchy. Jenomže, když něco řekne, tak je to pravda, bohužel. Jeho jezdci by se dokázali prosekat i do pekla…“

Charry mávl rukou a šel do svého pokoje. Objevil tam Dianu, která seděla před zrcadlem v předklonu, vraštila čelo a snažila se zahlédnout, jak se mění výraz hadí hlavy na jejím temeni.

„Ty se z těch svejch draků zblázníš!“ zavrčel na ni nevrle. „To teda byl zas nápad! Vypadáš jako blázen…“

„Prosím tě, pojď sem a dívej se, jestli hejbá jazykem, když já pohybuju kůží na hlavě, jo!“ řekla, aniž si všimla jeho zlosti.

„Nikdo nedokáže pohybovat kůží na hlavě!“ odsekl.

„To by ses teda divil! Trénuju to už chvilku…“

Skutečně k ní přistoupil, sevřel ji do náruče a políbil hada přímo na čenich. „Diano, já tě miluju; tak strašně a beznadějně, že jsem ti dokonce dovolil, abys ze sebe udělala zrůdu bez vlasů a s dračí obludou na hlavě, ale…“

„Tak moment!“ začala se bránit. „Především to není drak, ale docela obyčejnej normální hadík. Za druhý není pravda, že

nemám žádný vlasy; co je potom tohle?“ navinula si na dva prsty hřívu, která rostla hadovi z fantastické hlavy a splývala Dianě šikmo na krk; to byl nápad Tori, která jí taky stříhala a holila kůži po centimetrech, jak Sinny pokračovala s hadem. Všechny dívky tím byly unešeny; teď Sinny vytvářela něco fantasticky nádherného na těle Tori a chystala se na její hlavu.

„To je v pořádku, aspoň si tě mám za co podržet,“ popadl ji za hadí hřívu a skutečně jí zvrátil hlavu dozadu. Automaticky nastavila rty; potom potřásla hlavou a pozorovala, jak jí oháňka vlaje za hlavou.

„Krásný, ne? Až tohle uvidí Odilie…“

„Mám chuť nasekat ti na zadek; ale protože ho máš ještě celej rozpíchanej a vím, že tě bolest vzrušuje, tak…“

„Jenže, miláčku, mě vzrušuje víc věcí! Třebas když…“

„Já vím! Vzrušuje tě dotek všude, kde máš kůži tetovanou, oholenou nebo nějakou jizvu! Tak mi prosím tě řekni, kde na tebe mám sáhnout, abys hned nezačala být divoká!“

„Pár takových míst ještě je, přiznávám; ale neboj se, ještě chvilku a já se postarám…“

„Tak dost! Nebo nestihneme začátek plesu!“

„A musíme ho stihnout?“

O hodinu a půl později dřímal totálně vyčerpán po jejím boku, zatímco Diana si hrála s jeho vlasy. „Ano, s tvým účesem budeme taky muset něco udělat,“ prohlásila zamyšleně. „Ještě nevím, co to bude, asi se poradím s Tori; ta holka má přirozený smysl pro umění. Je z Baarfeltovské krve, co se dá dělat…“

Charry neřekl nic; dokonce ani nezabručel.

„Měl by sis nechat taky něco vytetovat!“ navrhla.

Zahučel: „Blbost!“ a obrátil se na druhý bok.

„Tygra!“ pleskla ho přes záda. „Pruhovaného na těle ještě nic nemáš! Nestydíš se? To seš císař?“

„Krucinál, nech mě!“ řekl, ale přece jen se probudil.

„Vstávej, miláčku! Musíme na ten ples!“ naléhala.

„Hm…“ řekl a posadil se.

Diana se šla spokojeně sprchovat; kromě koupelny v přízemí měli prominenti ve svých bytech sprchy, což zajistili usilovní zajatci. Někteří už pozvolna začínali nacházet v práci zalíbení.

Diana zas nalezla zalíbení ve střídavém sprchování studenou a horkou vodou; teď si ji s rozkoší nechávala dopadat na oholenou hlavu a zpívala si při tom.

„Miláčku,“ požádala. „Mohl bys mi přijít namydlit záda?“

Charry skutečně přišel; do sprchového koutu se vešli oba, ale museli stát hodně těsně u sebe. Namydlil jí záda, jenomže tam bylo zlaté, zelené, modré a červené tělo hada a vpichy ještě dost bolely; Diana se svíjela potěšením.

„Ještě! Mohl bys mě namydlit celou a pořádně?“

„Mohl - ale tebe to zase vzruší a co potom…“

„Čeho se bojíš? Určitě ne…“

O hodinu později leželi na kachličkách sprchového koutu a voda na ně pořád ještě tekla.

„Vidíš,“ řekla Diana. „Jak by ti teprv bylo příjemně, kdyby sis nechal tu hlavu oholit. Já nemyslím celou, jenom kousek… třeba střídat, jako má Aflargeo pruhy… co říkáš?“

„Mně je to už všechno jedno!“

„Vidíš, a mně ne. Já chci, abys byl co nejkrásnější…“

Vstal a otřepával se jako za starých časů v Arminu.

„Musíme na ten ples, ne?“ připomněl.

„To je fakt; podíváme se, jak tam běží zábava, ale já věřím, že se nenudí ani bez nás. Zajdeme tam, předvedeme se, ale potom se vrátíme zase zpátky. Noc teprve začíná a já…“

„Já ne! V žádným případě!“

„Nevadí. Řeknu Tori, aby si trochu pohrála s tou tvojí hlavou. Má hrozně jemné prstíky a přímo z ní srší energie.

Třeba nachytáš nějakou i ty a budeš mít ještě možnost…“

„Diano, já tě uškrtím!“ hlesl.

„Koukám, že se už začínáš probouzet.“ usmála se spokojeně.

Maryška se na ples strojila, jako by byl její první; ostatní princezny s ní sice hluboce nesouhlasily, ale byly ochotné jí ve všem pomoci. Společnými silami ji nazdobily do bílého kalhotového kostýmu se široce rozevlátými nohavicemi a rukávy; to vše bylo pošito pozlátkem a vyšíváním lidovými ornamenty, které si Maryška přinesla z domova. V souladu s její krásou to působilo úchvatně. Nikdo by se moc nedivil, kdyby se o ni chlapci prali.

Vévoda Miguel d’Escambrray se dostavil v kostýmu orientálního prince vyšívaném stříbrem a zlatem; základní barva byla černá, místy s červenými ozdobami. Byl krásný a vznešený, nicméně dívky se k němu přesto nevrhaly tak nadšeně jako k jiným řádovým rytířům. Valérie řekla, že dobře vědí proč.

Maryška se tvářila, jako by jí křivdili; nechápala, proč jí tak úchvatného muže rozmlouvají. Pokukovala po něm a přemýšlela, jak ho nejlépe sbalit; prozatím se bavil s Almettou:

„Nechápu, proč se Charry Guyrlayowe považuje za tak vznešeného, že se nemusí zúčastnit mého plesu! Pokud si vzpomínám, je tu hostitelem! Je snad místním zvykem vyhýbat se povinnostem?“

„Uklidni se, prosím tě! Když nepřišel, potom k tomu určitě má nějaký velmi závažný důvod!“ uklidňoval ho Almetta.

„Kdyby nebyl komthur, snadno bych mohl usoudit, že si právě teď užívá s nějakou ženskou! Avšak Guyrlayowe je znám tím, že má oči pouze pro svoji manželku; zajisté krásnou, avšak…“

„Já bych ho spíš podezíral, že pilně pracuje!“

„Nechť! Já se však budu bavit; například tančit. Je mi snad jako hostu dovoleno zahájit tanec?“

„Prosím, dělej si, co chceš…“

„V tom případě…“ Vévoda se orlím zrakem rozhlédl po sále; jeho pronikavé černé oči se zastavily na dívce v bílém se zlatými vlasy až na ramena. Vypadala z celé společnosti nejkřehčí, zcela bezbranná v tomto prostředí drsných a bezohledných.

Miguel d’Escambrray rázným krokem přešel sálem, rozhrnul lidi kolem a uklonil se před Maryškou Bialewskou. Ta se do něj ochotně zavěsila a ve chvilce kroužili parketem za nadšeného obdivu celého sálu. Maryška se ještě stačila hrdě rozhlížet; vévoda tančil stejně skvěle, jak skvěle vypadal.

„Společenské zvyklosti v této zemi se rozhodně nedají pokládat za uhlazené!“ pronášel hlubokým hlasem plným potlačované vášně. „Jak se zdá, budeme muset netoliko rozdrtit nepřítele, ale rovněž všestrannou nevědomost obyvatelstva, šlechtu v to počítaje!“

„Obávám se, pane vévodo, že vám dost dobře nerozumím,“ řekla Maryška poněkud v rozpacích. „Německy sice umím dost, děvčata se snaží naučit mě španělsky a italsky, ale přiznám se, že na tak vybroušené formulace nestačím…“

Estragon se zamračil. „Podle tváře jsem předpokládal, že jsi Baarfeltova dcera!“

„To ano; ale pocházím z Polska. To je…“

„Znám to území; navštívil jsem kdysi Kyjev, Wilno a Lwów, dokonce jakési směšné městečko zvané Sandomierz. Je to krajina zabedněnců, násilníků a opilců neovládajících svoje tělo. Těmto lidem se tuším říká kozáci - je to chamraď!“

„Ano, kozáci vskutku existují a bývali kdysi dávno příslušníky polského království; ale v této době patří do ruského carství. To je ovšem nijak neomlouvá…“

„To tedy skutečně ne!“ potvrdil Estragon se zuřivým zafuněním.

„Skuteční Poláci jsou však národ kulturní! Kdybys někdy přišel do Krakowa nebo Warszawy, to jsou města vznešená…“

Měl o tom zřejmě jakési pochybnosti, ale neřekl je nahlas.

„Čert vem všecky ty barbarské země divochů!“ pravil. „Dle toho, že jsi odtamtud urychleně odjela, usuzuji, že ani tobě se tam nevedlo tak skvěle, jak by se slušelo na tvůj stav a rod!“

„Přišla jsem dobrovolně, bojovat za svobodu své vlasti!“ řekla Maryška poněkud káravě.

„Bojovat? Jehličkou budeš bodat a náprstkem se bránit?“

„Umím zacházet také se šavlí; když vznešený vévoda dovolí!“

Estragon se usmál. „Nejen že dovolím; budeš-li chtít, poskytnu ti sám několik lekcí šermu, aby ses zdokonalila! A slibuji, že tě budu chránit a vynasnažím se nezasáhnout tě svou zbraní…“

„Tolik laskavosti jsem ani nečekala!“ vydechla.

„Nevadí; vychutnám si radši tvoji císařovnu! Povídají, že je dobrá v šermu i v ostatním bojovém umění; nevylučuji, že skutečně strávila nějaký čas v zenovém klášteře, ale…“

„Myslíš, že Diana neumí šermovat?“

„Chm! Blondýna! Jistě se domnívá, že to umí.“

Maryška se mírně urazila, taky je blondýna. Ale rozhodla se bojovat: „Co když tě přemůže? Co když je lepší než ty?“

„To se nemůže stát.“

„Proč by nemohlo?“

„Je to žena. Žena nikdy nedokáže přemoci muže.“

„Tedy… Takhle se mnou ještě nikdy nikdo nemluvil! Obávám se, že Diana by si podobnou urážku líbit nenechala!“

„Nevím nic o žádné urážce, panno!“

„V každém případě jsem se domnívala, že je zvykem vyjadřovat se o ženách poněkud uctivěji!“

„Kdyby ses laskavě ráčila zeptat kterékoliv z mých milenek, byly by nuceny potvrdit ti svojí ctí, že jsem se k nim nikdy nezachoval jakkoliv neuctivě; naopak každou jsem miloval a ctil pro všechny její přednosti! Avšak ctil jsem je

a miloval zásadně pro jejich vlastnosti ženské; nikoliv proto, že by přede mnou předstíraly, že jsou mužem!“

„O tom teda nepochybuji!“

Chvíli váhal, zda to má považovat za kritiku či lichotku; naštěstí ale dohráli, takže se uklonil a šel sdělit Almettovi několik vybraných jedovatostí ohledně zdejších poměrů. Maryšku obklopily princezny a potutelně se usmívaly.

„Tak co Estragon? Milej jako vždycky, což?“

„Není to tak zlý. Je takovej…“

„Nepřekonatelnej hulvát! Nedokáže dát dohromady větu, aby něco nebo někoho neurážel…“

„Ale ne. Je jenom upřímnej a nerad se přetvařuje.“

„To si piš! V životě mu žádná živá bytost nestála za to, aby se před ní aspoň na chvilku přetvařoval; aspoň natolik, že by se třeba choval slušně. Zvlášť ne ženská…“

„Tak pozor!“ vpadla Veronika. „Jedna jo; stará vévodkyně, jeho máma. Z té měl náhodou pořádný vítr!“

„Kdo by taky neměl? Stará paní na Escambrray byla čarodějnice vybraných kvalit: uměla uhranout dobytek, způsobit bouři či krupobití, za nocí lítala na koštěti a pila lidem krev…“

„Ale nepovídej! Byla to nesmírně laskavá a hodná paní, která léčila lidi v širokém okolí a…“

„Jo! Někdy taky na dálku, ani je nemusela vidět. Jenom takhle mávla proutkem, a dotyčnýho přestalo všechno bolet…“

„Navždy…“

„Před ním bys tohle neřekla!“

„Možná ne, taky mám ráda svůj život! Mečem by se do mě snad nepustil, ale třeba by stačilo, kdyby mi dal facku…“

„Co - on ženy taky někdy mlátí?“

„Třeba mu vysvětlili, že je rovnoprávnost!“

„Teď poslouchej, Maryško, to by tě mělo zajímat! Někdy dostane holka facku, když dost rychle nepochopí, co má udělat. Chápeš?“

„Ne. Co by měla…?“

„Lehnout a roztáhnout nohy. Nic jinýho od ženských nechce…“

Maryška zrudla. „Snad záleží taky na ní…“

„Jo. Než to dopoví, už ji má.“

„Snad nemůže hned chtít po cizí ženě…“

„Slovo nemůže Estragon nezná. Každá žena je povinná ho milovat, jak ho jenom uvidí. Nejpozději do pěti minut.“

Princezny zkoumaly, co Maryška na to. Maryška dlouho přemýšlela, vypadala nejistě a rozpačitě. Nakonec řekla: „Třeba je to proto, že ještě nenarazil na opravdovou lásku. Třeba se jen cítí sám a opuštěný… proto je tak zlý!“

Dívky si vyměnily pohledy. „No - je to jasný,“ řekla Veronika. „Komu není shůry dáno, tomu není pomoci.“

„Zamilovanost je dočasná zblblost,“ souhlasila Valérie. „Co třeba uvázat ji k židli a nepustit, dokud ji to nepřejde?“

„A víte co, dámy?“ vzplanula Maryška. „Starejte se laskavě samy o sebe! Já znám taky jedno pěkný přísloví: Kdo jinému jámu jámu, sám do ní sám!“

Pochopily to správně a uraženě se odvrátily. Ale vzápětí řekla Florence poněkud polekaně: „A jejda! Diana…“

Diana vstoupila rozzářená jako sluníčko, v oděvu nejspíš z rybářské sítě. Co to je za materiál a kde ho sehnala, nebylo známo, možná jí ho sehnal zásobovací důstojník Abraham. Došla zřejmě k názoru, že když už má hada od hlavy až k palci nohy, měl by být taky patřičně vidět.

Charry šel v patách za ní, vypadal unaveně a malátně, jako by do této chvíle usilovně pracoval. To také usoudil Estragon, který se rozhodl pro tentokrát se spokojit s císařovou omluvou.

„Bavíte se dobře?“ otázala se Diana téměř jásavě. „Promiňte, zpozdili jsme se trochu, ale ujišťuji vás, my jsme

se bavili určitě ještě líp!“

„To je pro mne nesmírným potěšením,“ procedil mezi zuby d’Escambrray. „Nicméně smím vědět, jaký závažný důvod vám mohl zabránit ve včasném příchodu?“

„Klidně můžeš,“ usmála se Diana. „Láska. Stačí?“

Estragon se nepřívětivě zamračil. Koukal na ni dolů, protože byla o hodný kus menší a viděl před sebou rozšklebenou hadí hlavu, která se mu ani trochu nelíbila.

Diana zahýbala kůží na hlavě. Had zamrskal rozeklaným červeným jazýčkem; kdyby ji napadlo zasyčet, bylo by to dokonalé.

„Šaškárna…“ zavrčel vévoda a zamračil se ještě víc.

„To taky. Inu, děláme co můžem…“

Vévoda pronesl něco v řeči Basků; takovému jazyku tu nerozuměl nikdo, dokonce ani Diana. Neznělo to moc zdvořile.

„Takovej had,“ pravila císařovna roztomile. „Má řadu výhod. Třeba se dokáže perfektně vlnit. A pohazovat hřívou…“ Aby to dokázala, pohodila hlavou a hadí hříva se zavlnila.

„Nikdy bych nepřipustil,“ pronesl konečně. „Aby moje žena někomu dovolila sáhnout jí na vlasy! Navíc takovým způsobem, který zcela popírá…“ Pohlédl jí do očí a zmlkl.

„Já vím,“ usmála se. „Tobě taky nesmí! Ale když to uděláme jako oběť a patřičným způsobem se chráníme…“

„Ty nemluv o ochraně!“ vybuchl; chtěl toho říct víc, ale pak si uvědomil, že všichni je poslouchají a dělají si z něj zřejmě legraci, takže ústa zase zavřel.

„Nechceš si radši zatančit?“ usmála se Diana.

Hudebníci pochopili a začali hrát; Estragon byl nucen tančit, pokud se nechtěl zachovat až příliš nezdvořile. Tančil dobře, daleko líp než Charry, a Dianě se to líbilo. Co se líbilo jemu, není příliš jasné; rozhodně nic z toho, co se dělo.

Smůla byla v tom, že všichni všechno věděli. Zejména princezny; energie se jak známo šíří ve vlnách a je vše prostupující, takže každá věděla, kde je Charry s Dianou a co dělají. Rozvoj magie znamená kromě jiného ztrátu soukromí; čarodějka při setkání nejdřív prosonduje náladu svého protějšku a zjistí každou výraznější odchylku proti normálu: náladu dobrou i špatnou, různá ovlivnění touhou, závistí, nenávistí; ty lepší dokonce dokážou podobné stavy mysli usměrnit nebo svést na jiné téma. Momentálně se to nadšeně učily jedna od druhé, takže jen začátečnice (třeba Maryška) neměly přehled.

Takže všechny věděly, že v současné době pociťuje Estragon silnou touhu po ženě. Zvláště po Maryšce; byla nová, líbila se mu a nebyla čarodějka. Když by na to přišlo, bral by i Dianu, ale vytušil, že by asi hned tak nepodlehla; kromě toho její vzhled a chování ho silně iritovaly. Diana to věděla a zkoušela ho něčím vytočit; což pro změnu bavilo všechny kolem.

Nezapomínejme, že také Estragon byl znalcem magie; vnímání ostatních byla jeho profese a nebylo snadné ho obelstít. To si uvědomovala Veronika, Valérie a všechny. Jeho převažujícím stavem mysli bylo překvapení, že tak ubohá chamraď jako ženy si vůbec dovoluje si o něm něco myslet. Snad nemusím zdůrazňovat, že všechny čarodějky vášnivě toužily po pomstě.

„Jak na něj?“ ptala se Veronika.

Valérie ukázala očima na Maryšku. Ta jediná nevnímala žádnou mimoverbální komunikaci, byla aktivně zamilovaná a tudíž naprosto vyřazená z činnosti. Ale vnímala slova; nebylo radno momentálně před ní něco říkat.

Vyčkaly, až Estragon dotančil s Dianou, vrátil ji Charrymu a dokonce poděkoval, ačkoliv se musel hodně přemáhat. Potom však poslušně udělal, co se od něj čekalo: rozhlédl se sálem a přišel si pro Maryšku. Ani se nemusel ptát, odplula s ním a ještě se šťastně usmála na Julii, aby se pochlubila.

„Chudák holka neví, co ji čeká,“ řekla Veronika. „Každá, která s ním něco měla, potom brečela. Tahle taky bude…“

„To bych jí nepřála!“ řekla Julka. „Přece jenom, je to ségra!“

Zatímco Charry byl malátný a unavený, Diana plná aktivity. Přišla k ostatním a zajímala se, co se děje; vysvětlily jí to velmi rychle, vzhledem k tomu, že stejně většinu cítila.

„Jak se dá zrušit takovej člověk?“ zajímala se.

„Těžko. Neustále se proti všemu chrání; navíc ho chrání řada všelijakých jeho Ochránců. Souboj s takovým chlapem je fuška, na to žádnej začátečník nestačí!“ řekla Valérie.

„Nehodíme si odbornej seminář?“ blyštěla Diana očima.

„Nejdřív pošli spát toho svýho chlapa,“ požádala Veronika. „Je tak ospalej, že i mně jde na nervy, a to dost vydržím…“

„No však!“ usmála se. „Kdybyste věděly…“

„Víme! Z tebe srší energie, že bys utáhla elektrárnu! Pak se někam zasunem a uděláme si maličkej dívčí mejdan…“

S tím všechny souhlasily a Diana skutečně doporučila Charrymu, aby si šel lehnout. To znamenalo, že oficiálně už nikdo nemusí na slavnosti zůstávat a kdo zůstane, může povolit uzdu svým pudům či vášním. Mnozí toho využili a šli spát; někteří ne sami.

Princezny zašly do kuchyně. Někdo by možná nepovažoval to místo za důstojné, ale jim se líbilo, měly tam leccos zajímavého či chutného (všechny byly mlsné). Valérie, Julie a mnohé další nepily vůbec alkohol; zato uměly vařit vynikající čaje. (případné zájemce odkazuji na Lexikon léčivých rostlin; má pět dílů a poznámky sester Mendozových se berou jako šestý).

„Povídejte mi chvilku o tom Estragonovi!“ požádala Diana. „Chci vědět, jaké jsou vlastně doopravdy jeho zvyklosti, náboženské přesvědčení, kam došel a tak…“

„Kvůli tomu tady jsme,“ odtušila Veronika. „Pro ty, co tak moc nechytají energie, jedu verbálně: Miguel je kacíř. Kdykoliv se pokusil něco studovat (donutili ho!), v průběhu učení ztratil zájem nebo učitel ztratil naději, že by ho něčemu naučil. Jediný, kdo ho snáší, je Feroz. Víte samy, jakej je.

Kromě řádovýho nemá jediný oficiální zasvěcení. Ani po něm netouží…“

„Proč to dělá?“

„Těžko říct. Naučil se nikomu nesvěřovat; možná se v mládí trpce zklamal. Možná v ženský, ale nevíme, jak to probíhalo. Nemá představu, co je to láska. Je v hluboký nevědomosti, pokud se týče spousty dalších věcí… vlastně čehokoliv dobrýho. Zato má aktivní znalosti černé strany. Celý svět útočí na něj, on to odráží a vzápětí kontruje sám. Obvykle úspěšně…“

„Takže po zlým s ním nikdo nic nesvede?“

„Podle některých znalců mu slouží všichni čerti, co jich jenom po světě je. Diano, tuším co chceš říct, ale neříkej to!“

„Ale, jen ať to klidně řekne!“ přála si Julka.

„Chce říct, že všichni démoni slouží Bohu; já vím. Tak dobře, speciálně vysvětlím Dianě: Ty jsi hinduistka a sloužíš Kršnovi. Miguel slouží Kálí, což je zuřivá forma Parvatí, miláčka Šivy, který je první ze služebníků Kršny. Takže, když on něco udělá, uctí tím svou Černou Bohyni, ta se vzruší, udělá radost Šivovi, ten naklape k Višnuovi a nahlásí, že se služba daří. Jasný?“

„Dokonale!“ usmívala se Diana.

„Takže je to to samý, ale…“

„Estragon má zkrátka delší vedení…“ řekla Julka.

„Jenomže: když někdo zaútočí na Estragona, jeho Kálí dostane vztek a seká to hlava nehlava. Navíc na něj nažene svýho Šivu, ten moc nepotřebuje; taky proto, že Estragon je jeho částečná inkarnace, to už je druhá ochrana. Šivovi slouží všichni démoni, protože je mocnější a démoni… zkrátka, stačí jen pomyslet na nějakej útok proti němu a v pekle už startujou stíhačky…“

„Co je to stíhačka?“

Veronika obrátila oči k nebi. „To je z takový jedný fantastický povídky o létadlech! Tam mají specializovaný létadla, který lidem házejí na hlavu bomby, další větší, co

přepravujou vojáky, dokonce celý auta; a jiný menší zas poletujou rychle a ty velký sestřelujou. Dost drsnej příběh…“

„Létadlo těžší než vzduch, to je vůbec možný?“

„Proboha, zabijte ji někdo, já na ni nemám nervy!“

„Klid!“ řekla Valérie. „Až všichni všechno pochopí, tak… teda zkrátka, Estragon je ze všech stran chráněnej legií pekelníků. Pokud k němu někdo chce prorazit, musí se nejdřív přes všecku tu pakáž prosekat, což obvykle nejde, protože sám je taky… Totiž, vznešeným bytostem nebeským je jasné, že vše je součástí vyššího plánu a vyšší spravedlnosti, tudíž se nestavějí proti našim marným pozemským hrám a sporům a berou to s klidem. Zatímco démoni myslí dualisticky v pojmech dobro-zlo a když postřehnou v jeho blízkosti dobro, tak ho zrušej nebo zprzněj…“

„A tak nám dneska v noci Miguel zprzní Maryšku…“

„Necháme ho?“

„Co můžem dělat? Ona mu viditelně podléhá…“

„Myslíš, že na ni použil nějakou magii?“

„Nemá to zapotřebí; podívá se na něj a je ztracená! Naopak…“

„A dost! Zrušte ho něčím nebo ho já zruším šavlí!“

„Stop!“ ozvala se Julka. „Ten Estragon dost pije, co?“

„Ani nedejchej! Taky dost vydrží…“

„Nějaký usměrňovací zásady mu nic neříkaj?“ bručela Diana.

„Pro něj existujou jen proto, aby je mohl porušovat!“

„Pozná, když mu něco nasypeme do vína?“

„Ty snad mluvíš z horečky, děvče! Je to mág: první co udělá, když dostane něco jíst nebo pít je, že to očmuchá jako vlčák! Pokud tam bude něco závadnýho, tak… Nepřej si vědět!“

„A když tam bude něco do plusu?“

Mezi princeznami nastalo vzrušení. „Jak to myslíš?“

„Existuje možnost… přenosu euforie. Posílení vlastních vášní, pudů a… zkrátka toho, co si přeje. Dokážeme to?“

„Na dálku? Přes alkohol? Ty ses zbláznila!“

Julka se rozpačitě stáhla, jenom se usmívala.

„Ono by to šlo,“ řekla Valérie. „Jenže by musel vypít kotel!“

„To Miguelovi nedělá problémy…“

„Sledujte: dostane skleničku. Bleskově prosonduje, zjistí, že je čistá. Ta sondáž je zároveň obětování, nejjednodušší, jaký je vůbec možný. Obětovat Kálí je stejně jednoduchý jako tý zdejší Astarté, je hodná a… Promiňte. Než se napije, zmagnetizuješ mu to víno… posílíš účinek. Bez doteku, jenom mentálně…“

„Pěkná fuška! A proti všem kodexům!“

„Ale možný to je!“

Bleskově se podívaly jedna na druhou. „Přípitek?“

„Zrušíme tím zároveň sebe, aspoň na dnešní večer!“

„Musíme to risknout…“

„Bude mít podezření!“

„Nebude, když začne Diana a Julka. Ty mají důvod…“

„Tak fajn. Do akce…“

„Stop. Tori, naklusej!“

Tori samozřejmě byla při tom a špicovala uši i mysl.

„Rozuměla jsi, o čem jsme si povídaly?“

„Jasně!“

„Jseš ochotná podávat skleničky? Pomoci jako obsluha…“

„Jasně!“

„Finta, víte? Je černá a Estragon si ji neprohlídne…“

„Vycítí, že je…“

„Určitě ne. Zvíře jako zvíře, nebude ji sondovat…“

Tori zablýskla očima a vyrazila první. Dívky, které roznášely občerstvení, velmi dobře věděly, že je prodlouženou rukou svých sester a ostatních princezen, takže jí naplnily sklenice dobrým vínem a vyslaly ji na plac.

„Julko, startuj!“

Julie přistoupila k Miguelovi, který právě přestal tančit; hned z něj vycítila antipatie, ježto ho rušila a nelíbila se mu, ale statečně to překonala a řekla: „Vidím, že si s mojí sestrou dobře rozumíte… ani jsem tě ještě nepřivítala…“

„Těší mě…“ zamručel jako medvěd probuzený v únoru.

Julka se rozhlédla a pokynula Tori, která pobíhala kolem se sklenicemi. Jednu vložila do ruky Miguelovi a sledovala, jak k ní automaticky přičichl a na chvíli ji podržel v ruce. Druhou dala Maryšce, které víno taky chutnalo. Třetí si vzala sama.

„Myslel jsem, že nepiješ alkohol!“ zarazil se Miguel.

„Nepiju… ale čas pokročil, Charry odešel… a taky…“

„Jo takhle!“ zašklebil se spokojeně. „Já myslel, že…“

Julka si s ním raději přiťukla. Při tom se zahleděla do jeho očí tak hluboko, jak jen to šlo.

„Na zdraví!“

„Na tvoje!“ odpověděl a vypil na tři loknutí.

„A už na sebe budeme hodný, jo?“ nastavila mu ústa k polibku.

Skutečně jí dal pusu; při tom dovolil, aby se dotkla prsty jeho šíje, což by si nepřítel dovolit nesměl.

Když odcházela, sledoval ji pohledem a šklebil se. „Sestřička! Dělá ze sebe svatou pannu, ale jen co šéf odejde spát, už z ní ta svatost opadává! Však jsem si to myslel…“

„Já nevím…“ zaváhala Maryška.

„Však uvidíš! Za chvilku se přijdou šmajchlovat i princezny! Čarodějky! Však já to vím dobře - jenom se vytahujou…“

Skutečně, přicházela sem Diana. Hodlala si vlastně promluvit spíš s Maryškou, ale když u toho Miguel byl, prohodila s ním pár slov podstatně laskavějších. Tori jim nabídla víno, takže si zase připili. Miguelovi to potvrdilo jeho předpoklady.

Valérii přivolal sám. Navrhl jí, aby se přestali na sebe mračit a tvářit se, jako by spolu v životě nic neměli; Valérie sice pocítila, že Maryška začíná úporně žárlit, ale sama se usmívala a svolila k usmíření. Miguel kývl na Tori…

Pro Valérii si přišla Sigrid; Estragon ji neznal, ale neměl nic proti tomu se s ní seznámit, zřejmě kvůli jejím zrzavým neteřím. Když přivolával obsluhu, jeho oči utkvěly na Tori a prohlédl si ji; bleskově ji chytil za rameno a zaryl dva prsty pod trapézový sval, což vyvolává dost silnou bolest, ale Tori nemohla dělat nic, aniž by pustila tác se sklenicemi.

„Heleď malá, tebe tu vidím nějak moc často! A podle vzhledu bych řekl… ty jsi ta černá Baarfeltova dcerka!“

„Ano!“ špitla Tori a v jejích zlatých očích se ukázal strach.

„Tak vida! To je od tebe hezký, že taky něco děláš, i když se počítáš k princeznám! Tak sleduj: od teďka budeš pořád připravená někde poblíž a jak uvidíš, že mám prázdnou skleničku, naběhneš a podáš novou, jasný? Protesty se nepřipouštějí…“

„Ano!“ kývla poslušně hlavičkou.

„No! Tak vidíš, že si tě ochočíme… Tak je hodná!“

„Ano…“ řekla do třetice.

Miguel vypil sklenku a vzal si další. „Tak - a běž pro další!“

Tori ulehčeně odběhla a Sigrid se jen usmívala.

„Vyřízeno,“ řekla spokojeně Valérie. „Teď už se nevykroutí!“

Měla pravdu; od té chvíle Estragon pil jednu za druhou, připíjel si s každým, kdo šel kolem a k půlnoci se už jenom potácel; na lůžko ho museli odnést.

A tak Maryška spala této noci sama.

Pochopitelně, vévoda nehodlal ráno vstávat na cvičení ani se zúčastnit přednášky; kašlal na obojí. Maryška ovšem na přednášce byla; po snídani se rozhodla vyjet si na projížďku, i osedlala svého bělouše a také sama se oblékla do slušivého bílého kožíšku; leopardí uniformu si hodlala nechat na pozdější cvičení. Když utahovala pobřišník, spatřila náhle ruku v černé rukavici, která jí hodlala pomoci. Vzápětí pronesl znepokojivý Miguelův hlas:

„Včera se nám večer poněkud pokazil! Musím se omluvit; zavinil jsem to já! Prosím, abys mi odpustila…“

Černý a červený vévoda stál za ní a opodál drželo páže jeho divokého vraníka. Maryška se na něho pěkně usmála: „Ale já se přece vůbec nezlobím! Byl jsi velice milý…“

„Opravdu?“ pousmál se. „Takovou chválu neslýchám často! Ovšem, všichni jsme se chovali velice… Ale jak vidím, ty se chystáš k projížďce! Dovolíš, abych tě doprovodil?“

„Je to mé nejvroucnější přání!“ řekla a svolila, aby jí pomohl do sedla.

„Abych nezapomněla,“ řekla, když už seděla na koni a shlížela na něj z výšky. „Slyšela jsem o tobě povídat všelijaké takové věci… slib mi, že se budeš chovat slušně!“

Vévoda na ni vycenil bělostné zuby. „Nevím, čemu říkáš chovat se slušně; ale když chceš, slíbím ti, že se tě ani nedotknu, dokud se nevrátíme do pevnosti!“

„To působí jako ujištění,“ souhlasila. „Tak jedem…“

Vyjela z brány a klusala několik kroků před ním; celá bílá, se zlatými vlasy, na bělouši, jenž radostně frkal. Zamířila obvyklou cestou k lesu, Estragon za ní; přes noc napadl poprašek čerstvého sněhu, v jasném slunci jiskřil miliardami odlesků. Miguel nebyl na sníh zvyklý a mhouřil oči, když ho světlo bolestivě bodalo do očí, ale Maryška se smála a s nadšením si prohlížela zasněžené jedle a borovice.

Zadržela koně a ukázala rukou: „Liščí stopy! Tam v tom údolí má doupě starý lišák! Stopovali jsme ho s bráškou!“

Miguel vytáhl kulovnici z pouzdra u sedla, ale zadržela ho.

„Ne! Proč chce pán zabíjet? On není přichystán zemřít!“

Zastrčil kulovnici a usmál se. „Ty nejsi zvyklá zabíjet, viď? Dokonce ani lišky…“

„Zabít nepřítele je něco jiného než zavraždit nevinné zvíře, které ti ničím neublížilo! Nevíš?“

„Jsi zvláštní dívka.“ ušklíbl se.

„Ty jsi přece té samé víry jako Diana; a Diana nikdy nezabije nic živého zbytečně! Říká, že… právo na život…“

„Život a smrt jsou jenom dva krajní body jednoho zrození. Ale není to začátek a není to konec. Vše stále pokračuje…“

Zasmála se a počala zpívat veselou polskou písničku o chytré lišce, která jde ukrást sedlákovi husu; do taktu bičíkem srážela sníh z převislých větví a bavila se, když napadal Miguelovi za krk. Estragon napřed nechápal, jak to s tím sněhem je; potom ale udělal z hrsti sněhu kouli, hodil ji na jeden zvlášť zasněžený smrk a smál se, když se celá ta spousta sesypala dívce na hlavu. Maryška se smála, ale přestala zpívat.

„Proč nezpíváš ještě? Máš krásný hlas…“

„Takhle bez kytary to není ono! Doma ti zazpívám…“

„Stačí to i takhle. Prosím tě!“

„Stejně nerozumíš!“

Neodpověděl; chvíli jeli mlčky, pak počala zpívat jinou, táhlou a vznosnou; její stříbrný hlas se nesl nad korunami zasněžených stromů. Escambrray naslouchal mlčky, s očima přimhouřenýma; tváří mu probíhaly nervózní záškuby. Ruce křečovitě sevřely otěže; prsty se zkroutily jako drápy dravého ptáka. Svlékl rukavice a hladil koně po krku, aby uklidnil nervózní chvění.

Na chvíli se ohlédla a zdálo se jí, že z jeho očí šlehají plameny - vmžiku je ale sklopil k zemi.

„Radši už nezpívej!“ řekl chladně.

„Hned jsem si myslela, že se ti to nebude líbit," zasmála se. „Bez kytary to fakt není ono!"

Vyjeli z lesa a před nimi se otevřelo rozlehlé údolí, na konci uzavřené hradbou nižších i vyšších pahorků; celé to údolí bylo porostlé zasněženými lesy, ve kterých se zdálo nebýt ani jediné lidské obydlí. Vršky, rovněž zalesněné, se táhly až do nedohledna, kde končil obzor v oceánu modra nebes.

Maryška ukázala bičíkem: „Tam je hranice! Odtamtud může přijít náš nepřítel. Tam na tom kopci mají pevnůstku…"

„Nic nevidím! Kde je to?"

„Špatně se díváš. Nakloň se ke mně… kam ukazuju!"

Nahnul se k ní; ucítil její vůni a zavřel oči. V příští chvíli jeho hřebec ulekaně odskočil, jak mu pán bolestivě trhl pramenem hřívy. Maryška se udiveně podívala na koně.

„Arabští koně bývají neklidní!" Seskočil, aby prohlédl postroj, na kterém se mu něco nelíbilo. Maryška rovněž sesedla.

„Na chvilku se projdeme…"

Udělala několik kroků a opět počala zpívat; její hlas se vznesl nad koruny stromů, zakroužil a letěl širou plání, nad mýtinami a hvozdy, až se odrazil od protějších kopců a vrátil se několikanásobnou ozvěnou. Miguel, odvrácený k ní zády, zabořil tvář do koňské hřívy a šeptal jakousi mantru; ale její hlas ho pronásledoval, neodbytně a vtíravě, volal, vábil… Miguel rozhodl nasednout a vrátit se, nechat ji tady, hnát se do pevnosti s větrem o závod, třeba zlámat vaz, ale…

„Tak jdeš nebo nejdeš?" vykřikla na něj; pak zpívala dál. Doběhl ji několika rychlými skoky.

Ohlédla se - a spatřila jeho tvář. Její hlas se zlomil, napřáhla proti němu ruce a něco říkala, v rozrušení polsky. Jenže taková reakce ho nezastavila, naopak. Chytil ji za ruku a obratně z ní stáhl hustý bělostný kožíšek. Kožich padl do sněhu, dívka vzápětí na něj. Křičela; ale Miguel ji udeřil hřbetem ruky přes ústa, až jí vytryskla krev z rozbitých rtů.

Bránila se mu, jak jen mohla; avšak nedokázala odolat jeho zvířecí síle.

Kabátek a kalhoty byly zapjaty zlehka a nebránily se dlouho; knoflíky většinou uletěly. Na chvíli odolávalo hedvábné prádlo, ale Escambrray si s ním poradil osvědčeným způsobem. Hedvábí není tak pevné, aby je nedokázal rozervat na cáry. Sevřel ji v náručí a ani si nevšímal, jak tiše sténá…

Když přišla k sobě, klečel Miguel vedle ní, odvrácen zády a nehnutě zíral do modré dálky; ruce měl složeny na prsou, na kříži s rubínovými kameny. Jeden z hrotů toho kříže poranil dívku na prsou… Chvilku tiše plakala a neodvážila se ani promluvit. Celé tělo ji bolelo, na rukou měla modřiny, jak ji svíral.

Roztřásla ji zima; prádlo bylo už k ničemu, ale svrchní oděv v pořádku, jen knoflíky většinou chyběly. Zahalila se do kožíšku a tiše, aby ji ani nezaslechl, přeběhla ke svému koni. Ani se neotočil; klečel tam nehybně, odvrácen zády. Chtěla nasednout; bělouš jí přejel růžovými nozdrami po paži a zafrkal, neznal lidská dramata a byl spokojený a šťastný. Maryška se zarazila v posledním okamžiku; obrátila se a vracela zpátky k Miguelovi. Obešla jej, pohlédla mu do tváře; jeho pohled byl skelný, z výrazu obličeje se vytratil všechen život. Pouze nezřetelný dech unikal jako pára z pootevřených rtů.

„Proč jsi to udělal?“ zeptala se ho, ale neodpověděl, nepodíval se na ni, nepohnul se. Teprve když vztáhla ruku a dotkla se jeho tváře, černé oči se vynořily z propasti zapomnění a otočily se po ní, jako by ji nepoznával.

„Nesplnil jsi slib, který jsi mi dal!“ řekla důrazně.

Neřekl ani slovo; sáhl jenom za opasek, vytáhl zakřivenou arabskou dýku a podal jí ji rukojetí napřed. Košili měl rozepjatou hluboko pod prsa, teď ji mlčky rozhrnul - a usmíval se.

Oba chvíli mlčeli; potom mu Maryška mlčky vrátila dýku.

„Zasloužím smrt!“ řekl hlubokým, temným hlasem.

„Ne!“ vykřikla a hodila dýku do sněhu. „Ale proč jsi tak… proč jsi jen na mne byl tak zlý? Proč jsi…“

Odpověděl dlouhou nesrozumitelnou větou ve své rodné řeči; pak si zakryl tvář. Maryška se odvrátila a opět šla ke koni; po cestě se rozplakala a pro slzy neviděla ani na cestu. Zabořila tvář do koňské srsti a plakala, dokud se jí nedotkla jeho ruka. Odstrčila jej, ale dotýkal se jí, hladil po vlasech.

„Odpusť mi!“ šeptal. „Pro všechno na světě, odpusť mi… zapomeň na to, má lásko, prosím…“

„Na to se nedá zapomenout! Ty to dobře víš…“

„Prosím tě! Snesu všechno, jen ne tvoji nenávist! Řekni mi, že se na mne nehněváš…“

„Nechci tě už nikdy vidět!“ Otřela si oči rukávem a nasedla; taky on. Vraceli se bok po boku mlčky, každý se svými myšlenkami.

Hned za branou pevnosti se rozdělili; Maryška zabočila ke stájím, ale nezavedla tam koně jako jindy; vrazila otěže zkrátka a bez vysvětlení do ruky Denisovi, který se tu poflakoval, a utekla do jejich baráku. Tam padla na svoje lůžko a rozplakala se opět hořkým, vyčítavým pláčem.

Nikdo tam nebyl; ale Veronika, která si povšimla jejího kvapného návratu, prohodila k sestře Valérii: „Jdu k ní! Zdá se, že se to stalo. Nesmí zůstat sama - znala jsem jednu, ta si podřezala žíly! Ty zůstaneš!“

Vtáhla se dovnitř jako had, temná a tajemná. Přistoupila k Maryšce, ležící zatím na lůžku, a přejela jí rukou po vlasech. Maryška zvedla hlavu.

„Varovala jsem tě!“ řekla Veronika. „Neposlechla jsi!“

Maryška vzdorně popotáhla nosem a utřela si oči. Zatajovat nic nemohla, poškozený oděv a rozbité rty mluvily za sebe.

„Dělala jsem, co jsem mohla, abych tě před ním zachránila! Ale tys mi nechtěla věřit. Teď víš, jaký je…“

Maryška skousla rozbité rty. Jenom se nedat zahanbit tou Španělkou! Jen nedat najevo…

„A co má být?“ řekla hruběji než chtěla. „Je to muž! Muži takoví bývají!“

„Bože můj! Všichni zdaleka ne! Řekla jsem ti, že Estragon je prudký a násilnický! A ty s ním ještě jedeš na vyjížďku! Sama sis koledovala o neštěstí. Teď už ti nic nepomůže, to snad chápeš!“

„Co pořád všichni máte? Není tak zlý, jak se o něm říká!“

„A tohle?“ Veronika jí rozhrnula kabátek. „A tohle?“ uškubla kus volně visícího prádla. „A ty modřiny a rozbitý rty?“

„Měl na to právo! Bránila jsem se…“ řekla Maryška klidně.

„Bránila! Kriste pane! Kdo by se nebránil, když se na něj vrhne takové zvíře! Pokud je známo, choval se takhle hrubě ke každé dívce! Valérie by ti taky mohla povídat…“

„Děkuji - není třeba. Já si to už vyzkouším sama…“ prohlásila Maryška s neotřesitelným klidem.

„Neblázni! Ty snad chceš… ještě jednou?“ Veronika se teď už opravdu zděsila a Maryšku to kupodivu potěšilo.

„Myslíš, že už o mne nebude stát, nebo co?“

„Ale k čertu… to víš že jo! Dokonce tě bude prosit, nadbíhat ti, přesvědčovat, pronásledovat… Jenomže, skutečně to chceš riskovat? Omrzel tě snad život? Co když tě v záchvatu vzteku jednou opravdu zabije? Nestačilo ti, žes poznala jeho vybrané způsoby jednou, chceš to opakovat?“

„Nechápu, proč bych neměla. Je to muž - co se dá dělat?“

„Ostatní muži jsou něžní, laskaví, pozorní - ne jako on! Copak si myslíš, že tak krásná holka jako ty by nesehnala jiného?“

Maryška vstala. „Jenomže já nechci žádného jiného! Mám ráda Miguela d’Escambrray, pochopila jsi to? Líbí se mi, mám ho ráda! Přestože se ke mně nezachoval, jak jsem si představovala…“

Veronika málem zešedivěla v obličeji. „Ty jsi blázen! Šílenej blázen, děvče! Co je ti platný, že seš Baarfeltova dcera, když nemáš ani špetku jeho rozumu! Je mi tě líto…“

„To mě mrzí. Doufám, že tvoje lítost bude tak silná, že mi pomůžeš vyspravit tyhle mý šatičky, protože jinak bych se už asi nemohla ukázat na veřejnosti. Hlavně potřebuju půjčit tak deset až dvacet knoflíků. Jehlu a nit mám sama…“

Veronika potřásla hlavou. „Holka, ty máš náturu! Tak to teda shoď, podíváme se na to! A ty modřiny ti namažu takovým krémem, je z peruánského balzámu a pomáhá, aby zmizely…“

„Proč? Já se snad za ně stydím?“

„Hm. To máš vlastně pravdu!“ Veronika počala hledat ve skříni krabici se šitím. Maryška si rychle ještě jednou otřela oči; co kdyby tam zůstala ještě nějaká slzička?

U oběda byla však už veselá a vtipkovala s Denisem, který snad jediný nevěděl, co se mezi nimi seběhlo a ptal se: „S kým ses prala, prosím tě? Co ti bylo ráno?“

„Spadla jsem s koně a takhle se potloukla! To se ti nikdy nestalo, že tě kůň shodil?“

„Pořád říkám, že nemáš jezdit jako blázen!“

„Jela jsem s Miguelem,“ kývla k vévodovi, který se mračil do svého talíře a ani nevzhlédl. „To víš, dívka by se měla dokázat přizpůsobit. Jenže on jezdí moc rychle!“

Denis zašilhal po Baskovi, ale neodvážil se provokovat, neboť se ho ve skrytu duše trochu bál. A protože neměl, čím by popíchl Maryšku, radši mlčel.

„Pojedem odpoledne cvičit do lesa?“ zeptal se.

Veronika mrkla z okna. „Slunce pere jako v červenci! Dobrý, po obědě nástup v leopardím a s koňma…“

Maryška zvedla hlavu: „Mohla bych… bez?“

„Co bez?“ Veronika se zarazila, protože nebylo zvykem, aby se Maryška ozvala s nějakým návrhem.

„No… jak jsme vítaly Loba, víš? Chci se trochu projet, umýt se ve sněhu a nebýt při tom sešněrovaná do všelijakých hadrů…“

Mezi děvčaty nastala trocha rozpaků; pak řekla Valérie: „Proč vlastně ne? Stejně tam taje, za chvilku bysme byly promáchaný!“

„Já jsem v každým případě pro,“ řekla Diana. „Aspoň nemusíme dávat na koně sedla…“

„A každej si bude moct prohlídnout tvýho hada, co?“

„A budem krásně opálený…“ řekla Julka. „Tak dvě hodinky…“

Veronika hlučně tleskla. „Schváleno!“

V každém případě teď jedly mnohem rychleji; jen co dojedly, už běžely do koníren, vyváděly svoje koníčky a chystaly je přímo na nádvoří. Maryška bývala obvykle dost rozpačitá, když se měla při koupání svléknout, ale teď se zbavila šatů ještě rychleji než Tori, která v tom měla dlouhodobou praxi. Potom vyběhla na dvůr, naskočila na koně a projížděla se mezi baráky a stany, čekajíc na ostatní. Vyvolávala dost pozornosti.

„Jedeme se trochu projet do lesa.“ odpovídala na dotazy.

„Ale - proč takhle?“

„A proč ne?“ smála se.

Když vycházely další dívky, pochopili jezdci, že to není nějaká specialita této princezny, ale všeobecný trend.

„Můžem jet s váma?“ ptal se Palmiro Corsi zvesela.

„Co bys nemoh? Když ti dovolí maminka…“ řekla Florence.

„Ale - chtěly jste asi cvičit!“

„Můžem si třeba v lese něco zahrát…“

„Tak teda jo!“

Veronika vzala na vědomí, že pár chlapců pojede s nimi; avšak nádvoří nebylo dost velké, takže dala pokyn a ti, kdo už

seděli na koních, vyrazili branou ven. Protože Denis jel samozřejmě se sestrami, zamířili do údolí se starým dubem.

Jenže za branou byly všelijaké stany a baráky, koňské ohrady a boudy pro zajatce, a okolo nich všude Ještěrky. Ta nejodvážnější jim vkročila do cesty: „Můžeme jet s váma?“

Vpředu byla Julie ve fázi euforie. „Koně snad máš, uniformu nepotřebuješ! Tak nasedat a nástup!“

„Rozkaz! Koho můžeme vzít? Jako… jak starý děcka?“

„Každýho, kdo má odvahu cvičit a udrží se na koni. Je už na čase je trochu prohnat!“

Míšence zazářily oči. „Provedu! A děkuju, Svatosti…“

To oslovení Julku trochu probralo, příslušelo pouze Veronice jako abatyši. Veronika to pochopitelně slyšela a smála se.

„To je dost, že ses konečně ujala velení! No, nekoukej! Jseš první dvorní dáma, velitelka císařovniny gardy! Tak dělej, co je tvá povinnost!“

Taky Diana to slyšela. „Správně! Příští rozcvičku povedeš ty, a zrovna budeš rozdávat hodnosti. Desátníky, seržanty… Nemusíš dělat všecko sama, jenom jim dej rozkaz a oni se už nějak srovnají! Ty budeš jezdit v čele, a až se to si zvyknou, budeš kdekoliv, kde bude potřeba, ale oni se od svýho oddílu nehnou!“

Julie věděla, jak se zdraví vojáci. Vymrštila ruku k čapce, kterou neměla, tak aspoň se dotkla vlasů.

„Já chci být taky důstojník!“ hlásila se Maryška. Jako obvykle se u toho chechtala.

„Julko?“

„Já jsem plukovník - tak ty budeš major. To je taková velká hvězdička…“

„Bezva!“

Vzhledem k tomu, že křičely hodně nahlas, slyšeli to všichni a hned se hlásili o hodnosti. Zatím se to týkalo Ještěrek, tedy císařovniny gardy. Kdo do ní patří a kdo ne?

Chtěly tam všechny holky, schopné pochopit, o co jde, tedy od deseti let výš. Možná i mladší, ale ty neměly nárok.

Julka si všimla, že ne všechny Ještěrky jsou zcela vyholené; většina měla nějaké fantastické účesy, často varianty Veroničina copu. Často také měla holka stejný účes jako její kluk, což bylo vidět i nyní; jak se řadili, držely se párečky vedle sebe a dávali najevo vzájemnou náklonnost.

„Víš jistě, že tohle dopadne dobře?“ zeptala se Julka Valérie.

„Kterou variantu považuješ za dobrou?“

Julka se zamračila. „Však ty víš! Co kdyby…“

„Kdyby někdo něco, co nechceš, víš, kam ho máš kopnout?“

„No vím, ale…“

„Jinejm to vyhovuje…“

Julka začala podezřele blýskat očima. „Tobě taky?“

Valérie neodpověděla hned. „Kdybych si mohla poručit, tak bych hrozně ráda žila ve spokojeným manželství. Jako Veronika. Jenomže mám obavu, že to na mně tak úplně nezáleží.“

„Proč? Třeba by si tě někdo vzal, kdybys…“

„Hoď se do klidu, jo? A užívej si slunce!“

Denis popohnal koně do cvalu a letěl jako drak; kadeř nad levým okem se mu třepetala ve větru. Veronika měla bojový cop, Diana hřívu na hadí hlavě a většina ostatních ještě pořád majestátně dlouhé vlasy. Julie třepala hlavou, ale marně, její účes nestál za nic a dokonce ji ani nikdo nežádal, aby mu dala copánek do obrazu. Leda střapeček, když se někam hodil…

Maryška jela vpředu, hned za Denisem. Dneska byla jako urvaná ze řetězu, vykřikovala, popichovala ostatní, aby ji honily, možná se chtěla i prát. Je hvězda dne, může si to dovolit! »Co jsem já? Co vlastně jsem já!« chtělo se křičet Julii, jenže…

Starý dub viděla Julie po několika dnech a trochu užasla, protože jeho větve jí připomněly vánoční stromeček. Ne, to byl jen první dojem; připomínaly sbírku podivných předmětů, jejichž účelnost byla na první pohled pochybná. Že na větvích jsou porůznu uvázány copánky z vlasů, to chápala, všeobecná atmosféra to podporovala. Ale útržky látek, všelijaké ozdoby a tretky? Bylo jí jasné, že jsou to obětní dary; ale kdo je sem dal a proč?

Denis u dubu sjel s koně a brodil se rozbředlým sněhem; objal kmen rukama, přitiskl tvář k rozpraskané kůře a vypadal velice šťastný a spokojený. Povídal něco, zřejmě česky; zatím i Maryška přistoupila blíž, opřela se čelem o kmen a oba chvíli hovořili polsky. Denis jí upletl copánek, odřízl, vylezl do větví a tam jej uvázal na význačné místo. Maryška se smála.

Julka se ohlédla; skupina jezdců zůstala stát opodál, všelijak pokřikovali, smáli se, žertovali s dívkami. Většina žertů měla erotický podtext, to bylo jasné, ale…

Julie se rozhodla kousnout do kyselého jablka. „Veroniko, mohlo by se stát, že by mě taky někdo napadl… jako Maryšku?“

Veronika se usmála. „Dunbar? Už aby to bylo, co?“

„Nechápu, proč mě s ním pořád každý spojuje! Není tady a… Nemám na mysli Janka. Někdo jiný.“

Veronika pozvedla jedno obočí. „Ohrožoval tě někdo?“

„Samozřejmě ne - ale… trochu se bojím.“

„Nemáš čeho. Všichni vědí, že jsi Baarfeltova dcera. A panna! Nikdo se neodváží. Leda bys mu sama řekla…“

„Říká se, že jezdci jsou divocí a nevypočitatelní!“

„Vysvětlím ti to. Nejlíp na sobě, jo? Tak sleduj: Jsem princezna a všichni to vědí. Mám dost moci, abych mohla prosadit, co chci a nechci. Taky umím něco z magie. Kdyby se mi někdo znelíbil… ví, že špatně dopadne!“

„Ale přesto se může stát, že to někdo zkusí!“

„Ovšem, jinak by byla na světě nuda! Teď jsem samozřejmě vdaná, můj manžel je komthur a nejsou s ním

žerty, kdyby se někdo o něco pokusil. Rozsekal by ho… ale řada jiných je svobodných a volných. Jezdci to dobře vědí! Taková princezna, když se někomu podaří ji utrhnout, může pomoci člověku nahoru!“

„Třeba Maryška?“

„Maryška je sice Tomášova dcera, ale není jasné, zda by jí nějak pomohl. Sama taky ještě nic neznamená; Estragon je pro ni spíš stupeň nahoru než co jiného!“

„Tak dobře, zkusíme někoho… co třeba Florence?“

„Ano, to je velmi hezký případ. Dost vhodná pro dobrého chlapa; akorát tak dobrá, aby mu pomohla nahoru. Není žádná netýkavka, ale taky nehrozí, že by si zítra nepamatovala, s kým spala. Když se jí někdo zalíbí, pomůže mu…“

„Čarodějka přece není!“

„Víš to tak jistě? Něco se naučila z medicíny i psychologie, je obchodně zdatná a dost chytrá, aby využila kamarádek, který umějí víc. Pro jezdce ideální; pro rytíře ovšem málo a komthur… ten by ji asi nebral vážně.“

„Takže jestli jsem správně pochopila: jezdců se nemusím bát. Zato rytířů, případně komthurů…?“

„Jedna možnost tu je: že by ti to ten jezdec udělal tak hezky, abys mu odpustila. Občas se najde někdo, kdo nemá strach ani dost sebekritiky. Na ty si dávej pozor…“

„Myslíš, že by někdo mohl zaútočit… třeba i na tebe?“

„Teď ne, jsem pod dozorem a kdyby se to profláklo… ale za pár měsíců nebo let - kdo ví?“

„To už opravdu neexistuje na světě žádná morálka?“

„Existuje, neboj se - a velmi přísná. Až na těch pár lidí, co žádnou morálku neuznávají.“

„Bohužel, to jsou právě naši jezdci!“

„Neboj se! Začínají objevovat pradávný smysl věcí. Koukni na ten strom; všechny ty věci jsou od lidí, kteří už to vědí. Začínají se vracet…“

„Vracet? Kam? Jak to myslíš?“

„Tamten svět…“ Veronika ukázala rukou někam do dálky. „Je plný nihilismu, nesmyslnosti, beznaděje. My jsme v něm vyrostli; zřídka si uvědomíme, že ve skutečnosti má všechno smysl. Tomu smyslu křesťané říkají morálka, Diana karma a jiní zase jinak. Znamená řetězec příčin a následků. Cokoliv řekneš a uděláš, má pro tebe nějaké důsledky, příznivé či nepříznivé. Jsi součástí světa, který se podřizuje velmi přísnému řádu…“

„Ale magie znamená ovlivňování těchto důsledků!“

„Neovlivníš nic. Konečným cílem je uvědomit si skutečný stav věcí; dělat už jenom ty prospěšné a správné. Všechno, co děláme, má svůj smysl; je to rituál. Také oběti, jejichž pomocí dosáhne zbožný dárce nějakého prospěchu. Já vím, ještě nejsem stará; ale taky už nejsem dítě. Rozhodla jsem se v určitém okamžiku života, že už nemám čas dělat hlouposti; teď dělám jenom to, co považuji za nutné a správné…“

„Třeba i teď?“

„Ale ovšem! Podřídila jsem rituálu všechno: svůj účes, tetování a ozdoby, to, že mé tělo je nyní nahé pod paprsky slunce! Až se obléknu, bude to zas jen do šatů, které jsou zasvěcené; každou svoji věc jsem obětovala Bohu a tím ji učinila prospěšnou. Moje zbraně, nástroje, které používám… vše, čeho se dotknu!“

„A… láska?“

„Nebyla jsi snad na naší svatbě?“ rozesmála se Veronika. „Byla to přece vůle Boží, která nás spojila! Obětovali jsme se jeden druhému; pak jsme obětovali jeden druhého Bohu; nakonec jsme obětovali Bohu svá vlastní těla i duše. Co víc můžeme udělat?“

„Vnímají to takhle i ostatní?“

„Postupně se to učí. Zpočátku ovšem kladou důraz na hmotnou stránku věcí a rituální smysl jim uniká; avšak postupně pochopí. To je důvod, proč jim mnohé dívky tak rády pomáhají.“

„Mnozí lidé tvrdí, že milování je nemravné a hříšné!“

„Samozřejmě mají pravdu; pokud to neděláš správným způsobem. Existuje celý soubor nauk o sexu; kdo se jim věnuje, postupně se naučí využívat příznivých aspektů a vyhýbat se škodlivým. Má to výhodu, že nemusíš studovat z tlustých knih, nýbrž postačí učit se od někoho, kdo už něco umí…“

„Ale… co když neumí nic?“

„Nelam si s tím hlavu, panno. Dokud jsou věci v režii čarodějek a ostatní plní jejich vůli, je to v pořádku. Vše, co se stane v tuto chvíli a na tomto místě, bude v pořádku…“

„Co se stane?“

„Muži se chystají milovat se ženami. Teď jsou ve fázi vybírání, namlouvání, vábení. Podléhají naléhání svého těla, své touze po lásce… Potom ulehnou a budou se milovat na bílém sněhu pod pálícím sluncem. Jak krásněji naplnit dnešní den?“

Julka si skousla rty a sklopila oči.

Po celou dobu přistupovali někteří muži i ženy ke stromu, skládali mu poklony, modlili se, pronášeli svoje požadavky. Mnozí vázali na větve další pramínky vlasů, útržky oděvu, ozdoby; dary, které měly zajistit příznivý výsledek. Přicházeli jednotlivě, ve dvojicích i ve skupinách, smáli se a žertovali; nevypadalo to, že by brali svoje počínání zvlášť vážně.

Nevypadali, že by brali zvlášť vážně svůj život.

Z lesa se vyřítil Šahin, mával rukama a něco křičel; vzápětí za ním René, kterému už otrnulo po zážitku s Estragonem. Dospělí si poslechli jejich hlášení, rozesmáli se, naskákali na koně a jeli za nimi. Kluci zřejmě něco objevili, ale co?

Princezny si pospíšily tím směrem; zjistily, že o kus dál je údolí mezi dvěma vršky, kterým protéká potok. Teď ústí zatarasil led, klády a křoví, takže voda nemohla odtékat a vytvořila jakési jezero. V noci zřejmě zamrzalo, ale teď bylo plné vody.

„Pěkný koupaliště - ta voda bude jako led!“ uvažovala Valérie.

„Myslíš, že si do ní někdo troufne?“

Denis rozhodně nezaváhal; nechal koně stát u křoví nahoře, seběhl a skočil do vody šipkou. Přežil to; udělal několik temp, obrátil se na záda a cosi křičel, při čemž vesloval rukama. Diana se smíchem vběhla za ním; pak několik mužů.

„Proboha, mám tam vlézt?“ řekla Julka. „Vždyť zmrznu!“

„Já se rozhodně vykoupu! Slunce tě prohřeje… copak ty neumíš využít svého Vnitřního ohně, aby ses zahřála?“

„Umím, ale…“

„Tak mu dopřej možnost, aby tě hřál! Obětuj trochu svého strachu z prochladnutí! Já se rozhodně jdu koupat!“

Valérie už plavala; udělala kolečko a vrátila se na břeh. Tam vztáhla ruce ke Slunci a nechala se jím ohřívat. Pravila:

„Vydávám toto rozhodnutí: Kdo přeplave na druhý břeh, smí si tam vybrat dívku, která se mu líbí! Určitě přijdou na nějaký hezký nápad, jak se zahřát!“

„Ale když tohle přeplave, nebude už ničeho schopen!“ namítal pochybovačně někdo z jezdců.

„Tvůj problém, chlapče, jestli nejsi pořádný chlap!“

Nastala vzrušená diskuse, pak jeden zavolal na svoji dívku; oba současně vběhli do vody a plavali na druhou stranu. Nebylo to tak daleko, jak se zdálo; u obou břehů byla voda mělká a dalo se hezký kus brodit, nejdřív po kolena, pak po pás. Ale kousek bylo nutno skutečně plavat; zvládli to bez problémů a na druhém břehu se hned začali objímat, aby dokázali, jak je jim dobře.

„Tak co vy?“ křičel jezdec. „Máte strach?“

Jestli něco nesnášeli, tak podceňování a pochybnosti. Okamžitě jich několik vyrazilo za nimi; chlapců ovšem víc než dívek.

„Tobě tam tak maximálně rozbiju hubu!“ křičel jeden na dalšího. „Viď že můžu, Valérie?“

„Klidně!“ smála se.

Veronika se zašklebila a obrátila oči v sloup. „Ty vždycky něco tak hroznýho plácneš, ségra! Já bych tě nejradši…“

„Copak to není pravda?“

„Právě že je! Ale víš, co budou dneska vyvádět?“

„Vím; právě proto…“

Na druhém břehu téměř okamžitě vzplanula rvačka; ježto nikdo neměl žádnou zbraň, nemohli si moc ublížit, ačkoliv mnohý dokázal zabít i holou rukou. Střetávali se s vrcholným potěšením, bušili do sebe, až opravdu tu a tam vytryskla krev, ale všichni, včetně postiženého, ji komentovali smíchem. Pokud někdo v boji narazil na dívku, okamžitě se jí zmocnil bez ohledu na její odpor.

Maryška stála na břehu a sledovala ty divoké hry.

„To všechno je kvůli mně?“ položila otázku Valérii.

„Nebuď zas tak pyšná; tys to jenom odstartovala! Všechno, co se děje, je součástí vyššího plánu, než si myslíš…“

„Ale přesto…“ Maryšce hořely oči a sršely z nich blesky.

„Copak já vím? Zavinila jsi snad, že dneska vyšlo slunce a začalo takhle pálit? Nebo že zítra přijde sněhová vánice a celý kraj se ponoří do mrazu? Ovlivňuju nějak, kdo se tam na druhé straně s kým střetne v boji? Jsem zodpovědná za to, kdo se sejde s kterou dívkou a dá jí část sebe sama? Je snad moje vůle, kdo zemře a kdo se narodí? Nic z toho; jenom hledím na svět a snažím se odhadnout smysl toho, co se stalo…“

Julka už dál neposlouchala; třásla se zimou. Všechny ostatní se mohly zahřát na druhém břehu, ona ne. Vyskočila tedy na koně a pobídla ho do klusu; chtěla se vrátit do pevnosti, ale během jízdy zabočila ke starému dubu. Jako by ji něco přitahovalo; za jízdy se rozplakala, aniž věděla proč.

Všichni už odešli, řádili u vody, jejich veselé hlasy zaznívaly až sem. Julka sklouzla s koně, došla k dubu a přitiskla tvář k rozpraskané kůře, jako to udělal Denis

a Maryška. Slzy jí stékaly po tvářích. Přemýšlela, jak vyjádřit to, co chce říct. Pak jí došlo, že slova jsou zbytečná.

Na nejnižší větvi visela na řetízku pochva s nožem; nepatřil mezi tak drahocenné zbraně, aby někomu stál za ukradnutí, ale v této chvíli to byl obřadní nůž a všichni ho používali k oběti. Julie nechtěla, ale něco ji nutilo, aby po něm sáhla a vytáhla ho z pochvy. Pohlédla na jeho lesklou čepel a ještě chvíli bojovala s vlastními myšlenkami. Věděla, že ten nůž něco chce. Od ní.

Opět jí vytryskly slzy; plakala, tiše a tesklivě jako štěňátko. To její kňučení vyjádřilo vše: osamělost, smutek, strach ze světa kolem. A prosbu, aby její utrpení už skončilo, aby konečně přišel ten, kterého má ráda, pomohl jí, zachránil…

Pak pochopila, co musí udělat. Sevřela nůž v dlani, uchopila pramen svých vlasů a odřízla. Čepel byla ostrá, přesto to zabolelo. Kupodivu, ta bolest se jí zalíbila. Vlasy byly krátké, nemohla je nikam uvázat pro zajištění splnění svého přání, ale věděla, že takhle to stačí. Hrábla si prsty do vlasů, sevřela je v pěsti a počala odřezávat tak brutálně, až jí vytryskly slzy. Přála si trpět: bolest, zimu, ponížení - cokoliv, jen když se splní její toužebné přání. Vlasy pouštěla do větru.

Když se vzpamatovala, uvědomila si, že udělala další krok ke své vlastní zkáze. Najednou si připadala jako pitomec. Všechno to přece nemá smysl, je to jenom hra a kdo tomu věří… Dub varovně zašuměl, zvedal se vítr. Julie zasunula dýku do pochvy, došla ke koni a nasedla. Uvědomila si při tom, že není jednoduché dostat se nahá na neosedlaného koně. Jeho srst byla vlhká potem; téměř ji to zamrazilo. I když cítila, jak v jejích útrobách hoří oheň.

Vracela se do pevnosti a snažila se získat ztracenou rozvahu. »Jsem přece čarodějka!« říkala si, »Dokážu v sobě probudit ten Vnitřní oheň, kterému Diana říká jataragni; přece tady nezmrznu!« Ale pobízela koně čím dál do rychlejšího cvalu, až se nakonec vřítila do brány, jako by ji štvali běsi.

Nikdo si jí nevšímal, jen kapitán Janssen na ni pohlédl vyjeveně a chvilku kroutil hlavou. Ušklíbla se na něj.

Toho večera došlo k události, jíž někteří odmítali uvěřit: vévoda Miguel d'Escambrray se zúčastnil večerní pobožnosti. Byli tam ostatně všichni, na nichž záleželo, ještě rozvášnění po odpoledních hrách. Se stejným nadšením teď tančili a zpívali; také Estragonovi hudebníci se přidali k ostatním svými bubny, píšťalami, baskickými dudami a jinými nástroji, takže pevnost opět zvučela hudbou a zpěvem. Maryška před oltářem zpívala sóla; v krátké chvíli se dostala do extáze, svíjela se se zavřenýma očima a její nádherný hlas zněl jako andělská polnice. Julka se dnes věnovala zpěvu méně než jindy, cítila se podivně, ačkoliv si byla jistá, že odpoledne nijak neodstoná; její tělo už nemohlo podlehnout nemoci, jen kdyby to dovolila. Avšak rozladění či jakási rozmrzelost postihují i čarodějky.

A po celou dobu, kdy Maryška zpívala, ji Miguel d'Escambrray sledoval upřeným pohledem svých žhavých očí. Klečel, ruce sepjaté před obličejem, jen tu a tam pozvedl oči, aby se podíval k oltáři nebo ke knězi, který prováděl obřady; Maryšku však sledoval bedlivě, ať se hnula kamkoliv. Zpívání trvalo dlouho, všechny ovládla extáze a líbilo se jim to. Rozhodli se zkrátit raději přednášku, stejně toho měli už všichni dost.

Při večeři Estragon někam zmizel; Maryška jedla s Veronikou a ta se k ní naklonila: „Všimla jsem si, jak na tebe zíral, když jsi zpívala. Tam v lese… to jsi zpívala taky, co?"

„Ano. Napřed to chtěl, ale potom ne… Myslíš, že…?"

„Ovšem! Vyprovokovalo ho to, zbořilo jeho odhodlání ovládat se a nepodlehnout! Pochop, on velice dobře ví, co smí a nesmí, tak si dává dobrý pozor… ale tvůj zpěv ho přinutil, aby to udělal. Měla jsi radši mlčet!"

„Dobře, že to vím. Budu mu zpívat!" usmála se.

„Panenko," řekla Veronika vemlouvavě. „Já jsem stará čarodějka, ale netroufla bych si provokovat Estragona! Dělej, co ti radím: nech ho, nebo budeš nešťastná, strašně nešťastná!"

„A bez něho nebudu šťastná. Zkusím to vydržet!"

„Jak chceš…"

Maryška obvykle spávala nahá; Tori prosadila, aby všechny co nejvíc chodily nahé, prohlašovala, že až odejde na Ostrov, už se v životě neoblékne. Proto se Julka dost divila, když Maryška před spaním hledala ve svém tlumoku, až našla parádní dlouhou bílou noční košili. Pak si sedla před zrcadlo a pečlivě kartáčovala dlouhé zlaté vlasy.

Během té doby přišla Valérie. Bydlela sama a stýskalo se jí po Veronice, která však rázně odmítala, aby sestřička bydlela s ní a Lobem; v noci by se snadno mohl splést. Možná docela rád. Znaly se příliš dobře, než aby jí dala šanci.

„Snad za ním nechceš jít?“ pochopila okamžitě.

„Proč ne? Má vlastní pokoj… Jestli chceš, můžeš dneska spát tady s děvčaty. A uděláš mi radost, když mě budete pomlouvat!“

Valérie ji přežehnala křížem: „Bůh tě ochraňuj před všemi boulemi a modřinami. Ale stejně…“

„Však já už ho to odnaučím,“ zasmála se Maryška. „Dobrou noc a spěte sladce!“

Vévoda Miguel d’Escambrray ležel na svém lůžku, zíral do stropu a uvažoval. Když vrzly dveře, zvedl se na lokti a nevěřícně pohlédl tím směrem. Napřed myslel, že sní, když se Ona - bílá a zlatá - objevila v rámu dveří, se svíčkou v ruce; jak se však blížila, viděl, že je to skutečnost.

„Ty? Proč jsi přišla?“ zašeptal.

„Mám tě ráda.“ odpověděla stejně tiše.

Vyskočil, chtěl ji obejmout, ale neodvážil se jí dotknout; tak se mu rozklepaly ruce. Ale ona sama vztáhla ruku a objala jej kolem krku; svíčku postavila na stolek.

„Mám tě ráda a chci být s tebou!“ řekla rozhodně.

„Ty… ty…?“ zachroptěl. Opět spatřila v jeho očích známý divoký žár, ale tentokrát se už nebránila, poddala se mu. Její bílá noční košilka se roztrhla pod jeho prsty, ale s tím počítala také, nevadilo jí to a nebolelo ji jeho drsné laskání.

Jenom vztáhla ruku a zamáčkla v prstech knot svíčky.

Smrt a oheň

Té noci seděli Martinovi kluci a holky, zabalení do kupy šatů i různých hadrů, okolo ohníčku. Naslouchali jedné dívce, jak čte při svitu louče z knížky Karla Maye, kterou našli v nějakém domě. Kluci usínali a zdálo se jim o širých prériích, po nichž se svobodně prohánějí Indiáni, boji za právo proti zločinu, o šťastné zemi, kde platí síla a statečnost. A zapomínali, že mají prázdné žaludky a je jich čím dál méně a méně.

Ale nezapomínali velitelé: Martin le Goff, Wilma a pár dalších Červených šátků sedělo opodál a špitali si, jako každý večer.

„Je to blbý," opakoval Martin. „Zítra nám dojde poslední jídlo! Raněný… nevím, co s nima, potřebujou léky! Koním by prospěla pořádná kupa sena a vydatnej odpočinek! A kluci začínají remcat na velení…"

„Ještě klika, že jsme ty malý nechali bejt! Beztak by nebyli k ničemu, musejí si pomoct sami, jako jsme si pomohli my! Ať pěkně čekají, až budou moct vzít do ruky pušku!" řekl jiný.

„Ale je nás málo! Potřebujem posily!"

„Mám nápad," ozvala se Wilma. „Tadyhle kus dál je pasťák! Je tam na čtyři sta kluků a nějaký holky. Kdyby jenom stovka šla s náma… bude to úspěch!"

„Kolik dozorců?"

„Hodně. Nejmíň třicet!"

„Na to nemáme! Boj bysme prohráli… Oni jsou za zdí, mají určitě spoustu zbraní!"

„Můžem vyjednávat!"

„Kdo s nima bude jednat?"

„Ty, Martine. O našem povstání už vědí; riskovat boj nebudou!"

Martin jenom nedůvěřivě krčil rameny.

„Uvažuj: je tam jídlo! Teplá voda, nový hadry… všecko bez blech, bez vší, čistý voňavý mejdlo… Zas jednou po čase se pořádně vyspíme, ráno nás nerozklepe mráz…“

Martin se rozbrečel.

Ředitel zmíněného ústavu měl již nějaký čas neklidné spaní; o vzpouře věděl a tušil, že i jeho chovanci o ní vědí. Dozorci pozorovali mezi staršími kolující zvěsti, dokonce stopy příprav povstání. Zmizelo několik seker, se kterými větší kluci pracovali v dílnách, mizely nože, dokonce i vidle. Prohlídky samozřejmě nepřinesly žádný výsledek. Ředitel měl sice k disposici karabiny a pistole pro všechny muže; ale znal z doslechu osud těch, kdo se postavili vzbouřencům na odpor. Navíc lidové podání zveličilo počet padlých a raněných i zvěrstva, která se při tom udála. Ředitel cítil zodpovědnost; když už ne za své svěřence, tak aspoň za sebe a personál.

Když následujícího dne přesně v deset večer uléhal, neusnul hned, převaloval se na posteli. Proto také zaslechl, jak odněkud z dálky se ozývá nejasný zvuk, jako by někdo tloukl na veliký buben. Zakrátko se ozval další; ředitel vstal, otevřel okno a zíral ven. Ale slyšeli to taky jiní; velitel směny dozorců zaklepal na dveře a žádal o přijetí.

„Slyšíte to?“ ukazoval k lesu. „Co to může být?“

„Čert aby vzal, že jsme tak na samotě! Z těch pár chalup nám nikdo na pomoc nepřijde, na to vemte jed!“ řekl ředitel.

„Vy myslíte, že jsou to ty děti?“

„Co to může být jiného?“

„A bojíte se jich?“

„Vy samozřejmě ne! Vy se začnete bát, až ucítíte nad hlavou ostří sekery!“

Dozorce se hlučně plácl po pouzdře s revolverem. „Mám tohle!“

„Oni pobrali vojenské pušky! A jsou to blázni…“

„Tak co teda chcete dělat?“

„Samozřejmě připravit zbraně. Ale uvažovat. Co říkáte, co od nás tak asi chtějí?“

„No co: jídlo, oblečení, koně, zbraně! A naše chovance, samozřejmě! To je pochopitelné, to berou všude!“

„A když to dostanou?“

„Tak nás tady povraždí jako potkany!“

„Vždycky ne. Sedlákům, kteří jim dali co chtěli, neudělali prý nic. Zkusím s nimi vyjednávat, jestli to půjde.“

„Vyjednávat? Zbláznil jste se, pane řediteli?“

„Chcete radši bojovat? Vy jste blázen, ne já! Zabijou vás buď oni, nebo dokonce naši vlastní! Já bych je pustil…“

„A nechal se od nich týrat?“

„Nevěřte všemu, co slyšíte! Jsou to děti, ne vrazi. Pokud zabíjeli, možná je k tomu donutil hlad nebo strach. Já děti znám, nejsou zákeřné. Rozhodně ne zákeřnější než vy!“

„Jak chcete! Vy jste šéf, my posloucháme…“

Zmlkli a zahleděli se oknem ven.

„Podívejte se!“ ukázal dozorce rukou z okna.

Po zasněžené pláni sem v měsíčním světle přijížděl jezdec. Viděli dobře jeho mladou tvář pod červeným šátkem kolem hlavy. Přes ramena měl přehozen bílý plášť s červeným osmihrotým křížem, v levé ruce držel pochodeň. Neměl zbraň, dokonce ani meč či dýku - přijížděl plavně a klidně, jako by jel po dobytém území.

„Nestřílet!“ křikl ředitel. „Pusťte ho, je sám!“

Chlapec zastavil před branou a zůstal tam mlčky sedět. Ředitel si vzal kabát, vyšel ven a vyhlédl špehýrkou; dozorci šli s puškami za ním, aby ho chránili.

„Hej, ty tam! Kdo jsi?“

„Martin le Goff, velitel řádu Červených šátků! Žádám, abyste otevřeli pevnost a vzdali se mi!“

„Zastřelím ho!“ navrhl tiše velitel dozorců.

„Ne,“ řekl ředitel. „Poslouchej, le Goffe! Nemůžeme ti otevřít! Nesmíme, je to rozkaz vedení!“

„Poslouchej ty mne!“ volal Martin. „Chci se s vámi dohodnout po dobrém! Nechci, aby tekla krev! Žádáme zbraně, jídlo, ošacení, koně - a propuštění těch zajatců, kteří chtějí jít s námi! Když to dovolíš, neublížíme nikomu!“

„Kdo mi to zaručí?“

„Já - svým slovem!“

„Kolik platí tvoje slovo?“

„Tolik, co můj život. Nikdy jsem nezrušil dané slovo!“

„Neublížíte nám, když se vzdáme?“

„Ne. A nedovolím to ani svým lidem!“

„A když se nevzdáme?“

„Potom budeme muset zabíjet. Ale my nechceme zabíjet; taky naši bojovníci padnou, to nechceme. Chceme odejít z týhle země a už se sem nikdy nevrátit. Věř nám, prosím tě!“

„Nikdo z nich není tak vzácný, abychom ho litovali!“ řekl velitel dozorců. „Hej, chlapče - kolik máš lidí?“

Martin hvízdl na prsty; z lesa se vynořila černá řada jeho válečníků, ježící se puškami, luky a šípy. Dozorce se podíval na tu bandu a pokrčil rameny: „Ať si táhnou ke všem čertům a vezmou s sebou, co chtějí! Ať se všichni propadnou do pekel!“

„Poslyš, Martine le Goffe! Vzdáme se ti!“ řekl ředitel a zavelel: „Otevřít bránu! Pusťte je dál!“

Martin le Goff projel otevřenou branou dovnitř. „Moje slovo je zákon! Poslouchejte, Červené šátky! Tito muži jsou pod mojí ochranou! Nikdo jim nesmí ublížit!“

Dozorci stáli s puškami v rukou, ale Martin se jich nebál. Ředitel pozoroval jeho obličej: špinavý, zubožený, vychrtlý. Bylo mu toho kluka líto; a ještě víc jeho bojovníků.

„Domluvíme se takhle: ten menší dům jsou byty dozorců. Tam se stáhneme a budeme držet hlídky. Sice se zaručuješ za

svoje lidi, ale to neznamená, že bych ti věřil. Všechno ostatní ti nechám.“

„Ano, to je čestné. Ale… co zbraně?“

„Vy máte pušky, my máme pušky. Slibuju ti: nezačneme střílet, dokud nezačnete vy. Zbraně ti nedáme, ale jinak všechno…“

„Souhlasím.“ řekl Martin.

Všichni chovanci byli samozřejmě vzhůru; vyhlíželi skrze mříže z oken, vykřikovali, mávali. Těšili se na svobodu.

„Stáhněte naše lidi do baráku!“ nařídil ředitel. „Já zůstanu s těmi kluky jako… parlamentář.“

„Je to rozumné, pane? Nebojíte se jich?“

„Nemyslím, že by bylo čeho se bát.“

Ředitel šel s Martinem; osobně odemykal jednotlivé pokoje a všechny chovance vypouštěl ven. Nastalo mezi nimi obrovské vzrušení a zmatek; zpočátku chtěli všechno rozmlátit a zničit.

„Neblázněte!“ křičel Martin. „Mějte rozum! Je to pevná stavba; dokonce by se dala bránit, kdyby bylo třeba!“

„Co tím myslíš?“

„Musíme si odpočinout; navrhuji čtyřiadvacet hodin! Jsou tady nějaké koupelny? Kuchyně, spižírna, sklady?“

„Všechno tu je. Kotelnu, kuchyň a koupelnu jsem dal přestavět a vybavit novým zařízením…“

„To je dobře! Hej, bando, neopovažujte se něco zničit! Třebas někdy budeme tenhle barák ještě potřebovat!“

„Pasťák? Ty seš snad blbej!“ křičel jeden z místních.

„Já jsem v boji, ty blbečku!“ zařval na něj Martin. „Naučil jsem se vážit všeho, co můžu použít!“

Ředitel zajistil, aby kuchařky odešly do kuchyně a okamžitě začaly vařit; Martinovi bylo jedno, co dostanou, jen když to bude vydatné a bude toho hodně. Nejdřív postavil hlídky; potom vrazil do koupelny a pustil všechny sprchy

s horkou vodou. Jeho kluci pod ně vrazili s potěšením; někteří se stačili svléknout, druzí jenom zčásti. Bazén tu neměli, ale u stěny několik velikých smaltovaných van; napustili si horkou vodu, naložili se do ní a hlasitě si to pochvalovali.

Wilma se namydlila od hlavy k patě a teď se drhla pod sprchou. „Když mě posledně ostříhali kvůli vším, tak jsem se vztekala; ale teď říkám: vem mě hrubým strojkem a nikde nic nenechávej, ať ty mrchy hnusný nemají kde bydlet! Stříhejte mě jako první, kluci, já vám to oplatím!“

Martin se vydrhl, skutečně si nechal ostříhat svého ježka a pak nařídil, aby otevřeli skladiště; vybral si tam čisté oblečení a svoje dosavadní hadry nechal hodit do kotle i se všemi cizopasníky. Dokonce vypadal jako velitel.

„Teď si půjdu lehnout; Wilmo, tobě můžu věřit, vezmeš si první hlídku! Za šest hodin mě probuďte. Zatím se všichni vykoupou, nakrmí a odpočinou. Probereme místní kluky, kteří chtějí jít s námi, připravíme trasu a tak; vyrážíme zítra za úsvitu. Do té doby nikdo nesmí do pasťáku a hlavně ven! Kdyby se dozorci o něco pokoušeli, postřílejte je!“

„Provedu!“ zablýskala očima Wilma. Pomyšlení, že bude mít šest hodin právo šikanovat místní zpohodlnělé ulejváky, ji blažilo.

Nazítří ráno opustili Martinovi bojovníci, rozmnožení o víc než dvě stovky nových bratří a sester, se všemi zásobami, koňmi a některými zbraněmi tento ústav. Nikomu z dozorců ani personálu nebyl zkřiven vlas; ale oddechli si, když vzbouřenci konečně zmizeli v lese…

Kapitán Janssen navštívil Charryho. Choval se divně.

„Víš, přišel jsem tě požádat… Je to takové zvláštní!“

„Klidně to řekni. Už jsem si na leccos zvykl!“

„Tak nějak… chtěl jsem tě požádat, aby ses stal mým duchovním učitelem.“ řekl Janssen a vypadal zkroušeně.

„Cože? Já - tvým…?“ Charry jenom koktal.

„Ano. Je to moje veliké přání!“

„Proboha, jak jsi na to přišel?“

„Už mám dost toho, aby mě tady pořád někdo podceňoval a nebral vážně! Poslední kluk tady má víc úcty než já, jen co si vyholí na hlavě cop, do ucha vrazí náušnici a na krk pověsí kříž! Kdo má vydržet takový poměry?“

„No ale… to není hlavní důvod! Ti lidé mají úctu, protože slouží Bohu; jsou členy řádu a jejich povinnosti…“

„A já sloužím čemu? Nemysli si, že jsem se na těch vašich přednáškách ničemu nenaučil! Taky já jsem služebník Boží, i když templářský kříž samozřejmě nemám…“

„Dobře, nerozčiluj se. Nenapadlo mne… ale proč zrovna já? Mám dojem, že jsem ten nejhorší možný člověk, který by tě mohl něco naučit! Jako duchovní učitel se naprosto nehodím!“

„Jsi člověk, kterému věřím. Důvěra je přece nejdůležitější!“

„Ano, to je. Tak dobře, přijmu tě…“

Podali si ruce a Charry jen kroutil hlavou. Něco podobného čekal od kohokoliv, jenom ne od Janssena. Avšak zřejmě bude něco pravdy na tom, že lidé se mění. Někdy i k lepšímu.

Okresní hejtman poslal Charrymu zdvořilé pozvání, aby byl tak laskav a dostavil se do města k projednání některých problémů. Charry chvíli bručel, co si to vyvzpomněl; pak usoudil, že se zřejmě bude jednat o neustálé problémy s Belliniho chrámovým komplexem bohyně Astarté. Vzal s sebou Dianu jako poradce, mne, Tannarra a Ao Harrapa; víc nepovažoval za potřebné.

Zamířili jsme obvyklou trasou přes dělnické kolonie a potom starou čtvrť k náměstí; jsem zvyklý všechno sledovat, takže jsem náhle na Charryho vykřikl: „Pozor! Tam na střeše… puška!“

Charry bleskl očima nahoru; vzápětí uskočil i s koněm stranou a kulka, kterou po nás někdo vypálil, cinkla o dláždění. Bleskově jsme se rozjeli vpřed; počestní občané,

kteří nám mávali vstříc, se rozprchli jak poplašené slepice. Ještě jedna kulka mi hvízdla okolo hlavy; to už Charry poznal, který je to dům, a hrnul se dovnitř. Na schodech jsem ho předběhl, Tannarr taky, Ao Harrap někam zmizel. Dveře na půdu byly zamčené, ale vážím tři metráky, tak mi neodolaly. Chlap už tam nebyl, jak nás slyšel, vylezl vikýřem a rozhodl se prchat po střechách. Než jsem stačil vylézt těsným okýnkem na střechu, ozval se nějaký křik a když jsem vystrčil hlavu, viděl jsem Ao Harrapa, jak leží na šikmé střeše a drží lumpa v prackách. Zřejmě vyběhl na střechu sousedního domu a chlap mu vběhl do cesty, jak chtěl utéci.

Charry doběhl taky; vtáhli jsme lumpa na půdu a já ho podržel. Byl šedivý strachy, strašně se nás bál; koktal cosi německy a já se obával, že vypustí duši.

Charry si prohlížel jeho pušku; byla výtečná, americké výroby, nahoře měla namontovaný dalekohled. Rozhodl se ponechat si ji jako trofej. Pak začal vyslýchat zajatce.

Muž byl tak vyděšený, že vyklopil všecko na první pokus, ani nezapíral. Prozradil, že je německým poručíkem, mistrem ve střelbě; taky by najisto zasáhl, kdyby Charry včas neuskočil. Byl najat, aby přijel sem a zastřelil Charryho, jehož přesný popis dostal. O jeho poslání věděl především okresní hejtman, který měl Charryho přilákat; potom německý vyslanec v hlavním městě. S jinými lidmi se poručík nestýkal a stýkat nesměl.

Charry ho přehodil přes rameno, snesl dolů a hodil na svého koně jako pytel brambor. Nešťastník jenom skuhral; během cesty do chrámu Astarté si vzpomněl, že je německým důstojníkem a požívá práv válečného zajatce, což vykřikoval se strojovou pravidelností - Charry mu z každé strany jednu vrazil a chlap zmlkl.

Diana běžela napřed, takže než jsme do bývalého nevěstince došli, místní osazenstvo už vybíhalo; jezdci, kteří trávili své dny v podstatně větší pohodě než na pevnosti, se teď rozhodli dát celému světu najevo, jak drsní a nesmiřitelní jsou válečníci. Okamžitě se vyzbrojili všemi svými hroznými zbraněmi střelnými, bodnými, sečnými i zcela nefunkčními, někteří se i oblékli do děsivých kostýmů. Totéž učinily také

dámy, přestože některá ani netušila, jak se která zbraň drží. Ale vypadaly!

Důstojník se zděsil, protože chrám Astarté v životě neviděl; padaly řeči, že tam bude mučen a dál vyslýchán, ale prozatím to nehrozilo. Charry nařídil, aby komando obsadilo radnici; což se stalo tak bleskově, že se nikdo nevzchopil k obraně. Vojáci nahnali všechny do zasedačky a hlídali; písařkám pohrozili zneuctěním, úředníkům podstatně krutějšími tresty.

Charry vpadl dovnitř jako anděl smrti; před celým davem se obořil na vyjeveného okresního hejtmana: „Vy jste organizoval atentát na mne!“

„To je lež! Kdo vás tak sprostě obelhal?“

„Tento muž!“ ukázal Charry na třesoucího se zajatce.

„A vy věříte ničemovi, který vás chtěl zabít?“

„Kdo vám to řekl? Jak víte, že mě chtěl zabít zrovna on?“

Hejtman se zarazil; Charry se otočil k zajatci: „Můžeš to nějak dokázat? Jestli ne, předhodím tě svým šelmám!“

„Dal jsem mu svůj doporučující dopis! Schoval ho do stolu!“

„Diano…“ ukázal Charry.

„Neopovažujte se!“ rozkřikl se hejtman.

Diana zjistila, že stůl je zamčený, ale nezdržovala se; jednomu z vojáků vytáhla z opasku bodák a ušlechtilé dřevo zapraštělo. Prohrabala zásuvku a vytáhla nějaký papír.

„Ano, to je ono,“ skuhral poručík. „Můj doporučující dopis!“

Charry četl: „Podle naší předešlé dohody posílám muže, který provede dohodnutou věc. Vylákejte pod nějakou záminkou Tygra do města. Ostatní je věcí našeho muže.“ Podpis chyběl.

„Co to dokazuje?“ vykřikoval hejtman. „Co to dokazuje?“

„To dokazuje, že jsi zrádce! Od koho je ten dopis?“

„Nevím! Dostal se mi tam bez mého vědomí!“

„Ty! Kdo ti dal ten dopis?“

„Pan velvyslanec Německé říše…“

„Psal ho vlastnoručně?“

„Ano, přede mnou. Viděl jsem…“

„Jasné! Pane okresní hejtmane, jste odsouzen k smrti provazem! Rozsudek bude vykonán okamžitě!“

Černý gladiátor, který vystupoval v aréně jako největší brutál, běžel pro oprátku. Hejtman se začal prát, vykřikoval nadávky, ječel jak pominutý. Mohutní drsní jezdci ho nechávali bít je a kopat, jenom se smáli a nepouštěli ho, než se vrátil jejich kamarád se smyčkou; tu navlékli hejtmanovi na krk, druhý konec uvázali k železnému zábradlí balkónu, vynesli ho a hodili dolů. Bellini mu sotva stačil připíchnout na prsa ceduli ZRÁDCE.

„Tak se trestá pokus o vraždu!“ řekl Charry. „Ostatní se mohou rozejít po své práci…“

Úředníci vykonali ten pokyn nejradši ve svém životě; vůbec nestáli o to padnout rozzuřeným chlapům do oka. Jen poručík se osmělil ozvat:

„A co bude se mnou? Pamatujte, že jsem německý důstojník a podléhám válečnému právu; a že jsem vám pomohl odhalit toho muže, pane majore! Rád bych připomněl…“

„Správně mi připomínáš! Na koně - a na nádraží!“

„Co tam?“ ptal se někdo z jezdců.

„Uděláme si malý výlet do hlavního města! Je deset, odpoledne ve čtyři tam můžeme být, když to půjde dobře. Zítra ráno jsme zpátky. Velitelem města určuji Belliniho! Dej vědět na pevnost, ať Yamanaki hlídá! A pošli telegram Bruno Weranskimu!“

Na nádraží se Charry vydal přímo k náčelníkovi stanice, přičemž briskně odmítl dohadovat se s podřízenými. Náčelník byl postarší pán, vědomý si své důstojnosti; když viděl

rozlíceného velitele posádky, rázem poznal, že něco není v pořádku a rozmluva nebude nejpříjemnější.

„Potřebuji vlak! Tak pro třicet koní a mužů. Jedu do města a až to vyřídím, zpátky. Výlohy zaplatím buď v naší měně, nebo v markách - jak chcete!“

„Obávám se, že jsem to nepochopil! Vy chcete zřídit soukromý vlak pro sebe a pro vaše muže?“ vyděsil se náčelník.

„Nedá se říct, že soukromý. Vojenský vlak! Lokomotivu, tendr, dva vagóny pro mužstvo a tak tři pro koně. A sice hned! Přidělit strojvůdce a topiče pod moje velení. Fakturu pošlete nahoru na pevnost, tam vám ji proplatí…“

„Hned? To přece není možné!“

„Když říkám hned, myslím tak do půl hodiny. Za tu dobu ten vlak vaši lidé pohodlně sestaví, my se zatím najíme. Rád bych se také dohodl, že podobný vlak bude vždy přistaven pro moji potřebu, kdybych přijel. Ale to počká, až vydáte příslušné rozkazy.“

„Rozkazy? Jaké rozkazy?“

„No přece aby ten vlak sestavili a připravili mi ho. Spěchám!“

Přednosta uchopil do ruky telefon; pak zaváhal. „Ví o tom pan okresní hejtman? A bude souhlasit?“

„Pochybuji. Před chvílí jsem ho nechal pověsit.“

Přednosta stanice zesinal. „Pana hejtmana?“

„Jo. Pro přípravu atentátu. Budeme se ještě dlouho bavit? Dáte příkaz k sestavení toho vlaku, nebo to mám zařídit já?“

Přednosta okamžitě vytočil číslo a počal někomu na druhé straně dávat urychlené příkazy. Potom se zarazil.

„No dobře, vlak by byl; a co lokomotiva? Musejí ji roztopit!“

„Támhle venku vidím kouřit něco podobného lokomotivě!“

„Ta ale bude přiřazena k osobnímu vlaku, který pojede asi za hodinu… Tu vám nemohu dát!“

„Nedělejte si legraci, přednosto! Za hodinu roztopíte novou! A kdyby ne, tak páni pojedou později. Mají smůlu…“

„Dobrá - ale upozorňuji vás, je to na vaši odpovědnost!“

„Pro mě za mě! A ještě něco: upozorníte po vašem telefonním spojení všechny další přednosty stanic, aby můj vlak pustili na zelenou a nikde mě nezdržovali. Hlavní nádraží upozorníte, aby mi připravili obstojnou rampu, na které můžu vlak nechat po dobu jednání ve městě. A uhlí a vodu!“

„A kaviár se šampaňským byste náhodou nechtěl?“

„Šampaňské v deset hodin dopoledne? To snad přece ne; teď je čas na koňak nebo něco podobného! Šampaňské se pije až po deváté hodině večerní, to byste měl vědět!“

„Nejsem alkoholik, pane!“ řekl přednosta vztekle.

„No vidíte! Já ano a docela mi to prospívá! Tak bych prosil přistavit ten vlak podle dohody. Jak chcete zaplatit?“

„Skutečně máte marky nebo to jen tak říkáte?“

„Jak si přejete, zaplatíme v markách. Každý svého štěstí strůjcem. Teď se jdu najíst do bufetu. Za pětadvacet minut očekávám vašeho člověka k disposici!“

Charry odešel; vojáci už zatím seděli v restauraci a krmili se. Jídlo bylo tak mizerné, jak v podobných hospodách bývá; ale nám šelmám dali syrové maso a to šlo.

Asi za čtvrt hodiny se do hospody dostavil zamračený chlap v zašmírované haleně a oznámil, že je strojvůdce toho vlaku, co si pan major ráčil objednat. Prohlédl si nás nevlídným pohledem a zdálo se, že nemá žádnou radost.

„Výborně,“ řekl Charry. „Dejte si zatím pivo a řekněte mi, kdy asi můžeme být v hlavním městě!“

„To je těžký! Podle toho, jak to půjde; třeba taky už v pět odpoledne, m’lospane!“

„To je nesmysl. Musíme tam být před čtvrtou!“

„Jo! Tak to je krásně možný nařídit; ale horší provést! To si m'lospán asi neuvědomil, že nařídit to můžou voni, ale províst to musím já! To je nesrovnatelně těžší!“

„To jsem pochopil. Ale když mi vás přidělili, předpokládám, že jste jeden z nejlepších odborníků u železnice, a že si dokážete poradit s nepředvídanými obtížemi…“

„Cheche! To si teda myslíte hodně špatně, m'lospane! Já jsem prosím Baumann; když na něco pošlou mě, tak to rozhodně není za odměnu, pro vás ani pro mě!“

„Opravdu? Rozhodně vás šlechtí vzácná upřímnost. A proč?“

Baumann jen mávl rukou. Charry zaplatil a šel k lokomotivě, zatímco vojáci nakládali koně do vagónů. Poručíka zavřeli do kupé a tam ho připoutali řetízkem, aby nemohl utéci. Charry prohlédl lokomotivu, pak svlékl kabát a hodil oknem do vagónu.

„Jo moment! Kam se hrnete, m'lospane?“

„Nahoru, jak vidíte!“ Charry šplhal na lokomotivu jako veverka. Topič, kudrnatý mladík do půl těla nahý, zíral na pána jako na zjevení.

„To snad není možný!“ rozčiloval se Baumann. „Cizí osoby nesmějí bejt přítomný na lokomotivě!“

„Já nejsem cizí. Já jsem tady šéf! Nevidím důvod, přece se sem vejdu docela dobře, i když jste tady už dva!“

„Ale každej, kdo tu je, taky pracuje a nefláká se!“

„Já taky budu pracovat. Podívejte, mohly by nastat po cestě různé obtíže. Já tu budu, abych případné obtíže rázně a důkladně vyřešil. Je to jasné?“

„No - váš úmysl bych chápal, ale co nám pomůže chlap, kterej v životě neviděl parní stroj, to teda nevím!“

„Kdo neviděl parní stroj? Chlape, já jsem kapitán lodi a křápu jako tenhle se můžu jenom smát! Copak jsem úplnej blbec?“

„Já teda žasnu, m'lospane!“ divil se Baumann. „Ještě řekněte, že jste takovejhle stroj někdy obsluhoval!“

„Takovej? Větší a daleko lepší! S takovým křápem umí zacházet i moje žena, na to není zapotřebí chlapa!“

Baumann se pokřižoval, odplivl si a zabručel: „Uvidíme, jakou budete zpívat, až nebudete moct horkem vydržet…“

Charry se posadil na prkno u dveří a zavelel: „Tak jedem!“

Baumann zapískal, potom pomalu spustil stroj; lokomotiva sebou zaškubala a zvolna se rozjížděla. Charry sledoval, jak strojvůdce obsluhuje stroj a mladý topič přihazuje uhlí pod kotel. Z mladíka tekl pot a jeho svaly se křečovitě napínaly; bylo vidět, že je na takovou práci trochu slabý.

„Jedem poněkud pomalu!“ řekl po chvíli Charry.

Baumann si znovu odplivl: „Nemáme dost páry! Nestačili jsme ji pořádně roztopit, jestli to Vaše Milost chápe!“

„Tak je potřeba víc přidávat uhlí.“

„M'lospane, vám se to poví! Ale kluk už nemůže!“

„Taky koukám! Uhni!“ Charry uchopil lopatu, plivl si do dlaní a počal házet uhlí sám. Baumann na něj chvíli zíral, pak nevěřícně mrkal a nakonec mu zadržel ruku.

„No počkejte, počkejte! Tolik nakládat nemůžete, nebo nám taky může prasknout kotel!“

Charry koukl na manometr. „Ten klidně vydrží dvojnásobný tlak! A vůbec, můžete zvýšit rychlost, tím bude víc páry unikat…“

„Jenže s uhlím budeme brzo na huntě!“

„Na hlavním nádraží bude připraveno nové uhlí i voda. Než to tam vyřídím, naplní vám lokomotivu a pojedeme zase zpátky.“

„Propána - vy si to představujete jako malej Moricek válku! To budu jezdit sem tam jako blázen pro vaše krásný oči?“

„A za moje peníze! Zaplatím si to, tak jedu. To je zásada, kterou učím svoje lidi!“

„Jsem zvědavej, kdy jednou narazíte, m’lospane!“

„Až narazím, dám ti vědět.“

Charry svlékl i blůzu, protože horko se zvýšilo k padnutí. Oba muži si prohlíželi jeho mohutné svaly a uvažovali, co je vůbec za člověka.

„Vypadá to, m’lospane, že jste přece jenom někdy něco dělal!“

„Jo. Na poli, námořníka, pak zas na poli, stavěl jsem domy, koval železo, potom jsem byl zas na moři a poslední rok znova zemědělství. No a teď jsem voják!“

„A co jste vlastně dovopravdy?“

„Všecko možný. Ani sám nevím, co je moje povolání.“

„Zajímavá věc! Takovejch pánů ale moc není, co něco dělají! Většinou je zvykem, že pán jenom poroučí!“

„Když chce poroučet, musí to taky umět udělat; aby podřízený viděli, jak se to dělá! Pak si může vymejšlet, co chce.“

„To vy umíte vždycky to, co chcete od jinejch?“

„Ano, umím. Nebo jsem schopen se to naučit. Kupříkladu řídit takovou lokomotivu bych se taky naučil. Jenom tady být chvilku dýl… Není to žádný umění!“

Povídali si ještě asi půl hodiny, když náhle mladý topič, vyhlížející z okýnka, zavolal: „Hej, tam je semafor na červenou! Nemůžeme dál!“

Baumann přibrzdil a vlak se pomalu zastavoval. Charry zatáhl za píšťalu a dlouze pískal, až strojvůdce otočil hlavu:

„Co je? Proč pískáte?“

„Aby nás pustili dál! Nebudeme tady trčet.“

„Stojíme před nádražím. Třeba tam nemají volno…“

„Kolik je tam kolejí?“

„Šest, myslím, možná dokonce sedm…“

„Jedna z nich je jistě volná. Jeď pomalu a pořád pískej! Uvidíme, koho to dřív přestane bavit.“

Charry se vyklonil z okénka a zíral dopředu; nemohlo se nic stát, trať byla dvojkolejná a nic před námi nebylo. V dálce se objevilo nádraží, pak další červený semafor, a už stáli před výhybkami. Charry nepozoroval, že by něco bylo v cestě; naopak, až na jeden nákladní vlak bylo nádraží jako vymetené.

„Jedeme dál a zastavíme před nádražní budovou!“ rozhodl.

„To nám přednosta nezapomene!“ řekl Baumann.

Pomalu jedoucí lokomotiva se za ohlušujícího pískotu zastavila přímo před kanceláří přednosty stanice. Ten vyletěl, tvář rudou jako čepici, a zlostně šermoval rukama:

„Á, pan Baumann! Socialista Baumann! Radikál a rebelant pan Baumann! Neviděl jste červenou, chlape? Dám vás zavřít…“

„Dostal jsem příkaz! Pan major…“

Charry jej odstrčil a pomalu slezl se schůdků. Náčelník stanice vytřeštil oči na polonahého chlapa s osmihrotým křížem na krku; a ještě víc, když ten chlap zostra pravil:

„Červenou jsem viděl! Ale ne důvod, proč jste nás zastavil!“

„Po tom vám snad nic není, chlape!“ vyjel si přednosta.

„Je! Major hrabě Charry Guyrlayowe, velitel tohoto zvláštního vlaku! Žádám, abyste nám okamžitě umožnil volný průjezd - jinak budete postaven před válečný soud!“

„Vy že jste důstojník? A ještě k tomu hrabě? S rukama od uhlí? Nedejte se vysmát, pane!“

„I kdybych měl ruce od hnoje, nic mi nezabrání vrazit vám pár facek, jestli budete zdržovat! Okamžitě udělejte, co nařizuju!“

„Zastavení vlaku bylo provedeno z vážných příčin, o kterých vy nemůžete mít žádnou povědomost!“

Charry pokrčil rameny. Vrazil dva prsty do úst a hvízdl; na to počali vyskakovat z vagónů vojáci s puškami v rukou.

„Nějaké rozkazy, Svatosti?“ ptal se četař.

„Odvést toho zrádce za budovu a tam zastřelit!“ ukázal Charry na vyjeveného přednostu; dva muži jej okamžitě chytili za ramena, ale on se vytrhl a počal křičet:

„Proboha, snad tohle nemyslíte vážně? Promiňte, pane majore, netušil jsem… samozřejmě, nějak to vyřešíme! Ale jistě chápete, je vážná situace v dopravě a na tomto nádraží…“

„Počítám do dvaceti,“ řekl Charry. „Jedna…“

„Ale pane majore, skutečně nemohu…“

„Dvě…“

Přednosta se otočil a vběhl do budovy. Vojáci šli s ním a stále ho doprovázeli, když dával rozkazy. Než se Charry dostal k sedmi, už byl zpátky: „Průjezd vašeho vlaku je zajištěn, pane!“

„Tak vám děkuji za spolupráci. A podruhé nenadávejte panu Baumannovi. Je to poctivý muž, který by zasloužil místo mnohem zodpovědnější; věřím, že by takové místo zastával líp než vy!“

Vojáci byli vmžiku ve vlaku, Charry vyšplhal na lokomotivu a usadil se zas na svém místě. Baumann zíral s úžasem na jeho suverénní chování a kroutil hlavou.

„Vy jste divnej člověk, pane hrabě! To vám nevadí, že jste se o mně dozvěděl, že jsem členem socialistickýho spolku?“

„Můj pobočník Vítek je socialista; taky spousta poddůstojníků, i dva důstojníci. Jsou to moji nejlepší lidé.“

Baumann se počal smát. Smál se, až si musel sednout na hromadu uhlí, a brada se mu třásla, když říkal: „Víte, co povídal přednosta, když mě s váma posílal? Přidělím vás k majorovi de Guyrlayowe; je to rázný důstojník, který dokáže zatočit s každým takovým rebelantem, jako jste vy! Modlete se, abych neprozradil, že jste socialista, protože takový on věší, rozumíte? Jestli s vámi nebude spokojen, taky se může

stát, že vás někde zastřelí a hodí do řeky, jak to už párkrát udělal!“

Charry se taky povinně zasmál, pak řekl: „V podstatě má pravdu. To je druhá možnost; jenomže napoprvé vždycky zkouším dohodnout se s každým po dobrém. S většinou lidí to jde.“

Baumann sáhl pod hromadu svých věcí. „Vyprahlo mi v hrdle; neurazíte se, když vám nabídnu obyčejný kafe s rumem?“

„Kdepak! Jsem přeci námořník…“

Tak jeli spolu na lokomotivě, Baumann učil Charryho řídit ten velesložitý stroj, povídali si a smáli se a když vypili to kafe, zastavili na trati a Charry koupil v kantýně flašku. Do hlavního města dorazili v půl třetí a pět minut.

Charry si omyl ruce a obličej pod pumpou, oblékl se zase do své tygří uniformy a sháněl se po koni. Obsluha lokomotivy šla jako po másle; zdejší zaměstnanci zřejmě měli z neurvalého důstojníka dost velký strach a neodvážili se odporovat jeho přání.

Diana se proběhla po nádraží a objevila v hale několik gardistů od Brunova pluku, v černých uniformách se šavlemi. Jejich příkaz byl shromáždit se mezi třetí a půl čtvrtou, takže si zatím dávali u kiosku pivo a párky a laškovali s děvčaty.

„Pane Bože, Diano, jak to vypadáš? Teda, to musíme hned hlásit paní profesorce! Ta bude zírat!“

„Měla tady bejt, nemáme čas na ni čekat. Kvaltujem…“

„Tak aspoň počkej, ne? Jedeme s váma…“

Poručík za té dlouhé cesty (a v blízkosti svých nadřízených) poněkud změnil názor. Otrnulo mu, počal se chovat vyzývavě až drze; na Charryho otázky odpověděl, že je důstojníkem německé armády a nevidí důvod, proč by se měl bavit s nepřítelem. Jediné co žádá je, aby se s ním zacházelo jako s válečným zajatcem, na což má taky právo. Charry s ním nic nepořídil, tak se jen zamračil a pokynul, aby jeli.

Projeli jsme městem; lidé se udiveně ohlíželi, když viděli důstojníka v tygří uniformě s křížem na krku, šelmy, pár gardistů a dobrodružně vyhlížející vojáky. Charry mířil do vilové čtvrti, kde se nacházelo německé velvyslanectví. Někoho se zeptal na cestu a ten mu to ochotně ukázal.

Velvyslanectví byla jednopatrová vila, obklopená zasněženým parčíkem. Brána byla zamčená, ostatně Charry nemínil vstoupit, dokud nebude vyzván. Území za branou bylo územím výsostným; vstupem by se dopustil porušení suverenity cizího státu.

Diana zatahala za zvonek; zvonila dlouho, nahoře se pohnuly záclony, ale nikdo se neobjevoval. Důstojník se tvářil vyzývavě a posměšně; až Charry vytáhl revolver a třikrát vystřelil do vzduchu. Za okamžik na to se v přízemním okénku objevila tvář nějakého tajemníka či sluhy.

„Přejete si, prosím? Tady je velvyslanectví Německé říše!“

„Vím! Jsem major Guyrlayowe a chci mluvit s velvyslancem - a to ihned!“

„Ale… pan velvyslanec je právě velmi zaneprázdněn!“

„Tak ať se okamžitě odneprázdní, nebo tam na něj vlítnu a vytáhnu ho za límec!“ zahulákal Charry.

V sluhovi hrklo; v tu chvíli zmizel jako kukačka v hodinách, za okamžik se otevřelo okno v prvním patře a v něm se ukázal jakýsi velmi důstojně vyhlížející pán.

„Já jsem velvyslanec! A protestuji se vší důrazností proti tomuto porušení všech mezinárodních zvyklostí…“

„Kuš!“ houkl na něho Charry. „Napřed mluvím já! Potom můžete žvanit vy, jak dlouho budete chtít. Tohoto muže znáte?“

Velvyslanec se podíval na poručíka jako na kus odpadku.

„Ne, nikdy jsem ho neviděl. Proč?“

„Ten muž se dnes odpoledne pokusil spáchat na mne atentát. Chtěl mě zastřelit dalekonosnou puškou. Při zatčení udal, že je německý důstojník a jednal na váš příkaz. Je to pravda nebo lež?“

„Ujišťuji vás, pane, že jsem ho nikdy neviděl, nic o něm nevím a nevím nic ani o tom pokusu o atentát!“

„Dobře. Poručíku, trváte na své výpovědi? Upozorňuji vás, že pokud jste lhal a nejste německý důstojník, nepožíváte práva válečného zajatce a budete souzen jako sprostý zločinec!“

Poručík pohlédl na velvyslance zoufale. „Jsem německý důstojník, pane majore, přísahám! A byl jsem k provedení svého úkolu zmocněn právě panem velvyslancem!“

„Ten muž lže!“ křičel vážený diplomat. „Je to sprostý lhář! Ať dokáže, že mluví pravdu!“

„To dokázat nemohu; nesměl jsem mít žádný průkazný materiál!“

„Tak vidíte, pane de Guyrlayowe! Je to nějaký zločinec; já vás ujišťuji svým slovem, že Německé císařství s ním nemá nic společného!“

„Tak. Nemáte tedy o něho zájem?“

„Ne! A nemám dalších důvodů o tom mluvit!“

Charry se obrátil k poručíkovi. „Škoda, chlapče! Jak vidíte, vaši krajané se nehodlají vaší osobou zabývat. Já taky ne.“

Kývl na černého gladiátora; ten mávl rukou a zasáhl poručíka hranou dlaně do zátylku. Bylo slyšet, jak zapraštěla páteř; ubohý mladík jen vzdychl a skácel se na chodník.

„Proboha!“ vykřikl velvyslanec. „Co to děláte?“

„Soudím. Máte snad nějaké námitky?“

„To ne… ale musím protestovat! V zájmu lidskosti…“

„Škoda. Uznáváte aspoň, že to byl Němec?“

„Cože - on je mrtev? Vy jste zavraždili člověka, jen tak před mýma očima, bez výstrahy a…“

„On mi taky nevzkázal, že mne chce zabít.“

„Ale přesto… v zájmu humanity!“

„Dobrá. V zájmu humanity - přehoďte jim ho přes plot. Mohou si ho pohřbít, když jim na něm tak záleží. Na

shledanou, pane velvyslanče. A podruhé si podobné nepříjemnosti ušetřete!“

Charry se otočil, pobídl koně a odjížděl. Velvyslanec zíral na tělo důstojníka, z jehož úst vytékala krev a barvila sníh jeho zahrady čerstvě na rudo. Chvěl se po celém těle: „To je hrozné! Ten sprostý vrah! Ještě včera jsem mluvil s tím ubohým mladíkem… a on ho dá zabít kvůli takové maličkosti jako zločince! Pro všechny svaté…“ pak se obrátil k tajemníkovi: „Okamžitě připravte depeši pro Berlín!“

Charry se vrátil na nádraží a oznámil, že se pojede zpět.

„Nemám náladu se tady s kýmkoliv bavit! Dostali výstrahu a já doufám, že dost jasnou! Pan velvyslanec je sice gentleman; ale ani on si nesmí dělat z huby prasečí chlívek!“

Napřed chtěl vylézt na svoje místo na lokomotivu, potom však jen mávl rukou: „Odpusť, kamaráde Baumanne; ale nebudu s tebou sloužit! Jdu si lehnout, potřebuju se prospat. Ráno budeme doma, ty můžeš jít spát, ale já budu muset zase provádět spoustu nepříjemných věcí…“

„Já tě chápu, soudruhu Charry!“ řekl starý železničář.

Bruno ani Odilie na nádraží nebyli, ale Diana objevila Blanche, pobíhající sem tam jako splašená. Jak uviděla Dianu, okamžitě začala vykřikovat na celou nádražní halu:

„No ne, teda! Ty vypadáš! To je nádhera, jak sis to udělala? Já bych chtěla taky něco vytetovat na hlavu - takovýho draka třeba! Jenomže, já bych nemohla mít tak krásnou hřívu, jako máš ty, koukej - ty vlasy mi vůbec nerostou, nevíš, co mám dělat?“

„A mažeš si hlavu strojním olejem?“ ptala se Diana vážně.

„To ne! Ale jinak snad vším, co existuje!“

„Blanche, uvažuj trochu logicky: vlasy ti nemůžou narůst, když sis je nechala čerstvě ostříhat! Mně můžeš věřit, nejsem takhle ostříhaná poprvé a vím, že to trvá nejmíň rok, než tvůj účes zase začne k něčemu vypadat!“

„Nojo - ale když tobě to hrozně sluší! Já vypadám jako pometlo, ať dělám, co chci! Nevíš, co bych měla dělat?“

„Nevím. A lituji, spěchám domů… tedy jako do naší pevnosti.“

„Fakt? A mohla bych s tebou?“

„Nemohla. Ještě by se ti tam něco stalo.“

„Co by se mi mohlo stát? Nejsou tam žádný ženy?“

„Pár jich tam je…“

„Tak vidíš! Vezmi mě s sebou, prosím prosím!“

„Ale doma by tě jistě nepustili!“

„Náhodou! Mamá mi dovolila, abych si dělala, co chci!“

„Takže už ztratila veškerou naději?“

„Pošlu jí ze Schwarzbergu telegram, aby se nebála! Ale dovolíš mi, abych si nechala něco vytetovat na hlavu, že?“

Diana mávla rukou. „Tak pojeď… ale, to nebudeš potřebovat nic s sebou? Žádný zavazadla a nic?“

„Měla bych? Já myslela, že uniformu tam vyfasuju!“

„Konečně, proč ne. Tak pojď!“

Charry rozhodně nebyl nadšen, že Blanche opět vidí. Avšak mávl rukou, zabalil se do deky a natáhl na lavici. Diana se napila horkého čaje, zalehla k němu a usnula také - zatímco Blanche se posadila k ostatním, rozhlédla se a začala okamžitě laškovat s našimi jezdci…

Valérie se samolibě usmála; Julka dostala strach, že ji vyzve k praktickému potvrzení pochopení svých slov, ale naštěstí včas ji napadla otázka: „A jak je to u kluků?“

Va zaržála nadšením. Vysvětlila, že zásadně jiné; muži jsou především bytosti na nižším vývojovém stupni, takže přikládají příliš velkou důležitost činnosti svých směšných přívěsků. Dál u nich sehrává nesmírnou roli postavení ve smečce, tedy společnosti jak řádové, tak jiné; toto postavení mylně spojují se svou sexuální zdatností. Je to pozůstatek reliktních opičích reflexů, takže v zaslepenosti svou touhou nedokážou uvažovat realisticky a střízlivě. K takovému pojetí by se žádná správná princezna nikdy nesnížila; a kdyby

náhodou, má přece věrné kamarádky, které se postarají, aby se jí vrátil chladný rozum a střízlivá vyrovnanost.

Při té příležitosti Valérie odbočila ke vzpomínkám na akce, kterými se zabývaly na škole. Jakmile postřehly na některé dívce známky zamilovanosti, okamžitě zahájily protiakce: nepřetržité sledování, kontrolu korespondence, důkladný průzkum veškerých dosavadních činností objektu (tj. toho kluka) v oblasti duševní i tělesné, se zvláštním zřetelem k poklesům a chybám, kterých se od kolébky dopustil. Pokud vzplanul láskou pouze on, bylo to jakž takž v pořádku; dívka ho mohla přinutit k různým úsluhám, které potřebovala. Pokud však byla i ona postižena dočasnou milostnou zaslepeností, zahájily kamarádky léčbu s přímočarou obětavostí čtrnáctiletých slečen; zejména jí kazily jakékoliv možnosti skutečného sblížení.

Konce těchto vztahů byly dva: buď se operace podařila, dívce se vrátila ztracená rozvaha a kluka odpálkovala do dálky či obratně vmanévrovala do postavení zcela podřízeného hlupáka, který však za své úsilí nic nedostává; to bylo považováno za výhru. Nebo přes veškeré úsilí byla láska dokonána, milenec zvítězil a dívka přestala být pannou. Od té chvíle se nepovažovala za řádnou členku spolku; postupně se vyvazovala ze všech povinností, bylo jí dáváno na vědomí, že poklesla a dopustila se chyby, sama už neměla tu tendenci sbližovat se s druhými… zkrátka postupně odcházela. Na nějakou dobu se ještě mohla vrátit v případě, že ji milenec zradil, zklamal či opustil; ale všechny věděly, že si co nejdřív najde nového a stejně odejde. Přály jí to; ale už to zkrátka nebylo ono. Mezitím přišla nějaká nová…

V tu chvíli Julka nějak nepochopila souvislosti, zvláště když jí Valérie začala vysvětlovat rozdíly mezi ošacením, ozdobami, účesem a chováním panen a nepanen. Panny vypadaly v podstatě jako kluci: vlasy nosily na ježka, šaty co nejjednodušší, ozdoby pouze magické, přivolávající dobré důsledky; a chování tajemné jako hrad v Karpatech. Dívky žijící s milencem si nechávaly vlasy růst volně a upravovaly je podle módy, strojily se přitažlivě, ozdoby si nechávaly darovat a hlučným smíchem upozorňovaly okolí na svou existenci. Postupně byly uznávány za dospělé.

Julii to konečně došlo: Valérie hovoří o zvyklostech spolku zvaného Panny Měsíce, vynikajícím krutou tvrdostí ke svým členkám - což byly skutečně čarodějky, bojovnice a panny. Slyšela o něm mnohokrát a zpočátku nechápala, proč ji s ním spojují; že je panna, je podle ní její soukromou záležitostí, do níž nikomu nic není. Tento postoj zas nechápaly ostatní; podle nich bylo chybou, že se Julie nechová přiměřeně svému stavu. K jejímu překvapení vzpomínala Va na tyto časy nostalgicky a přestože si od té doby příjemně užívala, bylo jí ještě pořád líto, že od Panen odešla.

Julka navrhla vrátit se ke klukům; Valérie vysvětlila, že tam se k problémům přidává ještě touha dominovat, vlastnit a velet. Uspokojování různých nároků nadřazeného je součástí povinností podřízených; pokud to nečiní, nastoupí činnost zvaná šikan, při níž je různě týrán, dokud se nepodřídí. O to, kdo bude nadřízený, kdo podřízený a v jakém pořadí, se vedou neustálé boje; součástí těch bojů je přinutit podřízeného protivníka, aby vykonával ty nejodpornější věci. Běžné je brát nepřítele do otroctví na určený počet hodin nebo dní, pokud prohraje souboj; po tu dobu si s ním vítěz může dělat, co chce. Pokud dojde mezi dvěma bojovníky několikrát k výměně, může si být každý jist, že mu to vítěz příště patřičně osladí.

Jak kluci postupně stárli, ubývalo přímočaré brutality, avšak nastupovaly zvyklosti rafinované. K těm patří protekce vůči mladým, nezkušeným či právě příchozím jedincům. Snem mnohých je odchytit si ve volném světě otroka (ve světě mimo řád!); ten pak svému pánovi slouží, aniž by měl nějaká práva. Není to tak snadné; pán se musí smířit s povahovými zvláštnostmi, které by u kamarádů netrpěl: chamtivost, zrádnost, nedodržování daného slova; dokonce hloupost! Postupně se těm, kdo pečovali o nějakého podobného jedince, stávala tato péče základní činností, vzájemně se chlubili svými úspěchy a stěžovali si na trestuhodnou tupost svých otroků. Přesvědčili se, že vychovávat bílé kluky, získané mezi zločineckými vrstvami, je velmi obtížné, až bezúčelné; zato otroci černí, hnědí a všelijací míšenci jsou vysoce ceněni. Sice nevynikají velkou inteligencí, ale prochází jim to, neboť jsou blíž ke zvířatům a zvířátka všichni milují. Černému klukovi projde leccos, co by bílý ošklivě odskákal.

Takže Julka konečně pochopila postavení Tori. Uvědomila si, že jakmile černým členům řádu jejich preferované postavení dojde, začnou toho zneužívat; mnozí nestydatě. Fakt: nemusejí nic umět, o nic se starat, nad ničím přemýšlet; stačí svézt se se svým pánem a nevzbudit jeho nelibost, což je většinou lehké. Tak si můžou docela snadno vybudovat příjemné postavení, které už jim zůstane, až se ožení a založí rodinu, vychovávající jedince podobného založení. Dlouholetí a dědiční řádoví otroci! Skvostné exempláře jsou třeba Ba M°Burru a jeho syn Šahin.

Tori naslouchala těmto řečem klidně a spokojeně, ačkoliv byla řeč zejména o ní. Va ji nešetřila; klidně ji označila za hloupou, línou, potměšilou a smilnou až perverzní. Dodala, že je jasné, že by ve světě mimo řád nejspíš umřela hlady. Pokud vůbec něco umí, tak způsobovat rozkoš svým bližním.

„To ale umím perfektně!“ smála se Tori.

Valérie pokračovala. Zmínila se, že vzhledem ke vznešenému původu od Baarfelta měly dívky v úmyslu zavléci Tori do školy, tam držet hrubým terorem a násilím přinutit, aby se něčemu naučila; bohužel je obelstila a začala se stýkat s kluky dřív, než si vůbec někdo všiml její existence. Vyjádřila přesvědčení, že ten, kdo s ní spal poprvé, musel být pedofilní maniak, ježto ačkoliv o holčičky kolem patnácti je zájem velký, o usmrkance pod deset už tolik ne; kdyby se někdy přišlo na to, kdo to vlastně byl, Valérie by navrhovala zavřít do příslušného ústavu nebo případně dát na výzkumy Pannám Měsíce. Bohužel Tori označuje za svoji první lásku každého, kdo se jí zalíbí, bez ohledu na to, zda to je možné či nikoliv; jako v jakémkoliv jiném případě, ani v tomto jí nelze věřit jediné slovo.

V tu chvíli Tori udělala prsty pár značek; Julie vyrozuměla, že se ptá, zda něco může s nějakou hlavou. Valérie odpověděla ano, aniž přestala mluvit; takže Tori vyskočila a podala si své toaletní potřeby. Byla to kožená kazeta s hřebeny, sponkami, nůžkami, nožíky, tetovacími jehlami, štětečky a předměty, jejichž účel byl Julce nejasný; něco měla z domova, něco vyškemrala zde. Když se nešťastnou náhodou dozvěděla, že

někteří pošetilí muži jsou ochotni za lásku dívkám platit a dávat dárky, zajásala a rozhodla se zkusit je z nich vymáhat.

Teď uchopila nůžky, přistoupila k Julii a začala jí prsty čechrat vlasy. Julka se nejdřív zarazila, potom si vzpomněla, co vyváděla včera u dubu a řekla si, že je to stejně už jedno. Tori jí s potěšením cvakala na hlavě nůžkami a Julii padala černá srst na šátek, který jí Tori uvázala kolem ramen. Nejdřív se domnívala, že ji ostříhá úplně; ani jí to moc nevadilo, ale to neměla v úmyslu ani Tori, ani Valérie. Při práci se zřejmě dohadovaly prsty, což Julka zcela neovládala.

V tu chvíli vpadla dovnitř Florence a otázala se, zda dámy vůbec dneska půjdou na přednášku, když nestihly rozcvičku ani ranní pobožnost. Valérie odpověděla, že rozcvičku si hodila s Tori, přednášku provádí právě teď a na snídani zcela určitě půjdou, až Tori dodělá Julce hlavu. Florence si k nim sedla, kritizovala práci Tori a vzpomínala na švandu, kterou užily ve škole, když byla Pannou Měsíce.

„Tys vůbec někdy byla pannou?“ píchla ji Julka, která se mohla hůře hýbat, ale mluvit ano.

„Divila by ses!“ potěšilo Flor, že se může svěřovat. Takže hned začala vykládat různé příběhy ze svých erotických začátků; Julka by asi utekla, ale Tori nedovolila, bavilo ji to. Naopak se začala s oběma o něčem dohadovat, totiž o přípravcích, kterými chce Julčiny vlasy vylepšit. Prozatím použila voňavého oleje, kterým jí namatlala hlavu a počala citlivými prsty něžně masírovat. Bylo to tak úžasně příjemné, že Julka na chvíli ztratila špatnou náladu. Když nic jiného, masírovat Tori dovedla; škoda, že stejně ráda masírovala kluky na opačném konci.

Když skončila, Julka se na sebe podívala do zrcadla a čekala něco strašného, ale kupodivu jí to velice slušelo a líbila se sama sobě, což se jí stávalo málokdy. Teď už nevypadala jako mladý muž, vypadala jako velice hezká dívka, ovšem s neuvěřitelně krátkým účesem. Něco podobného viděla na Freye v Granadě; tam měl každý chuť ji hladit jako kočku, což Julka rozhodně neměla ráda a nehodlala připustit; avšak došlo jí, že bude muset.

Ale snídaně vylákala taky Estragona; přišel v náladě, kterou lze definovat jako útok pluku lehké kavalerie: hledal, na kom se vyřádit. Když zjistil, že Charry odejel do města za nějakým důležitým posláním, domníval se, že by to měl vědět jako jeho zástupce; i bylo mu řečeno, že velení převzal Yamanaki a Miguel prohlásil, že to je dost, protože je jediný, kdo nemá místo mozku piliny. Potom se prošel po pevnosti a každému vynadal; což bylo třeba, neboť se mnozí nestoudně flákali.

Také narazil na jakéhosi Slováka, který se motal po dvoře a šířil okolo sebe alkoholickou vůni.

„Co ty tady děláš?“ řval Estragon. „Jsi opilý jako prase!“

Slovák se na něj jenom mile usmíval - a nerozuměl. Vévoda mávl na Denise; jako Maryščina bratra (a jediného člověka schopného tlumočit ze španělštiny do polštiny a naopak) si jej dost vážil a byl ochoten přijmout jeho pomoc.

„Říkal, že jsi ožralý jako prase!“ řekl Denis česky.

„Ale veď hej, pán gróf!“ usmíval se Slovák. „Veď ako by ony vyzeraui, keby vypiui toľko pálenky ako ja! Veď ony by byui ešče väčšie prasa, any by chodyt nemohui…“

Denis se řehnil na celé kolo, až ho Estragon chytil za vlasy a slíbil, že mu tu kadeř utrhne, jestli to okamžitě nepřetlumočí; Denis tedy přeložil, i když ne s těmi nářečními okrasami, jimiž vyšperkoval svá slova provinilec. Vévoda chvíli nevěřícně zíral na Denise, zda si to nevymyslel, tohle mu za celý život nikdo neřekl; pak se rozeřval jak na lesy. Na to už Slovák nečekal; vmžiku prokličkoval mezi nákladními vozy a byl pryč, jako by se po něm zem slehla. A Miguel řval a sakroval ve všech řečech, které za svůj život stačil poznat.

Pozvolna docházel k názoru, že Denis to určitě někomu řekne; když ne přímo Maryšce, tak aspoň sestře Julii, která to roznese po celé pevnosti. To by mu ani tak nevadilo; leč Maryšku chtěl podobných zvěstí ušetřit. Byla jedinou lidskou bytostí, před kterou nechtěl být pohaněn.

„Jdi a neopovažuj se mi ukázat na očích!“ řekl Denisovi. „Jinak tě hodím svým Indiánům - a ti umějí skalpovat!“

„Já zas umím zdrhat!“ řekl Denis a předvedl to.

Maryška opustila pokoj také; nasnídala se, pochválila Julce účes a potom zalezla do jejich pokoje. Tori tam už byla, rovněž Valérie přišla, hledat sponu do vlasů. Julka ji ujistila, že ji určitě nemá, což znělo zlomyslně. Za Valérií přišla Veronika, za ní Florence a tak dál; až by se člověk divil, kolik děvčat se vejde do tak malého pokoje. Maryška zásadně odmítala vyjadřovat se ke svým osobním záležitostem, ale neodolala.

„Když ty jseš pitomá!“ poučovala ji Veronika právem zkušenější. „Jaký rozumný domlouvání s Estragonem? Pamatuj si, ty kozo, že na to nemáš dost pevně stavěnou kostru!“

„Proč? On je docela milej - jenom se mu nesmí odporovat. Když s ním souhlasíš ve všem, tak je hodnej!“

„Jo, vidím! Od toho máš tu modřinu pod okem!“

„Ale ne! To se jenom zprudka otočil. Myslel si, že se mu bráním - on mi nerozumí, když mluvím německy!“

„A ty ses nebránila?“

„Ale ne - jenom jsem se chtěla svlíknout! Víš, on všecko, co nedokáže rozepnout, roztrhne. A já… nemůžu přeci pořád kupovat nový prádlo, to by moh každej pochopit!“

„Tak nemáš nosit vůbec žádný prádlo!“ radila Valérie.

„On říká, že slušná žena nechodí nahá; když chci někam jít, tak se musím hned potom oblíct. Když je do čeho…“

„Počkej, já nějak… takže když jsi nahá, tak ti nadává - když máš něco na sobě, tak to rozerve, jo? Není cvok?“

„Ono prádlo ho… děsně vzrušuje!“

„Povídám ti jasně, je blázen!“ vykřikovala Veronika. „Normální člověk se nevrhá na ženu jako na kořist při každý vhodný i nevhodný příležitosti!“

„Miguel přeci taky ne! Jenom když ho vyprovokuju!“

„Proboha - ty ho ještě ke všemu provokuješ?“

„Ale ne! Tak mimovolně, já ani nevím! Například když mu zpívám, tak se mu musím dobře dívat do očí. Nebo když na něho promluvím nebo ho pohladím po vlasech… nebo když se na něho podívám…“

Valérie se smíchy válela po zemi. „Nebo když jsi s ním jen na chvíli o samotě, co?“

„To taky. Ale to zase ne vždycky…“

„Já se zblázním - ne vždycky! To ty seš praštěná!“

„Proč? Co je na tom špatnýho, že mě má rád?“

„Svatá panno!“ spráskla Valérie ruce. „Tomu ta holka říká, že ji má rád, když se na ni bezdůvodně vrhne a…“

„To nebejvá bezdůvodně!“

„Tak řekni, od čeho máš ty modřiny na rukou a nohou!“

„Co můžu dělat, když mi sevře ruku v prstech? Má moc velkou sílu; ale on to tak nemyslí! Někdy je docela něžný a přítulný!“

„Něžný a přítulný! Miguel Estragon! A když nepodlehneš na první požádání, tak ti dá pár facek!“

„Když se nebráním, tak ne!“ řekla pyšně Maryška.

Zatímco všechny ostatní se smály, Julka se tvářila nešťastně. „Nevím, jestli to zrovna já můžu posuzovat, ale… nezdá se ti, že začínáš trochu moc… divoce? Co když tě ten vévoda nechá?“

„Proč by mě měl nechat? Já ho mám ráda!“

„To myslíš, že on tebe má taky rád? Že s ním budeš moci žít léta, jako jeho žena? A on ti bude tohle dělat každý den?“

Maryška pokrčila rameny. „A co má být?“

„Bude tě bezdůvodně týrat, nadávat ti, šikanovat tě… to si všechno chceš nechat líbit?“

„No… on řekl, když nebudu dělat nic zlýho, že mi ubližovat nebude. Jenom nesmím zlobit…“

„To s tebou bude lehký! Ty seš tak hodná, až skoro blbá!“

„Například takhle ostříhat bych se nechat nesměla,“ dotkla se Maryška Julčiných vlasů tak opatrně, jako by se mohla popálit. „Nebo si nechat něco vytetovat… ten by mi dal!“

„Hm… ale jinak si můžeš dělat, co chceš?“

„Jistě! Slíbil, že mi dovolí všechno…“

„Jak ti to říkal, prosím tě?“

„No - španělsky. Myslím…“

„Ty umíš španělsky?“

„Náhodou jsem mu rozuměla!“

„Maryško, brzdi! Miguelovi v afektu nerozumějí ani Španělé, já si neumím představit, že by…“

„Já nevím, co proti němu všecky pořád máte! Jako kdybyste mi ho záviděly… vedete takový řeči! On je přece docela hodnej, až se mi podaří ho trochu zkrotit, uklidnit… všecky uvidíte! Modlila jsem se k Panně Marii Czenstochowské, aby mi ho dopřála - tak mi splnila přání! To nemůžete chápat… Vy totiž nedokážete ocenit tak úžasnýho člověka, jako je Miguel! Já ho mám ráda a vy to nedovedete žádná pochopit!“ vzplanula Maryška.

„Fakt,“ řekla Veronika. „To my asi opravdu nedovedem!“

Po obědě se počasí ještě zhoršilo, dokonce přišla sněhová vánice; princezny dospěly k názoru, že vylézat je čirý nerozum a že nejlíp jim bude u rozpálených kamen. Pak to opravily, že ještě líp bude v rozpálené sauně, což realizovaly. Sotva se tam všechny shromáždily, přiběhlo pro Maryšku Estragonovo páže, aby přišla okamžitě k pánovi.

„Utíkej, nezdržuj se!“ pošklebovala se Valérie. „Páníček pískne, poslušnej pejsek přiběhne. Aby nedostal řemenem!“

Ale Maryška skutečně uposlechla, ustrojila se a pospíchala, aby nevzbudila nelibost. Během oblékání jí dívky nabídly, že všechny jí věnují svoje spodní prádlo, aby měl Estragon co na ní trhat; ony je tak příliš nutně nepotřebují.

Jiné urážky je už nenapadly, tak se soustředily na Miguelovo páže; byl to hezký kučeravý kluk, kterému táhlo na

patnáct a byl zároveň dětsky půvabný i slibně mužný, jen se nesmírně ostýchal a nechtěl s nikým mluvit, zejména ne s princeznami. Avšak dostal příkaz, že ho pán celé odpoledne nechce vidět; byl z toho poněkud zmaten a nevěděl, kam se vrtnout.

„To máš jednoduchý," řekla mu Valérie. „Zůstaň s náma!"

Vyjevil se ještě víc; pokoušel se lámanou španělštinou vyložit, co smí a co nesmí a jak na tom je; dělaly si z něho legraci.

„Ty se nechceš vykoupat? Ale to by ses musel svlíknout!"

„Ne!" vykřikl. „Pán - zakázal! Paco nesmí!"

„Paco může," řekla Valérie. „Tori, postarej se!"

Tori se počala tisknout a její štíhlé obratné ruce všelijakým způsobem hocha ovíjely a dráždily. Povídala mu něco, ovšem jemu to k ničemu nebylo, protože nechápal. Princezny si z něj dělaly legraci, další přiskočily na pomoc a postupně ho svlékly. Stalo se mu to zřejmě poprvé; Valérie by ho ráda vyslechla, ale skutečně neuměl španělsky.

Konečně byl zcela nahý, snažil se zakrývat rukama, ale Tori se mu příliš vtírala. Je sporné, zda se mu líbila, byla velmi černá a někteří lidé na to nejsou zvyklí. Vysvětlovala, že kdyby si přál, může mu udělat na tělo nějaké hezké tetování; zděsil se. Na vyzvání si prohlédl tetování přítomných děvčat, ale mělo to na něj jen ten výsledek, že se zakrýval podstatně víc. Taky mu po čele hojně tekl pot; na tom taky není nic divného, v sauně bylo strašlivé vedro.

„Nech ho, Tori," řekla konečně Valérie. „Je to ještě dítě!"

„Paco ne dítě!" odporoval chlapec, ale byl přilepen ke stěně a odmítal se pohnout nebo odkrýt.

„Když Paco ne dítě, tak s Tori!" zablýskla zlatýma očima.

„Ale odveď si ho někam bokem," řekla Veronika. „Znásilňovat ho před veřejností, to bysme už byly perverzní!"

Tori to odsouhlasila a odvedla Paca do odpočívárny; po chvíli zaslechli, jak společnými silami přisunují ke dveřím lavici.

„Proč?“ chichotala se Florence.

„Asi jeho přání! Ale aspoň musel dát ruce od těla!“

„No jo - ale koho teď budeme týrat?“ ptala se Julka.

„Když ses zeptala, tak tebe, ne?“

„Hele, já už mám dneska vyděláno! Podívej se mi na hlavu a…“

„Fakt, sluší ti to! Jseš strašně hezká holka. Já bejt Janek Dunbar, tak nezaváhám a ženu se sem i v tý vánici!“

„Pořád Dunbar…“ začervenala se.

„Co? Švíca se ti vdala, teď seš na řadě ty! U Tori nemůžeme počítat, že by nám vystrojila svatební hostinu…“

„U Maryšky taky ne. Ona by možná chtěla, ale Estragon by ji umlátil, kdyby se jenom zmínila…“

„To se tak nerad žení?“

„Jo, ty to nevíš! On je totiž taky příšerně lakomej! Jednou šli pít s Donaldem MacLawwenem a Estragon pořád Dona hecoval, jak jsou Skoti lakomí a chamtiví. Dopadlo to tak, že Miguel zaplatil první kapku a Donald všecko ostatní…“

Když se všechny vysmály, počaly řešit otázku další výzdoby zde přítomných dam; jednalo se zejména o tetování, ježto o změnu účesu žádná neměla zájem. Probíraly se různé varianty draků, šelem existujících i vymyšlených, hadů menších na kotník nebo na krk i větších přes celou dámu, dravých ptáků, koní i jednorožců, tropických ryb a květin. Bohužel hovořily pouze teoreticky, neboť žádná neměla vážný zájem.

Teprve když už horkem nemohly vydržet, chtěly se jít vykoupat; při tom si vzpomněly na dvojici v odpočívárně a rozhodly se, že je nebudou rušit, vyběhly tedy na dvůr a vyválely se ve sněhu. Se smíchem se vracely zpátky - když tu se náhle rozlétly dveře. Mladý Estragonův panoš v nich stál hrdě a s úsměvem hlásil:

„Paco chlap! Žádný dítě!“

A vůbec se nebránil, když ho začaly objímat.

Maryška se zúčastnila večerního zpívání; Estragon byl rovněž přítomen, dokonce slíbil, že přijdou i ráno, což od něj byla zřejmě oběť. Ještě větší byla, že na Maryšce nebylo znát stopy dalšího násilí. Že by se začal napravovat?

Zato Tori byla jako utržená ze řetězu; v kuchyni uvařila něco, co mělo ohavnou barvu i zápach, přinesla to a ukecávala Julii, aby si to nechala napatlat na vlasy. Ani nemusela přesvědčovat dlouho, Julka se jen zasmála a řekla, že jí je všechno jedno. Ukázalo se, že se nejedná o jeden přípravek, nýbrž dva, takže jí polovinu natřela jedním a druhou jiným; pak jí zavinula hlavu ručníkem a nařídila jít spát. Julka poslechla na slovo; z jedné strany se k ní přivinula Valérie, z druhé se vecpala Tori.

Dobrou noc!

Za časného rána se probudily a Julka se zajímala o výsledek; když se prohlédla v zrcadle, užasla, že její vlasy mají barvu doposud v civilizovaném světě nevídanou: polovina bledě modrá, druhá polovina světle zelená. Jestli předtím vypadala dost divně, teď už vážně mezi lidi nemohla.

„To je krásný!“ vykřikovala Valérie. „Jak jsi to udělala?“

„Obyčejná barva na látky,“ smála se Tori. „Už to dlouho chtěla vyzkoušet, ale zatím nenašel nikdo, kdo se nechal!“

Na rozcvičce způsobila Julka senzaci; všichni ji prohlíželi, hladili po vlasech a chválili. Denis trval na tom, že mu jeho jediný pramen vlasů musí Tori nabarvit na modro; slíbila mu to, avšak další požadavky odmítala s výmluvou, že má málo barvy.

Estragon se ranní pobožnosti nezúčastnil, zato Maryška ano. Pak se konala přednáška a snídaně; během té doby se vrátil Charry se svým oddílem. Stačil se už stavit ve městě u Belliniho, aby se přesvědčil, jak si počíná ve funkci velitele města. Byl spokojen, neboť Bello pozatýkal (dle drbů po městě kolujících a různých udání osob důvěryhodných i jiných, zejména nevěstek) řadu lidí, které pozavíral do městské šatlavy a prováděl výslechy ohledně rozkrádání, pochybných kšeftů s nepřítelem a podobně. Prosil, aby ho

nechali výslechy dodělat a podat návrhy na opatření, což bylo schváleno.

Diana s sebou přivezla výstředně učesanou dívku v černé uniformě, rovněž neobvyklé. Jmenovala se Blanche a všecko se jí líbilo: pevnost, vlajkosláva nad bránou, tábor na nádvoří, zbraně, koně i lidé, zejména muži. Ona se taky všem líbila.

Dle vžitého zvyku byla představena princeznám; zdravila je s jásavým nadšením a vykřikovala, jak je ráda, že je poznává. Už dávno si přeje poznat všechny ty skvělé lidi, kteří tady jsou, seznámit se s jejich zvyklostmi a zapadnout do kolektivu.

„Máš snad nějaký nápad, v čem bys nám mohla být užitečná?“ ptala se Veronika, když ji vítala. „Umíš něco?“

„Já umím všelicos!“ pochlubila se Blanche. „V současné době se zabývám studiem vysoké magie!“

Veronika si vyměnila překvapený pohled s Valérií; potom se zeptala tónem, který by vnímavějšího člověka varoval: „Čeho?“

„Vysoké magie!“ opakovala Blanche hrdě. „To je tajná věda, která se zabývá ovlivňováním bytostí mimo tento svět…“

„Já vím, co je magie.“ řekla opatrně Veronika. „Jenom mi není jasné, co na této vědě studuješ!“

„V současné době vyvolávám démony!“

Valérie sestru odstrčila a zeptala se sama: „Vážně? A už se ti někdy povedlo nějakýho vyvolat? Jak vypadal?“

„Je pochopitelné, že démon jako bytost povahy nehmotné se nám tak snadno nezjeví,“ Blanche byla ráda, že ji někdo bere vážně, takže se rozhodla pronést kratší přednášku. „Avšak projevuje se různými jinými způsoby: třeba klepe stolečkem, posunuje skleničku po stole k jednotlivým písmenům, rozpohybuje siderické kyvadlo či dokonce virguli…“

„Ano, chápu. A tím se zabýváš ty? Jak jsi přišla na to, že by s tím mohli mít něco společného démoni?“

„Řekla mi to má duchovní učitelka, paní profesorka Odilie Raubvogelová! To je vysoce kvalifikovaná čarodějnice; dokonce hledá pomocí virgule vodu pod zemí!“

„Tak to jo,“ Valérie byla nucena přemáhat smích. „Až budeme někde potřebovat vykopat studnu, my ti řeknem. Zavoláš nějakýho démona, dáš mu rozkaz a on nám ji vyvrtá čenichem!“

„No… mně to ještě tak spolehlivě nejde!“ zaváhala Blanche.

„Jenom klid,“ usmála se Veronika. „Pár dní s náma a půjde ti to dokonce i bez virgule…“

Blanche byla přijetím nadšena; vzápětí se vrhla na Julku a počala z ní tahat rozumy, jakým způsobem získala tak nádhernou barvu vlasů. Julka ji odkázala na Tori, která zrovna natírala Denisovi jeho kadeř na modro; dala se ukecat a zbytkem zelené barvy napajcovala Blanche to, co měla na hlavě. Potom jí ještě dali leopardí uniformu, aby se nelišila od ostatních, a jejímu štěstí nestálo nic v cestě.

Totiž… jen jedna maličkost. Blanche byla dívka nesmírně aktivní a činorodá. Toužila být užitečná, oblíbená a vážená mezi všemi; měla však bohužel pocit, že ji nikdo nebere vážně. Běhala tedy po pevnosti a do všeho se pletla, až se vnutila taky na operační sál, kde zrovna probíhala operace slepého střeva jednoho jezdce. Operovala Florence, instruktážní dozor měla Veronika, která během operace poučovala houf mediček. Blanche se vmísila mezi ně, bohužel když spatřila krev, zkolabovala a bylo nutno ji křísit. Ostatní z ní měly legraci.

Mezi jezdci se příhoda ovšem rozkřikla; několik kamarádů dotyčného navštívilo Blanche a obřadně jí poděkovali za účast. Vysvětlili jí, že projev takového soucitu s utrpením bližního svého je mezi čarodějkami nesmírně vzácný; obvykle projevují velmi málo lidských citů i v případech mnohem závažnějších. Takže pozvali Blanche k přípitku na zdraví kamaráda a následné hostině v jejich táboře, což ochotně přijala.

Tam se nenechala dlouho prosit a rozpovídala se o svém životě do současné chvíle a všech svých úspěších v magii i jinde. Jezdci byli velmi příjemní a milí; seznámili ji s existencí Neviditelné říše a navrhli, zda se nechce zapojit také. Když se jim pochlubila, že pochází z rodu baronů de Graccy a je dcerou francouzského velvyslance, byli přímo nadšeni; titul baronky de Graccy jí ochotně odsouhlasili i ve své říši.

Potom jí (prokládaný skleničkami chutného pití) předestřeli svůj návrh, jak by mohla pomoci vyřešit jejich problémy. Bohužel mezi jezdci existuje řada všelijakých sporů, jež se řeší různě, nejlépe soubojem, někdy dokonce řadou soubojů. Uzavření míru je podmíněno obřadem sbratření, který lze provádět různě, avšak ten nejlepší způsob je, že se dva nebo více kamarádů současně ožení s nějakou vznešenou dámou. Zná Blanche systém současného manželství s více partnery? Je ochotna se eventuálně provdat za kamarády, kteří takovou pomoc potřebují?

Blanche vhrkly slzy do očí nad vlastní ušlechtilostí. Bylo jí jasné, že tak úpěnlivé prosby nesmí ponechat bez vyslyšení. Hned dala souhlas, jenom chtěla vědět, jak budou probíhat detaily obřadů a jaké budou v tom směru její povinnosti. Vysvětlili jí, že vzhledem k rozdílným zvyklostem jednotlivých skupin se svatba koná pokaždé trochu jinak, taky podle toho, kdo ji řídí; což může kdokoliv, všichni jsou dost kvalifikovaní na jednoduché obřady. Pokud by měla nějaké speciální přání, samozřejmě jí bude vyhověno.

„Tak dobře!“ prohlásila. „Kdy to můžeme uspořádat?“

„Chceš hned?“

Blanche nebyla proti. Jezdci rovněž nebyli proti, nálada byla výborná, ke svatbě velmi vhodná.

„Za koho se tedy mám provdat?“ zajímalo ji.

„Jsi náš host,“ uklonil se jeden z nich. „Pro dnešek si vyber sama, kdo se ti líbí…“

Blanche odjakživa snila o tom, že se dostane do společnosti, kde postačí ukázat na některého muže a on se jí

okamžitě začne dvořit. Teď se dostala mezi muže, kteří byli ochotni se za ni na jediný pokyn provdat; někteří byli mladí a krásní, jiní zas zkušení v boji a zdobení četnými jizvami z předešlých střetnutí; někteří dokonce moudří. Ale všichni ochotni dát jí srdce, ruku a případně zvučný titul.

Tak si vybrala; jeden z těch váženějších ji okamžitě oddal s asi třicetiletým důstojníkem z Aquitánie, který měl titul hraběte de Grasillaque; titul platil bohužel jen v Neviditelné říši, jinak spočívalo jeho jmění v cenných zkušenostech, jizvách a šrámech a několika nelegitimních dětech, o něž se ovšem nestaral, jelikož o nich ani nevěděl. Jezdci jim připíjeli na zdraví a ujišťovali Blanche, že si vybrala dobře; stejně skvěle, jak hrabě šermuje, ovládá také mnohem intimnější zbraň, o čemž se Blanche může vzápětí přesvědčit.

Kdyby bylo jaro, sliboval Armand, že by ji uložil na lůžko z vonného kvítí; venku však hustě sněžilo, takže pod její tělo rozprostřel jen květovanou pokrývku. Blanche se přiznala, že jí při milování naprosto nevadí přítomnost dalších lidí, zvláště když s ní souhlasí a obdivují její počínání. Armandovi nevadilo na světě už téměř nic, uspořádali tedy svatební noc a Blanche se přesvědčila, že její manžel je skutečně vynikající šermíř. Jezdci se vesele smáli, zpívali, připíjeli jim a pronášeli žertovné poznámky, kterým se Blanche rovněž vesele smála.

Kromě jiného se přiznala, že ze všeho nejvíc nesnáší dlouhou erotickou abstinenci. Již několik dní byla nucena spát sama, což ji velmi nebavilo! Až přišla sem a tady ji vítají tak pěkně! Byla dojata k slzám a vzápětí dovedena do extáze.

Když zcela vyčerpaný Armand odpadl, neovládl jeden z kamarádů svoje pudy a vrhl se na Blanche, aniž si vyžádal souhlas její i pana ženicha. Blanche se pokusila o mírnou obranu, avšak byl podstatně silnější než ona a ještě posílený alkoholem; až dodatečně se jí podařilo vyslovit otázku, jestli také tato svatba platí, když nebyla schválena předem, kdo vůbec je ten muž a jaký má titul.

Na to jezdci usoudili, že Blanche mezi ně zapadne. Vysvětlili jí svoje zvyklosti tak, že je pochopila - klidně objasnili, že schopnost vnutit svůj názor druhým je u nich součástí výcviku dospívajících dětí. Blanche je ovšem

mimořádně chápavá a nadaná; bude zajisté dobrou manželkou každému, kdo ji získá. Blanche se zamyslela a zeptala se, za kolik mužů se může provdat během jednoho dne; dozvěděla se, že to snad nikde stanoveno není, ale že budou přihlížet k jejímu přání. Přemýšlela ještě usilovněji a prohlásila, že si bude muset ty manžely psát, jinak by mohla na některého zapomenout.

Jezdci opět vyjádřili nadšení. Jedním z velkých problémů jejich společenství byla averze většiny vůči zaznamenávání všelijakých úředních dokumentů. Blanche na rozdíl od jiných byla vzdělaná, tedy uměla číst a psát, a byla schopna vést dokonalou evidenci. Takže hbitě sehnali úctyhodně vypadající bichli v kožené vazbě, původně určenou za účetní knihu; i nazvali ji Úřední matrika sňatků princezny Blanche de Graccy a zaznamenali oba její manžely se všemi tituly, statky a hodnostmi.

Někdo navrhl, aby se každý sňatek zaznamenával na zvláštní list a byl potvrzen podpisy oddávajícího a vážených svědků, aby takto nabyl právní platnosti pro případ sporů s veřejnými soudy. Na požádání dále vysvětloval:

Je nesporné, že se dá očekávat bitva; kvůli ní jsou vlastně jezdci tady. V bitvě pokaždé někdo padne; lze očekávat, že hrdinskou smrtí sejde ze světa také několik manželů Blanche. V tu chvíli se dala do zoufalého pláče, bušila se do hlavy a byla by si i rvala vlasy, kdyby bylo co. Utišili ji a ujistili, že každou bitvu taky někdo přežije, ale stejně jí to bylo líto. Právě se do svých manželů zamilovala a bylo jí líto je ztratit.

Po uklidnění mluvčí pokračoval: Když někdo padne, objeví se problém, že spousta lidí odmítá uznat jejich pohledávky, případně dluhy. Jezdci jsou kromě jiného skvělí obchodníci; ovšem s placením to poněkud pokulhává, takže je každý každému neustále něco dlužen. Když pak dotyčný padne, je samozřejmé, že k dluhům se nikdo nehlásí, zatímco o pohledávky stojí leckdo, ale nikdo není ochoten je uznat. Nevadilo by Blanche příliš, kdyby si různé finanční transakce svých manželů přehledně zaznamenávala a případně se starala o vymáhání pozdějších dluhů?

Blanche ho ujistila, že by jí to nevadilo ani v nejmenším. Je absolventkou jakéhosi lycea, jehož nenáviděnou součástí bylo právo a účetnictví; sice do této chvíle netušila, že vzdělání někdy využije, ale je ochotna stát se univerzální dědičkou třeba za celý pluk, účty povede počestně a věrohodně a neutratí víc, než bude činit její podíl na zisku. Jezdci ji na oplátku slíbili, že ji zahrnou zlatem, jen co nějaké vybojují.

Řekněme si pravdu: téměř všichni nosili zlaté šperky, byla to jejich banka. Neměli důvěru k cennostem, které se nedají odnést na vlastním těle; především ne k bankovkám, které je nutno nejdřív předložit směnárníkovi, neboť pocházejí z různých zemí. Blanche měla naopak k bankovkám velikou náklonnost a jednání s finančními ústavy jí nevadilo. Vznešeností své rodiny mohla navíc leccos přikrýt; proč toho nevyužít?

Takže Blanche zůstala žít s jezdci; slíbila jim, že se stane jejich bankéřkou, směnárnicí a univerzální dědičkou, a že se do žádné bitvy nepohrne, aby tam náhodou nezahynula, protože tehdy by celý obchod nenávratně padl. Zapili to spoustou alkoholu, čímž byla smlouva uzavřena. Od té chvíle se Blanche provdala za řadu různých osob; a protože sama nebyla schopna všechno stihnout, pozvala z města pár kamarádek, které jí v tom pomáhaly.

Jaký je vlastně rozdíl mezi ní a děvčaty z nevěstince Červená růže? Jak já to mám vědět? Jsem přece jenom obyčejný tygr!

Julii pozvaly Ještěrky, podívat se na jejich nový bazén, který vybudovaly ve svém lázeňském komplexu. Což byla sestava staveb ze dřeva, plachtoviny a všeho možného, kam se Julka občas chodila sprchovat, ale to tam bazén ještě nebyl. Teď jo, a byl dost zvláštní, částečně zapuštěný do země, jinak z impregnované plachtoviny. Ohřívání vlastní energií, Julii nabídly, aby si zvolila teplotu podle vlastního přání. Udělala to, poskládaly se dovnitř a zůstaly ve vodě, dokud se důkladně neprohřály. Julie pochopila, že hlavním důvodem pozvání je se pochlubit a dokázat, že jejich lázeň je lepší než ta v pevnosti,

kterou používají princezny. Jedna ani druhá se ovšem nevyrovnaly koupelnám v Granadě.

Julka si nemohla pomoci, nějak si zvykla kamarádit s Ještěrkami. Vždycky jí zlepšily náladu, i když se soustavně hádaly a praly, a když se rozpovídaly o svých milostných záležitostech, obracela oči v sloup. Nikdy v životě by se tak nespustila! Ale moc ráda o tom poslouchala, aby se mohla pohoršovat nad jejich nemravností.

Jedna z hostitelek zavedla řeč na Freyu s dotazem na její kočičí bohyni. Julie vysvětlila, co ví o Freyi kočce i Freyi kamarádce, a ta holka pozorně naslouchala.

„No, já jsem Egypťanka. Taky máme kočičí bohyni. Bastet."

„Aha. Co je s ní?"

„No… nic. Jenom že ji obdivuji. Myslíš, že bych ji mohla uctívat?"

„Proč ne, když chceš. A jak si to představuješ?"

„No… chystá se nějaká válka. Že bysme vytvořily dívčí pluk, který by byl podřízen Nilské kočce."

„A ty budeš velitelka."

Dívka se pokusila zatvářit skromně, ale moc jí to nešlo. Nebyla už žádné dítě, Julka ji odhadovala tak na osmnáct, možná i víc. Zlatohnědá pleť, krásná, poněkud divoká tvář…

„Kdybych byla důstojník… jestli bych mohla být poctěna titulem Bastet?"

Julie chtěla říct, že klidně. Ale pak si uvědomila, že je plukovník a zřejmě její velitelka. Tak řekla: „Čím dokážeš, že máš na tento titul nárok?"

Dívka Bastet se rozzářila, to bylo přesně to, co chtěla.

„Když porazím v osobním souboji dvanáct nepřátel, bude to dostatečný důkaz? Dovolím jim jakoukoliv zbraň, ale moje zbraně budou pouze dřevěné."

„Teda, ty si troufáš! Jestli to dokážeš, všichni uznají, že jsi kočka Bastet!"

„Zítra odpoledne. Jsi srdečně zvána… Smím doufat, že se přijde podívat i císařovna Diana?“

„Ani nedejchej! Ta rvačky všeho druhu miluje!“

Bastet se pyšně ušklíbla. Uměla hezký kočičí obličej, jen co je pravda.

Julie byla už dostatečně vymáčená v horké vodě, vylezla a lehla si na připravené lehátko. Bastet se uložila vedle ní. Ke každé přistoupily dvě mladší dívky, počaly je natírat olejem a masírovat. Julie si to nechala líbit, neviděla nic špatného na tom, že jí kamarádky důkladně prohnětou všechny části těla. Od kluků by si to nechala líbit jen po vypití příslušného množství alkoholu. Ovšem ta možnost padla, opojné nápoje už na ni nemají vliv. Škoda, třeba prohmatávat prsa si nechávala moc ráda. A od holek klidně může, ne?

Jedna dívka se ozbrojila břitvou a začala Bastet holit tělo. Další přistoupila s břitvou k Julii a ta neprotestovala, líbilo se jí to. Dívky to braly důkladně, oholily jí chloupky na nohou i na rukou, na klíně si daly zvlášť záležet. Julie měla co dělat, aby nevrněla rozkoší.

Ohlédla se na Bastet. Té právě dívka vytvářela na hlavě něco jako kočičí ouška, chomáče vlasů sepnuté sponami, takže vypadaly jako uši rysa. Zbytek pečlivě vyholila, a přibrala i obočí.

Julie ležela klidně a nechala se opečovávat. Uvažovala, zda jí něco udělají s hlavou. Váhala, jestli si to nechá líbit, nebo to zakáže. Zatím se jí nechtělo dělat nic…

A tak jí dívka zcela nečekaně oholila jedno obočí.

Julie vyprskla smíchy. Očekávala ostří břitvy spíš na hlavě a ještě se nerozhodla, zda chce či nikoliv.

„Účes princezny Julie je výrazem její osobnosti,“ řekla Bastet. „Smíš do něj zasáhnout pouze na výslovné přání!“

„A obočí mi oholit může?“

Bastet si ji prohlédla. „Sluší ti to.“ řekla neutrálně. „Já si nechám namalovat oči, proto…“

Julie věděla jak. Namalovat oči egyptským způsobem znamenalo od kořene nosu až ke spánkům, modrou a černou se zlatými linkami, prostě úžasně.

„Tak jo.“ řekla a nechala si oholit i druhé obočí. Líbilo se jí to. Pořád ji něco nutilo se tam dotýkat a vychutnávat si ten pocit.

Když o tom tak přemýšlela, moc by se nebránila, ani kdyby jí chtěli holit hlavu. Jediná námitka, že se jí líbily ty barvičky od Tori, těch je škoda. Ale taky by se mohlo stát, že by na ni použili násilí, prostě ji donutili. To by bylo krásné! Až budu vdaná, občas k nim zajdu na orgie. Ne často, ale když budou Janek a Miguel někde odjetí za svými povinnostmi, s Maryškou si sem tajně zajdeme. Necháme se celé oholit, aby nás nikdo nepoznal, a potom ať si nás vezme, kdo bude mít chuť! Třeba nás svážou, abysme se nemohly bránit! Nebo dokonce přivážou všecky holky k sobě, budeme úplně bezbranné, budou si s námi dělat, co budou chtít… Až to na nás praskne, nechá nás Miguel obě zbičovat až do krve…

Zprudka sebou škubla, málem spadla z lehátka.

„Promiň. Viděla sem, že jsi usnula, tak jsem tě nechtěla rušit…“ usmívala se Bastet.

„Ach, to nic… jenom jsem… trochu jsem se zamyslela!“

Bastet postrčila dopředu svoji o něco mladší kopii, tak třináctku.

„To je Laila, moje sestra. Souhlasila bys, aby se stala čarodějkou pluku?“

„Jistě!“ Julka zaváhala, proč se jí vůbec ptá.

„Ona je moc šikovná! Potřebovala by projít školením…“

Aha!

„Jenže já jí v tom nemůžu nijak pomoct! Jistě víš, že jsem sama ve Voglariho škole nikdy nebyla…“

„Já myslím udělat školu přímo tady! Všeobecné Propojení…“

Julka hbitě zauvažovala. „To by musela Veronika… nebo spíš Valérie. Dobrá byla Freya, ale ta je někde…“

„Tak jim řekneš?“

A už to bylo jasné. „Samozřejmě. Pozvu je na ty zápasy. Budeš bojovat jenom ty, nebo i někdo další?“

Bastet pleskla sestřičku přes plešatou hlavičku. „Lai to nedovolím, ještě by jí ublížili! Je úplně neschopná…“

Sestra se chtěla začít hádat, ale ve společnosti výše postavených si netroufala. Jenom se tvářila.

Julka vstala a oklepala se. „Jasně, vyřídím to. Děkuju za koupel a masáž, byla to nádhera. Někdy zas přijdu…“

„Umíme i lepší, jenže tebe musíme šetřit… Budeme se těšit!“

Julka očekávala, že se jí budou smát, její obočí bývalo nádherné. A první si jí všimla Diana.

„To je nádhera! Sekne ti to… taky tam zajdu, už dlouho mě nikdo pořádně neoholil…“

„Já nesmím,“ posmutněla Maryška. „Miguel by mě zabil!“

Julka se otřásla. Ještě že neví, co se jí o ní zdálo!

„Lobo mi nemá co zakazovat!“ pohodila copem Veronika. „Přečetla jsem si, jak se bavil v Orientě, když tam byl za obchodem. Neboj, ten tvůj tam byl taky!“

„Co o něm víš?“ Maryšce okamžitě zrudly tváře a oči jí začaly nebezpečně blyštět. „Já vím, Miguel je chlap a všem holkám se líbí…“

„Hlavně nemá žádné zábrany! Na kterou dostane chuť, tu si prostě vezme a…“

„Co ty o něm víš? Tys s ním snad taky…“

„Jo, já jsem s ním taky, když to chceš vědět! Všecky, jak jsme tady - teda, kromě těch, co…“

„Já vás všecky zabiju!“ (Naštěstí neměla čím.)

Veronika se rozchechtala. „To má být výzva? V tom případě máš před sebou souboje s několika tisíci holkama, nevadí ti to?“

Asi vadilo, ježto začala brečet. Vzteky.

„Když je řeč o soubojích…“ Julie vyřídila pozvánku od Bastet a vysvětlila všechny okolnosti. Všichni byli nadšení, a Maryška přestala zuřit.

„Děláš to skvěle!“ konstatovala Diana. „Dá se věřit, že to ta Bastet zvládne?“

„Já myslím, že jo!“

„No, kdyby měla být ostuda, nastoupíme my. Stejně potřebujem cvičení jako prase drbání!“

„A ještě něco. Má sestru čarodějku. Teda, začínající. Potřebovala by pomoc…“

Veronika pohlédla na Valérii, ta na chvíli zvážněla. Pak zaškubala koutky úst.

„Jestli mě takhle hezky vykoupou, budu na ni hodná. Diano, zajdem si do lázně?“

Příštího dne bylo hezky, slunce zářilo. Ještěrky postavily pro princezny tribunu, tedy pár prken, na které postavily židle pro Dianu, Julii, Maryšku, Valérii a Veroniku. Ostatní stáli nebo si sedli na něco, co se našlo. Denis a Tori usedli na okraj, kdyby je napadlo zasáhnout. Charry slíbil, že přijde, až bude mít čas. Naopak Miguel rozhodně odmítl se zúčastnit takové šaškárny a přidal řadu kritických slov o Ještěrkách všeobecně a těch z pluku Bastet speciálně. Přišel však Lobo a byl spokojený.

Kromě Maryšky všechny princezny vypadaly jako z malby v pyramidách. Dianu a Valérii v lázni krásně oholily; Diana si přála, aby jí ponechaly pouze hadí hřívu a speciálně požadovala oholit obočí, na Julii se jí to líbilo. Valérie na tom tolik netrvala, ale Diana přihlížela a smála se už dopředu, tak se prostě nechala. Rozvinula se diskuse, jaký účes by Vali nejvíc slušel, od posledně už jí vlasy dorostly a je na čase s nimi zase něco udělat. Valérie slíbila, že o tom bude

uvažovat, ale nic se nerozhodlo. Pak za nimi přišla Veronika a zjistilo se, že pro tři holky je lázeň docela malá, neustále si překážely. Sestry se začaly pošťuchovat a hádat, a když si Veroniku vzaly Ještěrky do práce, Valérie o ní vyprávěla pikantní podrobnosti. Znala to, většinou tam byla s ní. Chudák Veronika mohla protestovat a práskat zase na ni, ale nemohla se vyškubnout, navíc se jí masáž moc zamlouvala.

Už dopoledne si nechaly namalovat oči. Egypťanky neznaly rtěnku, ale na výzdobě očí si dávaly záležet, a Ještěrky chtěly dokázat, že jsou stejně dobré. Nejdřív vzaly Dianu, trpělivě držela a když skončily, pochválila je. Těšilo je to, Diana je na Egypt odborník. Když je tak chválila, pomalovaly jí všelijakými ornamenty i hlavu, takže její hříva vypadala jako ozdoba.

Julie se nechala vyzdobit jako druhá, a vypadala skvěle, k egyptskému líčení se modrozelené vlasy skvěle hodí. Pak šla Veronika a nakonec Valérie, které se malá Laila držela jako klíště. Maryška u toho byla taky a nechala si trochu namalovat oči, ale jen tak decentně, aby to Miguel nepoznal. Poznal, ale mlčel.

U oběda vzbudily princezny všeobecné nadšení a všichni se chystali na odpolední zápasy.

Princezny přišly oblečené, tak velké teplo zase nebylo. Bastet je vítala samozřejmě nahá, jedinou její ozdobou byly kočičí ouška z vlastních vlasů po stranách hlavy. Stejně vypadaly všechny dívky z jejího pluku. Zima jim nebylo, pobíhaly sem tam a organizovaly zmatek.

Soupeřem jí bylo dvanáct pečlivě vybraných zajatců, všichni o dost větší než ona, svalnatí a oblečení v tom, v čem byli pochytáni. Někteří se přihlásili dobrovolně, jiné vyzvaly a některým pohrozily bičováním, jestli nebudou dobře bojovat. Když se podívali na tribunu, bylo jim jasné, že jejich údělem je prohrát, jinak se bude panstvo zlobit. Životní zkušenost jim velela, aby se snažili potěšit nadřízené, ať je to momentálně kdokoliv. Když šéfové spokojeni nejsou, zle se jim povede.

Jak bylo stanoveno, vojáci si mohli vybrat z mnoha zbraní, původně jejich. Bastet měla k disposici několik dřevěných

mečů a dýk.

Jeden z vybraných soupeřů byl důstojník, autoritativní muž, kterého ostatní poslouchali. Sledoval, jak se scházejí diváci; naši vojáci, Poláci, řádoví Jezdci. Také ostatním zajatcům bylo dovoleno přihlížet, dokonce ani nebyli příliš hlídaní.

Kdysi jim na to téma jedna dívka, černá jako bota, řekla: „My nemáme nic proti tomu, abyste se pokusili o útěk. Ani vás nebudeme zbytečně honit. Máme tady vlky a tygry; ti se pustí po stopě a ten první se nažere. Kde bysme pro ně pořád brali čerstvé maso?“

Kupodivu, nikdo se o útěk nepokusil.

Když zasedly na svá místa princezny, předstoupila Bastet před jejich tribunu.

„Jsem Bastet, Nilská kočka. Abych obhájila právo na tento titul, svedu souboj s těmito muži za podmínek, které jsem stanovila. Žádám o dovolení, císařovno!“

„Staniž se!“ pokynula Diana.

Důstojník se rozhodl také něco říct: „Drahá slečno, jsem pruský šlechtic, junker. Záležitosti se sběhly tak, že jsem se stal zajatcem pana majora Guyrlayowa; dobře, válečné štěstí je vrtkavé a ve válce se může stát cokoliv. Jsem ochoten poskytnout vám rozptýlení, pokud po tom toužíte, ale vezměte prosím na vědomí, že důstojník a šlechtic nesmí nikdy ublížit ženě, i kdyby ho sebevíc urážela. Budu s vámi bojovat, ale v žádném případě vám neublížím, budu si s vámi hrát, jako si hrajeme s dětmi. Totéž jsem nařídil svým vojákům!“

Bastet k němu přistoupila: „Nechám si tě na konec, smím? A mohla bych znát tvoje jméno?“

„Günther.“

„Hezké jméno - a hezký kluk. Od čeho máš ty šrámy na obličeji?“

„Zúčastnil jsem se řady soubojů v našem studentském spolku, když jsem byl na Universitě.“

„Hezké! Můžu si tě taky poznamenat? Jsem kočka, mám drápy!“ ukázala nehtíky.

Neřekl nic, jenom se hrdě usmál.

Bastet pokynula a její dívky postrčily dopředu prvního soupeře. Byl to velký chlap, poněkud hovězího vzhledu, jenom rohy mu chyběly. Vzal si šavli, nastoupil na kolbiště, ale pak tam tupě stál a koukal. Možná přemýšlel, co by měl dělat. Bastet vyrazila podivný skřek, rozběhla se proti němu, vymrštila se a kopla. Zasáhla ho bosým chodidlem do čela; zapotácel se a pak se skácel. Bastet nad ním chvilku stála, ale nezvedal se, tak pokrčila rameny a poodstoupila. Diváci se smáli.

Druhý muž byl chytřejší, viděl, jak dopadl jeho kamarád. Zaútočil šavlí, ale opatrně; Bastet mu uhýbala, ve chvíli střetnutí odrážela svým klackem. Byl v uniformě a vojenských botách, pevně našlapoval, kdežto ona kolem něj tančila. Nejdřív kamarádky, potom i ostatní jí začali fandit. Až konečně se jí podařilo vyrazit mu šavli, a když se pokusil ji sebrat, podtrhla mu nohy. Pak už jen stačilo pokleknout mu na hruď a přejet ostřím po krku. Pak odskočila, on vstal a tvářil se hloupě.

„Je dobrá,“ konstatovala Diana. „Pamatuji si ji z rozcviček. Jakou jsi jí dala hodnost, Julko?“

„Zatím žádnou. Podle toho, kolik bude mít těch koček…“

Třetí soupeř taky moc nevydržel. Buď se bál, nebo se nechtěl moc angažovat, Bastet jej bodla dřevěným mečem a on ohlásil porážku.

„Pasování provedeš ty nebo já?“

„Snad ty! Jsi císařovna!“

„Ty jsi jediná funkční abatyše řádu svaté Jadwigy!“

„Což vůbec nic neznamená, ony do polského řádu nepatří!“

Kolbiště bylo čtvercové, Ještěrky je pečlivě zbavily sněhu a upravily. Kdysi na něm rostla tráva, ale jak se bojovalo, soupeři je rozšlapali a bylo tam čím dál víc bláta. Vojákům

v těch těžkých botách to nevadilo. Bastet byla nahá a bosá, nohy už měla pěkně zablácené, ale skvěle se bavila.

Přišel Charry. Společně s ním Almetta, Lobo, Miguel, Yamanaki, několik dalších důstojníků. „Jak to jde?“

„Pořád stejný. Vojáčci nemají šanci, Bastet je dobrá!“

Charry koukal, kam si sednout; potom nařídil Dianě vstát, usedl na její místo a posadil si ji na klín. Přesně tak to měla ráda. Prohlížel si zblízka její tetování a pomalování, občas ji políbil na místo, kde měla kůži hodně rozpíchanou. Dělalo jí to dobře, kňučela jako leopard.

Veronika ukázala Lobovi, aby si z něj vzal příklad. Udělal to. Miguel Estragon chvilku váhal, pak si vzal Maryšku taky na klín. Sedla si, ale hodně opatrně. I když Charry a Lobo mu dávali příklad, jak by se měl chovat, neudělal nic a jen se mračil. Almetta zůstal stát a divně se šklebil. Tošio se postavil vedle Charryho a vypadal neutrálně.

Konečně změna! Další soupeř byl šikovnější, Bastet pěkně prohánět a nenechal se od ní vyprovokovat k nějaké chybě. Naopak, při jedné srážce jí ujela noha a upadla do bláta. Rozmáchl se šavlí a naznačil, že ji může seknout. Asi se polekala, šlehla ho bleskem až zaskučel a odskočil. Nechápal, odkud se ta bolest vzala.

„Protestuji!“ vykřikl Günther. „To je nečestné a nesportovní! Používáš techniku, kterou my neovládáme!“

Voják se držel zpátky, další ránu dostat nechtěl. Bastet se otočila k tribuně a žádala o rozhodnutí.

„Je to souboj!“ prohlásila Julie, když ji Diana vyzvala. „Každý používá takovou techniku, jakou zná. Žádné omezení nebylo stanoveno!“

Bastet byla spokojena, Günther nikoliv. „Jak chcete, princezno! Nešetřte ji, chlapci, je to čarodějka!“

„Já vás taky šetřit nebudu!“ smála se Bastet.

Další dva souboje byly sice dlouhé a muži se snažili, ale Bastet se pořádně rozjela, skákala a uhýbala, občas někoho zasáhla. Samozřejmě zvítězila.

Miguel d'Escambrray vstal a mračil se. „Je to pořád stejný. Jdu pryč. Jestli chceš, zůstaň tady, ale já mám práci!"

Spolu s ním odešel Almetta. Ne že by se mu tady nelíbilo, ale chtěl s ním něco projednat.

„Potom si to s ní rozdám já!" prohlásila Diana. „Ta malá je opravdu dobrá. Co myslíš ty, Tošio?"

„Soustředím se na její výcvik." řekl Japonec.

„Mají tady bezva blátíčko!" řekl Denis. Už byl bosý a občas strkal nohy do louže, která se před ním rozšiřovala. Něco dodal jenom k Tori a oba se smáli.

Bylo to 11:0. Günther smutně pohlédl na svoje vojáky, kteří postávali v hloučku a neodvážili se mu přijít na oči. Neříkal nic, jenom svlékl kabát uniformy a pak i košili.

„Nechci mít žádnou výhodu. Jsi šikovné děvče, ale teď něco zažiješ!"

Bastet pokynula, aby si vzal zbraň. Šavlí si ani nevšiml, vzal jeden z jejích dřevěných mečů, v podstatě klacek. Vyzkoušel, jak je pružný.

„Dobrá věc! Protože teď, holčičko, dostaneš na zadek. Tak se zachází z nezbednými dětmi!"

Bastet zavřískala. Opatrně zaútočila, ale on se nekryl, nevšímal si jejích ran a několikrát jí pořádně udeřil přes lýtka. Tentokrát nebylo jasné, zda kňučí vztekem či bolestí.

Diana se začala smát.

Bastet znovu zaútočila. A zase si nevšímal ran, které utržil, chytil ji a přehnul přes koleno. Než se stihla vykroutit, dostala opravdu pár na zadek.

„Tak co, holčičko? Už toho máš dost?"

Zavřískala mu do tváře. Její tvář měla výraz šelmy, oči jí blyštěly.

„Co zkusíš? Ty svoje blesky?"

Zahodila svůj meč, překážel jí. Skočila k němu, sekla drápy a zanechala mu na prsou čtyři krvavé šrámy. Téměř

současně dostala brutální facku a už letěla do bláta.

„Zkus to ještě jednou a urazím ti hlavu!“ hrozil.

Zkusila. Jeho ráně šikovně uhnula, nehtem na palci mu rozsekla tvář, až vytryskla krev.

„Neříkala jsem, že jsem kočka?“

„To jseš! To už je všecko, co umíš?“

„Napiju se tvojí krve!“

Skočila mu přímo do náruče, až ho porazila na zem, a skutečně mu olízla tvář. Chvíli se váleli v blátě. Ještě párkrát ji udeřil, kam se dalo, ale potom mu tiskla krční tepny a dusila ho. Chvilku odolával, potom se přestal bránit. Vstala.

„Zvedej se, tolik jsem ti toho zas neudělala! Holky, vykoupejte ho a dobře hlídejte. V noci s ním budu mít nějaké další souboje!“

Všichni jí tleskali a obdivovali ji. Pozdravila je zdviženýma rukama, potom předstoupila před Dianu.

„Jak rozhodneš, císařovno?“

Diana vstala a začala si rozepínat kožíšek. „Bylo to trochu jednostranné a šlo to moc rychle. Co když si teď pohrajeme my dvě?“

„Já se těším!“

Diana hbitě svlékla všechno, co na sobě měla. Pak seskočila do bláta a šla po ní.

Denis zařval jako leopard, a vyjel ze šatů jako had ze staré kůže. Tori vzápětí za ním. Vybrali si místo, kde bylo nejvíc bláta a začali se v něm kočkovat.

„Já jdu taky!“ křikla Julka. „Co ty, cukrová panenko?“

„To jako já?“ urazila se Maryška. „No počkej!“

Nezaváhal nikdo, ani Charry, ani Tošio. Němci byli naštvaní, viděli tolik porážek svých vybraných bojovníků, a měli chuť se pomstít. Charry měl zase chuť si zaboxovat. Bastetiny kočky měly chuť si to rozdat s Polkami, hlavně

proto, že byly krásné dlouhovlasé blondýnky. Jezdci byli ochotni se porvat s kýmkoliv.

Julka klečela na sestře Maryšce a tlačila jí hlavu do bláta. Maryška vřeštěla. „Takovej šampon jsi ještě na vlasech neměla! Blondýnko!“

„Ty mrcho!“ ječela Maryška. „Počkej, jak se ti pomstím!“

„Schválně, jak?“

Maryšce pomohla Valérie. Ne že by ji měla tolik ráda, ale porvat se s Julkou ji vždycky bavilo.

Jediný, kdo se nepral, byla mladičká čarodějka Laila. Poklekla do bláta, vnořila do něj obě ruce a vnímala jeho příjemnou lepkavost. Všichni ostatní byli tak krásně zablácení…

Použila bláto jako medium Propojení.

Valérie zvedla hlavu, usmála se. Na dálku ji pochválila.

Všichni náhle pocítili vše, co cítí ostatní. Laila rychle provedla, co ji Valérie učila: vnímání jazyků, čtení a psaní, základní znalosti. Podařilo se.

Bláto bylo lepkavé a dalo práci se ho zbavit. Julce napadlo, jaké by to bylo, kdyby je všechny slepilo dohromady.

Kdo to zrealizoval? Najednou se nemohli odlepit ani od země, ani od soupeřů. Trochu hýbat se mohli, ale při každém dotyku se lepili k dalším. Julie řvala smíchy.

Když sebou hodnou chvíli bezmocně mlátili, zrušila to nakonec Veronika. Vstávali a smáli se.

„Tak! A jak se teď umyjeme?“ řekla Maryška.

A vůbec se nedivila, že se jí dobu všichni smáli.

A byla noc a bylo ráno. Julie se krmila meruňkovým koláčem a zapíjela to dobrým čajem, když vstoupil Günther a zamířil k ní. Uniformu měl v nejlepším stavu, jaký dokázal jeho pucflek.

„Dovolte mi s vámi promluvit, madam!“

„Jasně, sedni si a povídej! Nechceš trochu čaje?“

„Snad až… Dovolte, abych vás požádal o ruku… slečny Bastet.“

„Už jsem se lekla, že o moji. Jak tě to napadlo?“

„Jsem čestný muž a šlechtic. Po tom, co se stalo v noci, je mojí povinností…“

„Aha. Bastet si vybrala výhru. A co, líbilo?“

„Prosím, abyste nežertovala. Na žerty bude možná chvíle, až se spojíme manželským svazkem.“

„Fajn. Dvě otázky: co na to říká ona a jak jsi přišel na to, že bych ti ji měla… že s tím mám vůbec něco společného?“

„Jste její velitelka, první dvorní dáma císařovny. Neznám nikoho jiného, koho bych mohl požádat.“

„Aha. A ona si tě chce vzít?“

Zrozpačitěl. „Je to dobře vychovaná dívka. Nemůže hned přijmout…“

„Aha. Ale milovat se s tebou mohla?“

„Madam, jak můžete…?“

„Můžu. Vím všechno, co jste vyváděli v noci. Všichni to vědí. No, možná ne všechny detaily, ale…“

„Nechci žádnou jinou. Jenom ji!“

„Co na to řekne tvoje vznešená rodina?“

„Pravděpodobně budou zpočátku proti. Ale až ji poznají…“

„Tak vás vyhodí oba. Čím se budete živit?“

„Madam, jsem značně zámožný. Vlastníme zámek, rozsáhlé pozemky a nějaké peníze v cenných papírech…“

Julie si uvědomila, že ten muž je minimálně o deset let starší než ona. Přesto jí připadal jako kluk.

„Drahý příteli, Bastet má zřejmě úplně jiné plány, než si myslíš. Nechtěl by sis o tom promluvit s ní?“

„To nemá cenu. Jenom se všemu směje.“

„A ty si ji přesto chceš vzít?“

Vzdychl. Byl úplně jiný než včera, žádná arogance, žádná nadřazenost. Upíral na ni oči jako pes, když prosí o pamlsek.

„Pokud to bylo tak, jak jsem vnímala, nebyli jste sami. Byla tam i řada jiných. S některými ses taky pomiloval.“

„Přála si to. Nařídila mi… prohrál jsem s ní a musel jsem poslechnout. Je to taková její hra.“

„A ona se spojila s dalšími muži.“

Bylo mu trapně a bylo to na něm vidět. „Je to taková jejich hra. Vstoupila nám do mysli a změnila ji.“

„Takže to víš.“

„Bylo to moc krásné. Já jsem zase směl vstoupit do ní.“

Julie si v rozpacích třela bradu. Nechtěla mu ublížit.

„Znám celý její život!“ ujistil ji. „Ráda se miluje s mnoha muži. I s dívkami. Pro ni je to přirozené…“

Mohla mu připomenout, že ještě včera ji považoval za rozmazlené děcko. Teď si ji chce vzít za manželku.

„Kdy ses poprvé miloval se ženou?“

Usmál se, byla to pro něj milá vzpomínka. Ani si nevšiml, že jí po tom nic není. „Když jsem měl čtrnácté narozeniny, vzal mě otec do… toho domu.“

„Bordelu.“

„Ano. Chodil tam pravidelně. Řekl holkám, aby mě naučily… Pak mě občas bral s sebou. Za odměnu. Později jsem chodil… s kamarády.“

„A to je normální.“

„No ano. Jsem přece muž a musím vybít svou energii…“

„Bastet taky pracuje s energiemi. Řekla ti, že tě bude vysávat, kdykoliv bude potřebovat?“

„Požádal jsem ji o to. Je to krásné.“

„Milý Günthere, tvoje Bastet si tě poznamenala. Nevím, zda na věčné časy, ale jsi jejím otrokem. Myslím, že to udělala s více muži, ale ti si to asi tak neuvědomují. Je mi tě líto. Zkusím s ní promluvit, ale nemyslím, že by se za tebe chtěla provdat. Asi má v plánu odejít na Ostrov.“

„Směl bych jít s ní?“

„Nevím. Zkus se uklidnit a uvažovat trochu střízlivě. Jsi voják!“

„Odejdu z armády. Mám určité zásluhy, jistě k nim přihlédnou…“

Julka potřásla hlavou. „Vyslechla jsem tě. Slibuji, že promluvím s Bastet. Ale co udělá, za to neručím.“

Vstal a cvakl podpatky. Ještě pořád byl důstojník.

„He, he, he!“ řekla Maryška.

Snídaně ještě neskončila, a už tu byli další vyjednávači. Tentokrát tři polské dívky, hezké a blonďaté. Ta nejmladší měla spánky vysoko vyholené a na temeni hřívu jako zlatý plamen.

„Obracíme se na tebe jako na abatyši našeho řádu!“ řekla ta, co vypadala na velitelku. Julie si vzpomněla na jméno: Gabriela.

„Je to milé, ale možná byste měly spíš tuhle na Maryšku. Důvody: je hezčí, blondýnka a Polka. Taky moje sestra…“

„Mě do ničeho netahej!“ zaječela Maryška.

Všechny tři se k ní obrátily. „To by bylo fakt lepší!“ řekla ta nejmladší. „Chceš být naší velitelkou?“

„Drž zobák, Baško!“ řekla ta nejstarší. „No, poslouchejte nás obě. Rádi bysme byli pluk jako ty holky. Dohodly jsme se, budeme trochu soutěžit…“

„Ony jsou moc fajn! Byly jsme u nich včera na mejdanu!“ dodala Baška.

„Nemám nic proti tomu. Vy jste velení? Vytvořte oddíl a nahlaste, kdo budou důstojníci!“

„My bysme chtěli, abys nám velela ty. Nebo Maryška!“

„Promiň, ale já jsem velitelka císařovniny gardy. Vy jste jedna z jejích částí…“

„Díky! Jakou nám dovolíš barvu?“

„Co?“

„To je moc krásný, jak máš ty vlasy barevný. My chceme taky! Já bych chtěla půl hlavy červenou a půl bílou. Škoda, že to nejde!“

„Proč by to nešlo?“

„Ty bys nám to fakticky dovolila?“

„Já nerozhoduju o tom, jaký bude kdo mít vlasy. Dělejte si, co chcete.“

Byly spokojené, šlo to dobře. Julka přemýšlela, jak se jmenuje ta třetí. Irena? Tereza? Věděla to, ale ona je taková hodná, nevtíravá…

„Ty holky mají moc krásný ty kočičí uši!“ snažila se Baška. „Já jsem si hned oholila hlavu, ale ještě pořád málo. Já bych chtěla víc - tady vpředu. Jako to má paní Diana!“

„Správně. Tvoje věc. To říkej své kadeřnici, ne mně!“

„Mě takhle vyholil Pierre. Že je to hezký? On je námořník, Belgičan. On vyholil mě a já jeho. Abysme se nemuseli stydět… koukej!“ Baška si hbitě stáhla kalhoty. Možná očekávala, že se Julka přesvědčí pohlazením, ale na tu to neudělalo žádný dojem.

„Přestaň blbnout, Baško!“ okřikla ji Gabriela.

„To kvůli tomu blátíčku! Až se příště půjdem válet v bahně, měla bych být co nejmíň chlupatá. Blbě se to myje!“

„A hlavně ses chtěla vytáhnout před Ještěrkama!“ obvinila ji kamarádka, která zatím toho moc neřekla.

„Jasně! Ony jsou všecky tak krásně vyholený! I kluci, to je bezvadný…“

„A tys je musela hned vyzkoušet.“

„No, vsadili jsme se s Pierrem. On že si vybere nějakou černou holku, a já…“

„Každýho, kdo na tebe měl chuť. Viděli jsme to!“

„Ty ses taky nebránila!“

„Já nemám snoubence. Nebo co Pierre je!“

„Jenom kamarád! Že se spolu občas vyspíme…“

Julka se jenom usmívala. Ty holky si evidentně stačily samy.

„Jo, ještě… já bych se chtěla stát čarodějkou!“

„To ti chválím - ale ty snad nejsi panna?“

„Nejsem, už dávno, ale to není potřeba. Kyra říkala…“

„Kdo zas?“

„No, Laila. Teď si říká WZ Kyra.“

„Aha. Už předvedla, co umí. Tak pilně studuj a občas se přijď pochlubit, co už dokážeš.“

Julie soudila, že už jim schválila všechno a mohlo by to končit, ale Baška měla evidentně chuť se vytahovat.

„Jestli se dožiju svých patnáctých narozenin, nechám se celá oholit a uspořádám obrovskej mejdan! Nevadilo by, kdybych vás pozvala?“

„Kdy to bude?“

„Až v létě! To bude fajn, budu moct chodit nahá…“

Julka zauvažovala, že na svůj věk je ta holka podezřele aktivní. Podle toho, co vyváděla v noci s Bastetinými kočkami…

„Tebe překvapuje, že spím s klukama?“ zaútočila Baška. „Já jsem o to náhodou přišla už jako děcko. Překvapuje tě to?“

„Vlastně ani ne.“

„Baška je z polepšovny,“ řekla Gabriela. „Zajímá tě to? Baško, řekneš si to sama nebo mám já?“

Baška se chtěla chlubit a bylo to na ní vidět.

„Jsem sirotek! Máma umřela na choleru a táta skončil někde na Sibiři. Nevím, možná ještě žije. Mě dali do sirotčince a potom do polepšovny. Zlobila jsem.“

Julie se zastyděla. Ta holka si dost užila, není na místě jí pohrdat…

„Ještě mi nebylo deset, když mě znásilnil jeden dozorce. Nebyla jsem jediná, dělal to víc holkám. To jsem ještě brečela. Holky mě utěšovaly a vysvětlily mi, co a jak. Klukům jsem už dala dobrovolně. Když mi trochu otrnulo. A líbilo se mi to čím dál víc!“

Julie vydala jakýsi zvuk. Souhlasný, dejme tomu.

„Kluci jsou jednoduchý. Když si s tebou můžou škrtnout, udělají pro tebe cokoliv. A já jsem dobrá, udělám každýmu, co se mu líbí. Když mi při tom zrovna neuseknou nohu…“

Julie řekla: „Eee chm!“

„Ten hajzl si to odnesl. Už je v pekle! Domluvila jsem se s klukama. Zrovna nám dodali novou holku, takovýho andílka. Bylo jasný, že po ní půjde. Věděla jsem, jak to dělá. Poslal ji, aby se vykoupala ve vaně v šéfovský koupelně, tam nikdo z nás nesměl. Když tam přišel za ní, vylezli kluci, co tam byli schovaný, a otevřeli dveře. Šli jsme tam všichni. Byl silnej, pořádnej chlap, ale kluků bylo víc. Roztáhli mu nohy a holky mu dupaly na koule. Pěkně řval. Ukopali jsme ho. Měl u sebe všelijaký klíče, tak jsme vzali čáru.“

Julka měla chuť ji obejmout a pohladit. Ale neudělala to, kdo ví, co by si pomyslela.

„Bude válka,“ Baška se zatvářila jako dravec. „Těším se, až přijdou. Mám si s nima co vyřizovat. Takovejch je nás hodně. Jen ať to zkusej!“

Valérie pozorně naslouchala. Teď vstala a přistoupila blíž. Nařídila Bašce, aby přitiskla čelo na čelo a nějakou dobu tak setrvaly.

„Naučím tě, co půjde. Slibuji.“

„Dík!“ zasmála se Baška. „Já zas slibuju, že budeme dobrý. Jako ty Bastetiny kočky…“

Charry návštěvy neměl moc rád; zvlášť takové, od kterých se nedalo očekávat nic dobrého. Tento pán na to vypadal; přivedl jsem ho k Charrymu osobně a na jeho pokyn zůstal.

„Dovoluji si vám nabídnout jistou věc," řekl ten člověk. „Je to tajný plán německého generálního štábu na akci proti vám!"

„Skutečně?" usmál se Charry. „A jmenuje se ta akce Tygr?"

„Ano… ale jak to víte?"

„Ukažte mi ten plán!"

Pak jsme opět viděli nám už dobře známý operační plán, který přinesl ten první. Charry prohlédl zběžně dva listy, pak otevřel trezor a ukázal návštěvníkovi naprosto stejný plán, jenom opsaný jiným rukopisem. Chudákovi málem vypadly oči úžasem.

„Jak vidíte, vaše obchodní jednání nebude korunováno úspěchem! Ten plán už mám a nabídnu vám za něj jen dva tisíce marek; abych měl kopii a nemusel to dávat opisovat, kdyby bylo třeba."

Muž se záviděníhodně rychle vzpamatoval: „Dobrá, pane; avšak přidáte k tomu ještě dalších deset tisíc! Za to já zaručím, že se německý generální štáb nedozví, že tu věc máte!"

„Dovedete si představit, že je ještě jeden (a lacinější) způsob, jak zajistit, aby se nic nedozvěděli?" poplácal se Charry po svém revolverovém pouzdru.

„Znám přece laskavost a dobrou vůli Vaší Svatosti! Já a moji přátelé jsme vždy obchodovali s řádem Blesků k vaší i naší spokojenosti; nevidím důvod, proč to starodávné přátelství kalit nepříjemnostmi…"

Charry chvíli uvažoval. „Máte pravdu." řekl a odpočítal mu sedm tisíc marek. „To vám stačí! Pro příště přineste nějaké lepší a hlavně čerstvější zprávy; ty odměním lépe!"

Muž s truchlivým úsměvem schoval bankovky. „Mám tady ještě něco! Snad za těch zbývajících pět tisíc, co říkáte?" Podal mu jakýsi list papíru a Charry s údivem četl:

Hlášení č. 36.

Na požádání podávám přesný soupis velících důstojníků s jejich hodnostmi a funkcemi, včetně předpokládaných funkcí, které jim G. udělí v případě války:

Horacio Almetta, Španěl, náčelník štábu, kapitán - maršál

Miguel d'Escambrray, Španěl, velitel jízdy, major - maršál

Tošio Yamanaki, Japonec, velitel útočného odd., kapitán - maršál

Lukáš Anczewski, Polák, kapitán - generál

Diana Guyrlayowe, Francouzka, císařovna, poručík - generál

Aflargeo, tygr, bez hodnosti - generál

Ao Harrap, jaguár, bez hodnosti - generál

Tannarrwaghirr, leopard, bez hodnosti - generál

Veronika Mendoza, Španělka, dívčí oddíl, poručík - generál

Securio Villablanca, Španěl, poručík - plukovník

Denis Baarfelt, ?, Černá lilie, bez hodnosti - generál

Wart, vlk, velitel průzkumu, bez hodnosti - plukovník

Azgarr Glennarr, rys, bez hodnosti - plukovník

Palmiro Corsi, Ital, velitel jízdy, poručík - plukovník

Vít Jeřábek, Čech, obchodní odd., poručík - plukovník

Abraham Keseles, Žid, zásobovací, poručík - ?

Bello Bellini, místní, kapitán - major

Nicolas Oberon, místní, kapitán - major

Gabriel Kérac, místní, nadporučík - kapitán

Podtržením jsou označeni řádoví důstojníci.

Pokud se týče nižších důstojníků, tzv. jezdců, jejich vzájemné vztahy nelze přesně definovat. Nadřízenost

a podřízenost se stále mění dle momentální potřeby, jednotliví velitelé přecházejí z oddílu do oddílu, vytvářejí nové a jsou plynule povyšováni, přičemž nikdo nepovažuje za potřebné je představovat.

U některých osob lze národnost určit pouze přibližně, pokud se týče státní příslušnosti, jezdci ji nepovažují za důležitou. Dle vlastního tvrzení požívají práva exteritoriality, nadřazenosti státním útvarům, jako šlechta a duchovenstvo.

Tento stav se v krátké době opět změní, neboť G. očekává další posily, není však známo, odkud.

K dotazu ohledně polské armády: Poláci skutečně nadále považují za vrchního velitele mrtvého Jerzy Lasęku; dle jejich tvrzení jim dává pokyny prostřednictvím vizionářů, v mnoha případech dívek. Vyniká tím zejména kuchařka Petronyla, která věští z kávové sedliny a vnitřností obětních zvířat (avšak sama maso nejí).

Doplnění:

Tah-sea-win, Indián neurčitého kmene, medicinmann pluku vévody d'Escambrray, na přednášce potvrdil, že v jeho četě skutečně vykonávají zemřelé osoby velitelské funkce. Prohlásil doslova, že se před bojem radí s duchy předků a dotazuje se jich, co má dělat. Oni mu dávají pokyny, které plní. Podle ohlasu mezi ostatními se jedná o zvyklost všeobecně uznávanou.

Znovu poukazuji na nebezpečí, které mi neustále hrozí! Žádám naléhavě, aby mi byla poskytnuta pomoc! Obávám se, že pokud nedojde k zásahu, nebudu nadále moci plnit svoji povinnost k Říši! J.

„Kde jste k tomu přišel?“ zeptal se Charry vražedně.

„Je to kopie zprávy, kterou obdržel generální štáb německé armády od svého vyzvědače mezi vašimi lidmi,“ usmál se cizinec. „Myslel jsem, že by se vám to mohlo hodit…“

„Hodí - tady máte zbývajících pět tisíc! Nebo snad máte ještě něco podobného na prodej?“

„Bohužel už ne. Ale možná ještě něco seženu…“

„Dobrá, odkoupím to! Děkuji vám za spolupráci…“

Sotva jsem toho muže odvedl, vpadl Charry k Almettovi. Byl tam právě vévoda Escambrray a Vítek, radili se o něčem. Charry hodil bez vysvětlení papír před Almettu.

„To je soupis našich důstojníků! Kde jsi to vzal, prosím tě?“

„Jeden chlap mi to prodal za pět tisíc! Důkaz o činnosti nepřítele přímo mezi námi, pánové!“

„Kdo?“ zeptal se Estragon vražedným tónem.

„Janssen,“ řekl Almetta. „Nikdo jiný nemá přístup k takovým informacím. Tvůj skvělý místní kapitán, Charry!“

Charry zazvonil; vstoupil řádový desátník.

„Okamžitě zatkneš kapitána Janssena a přivedeš ho sem!“

Desátník odešel. Charry přistoupil k oknu a začal bubnovat prsty na okenní sklo. Estragon tiše zuřil, zatímco Almetta řekl:

„Nechtěl se podrobit testům. Nenaléhal jsem…“

„Především u něj jsi je měl provést!“ houkl Charry.

„Nejsou ještě hotové u všech prostých vojáků! Janssen neodmítl test jako takový; jenom řekl, že až později, teď má zrovna mnoho práce, studuje a tak. Chtěl se zúčastnit školení…“

„Teď si ten test udělá!“ řekl vévoda pomstychtivě.

Za okamžik vešli vojáci; mezi sebou vedli Janssena, beze zbraně, s tváří šedivou strachem. Charry si kapitána přeměřil zlým pohledem, pak mlčky ukázal list. Janssen jej ani nečetl; jen obrátil oči k nebi.

„Ani se tě neptám, zda jsi to psal ty! Je mi jasné, co jsi zač a co tě čeká. Ale musím ti položit několik otázek!“

„Neodpovím na žádné otázky; i kdybyste mne mučili!“ odpověděl kapitán pevně a rozhodně a zatvářil se udatně.

„Požádal jsi, abych se stal tvým mistrem,“ hovořil Charry tak klidně a tiše, jak od něho málokdy bylo slyšet. „Moje

povinnost zachránit tvou duši není zrušena tím, že jsi mne zradil. Ovšem nepatří k mým povinnostem zachránit tvoje tělo…“

„Kašlu ti na záchranu a na žádnou duši nevěřím…“

„To tělo bude bohužel trpět,“ pokračoval Charry klidně. „Možná bude toto utrpení velmi nepříjemné a dlouhé. Ale nezlob se na nás a pochop, že to děláme pouze pro tvoje dobro…“

Janssen se pokusil na něj vrhnout; Estragon k němu vztáhl dlaň a kapitán s výkřikem klesl na kolena. Nechápal, co ho srazilo.

„To je jen malá ukázka,“ řekl vévoda nevzrušeně. „Dokážu být mnohem nepříjemnější! Ale ty se rád pochlubíš, komu na německém štábu posíláš zprávy - že?“

„Ne!“ zavyl kapitán. „Jsem nevinný… lžete…“

„Nedá se nic dělat,“ řekl Almetta. „Požádal jsi, abychom tě něco naučili. Tohle je teorie výslechu díl první…“

„Budete mě mučit?“ Janssen těkal očima z jednoho na druhého, ačkoliv se ho zatím nikdo nedotkl.

„Ty sám se budeš mučit. My zatím jen sondujeme tvoji mysl. Existují klíčová slova, na která funguje nesnesitelná bolest. Ta bolest sídlí uvnitř v tobě a probudí se, když ta slova řeknu. Třeba slovo zrada. Německý generální štáb…“

Almetta seděl za stolem a pokyvoval hlavou, podoben starému moudrému skřítkovi; zato Janssen se svíjel na zemi před jejich nohama. Estragon stál nad ním a v jeho očích žhnulo peklo.

„Teď uděláme další pokus,“ pokračoval mírně a laskavě Almetta. „Zaktivujeme tvá centra bolesti a budeme ji pozvolna zvyšovat. Až do chvíle, kdy řekneš jméno toho, komu jsi posílal zprávy; pak ta bolest ustane. Chápeš, jak to funguje?“

Janssen něco zablekotal.

„Je to výhodné cvičení,“ hovořil dále Almetta. „Pokud přežiješ naši lekci, budeš to moci v životě výhodně používat.

Ovšem obávám se, že jsi zatvrzelý a nechceš mluvit. To je mi tě ovšem líto!“

Charry stál u okna a mračil se. Svým způsobem měl Janssena rád, zvykl si na něho; teď si musel zvykat na myšlenku, že ho zradil a podrazil, což ho zlobilo. Nejradši by mu rozbil hubu vlastními pěstmi.

„Nezkoušej mi vzdorovat,“ říkal Almetta vlídně. „Vždyť cítíš, jak tě to strašlivě bolí… a bude ještě víc! Už teď vím, že ten muž má hodnost plukovníka a sídlí ve výzvědné službě. Tak ještě řekni jméno, a velice se ti uleví…“

Z Janssenových rtů se dalo vyčíst slovo Drobbner; Almetta si je poznamenal a zrušil pocit bolesti v jeho těle.

„Tak vidíš,“ řekl laskavě. „Právě ses naučil několik věcí… když budeš trpělivý, dopracuješ se postupně až k zasvěcení. Ještě nevím, čím a jak je uděláme, ale…“

Náhle zbystřil sluch a natočil hlavu; také já zaslechl táhlé ječivé pištění, jaké jsem dosud neslyšel. Vítek Jeřábek potřásl hlavou a když se ujistil, že dobře slyší, vykřikl:

„To snad není možný! To jsou dudy, skutečné dudy!“

Charry otevřel okno, ale nic neviděl; zvuk přicházel odněkud z větší dálky. Zato Almetta věděl, co to je:

„Dokonce skotské dudy! Zřejmě se tím ohlašuje náš přítel Donald MacLawwen a jeho pěchota! To jsou ty posily, které náš přítel Janssen hodlal zapracovat do svého hlášení!“

„Dobrá, uvítáme je! Tohohle chlapa zavřít a nechat změknout! Ještě se uvidíme, kapitáne, až Almetta přichystá další lekce!“

Charry dal Janssena odvést do vězení; kapitán se choval klidně, až povzneseně - skoro opovržlivě ke svým věznitelům.

Když jsme vyběhli nad bránu, viděli jsme už, jak se k pevnosti zvolna přibližuje dlouhý had mužů. V jejich čele jelo několik lidí na koních; jako první náš dobrý přítel Donald MacLawwen ve skotské sukni, plédu a baretu. Za ním jeli tři dudáci a z plné síly hráli nějakou lidovou píseň; potom šlapali ve vyrovnaných řadách pěšáci, ozbrojení až po zuby. Kromě

Skotů to byli Irčané, Welšané, Angličané a osoby pocházející z jejich roztodivných kolonií - a že jich Británie má dost! Za nimi jely spížní vozy, děla a další jezdci.

Když se Donald přivítal s Charrym, Dianou, Almettou a dalšími, ocitl se tváří v tvář Estragonovi: „A podívejme, ty už jsi tady? Já rychleji nemohl, s tou mojí pěchotou…“

„Ani ses nemusel trmácet,“ ušklíbl se povýšeně vévoda. „Stačíme na těch pár ubožáků sami, bez tvých bačkorářů…“

„To mi povídej! Za chvilku by tvá slavná jízda prchala někam do lesů! Bitvy odjakživa vyhrává pěchota, to si pamatuj!“

„Hlavně ta tvoje! Zablácená až za ušima, otrhaná jako žebráci a dávno propadlá peklu! Ti tví lotři se neumějí ani pomodlit!“

„To máš pravdu! Tvoji Španělé se vroucně modlí pokaždé, než někomu vrazí šavli do střev! A když říkají Otčenáš, opakují větu Odpusť nám naše viny! třikrát, aby si to Bůh pořádně zapamatoval! Kdyby se nedejbože přeslechl!“

Estragon zrudl jako pivoňka. „Snad mi tím nechceš naznačit, že mezi mými jezdci jsou zločinci?“

„Proboha, on ti to ještě nikdo neřekl? Tak to promiň, já myslel, když to tvrdí celý svět, že se ti to donese…“

„Kdyby mi to řekl někdo jiný než taková Skotská hyena, která se žene ke každé mršině…!“

„A kouká jako blázen: oni už ji oklovávají supi!“

Charry měl obavu, že se opravdu porvou, ale přes to, co si vztekle vrčeli do tváře, vypadali přátelsky.

„Já myslím, že toho tady bude dost pro všechny,“ pokusil se je smířit. „Možná bych vás měl pozvat na skleničku…“

Estragon se rozchechtal. „Velitel!“ ukazoval na něj prstem. „On si myslí, že když ty někam přijdeš, nemáš svoje zásoby… že?“

„Mám na jednom voze pár pěkných malých soudků, ale… neodmítnu ani tvoje červené víno, a po obědě sklenici zdejšího

piva! Moje whisky to dorazí…“

„A budeme objímat lucerny a říkat psovi slečno! Pamatuješ, když jsme dobývali Smyrnu? Turci nechápali…“

„Nebyli jsme o chlup mladší? Já se aspoň nepamatuju, že bys měl tak dlouhý vlasy a vousy…“

„Tělo stárne a chátrá, ale duše je věčná; to bys měl vědět, pohane! Ach, ještě jednou se tak vrátit do Řecka!“

„Nebo do Alžíru! Pamatuješ na oslavu po dobytí Oranu?“

„A ty - pamatuješ na Nanking? Nebo na škrtiče ve Šrínagaru?“

„Tam dostali mýho bráchu… vzpomínáš?“

Charry dostal strach, že se teď místo rvačky rozpláčou, ale rychle je to přešlo. Naopak, Donald se ptal: „Jak to, že tady není hrabě Feroz? Chtěl jsem ho požádat…?“

„Třeba to zvládnu - co chceš?“

„Víš, co je to Halloween?“

„Návrat mrtvých kamarádů; proč?“

„Víš taky, jak se to dělá?“

Estragon zašilhal po Charrym. „Musí se při tom obětovat hodně alkoholu… proč se mě na to ptáš?“

„Kvůli tomu jsem přivezl ty soudky. Chtěl jsem požádat Guye Feroze, aby přivolal všechny naše… mýho brášku a ty ostatní, co nechali svý kosti v hrobech označených osmihrotým křížem. Aby se k nám na chvilku vrátili, kdyby bylo potřeba.“

„Zařídím to, Donalde. Když velitel dovolí…“

„Dovolím.“ kýval Charry rozpačitě hlavou.

„A přijdeš? Máš snad taky někoho, koho bys chtěl přivolat!“

„Ano,“ řekl Charry vážně. „To víš, že mám.“

„Tak dobře; naučím tě to. Jenom…“ Estragon se po mně ohlédl. „Možná ty kočky… víš, kamarádi jsou trochu

nevychovaní, zvláště k ženám, dětem… nevím, jak k šelmám. Proto zveme na tyto akce radši jen…“

„Můžeme jim svěřit na tu noc hlídky?“

„To by bylo nejlepší.“

„Postarám se o to.“ slíbil jsem.

Tak jsem se stal na jednu noc velitelem pevnosti; zatím však se Donaldova pěchota musela ubytovat. Byla s tím spousta starostí, takže na Janssena došla řada až po obědě.

Když pro něho přišli, ležel na podlaze ve vězení s tváří zkřivenou krutou bolestí; v zubech svíral rozkousnutou ampulku od jedu. Almetta mu ji vzal a očichal.

„Domníval se, že tak uteče svému osudu…“ vzdychl.

„Touhle dobou už je na cestě do pekla - chudák!“ řekl Estragon. „Ještě netuší, co ho tam čeká…“

„Chceš se mu mstít i po smrti?“ potřásl hlavou Charry.

„Já?“ usmál se vévoda d’Escambrray.

Veronika přijala zprávu o chystaném obřadu s klidem.

„Co umí nějaký baskický jezdec, umím já taky; ale taky vím, že to není ani hezké, ani příjemné! Když je při tom někdo, s kým měli zaživa nějaké účty, může se stát, že z něj ráno zbudou kousky… v lepším případě se zblázní a do smrti už bude blekotat jenom nesmysly!“

„Stejně bych je chtěla vidět…“ řekla Julka kurážně.

„Jestli znáš někoho, koho chceš ještě potkat, možná přijde!“

„Ne… vlastně nikoho!“

„Tak se dneska v noci drž radši doma! Pro jistotu označím okna a dveře svěcenou křídou…“

Lobo půjčil k obřadu svoje bubeníky a několik láhví jamajského rumu, což je nápoj obzvlášť vhodný k obětování duchům; Veronika souhlasila, že bude dneska spát u Valérie, takže Maryška se ráda vrátila k Julii a Tori. Přijaly i Denise;

Dévi si lehla ke dveřím a tlumeně vrčela se hřbetem naježeným.

Po celou noc zněly z obřadní síně bubny a skučivé písně, které se k ránu změnily v příšerné skřeky. A druhý den byli všichni velitelé ještě tak opilí, že sotva stáli na nohou.

Hodina Dcer

Zprávu o Janssenovi a jeho osudu poslal Almetta Janu Dunbarovi. Na oplátku od Janka přijel rytíř Wilfrid von Rhode, doprovázený deseti jezdci. Přinesl nějaké materiály, které se Janovi podařilo ukořistit a Julii dopis, který ji potěšil. Charrymu pak přivezl pohlednici, která ho rozčílila.

Byla stejného tvaru jako všechny ostatní Dianiny úlovky, ale na této byli vyfotografováni všichni členové štábu císaře Viléma II. včetně Jeho Veličenstva osobně, označení jménem a nápisem Z velké doby. Janek to poslal Dianě do sbírky. Diana se vztekala:

„Tak oni si vydávají takové věci - a my ne! To je přece strašná ostuda! Charry, my musíme taky vydat takovou pohlednici a poslat ji do Německa! Ať mají vztek!“

„To nebude tak jednoduché; když nemáme žádný fotografický aparát, abychom se nechali zvěčnit?“

„Nepovídej, Almetta takový aparát má! Taky Veronika říkala, že jí máma jeden darovala; fotili jsme se jím ve Španělsku! Určitě ho má s sebou… Charry, já si to přeju!“

Když si to Diana přála, vystěhoval se na dvůr veliký stůl; Charry si sedl před něj, Diana vedle něho, za stůl všichni členové štábu, za ně se postavili důstojníci. My šelmy jsme ulehli k nohám lidí, ale napřed Florence musela slíbit, že budeme taky dobře vidět v záběru.

Florence vytvořila velkou skupinovou fotografii. Během odpoledne ji vyvolala, opatřila jmény přítomných a nachystala na rozmnožení. Přitom byla neustále obtěžována žádostmi o obrázky jednotlivých přítomných; nakonec byla nucena odsouhlasit, že bude fotografovat, dokud jí budou stačit desky.

Zatímco pánové si přáli být zvěčněni ve slavnostních oděvech se všemi zbraněmi, dámy dávaly přednost spíše svůdným pózám ve stavu obnaženém. Oběma bylo vyhověno. Mezitím se chystalo přepadové komando na cestu do hlavního města, tentokrát automobilem. Byla do něj jmenována Blanche

jako místní znalec, Florence jako odborník na fotografie, Vítek jako automechanik a Tori, která ke všeobecnému údivu řídila tak skvěle, jako by auto přímo cítila. Jejich úkolem bylo přinutit Arnošta Fouska, aby zajistil vydání reprezentační pohlednice (případně dalších, zvláště děvčat); Veronika za tím účelem povolila dívkám svést kteréhokoliv muže, na němž to bude záležet. Taky měly nakoupit a zařídit řadu dalších věcí; Blanche se stavila i v bance, uložila tam spoustu peněz a další proměnila za cizí měny.

Julie cvičila. Zašla si do tělocvičny, kdykoliv měla náladu, a bavilo ji to čím dál víc. Líbilo se jí, že její tělo je čím dál pružnější a šikovnější, její síla vzrůstala a když bušila do boxovacího pytle, byly to tvrdé a účinné rány. Některá cvičení vymyslela sama a nebyla proti učit to kohokoliv jiného. Například Baška nejradši ze všeho visela hlavou dolů a točila se; vydržela to, dokud se jí pořádně nezatočila hlava, ale tvrdila, že jí to pomáhá získávat rovnováhu. Taky si občas s Julkou zaboxovala a Julka prorokovala, že bude lepší než ona, neboť je ještě ve vývinu a nepochybně vyroste. Párkrát se navzájem dobily, že měly všude modřiny, ale tím se Baška jenom chlubila.

Julie cvičila nahá. Měla mít tričko a trenýrky, ale ty se za chvilku propotily, což jí vadilo. Kromě toho cítila dráždivé potěšení, když do tělocvičny přišli nějací muži a okukovali ji. Bylo to krásně zvrhlé, mohli po ní toužit, mohli si na ni i sáhnout, ale nesměli ukojit svou vášeň. Měla chuť chodit nahá co nejvíc, taky na fotkách byla zachycena v nejdráždivějších pózách. Teoreticky bylo možné, že by se jí nějaký muž zkusil zmocnit násilím, a vzrušovala ji představa, jak by ho bezohledně zmlátila. Baška se jen smála; jí přízeň mužů nevadila ani trochu, měla svoje oblíbence, ale nebránila se přidat k nim nějaké nové. Kdyby někdo přizval k jejich milostným hrám kamaráda a přinutil ji, aby se mu oddala? Skvělá legrace! Kdyby s nimi byla jiná holka? Ještě lepší! Julie ráda poslouchala její řeči a smála se jim. Ale zapojit se nechtěla.

Moc ráda se svlékala taky Blanche. Jenomže cvičení ji nebavilo a hledala jakýkoliv důvod se mu vyhnout. Nevím, jak

moc se bojí průměrný čert kříže, ale stejně tak se Blanche bála bolesti, ať to byla rána, píchnutí jehlou či bolest ve svalech. Při tom toužila mít krásné tetování jako ostatní princezny, ale než se k tomu odhodlala, byla to strašná námaha. Ostatní se jí smáli.

Když bylo hezky, vymyslela Julka skvělou věc: když skončila cvičení, zpocená jako myš, vyvedla si ze stáje svoji kobylku a jela si zaplavat do jezírka. Samozřejmě bez sedla, srst koně jí příjemně šimrala nahé tělo a studený vzduch bodal jako tisíce jehliček. A ta rozkoš, když se vrhla rovnou do jezera, ledová voda ji objala a způsobila nesnesitelnou bolest. Aby tu rozkoš protáhla co nejvíc, potápěla se a zůstávala pod vodou co nejdéle, než se vynořila, prudce dýchala a užívala si, že jí srdce zběsile tluče. Almetta ji vyhrožoval, že takhle dostane co nejdřív infarkt, ale jen se smála, ať si srdíčko zvyká na námahu! Když svítilo slunce, natáhla se na sníh a opalovala se; přišla na to, že dokáže teplotou vlastního těla sníh rozehřát. Pokud s ní byla nějaká kamarádka, servaly se v závěji a navzájem se masírovaly sněhem. Masáže všeho druhu Julka milovala, zvláště svých nádherných prsou.

„To děláš dobře," pochválila ji Valérie. „Co nevidět budeš mít nějaké děti a budeš je kojit. To se ti bude teprve líbit!"

Julka ji hned vyválela ve sněhu, ale měla pravdu. Na děti se těšila velice. Ach jo, ten pitomec Janek, kde se toulá?

„Jak to vůbec dopadlo s tím Isidorem? Zlobil se moc?"

„Budeš se divit, ani ne! Přilezl jako největší miláček a měl medový řeči, jak tě chápe a jak všechno uznává a toleruje, a vůbec. Ještě pořád myslel, že má šanci, když ses nevdala, jenom utekla - to se holkám stává, že dostanou strach…"

„Co jste mu řekly?"

„Má smysl takovýmu vůbec něco říkat? Když je pitomej, tak pitomej zůstane. Je politik, mele si svou a nechápe, že druhýho neukecá. Dokud se nevdáš…"

Julka se zakabonila, ale hned ji to přešlo. „A co ten nápad s Ohněm? Vlasy už mám krátký, nezbláznila bych se, kdyby mi shořely. Takhle plavat na zádech a holou hlavou rozrážet

ledovou tříšť… Nemysli, pořád ještě jsem na vlasy alergická, strašně se těším, až mě oholí celou…“

Valérie váhala. „Ten nápad s tebou jako médiem na vyvolání Ohně byl Freyi, ne náš. Freya na to byla vždycky lepší… no, vlastně… já nevím. My jsme to neřešily. Až když odjela… začala jsem se víc snažit. Meditovat, rozvzpomínat se na školu, co nám říkaly starší čarodějky, co jsem si přečetla… i co nám předaly. Nevím, jak moc jsem dobrá.“

„S tou malou Kyrou ti to jde!“

„S tebou taky. Pouštím ti pravidelně programy, co do nás vložily wézetky. Nepamatuješ si je?“

„Ne, spím teď klidně. Ani nemám ty svoje sny. Vlastně… nemám špatný sny. Pamatuješ…?“

„Jasně, byly skvělý. Když jsme se na tebe napojily, užívaly jsme si. Spletla jsi páté přes deváté…“

„Jo. Tehdá mi to vadilo, ale čím dál míň. Bývala jsem vypsychlá…“

„Bývala jsi kouzelná.“ Valérie vstala, oklepala se a ohlédla se, kde má svého koně. „Už se mnou moc klepe zima. Máš chuť udělat si nějaké testy?“

„Jasně! Bude to bolet? A budou u toho holky, aby se mi smály?“

„Náhodou, holky se v tobě viděj. Jedem, než mi umrznou nohy!“

Na koně vyskočily švihem. Kde jsou ty časy, kdy potřebovaly sedlo a třmeny! Daly si honičku a zkoušely se za jízdy prošlehávat údery energie, pak si zkoušely plašit koně. Julka při tom zkusila proniknout do mysli Valériina valáška, a potom vlastní kobylky, což šlo líp, možná proto, že to je holka. Zatím ji mohla odměnit jen pamlsky a mazlením, teď jí zkoušela dělat radost přímo dotykem mysli, a zdálo se, že to půjde.

„To je dobrý, tohleto!“ ocenila Valérie, když dávaly koně do stáje. „To naučíš holky! Nebo každýho, kdo jezdí na koni!“

„Neblbni, já nic neumím!“

„Trénuj! Bude to skvělý, třeba dokážeme řídit koně myšlenkama! Já slyšela, že to jde… Naučíš mě to?“

Julka se polekala, Valérie je přece lepší čarodějka! Ale veškerý odpor je marný, když si něco usmyslí!

Taky se stavily na staveništi. Zajatci pracovali s nadšením, jako kdyby je to úžasně bavilo, vůbec se nevzpouzeli a nesnažili se ulejvat jako dřív. Vlastně si ani moc nevšímali, co se kolem nich děje, dřeli bez odpočinku a neprojevovali žádnou námahu.

„Co jste s nimi udělali?“

Bastet se přišla pochlubit. „To naše malá! Pojď nám povědět, cos vymyslela!“

Kyra se snažila mluvit jako odborník. „Nemám osobní zkušenost, ale muži zažívají při sexu velice příjemné pocity. Analyzovala jsem je a zkusila implantovat na pocit únavy. Adrenalin. Čím víc pracují, tím jsou šťastnější. Samozřejmě v noci obdrží patřičnou odměnu, když ne skutečně, tak ve snu…“

„Nevyčerpá je to příliš?“

„Pravděpodobně ano, aspoň trochu zhubnou a zesílí jim svaly. Musíme je dobře krmit!“

Valérie zaváhala. „Předej mi to!“ Na chvilku se dotkly čelem a setrvaly tak, pak Vali naznačila souhlas.

„Můžu ti ještě něco ukázat?“ WZ Kyra byla samozřejmě nahá, když bylo potřeba, nosil ji jeden ze zajatců. Trochu omezený, méně inteligentní než běžný kůň. Valérie ji pobídla, tak si začala vytvářet na těle leopardí uniformu, dokonce o odstín tmavší než nosily princezny. Sledovala, jak se Valérie tváří - souhlasně.

„Skvělý! Jak na dotyk?“

Sáhla si Valérie i Julie; nebyla to látka, byla to pravá leopardí srst, na dotek nerozeznatelná od Tannara.

Teď srazily dohromady hlavy všechny, Kyra, Bastet, Vali i Julka.

Jak jsi to dokázala? Ze školy to nemáš, tam jsi nebyla!

Někdo z mých předků byl. Mám v paměti, jak se vytváří iluzorní vzhled. I tmavá holka to musí umět.

Ale to je dobrá iluze! Vizuální i hmatová!

Požádala jsem lorda Tannarwaghirra o konzultaci. Je syn Velkého čaroděje leopardů, velmi ochotně mi vyhověl.

Neříkej, že dokážeš transformaci! Pravou leopardí srst?

To je moje přání. Ale zatím si netroufám zkusit něco víc…

Zkus to, budu tě jistit.

Poodstoupila a roztáhla srst na celou hlavu. Obličej změnila na kombinaci kočky s člověkem, nebyl to přímo leopard, spíš něco, co nikdo nikdy neviděl. Zvedla ruku a předvedla, že ji umí změnit na tlapu šelmy i s výsuvnými drápy. Taky zuby uměla změnit na dravčí.

Valérie na ni zírala s úžasem. Potom si to zkusila taky, vytvořit uniformu napřed z látky, potom ze srsti. I s tou šelmoidní hlavou. Šlo jí to velmi obtížně.

„Jsi výborná! Vím, že ovládáte nějakou vlastní variantu, ale tohle… Už jsi to naučila ostatní?“

Kyra by zrudla rozpaky nad tou chválou, kdyby neměla tu kočičí hlavu. Kývla na Bastet; té to dalo víc práce, Kyra jí pomáhala.

Julie uvažovala, zda by to taky dokázala. Věděla jak, ale praktická realizace byla něco úplně jiného. Navíc před kritickýma očima ostatních…

„Julko, zkoušela jsi vytváření iluze?“

Zkoušela, Valérie jí to dala za úkol. Moc jí to nešlo, trochu jí zmavla kůže, jinak nic.

Valérie tleskla. „Večer sraz v učebně. Kyra předvede a provede instruktáž. Doporučuji tento typ uniformy pro všechny členky vašeho pluku. Souhlasíte?“

„Dle rozkazu!“ švihla Bastet rukou, jako by měla vojenskou čapku.

Potom se ohlédla na pracující zajatce a vyhledala mezi nimi Günthera. Velel a organizoval, jak bylo jeho povinností.

„Chtěla jsem s tebou… s vámi ještě něco projednat. Ohledně…“

„Jsou s ním nějaké potíže?“

„To vůbec ne. Je mi bezvýhradně oddán. Tak bezvýhradně, že… absolutně. Problém je, že…“ chvilku váhala, jak se vyjádřit. „Začínám… obávám se, že ho začínám mít ráda.“

Valérie povzdychla. „Ano, to… to je konec. Tomu se nedá pomoci. Každá čarodějka se dřív nebo později zamiluje.“

„Nechtěla bych mu ublížit. Je to dobrý chlap, čestný a… ušlechtilý. Trochu jsem ho postimulovala…“

„Ví, co jsi s ním provedla?“

„Ví a souhlasí. Souhlasí se vším, co dělám. Bojoval by za mě. Jenom prosil, aby nemusel bojovat proti svým. Morální výhrady.“

„Chápu. Co s tím budeš dělat?“

„To bych právě chtěla vědět od tebe. Dá se s tím něco dělat?“

„Myslíš zpětný chod? Vrátit ho do stavu, v jakém byl předtím? Mohla bys mu vymazat paměť, ale… chceš to? A chce to on?“

„Nechce. Všechno ví, ale chce zůstat takový, jaký je teď. Spojujeme mysl každou noc, když se milujeme. Přeje si to.“

„Dělají to i ostatní?“

„Ano. Podle toho, jak umějí. Na poprvé to byly orgie, teď se začínají vytvářet páry. I když s přátelskými vazbami na ostatní.“

„To je dobré. Souhlasím.“

„Ještě mi napadlo… ne, napadlo to Kyru. Kdybych zahynula, dostane se Günther do hrozných problémů. Nevím, jak to řešit.“

„Zůstat naživu. Počítám, že plánuješ odchod na Ostrov?“

„Pokud přežiju, ano. A vezmu ho s sebou. Taky to chce.“

Valérie ji objala. „Přeju vám hodně štěstí. Vám oběma.“ Pak ji něco napadlo, položila jí ruku na podbřišek a jela pomalu vzhůru. „Všem třem!“

Bastet jí padla do náruče a rozbrečela se.

Valérie usedla na kobereček v čele přednáškového sálu a přesvědčila se, že jsou přítomni všichni, které tu chtěla mít.

„Dnešní přednášku povede moje mladší kolegyně WZ Kyra, nejvyšší čarodějka pluku Bastet. Myslím, že ji všichni znáte. Prosím!“

Kyra byla čerstvě vyholená, i těch dvou střapců jako kočičích uší se zbavila. Byla trochu rozpačitá, poprvé měla přednášet většímu auditoriu. Posadila se vedle Valérie a přemýšlela, co říct.

„WZ Kyra vytvořila metodu změny vzhledu na leopardí kamufláž. Není to výstižný název, jedná se částečně o transformaci, i když pouze kůže. Prozkoumala jsem tu metodu a považuji ji za velmi přínosnou pro všechny, tak prosím, dávejte pozor!“

Tím úvodem se Kyra trochu uklidnila. „Nejdřív musím poděkovat… Když jsem začala, obrátila jsem se na nejlepšího odborníka na tuto problematiku, kterým je Jeho Skvrnitost lord Tannarrwaghir, Stín Útočící ze Tmy, syn Velkého Čaroděje Leopardů. Byl tak laskav a umožnil mi prozkoumat strukturu jeho kožešiny…“ zaváhala a zmlkla.

Tannarr byl přítomen, ležel v koutě a olizoval si tlapu.

„Je nám známo,“ zasáhla Valérie. „Že Otroci řádu mají vlastní variantu magie. Pokoušeli jsme se je přimět, aby se vzdělávali ve škole na Lago di Como, někteří to udělali, ale výsledky nejsou jednoznačné. Některé techniky převzali, jiné nikoliv. Metoda, kterou vytvořila Kyra, je zcela odlišná, a je výchozí technikou pro transformaci…“

Vyvolalo to trochu oživení, ale Kyra okamžitě namítla:

„Já bych si tu transformaci zkusila, ale… ono to znamená dost nepříjemné zásahy do tělesné konstrukce. Když se mění

kosti, dost to bolí.“

Okamžitě se polekala, že si o ní něco špatného pomyslí, tak dodala:

„Teda, ne že bych se bála bolesti! Ale změna kůže vyvolá bolest tak… příjemnou. Aspoň mně se to líbí.“

„Předveď to!“

Kyra vstala a nechala se obrůst srsti. Pomalu, aby to všichni mohli sledovat. Tannarr spokojeně zamručel.

„Můžete si ji prozkoumat!“

Kyra se odevzdala rukám všech. Hladili ji, očichávali, olizovali, zkoumali co nejdůkladněji. Líbilo se jí to.

„Zdůrazňuji,“ řekla Valérie. „Není to optická a hmatová iluze, je to skutečná transformace. Prověřila jsem to.“

„Tak to udělej!“

Valérie vstala a zleopardovala se. Taky se nechala prozkoumat.

„Naučíš nás to?“ zeptal se někdo.

„Tato přednáška se koná kvůli tomu. Navrhuji, aby se to naučily všechny přítomné sestry, pokud to zvládnou. Budu spolu s Kyrou vyučovat a pomáhat.“

Počkala, až trochu utichne šum hlasů.

„Návrh: Kyra dává přednost tmavšímu odstínu srsti. Navrhuji vytvořit tři pluky císařovniny gardy, odlišené barvou srsti: Bastet tmavší, řád sv. Jadwigy světlejší, my ostatní přirozené.“

Všichni rozhodně souhlasili.

„Tak fajn. Po zvládnutí techniky naučíte totéž svoje chlapy. Budou s tím potíže, jsou méně chápaví, ale to je mi fuk. Velení předpokládá, že je naučíte tygří vzor, ale nebude vadit, když začnete s leopardím, až ho zvládnete. Samozřejmě, pokud chcete, můžete se taky naučit tygra. Případně další varianty.“

Očekávala námitky, a taky se jich dočkala. Přesně z té strany, kterou čekala: po pobídce kamarádek se přihlásila

Baška:

„Já jsem si teda tu iluzi zkoušela. Moc mi to nejde. Odpoledne jsem si zkusila tu… kožešinku. Dost to bolí!“

„Neříkej mi, že ty máš strach z bolesti!“

„No, ono… Normální rvačku zvládnu, že jo. To všichni vědí. Ale když… začít si měnit kůži… to je takový… najednou všude… a jako kdyby tě pálila…?“

„Kyro?“

„Dospěla jsi až k orgasmu?“

„Já jsem to včas stopla. Myslíš, že by…?“

„No - ano. Já neříkám, že každá, ale holky, co rády mučení, si to budou užívat. Třeba Maryška, Julie, Valérie…“

„Co já?“ zeptala se Maryška. „Jak já? O co ti jde?“

Kyra se lekla a ohlédla se na Valérii, ale ta jí pobídla.

„Já se omlouvám. Princezno. Ale všichni vědí, že máš ráda bolestivé zážitky!“

Julie se snažila být co nejméně nápadná. Jenom chvilku a přijde na řadu.

„Jak známo, princezny s Baarfeltovskou krví vnímají jako příjemnou bolest, ponížení… všechny drastické prožitky. Teda není jim to příjemné, ale… stimuluje je.“

Valérie promluvila do šumu: „Pokračuj. Všichni to víme, jsme v Sesterstvu. Prober nás, důkladně.“

„Myslím, že v sobě nemám ani stopu krve Baarfeltů. Ale řádové otrokyně v průběhu staletí prožily ledasjaké kontakty. Nemohu znát všechny svoje předky, mnozí z nás vznikli při hromadných orgiích. Ostatně nepochybuji, že vznešené princezny mají mezi svými předky zrozence Afriky.“

„Ale my ne!“ namítla Baška.

„Jak tě znám, tvoje děti je mít budou. Černý kluky máš ráda, nezapírej!“

Baška se samolibě usmála. Její kamarádky se smály. Nicméně řekla: „O tom se pobavíme, až povyrosteš -

holčičko!“

Nechá si to Kyra líbit? Nepochybně ne, oči jí začaly sršet do zelena:

„Ano, jsem panna a chci jí zůstat co nejdéle. Pomáhá mi to v koncentraci. Ale vnímám všechny vaše orgasmy a spoluprožívám je s vámi!“

S Julkou to cloumalo zapojit se do hádky, ale jiskření mezi děvčaty bylo tak zajímavé, že se zatím držela. Ne tak Maryška:

„Ty chceš říct, že nás šmíruješ? Ty malá mrcho, jestli tě přistihnu…“

„Jak se chceš ubránit vnímat někoho, kdo řve na celý vesmír? Samozřejmě cítím každou tvou facku - i to nádherné uvolnění, když to dostaneš. Nejen že při tom ječíš jako bánší, ty chceš, aby to všichni věděli, dělá ti to dobře! Hned se chodíš chlubit kamarádkám a těší tě se nejvíc vytahovat na Julku, protože ty si užiješ a ona ne! Podívejte se jí na záda na ty škrábance, podívejte se, kde všude má modřiny! A těch facek! Čím víc tě mlátí přes tu tvou jemnou tvářičku, tím seš hezčí!“

Maryška nemohla nic namítnout, seděla mezi nimi a všichni si ji mohli prohlídnout. Přesto bezmocně zuřila.

„A o ségru neměj péči, ta se vyřádí dost v tělocvičně! Já vím, Baško, ty taky ráda boxuješ, ale nedostáváš orgasmy, když seš zmlácená!“

Julka vybuchla vzteky, ale pořád ještě se držela.

„Jak to víš?“ zeptala se Baška posměšně. „Nějaký pouštní kočce se budu chlubit?“

„Nevím jak mně, jinak každýmu!“

„Ona je miláček,“ obrátila se Baška k princeznám. „Co vy na to, holky, zmlátíme ji? Nebo řeknem klukům, aby ji zprznili?“

Že jí nařežou, Kyra věděla a těšila se na to. To druhé neudělají, jenom vyhrožují. A kdyby, dokázala by se ubránit.

Promluvila Veronika: „Tak se trochu uklidněte! Taky se těším na pěknou rvačku, ale až po přednášce. Zatím konstatuji: všechny, které máme v sobě Starší krev, máme rády extrémní prožitky a kladně nás stimulují. Oceňuji, že Kyra přes svůj mladý věk dokázala vyvinout novou techniku. Pokračuj!“

Kyra se vskutku zklidnila, mluvila téměř souvisle:

„Přestože nám Sigrid Wulffssonnová slíbila uniformy, bude to trvat nějaký čas. Když mi sestra dala za úkol tento problém vyřešit, nejdřív jsem chtěla použít iluzi. Jak řekla Valérie, nechodila jsem nikdy do školy, ale vytváření iluzí mám v paměti po předcích. Instrukce říkají, že je dobré získat co nejvíc informací o vzoru, který chci vytvořit. Proto jsem požádala lorda Tannarrwaghirra, aby mi dovolil prozkoumat jeho tělesnou strukturu. V průběhu mentálního spojení jsem zjistila, že být leopardem je daleko složitější - a krásnější.“

Kyra zaváhala, pak se nadechla a řekla: „Chci být leopardem. Tak dokonalým, jak je možno.“

Počkala, až se utiší šum, ale nevšímala si námitek ani dotazů. Zatím je nikdo neříkal nahlas, jenom se dohadovali.

„Transformace vlastního těla je mnohem složitější a náročnější, než iluze. Ale i tato technika je uložena v mé paměti. I v paměti většiny z vás. Nevím, zda mám sílu a odvahu provést dokonalou transformaci; zatím jsem zkusila změnit pouze svou kůži. Je to nádherné. Až si to zkusíte, poznáte to!“

„Orgasmus?“ zeptala se Veronika. Kyra se k ní otočila:

„Tři. Poprvé, když ti z kůže roste podsada, podruhé když ti rostou pesíky. Potřetí, když si kontroluješ, jak ses změnila… v klíně.“

„Hodně zásadní změny?“

„Ani ne, pouze ta srst. Většina kožešiny se vytváří automaticky, převzala jsem ji. Na břiše jemnější a světlejší, na zádech hrubší. Obličej jsem vynechala. Prozatím.“

„Předveď to ještě jednou!“

Kyra byla momentálně v dívčí podobě, teď si znovu nechala vyrůstat srst a kdo chtěl, mohl si ji kontrolovat. Dělala to pomalu a pro zájemce opakovala.

„Takhle to není ono," odpověděla na jeden dotaz. „Kontroluji se. Pořádně si užiješ, až to uděláš rychle… a v patřičné náladě."

„Co tvář?"

„Srst mi končí na linii obočí. Obličej dělám iluzí, když potřebuji."

„Proto ses znovu oholila?"

„Vlastní srst trochu překáží. Ne že by to vadilo, ale… dost. Kdo si chcete nechat vlasy, ukončete to radši na krku."

„Jak funguje termoregulace?"

„Skvěle. Už nikdy nechci nosit žádné šaty. Když mi bude zima, nechám si narůst kožíšek."

„Dobře. Dneska v noci provedeme výcvik. Hezky se nastimulujte, abyste neměly E-deficit. Kluky můžete připojit taky, ať to budou mít snazší. Kyra zůstane se mnou. Teď ještě: varianty. Jak velké potíže ti bude dělat zvládnout tygra?"

„Nevím. Leoparda jsem zvládla díky Tannarrovi. Tygry jsem si taky opajcla, není to moc velký rozdíl. V kresbě, to se dá zvládnout. A ve velikosti."

„Dobře, základy předáš, zbytek se doučíte samostatně. Případně další varianty?"

Kyra zaváhala, ale pak se rozhodla to říct:

„Chtěla bych pokračovat až do plné transformace. Srst bolí příjemně, ale když se ti mění kosti, je to… zkusila jsem si to. Uši jdou, to je taky bezva. Větší bolest než kůže, ale fajn. Ty drápy z tlapy je iluze, to poznáte. Zkusila jsem Tf, ale… zatím jsem to jen zkusila."

„Kam až chceš dojít?" zeptala se Baška.

„Chtěla bych… vytvořit vlastní variantu. Kočkovitou šelmu přiměřené velikosti, vzhled, jaký by se mi líbil. Ideální

vzhled. Ještě jsem se nerozhodla. Tělo, které bude schopné přežít milování se skutečným leopardem. Nebo jinou šelmou.“

Tohle přání zarazilo většinu přítomných, dokonce i Valérii.

„Ano, když to chcete vědět! Chci být šelmou! Chci první milování prožít s leopardem, s lordem Tannarrem nebo některým jiným, ale… a jestli se mi to bude líbit, chci se milovat se šelmami jako holka! Ať mě hodně pokoušou a podrápou, jsem čarodějka, přežiju to!“

Tohle její prohlášení vyvolalo přímo bouři. Maryška ji začala objímat a líbat, Julka to chtěla udělat taky, ale předběhla ji.

Veronika řekla: „Vali, co kdybys udělala tu výuku hned teď? Krátké propojení s přenosem, a potom zopakovat, až se rozejdeme domů!“

„Dobře, proč ne? Ale ještě něco: Další, kdo něco vytvořil, je Julie. Velmi nadějná čarodějka. Zkusila propojení se svým koněm. Můžeš k tomu něco říct?“

Julie mohla očekávat, že se jí budou smát, ale spíš se živě zajímali.

„Jezdím na kobylce, to je snazší, je taky holka a vím, jak jí dělat radost. Zkusila jsem jí dávat pokyny mentálně, jako že je to její vlastní nápad. Budu to trénovat, snad to půjde.“

„Fajn. Můžeš nás s tím experimentem seznámit?“

„Ukážu vám, co jsem prožívala.“

Valérie vstala. „Prosím, lehněte si všichni těsně k sobě. Nebo ne, udělejte hezkou kupičku, prostě všichni dohromady. Já si lehnu hlavou na Tannarra, Kyra ke mně, Julka, a taky Baška, tu tady chci mít! Uvolněte se, uklidněte, na nic nemyslete… zvládneme to!“

Julie si skutečně položila hlavu na leoparda. Z jedné strany se k ní přitulila Bastet, z druhé Baška, Kyra si lehla na sestru tak, že částečně ležela i na Julii. Další dívky se skládaly všelijak, ale vždycky tak, aby se dotýkaly jedna druhé co největší plochou těla. Julku napadlo, jestli se začnou lechtat; samozřejmě je to taky napadlo, holka má na těle spoustu

citlivých míst, a když první začala vyvádět, ostatní se rychle přidaly. Valérie je klidně nechala řádit, možná se jí to taky líbilo. Julii moc, ale ležela vespod a dívky se soustředily na kamarádky, které znaly a se kterými už něco zažily. Těšily se na nové zážitky a chtěly je vnímat společně. Julka ani nepostřehla, jak se propadla do nebytí.

Jsem leopard. Krásná, pružná, nebezpečná šelma plná síly. Cítím, jak se mi pod srstí vlní svaly. Cítím každou část svého těla. Cítím svoji kožešinu. Mám chuť lovit, vystopovat kořist, zabít ji a napít se její krve. Nemám příliš velký hlad, ale nepohrdla bych něčím dobrým. Taky cítím pach samce. Chtěla bych se s ním milovat.

Vím, že jsem člověk. Současně dívka lidská i leopardí. Jsem dívka, která chce mít leopardí kožíšek. Vyšlu impuls do svojí kůže a sleduji, jak z ní vyráží srst. Nepopsatelně krásný pocit. Jen tou představou se vzruším, cítím, že totéž se stalo i sestrám, přebírám jejich pocity a předávám jim svoje, vlna se přelévá z jedné do druhé jako moře… Je to nádhera.

Teď toho koně!

Jsem klisna. Miluji slunce, vodu, zelenou trávu. Nosím svou paní. Ovládá mě, ale hladí a dává mi pamlsky. Ráda se mazlím. Jsem krásná, rychlá, vytrvalá.

Nějaké dotazy?

Ano, několik stovek, ale nemá smysl je zodpovídat, stačí předávat pocity. Jsem dívka, klisna i leopard. Jsem celý vesmír. Mocná energie proudí mým tělem, přelévá se, naplňuje nás…

Julie se probrala a pocítila, že je opět sama sebou. Všechny se probíraly. Mohlo to trvat sotva patnáct minut, a všichni věděli všechno. Navíc k sobě cítily silné pouto.

„Tak co, zkusíme si nějakou praxi?“ zeptala se Valérie. „Třeba Baška? Vidím na tobě, jak se těšíš!“

Těšila se. Ostatní se taky těšili, že bude legrace, s ní vždycky bývala. Jenže ona vstala, protáhla se a začala vysílat

impuls do své kůže. Když jí začala rašit srst, rozkřičela se rozkoší.

„Výtečně!“ pochválila ji Valérie. „Mohla bys zkusit nějaké barevné varianty? Třeba tu barvu, jaké máš vlasy!“

Baška nezaváhala ani chviličku, zesvětlala. Trochu si hrála s barvou vlasů i kůže, a šíleně se tomu smála. Zkusila si i kočičí obličej, a taky zářila nadšením.

„Mám úžasně éčka! To je taková nádhera!“

„Fixni si to! Vyber si vzor a udělej si na ruku značku, víš jak?“

Baška udělala to, co před nedávnem Julka, vytvořila si Zrcadlo; vůbec nad tím nepřemýšlela. Postavila se před něj a upravovala vzhled, jaký by chtěla mít, a když se definitivně rozhodla, položila prst na předloktí a vypálila si značku.

„Proč jsi vlastně nepokračovala? Chtěla bych zažít pořádný Tance!“

Valérie potřásla hlavou. „Ovlivňovala jsem to jenom ze začátku. Pak to začalo jít samo… možná Tannarr?“

„Genetická paměť Leopardů.“ řekl leopard klidně. „Myslím, že do toho zasahují Zářící duchové předků.“

„Mohla bych to zažít znova, a do konce?“ zeptala se Baška. „Ráda bych… je to krásné!“

„A nebojíš se? Čím víc budeš s námi spojena, tím víc budeš Leopardem. Nejen srstí, ale i myslí…“

„Konečně! To je to, co chci! Já už nechci být člověkem!“

Valérie se rozhlédla kolem a povšimla si souhlasných výrazů mnoha přítomných. Řekla:

„V současné době jste ještě pod vlivem prožitků z přenosu. Proto vám spousta věcí jde tak snadno. Postupně se uklidníte, pak už vám to tak lehko nepůjde. Přenosy je zapotřebí opakovat několikrát, aby se znalosti lépe uložily. Až půjdete spát, pustím vám to znovu - a tentokrát budu pokračovat do konce. Slibuji.“

Julie byla celkem ráda, že si jí nikdo nevšímá. S náležitou opatrností si zkusila kožíšek a dařilo se jí to, ale stopla to dřív, než ji zachvátí touha příliš vyvádět. Konečně, byli tu jiní, kteří se mermomocí chtěli znemožnit před širokou veřejností. Například Blanche, která neustále toužila dokázat, že je stejně schopná jako ostatní.

No, nedopadlo to příliš oslnivě. Kožíšek jí narostl, protože ji Valérie držela za ruku, ale pustila ji, když se začala zmítat v křečích a ječela při tom jako blázen, aby si všichni všimli. Zkusila si pokrýt kožešinou celé tělo, ale skončilo to u hlavy, tam kožní transformace začala soupeřit s jejími vlasy a nevěděla, jak z toho. Valérie jí poradila zpětný chod, ale to taky nedokázala. Její počínání zaujalo Bašku, ta sice zrovna vyučovala několik kamarádek, ale přišla na pomoc a přesvědčila se, že to opravdu dohromady nejde.

„Aspoň mám důvod se dát konečně ostříhat!“ zajásala. „Ještě se mi chvilku smějte, že jsem blondýna, ale už dlouho nebudu!“

„Mohla bych pomoci?“ zeptala se jedovatě Kyra. „Ještě si pamatuju něco hezkýho, a zatím jsem to nevyzkoušela!“

Baška po ní koukla trochu nedůvěřivě, už o ní něco věděla. Ale ukázat zbabělost? Přede všemi?

Tak si lehla, aby k ní Kyra mohla. Ta zvedla ruku, aby ji všichni viděli, a jeden prst proměnila na velký, zahnutý a zjevně nebezpečný dráp.

Baška vyjekla leknutím, ostatní nadšením. Jenže Kyra se rozesmála: „Iluze! To byla jenom legrace!“

Položila Bašce prstík (obyčejný) na místo, kde začínaly vlasy, a jemně hladila. Baška začala kňučet potěšením, jak jí blonďaté kadeře odpadávaly a zůstávala holá kůže. Dokonale holá, jako by tam nikdy žádná srst nebyla; Baška byla parádnice a vlasy po stranách si holila už předtím, ale tak čisté to nikdy nebylo.

Valérie přihlížela a mlčela. Ostatní přihlíželi a rozhodně nemlčeli, měli řadu dotazů. Baška sténala a kňučela, a když Kyra skončila, vzdychla: „To je krásný! Ještě!“

„Už na tobě není co stříhat!“

„Tak mě aspoň hlaď! To je tak strašně bezva!“

Teď už se ty dotazy nedaly ignorovat. Kyra přejela prstem několika nejbližším po kůži, kam dosáhla, a všechny byly nadšené.

„Slabý impuls pod kůži. Kde je vlas, tam se zlomí a odpadne. Lechtá to.“

„Ale jak!“ Baška si hladila místa, kde předtím byla nějaká vlastní srst a vychutnávala si tu hladkost.

Valérie řekla: „Tohle nás ve škole neučili!“

„Máme svoji vlastní magii,“ řekla Bastet. „Je pravda, že sestra je mimořádně nadaná a leccos objevila.“

„Naučím to všechny!“ slibovala Kyra. „Můžu?“

„Samozřejmě! Měla bych tě pochválit, ale ty sama víš, jak jsi dobrá.“

Nadšení bylo všeobecné, až na Blanche, která měla pocit, že ji neberou vážně. Pochopitelně jí to vadilo a měla řadu námitek a připomínek.

„Ale, pořád,“ vzdychla Valérie. „Julko, bav se s ní ty, je to tvoje kámoška!“

Julka ovšem nebyla ráda. „Tak za á, není to moje kámoška, nýbrž Diany. Za bé, já sama bych potřebovala pomoct…“

„Ach jejda! Tak jo. Střel si zrcadlo, někde bokem, ať máme klid!“

Julie si střelila zrcadlo, a udělala ho krásné oválné, aby se v něm dobře viděla. Na výzvu si nechala narůst srst, a udělala i zpětný chod; udržela se v klidu, i když ji to taky silně vzrušovalo.

„Zkoušela jsem si tu iluzi. Nevím, jak to vyšlo…“

„Sama, žejo? Taková exhibicionistka, a ona se schovává… a přitom ti dělá dobře, když se ti všichni posmívají a kritizují tě…“

„Já nejsem…“ začala Julka, ale Valérie ji zarazila:

„Známe tě! Pamatuješ si, jaké jsi mívala vlasy? Tak si je udělej! Nebo jaké bys chtěla mít…“

Julii se rozlila záplava černých kadeří na záda až pod lopatky, vpředu tak, aby z ní vyčnívaly dva vznosné pahorky s výraznými bradavkami.

„No vidíš, krásný! Takhle bys mohla na dvorní ples… Zkus si korunku! Tu, co se ti líbila ve Valencii!“

Julka to udělala. Jenže místo korunky jí na temeni vykoukly modrozelené vlasy, jaké měla v reálu. Lekla se a zkusila to napravit, ale ta modrá a zelená se rozlila po celé hřívě.

„To je krásný!“ zajásala Baška. „Ještě červenou!“

Julka zapřemýšlela, co dělá, proč to dělá a proč to nevychází. Potom si vybrala po straně jeden pramen a změnila barvu na zářivě červenou.

„Fixni to, rychle!“

Julka si vypálila na předloktí značku. Čekala to, takže to jen lehce, příjemně štíplo.

Baška už se nakrucovala vedle ní, byla zase blondýnka s nejrůznějšími barvami jednotlivých pramenů, modrou, zelenou, červenou, fialovou… Hned si vzory ukládala.

„To je krásný! Za odměnu tě oholím, chceš?“

„Nechce!“ řekla Valérie. „I kdyby chtěla, řekla jsem, že ji ostříhám, až se bude vdávat, a to platí! A ty nezlob!“

„A budu zlobit! Dokud nedostanu nařezáno!“

„Zítra si zaboxujem!“ slíbila Julka. Něco ji napadlo, tak si zkusila iluzorní rukavice, hmatovou iluzi, takže při úderu byl pocit stejný jako v reálu.

Baška to udělala po ní. Nadšeně se rozesmála; pak se najednou rozbrečela a padla Julii kolem krku.

„Ty seš na mě tak hodná! Já… co umřela máma, nikdo na mě nebyl tak hodnej…“

Julka mohla připomenout, že je jen o pár let starší a nemůže být její matkou. Ale vzpomněla si na vlastní matku a silně zatoužila ji zase obejmout. Zatím hladila Bašku a slzy jí tekly.

Valérie se rozhlédla. Přednáška se docela rozvolnila, vytvářely se hloučky, jednotlivé dívky si navzájem pomáhaly, hádaly se nebo se mazlily. Občas všechno dohromady.

„Návrh!“ řekla Bastet. „Dáme si pěknou šlehačku, a když se pořádně rozdráždíme, vrhnem se na kluky! Stejně nás šmírujou!“

„Jasně!“ zavřeštěla Kyra a práskla sestru bleskem. V tu ránu schytala spoustu ran z různých stran, řvala a zmítala se v křečích.

Valérie nic nerozhodla, měla co dělat, aby se ubránila soustředěnému útoku. Julie byla bita jako žito, bránit se vůbec nestihla. Blanche zbaběle utekla.

A pak udělaly, co Bastet řekla. Vrátily se do svých pelíšků a vrhly se na kluky.

Telefon, který Charry zřídil mezi pevností a městem, fungoval k oboustranné spokojenosti. Od chvíle, kdy se vypořádal se zrádným okresním hejtmanem, chovali se k němu městští funkcionáři tak zdvořile až podlézavě, že se tomu sám divil. Jakmile něco nařídil, bylo to splněno, ani se nestačil ohlédnout; a když chtěli oni něco od něho, málem se plazili po zemi.

Vláda velmi čiperně zajistila nového okresního hejtmana; to byl mladý, poměrně sympatický muž, který dával najevo, že reformy hraběte Guyrlayowa jsou mu po chuti a hodlá udělat všechno, aby se prosadily. Dokonce se přijel představit do pevnosti, všichni se řádně opili a tím svoje přátelství utužili. Jestli se taky oženil s některou z našich dívek, nevím.

Proto když se tento mladý okresní hejtman dostavil s několika vážnými pány, byl okamžitě vpuštěn dovnitř a uveden k Charrymu, který právě velmi dobře posnídal a měl výtečnou náladu.

„Je mi to velmi líto, Charry, ale tihle pánové jsou ze správní rady dolů a hutí v našem městě i v kraji; a mají jisté problémy, které si budou vyžadovat taky tvojí pomoci!“

„Problémy? Vyřešíme! Copak vám leží na srdci, pánové?“

„Nebudeme moci splnit svoje dodávky pro pevnost! Především nebude uhlí, která vám dodáváme; naši horníci vstoupili do stávky a odmítají fárat. Byli zřejmě poštváni nepřítelem…“

„A hleďme! Vskutku?“

„Myslím, že je to tak, Charry! Zatím zastavili práci, srotili se na náměstí a vyhrožují, že budou rabovat a plenit. Podněcují je nějací lidé, o jejichž zaměření nic nevím…“

„Aha. Co chcete, abych udělal já?“

„Vždycky bylo zvykem, že podobné nepokoje se řešily za pomoci armády z pevnosti. Kapitán Janssen to uměl…“

„Kapitán Janssen je bohužel mrtev, pánové.“

„Skutečně? Co se mu stalo, proboha? Byl přece zdráv…“

„Náhlý střevní katar. Zkazil si žaludek něčím, co zřejmě neopatrně snědl. Je mi líto, panstvo.“

„No, tedy… obvykle stačil pouhý pohled na vojáky, aby se horké hlavy podněcovatelů vzpoury ochladily! Lidé se v pořádku rozešli do svých domovů…“

„My všichni tě prosíme, abys zasáhl!“ řekl okresní hejtman. „Je mezi nimi všelijaká sebranka; chtějí plenit obchody, zabíjet a loupit! Víš dobře, že i slušní lidé se dají strhnout, když se jim postaví do čela nějaký darebák…“

Charry se zamyslel. „Máš-li smutek na duši, svěř se tetě Libuši! Máš-li problém, svěř se mně. Vyčkejte, poradím se se svými důstojníky…“

Almetta se choval rezervovaně, Vítek soudil, že by nebylo dobré se do toho míchat. Zato Estragon to viděl jasně:

„Nějakou salvu nad hlavy, šavlema do nich, a bude klid!“

„Co když je to nějaký trik?“ váhala Diana.

„Já takový znám! Srotí se, pár darebáků mezi ně křičí všelijaký hesla, a už se jich valí celá lavina! Když se ti do toho nechce, Charry, pošli tam mě - moji Baskové je spolehlivě rozeženou!“

Charry chvilku uvažoval. „Ty rozhodně ne, Migueli. Ale vezmeš velení tady v pevnosti. Pojede se mnou Vítek, Tošio… a setnina gardistů. Ještě někdo, kdo vypadá nebezpečně…“

„Vem moje leopardy!“ navrhovala Diana.

„S radostí, aspoň se holky přestanou ulejvat! Dej nástup!“

Důstojníci se rozběhli ke svým oddílům, Charry šel k hostům.

„Za okamžik vyrazíme dolů do města. Jen si vezmu kožich…“

A vzal - tygří, stejně jako uniformu. Přinesl mu ho Denis, též vystrojený do města. Před pevností se zatím řadila Veroničina jízda, dívky se řehnily a pošklebovaly gardistům.

„Proboha… vždyť jsou to ženy!“ řekl překvapeně pán od důlní správy. „Myslíte, že to zvládnou?“

„Budu mít co dělat, abych je vůbec udržel na řetěze…“

Vypadalo to tak; dívky pokřikovaly, že pojedou napřed a zatím si v pohodě nakoupí nějakou parádu, než chlapi dojedou.

„Jestli jste si nevšimly, jedeme tam bojovat!“

„To zvládnem; ještě si stihnem v Grandu zatancovat!“

Okresní hejtman krčil rameny, pánové vlezli do saní, zabalili se do kožichů a pokukovali po ženách, které v leopardích uniformách, s karabinami u sedel a šavlemi u pasu poletovaly sem tam po zasněžené pláni, jen jim vlály vlasy. Tedy některým…

„Dámy!“ zavelela na Dianin příkaz Julie. „Seřadit po četách, velitelky vpředu! Ideální vzhled, přehlídkový, jedeme do města!“

Na ulicích města byl nezvyklý ruch; krámy měly stažené rolety, domy zavřené okenice, ale lidé přesto vyhlíželi ze dveří

i oken v přízemí, někteří běhali po ulici jako splašení a rozprchli se teprve před přijíždějící armádou. Charry mířil přímo k náměstí, odkud se ozýval křik a ryk mnoha hlasů.

„Tošio, tvoji jezdci zůstanou v ulici, na náměstí nepojedou, dokud nedám příkaz! Děvčata můžou s námi, ale prosím, chovejte se jako dámy! Žádný ztřeštěnosti!“

„Jako bys nás neznal!“ řekla Diana vyčítavě.

„Právě že vás znám…“

Nějaký řečník stál na obrubě morového sloupu a cosi volal; lidé odpovídali skandovaným pokřikem. Když se objevili skvrnití jezdci, všichni se zarazili. Dav se zavlnil, přední se tlačili dozadu, zadní dopředu. Charry vjel do náměstí, zastavil koně a mlčky čekal, až se dav uklidní.

„Sakra, to jsou ty ženský!“ křičel někdo. „Čarodějnice…“

„Zavolali mě, že se tady koná nějaká vzpoura!“ vykřikl Charry svým dobře slyšitelným hlasem. „Ale jak koukám, tady je to jak o pouti! Chybí akorát kolotoč a houpačky!“

Někdo se zasmál, ale zezadu volali: „Dělá si z nás srandu!“

„Poslyšte, lidi, co vlastně chcete?“ ptal se Charry.

Naráz mu odpovědělo několik desítek hlasů; Charry mával rukama a křičel: „Ticho, ticho! Neřvěte všichni, nic neslyším! Bude nejlepší, když si zvolíte ze svýho středu delegaci, ta všecky vaše požadavky rozumně vysvětlí…“

„Nikoho neposílejte!“ řvali zezadu. „Dá je pověsit! Střezte se toho vraha, chce vás ošidit, nevěřte mu!“

Dav se zavlnil, bylo slyšet křik: „Bijte vojáky! Kameny na ty vrahy! Zabte Tygra, je to šílenec!“

„Ticho, lidi!“ křičel Charry. „Nepřišli jsme vám nic udělat! Podívejte, vojáci zůstali v ulici, nepřijedou sem!“

„Nevěřte mu! Kamením po něm!“ řvaly hlasy; a v současné chvíli vyletěl i jeden kámen - zasáhl Charryho do tváře. Charry na poslední chvíli uhnul, přesto jej ostrý kámen škrábl.

„A řežte vojáky!“ zaječel muž, který to hodil; jenomže v téže chvíli vletěla Diana až do první řady demonstrantů, zatočila karabáčem a omotala konec chlapovi kolem krku. Škubla a vytáhla ho z davu jako ovci ze stáda. Několik lidí se na různých místech pokusilo podněcovat ostatní k boji, ale jen začali, už je zasáhl příval náhlé bolesti; zkroutili se uprostřed ostatních, kteří nechápali, co se jim stalo. Dívky to pečlivě sledovaly ze sedel; dojely k mužům, hodily jim na krk smyčky a vyvlékly ven, aniž se dav odvážil vzepřít.

Diana zavlekla svého zajatce na karabáči až před Charryho; tam ho předala Julii, která vytasila katanu a naznačila, že ho klidně podřízne. Vypadala hrozivě - s rozježenými vlasy v barvách modré a zelené se ani nemusela snažit nahánět mu strach.

„Klid!“ volal Charry. „Klid, všechno je v pořádku! Ticho!“

Ale muž, kterého Diana chytila, neměl zájem o klid ani o ticho; naopak ječel jako pominutý: „Soudruzi! Bratři dělníci! Braňte mne, nedejte mne! Chtějí mě zabít!“

Charry ho chytil za krk a vytáhl k sobě na koně jako chrousta. „Však se ti nic nestane!“ volal svým mohutným hlasem. „Nechceš si se mnou přátelsky popovídat?“ Držel ho za límec a třepal jím; chlapovy ruce a nohy se směšně kývaly v prázdnotě.

„Braňte ho, soudruzi!“ vykřikl další muž v davu; sáhl pod kabát a vytáhl revolver, těžkou pětačtyřicítku. Chlapi kolem něho na okamžik ucouvli, na takové zbraně nebyli zvyklí.

Do vzniklého prostoru dlouhým skokem vletěla Tori; přihlížející nechápali, jak do provedla. Udělala dva přemety, při tom druhém vykopla chlapovi revolver z ruky. Než se vzpamatoval, už byla na nohou a kopanci a údery rukou ho hnala dopředu. Po cestě ještě stihla sebrat ten jeho revolver.

„Podívejme, soudruh dělník s pětačtyřicítkou!“ vítal ho Charry. „Tak si zjistíme, co jsi za dělníka! Kde pracuješ?“

„Neřeknu!“ vyjekl chlap. „Připravil byste mě o chleba! Já vás znám, buržousti prašivý!“

„No no! Aspoň se pochlub, co děláš!“

„Jsem soustružník! Ano, dělám na soustruhu…“

„Opravdu? Tak mi řekni, na kterou stranu se na soustruhu točí nůž: na levou nebo na pravou?“

Několik lidí se zasmálo; chlap zatěkal očima kolem sebe, potom vyjekl: „Na levou… ale může i na pravou! Jak u kterýho…“

Opět se pár hlasů zasmálo; Charry taky: „V životě jsi soustruh neviděl, blbečku! Jinak bys věděl, že nůž soustruhu je pevný, točí se obrobek!“ Obrátil se k lidem a volal: „Takový máte mezi sebou lidi - to je nějakej dělník? Podívejte se na jeho ruce, v životě nedržel v ruce žádnej vercajk! Můžem se kouknout, ve který dílně se vyučil…“

Šikovnýma rukama přejel muži po kabátě; potom mu roztrhl na prsou podšívku a vylovil odtamtud kulatou placku se státním znakem a číslem; tu hodil do prvních řad diváků.

„Vida dělníka! Fízl to je - takovýho posloucháte?“

Zezadu se ozvaly nějaké hlasy, vyzývající lid proti Charrymu a jeho vojákům; přední ale nadávaly provokatérům.

„Ono je těch fízlů mezi váma víc? Nemám nic proti pořádnejm chlapům; ale křiváky, hajzly a smrady nesnáším! Koukejte dobře, kdo k vám nepatří; mohli byste kvůli němu léta bručet v base!“

„Má pravdu!“ zahřměl jeden starý dělník. „Řežte fízly!“

„Tak na, tady ho máš!“ vykřikl Charry a hodil chlapa před partu dělníků. Vzápětí dopadly ničemovi na hlavu dělnické pěsti jako kladiva. Řval hrůzou a bolestí, ale neměl šanci.

„Tady je ještě jeden!“ křičeli zezadu. „Má placku, hele!“ Bili a kopali další oběť, dokonce s potěšením.

„Tygře, ty rád věšíš - tak je pověs na lucerny!“ křičel jakýsi chlap v ušmudlané blůze. „Ať se houpou jako hejtman!“

„Ne, mám lepší nápad!“ mával rukama Charry. „Veroniko!“

Velitelka přijela blíž a pohazovala copem na oholené hlavě.

„Ti lidé přišli, aby viděli nějaké dobré kejklíře; můžeš pro ně udělat představení? Mezi davem jsou lidé, kteří dostali peníze za to, že poštvou ostatní proti vojákům. Ti lidé to vědí, jejich sousedé ne. Moje čarodějka teď na ně pošle sílu, která je donutí odhalit svou pravou tvář…“

Postupně se začalo šířit ticho; někdo měl snahu protestovat, ale ostatní ho rychle uklidnili. Veronika se rozhlížela, všechny oči na ni byly upřeny.

„Ten, kdo přijal peníze, aby poštval nevinné lidi proti našim zbraním, se zajisté provinil zradou!“ pronesla vážně německy, avšak s kastilským přízvukem. „Na každého takového zrádce sešlu oheň, který jej bude pálit do chodidel tak, že nebude moci stát ani kráčet… dokud se neochladí ve vodách řeky!“ ukázala rukou k mostu. „Až vám bude zle, skočte z mostu dolů!“

„Ale vždyť mrzne!“ vykřikl kdosi. „Po řece plave led…“

„Aspoň si ochladí hlavy…“ zasmála se Diana.

Veronika zvedla ruce před tvář a počala tiše zpívat španělsky. Při tom se otáčela tváří i rukama po celé ploše náměstí.

Chvilku se nedělo nic, jen lidé se ohlíželi, co bude. Potom náhle kdosi v davu zařval, jako by ho popálil oheň; okamžik poskakoval na místě, pak začal rozhánět lidi kolem sebe a pádil k mostu jako šílený. Za ním druhý, třetí; taky oba dosavadní zajatce to postihlo, i některé z těch, jež předtím chytly dívky. Všichni ostatní zůstali na místě a jen udiveně zírali.

Zrádci doběhli k mostu, nezaváhali a přeskočili zábradlí; bylo slyšet, jak voda hlučně šplouchá.

„Brána pekelná je otevřena!“ zvolala Veronika. „Kdo chybí?“

Pár lidí se v davu ještě zmítalo v křečích; dokonce dvě či tři ženy mezi nimi byly. Stejně nevydrželi a běželi k řece.

„Tak se odděluje zrno od plev,“ řekl Charry. „Když tedy byli rušitelé pokoje vyhnáni ze společenství, nadešel čas vážně jednat…“

Pokynul Valérii, aby dívky pochytaly nešťastníky, až polezou z řeky; nařídil, aby dostali horký grog a pak byli hnáni až do pevnosti. Ostrým klusem se zajisté zahřejí. Pilnou prací, která jim v pevnosti bude přidělena, určitě také.

„V pořádku. Řád potřebuje otroky.“ ušklíbla se Valérie. Kývla na Florence a pár dalších děvčat a odjely.

„Tím by bylo uklizeno a můžeme se dát do rozumného jednání. Máte mezi sebou někoho, kdo chce mluvit za ostatní? Chci se s ním rozumně dohodnout. Nejsem tak strašný, jak se povídá…“

Chvíli bylo rozpačité ticho; nikdo se moc nehrnul dopředu.

„Je tady někde starý Baumann, co dělá na dráze?“

„Tady jsem, chlapče!“ ozval se Baumann zezadu.

„Tak pojď sem! Poradíš mi, jak tohle vyřešit!“

Bylo slyšet, jak se Baumann protlačuje dopředu. Kromě něho se další čtyři muži vyčkávavě zastavili před Charryho koněm.

„Teď mi řekněte, co se vlastně děje!“

„Počkej, kamaráde,“ usmíval se starý Baumann. „My musíme moc vyvracet hlavu, když sedíš na tý kobyle! Slez radši k nám dolů!“

Charry slezl, jen s připomínkou, že to je hřebec a ne kobyla.

„No; teď bys mi mohl dát loknout z tvojí feldflašky! Je totiž nekřesťanská zima… co máš, rum?“

Charry odepjal láhev, lokl si a podal dál. „Dobrej, jamajskej! My námořníci jinej ani nepijem. Lisujou ho z cukrový třtiny!“

„Fajn rum!“ Baumann si otřel hubu. „A teď dobře poslouchej: Tyhle lidi jsou všechno horníci z dolů tady v okolí; kopou uhlí, ale nemají pomalu čím nakrmit svý rodiny. A ke všemu ještě páni zrovna dneska vyhlásili, že propustí pár desítek lidí a ostatním snížej platy. Tak se

rozhodli vstoupit do stávky; no a zbytek dělníků ze solidarity stávkuje s nima!“

Charry si přejel dlaní po bradě. „Co tomu říká dělnická rada? Proč to dovolila?“

„Dělnická rada?“ ptal se jeden starý horník. „Co je to, taková rada? To my vůbec neznáme…“

„A to je právě ta chyba! Proto s váma můžou takhle orat!“

„Opravdu nevím, o čem mluvíte, pane!“ řekl jiný dělník.

„Ach Bože! Každej podnikatel musí přece mít na závodě dělnickou radu; takovej výbor, kterej si zvolí dělníci ze svých důvěrníků. Ten výbor musí schvalovat všecko, co dohodnou fabrikanti s lidma. Když to neschválí, tak se nemele! Je to už jasný?“

„On mluví o odborech, jako mají v Německu!“ řekl nějaký mladší muž. „Ale to my tady přece nemáme! Zakázali nám to…“

„Kdo to zakázal?“

„Okresní hejtmanství. Že každýho zavřou, kdo bude v těch… odborech. A v dělnickejch spolkách taky!“

„Okresní hejtman už není. A velím tu já! Utvořte si dělnickou radu, ta ať přednese všecky vaše požadavky fabrikantům. Když je nesplní, tak je zavřu pro ohrožení bojeschopnosti našeho města i státu. Je vám to konečně jasný?“

Muži na sebe zírali s vytřeštěnýma očima; zřejmě jim Charryho až příliš přímočarý způsob uvažování jasný nebyl. Charry se otočil k Vítkovi, který přihlížel jednání:

„Vítku, ty přece seš v tom socialistickým spolku! Pojď sem a nějak to s nima dohodni! Vylož jim, jak to má vypadat…“

Zatímco Vítek vysvětloval dělníkům (obšírněji a jasněji) Charryho mínění, dorazili na náměstí zástupci majitelů dolů společně s mladým panem hejtmanem. Když viděli náměstí plné lidí a velitele živě a při rumu diskutujícího s vůdci demonstrantů, trochu protáhli obličeje a jeden se na Charryho

osopil: „Jak to, že jste ještě tu demonstraci nerozehnal, člověče? Co se s těmi žebráky vybavujete?“

Okresní hejtman si všiml, jak se Charry zamračil, tak dodal: „My jsme totiž viděli ty… slečny, jak vedou nějaké muže! Myslel jsem, že to jsou zatčení vůdci vzpoury…“

„Ti? Ach ne, to byli jen policejní provokatéři. Štvali lidi, tak jsem je odsoudil na deset let galejí…“ usmíval se Charry.

„A co to děláte teď, proboha?“

„Zakládáme dělnický spolek a odborovou organizaci.“

„Kriste Ježíši!“ vyjekl okresní hejtman. „Co sis to vymyslel za pitomost? Na co odbory? Na co dělnický spolek?“

„Aby se dohodl s fabrikanty na zvýšení platů!“

„Ale my nemůžeme zvýšit platy!“ řekl vyjeveně jeden pán.

„Ne? Ani když já to poručím?“

„Vy nemáte co poroučet! Důl je můj!“

„Důl je státu!“ zahřměl Charry. „Jestli nebudete plnit, co si stát přeje, tak vás stát pověsí!“

Muž se složil do saní jako prkno; okresní hejtman řekl:

„Prosím tě, uvažuj logicky! To přece nejde, zbavit majitele jeho majetku! Nemůžeš nikoho trestat za to, že hospodaří, jak mu to právě jde! Nemají peníze na placení dělníkům, chápeš?“

„Moc ne. Ale já se poradím s manželkou…“

Charry se k nim otočil zády; za sebou zaslechl tiché zasyknutí: »Blbec!«, ale nevěnoval tomu pozornost.

Diana naslouchala s ušima na šťopkách. Teď vážně navrhla:

„Můžeme mu třeba ten důl znárodnit! Není to dobrej nápad?“

„To naše zákony nedovolují!“ křičel okresní hejtman.

„Nebo mu ho můžeme vzít do národní správy! Zjistíme, kolik hlásí čistého zisku dle daňového přiznání; tolik mu dáme. Ostatní použije národní správce ke krytí zvýšených

platů dělníkům a k ostatním platbám. A majiteli zakážeme přístup do podniku, aby nám tam nekazil agitaci…“

„Kde proboha berete tyhle nesmysly, paní hraběnko?“ ptal se nešťastný uhlobaron, těkající vystrašeně pohledem okolo.

„Vy jste nečetl vůbec žádné spisy od Karla Marxe a Bedřicha Engelse? To je moc zábavné, to byste si měl přečíst!“

Nešťastník vycítil, že přes panující mráz mu na čele vystupují horké krůpěje potu. „Ale to je socialistická agitace!“

„No jo! A co jste myslel?“

„Hejtmane, proboha, řekněte něco!“

„Charry, prosím tě, uvažuj aspoň jednou jako rozumný člověk!“

„Ale já snad uvažuju jako rozumný člověk! Podívej: tihle lidé přece chtějí peníze za svou práci, chápeš? Oni musí živit svoje rodiny. Co udělá těm pánům, když se na nějaký čas trochu uskrovní? Když každý bude pracovat podle svých sil a dostane za to plat jaký mu náleží, nebudou tyhle obtíže a já nebudu muset hnát své vojáky do mrazu. Copak tenhle názor není rozumný?“

Jeden muž řekl druhému francouzsky: „Úplný idiot! To je tak, když se takové nic stane důstojníkem! Nejde ho nějak zarazit?“

„Těžko,“ řekl Charry touže řečí. „To je z toho, když se hovno stane fabrikantem!“

Muž vytřeštil oči, přitiskl ruce na prsa a těžce lapal po dechu - pak klesl druhému do náruče.

„Proboha, snad ho neranila mrtvice! Hrabě, vy jste zapříčinil, že ten nešťastník zemře…“

„Ušetřil by si provaz!“ řekl Charry chladně. „Pánové, přestaňte bláznit! Dejte mu loknout rumu, to ho postaví na nohy a půjdeme na radnici. Vy, zástupci dělníků, já a moji důstojníci. Lidé venku počkají, až dojde k dohodě. Do té doby nepůjdeme z radnice, dokud nebude podepsána rozumná

dohoda o spravedlivých mzdách. Pokud by někdo chtěl odejít, kapitán Yamanaki mu usekne hlavu.“

„To je diktatura!“ ječel jeden pán. „To je sprosťáctví!“

„Nikdo neřekl, že není.“ odsekl Charry přes rameno.

Jednání na radnici trvalo dvě a půl hodiny, padla při něm velmi ostrá slova, pěsti bily o stůl a někteří pánové ztráceli důstojné sebeovládání. Jenom Charry seděl klidně v čele stolu, upíjel rum a s úsměvem naslouchal tomu hromobití. Konečně byla smlouva sepsána, Charry ji podepsal a otiskl jeden hrot svého komthurského kříže namísto pečeti. Tím se stala smlouva právoplatnou a byla slavnostně ohlášena čekajícímu lidu.

„A teď, pánové, byste nás měli pozvat na oběd do nějaké lepší restaurace,“ řekl Charry, když to skončilo. „Kvůli vašim zmatkům jsme nestihli náš oběd v kasárnách a velmi nás to mrzí!“

„My žádné recepce pořádat nebudeme!“ vyjel si zástupce majitelů dolů. „Stačí, o co jste nás okradli na mzdách!“

„To je ovšem chyba, protože tihle zase nemají peníze. Nezbývá, než abych recepci uspořádal já. Jste všichni srdečně zváni…“

„Já se rozhodně nezúčastním!“ řekl okresní hejtman zostra.

„Já také ne!“ řekl mluvčí podnikatelů. „S takovými…“

„Řekl jsem, že jste srdečně zváni!“ pravil Charry. „Když řeknu něco takového, znamená to, že kapitán Yamanaki a jeho vojáci…“

„Ach tak! Už jsem pochopil,“ řekl hejtman. „Kde račte pořádat svoji triumfální hostinu?“

„Můj kapitán Bellini má tady za rohem takový příjemný podnik; dřív se mu říkalo Červená růže…“

„Ale tam přece… to je nevěstinec!“

„Býval. Teď je to chrám fénické bohyně Astarté.“

„Stejně tam ty chlapy nepustí v jejich špinavých hadrech!“ smál se někdo pohrdavě, ukazuje na dělnickou radu.

„Zdá se, že jste tam dlouho nebyli. Vzadu jsme zřídili lázně, ve kterých se mohou důkladně vykoupat. Do chrámu se stejně vchází buď v obřadním oděvu, nebo bez…“

„Pane, já nechápu…“

„Ale no tak! Dřív jste tam chodili docela rádi; neříkejte, že jste na to zapomněli! Oni si na vás pamatují…“

„Inu… jestli je to váš rozkaz…“

„Nazval jsem to zdvořilým pozváním!“

Vzdali to; co vlastně mohli dělat jiného? Bellini se ochotně ujal organizace oslavy, přidělil zkušené dámy každému z hostů a zařídil, aby o ně bylo všestranně pečováno. Charry zajistil, aby každý dostal tolik alkoholu, až se nebude moci hýbat a bude tam muset přespat. Platil německými markami - z naší dílny.

„Závidím ti, Charry, jak lehce řešíš ty nejsložitější problémy! Spory mezi podnikateli a dělníky se řeší už dlouhá staletí - ale nikdy tak rychle a bezbolestně!“ řekl mu Vítek.

„Já řeším všechno jako idiot, víš? Někdy je to ta nejlepší metoda; pamatuj si to!“

„Přesto - jako důstojník a člen vyšší společnosti…“

„To možná. Ale nemám ani důl, ani fabriku, ani nic takového. Mám svou loď a ta ještě patří arminskému státu. Já si můžu dovolit být nestranný. A taky si můžu dovolit odjet domů spát; jak se zdá, pánové už přestávají mít přehled…“

Pak se naši vojáci taktně vytratili a odjeli.

Císař Vilém II. podlehl spravedlivému hněvu, když mu jeho agenti dodali pohlednici s portréty členů našeho štábu. Bil pěstí do stolu a řval s vyceněnými zuby:

„Ten darebák, ten drzoun, ten zatracený pasák krav! Za tohle ho rozmačkám jako štěnici, toho ordinérního chlapa! Neuvěřitelná drzost - on se nechá fotografovat dokonce ve stejné póze jako já, císař Německa! Neuvěřitelné, neuvěřitelné!“

Jeho válečná rada zachovávala pochmurné mlčení. Ostatně, každý měl podobnou pohlednici už u sebe, jak jim je dodali jejich věrní. Jenom Moltke se odvážil podotknout:

„Vydali to v několika desítkách tisíc exemplářů. Skoro pro každého jejich obyvatele jednu. Lidé si to věší nad postele a staví na domácí oltáře mezi obrázky svatých. A posílají to všem možným známým do celého světa…“

„Ta ostuda!“ sípal císař. „Ta ostuda! Já toho chlapa přetrhnu jako zmiji! Najděte mi důvod a napadnu ho třeba hned!“

Hindenburg: „Nedoporučuji, Veličenstvo! Na cestách leží spousta sněhu; byl by ve výhodě jako na té své Hůrce. Musíme počkat, až cesty náležitě vyschnou a budeme na ně moci vyrazit s těžkými děly a pořádnou silou vojska…“

Falkenhaym: „Kromě toho musíme mít důvod k vypovězení války! To, že se nechal vyfotit jako naše válečná rada, není žádný důvod!“

Vilém II.: „Já nepotřebuji důvod! Je to štěnice a je třeba ho rozmačkat, to je ten důvod! Moltke! Zabijte ho, otravte ho, zastřelte ho, udělejte s ním něco, člověče! Na co máte svoje lidi, na co platím všechny ty vaše zabijáky?“

Moltke: „Veličenstvo, nemohu za to! Poslal jsem na něho elitního střelce, vítěze několika závodů ve střelbě… ale on se mu nějak ubránil a ještě zostudil našeho velvyslance před celým městem! Budeme nuceni jmenovat nového, protože Guyrlayowe ho sprostě obvinil z toho malého incidentu a urážlivě mu hodil mrtvolu toho nebožáka na území našeho velvyslanectví…“

Hindenburg: „Překročil diplomatickou suverenitu našeho velvyslanectví? To by mohl být důvod…“

Moltke: „Bohužel ne - a má na to svědky. To by nešlo!“

Vilém II.: „Je to ďábel! Pošlete nového, člověče!“

Moltke: „Bohužel… máme jisté obtíže. Totiž, Guyrlayowe dal vzápětí oběsit okresního hejtmana, který pomáhal našemu muži. Následkem toho se v jejich správních orgánech nedají

najít lidé, kteří by byli ochotni nám poskytnout jakoukoliv pomoc; třeba jen sebemenší. Spíš by je prozradili…“

Vilém II.: „Zbabělá pakáž! Ti zbabělci nejsou vůbec hodni být našimi milovanými poddanými! Vystřílet je všechny!“

Moltke spráskl ruce, Hindenburg se tvářil zdrceně.

Vilém II.: „Moltke! V jakém stavu je jeho armáda?“

Moltke: „Bohužel, přesné a důvěryhodné informace už nemáme a ani mít nebudeme. Náš agent kapitán Janssen padl hrdinskou smrtí při plnění služební povinnosti; prosím, abyste věnovali nejvyšší úctu jeho památce. Nyní jsme už odkázáni jen na agenty, kteří nemají přímý přístup do pevnosti a musí shánět informace, jak se dá…“

Von Einem: „Ale vždyť vydávají jakési propagační materiály!“

Moltke: „Pokud se jim ovšem dá věřit! To vydává tiskové středisko v jejich hlavním městě. Novinář Arnošt Fousek a jakýsi Bruno von Weranski. Ovšem ty údaje jsou tak nevěrohodné, že…“

Vilém II.: „Zkraťte to. Jak to tam vypadá?“

Moltke: „Kromě původního stavu mužstva jsou tam: Arminští Tygří gardisté, pár stovek Poláků generála Anczewskiho, jezdci vévody Escambrraye, pěchota plukovníka MacLawwena, další pomocné oddíly různé úrovně, šelmy, ženy a děti.“

Bethmann-Hollweg: „Ženy a děti přece nepočítáte k vojákům!“

Moltke: „Oni sami se k nim počítají. Abatyše řádu Čistého srdce Veronika Mendoza di Castro prohlašuje, že budou bojovat jako muži. Kromě toho je vede císařovna Diana!“

Vévoda Albrecht von Württemberg: „Prosím, abyste nenazývali ty lidi dle titulů, jež si přisvojili! Jaká císařovna, jaká abatyše a jací důstojníci? Je to jenom banda ničemů…“

Moltke: „Omlouvám se, Výsosti. Ale Veronika Mendoza je skutečně princezna a Escambrray pravý vévoda. Jeho rod pochází od Karla Velikého a je spřízněn i s Hohenzollerny, po

jedné prabábě. Guyrlayowe je ovšem dobrodruh; ale rod Baarfeltů pochází někdy z časů Hunských válek. Pro zjednodušení situace jsem usoudil, že bude nejlepší jmenovat každého tak, jak si sám říká…“

Vilém II.: „Ovšem Moltke, říkejte jim, jak chcete! My všichni víme, oč se jedná. Bratránek Albrecht se neurazí.“

Albrecht von Württemberg: „Jak chcete, Veličenstvo. Ovšem potom musíte pochopit, že k nám prostý lid nemůže cítit zbožnou úctu, když my sami vyznamenáváme svou přízní takové dobrodruhy!“

Vilém II.: „Ale prosím vás! Moltke, pokračujte!“

Moltke: „Nadále přibývá lidí, kteří přicházejí do pevnosti. Zvenčí je zcela nemožné zjistit, kdo patří k armádě a k jaké. Uniformy mají různé nebo vůbec žádné a o jejich zařazení se dá s úspěchem pochybovat.“

Vilém II.: „Zkrátka a dobře: Kolik má Guyrlayowe vojska?“

Moltke: „Řekl bych, že necelé čtyři tisíce.“

Vilém II.: „No prosím! Řekl bych, že patnáctitisícový armádní sbor, který jsme určili pro tuto akci, jej musí rozdrtit!“

Büllow (po chvíli ticha): „Upozorňuji Vaše Veličenstvo, že to není tak docela jisté. Taktika jeho armády je poněkud jiná, než taktika běžných armád, se kterými jsme zatím bojovali…“

Vilém II.: „Vysvětlete mi to!“

Büllow: „Prošel jsem si Janssenova hlášení. Popisuje v nich mimo jiné výcvik, který prováděli řádoví instruktoři s jejich vojáky. Učili je útoku ze zálohy, nečekanému přepadu, boji lstí a klamem. To my neprocvičujeme!“

Vilém II.: „Ovšem, že ne! My taky nejsme bandité a lupiči!“

Büllow: „Účelem výcviku našich vojáků je naučit je střílet salvou proti postupujícímu nepříteli. Řádoví vojáci jsou cvičeni, aby stříleli jednotlivě a zasahovali každým výstřelem cíl, to jest jiného vojáka. Neumějí kvérgrify, neznají parádní

pochody, ani zdravit vyšší důstojníky. Ale obávám se, že střílejí dobře…“

Falkenhaym: „Nedejte se vysmát, Büllowe! Co zmůžou proti železným plukům naší armády, otužilé ohněm a krví!“

Büllow: „Projdou našimi pluky jako horký nůž máslem. Prosekají se skrz naše železné chlapce! Escambrrayova jízda a MacLawwenova pěchota už to párkrát předvedly; a Guyrlayowe vyhrál několik bitev. Pamatujete na Hůrku?“

Vilém II.: „Dobrá, pošlete proti nim dvacet tisíc mužů! Dvacet tisíc proti čtyřem, to už snad stačí, nemyslíte?“

Büllow: „Guyrlayowe nám uteče do lesů a vpadne nám do zad. Trochu už chápu jeho taktiku: máme početní převahu, ale on má možnost nás neustále znepokojovat. To je nepříjemné…“

Moltke: „Jakmile uteče z boje, vyhlásíme ho za poraženého a obsadíme hlavní město. Nebudou dělat potíže; ministerský předseda je starý hlupák, skoro už neví, co se kolem něho děje. Podá demisi. Vláda přijme naše podmínky, to je zajištěno. A parlament, kromě několika křiklounů, je také náš.“

Vilém II.: „Musejí si uvědomit, že mají jenom dvě možnosti: buď přijmout naši diktaturu, nebo strpět diktaturu Guyrlayowa. Ať si sami vyberou, co jim bude lépe vyhovovat!“

Hindenburg: „Případně mají třetí možnost: sklonit se pod botou templářských komthurů!“

Vilém II.: „Ten jejich řád si už vážně dělá, co chce! Poslední zprávy naznačují, že snad všichni zešíleli…“

Moltke: „Obávám se, pane, že ne tak docela. Naopak, shromažďují síly. Začínají se chovat jako mocná organizace, která se nemusí nikoho o nic prosit a nikoho se bát. Naopak, ostatní mocnosti se budou muset ucházet o jejich přízeň!“

Vilém II.: „Blázni! Stačí najít záminku k válce a rozdrtíme je všechny jedním úderem! Ostatně, jak dopadla ta akce Rozvrat?“

Moltke: „Bohužel, velmi špatně. Dnes ráno jsem dostal hlášení. Ten blázen se smířil s dělníky, opil se s nimi a přinutil naše přátele ze Společnosti důlních prací k poslušnosti. A co horšího, všechny naše lidi pochytali a zajali. Obávám se…“

Büllow: „Myslíte, že by jim mohli ublížit?“

Moltke: „Myslím, že je už v životě neuvidíme. Jakmile přijdou na to, že je nikdo nebude postrádat… ti lidé prostě zmizí. Někde v pracovním táboře, na jejich lodích… co já vím? Třeba si je nechají jako osobní otroky!“

Vilém II.: „To tak přece nemůžete nechat!“

Moltke: „Kde je mám hledat? Za týden už nebudou tam, kde jsou teď! Nebo budou mít jiné papíry, jiný vzhled… ze zajatců, které pochytali na Hůrce, jich už dvacet procent zmizelo. Zkrátka ti lidé už neexistují. Místo nich jsou tu jejich jezdci…“

Vilém II.: „Jestli tomu rozumím, naši lidé se přidali k nim? K nepříteli, který je zajal?“

Moltke: „Ke skupině fanatiků, kteří je přesvědčili. Zachránili, v jejich terminologii. Ti lidé se cítí jako zachránění; stejně jako Poláci, kteří uprchli po povstání…“

Falkenhaym: „A jejich vlastenecké cítění?“

Moltke: „Řád je nad státem. Řád sám je stát; už se cítí být jenom jejich občany, na nás jim záleží jenom jako na rodné vesničce, na kterou nostalgicky vzpomínají…“

Vilém II.: „Vaši lidé jsou neschopní, Moltke! Proč má Guyrlayowe lidi tak schopné a my… hlupáky? Proč, k čertu?“

Moltke: „Spoléhám ještě na jednoho muže. Vévodu d’Escambrray a jeho snadno ovlivnitelnou povahu…“

Hindenburg: „Na toho ďábla?“

Moltke: „Podívejte se dobře na dívku, která na fotografii sedí vedle něho! Jména si nevšímejte, je to nějaká Polka; ale podle obličeje Baarfeltova dcera! Jestli se Estragon ožení s dcerou Baarfelta, jeho prestiž v řádu okamžitě stoupne; a on je člověk, kterému sláva stoupá do hlavy rychle!“

Vilém II.: „Počítáte, že nás napadne sám?“

Moltke: „Počítám, že při první příležitosti udělá chybu, kterou by neudělal Guyrlayowe. Poskytne nám záminku k válce, jakmile ho Tygr pustí ze řetězu.“

Büllow: „On ovšem ví, co je v takovém Estragonovi?“

Moltke: „Jistě! Estragon se prý hlásil na tu akci proti horníkům. Kdyby po něm hodili kamenem jako po Tygrovi, pokynul by svým jezdcům a na tom náměstí by zůstalo nejmíň sto mrtvých! Taková věc by se už nedala vyřešit smírně! Jenomže Guyrlayowe je jako počasí - když má být klidný, rozčílí se a když se má neznat vztekem, vtipkuje a přemýšlí bystře jako liška!“

Vilém II.: „No dobře. A ten… Estragon?“

Moltke: „Estragon neuvažuje, on tasí šavli. Neříkám, že není chytrý, je jeden z nejlepších lidí, které řád má a když dostane podporu Baarfeltů, může se zbavit toho mladíčka Carialtiho jako nic…“

Hindenburg: „Je k vzteku, že se zamiloval zrovna do dcery toho Baarfelta! Už jsme doufali, že budeme mít Baarfelta z krku a že nás už nebude strašit ve snu; jenomže to jsou Templáři! Napřed horují pro sňatek z lásky, a pak upečou tak vychytralé spojení, že by si nikdo lepší nevymyslel! Starý Baarfelt si chce pojistit svoje zájmy v Evropě, než odjede do pekel…“

Büllow: „Byl bych opatrnější při hodnocení jejich vztahů. Nikdo neví, jak k tomu spojení došlo. Je pěkná a Estragon není slepý. Možná se skutečně jedná o milostné vzplanutí bez postranních úmyslů.“

Hindenburg: „Ať je to jak chce, je to nejhorší, co se mohlo stát. Pokud je ta dívka skutečně Polka, snadno získá Estragona na pomoc polským rebelům. Vévoda půjde bojovat do Polska, jako půjde kamkoliv, kde bude moci zabíjet. A samozřejmě, odneseme to zase my! Moltke, taky jste slyšel, že se už zas mluví o povstání?“

Moltke: „Zakroutíme mu krk jako povstání Jerzy Lasęky. Poláci povstávají pravidelně každého půl roku, jen co se

přestanou klepat strachy po předchozí trestné výpravě. Ale velkou vzpouru, jako ta z roku čtyřicet osm, už nedokážou, jsou slabí a osamocení. Jejich nejfanatičtější přívrženci utekli naštěstí do ciziny. I Guyrlayowe jich tam má slušný počet!“

Vilém II.: „Ať jde celý polský národ třeba do horoucích pekel, nepotřebuji je! Ať si táhnou k tomu bláznovi; zničíme je společně s ním a těmi ostatními šílenci!“

Moltke: „Plně souhlasím s Vaším Veličenstvem…“

Vilém II.: „Ale chci vědět jedno: čím dál víc se mluví o vyšší moci, která je chrání! Jejich činy nasvědčují tomu, že oni snad skutečně věří, že je chrání Bůh! Ničeho se nebojí, nejmíň ze všeho vlastní smrti… a vítězí, neustále vyhrávají! Jaká je skutečná pravda, Moltke: Přeje jim Bůh?“

Moltke: „Jsou to kacíři, Veličenstvo! Bůh je nestranný…“

Hindenburg: „Doufejme…“

Büllow: „Přeje si Vaše Veličenstvo stanovit nějaký určitý termín pro rozhodující vojenský zásah?“

Vilém II.: „Je konec února, pánové. Jakmile sejde sníh a oschnou cesty, aby se vojsko mohlo pohybovat, vyrazíme!“

S tímto rozhodnutím se válečná rada rozešla.

V kočáře taženém čtyřmi vraníky dorazila do pevnosti Swärzbeeck dívka, před níž Denis zůstal na chvíli zaraženě stát a hbitě uvažoval. Spolu s ní přijela ještě jedna, v lidovém kroji v tom kraji nebývalém; ta obstarávala spřežení a plynně nadávala v řeči maďarské i cikánské. Její velitelka nenadávala, leda potichu; na Denise se jenom usmívala a trochu žasla.

Denis ji oslovil německy a zdvořile uvítal na půdě pevnosti; dívka vysedla a tím zjistil, že je o něco menší než Julka, takže od ní snadno rozeznatelná. Kromě toho měla dlouhé černé vlasy a byla mnohem méně vážná, než Julie v poslední době bývala.

„Já taky ráda, že se poznáváme!“ řekla s maďarským přízvukem. „Už já myslela, že sem nedostanu!“

Denis zdvořile přešel na maďarštinu, což návštěvnici potěšilo. Zajímala se, zda se tady v pevnosti nenachází nějaká dívka, která by se jí obličejem trochu podobala.

„Ale samozřejmě, dokonce dvě; moje sestry Julka a Maryška. Pak je tu ještě třetí, ale tu rozeznáš snadno podle barvy. Ty jsi jak vidět čtvrtá - jak ti říkají?“

„Magda Szomódiová.“

„Takže to jsi ty, kterou zavřeli v Itálii místo Julky?“

„To už se tady ví?“

„My víme všechno, má drahá. Posílá tě arcivévoda Jan Salvátor?“

„Ne, posílá mne Heinrich von Raune. Mimochodem, taky ten mladý pán je ti velmi podobný, hochu…“

„I tobě, i tobě! Tak pojď, představím tě děvčatům…“

Julka zajásala, když spatřila Magdu; Magda ovšem poněkud zaváhala, neboť čekala dívku černovlasou a nikoliv zelenomodrou. Taky nečekala, že bude oblečena do mnišského roucha barvy ostře červené, které si předevčírem pořídila a o kterém jí Diana slíbila, že bude vypadat líp, až vybledne. Studovala starou knihu v kožené vazbě s okovanými rohy, psanou směsí středověké němčiny a latiny s občasnými texty v řečtině, hebrejštině, aramejštině atd. Tori si takové starosti nedělala, seděla v koutě docela nahá a do té chvíle se nudila, neboť to nevypadalo, že Julie svoje studium brzo skončí a bude mít náladu si hrát.

Denis přihlížel s potěšením; Magda byla patřičně překvapena, což mu lahodilo. Minimální překvapení však pozoroval na její společnici, která se jmenovala Marika. Později se dozvěděl, že je to vesnické děvče, zvyklé starat se o koně a ostatní zvířectvo, přičemž všechny pány považuje za šílence, kteří stále dělají něco zvláštního. Proč by se měla divit, když prošla už pár zemí, ve kterých se v každé jinak mluví, platí tam jinačí peníze, vládne jiná móda a tak. Rozumné a přirozené je, jak žijí lidé v její vesnici - nebo ne?

Takže Magda nejdřív chvíli vykuleně zírala na Julii, potom se obrátila k Tori a zaváhala, co je to za stvoření. Černocha

zatím v životě neviděla; že je jí holka podobná, pokládala za výsledek nějakých čarodějnických pokusů Julky. K magii se ještě dostaneme; prozatím tolik, že pevně věřila ve schopnost zdejších dívek začarovat cokoliv jakkoliv. Na každou novinku vnitřně reagovala:

»Ano, je to trochu divné! Ale já si rychle zvyknu!«

Julka na nic nečekala a vítala ji: „Ach, ty má chudinko; tak to tebe zavřeli v Itálii místo mě a nutili, aby ses přiznala?“

„Jo, to jsem byla já,“ souhlasila Magda. „Copak; kdybych aspoň věděla proč a za co! Já bych jim trochu spletla sítě, jenže jsem nevěděla oč jde, tak jsem nemohla…“

„Děkuju, stačilo. Pokud bys něco potřebovala, abych ti pomohla, tak si jenom řekni!“

„Není třeba; mně úplně stačí, že jsme se našly! Totiž, když jsem se dozvěděla, že bych mohla mít sestru, byla jsem jako na trní! Strýček János přemýšlel nad tím, že mne označovali za dceru nějakého Baarfelta; že prý to je možné, protože takový pán býval jeho přítelem a znal mamá. Tak jsme jeli do Vídně a tam mě představili Heinrichovi. Ten se jenom podíval a řekl, že nám umožní setkání. A poslal mne sem - tak jsem přijela!“

„Zrovna v pravou chvíli! Začínáme tady válku…“

„Opravdu? To se moc hodí. Na Balatonu jsem střílela kačeny; je těžší zastřelit nepřítele než kačenu?“

„Mě se neptej, já nikdy nikoho ještě nezabila. Denis by ti mohl povídat, ten už v boji byl…“

„Já? Ani moc ne. Skoro se stydím, ale nemám na kontě víc než tři lidi. Aspoň co vím určitě…“

„Kurážnej kluk,“ Magda mírně zaváhala, pak ho pohladila po modré kadeři, která mu splývala z čela. „Poslechněte, proč máte oba tak divnou barvu vlasů? Totiž… toho, co z nich zbylo! To je tady… povinný?“

Denis se rozesmál. „Neboj, povinný to rozhodně není. I když těžko říct, jakej účes budeš mít za měsíc ty. Všechno vzniklo na základě nutnosti přestrojit Julku, aby ji v Itálii neodchytili do kláštera. Tam by ji sice ostříhali taky, dokonce

podstatně víc, jak jsme mohli vidět na naší sestřičce Janě von Gremis; tu ti ukážem, až nás navštívíš v Arminu. Takže Julka se rozhodla nedat chytit a ostříhala se na kluka; pak jim vzala šmíra, přišla sem a tak dlouho provokovala, až jí udělali na hlavě tuhle nádheru. No a já zrovna dostal chuť se nechat trochu ztýrat, tak jsem provokoval holky, až mě podržely a obraly až na ten pramínek. Teď chodím sem tam a provokuju dál, aby mi ho ustřihli taky, jenže to nikdo nechce udělat, aby na něj nepadlo prokletí…“

Magda pokyvovala chápavě hlavou. Pak řekla: „Prosím tě, mohl bys mi to zopakovat… v nějaké řeči, které rozumím?“

„Jistě, rád. Které řeči rozumíš?“

„Maďarsky.“

Denis obrátil oči v sloup a chvíli přemýšlel, kdežto Julka se smála. Potom řekla s laskavostí sobě vlastní: „Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Odsuzuji tě tímto právem, abys chodil všude se svou sestrou Magdou a tlumočil jí, dokud se nenaučí kloudně německy, španělsky, italsky, keltsky a tak dál. Pro jistotu to ber jako trest za všechno, čím jsi nás zlobil!“

„Já že zlobil? Já byl tak strašně hodnej, že v pekle ze mě byli nešťastný! Tak čím jsem si zasloužil…?“

Magda se snažila chytat smysl jejich hádky a vesele se smála. Když se Denis uklidnil, začal jí vysvětlovat situaci maďarsky; mával u toho rukama jako větrný mlýn a Magda taky. Julii to připadalo, že se co nevidět servou, ale ve skutečnosti se jejich diskuse nesla v naprosto přátelském duchu.

„Už to teda chápu,“ řekla Magda. „Až na některé drobnosti. Proč myslíš, že já se někdy nechám takhle ostříhat?“

„Protože seš ženská, a všecky ženský jsou parádivý jako opice. Už teď nad tím špekuluješ a přemejšlíš, jak velkej rozruch bys vzbudila, kdyby sis nechala s tou koňskou hřívou něco udělat. Tos ještě neviděla ostatní holky! Nejdřív jim začneš závidět, pak se odhodláš k nějaký menší úpravě a pak se necháš ukecat k větší. Mimochodem, nejšikovnější

kadeřnice je támhle Tori; to je to černý okatý, co je ti tak hrozně podobný…“

„Už jsem si ji prohlížela; jenom jsem nechápala, co je zač!“

„Naše sestra, jenom černá. Navzdory obecnému mínění její matka není opice; po městě se povídá od doby, co ji viděli v akci, že je šimpanz. Tori se to tak líbí, že se učí poskakovat jako opice, a až si dodělá hlavu, bude to předstírat…“

„Dodělá hlavu? Koukám, že má dlouhý vlasy a mezi nima místama vystříhaný fleky. Vypadá to… dost hrozně!“

„První vznikly, když po ní holky chtěly copánky do mandaly; to jsou takový magický obrazy, uvidíš. Taky tě ovexlujou, pokud teda nemáš tak přísný předpisy jako Estragon. Tvůj švagr, muž naší sestry Maryšky. On je Sikh a na vlasy si sáhnout zkrátka nesmí. Další copánky dala jako zaslíbení svým milencům; pověsila jim na ně ochranný amulety, který jim vyrobila, víš? No a nakonec se rozhodla, že si uplete škrticí šňůru; nejúčinnější je z vlastních vlasů, takže… ukaž, Tori!“

Tori se nedala prosit; ačkoliv nemohla rozumět jedinému slovu, Denis měl pocit, že stejně vše chápe. Vytáhla ze svého kouta asi dva metry dlouhou tenkou šňůru, pružnou a pevnou, s níž uměla velmi dobře házet. Když cvičila, poletovala jí šňůra v rukou jako živý had.

„Bude ještě delší, až k tomu připlete ty zbývající copánky!“

„To jí vůbec není líto? Ty její vlasy musely bejt krásný!“

„Byly, moc. Jenže Tori se rozhodla, že už je nebude nikdy potřebovat. Líp než my ostatní ovládá schopnost rozhodnout se zbavit všeho, co bylo v minulosti. Myslí jen na přítomnost; ani budoucnost ji nijak zvlášť netočí…“

Magda chvíli přemýšlela. „Mohl bys mi nechat chvilku, abych pár věcí pochopila? Víš, celou cestu mi každej vykládá všelijaký řeči o vás a vašem… světě. Možná jsem tak trochu blbá a nechápu dost rychle, ale… Třeba, co to čte Julie?“

Denis se na knížku musel podívat. „To je z medicíny. Kritika Paracelsa od nějakého středověkého zabedněnce; jenomže ten člověk měl tu kliku, že Theophrasta Ephraima z Hohenheimu skutečně znal a diskutoval s ním, takže tam zapsal jeho autentické výroky! On je sice vyvrací, ale na tom tak moc nezáleží, Paracelsus stejně…“

„Aha… Patří to do magie?“

„Je dost málo věcí, které nepatří do magie.“

„To černé dítě… Tori - taky ovládá magii?“

„Velice dobře. Na úrovni svého chápání, ale výborně.“

„A ty?“

„No - učím se.“

„Použil jsi zvláštní formulaci: nikdo se neodváží ustřihnout ti poslední zbytek vlasů, ačkoliv si to přeješ, dokonce provokuješ, aby ti to udělali. Řekl jsi: aby na něho nepadlo prokletí.“

„Ach, jen taková hra! Existuje představa, že člověk má mít copánek; za ten ho Bůh vytáhne z oceánu nevědomosti. Jestli se někdo rozhodne svévolně mu ho ustřihnout, může na sebe nějak přivolat neštěstí.“

„Je na tom něco pravdy?“

„Vůbec ne, jenom hloupá pověra. Přesvědč se sama, vem nůžky a ušmikni mi ho! Určitě se ti nic nestane!“

Magda se podívala na Julii, na Denise, pak na Tori. Zakroutila hlavou. „Ještě před hodinou bych nezaváhala, ale… udělal bys to ty, kdyby tě k tomu někdo vyzval?“

„No… záleželo by na okolnostech…“

„Aha. Takže neudělal!“

„To teda udělal! Vždycky, když si Tori uplete na hlavě další copánek do svý škrticí šňůry, ustřihávám je já! Brzo jí ušmiknu i ten poslední a potom jí hlavu ještě oholím břitvou!“

Tori se šklebila a pomrkávala zlatýma očima.

„Ale ona to tak chce!“ zjišťovala Magda.

„Samozřejmě!“

„A ty jsi… udělal nebo uděláš nějaké protiopatření, aby se ti to nemohlo nějak vymstít?“

„Pořád dělám nějaká opatření.“

„Vypadá to, že jseš pěkně mazanej malej bráška; přesně takovýho jsem si vždycky přála! Tak mi teď chytře poraď: chtěla bych něco studovat, abych nebyla tak pekelně blbá! Řekni, co!“

„To máš těžký… co jsi studovala doteďka?“

„Blázníš? V Uhrách? Klášterní lyceum, a ani to jsem nedodělala. Zbožným sestrám se mý chování zdálo neudržitelný…“

„Bude to těžký. Nejdřív bys musela umět řeči. V noci tě sice holky napojej na… zkrátka, budou ti cpát do hlavy rozumy. Tomu se říká přenos mentální energie. Budeš spát tady s náma?“

„Já nevím… snad bych měla bydlet s Marikou! Já umím německy aspoň pár slov, ale ona vůbec nic!“

„Přesto by bylo lepší spát tady! Když se Maryška odstěhovala ke svému muži… Julka se co nevidět vdá taky…“

„Nakopu tě do zadku!“ řekla Julka italsky, přestože doposud ti dva hovořili maďarsky a nevěděla o čem.

„Vidíš, už nás propojuje,“ smál se Denis. „Vysvětlovat ti nic nebudu, pochopíš to když… no jo, jenomže spát s holkama tady, to by mohlo… jestli to na tebe nebude náročný!“

Magda zrudla. „Tak nevím, jestli ty jseš ten správnej, kterýho se na to mám ptát, ale… povídají se takový věci…“

„Jsem ten správnej. Mám lékařské vzdělání v rozsahu university, do čehož patří sexuologie. Že neprovádím praxi, se nedej zmást; jsem přece mnich!“

Magda potřásla hlavou. Potom začala opatrně líčit, že každý, kdo se dozvěděl, kam jede a proč, se zhrozil a varoval ji před strašlivě nemorálními praktikami, které se tu provozují. Magda byla poučena, že aby byla přijata, bude muset strávit

noc napřed s každým zvlášť, bez ohledu na to, zda jde o muže či ženu, potom se zúčastní několika hromadných orgií a nakonec bude předhozena ďáblovi v podobě ohyzdného chlupatého kozla s obrovským údem, což se tu považuje za zasvěcení. Pochopitelně propadne peklu jako všichni Templáři; ale zároveň bude jako služebník pekel poslána zpátky na svět, aby kazila ostatní a strhávala je do záhuby.

„Fantastický," vydechl Denis. „A to sis sem troufla?"

„No… Třeba mě to bude bavit, ne?"

Denis se smál tak dlouho, až ho Julka násilím donutila přeložit aspoň ty nejzajímavější části. Krčila rameny a potřásala hlavou, zatímco Tori si to představovala a svíjela se smíchem.

„Máš smůlu, větší část toho není pravda. Pravda naopak je, že když se ti někdo zalíbí a budeš se za něj chtít provdat, nebude ti do toho nikdo kecat. Dokonce předpokládám, že se to co nevidět stane; nepatříš k těm, co by bránily své panenství zuby nehty!"

Magda byla poměrně ochotna bavit se na toto téma. Nejdřív ovšem začala o své komorné Marice, která pochází z kraje, kde dívky nosí sice několik sukní, ale žádné spodní prádlo. Překáželo by jim v případech, kdy je muž náhle přemožen tak silným návalem vášně, že se na dívku vrhne, přemůže její odpor a zmocní se jí. Takové příhody se Marice stávají celkem pravidelně, především při práci. Na požádání uvedla příklad: Marika hrabe seno, muži sekají. Jeden usoudí, že má náladu, povalí Mariku do sena, udělá jí to, zapne si gatě a seká dál. Marika krmí koně, muž poklízí. Najednou ho napadne, přehne ji přes žlab, udělá jí to, zapne si kalhoty a jde vyvézt kolečko s hnojem.

„Dost dobrý," konstatoval Denis. „To se stává jenom tý tvojí Marice, nebo i jiným děvčatům?"

„To je tam všeobecně zvykem. Místní zábava…"

„Jak moc se Marika podobným útokům brání?"

„Tak… přiměřeně. Muži jsou ovšem velmi hrubí, a když to na ně přijde, vášeň jim dodává sílu. Ze začátku, v dětských

letech, se bránila víc, někdy po tom trochu brečela. Teď už si zvykla.“

„Jde pořád o stejného chlapa, nebo se to střídá?“

„Podle toho, kdo je zrovna po ruce.“

„Chápu. Jak to probíhá třeba v noci? To se neděje nic?“

„Ale ano! Večer se muži samozřejmě opijou. Potom vlezou na seník za děvčaty a tam…“

„Rozumím. To jsou opilí každý večer? Děvčatům to nevadí?“

„Ty se přece chodí bavit taky…“

„Takže jsou opilé stejně jako kluci?“

„No… když do hospody nejdou, kluci jim vezmou flašku domů.“

Denis to zhruba přeložil Julce a vyzvídal dál. Dozvěděl se, že popsané zvyklosti se týkají vesnické kasty, kterou tvoří děvečky a čeledínové, jakožto osoby zcela bezprávné a nemajetné. Panské zvyklosti jsou samozřejmě jiné. Když se pán rozhodne, že se mu právě zalíbila nějaká děvečka, nařídí, aby k němu okamžitě přišla a pomiluje se s ní. Její názor není rozhodující. Rovněž tak ho nezajímá, zda je to dospělá žena nebo nějaká husopaska; většině děvčat se stalo, že to byl jejich první podobný zážitek a obvykle se jim moc nelíbil, spíš brečely. Když pán usoudí, že se dívka nechovala řádně a neuspokojila ho, zmlátí ji za odměnu bičem.

Když to Julka slyšela, začala se rozčilovat; Magda ovšem krčila rameny a odpovídala: „Co se divíš? Je to v Uhrách!“

Denis se zajímal, zda takové poměry mají nějaký konec. Jistě ano: když si dívka ušetří ze svého ubohého platu dostatečné věno, provdá se za nějakého čeledína a začnou hospodařit na svém jako chalupníci; pak usilovně dřou i se všemi svými dětmi, šetří krejcar ke krejcaru, až si mohou koupit pole a stát se sedláky. Potom opět dřou od slunka do slunka, teď i se svými čeledíny, až vydělají ještě víc peněz a stanou se statkáři. Nakonec si koupí šlechtický titul a je z nich panstvo. Tak vznikla Magda.

„To se asi nepodaří tak snadno, co?“

„Ne… trvá to několik generací.“

„Aha. A co ti, kterým se to nepodaří?“

„Ti zůstanou čeledíny nadosmrti.“

Výslech pokračoval na téma lásky. Magda přiznala, že láska je velice časté téma v písních, pohádkách a vesnických vyprávěních, ve skutečnosti však existuje mnohem méně a v pokleslejší formě. Přirozené a normální je, když chlapec zjistí, že nějaké děvče má uspořeno hodně na knížce, okamžitě k ní vzplane láskou a chce si ji vzít. Když ona zjistí, že dostane od svého otce jako třetí syn kousek pole, zamiluje se okamžitě taky a může být svatba. Pak se přijde na to, že ona nemá na knížce tolik, kolik se povídalo, a on možná to pole dostane, ale až jeho tatíček zavře oči, což zatím neníní; je mu sice pětasedmdesát, ale ještě prohání mladé děvečky, zvlášť když se nacpe vepřovým a opije uherským vínem. Tehdy mu manželka nasype do kafe jed a on ji umlátí sekerou.

„Copak v tom kraji není nikdo normální?“ ptala se Julka.

„A co je podle tebe normální?“

Julie vysvětlovala a Denis překládal, že normální je, když se dva mladí do sebe zamilují, vodí se za ruce, šeptají si něžné verše, snaží se být spolu sami, chlapec ji přemlouvá, dívka se červená a brání, až nakonec podlehne za vlahé noci na voňavé rozkvetlé louce. Pak svou lásku dlouho utajují, až se nakonec prozradí, oni bojují proti nepřízni rodičů, až po mnohých strázních a protivenstvích je přesvědčí a vezmou se. Pak spolu mají kupu dětí a žijí šťastně až do smrti.

Magda delší dobu přemýšlela a nakonec začala zuřivě kývat hlavou: „Ano, tak to je! V knížkách…“

„Ve skutečnosti se nikdy nic takového nestalo?“

Magda chvíli pátrala v paměti. Pak začala líčit příběh, jak se mladá žena bohatého sedláka krátce po svatbě zamilovala do Cikána a utekla s ním do světa. Sedlák spolu se svými bratry, bratranci a čeledíny tlupu pronásledoval, dopadl je někde v Banátu, došlo ke všeobecné rvačce na nože a několika zraněním. Tehdy cikánská phuri daj, velká matka, vyhnala

synovce i s jeho partnerkou ze své tlupy a poradila mu, aby se jí neukazoval na očích, nebo ho její syn, dlouholetý kamarád a bratranec, podřízne břitvou. Mladý Cikán vyřešil situaci tak, že dotyčnou ženu prodal jiným Cikánům. Pak je dopadli četníci, vyšetřovali, pár lidí zavřeli a…

„To tak všechno opravdu bylo? Byla jsi při tom?“

„Ne. Ale povídá se o tom po celým kraji…“

Julka se znechutila a začala se vyptávat na její osobní věci. Magda neměla námitek se svěřit veřejnosti. Je dívkou z rodiny počestné; protože matka měla svoje zkušenosti, poslala ji před začátkem dospívání do kláštera k jeptiškám, kde jedinými muži byli starý pan farář a hluchý zahradník. Občas chodil do kláštera mladý kaplan, který byl nesmírně krásný, červenal se při každém setkání a všechna děvčata se do něj zamilovala. Protože mu starý farář nařídil, aby je zpovídal, vykládaly mu ve zpovědnici všelijaké strašlivé věci, které dílem nebyly pravda, dílem ani nebyly možné. Kaplan jim ukládal čím dál větší pokání, až konečně trávily dny na modlitbách od rána do večera a pořád to nestačilo; tehdy dospěl k názoru, že do dívek vstoupil ďábel a svěřil se nadřízenému. Ten mu vysvětlil, že je pitomec a děvčata si nehorázně vymýšlejí; pak ho dal přeložit do Sárospataku, kteréžto jméno znamená Zablácený potok a úroveň města tomu odpovídá. Zbožné sestry podnikly vyšetřování a seznaly, že hlavním rozvratným elementem je Magda Szomódiová; byla potupně vyhnána z kláštera, poslána domů a později svěřena do péče strýci Jánosovi, který je nesmírně bohatý a všechno je mu jedno. Tím matka v podstatě rezignovala na výchovu slečny dcery a dál se mohla věnovat pletkám s důstojníky, tanci v luxusních barech ve Vídni i Budapešti a prohrávání peněz v kasinu.

Když se Julie dosyta vysmála, zajímala se o první Magdinu lásku a její průběh; sestra se samozřejmě nenechala prosit.

To bylo tak: ucházeli se o ni dva, honvédský podporučík a student z Kološváru, který pocházel ze Sedmihradska a díky složitě německo-židovsko-rumunsko-polsko-uherskému původu měl něžné modré oči a vlnité blonďaté vlasy. Zatímco studentík jí psal básničky a posílal složitým způsobem přes

jednu služebnou, honvéd ji učil jezdit na koni a nosil květiny. Magda váhala. Líčila to tak dramaticky, až posluchači nabyli dojmu, že její váhání trvalo nejmíň rok, ale ve skutečnosti se jednalo o první týden po příjezdu do Budapešti. Rozhodnutí za ni učinil honvéd, když ji při vyjížďce povalil do trávy a připravil o poctivost způsobem tak zkušeným, že bylo okamžitě jasné, že to nedělá poprvé. Potom jí nabídl cigaretu; nechutnalo jí jedno ani druhé, ale teď už změnila názor. Pak stručně vysvětlil, že ji miluje i nadále, avšak kdyby se s ním chtěla ještě někdy setkat, bude to lepší v nějakém vhodném hotelu než na mokré trávě. Magda plakala; podporučík jí daroval svůj kapesníček a při příštím milování (už v hotelu spravovaném rakouskou Židovkou odporného vzhledu) jí ho zas taktně sebral, protože na něm byl jeho monogram a jemu došlo, že by jej mohla použít jako důkaz při případném procesu o otcovství, což by rodina nerada viděla.

V rámci léčby svého zhrzeného srdce se Magda zabývala myšlenkou vyslyšet i studenta, který jí nadále posílal básničky. Německy, což tehdy uměla ještě míň než teď. Bohužel, nějaká dobrá duše donesla studentovi, že srdce i tělo jeho vyvolené zatím získal konkurent. Student nejdřív vyhrožoval, že se zabije; potom vyzval na souboj kamaráda, který mu to prozradil a nakonec podporučíka, přičemž kamaráda přizval jako svědka. Situace se stala značně prekérní, neboť vyšlo najevo, že neumí zacházet se šavlí ani s pistolí. Podporučík sarkasticky navrhl souboj na facky, za což hned jednu dostal, ovšem od toho kamaráda. Došlo ke rvačce, avšak též k několika urážkám na cti, které od národnostních (honvéd byl Maďar, student jak výše popsáno), přes náboženské (honvéd katolík, student kupodivu pravoslavný) došly až k politickým (honvéd přívrženec císařství, student revolucionář). Student se dopustil několika urážek státu a výroků, které mohly být brány jako velezrádné. Důstojníci to nahlásili, policie studenta zatkla a došlo k soudnímu procesu, v němž se všichni účastníci chovali naprosto trapně. Magdu nepřizvali ani jako svědka, nebyla doposud plnoletá a strýček János ji radši odvezl na vesnici.

Od té doby získal její lásku každý, kdo splňoval následující podmínky: patřil ke slušné společnosti, vypadal

aspoň trochu k světu a měl dva až tři dny času na její dobývání. Navzdory zdání to nebylo moc mužů; prostě jich tolik nebylo po ruce. Magda se většinu času nudila; aby sváděla pacholky či sluhy, na to nebyla ještě dost otrlá a příliš dobře hlídaná. Líbili se jí mladí krásní muži, zejména v uniformě (jakékoliv). Strýček János ji hodlal co nejdřív provdat, ale po zážitku v Itálii se vzbouřila a rozhodla se vyrazit do světa na zkušenou.

Julie ji ujistila, že pokud se týče chlapců v uniformách, zde si rozhodně vybere. Kromě toho bude jednu nosit sama, leopardí. Magda zajásala, nové šaty jí vždy udělaly radost. Avšak při představě, že by se měla svléknout, se urazila; nahou ji od útlého dětství nikdy nikdo neviděl, i s důstojníky se milovala vždycky jen v prádle (a oni ve spodkách). Nechápala, že Julie je schopna se svléknout před lidmi. Málem zešílela, když spatřila její tetování, určené k prohlížení všem. Naprosto už nechápala, že navzdory všemu je Julie panna.

Denis se zajímal o její náboženské přesvědčení. Magda hrdě sdělila, že je přísně věřící katoličkou; četla dětské náboženské knihy a pravidelně chodila do kostela, zejména proto, že tam byli každou neděli všichni mládenci z okolí. Nikdy nečetla jediné slovo z Bible; překvapovalo ji, že to jde, protože se domnívala, že je to činnost vyhrazená kněžím. O Bohu věděla to, co viděla na kostelních obrazech a slyšela při kázání. Morálka je podle ní to, co si myslí starší dámy při čajových dýcháncích. Bouřila se proti ní, ale neuměla si představit cokoliv jiného. Čarodějnice si představovala poletující na košťatech na sabathy, kde budou smilnit s ďábly; Julii si v té roli dovedla docela představit a jen doufala, že ji příště vezmou s sebou.

Julie vzdychla a řekla: „No, pozdrav Pánbůh!“

„Dejž to Pánbůh!“ řekla zbožně vychovaná Magda.

Denis řekl: „Co s ní budeme dělat?“ (italsky).

„Pošleme ji domů. Byla by jí škoda!“

„Nemůžeme. Je to naše ségra.“

„Je úplně blbá! Vezmeš si to na svědomí?“

„Blbá není! Jenom má nedostatek informací!“

„To je stejný! Kdo se o ni bude starat?“

„Já.“ řekla Tori.

Začali se dohadovat, přičemž je Magda neustále přerušovala naléhavými žádostmi o překlad. Během té doby přišla Maryška; nejdřív se s Magdou dramaticky vítala, pak jí Denis vykládal, co a jak se děje a proč se přou. Během diskuse přišla Diana, poněkud vzteklá. Měla dva dotazy: co je to za krásné vraníky ve stáji a co je to za blbou čúzu, která se tam usilovně vtírá všem přítomným chlapům, ačkoliv se o ty koně měla postarat. Obojí jí bylo vysvětleno a Magda představena.

Diana zablýskala očima a oficiálně potvrdila Denisovi, že byl právě jmenován vrchním správcem záležitostí Magdy Szomódiové. Denis nahlásil, že se Tori sama nabídla; Diana mírně zkorigovala své rozhodnutí a přála si, aby s Tori spolupracoval. Potom, nechápavě potřásaje hadí hřívou, odešla.

Magdu nepřekvapil její zvláštní vzhled ani chování. Vlastně ji nezaráželo nic; Dianu brala jako další exotický exemplář. Takže si s nimi povídala do oběda, pak se najedla (ovšem radši by si dala kus vepřové flákoty a víno), matně usměrnila Mariku, které se ještě pořád nedařilo prosadit mezi stájníky zvyklosti uherské vesnice, a vyzvídala, jaká zábava přijde teď.

Dostala uniformu. Sigrid při jejím zkoušení poněkud nakrčila nos a zajímala se, proč to děvče tak páchne; navrhovala, aby ji před převlečením vykoupali, jak je zvykem ve slušné společnosti. Magda její výhrady nechápala; používá přece tu nejjemnější voňavku! Jí se naopak zdálo divné, že tady děvčata nevoní vůbec; proto se asi chtějí stále koupat. Magda se koupala jednou týdně, v sobotu; ale pravidelně si myla uši a krk.

„Musíme ji dostat do sauny!“ rozhodl Denis důrazně.

„Zhypnotizujem ji?“ navrhla Tori.

„Lepší by bylo nějak… po dobrém!“

„Tak se modli k Bohu, aby udělal zázrak!“ doporučila Maryška. „Já se chci koupat odpoledne; okolo páté má Miguel štábní poradu, tam bude sedět nejmíň dvě hodiny. Nebude mu vadit, když nebudu pořád u něho…“

„K čemupak tě tam vůbec potřebuje? Špicuješ mu tužky?“

„Tak… ke všemu,“ krčila rameny Maryška. „Když potřebuje něco podat nebo podržet… nebo vůbec s někým mluvit…“

„Ještě tě fackuje? A na rukou máš pořád tolik modřin?“

„Vůbec ne, náhodou! Je strašně hodný a něžný…“

„Tak to jo. Doufej, že tě za tu saunu nezmlátí.“

Magda se zajímala, o čem si povídají. Dostalo se jí odpovědi, že teď půjdou do chrámu modlit se za osvícení Duchem Svatým. Denis upřesnil, že k tomu osvícení musí dojít dnes do pěti hodin, jinak budou nuceni použít násilí.

„Do kostela - dneska? Copak je neděle?“ žasla Magda.

„Pro tebe jo!“ vzkypěl Denis zlostí.

Chrámová místnost, kterou používali všichni Templáři, rozhodně nevypadala jako žádný kostel, který Magda dosud viděla, ale taky ji nijak zvlášť nepřekvapila. Že jsou tam posvátné předměty islámu, buddhismu, hinduismu atd. vzala na vědomí a dokonce chápala, že jsou to věrouky pohanské, katolickou církví rozhodně zatracované. Nechalo ji to zcela klidnou.

Denis přednesl zvučným hlasem latinskou modlitbu, ve které naléhavě žádal Boha, aby učinil zázrak a nějakým způsobem vyřešil otázku sestry Magdy; konkrétně odpověděl na otázku, zda si ji mají nechat a pokoušet se o převýchovu, nebo ji zdvořile poslat domů, než tu přijde k nějaké úhoně. Požádal Boha, aby jim seslal znamení jasné a jednoznačné, a to dneska do pěti hodin odpoledne. Děkuji, tvůj věrný služebník Denis.

Potom se Julka šla učit, Maryška za Estragonem, Tori plést svou škrticí šňůru a Denis prohlédnout si ustájení vraníků. Zjistil při tom, že Magda nemá o koních větší znalosti, než že

existují. Toto spřežení jí daroval strýček János, který o nich ovšem ví mnohem víc; jednou vzal Magdu do slavného hřebčína Mezöhegyes, kde se pěstují jezdečtí koně plemene Furioso, byl dokonce ochoten jí takového koně koupit pod podmínkou, že se o něj bude řádně starat. Magda se bohužel zajímala víc o místní mladé chovatele než o jejich čtyřnohé svěřence, takže strýček nákup odložil.

Denis podobnou laxnost nedokázal pochopit; ještě víc se děsil, co na to řekne Diana. Nesnášela představu, že by někdo mohl něco poznat a tu možnost nevyužil; pokud se jednalo o příslušníka Baarfeltova rodu, pak Denis cítil, že hanba padá i na něho, zvlášť když za to nijak osobně nemůže.

Minula třetí hodina a blížilo se k půl čtvrté. Denis se vzdal naděje, že obdrží vyžádané znamení; odešel s Magdou do pokoje Julky a Tori, vypůjčil si krabici Julčiných fotografií a vykládal Magdě, co na které je, kdy a za jakých okolností ji udělali a kdo jsou lidé tam vyobrazení. Přitom zjistil aspoň jednu potěšitelnou skutečnost: že má skvělou paměť a zapamatovala si každou informaci, kterou dnes vyslechla. Po zkušenostech s Tori to bylo velmi příznivé znamení.

Tehdy zaklepal na dveře René le Mogniére. Podíval se na Magdu a divil se. Magda se koukla na něj a divila se ještě víc.

„Denisi… asi bys měl přijít na dvůr. Hosté přijeli!“

„Kdo?“

„Jedna Wulffssonnová. Totiž… kombinace. Tvoje sestra, asi.“

Denis vyskočil na nohy. „Fakticky, jo?“

„No… jsou odněkud ze severu. Mají pejsky… totiž, psovodem je dost divná domorodka. Obě jsou dost divný!“

Když René použil výrazu dost divný, něco to znamenalo. Denis okamžitě přeložil všechno Magdě a chystal se seběhnout dolů.

„Další sestra? Vážně?“ Magda byla nesmírně nadšená.

„Jo. Až na to, že… No, Wulffssonnové jsou velmi zvláštní rod. Nejspíš s ní nebude… lehká domluva.“

„Nevadí! Já ti ve všem pomůžu!“ slibovala Magda.

Denis to nekomentoval. Spíš nechápal Reného, který Magdu prohlížel jak nevybuchlou minu. „Co je?“

„Jaký má uši?“ zeptal se René.

„Normální - proč?“

René zrozpačitěl. „Víš jak jsi mi povídal, kdo má v žilách elfskou krev… no o těch uších, víš?“

„Vím, sakra - a co?“

„No… tamta má uši do špičky.“

Denis zařval. Potom vletěl do bot a aniž na cokoliv čekal, hnal se ven na nádvoří. Stačil mu jediný pohled: stály tam saně se spřežením severských psů, okolo spousta lidí a tři ženy vlasů tak ohnivě rudých, že mohly zapálit střechu. Sigrid k nim patřila taky, ale byla prošedivělá. A ještě tam byla nízká hranatá ženská žlutohnědé tváře, která měla dva těžké černé copy; stejně jako její velitelka byla v leopardí uniformě, v níž zřejmě obě přijely. U Wulffssonnů nic divného.

Denisovi dalo pár okamžiků práci poznat, která z těch tří je jeho sestra, ale pak ji objevil. Taky zjistil, že má dva copy spletené tak, že jí visí za ušima. Ty uši byly protáhlé nahoře do špičky, to byla pravda. Měla Baarfeltovský obličej, taky pravda. Smaragdově zelené oči jako Freya. Výraz tváře… ach Bože!

Denis se opět ujistil, že není radno vyžadovat znamení z nebe. Jestli se Pán rozhodl odměnit svého služebníka další sestrou, pak nebylo jasné, je-li to dar či trest. Na první pohled z ní šla hrůza; na druhý nezměrný obdiv. Na třetí…

„Ty jsi můj malý bratříček!“ vykřikla a objala ho.

„Ano, zdá se… a ty jsi?“

„May-Britt Wulffssonnová. To je Tana, moje chůva. A támhleta je Nastěnka. Ujala jsem se jí v Pitěru.“ Teprve teď si Denis povšiml vykuleného děvčete, které stálo jako ztracené mezi ostatními; taky měla zrzavé copy, ale nevypadala ani náznakem tak vznešeně, jako princezny Wulffssonnů.

„Tak tě pěkně vítáme. Dovol, abych ti představil tvé sestry: Julii, Maryšku, Tori a Magdu. Další až příště…“

„Těší mě,“ usmála se May-Britt. „Ráda vás poznávám!“

„Konečně taky jedna rezatá,“ řekla spokojeně Julka. „Už jsem si myslela, že tahle barevná varieta u nás nefunguje!“

„Zato tvoje barva vlasů mě fascinuje!“ kývala hlavou May-Britt. „Moc se mi líbí - možná až mě ostříhají…“

„Kdo by tě měl stříhat? A proč?“

„Ty nic nevíš? Stavovala se u nás na Slagträ sestřenka Freya; nechala tam koně a půjčila si psy. Doprovázela jsem ji nahoru až ke klášteru; slíbila mi, že bych tam mohla nějaký čas zůstat, až bude vyřízeno tohle. Tam samozřejmě přijdu o vlasy…“

„Slagträ - to je co?“

„Slagträbîrg, Netopýří hrad. Můj dědeček je hrabě Willmannsdurr ze Slagträ; má matka Allina byla kdysi darována Baarfeltovi jako vedlejší manželka, aby s ním zplodila potomstvo. Kromě mne máme ještě dva kluky; starší Sjödirr se ti velmi podobá, Denisi!“

„Jenže je zrzavej!“ řekl Denis spokojeně. „Proč jsi ho sem taky nevzala? Chtěl bych ho vidět…“

„Na to, aby jezdil se psy přes celou Evropu, je ještě malý. Náš dědeček nedovolil; chlapci jsou pokračování rodu…“

„Mají taky takový uši jako ty?“

„Ach tohle?“ May-Britt se cvrnkla prstem do špičky ucha; měla je propíchnuté nahoře i dole. „To je náš rodový znak! Proto se nám říká Netopýři…“

„Tak to mi spadl kámen ze srdce,“ zasmál se Denis. „Víš, teď mi nedávno řekla jedna stará čarodějnice, že Baarfeltovský rod pochází od elfů. Nebral jsem to vážně, protože elfové prý mají špičaté uši a já - podívej, vidíš tu nějakou špičku?“

Když se všichni kolem dosyta vysmáli, řekla May-Britt klidně:

„Ale my přece pocházíme z elfské krve!“

Denis se k ní otočil a zavesloval spodní čelistí. „Kdo?“

„Wulffssonnové; tos nevěděl?“ May-Britt rozepjala límec uniformy a rozhalila krk; na stříbrném řetízku tam visel zvláštní šperk se zářivým modrým kamínkem. Šperk byl taky stříbrný.

„Tu ozdůbku dělali elfové. Dědeček mi ji dal pro štěstí.“

„Tak moment! Mně se trochu motá hlava…“ řekl Denis. „Asi je toho na mě dneska trochu moc…“

„Nevadí; uklidíme psy a pak pokecáme.“

Zatímco se Denis tiše hroutil, Magda se hlučně dožadovala překladu do řeči maďarské. Momentálně toho nebyl schopen.

„To je jasný,“ potěšila ho Julka. „Genetika, drahý bráško: když se spojily dva genetické vlivy elfské krve…“

„Nechtěla bys mi třeba cvičně rozbít hlavu kamenem?“

„Nesmírně ráda, ale tobě by to udělalo radost. Trp, miláčku; co sis na sebe přivolal, to máš!“

Denis se nezeptal, zda to je dar z nebes. Věděl svoje.

May-Britt a Tana vypřáhly psy, postaraly se o ně a uklidily je. Nastěnka stála a čuměla; byla totálně defenzívní.

„Denisi, prý máte tady někde saunu! Můžem se vykoupat? Já se už nemyla kolik dní, jsem špinavá jako prase a…“

„Teď po páté se chceme jít koupat,“ Denis žasl, jak se všechno samovolně plní. „Jenom jsou drobný problémy…“

„Teprv budou. Tam ta husa není zvyklá se mýt! Když jsme tábořily ve fjordu, postavila Tana potní lázeň, vypařily jsme se a pak vycachtaly v díře v ledu. Ale dokážeš pochopit, že se to trdlo nechce svlíknout ani před holkama? Já z ní asi…“

„Dovedu pochopit spoustu věcí.“ vzdychl Denis.

„Zásadní otázka!“ pravila Julka. „Kde budeme všichni bydlet?“

„Musíme všichni bydlet spolu?“ ptal se Denis.

„Zdá se, že by to bylo nejlepší. Pro Magdu třeba…“

„Takže máme: Magdu, Mariku, May-Britt, Tanu a Nastěnku, celkem pět dívek. Některé schopné samostatného přežití, jiné nikoliv. Chtělo by to… třeba přestěhovat, ne?“

Julka, Denis a Tori si lámali hlavy asi tak pět minut; totiž, Tori se moc nelámala, Tori si dělala legraci z těch ostatních. Po pěti minutách se na ně přímo vrhla Florence.

„Kamarádi, já bych na vás měla takovou… výhodnou nabídku!“

„Ty, pro nás? No, tak to řekni…“

„Hele, vás teď přibylo… potřebovaly byste větší ubytovnu. Já bych vám zajistila místo v bývalý jídelně, jak jsme tam…“

„Zajistila? Seš nesmírně hodná… a co za to chceš?“

„No… kdyby byl ten váš pokojíček volnej, tak já… víte, budu se vdávat, tak jsem myslela…“

„Jo, tak proto se tak snažíš?“

„Kdybyste se vy dvě přestěhovaly do tý velký místnosti, tamty další by se mohly… chápeš to?“

„Chápu, Florence. Ještě řekni, koho si bereš!“

„Jmenuje se Gennaro a je to jezdec z Milána. Asi ho neznáš. Ale zvu vás na svatbu, tam vám ho předvedu v plný parádě…“

May-Britt a její společnice se ochotně nastěhovaly do velké místnosti, Magda a Marika neměly ani rozbaleno; Julie byla jmenována velitelkou světnice, Tori si přenesla spacák a pár osobních věcí a do rohu se schoulil Denis a Dévi. Další kamarádky bylo klidně možno přibrat.

Ihned se ukázalo, že s May-Britt nejen nebudou žádné potíže, naopak bude konstruktivní element. Nastěnku usměrnila mezi sebe a Tanu; jak stará Asijka je, těžko zjistit, zřejmě však byla v době jejího narození dospělá, když mohla být její chůvou. Teď společně hodlaly vychovat vykulenou dívenku z Ruska; neuměla žádnou řeč, nechápala situaci, nebyla v podstatě k ničemu. May však prohlásila, že za pár týdnů svět uvidí!

Přiběhla za nimi Maryška. „Tak jdete se koupat, jo nebo ano?“

„Právě jsme se ubytovávaly,“ řekla Julka. „Ale můžem, jestli je sauna už patřičně roztopená…“

„Spolehni se; poslala jsem Paca a ten se třeba přetrhne, pokud tam bude Tori. A Tori určitě…“

Tori tančila po pokoji a svlékala se při tom. Jásala, protože tento pokoj byl obrovský a mohla tu cvičit, tancovat a zlobit své spolunocležnice. Julka jí přísně zakázala nechávat svoje věci jinde než poblíž svého spacáku, ale věděla zcela jistě, že na to okamžitě zapomene.

„Jdem se koupat,“ oznámila May-Britt a vyklouzla z uniformy. „Tohle musíme taky někde přeprat… co je, vy s náma nejdete?“

Ta otázka platila Magdě a Marice; stály vytřeštěně. Kromě nich tu trčela rovněž Nastěnka, ale ta tupě.

„Ony tu chodí nahé!“ prohlásila Magda třesoucím se hlasem.

„Běžně.“ přikývl Denis a svlékl uniformu. „Do sauny je kousek a tam je bídná šatna, takže…“

„Ale… co máme dělat my?“

Denis se jen ušklíbl. Zatím se svlékla i Tana; její tělo nebylo právě tučné, zato hranaté a nijak zvlášť půvabné, stejně jako tvář. Teď se otočila k Nastě a přísně jí poručila, aby se svlékla a šla s nimi. Nastěnka nepochopila nebo odmítla, to nebylo jasné; Tana škubla hlavou na obě strany, její těžké černé copy zasvištěly vzduchem a zasáhly Nasťu do obličeje. Vykvikla jako prasátko a už se začala svlékat.

„Bezva zařízení,“ souhlasila Julka. „Škoda, já to nemůžu…“

„Ráda pomůžu!“ potřásla svými copy May-Britt. „Komu mám nabít?“

„Támhle těm dvěma!“

Marika počala kvičet a zdrhat; Magda vykřikovala, že to vůbec není spravedlivé a jak to, že… Denis jí podtrhl nohu a když se složila, přiskočil: „Zapamatuj si: Řád znamená poslušnost! Když velitel něco nařídí, ať se ti to líbí nebo ne, uděláš to! Svlíknout a vykoupat - nebo budeš bita!“

Protesty byly vedeny v řeči maďarské, takže postrádaly účel. May postřehla, že děvčata dělají, co mají dělat, obrátila se tedy k Julce a řekla: „Koukám, ty taky umíš bojovat! Zacvičíme si?“

„Ráda!“ Julka vyskočila a už stála ve střehu. May-Britt trochu podklesla v kolenou, zapérovala a počala se pohybovat jak divoká kočka na lovu. Julie byla zvyklá na asijskou školu kung-fu, takže ve chvíli, kdy se jí zdálo, že má šanci, zaútočila. May-Britt hbitě uklouzla několika skoky, přičemž patou zasáhla Julku do ramene; mělo to být do hlavy, ale Julka taky leccos uměla. Potom zaútočila May, Julka utekla, ale zasáhla ji chodidlem do boku, taky kopem dozadu. Udělaly každá pár přemetů, párkrát se navzájem dotkly, bylo to velmi rychlé a šikovné. Tori pištěla nadšením a vykřikovala, že si to rozdá s tou, která vyhraje; bohužel to děvčata zastavily.

„Jseš nějaká dobrá,“ souhlasila Julka. „Zbraní taky umíš?“

May-Britt vytáhla ze svých věcí jakýsi meč; vytasila jej ze zdobené pochvy a podala Julce. Byla to zvláštní zbraň, čepel z namodralé oceli, jílec intarzovaný stříbrem a vzácnými polodrahokamy. Zvědavý Denis postřehl na čepeli jakési značky.

„To jsou přece runy! Ale… jiné než mají Vikingové!“

„To je rodový meč dědice hrabat ze Slagträ,“ řekla May-Britt naprosto klidně. „Neboj se, můžeš ho vzít do ruky, neublíží ti. Ty runy na čepeli jsou písmo elfů…“

„Chceš říct, že ten meč vyrobili elfové?“

„Ne, proč? Trpaslíci.“

„Ty si ze mě děláš legraci, May! Tenhle meč je starý tak nejvíc dvacet let! Chceš tvrdit, že trpaslíci pokračují ve svém díle až do našich dnů?“

„Tento meč je v našem rodu víc než dvacet generací!“ pravila dívka vážně. „Zkus si ho, ale než ho použiješ, měl bys ho oslovit jeho jménem. Říká se mu Waghrtirr, což znamená Tygří dráp!“

„Teď jsem tě chytil!“ zajásal Denis. „Kdo před dvaceti generacemi, to jest nejmíň před pěti sty lety, slyšel na dalekém Severu něco o tygrech, natož o jejich drápech?“

„Trpaslíci,“ řekla klidně May. „Jinak v podstatě každý, kdo se vydával do světa. Mořští plavci objeli na svých dračích lodích svět mnohem dřív, než si myslíš…“

Denis se na chvíli dotkl čelem meče. Pak s ním zkusmo udělal ve vzduchu osmičku a zkusil cvičit Yamanakiho sestavy; zalíbilo se mu to a když meč vracel, uznal: „Je to skvělá zbraň! Škoda, chtěl bych taky takovou…“

„Najdi si na Severu trpaslíky a popros; třeba ti ho udělají!“

Meč šel z ruky do ruky a všichni ho obdivovali; Magda a Marika se zatím skutečně svlékly, ponechaly si jen lehkou košili, což jim Julka dovolila. May-Britt si zas rozpletla copy; rudé vlasy jí dosahovaly až k pasu a byly tak husté, že si mohla zahalit celou hruď, kdyby chtěla.

„Uvažuju o tom, že půjdu do boje jako Walkýra,“ smála se. „Oblečená jen do svých vlasů a šperků! Tak se za starých časů strojily princezny!“

„Nepřátelům vypadnou oči z důlků!“ smála se Maryška.

„Zatlačím jim je zpátky Waghrtirrem!“

„Ten šperk - jak říkáš elfský - je taky k něčemu?“ zeptal se Denis; postřehl totiž, že si ho nechala na krku.

„Samozřejmě! Přináší štěstí!“

Denis toužil tu věc prozkoumat, ale May-Britt jej nechtěla dát někomu do ruky tak ochotně jako meč. Sice jej rozepjala a sňala, ale pořád jej držela aspoň za řetízek.

„V sauně jej taky mít nemůžeš, rozpálil by se…“

„Není to tak jisté, ale když chceš, podívej se, no…“

„Tady vzadu je nějaké písmo!“

„Další elfí runy. Co má být?“

„Zaklínadlo nebo něco podobného?“

„Nevím! Neumím číst runy, zvlášť ne elfské!“ zavrčela.

Denis možná ještě nějakou otázku měl, ale netroufal si; zdálo se, že otázky týkající se záležitostí elfů se jí nelíbí.

„Půjdem teda do té sauny?“ zeptal se.

„Tak jo, jdem!“ řekla spokojeně Maryška.

Šli všichni společně v jednom houfu, štěbetajícím a působícím výtržnosti. Muži si je s potěšením prohlíželi, tolik krásných dívek pohromadě viděli málokdy. Mnohým se sbíhaly sliny a rádi by si s nimi něco užili; u některých měli šanci, u jiných nikoliv.

Shodou okolností před vstupem do sauny potkal dívčí partu Raymond se svými dvěma syny. Všichni tři se jako správní chlapi zastavili tak, aby si mohli děvčata prohlédnout, nejlíp po jedné a se všemi detaily. Což dělali do chvíle, kdy Raymondův zrak padl na May-Britt. V tu chvíli se zarazil.

„Hael, Swännmadge!“ oslovil ji s očima upřenýma na šperk.

May-Britt si mužů téměř nevšímala, teď zvedla oči a usmála se na něho. Pronesla něco v jazyce, kterému nikdo nerozuměl, pak vztáhla ruku a dotkla se prsty jeho tváře. Taky on něco povídal, zřejmě ji žádal o souhlas; potom jí bez ostychu vložil ruku do klína. Rozzářila se; dotkla se jej rukou, avšak přes oděv, něco si povídali, potom Raymond Aswastarr klesl na kolena a dal jí na to místo polibek.

Magda zírala s rozšířenýma očima. Všichni zírali.

„Hej, co to dělá?“ ptala se nechápavě.

„Nejvznešenější pozdrav čarodějce.“ řekl Denis maďarsky.

Ray odstoupil a pokynul synům; ti s trochou rozpaků zdravili May-Britt stejným způsobem. Magda pořád nic nechápala, chtěla se zeptat Denise, ale ten vypadal překvapeně stejně jako ona.

„No páni!“ řekl, když vzal sestru na vědomí. „Tohle nebude jen tak nějaká holka ze Severu!“

„Divím se, že si to nechá líbit - na veřejnosti! Ještě snad kdyby v soukromí… jsou takové hotely, že tam můžeš…“

„Proboha, ty mlč, seš hloupá!“ řekl nezvykle rázně. „Ona je Labutí panna; skutečná… Když ji oslovil Swännmadge…“

„Panna?“ otevřela Magda úžasem pusu.

„Copak ty to necítíš? Ty vůbec nic necítíš?“

Řekl to tak, že Magda z něho dostala trochu strach.

Raymond si s May vyměnil ještě pár slov, pak je nechal projít. Všechny se nahrnuly do sauny; nejdřív prošly ty, které nemusely nic odkládat. Očekával je tam Paco, celý nadšený z Tori.

Jenže May-Britt si ho povšimla taky. Přestože se těšil, až bude s Tori moci zmizet v odpočívárně, May přivolala Tori k sobě a něco jí důrazně vysvětlovala; při tom ji hladila po hlavě, pak se dokonce opřely čelem o sebe. Tori odpovídala v naprosto jiném jazyce, než kterým mluvila May.

„Co jí to povídá?“ vyzvídala Magda.

„Vysvětluje jí, že… něco v tom smyslu, že v magii sex, který neslouží k přenosu vědomí, nemá žádný účel.“

Magda opět nechápala; její morální kodex byl jasný: může se to dělat, ale nesmí se o tom mluvit!

„Divila bych se, kdyby jí ta malá rozuměla!“ řekla konečně.

„Divil bych se, kdyby ne.“ odpověděl Denis.

Kdo však nesouhlasil, byl Paco; May se na něj jen podívala, mladý Španěl vytuhnul a od té chvíle se pohyboval zpomaleně a malátně jako stín. Tori si sedla k May a napjatě poslouchala.

May kývla na Denise; taky mu něco vysvětlila.

„Aha,“ rovnal si v hlavě. „Potřebujeme: Dianu, Veroniku, Valérii… možná Florence? Skočím pro ně…“

May řekla jediné slovo. Denis se plácl dlaní do čela, usmál se a pak na pár okamžiků zavřel oči.

„Přijdou samy.“ vysvětlil Magdě.

„Proč? Co se vlastně děje?“

„Labutí panna svolává čarodějky. Asi chce něco dělat.“

„Tady a teď?“

„Proč ne? Je to dobré místo a dobrý čas…“

„Nechápu! Zrovna přišla a bude se tady vytahovat…“

Denis zas nechápal ji. Pokusil se jí vysvětlit, že May-Britt přichází na všeobecné přání, že na ni všichni dlouho čekali a je pro ni nesmyslné a zbytečné ztrácet čas; ale nedokázal objasnit rozpor, jak mohli čekat na někoho, o jehož existenci do té chvíle neměli tušení.

„Právě proto jsme na ni čekali! Čekali jsme na toho, kdo přijde a sejme závoj nevědomosti. Ona je ta Labutí panna, chápeš?“

Magda nechápala nic; ale Tana si v tu chvíli povšimla, že obě Maďarky vstoupily do sauny ve svých košilích. Vlastně nejdřív to překvapilo Nastěnku, ale ta mlčela. Tana upozornila May; ta se jen usmála a svolila, aby to chůva vyřídila. Tana mávla rukama a Magdě i Marice počalo vzápětí být v košilích nepříjemně. Každý chloupek je svědil, pálil, náhle jim byl oděv tak odporný, že jej ze sebe zhnuseně servaly.

May-Britt vstala a pokynula Tori, aby s ní šla pod sprchy. Za tu chvíli se v sauně prohřála, póry jejího těla se otevřely a po kůži jí stékal pot. Protože však byla špinavá po cestě, nebylo to pro ni příjemné. Ještě se ale ohlédla na Magdu.

„Nerozčiluj mě!“ řekla jí mírně. „Děláš kolem sebe strašně nepříjemnou auru! Mohla bych ti způsobit, že bys už v životě nesnesla na těle žádný oděv… tak nezlob a neprovokuj!“

Denis to musel překládat; May kroutila hlavou. Pokusila se na Magdu sáhnout, ale ta vyděšeně uhýbala. May se jen zasmála, zdálo se, že ji situace baví. Denis dobře věděl, proč.

Třesoucím se hlasem řekl jednu větu v jejím jazyce.

„Cos to říkal?“ pravila May-Britt a sehnula se k němu.

„Chtěl jsem říct: Nezlob se na ni a netrestej ji. Přijmu její trest. Je má sestra. Mám ji rád.“

„Řekl jsi to správně. Ale proč myslíš, že zaslouží trest?“

Denis sklopil oči.

„Všechny tresty!“ pravila May-Britt a vložila si jeho ruku do klína. „Všechny následky za vše, co dnes večer a v noci udělá kdokoliv v mém dosahu, přijmu na sebe já!“

Denis jenom zíral. May se vztyčila a šla do sprch; Tori ťapala za ní jako poslušný psík. Obsadily krajní sprchu, Tori začala May mydlit, třela ji prsty, dlaněmi i malým kartáčkem, oplachovala, masírovala. Dělala to s viditelným potěšením a zdálo se, že May to působí radost. Vedle koupala Tana Nastěnku; zacházela s ní jako s malým dítětem, nesnášela odpor a když Nasťa vypískla, ať bolestí nebo nesouhlasem, plácla ji či usměrnila úderem energie. Julie a Maryška se na příkaz May věnovaly Magdě a Marice; Marika se podrobila bez námitek, zatímco Magda protestovala, že se snad vykoupat dokáže sama.

„Kdybys to dokázala, nechali bychom tě.“ řekl jí Denis.

Vzápětí byla nucena přiznat, že počínání sester je skutečně mnohem účinnější; měla pocit, že z ní dřou kůži zaživa.

„Taky bych se jednou rád nechal pořádně ošetřit,“ řekl Denis. „Zatím nejlíp mě dokáže umýt Dévi. Ovšem ta to dělá jazykem.“

May mu něco řekla ve své řeči a Denis se začervenal.

„Co povídala?“ zajímalo Magdu.

„Nic!“ odsekl a odvrátil se.

Když Tori dokonale May-Britt omyla tělo (včetně masáže, kterou May strpěla s očividným potěšením), začala jí mýt vlasy. To dalo dost práce, při jejich délce a hustotě. Některé přítomné dívky se okamžitě rozhodly, že musejí dostat pramínek do svých zázračných obrazů; měly kupodivu zábrany ji o to požádat.

Mezi tím přišly do sauny Diana, Veronika, Valérie, Sigrid, Florence a dokonce Blanche, která byla jako v transu a vlastně nechápala, co ji najednou nutí přijít. Přišel taky Raymond se svými syny; ten to ovšem věděl dobře. Valérie s sebou přivedla svoje žákyňky, Kyru a Bašku.

„Nechceš si taky nechat umýt vlasy?“ ptala se Julie Magdy.

„Ráda, ale… ty bys mi to udělala?“

„Po ničem jiném netoužím…“

Magda si nechala vetřít do vlasů šampón; jemné, citlivé prsty Julie jí počaly masírovat hlavu. Zabolelo to, ale Magda náhle nedokázala vykřiknout, jako by ztratila vlastní vůli. Dostala takovou ránu, že na pár okamžiků omdlela a nebyla schopna odporu, motala se jako chudák Paco. Měla pocit, jako by se ocitla ve tmě.

Nejdřív je vždycky tma.

Pak se její vědomí počalo projasňovat. První bylo pochopení, že existuje něco jako vědomí a že je má ona. Potom postřehla, že kolem ní se nacházejí jiné lidské bytosti; každé poznání ji nesmírně překvapovalo, do této chvíle si to neuvědomila. Myslí jí bleskla poslední lidská myšlenka: Proboha, já jsem přece strašný idiot! Pak se jí zmocnil vír myšlenek lidí kolem.

Už věděla, že kterýkoliv čaroděj dokáže přivolat jinou bytost jen tím, že na ni pomyslí. Jen se musí naučit soustředit se; to připomněla May Denisovi. Magda pochopila, že by to snadno mohla udělat taky, jen kdyby pochopila… ne, kdyby si vzpomněla!

»Já přece jsem princezna Baarfeltů! Nejsem kus bláta pod nohama hlupáků; proč jsem spala tak dlouho? Proč považuji iluzi, v níž jsem do této chvíle žila, za skutečnost? May-Britt žije zas jen skutečností; iluzorní svět mimo její vědomí ji vůbec nezajímá, obtěžuje ji, když si jej uvědomí! Dokázala bych být taky taková? Chci být taky taková!«

May-Britt se po ní ohlédla a usmála se.

Magda náhle vnímala věci kolem sebe: barvy, vůně, světla. Krásu ostatních bytostí. Dobrou energii, která z nich všech plynula. Nádheru vzájemné lidské lásky.

„To jsi udělala ty?“ zeptala se Julie, ačkoliv nepotřebovala odpovědět; věděla dokonce i to, jak to udělala.

Julka taky nic neřekla; měla práci s mytím jejích vlasů.

Tak Magda chvilku přemýšlela a pak položila jedinou otázku, která jí v tu chvíli připadala smysluplná: „Proč jsi to neudělala hned? Proč jsi čekala až do teďka?“

Julie samozřejmě neodpověděla, jen se rozesmála. Magda ji bez rozmyšlení nabrala kolenem do břicha; nebyla to tvrdá rána, jaké dostávala při kdekterém cvičení, ale nečekaná, takže Julka odlétla dozadu; uklouzla a natáhla se, až vše kolem bylo pocákané mýdlem. Vyskočila a vrhla se na Magdu; ta vytušila, co ji čeká a počala se bránit. Marika se rozhodla jít na pomoc, aniž něco chápala; Maryška tedy nemohla udělat nic jiného, než zabránit jí, aby dělala cokoliv.

Nastala všeobecná rvačka, během níž si jen jediný člověk (Denis) uvědomoval zázračný úkaz, totiž krychlový nárůst mýdlové pěny na všech přítomných. Zatímco uvažoval, zda je hodno velké čarodějky vykouzlit něco tak triviálního jako mýdlovou pěnu, začalo mu docházet, že ta pěna je barevnější, voňavější a tak vůbec, čímž potvrdil svoje podezření; pak mu blesklo hlavou, že vytvářet tuto nepřirozenou pěnu začala May-Britt až ve chvíli, kdy si to uvědomil, a nakonec mu došlo, že ji vyrobila vlastně jen kvůli němu ve chvíli, kdy jí to vnukl. Fakt, že si jedna nebo více z jeho sester pohodlně čte v jeho mysli, by jej vlastně měl znepokojit, ale nestalo se tak, připadalo mu to zábavné.

Pokusil se ovládnout sám sebe; bojoval, rval se o svoji vůli jako šelma. Jeho soupeřku to bavilo; navíc pěna, ve které všichni klouzali, padali, podtrhávali si nohy, prali se… je spojovala víc, než si kdokoliv uvědomil. Denis byl první a zamrazilo ho.

»Co ještě umíš?« zeptal se.

»Vyzkoušej si mě!« odpověděl si.

»Nejde mi o život?« polekal se.

»Taky…« smál se sám sobě.

Věděl, co může udělat; věděl, co by udělal on sám. Kdyby se mu někdy podařilo tohle, využil by první hloupé soupeřovy myšlenky a předvedl mu, že ji dokáže uskutečnit. Demonstrace síly se tomu říká. Teď se snažil na nic nemyslet, protože věděl, že to bude tím horší, čím horší nesmysl ho napadne. Nesmíš myslet na salamandra! říkají středověké alchymistické knihy.

»Na salamandra klidně můžeš…« posmívala se mu jeho mysl.

Zatím myslel jen na to, že té blbé pěny už je víc, než vůbec může existovat; co nevidět si toho všimne i někdo, kdo nepatří mezi čaroděje, a začne mít podezření. Nejvyšší čas opláchnout se od ní. Bylo by fajn, kdyby už byli všichni čistí.

V tu chvíli mu probleskla hlavou ta zrádná myšlenka. Čistota souvisí se slovem očištění. Očištění. Je na čase přestat říkat slova a začít říkat Slova. Očištění znamená zbavení se všeho, co je nečisté. Mezi to patří přebytečné ochlupení.

Mohla by je spláchnout zároveň s tou pěnou.

Teprve pak mu došla ta hrůza, jestli to skutečně udělá. Jasně, on nemá o co přijít; ale ostatní? I když se nedozví, co se jim to stalo, bude to jeho vina. May-Britt mu v tom s chutí vymáchá čumák; tady to máš, bráško, když si rád hraješ! První proud vody spláchne všem všechno… zbude jenom holá kůže.

»To vážně chceš, bráško?«

»Proboha, ne! Z toho mám strach…«

»Tak si hrají slabí. Myslíš, že jsem slabá?«

Dva kroky od něho tekl ze sprchy proud vody. Vstup pod něj, přesvědč se, co se stane! Odvážíš se?

Denis udělal ty dva kroky. Když mu voda v pramíncích stékala na hlavu, cítil, že mu to dělá. Odplavuje nečistotu. Bere špatné zbytky vlasů, odplavuje je a zanechává absolutně čistou kůži.

»To jsi přece chtěl, bráško…«

Do očí ho bolestivě blýskl odraz zrcadla.

»Tak se na sebe podívej! Nebuď zbabělý!«

Přistoupil před zrcadlo. Podíval se na sebe. Vydržel to.

Hlavu měl dokonale vyholenou, jak by to nedokázala ani Tori, i kdyby se co nejvíc snažila. A jednu zářivě modrou kadeř, spadající přes levé oko do tváře.

»Já jsem Labutí panna, bráško! Jsem ta, která dokáže odlišit dobré od špatného. Už na to nikdy nezapomínej!«

Denis se začal chechtat, že se o něj ostatní báli. Vrhl se ke kohoutkům a roztočil všechny naplno, takže studené sprchy začaly rázem ochlazovat horké hlavy a odplavovat pěnu. Všem se to líbilo, takže vzápětí začali slibovat Denisovi pomstu.

May-Britt vstoupila pod proud studené vody a s rozkoší ze sebe splavovala pěnu. Otáčela se pod ním, nastavovala různé části těla a prsty se otírala, aby to šlo lépe. V podpaždí, v podbřišku. Na pažích, ale hlavně na nohou. Tam, kde chtěla mít hladkou kůži.

Žertík. Jsem ta, která odlišuje dobré od špatného…

A Denis je pozoroval a sledoval, jak to kterým rychle dochází. Nejdřív Tori, ale ta to věděla dopředu. Tori ví vždycky všechno dopředu. Jen je jí to pro legraci. Kdyby nebylo, měla by velice krušný život. Jak je to všecko snadné…

Potom Dianě, protože si srovnala hadí hřívu a pomyslela, že musí donutit některou kamarádku, aby jí udělala hlavu, ježto zarůstá a had není dobře vidět.

»Tak takhle, jo? No, díky!«

Potom Valérii, Veronice… Julii a Maryšce, ovšem taky Magdě. Magda už je za vodou, už patří k nám. Dokonce i Marika, jak to ta May-Britt dělá? Mariku přece nikdo nekontaktoval…

A jak to ví René? Jak se sem vůbec dostal, i se Šahinem? Nikdy nechodí do sauny, když jsou tu děvčata, stydí se,

protože je jimi příliš vzrušen a příliš mladý, aby mohl… a teď tady je, proč? Proč se vůbec děje všechno tohle?

»Nechtěl bys nechat taky něco na mně, bráško?«

Maryška si uvědomila svoji ožehavou situaci. „Proboha; Miguel mě strašně zmlátí! Bude myslet, že jsem schválně…“

»Čeho se děsíš, když máš bolest ráda?« ptala se May.

A Denis se začal zase bezstarostně chechtat.

„Je už každému vše jasné, nebo je tu ještě někdo, kdo má pochybnosti?“ zeptala se May-Britt, pohodlně usazená mezi Julii a Valérii na dolní pryčně. Potom se podívala na Magdu a usmála se: „Komu to jasné není, vysvětlím později soukromě. Teď se tím radši nebudeme zdržovat.“

„Začni ty,“ řekla Veronika. „Bude to lepší!“

„Já jsem přišla, abych splnila několik drobných úkolů. První: setkat se se svými bratry a sestrami. Druhý: pomoci v boji těm, kdož to potřebují. Třetí: najít muže, který by se stal otcem mého dítěte. Další ještě neznám.“

„Muže?“ řekl s údivem Raymond. „Ty, Labutí panna?“

„Mýlíš se, zaklínači. Panna není neprotržená blána. Panna je nepřítomnost citu. To já nejsem. Jsem panna, ale nebudu.“

„Proč?“

„Má matka mne požádala, abych přivedla na svět dítě, dřív než udělám další kroky na své cestě. Matka zřejmě ví, co ode mne žádá. Teprve až bude moje dítě dost velké, smím odejít.“

„Kam odejdeš, kdy a proč?“

„Kdybych to věděla, nemusela bych tam chodit.“

„Kdo je tvoje matka?“

„Labutí panna jako já. Její otec ji daroval Baarfeltovi, abych se zrodila. Já a mí bratři. Jejich plány jsou dost složité. Když váš otec, sestry a bratře, cestoval kvůli tomu až na Sever; když matka po dvakrát cestovala do Srdce, snad si zaslouží, aby byly uskutečněny.“

„Co znamená srdce?“

„Diana reprezentuje Poznání Jihu. Valérie a Veronika Poznání Srdce Světa. Místa, kde stojí Chrám Templářů.“

„Jeruzalém? Týká se to označení křesťanství?“

„Ano. Já patřím k Poznání Severu. Znalosti křesťanů jsme si zvykli označovat jako věci, týkající se Srdce.“

„Stojíte proti němu?“ odvážila se zeptat Magda.

„Stát proti něčemu znamená být zaslepen hloupostí. Služebníci vlastní hlouposti stále strhávají mosty a přetínají cesty. Ale kdo slouží Bohu ví, že je třeba stavět mosty a prosekávat cesty.“

„Sever si má podat ruku s Jihem?“ zeptala se Diana.

„Ve skutečnosti není Sever ani Jih. Cesty se rozešly příliš daleko, je třeba je opět spojit.“

„Uděláš to ty?“

„Ne. Jsem ta, která zvěstuje bouři. Po mně přijde další, která rozváže pouta a vnese světlo do temnoty. Tehdy odejdu.“

„Kde jsou hranice tvé moci?“

„Nemohu překročit tuto: nemohu způsobit nic, co není. Dokážu ovlivnit jen to, co skutečně existuje.“

„Zkus vysvětlit, co jsi nám ukázala!“ požádal Denis.

„Chytrý bratříček!“ pohladila ho po holé hlavě. „Poslouchej: Aby vznikla pěna, musí být oči, které ji vidí. Je dobré, když je nějaká hmota podobná té, která se má projevit. Pěna z mýdla, jen jediná bublinka. Oči jí uvidí. Pomůžeš jim, aby jí viděly víc, krásnější, účinnější. Chápeš?“

„Copak je to jen v mysli?“

„Všechno je v mysli.“

„Co když přijde někdo, kdo tam nebyl od začátku?“

„To nevadí. Přibližuje se, nevznikne tam. Jak přichází, cítí totéž, co ostatní. To je záležitost místa.“

„Dobře. Ta pěna očišťovala naše těla!“

„Těla si sama přejí být očištěna.“

„Záleží na tom, co si přejí?“

„Mysl ví, co se má stát. V mnoha případech člověk pozmění či zamítne, co jeho mysl považuje za správné. Je to špatné, ale stává se všem lidem každý den. Kdyby tu byl někdo, kdo nechce, poznala bych to.“

„Vynechala bys ho?“

„Bojovala bych s ním.“

„Smíš bojovat s jiným člověkem?“

„Proč ne? Já bojuji ráda. Jenom mu nesmím ublížit.“

„Právě to mě zajímá! Jak jsi dokázala zbavit kůži ochlupení tak, aby zůstalo tam, kde má?“

„Sleduj: každý vlas vězí v kůži svým kořínkem. Na tento stav jsem zapůsobila; nařídila vlasu, aby se zlomil v místě, kde opouští kůži. Vlastně, to je špatná formulace: nařídila jsem, aby v tom místě na malý okamžik přestal existovat. Je jednodušší přerušit jeho existenci než jej přelomit.“

„To dokážeš i s jinými orgány?“

„Ano. Mohla bych i to, co ty myslíš: zastavit třeba na okamžik srdce. Způsobit, aby neexistovalo. Ale nedělám to.“

Denis se otřásl. „Takže jsi rozdělila vlasy na dvě skupiny? Jedné jsi nařídila zůstat, druhé zmizet…“

„Na tři. Třetí jsem nařídila opustit své kořínky a už nikdy na tom místě nevzniknout. Třeba na místech, kde je sama nechci mít: v klíně, podpaždí… na nohou. Nepotřebuji je tam.“

„Tři nezávislé příkazy? Fantastické!“

„Nejdřív jsem to vyzkoušela na sobě. Pak na tobě a postupně na všech ostatních.“

„Chceš říct, že jsi to dělala s každým individuálně?“

„Ovšem! Co prospívá jednomu, mohlo by druhému škodit. Kromě toho těla jsou rozdílná… žádné není přesně stejné…“

„Jak dlouho jsi to cvičila?“

„Dělala jsem to dnes poprvé.“

„Proč?“

„Nikdy to nebylo zapotřebí. Byl to přece tvůj nápad!“

„Když bude zapotřebí, uděláš to znovu?“

„Já už ne. Ale některá z vás klidně může. Předám vám to. Potom stačí jen si to přát a postup se vám vybaví.“

„Podobnou techniku používáte na Severu?“

„Ano. Tuto mne naučil dědeček.“

May-Britt se zasmála. „Ano; právě mi napadlo, co bych vás mohla naučit. Je to velice hezká hra… bude se vám líbit!“

Chvíli vyčkala, až pomine oživení v sále.

„Potřebuji k tomu… Tori. A ten chlapec se může probudit.“

Paco sebou škubl. „Já jsem nespal!“

„Nikdo to neví líp než já. Měl jsi chuť milovat se s mojí malou sestrou Tori. Tak to udělej.“

„Teď… a tady? Přede všemi?“

„Tady, na podlaze mezi našimi chodidly.“

„A vy se na to budete dívat?“

„Ano. My všichni se na to budeme dívat. Potřebuji, aby všichni soustředili mysl na jednu věc a nerozptylovali se. Tak nebudu mít tolik problémů s vysvětlováním.“

„Považuješ to za morální?“ usmívala se Veronika.

„Morálka je iluze. Neexistuje. Totiž, existuje jako Vůle Boží. Ale pokud ji člověk nevnímá, pak nemá smysl.“

„To si vyjasníme potom,“ mávla rukou Valérie. „Tak co je, Paco? Nebo jsi ztratil chuť?“

„Potřebuje patřičnou náladu,“ slitovala se nad ním Florence. „Je mladý, nezkušený… třeba náladová hudba by pomohla!“

„Zahrej něco!“ vyzvala ji May-Britt.

„Já?“

„Kdo jiný to umí nejlíp?“

Florence se nesmírně ráda milovala při hudbě. Jakmile si jenom vzpomněla na začátek, zaslechli tu melodii všichni. Také Paco; Tori jej objala, hladila dlaněmi po hlavě a mazlila se s ním.

„Naše malá sestřička mi rozumí ze všech nejlíp!“ řekla May.

„Tak povídej, cos vymyslela!“ přála si Julka.

„Ještě přesně nevím, co by se mělo udělat. Budu vám vyprávět, co vymysleli můj otec, moje matka a můj dědeček, když si přáli, abych se narodila. Dědeček a matka žijí na Severu, Baarfelta jsem viděla jen jednou jako malá a neměla ještě ani příležitost mu za svůj příchod na svět poděkovat. Možná to, co budu říkat, není tak docela přesné. Je to verze maminky a dědečka.“

Všichni byli značně napjati.

„Když bylo mé matce dvanáct let, stala se pannou. Bylo to o něco dřív, než se stává stejně starým dívkám. Už předtím se dědečkovi zdálo, že projevuje řadu dobrých vlastností neobvyklých na svůj věk; prováděl s ní testy a přesvědčil se. Čekal tedy, zda je v dospívání neztratí, ale Allina neutrpěla žádná nešťastná ovlivnění, která vedou ke zkáze. Naopak, projevily se u ní další kladné vlastnosti. Nakonec sama požádala otce, aby se mohla stát čarodějkou. Slíbila, že je ochotna ke všemu, jestliže jí pomůže dosáhnout dokonalosti.

Dědeček ji odvedl do Hradu na konci Světa a svěřil ji Pannám. Tehdy byla poprvé omyta Ohněm; setrvala tam tři roky a prošla výcvikem. Jak je zvykem, každý rok se v létě vracela domů. Možná někteří z vás vědí, že na tom místě je čtvrt roku den, čtvrt roku noc a po zbytek se střídají noci a dny. Allině bylo dáno, aby přicházela domů, když rozkvétají stromy.

Přestože zvládla schopnost ovládat Oheň, Panny poznaly, že její úkol je jiný. Vrátila se tedy domů a společně s dědečkem a svými družkami hledali, jaký úkol to je. Dospěli

k názoru, aby bylo zajištěno pokračování rodu, neboť Allina je poslední v linii. Dědeček rozhodl vyzvat Baarfelta, kterého znal jako největšího znalce všech nauk, aby se dostavil do Slagträ.

Baarfelt přišel, aby poradil Willmannsdurrovi, kdo se má stát otcem jeho vnoučat; když vyslechl požadavky, které dědeček měl, napoprvé odpověděl, že takového člověka nezná. V průběhu jednání však několikrát dlouho hovořil s Allinou; tehdy se matka rozhodla vstoupit do jednání dospělých a požádala dědečka, aby tu úlohu svěřil přímo Tomášovi…“

„To o tom jednali tak klidně, jak to líčíš?“ zeptala se Julie. „Například láska s tím neměla co dělat?“

„To, co pocítila moje matka k našemu otci, byla láska.“ řekla s úsměvem May-Britt. „Byla dokonce ochotna překonat případné problémy, nebude-li dědeček chtít. Ale ten souhlasil.“

„Věděl, že Baarfelt má na Moravě ženu?“

„Můj dědeček není přívržencem Učení Srdce, ale jarlem Severu. Na naší cestě je zcela lhostejné, co se stalo jindy a jinde. Dokonce je lhostejné, co se stane v budoucnu. Samozřejmě, Baarfelt mohl mít určité problémy se svým přesvědčením; ale to byl jeho problém a jenom on ho musel vyřešit.“

Denis si představil, jak takové jednání probíhalo. Allina byla určitě velmi podobná May-Britt; vlastně stejná jako všichni ostatní Wulffssonnové, až na ty špičaté uši. Starý hrabě Slagträ je určitě mohutný, zjizvený z bitev, s bílými vlasy a vousy. Tvrdý a nelítostný válečník, uctívač Odina, Thora a Freyi. Co by udělal, kdyby mu dali takovou nabídku?

May-Britt se na něj jenom usmála. Zřejmě věděla, na co myslí. Dokonce se mu zdálo, že cítí cosi jako pohlazení.

„Rozhodli se začít tím, že dosáhnou dokonalého porozumění těla. Dědeček uzavřel Allině lůno, aby nemohlo dojít k předčasnému oplodnění a vyzval je, aby cvičili tak dlouho, až jejich milostné hry budou dokonalé. Přiznávám, že se jim to cvičení líbilo…“

Nikdo se nedivil a nikdo se ani moc nesmál, takže pokračovala:

„Během té doby přišli na myšlenku udržet vyrovnání aury, k němuž dochází při styku, delší dobu. Cvičili to; tehdy se Allina svěřila, že v noci po milování se jí zdají sny z Tomášovy minulosti. Tak přišli na to, že jí může předat svoji paměť. Na té metodě pracovali několik týdnů…“

„A… dokázali to?“

„Jak vidíš. Dokázali víc než to: přáli si, aby se znalosti jich obou přenesly na dítě, které se narodí. Dědeček vybral podle hvězd nejvhodnější termín… Tehdy jsem přišla na svět já.“

„To už byl ovšem Baarfelt pryč?“

„Léto končilo. U nás bývá léto krátké, zato zimy… Odešel, ale byl pravidelně informován. Dědeček nenechává nic náhodě; požádal matčinu chůvu, aby vybrala svoji mladou dceru, aby se starala zase o mne. To je Tana. Její syn Alit je stejně starý jako já, když jsem byla malá, hráli jsme si spolu. Teď tam pase soby… je velmi bohatý, mocný a má několik manželek. Tanina dcera Atik je mladší, ale připravena být chůvou mému dítěti…“

„V každém případě to máte dobře zařízeno…“

„Počínáme si zodpovědně. Každý čin, který vykonáme, je dobře promyšleným důsledkem nějaké příčiny. Nemáme rádi náhodu a prudká hnutí mysli, ovlivněná lehkomyslností.“

Julie sklopila oči. Přímo u jejích nohou se svíjela těla Paca a Tori v milostné křeči. Většina přítomných na ně fascinovaně zírala, May-Britt ale zůstávala zcela klidná a vyrovnaná.

„Přála bych si, aby při milostném styku docházelo k předání vědomí. Když se to podařilo mému otci a matce a když jejich znalosti nalezly odezvu ve mně, proč by to nešlo i dále?“

„Bylo by to krásné - ale zvládneš to?“

„Doufám. Musím nějaký čas přemýšlet. Možná se s vámi poradit… Chtěla bych vás všechny požádat, abyste mi případně byli nápomocni…“

„Spolehni se. Budeme.“

May-Britt pokynula a Tori přestala povzbuzovat Paca k dalším aktivitám. Svalil se téměř zcela vyčerpán, zatímco ona na konci sil ani zdaleka nebyla.

May se usmála a sebrala svůj elfský šperk, který si zavěsila na trám za hlavou. „Půjdeme na večeři. Mám už skoro hlad…“

Bohoslužby se May-Britt zúčastnila s potěšením, Magda poněkud překvapeně a Marika s Nastěnkou vytřeštěně, kam se to dostaly. Zpívání se všem líbilo, což o to, jen obřady jim nepřipadaly moc známé. Následující přednáška byla o vojenské strategii a taktice, což pro ně bylo k ničemu.

Magda byla nepříjemně překvapena, neboť opět nebylo k jídlu nic masitého a žádný alkohol. May-Britt by naopak překvapilo, kdyby jí něco podobného předložili; jedla už sice sobí maso a ryby, ale to jen v táborech příbuzných své chůvy Tany. Čarodějky i šlechta ze Slagträ považovali zabíjení zvířat za vrcholně nevkusné.

Jak dopadla Maryška s Estragonem, se nedozvěděli; ale Julie si před ulehnutím pochvalovala, jak je její kůže po ošetření hladká a celá procedura příjemná.

„Tak se to nauč dělat sama!“ smála se May-Britt. „Třeba už tady nebudu, až si budeš potřebovat pořádně očistit hlavu… Jen si sáhni, jak dokonale hladkou ji má Denis!“

Denis nastavil hlavu, aby si Julka mohla sáhnout.

„Diana to taky chválila,“ řekl nadšeně. „Teď je dokonale vidět všecko tetování, co má na kůži…“

„Jak bych se to mohla naučit?“

„Lehni si ke mně tak, abychom se navzájem dotýkaly. Bude se ti o tom zdát. Ovšem, Tori, ty taky můžeš. Přivineme se k sobě…“

„To mi připadá takové… zvláštní!“ řekla Magda. „Stejně jako to… co s tebou dělala Tori! Ukájet se s děvčaty…?“

„Nejsme ženy ani muži. Jsme lidské bytosti… Lehni si k nám a nedělej si starosti. Všechno je tak, jak má být…“

Tak se nakonec uklidnila i Magda, Marika, Nastěnka… všechny dívky si udělaly na rohožích společný pelíšek, vešel se tam Denis a dokonce i Dévi, jejíž hebký kožíšek se všem líbil.

A pak už bylo všechno, jak mělo být.

Labutí Panna

Ráno po rozcvičce, bohoslužbách, přednášce a snídani pozvaly Baarfeltovy dcery ostatní princezny k sobě do velkého sálu. Měly v úmyslu uspořádat poradu, jaké další kroky provést k pozvednutí úrovně této řádové komendy. Zjistily totiž, že velká místnost, do níž se přestěhovaly, má řadu výhod: mohou se tu celý boží den povalovat na rohožích, diskutovat, studovat, dělat pokusy a bezohledně šikanovat otroky.

May-Britt totiž překvapilo, že jednání s otroky na tomto místě doposud nedospělo do svého přirozeného stavu: cílevědomé snahy je převychovat; řád vlastní skupinu zajatců, ale prozatím je nepodrobil tomu, co je vlastním smyslem jejich existence, tedy přeměny z nepřátel na služebníky Boží. Tímto počínáním vyniká řád od středověku a je to důvod, proč si málokdo troufl na nějakého Templáře zaútočit. V současné pokleslé době si to troufá zbytečně moc lidí a je třeba je poučit, že kdo se odváží, riskuje a bylo by pro něj lepší, kdyby to nepřežil.

Veronika se ptala, jak to myslí. Samozřejmě taky ví, že se zajatci v řádu kdysi převychovávali; ale dnes je konec devatenáctého století a věřte tomu nebo ne, zajatec i zločinec se považují za lidi, kteří mají určitá práva. Ať tedy May jasně řekne, jak si takovou převýchovu představuje.

May-Britt si přála přesně tohle. Připomněla: zajatce je třeba jednoznačně izolovat od všeho, co dřív považoval za přirozené. Zacházet s ním jako se zvířetem: znemožnit mu útěk, správně ho živit, držet v čistotě a zapojit do práce. Vysvětlit mu, že se dopustil nepřátelských činů vůči Templářům, což je důkazem, že je mentálně postižený barbar. Nedopustil se tím žádného zločinu; zločinu se může dopustit pouze bytost se svobodnou vůlí, což on rozhodně není a bude, teprve až opustí svou zvířeckou existenci a stane se rovněž Templářem. Že nechce? Právě to je důkaz jeho zaostalosti; tu je třeba odstranit.

May poukázala na to, že se zajatci se stále ještě zachází nesprávně. Jsou drženi pohromadě ve vězení, ale odděleně od svých pánů, takže nejsou pod dozorem čtyřiadvacet hodin denně. Správné by naopak bylo, aby každý byl přidělen do výchovy určené osobě, která za jeho zapojení je odpovědná; zvíře i otrok mají mít určeného pána. Je jim příliš často zdůrazňováno, že jsou zde proto, že se něčeho dopustili; dokonce jsou jim předčítány rozsudky, jako by byli zodpovědní za své jednání. Je to přirozené? Čte snad někdo nějaké traktáty svému koni? Vykládá mu, že až si odslouží určitou dobu jako kůň, bude něčím jiným? My to samozřejmě víme; ale proč ho s tím obtěžovat?

Je pochopitelné, že se zajatci je třeba zacházet mírně. Každý ví, jak se zachází s koněm: vlídně, leč důsledně. Také si s ním přece povídá, ale činí tak způsobem přirozeným a správným, třeba: „No vidíš, už jsem tady! Jo, ty zas vypadáš! Tos nikdy neslyšel, že kůň má být čistý? Ve výkalech se válí prase, ty seš můj koníček, na kterýho si chci sednout, takže tě musím vyčistit. Nediskutuj, nepomůže! Vím, že máš hlad, taky už ti nesu čerstvé seno. Potom půjdem pást. Vidíš, co mám v ruce? No jistě, je to kartáč a hřeblo! Pochopitelně se nechceš čistit, přece tě znám! Já vím, že máš zuby, já taky - a co? Nekousneš, nestíháš! Stůj… uhni! Kopyto! Ne kopat, ukázat! Ano, kopyta se taky čistí, neříkej, žes to zapomněl!“

Zatímco s koněm tedy každý zachází přirozeně a správně, s lidmi na nekulturní úrovni si počínáme zcela nezodpovědně. Samozřejmě, je třeba uvážit, že zatímco kůň je krásný, sympatický a pořídili jsme si ho ze své potřeby, otrok bývá často ohavný, nevychovaný, přímo odporný. A dostal se k nám za svoje zločiny! Ale vy jste přece křesťané, lidé Srdce! Mám vás já, princezna Severu, učit lásce k bližnímu? Nesmíte v něm vidět tu zrůdu, kterou je v současnosti, ale člověka, jakého z něj hodláte vytvořit! Až dosáhne minimální lidské úrovně, pak ho můžeš poučit, jak se chovat, aby nadále neměl problémy; ale to každý sám pozná. Můžeme se přece bez problémů projít jeho myslí, snadno objevit zuřivost, odpor, nechuť; podobné mentální blokády je ho třeba zbavit. Teď nám za to není vděčný, ale jednou bude. A když ne on, tak jeho děti. Podívejte se na Tori, je spokojená? Je šťastný Šahin,

případně jeho otec Ba M'Burru? Nesporně velice; je přímo vděčen řádu, že jeho dědečka někde odchytili!

V tu chvíli Veronika prakticky podotkla, že Ba M'Burru upadl v poslední době do podezření, že kromě dalších pochybných kšeftů obchoduje i s otroky; že totiž několik zločinců, kteří se svou neopatrností dostali do péče řádu, prodal místo převýchovy do jisté arabské země, kde z nich místní šejk udělal bojovníky své palácové gardy. Vzhledem k tomu, že byli vyškolení vojáci, neměl s tím tolik starostí. Taky se na ně může spolehnout víc než na svoje lidi, protože nejsou zapojeni do žádného místního klanu, jež spolu neustále soupeří.

May-Britt se rozesmála: „To je přece všivák! Kolik tak dostal za jednoho? Kdybysme mu ten kšeft vyfoukly… potřebujem vůbec tolik německých zajatců?"

„To snad nemyslíš vážně! Tyhle prodat nemůžem!"

„Já taky nemyslím ty, co byli zajati v řádném boji a jsou podchycení v papírech! Ale občas se stane, že chytíme někoho, ke komu se nikdo nehlásí. Špicla, kterého se vzdala i jeho vlastní strana nebo kriminálníka… něco takového. Prodat dva tři, máme na drobná vydání - ne?"

„A co on tam bude dělat, chudák?"

„Jeho problém; dopustil se chyby, že nám vlezl do drápů…"

Když se všechny dosyta nasmály, řekla Valérie: „Nebudem teď řešit, co udělat se zajatci, až nějaké pochytáme. Myslím, že je spíš na čase pohovořit o současné situaci. Nebo myslíte, že skutečně nemáme jiné problémy?"

Všem bylo jasné, že problémů je dost; takže posmutněly.

„Fakt, že se řád ocitl ve válce proti celé říšské armádě, je bezesporu truchlivý. Jenže…"

„Nepřeháněj! Maximálně na nás pošlou nějaký ten armádní sbor!"

„I tak; myslíš, že se nám podaří zvítězit?"

„Jednoznačně; máme snad nějakou jinou možnost?"

„Tak bacha! Ať to bude jak chce, spousta našich lidí padne na poli cti a slávy. Opakujou nám to tak dlouho, až jsme si na tu myšlenku tak nějak zvykly. Ale je to skutečně jediná možnost? Je to opravdu naše přání? Není lepší zachránit se nějak?“

„Tím chceš říct: včas zdrhnout.“

Veronika důrazným pokynem vyžádala ticho. „Budeme uvažovat realisticky, dámy. Řádová moc je v podstatě iluze, kterou tady úporně uvádíme do života. Kdyby si svět venku uvědomil, co jsme zač, smete nás s povrchu zemského jako švába. Že každý z nás vydá za deset jiných, je moc hezké; ale oni jich na každého mají deset tisíc. Vyhrajeme nad deseti tisíci nepřáteli?“

„No…“ zaváhala May-Britt.

„Co teda uděláme, když to projedem?“

„Já jsem Valería de Mendoza di Castro! Pocházím z nejstarší kastillské šlechty a mám kam jít; všude na světě dosud platí zlato Mendozů a moje jméno mi dává dostatečná práva…“

„Radši mlč, huso! Co chceš? Do konce svých dnů se skrývat na svém zámku nebo se toulat po světě jako štvanec, dokud ti nedojde zlato zděděné po tátovi? Nebo se vdát za nějakého přiblblíka a žít jako počestná panička, posílat děti do vládní školy a hádat se se sousedkami z městské honorace, jestli pozvat pastorovu ženu na čaj, když její matka kouří a mluví hrubě? Kam chceš ještě odejít? Copak je Evropa dost velká pro Mendozovy dcery, když jejich otec zemřel a přestal být velmistrem?“

Valérie trochu pobledla a přestala se usmívat; na tvářích jí vyskočily rudé skvrny. „Tys to vyřešila, myslíš?“

„Vyřešila jsem momentální stav. Lobo je kapitán lodi, známý po Středomoří. Vyřešila jsem svou situaci; nikoli však budoucí prospěch svých dětí. To moc dobře vím…“

„Co pro nás může udělat řád?“ ptala se Florence.

„Řád na nás v podstatě kašle. Řád je to, co vidíš tady kolem sebe: o moc víc toho nemáme. Leda ještě Carialtiho,

který má takový strach z nepřátel, že se chce jevit zbožný! Předvedl nám už pár veletočů, jaký neumí ani náš cirkusák Bellini. Jezdit hlavou dolů na koni je jednodušší než změnit se v počestného burzovního makléře, což je nejnovější Mariova tvář…“

„Ale nepovídej! Copak?“

„Blanche, pochlub se! Mario si otevřel v Paříži banku. Navenek zcela počestnou; vzkázal nám, že jestli tam chceme vložit svoje peníze, zúročí je a rozmnoží, jeho čestnost je nám zárukou. Už mu na to skočila řada lidí; a nepochybuji, že skutečně bude podnikat tak, aby to každému vynášelo…“

Blanche přikyvovala; taky doznala, že už tam předisponovala pár tisíc z majetku svých četných manželů. Ta banka je natolik dobrá, že další o to mají eminentní zájem, ježto zlaté řetězy na krku jsou sice dobrá záruka, ale…

„Bezva, není námitek. Mario je koumák, to jsme věděly…“

„Technická otázka,“ řekla Maryška. „Přišly jsme sem to Německo porazit nebo rozkrást?“

„Co ti víc vyhovuje!“ krčila rameny Valérie.

„Copak, já bych věděla; ale Němcům se to nebude líbit…“

„Řekněme si pravdu, Maryško: tvůj manžel Estragon jako zloděj nemá v řádu konkurenci. Bojovat umí skvěle, to víme; ale počkej, jak to roztočí, až se budou rabovat dobytá území!“

„Tak kruci, vy slepice! Pochopte už jednou, co vám povídám: Co uděláte, když nebude co rabovat? Když to prohrajeme!“

Nastala chvíle ticha. Pak řekla Julie:

„Záleží na tom? To už přece budeme mrtví…“

Chvilku bylo ticho.

„Tak!“ řekla potom Veronika. „Vidím, že si uvědomujete realitu v plné kráse. Známe se a víme, jaké jsme byly a jsme. Naše sestry jsou ochotny jít do boje, zabíjet a dát se zabít. Řád se chystá padnout s takovou slávou, jakou dějiny nepoznaly od

křižáckých válek; většina jezdců to sice neříká nahlas, ale připravuje se prolít svoji krev na bitevním poli…“

„Jsem dcera Mendozů,“ řekla Valérie klidně. „Přijde-li taková chvíle, padnu, jak se sluší na princeznu…“

„Tak; to jsme teda dopracovaly! A všechny na to tak spokojeně koukáme… Diana dokonce ještě ani nepromluvila, což u ní není rozhodně zvykem! Ty snad spíš; cos dělala v noci?“

Všechny se rozesmály. Každá věděla, co Diana dělala v noci, její aura byla jasně čitelná. Princezny se nepotřebují chlubit, jakou mají náladu a co ji způsobilo.

„Co já?“ oklepala se. „Copak mě se to týká?“

„A ne snad?“

„Já totiž naprosto nechápu, co tady řešíte!“

„Diana nechápe! To je teda novinka! Budoucnost řádu…“

„Já jsem už jednou řekla jasně: v Arminu je místa dost. Mluvíte o budoucnosti; myslela jsem, že je řeč o Evropě. Já žádnou budoucnost v Evropě nevidím, tak mlčím.“

Nastalo mírné vzrušení; pak řekla May-Britt: „To není myšlenka tak hloupá, jak se snažíte předstírat!“

„A zbytek světa necháme padnout?“

Diana měla na dosah ruky svého Tannarra; položila mu ruku na hlavu a drbala ho za ušima a pod krkem. „Když mě brali do národa leopardů, tak mě Velký čaroděj učil zásadám: Je doupě a je lovecký revír. Tam, kde je doupě, se neloví. To je moje území, to se chrání. Na lov se chodí ven, do otevřeného prostoru.“

„Dost jasný,“ usmála se Veronika. „Takže prakticky: ulovíme tady něco a šup s tím domů na Ostrov. Tam se oklepem, olížeme rány a až nám bude dobře, zas vyrazíme na lov?“

„Já to tak vidím.“ řekla Diana.

„Další technická otázka,“ pravila Maryška. „Má v tom případě vůbec smysl válčit? Nebylo by lepší zdrhnout hned?“

„Od tebe to teda sedí! Před pár dnama jsi sem přišla se šavlí a vykřikovala, že rozerveš Německo na cancoury v rámci boje za svobodu Polska. Pak ses vecpala do postele vévody Estragona, nejhoršího rváče a násilníka v řádu; co myslíš, že ti poví, když mu tuhle lákavou možnost nastíníš?“

„Ale to pořád platí! Od ničeho jsem neustoupila!“

„Odpovím Maryšce,“ řekla Diana. „Aspoň Charry to vidí takhle: Arminské císařství je určitá mocnost. Řád je taky mocnost. Když někdo položí ruku na Armin nebo na řád, musí dostat přes prsty. Tak, aby si všichni zapamatovali, kam taková pošetilost vede. Což je přesně to, co na začátku povídala May-Britt; poučit každého pomateného blba, aby se nám zdaleka vyhnul!“

„Proč zrovna teď a zrovna tady?“

„Protože si začali. Německo je jeden z nejmocnějších států světa; jistě, mohli bysme dát přes klepeta takový Albánii, na kterou by stačila naše leopardí garda. Tři čtyři lodi stačí na invazi a za pár dní se budeme projíždět po jejich hlavním městě, jestli nějaké mají…“

„Jak jsi na to přišla, proboha?“

„Nazir tam jednou byl, je to muslimská země v Evropě. Líbilo se mu tam a snaží se postavit invazní armádu tak o dvou stech lidech; tu by zapojil do místních potyček…“

„Díky… všecky dobroty přece jenom nemusím…“

„Tak vidíš. Takže Německo; první, nač Němci přišli, bylo nás koupit. Jenomže si vybrali prostředníka, kterej připadal jim jako vhodnej, nám rozhodně ne. Už taky pochopil, že nebyl vítán, takže ho nebudu pomlouvat. Pak zkusili předvést nám svoji moc; ani to neprošlo. Teď zadupou znova a potom kousnou…“

„A účel toho všeho?“

„Chtějí přesně to co já: tuhle partu kolem. Jenomže oni ji chtějí i se mnou. Přenesou přes srdce mýho hada na hlavě, i když se skřípěním zubů. Odpustili by nám tvůj cop, Veroniko, Juliinu barevnou hlavu a další parády. Odpustí Estragonovi jeho chování, Maryško. Odpustí nám cokoliv,

když budeme bojovat pro ně. Protože Německo se taky rozhodlo dobýt svět! A my jsme mu v cestě…“

„Klasická situace: dva kohouti na jednom smetišti!“ smála se Veronika. „Boj na život a na smrt je nevyhnutelný!“

„Ale já nechci žádnou smrt,“ potřásla Diana hadí hřívou. „Chci nějaké rozumné řešení! Předvést jim, že se nedáme!“

„Bude to hon na lišku,“ krčila Veronika rameny. „Ale liška jsme my a lovci všichni kolem. Dost blbá hra!“

Diana se mračila.

„Zklidni se, Diano,“ řekla Valérie. „Veronika se posmívá, ale dobře ví, co má dělat. Nenosí kříž abatyše pro ozdobu; má z nás největší zodpovědnost. Nejen za nás, i za děti, které po nás přijdou. Odpovědnost za to, že řád nezhyne na žádné bitevní pláni, že vstane z popela a bude žít! Proto jsme opustily Španělsko, proto jsme tady a půjdeme do boje! Musíme si vybojovat svoje právo žít…“

Diana opět kývla hlavou.

„Naši muži smějí padnout! Ale my musíme zůstat, musíme obsadit třeba jen kus skály a držet ho zuby nehty, abychom tam připravily nové pokolení řádu. Mario a jeho komthurská rada ještě naprosto nepochopili, jakou šanci pro nás vytvořil d’Enghiem. Ale Baarfelt už to ví a jeho dcery taky, že? Jedno klidné místo, kde budeme moci dát život příštím generacím…“

„Potom tam musíme dostat co nejvíc lidí!“

„Spolehni se. Nepřišly jsme se sem dát zabít!“

„Jenomže… jestli neukážeme Němcům dost jasně svoji sílu, napadne je jít za námi i na Ostrov. Ta chuť je musí přejít! Jsou schopni nás pronásledovat…“ řekla Diana.

„Porazit Němce v boji nedokážu,“ řekla May. „Ale dokážu způsobit, aby dostali strach! Myslím, že je důležitější, jaké budou mít o nás představy, než co skutečně jsme. Přesvědčíme je, že jsme zlá nebezpečná tlupa, jaké nesmějí dovolit vstoupit do svých domovů; vnukneme jim, že se nás musí bát!“

„Psychologická válka?“ usmála se Veronika.

„Taky tě to učili, ne? Nepřítel, který se bojí, je poražen dřív, než s tebou zkříží zbraň. Musíme vytvořit představu, že jsme nepřemožitelné: ta představa bude bojovat za nás!“

„Snažíme se…“ pokrčila Diana rameny.

„Ty ano, to je vidět. V boji je nutno vypadat; zda máš vysoké bojové znalosti, není vidět. Ale tvýho hada na hlavě vidí každej! Hloupí lidé se vždy bojí toho, co neznají. Rozšíříme představu, že jsme sekta šílených čarodějnic; máš nějaké styky s novináři?“

„Známe Arnošta Fouska z Naší pravdy; slíbil, že sem přijede, ale už je to měsíc a kde nic, tu nic…“

„Pozvi ho a řekni, ať udělá reportáž; třeba s fotografiemi. Může si vyfotit jednotlivé dívky, náš výcvik, bojové hry… nebo třeba moji svatbu! Mohl by zkusit nabídnout reportáže několika novinám a časopisům v cizině. Třeba na tom ještě vydělá!“

„Dobře; pošlu mu telegram.“

„Do té doby můžeme zahájit přípravy. Nechtěly by se holky třeba trochu odvázat a nějak se vyzdobit? Ať si ty, co si to můžou dovolit, pořídí nějaký nápadnější účes! Civilní oblečení, pokud chtějí, by mohlo taky vypadat líp… Ačkoliv leopardí uniforma je nádherná, to byl od Sigrid dobrý nápad! A jestli se jim to nelíbí, ať chodí nahé! Postačí přívěsky na krku…“

„Mám obavu, že to přijmou s porozuměním!“

„Nikomu nic nenařizuj, samozřejmě, ale ani jim nebraň v rozletu - dovol každé rozvinout vlastní představu o kráse! Tetování je krásné, sama si taky nechám něco udělat; ale na tváři radši ne, i když Veronice sluší!“

„Díky!“ usmála se Veronika.

„Čarodějka musí být oslnivě krásná a zároveň strašná jako smrt! Netvrdím, že všechny, ale aspoň velitelka každého komanda by tak měla vypadat. Když projde ulicí, musí za ní zůstávat brázda jako za parníkem! Lidé by jí měli ustupovat z cesty!“

„Už teď nám všichni uhýbají!“

„Mluvila jsem o nepřemožitelnosti. Pokud dojde někde před lidmi k boji, nesmí naše děvčata prohrát! Nemluvím, když předvádějí trénink mezi sebou, ale v souboji s někým zvenku! Když některá neumí porazit nepřítele, ať radši nic nepředvádí! Ale takové jako Tori nebo Diana klidně můžou vyvolávat výtržnosti!“

„Proboha! To před Tori radši neříkej!“

„Proč? Tori, o tobě se prý po městě povídá, že jsi zkřížená se šimpanzem! Zkus to nějak podpořit… ano, úplně postačí, když se občas takhle zatváříš! Nebo zkus…“

Tori vyskočila na nohy, svěsila ramena a ohnula hlavu, aby se dívala zespodu. Udělala pár opičích poskoků, vyskočila, zhoupla se na lustru; výmykem se dostala na skříň, tam se opřela rukama, cenila zuby a ječela jako opice.

„Bezvadný! Tohle předveď někde v parku na větvi a jakživ nikdo neuvěří, že jsi člověk!“

Děvčata se smály a chválily Tori; May-Britt se zamyslela.

„Další důležitá věc: ten novinář ať hodně píše o sexu. Zásadně žádné normální pojetí, nic běžného! Některé dívky jsou nedotčené panny, třeba Julie! S fotografií; škoda, že nemůže být v barvách! Další nepociťují zábrany ani omezení… Obojí připadá lidem stejně nepřirozené, takže budou znepokojeni!“

„Mám si to poznamenat?“ smála se Diana.

„A ještě: V rozhovoru se tě ten novinář zeptá, zda je něco pravdy na tom, že čarodějky kradou děti, zejména děvčátka; že je podrobují speciálnímu výcviku, vymývání mozku a fanatickým bojovým průpravám; tak získáváme nové členky. Dáš ostré oficiální dementi! Prohlásíš, že rozhodně nic takového neděláme…“

„Ačkoliv by těm dětem u nás bylo líp než doma…“ blýskla Diana očima. „Řeknu, že k takovým příhodám docházelo dřív, za starých časů; teď už to rozhodně neděláme, ani těm co se vůči nám dopouštějí nepřátelských činů…“

„Proboha,“ smála se Valérie. „Chudáci děti; od toho momentu je rodiče nepustí ani na zahrádku!“

„Řeknu tohle: nevezmeme nikomu, co je jeho! Bereme si jen to, o co nestojí nikdo. Zachraňujeme děti, kterých se jejich rodiče zřekli a řádně o ně nepečují. Ze sirotčinců, polepšoven…“

„Možná bychom to skutečně měly udělat,“ řekla Maryška. „Svět je plný nešťastných dětí… já bych nějaké chtěla!“

„Budeš mít vlastní, ani se nenaděješ!“ řekla Florence a Maryšce zrudly tváře.

„Dítě znamená budoucnost.“ řekla May-Britt. „Ještě dnes umírá řada dětí, protože se o ně nepečuje. To nesmí být. Když se nějaké naší dívky zeptají, kolik chce mít dětí, odpoví: kolik se narodí. Kolik mi jich Bůh daruje. Může vysvětlit, že duše dočasně uvolněné z těla se pohybují kolem své budoucí matky a vybírají si podle jejích činností. Když poznají, že tato žena jim bude dobrou matkou, zvolí si ji a vstoupí do ní, aby se zrodily!“

„Nebude to pro ty lidi trochu nepochopitelné?“

„Jejich problém. Bude to vysvětlení, proč spousta žen považuje děti především za svoje a nikoliv majetek manžela. Muž je bojovník; přijde a odejde. U nás na Severu muži odcházeli na moře a nikdo nevěděl, zda se vrátí. Ženy zůstávaly doma, rodily děti a chránily je: mečem i kouzly. Ať se nikdo nemýlí: vlčice není slabší než vlk! A když chrání mláďata…“

„Chceš znovu zavést matriarchát?“

„Vidím věci, jaké ve skutečnosti jsou. Řádoví jezdci nejsou zodpovědní za svoje děti; nejsou zodpovědní za nic, ani za svůj život. Ožení se s deseti manželkami, nebo se jich stovka ožení s jednou ženou; obojí je k smíchu. Hry Neviditelné říše nemají žádný praktický smysl. Až vztyčí svoje hrady, budou možná střežit svou ženu a svoje děti jako poklad. Teď ne!“

„Proč od nich požaduješ zodpovědnost?“

„Já od nich naopak nechci vůbec nic. Ať zůstanou, jací jsou. Ale jejich ženy to musí vědět. Jezdci dokážou přispět ke štěstí svých dětí jen svým erbem a svou slávou; tak ať táhnou do pekla a padnou, jak se sluší! Až se osvobodí z těla, budou užitečnější své ženě, dětem i světu…“

„Tohle máme taky říkat novinářům?“ zaváhala Diana. „Myslíš, že jim můžeme mást hlavu nesmysly?“

„Co považuješ za nesmysl?“

„Třeba ty řeči o strašidlech! Duše dočasně osvobozená z těla je v podstatě strašidlo; osoba, která se vymkla reinkarnaci a musí se potloukat po reálném světě bez těla, houkat za komínem a tak! To je naprosto ujetá verze!“

May-Britt se hluboce uklonila: „Díky ti, má vznešená paní, za tento nádherný okamžik! Přistihnout arminskou císařovnu při nevědomosti se někomu tak snadno nepovede…“

„Co? Chceš, abych začala věřit na strašidla?“

Princezny zbystřily pozornost, něco zajímavého se dělo.

„Řekla jsem, že patříš k Poznání Jihu: tam dochází při odchodu duše z těla k rychlému a řízenému přechodu do jiného těla. Je na to taková velmi pěkná teorie a skutečně platí, ovšem ne všude, ne pro každého a… Zkrátka, já věřím, že zbožný Ind nebo Číňan jde po smrti do světla, kde vidí všechny ty nádherné bytosti; setká se se svými ochrannými bódhisattvy, se svým duchovním učitelem a přijme od nich karmu jako poděkování za svoje zbožné i pokleslé činnosti. Pak se zrodí a začíná to znovu.

Já vím taky to, že podle Učení Srdce odchází duše před Ježíše Krista, který ji očistí svojí láskou. Pak odchází buď do nebe, kde se stane andělem nebo do pekla, kde jí to spočítají a povaří na určitý čas v kotli. Určitý problém je očistec; není to nebe, není to peklo - co to tedy je? Někteří soudí, že právě to, co vidíme kolem sebe: nové narození jako člověk.

Já přicházím ze Severu; od malička mě učili brát do úvahy jenom to, co vidím a o čem jsem přesvědčena. Tak taky vím: staří bohové odešli nebo zemřeli. Je mi jich líto a je-li někdo schopen ještě je chránit, jsem mu vděčna. Ale mnoho lidí

nevěří v žádné bohy, žádnou morálku, žádný osud. Jsou zmatení, nešťastní, zmítaní pošetilými touhami. Ateisté; věřící jen ve svoje peníze, hmotné statky, vůli. Těžko se jim odchází od bohatství; těm připadá snadnější toulat se kolem svých pokladů a výt za komínem, než se polepšit. Nebo snad myslíte, když byl někdo za života lump a idiot, že z něj po smrti bude něco lepšího?

Nevěřící je ubožák v životě i po smrti. Je pravda, Diano, že se na Jihu po smrti může člověk obrátit o ochranu a pomoc k těm, které za života uctíval, a oni mu pomohou se orientovat? Oddaní Ježíše Krista to mají ještě jednodušší, dostali omilostnění už předem, ani nemusejí o nic žádat. Ale kdo nevěří na nic než na sebe, ten zůstane na druhém břehu zcela sám. Najednou marně hledá svoje peníze, svůj vliv, svoji moc - všecko zůstalo tam. Vidí to a nemůže se toho dotknout. Vidí, jak s tím nesprávně zacházejí další lidé, často jeho příbuzní, děti, společníci… Chtěl by jim poradit a pomoci, ale nemůže, neumí, nedokáže. Bloudí bezčasím a ze vzteku bouchá okenicemi a shazuje talíře…

Hluboce mne fascinují členové řádu wicca a různí spiritisté; zejména jejich neochvějná víra, že jim v životě může nejlíp radit ten, kdo si nevěděl rady ani za živa. Oni ty ubožáky ještě vyvolávají a žádají o pomoc! Kdyby jim radši uspořádali oběť smíření a nechali je odejít! Usmířit duchy předků dokáže kdejaký primitiv v Africe či Americe, a dnešní kulturně vyspělý vzdělanec si s tím neporadí.

Obávám se, že si budeme muset všichni uvědomit: každý máme ve skříni svého kostlivce. Každý z nás někoho zabil; ten teď musí zůstat v jeho blízkosti a čekat, až dostane rozkaz. Padlý musí sloužit vítězi! Každého z nás obklopují strašidla, nikdo nejsme svatý. Těm strašidlům můžeme podlehnout, nebo jich můžeme využít - vrhnout je proti svým nepřátelům. Když to uděláme dobře, potom pomůžeme sobě i jim, protože vykonají službu Bohu a dojdou odpuštění. Taky ovšem můžeme všechno zhoršit…“

Dívky poslouchaly její slova s velkým zájmem; když skončila, zeptala se Veronika: „Ale my jsme křesťané! Co máme dělat my?“

„Nikdo není očištěn, protože každý se něčeho dopustil. Proste svého Pána, aby vám byl milostiv! Proste se vší vroucností jak nejlíp umíte. Uspořádejte všechny obřady, na které si vzpomenete a které vyčtete ve svých knihách. Třeba pro někoho budou stačit; pro jiného ani to ne. Žádejte za odpuštění a snad je dostanete, než přijde chvíle smrti…“

„Rozumím…“ řekla Veronika tak tiše, že ji sotva slyšeli.

„Jsme v boji!“ končila May-Britt. „První, co si musíme jasně uvědomit, je tohle: boj začal a my jsme v něm. Nebudeme čekat, až na nás přijdou; zaútočíme sami…“

Její slova se rozlétla po táboře, ale nikoliv jen po něm. Většina jezdců a jejich partnerek byli čarodějové; úroveň samozřejmě různá, ale natolik znalí, aby pochopili, že nastal čas zvednout hlavy. Tak to udělali.

Oběť, Očištění, Usmíření. Tato tři slova znamenají pro vášnivé obyvatele Středomoří mocný impuls k jednání. Jsou křesťané, mají v úctě své patrony, světce známé i zcela zvláštní, především však Pannu Marii, obvykle v podobě vyskytující se v té které zázračné katedrále. Nosí obrazy svých světců na praporech a korouhvích, v medailónci na hrdle, na stěnách obydlí, na domácích oltářích. Ještě je neměli na kůži; a nebylo nic tak jednoduché jako je získat. První na to přišel Palmiro Corsi, když požádal jednoho z Korejských instruktorů, aby mu vytetoval na prsa obraz Nejvznešenější Matky Boží. Korejec sice slyšel o této osobnosti poprvé, ale ochotně se dal do práce.

Příklad velkého světce zajisté vždy přiměje k následování řadu dalších; jen co se to rozkřiklo, měl postaráno o práci každý, kdo dokázal sebemenší práci tetovací jehlou. Samozřejmě, každý chtěl alespoň řádový osmihrotý kříž; na čím nápadnější místo, tím lépe. Nejoblíbenější bylo zápěstí nebo hřbet ruky, tam si nechal kříž umístit skoro každý; byli také staří jezdci, kteří očekávali svou smrt a přáli si, aby to byl jejich poslední boj; ti si přáli kříž na čele či na tvářích. Zákaz tetování v obličeji byl velkomyslně odbyt mávnutím ruky.

Mladí jezdci rozhodně nehodlali zbavit se těla a odejít do říše stínů, ač věřili, že by tam při své kvalifikaci mohli získat větší moc než v hmotném těle. Zato popřáli sluchu žehrání osob hygienicky vzdělaných, jež delší dobu zvěstovaly nebývalý rozmach blech, vší a jiných cizopasníků, zvláště mezi bojovníky s dlouhými hřívami. Naskýtala se možnost spojit několik zvláště příznivých akcí: vykonat Očištění zbavením vlasů, Obětovat je svému Ochránci a Usmířit se s Bohem přijetím jeho Znamení.

V praxi to vypadalo tak, že si nechali zaplést cop způsobem, jaký se pro ně zvláště hodil. Všechny ostatní vlasy oholili; některé copánky dali na magické obrazy, jiné přivázali na svoje korouhve, další zakopali na skrytých místech; co zbývalo, vhodili do ohně. Na vyholenou hlavu nad ušima si dali vytetovat řádové kříže; čím nápadnější, tím lepší. Mělo to výhodu, že když přežijí, za krátký čas jim vlasy dorostou a znamení skryjí, takže dotyčný bude opět moci předstírat, že je obyčejným bezvýznamným člověkem. Ale bude-li třeba, stačí půl hodiny a rudý osmihrotý kříž opět zasvítí na bílé kůži!

Při tom došlo k dalším dlouho odkládaným obřadům: pasování na rytíře. Stanovy ukládají postup jasný a jednoduchý: zvolit si Mistra, sloužit mu a ve vhodnou dobu požádat o vysvěcení. Vhodnou dobu stanoví Mistr, ale protože je zvykem rytířů při pasování uspořádat hostinu pro všechny bratry, dotyčný obvykle požádal o svěcení, až když na to měl. Bohužel, časy se změnily k horšímu a spousta mladých dávala přednost bezstarostné existenci jezdce před povinnostmi rytíře; aniž by ovšem otevřeně odmítli, spíš jen tak všechno odkládali na neurčito. Teď nastával čas, kdy odkládat už nebylo možno; proto se každý Mistr snažil shromáždit svoje učedníky a poskytnout jim zasvěcení, dřív než opustí toto pozemské údolí bolesti. Vzhledem k napjaté situaci se to obešlo dokonce bez individuálních hostin, což některé chudší či šetrnější bratry potěšilo.

A jak se jednou začalo s napravováním závad ve společenství, muselo to pokračovat. Na rytíře se nesluší, aby žil ve svazku tak říkajíc nemravném; i bylo nutno zjistit a sepsat, kdo všechno jsou jeho manželky a děti, uzavřít

svatební smlouvy a stanovit jasně, co z jeho majetku kdo dědí v případě smrti. Mnozí mohli sice odkázat dědicům pouze zvučný titul a pár drobných upomínek, ale byli také jedinci zámožní; a byla tu Blanche, která se svou obchodní školou dokázala vyrobit přehledný záznam. Teď se snažila psát, až ji bolela ruka; nezapomínala ani na svoji banku, ani na čerstvé spojení s Mariovým bankovním domem v Paříži. Peníze jsou oběživo a musejí obíhat; pokud možno tak dlouho, až se zapomene, odkud přišly a kam mají namířeno.

Žen bylo v řádu minimálně, ale vidět je bylo všude; poslechly výzvy a snažily se vypadat co nejnápadněji. Často jezdily do města, nechávaly se hostit od kavalírů a působily veřejné pohoršení; čas od času se strhla i rvačka, zvlášť když u toho bylo pár vykulených svědků.

Arnošt Fousek přijel do města rychlíkem a dostal se zrovna mezi hlučnou partu, která drze prohlašovala, že nádraží hlídá. V každém případě z nich šla hrůza, jak z mladíků, tak slečen. Muži měli uniformy zelené, dost se lišící jedna od druhé, vojenské pušky a šavle; z vlasů krátké hřebeny na temeni, avšak nápadné rudé kříže po stranách hlavy. Jejich velitel měl tygří uniformu, rytířský kříž, meč nevídaného tvaru a zlatý kroužek v nose. Vlasy neměl žádné, zato s tetovacími jehlami si na jeho hlavě někdo vyhrál; taky měl v levém uchu několik cvočků. Na rozdíl od svého mužstva nevypil ani kapku alkoholu, nekouřil a nejedl maso. Dámy byly jenom dvě, zato opilé jak zákon káže; oblečené v leopardím, na hlavách dlouhé copy, spoustu přívěsků a ozdob na krku, v uších i v nose, na zápěstích a leckde jinde. Spolu s nimi tu postávala řada mladíků, zřejmě jejich obdivovatelů; mnozí jim platili další pití. Také tu byl beznohý invalida, který seděl na lavičce a usilovně hrál na tahací harmoniku, za což dostával jídlo, pití a občas i nějakou minci, když si panstvo chtělo zatančit.

Když vlak přijel, zahájili strážní akci: kontrolovali každému doklady a přesvědčovali se, zda se nezabývá nějakou nekalotou. Tím vlakem přijelo taky pár jejich kamarádů, s těmi se samozřejmě hlučně vítali a sdělovali si novinky. Arnošt se jim představil, byl rovněž nadšeně uvítán a pohoštěn horkým grogem. Rytíř velitel mu nabídl, že ho vezme nahoru do pevnosti, až bude vystřídán, což bude zhruba za hodinu.

Arnošt přijal a celou tu hodinu poslouchal jejich vyprávění a vzpomínky, mnohé těžko uvěřitelné.

Potom přišla další podobná parta; měli rozkaz odjet do hlavního města, kde bylo jejich úkolem provádět výcvik dobrovolníků Bruna von Weranskiho, Nikodéma de Berry a jiných, jak je posbírali. Až dobrovolníky uznají za schopné, předisponují je buď sem, nebo do jiných posádek, aby je posílili.

Zmatený Arnošt se otázal, zda velitelé oněch posádek si řádové vojáky ku pomoci přímo vyžádali. Dozvěděl se, že nikoliv, dokonce je prozatím prudce odmítají; to je však časem přejde, protože se velmi záhy přesvědčí o jejich kvalitách. Jedna dívka počala zmateně líčit operace, které podnikly její družky na ošálení jakéhosi velitele, který trestuhodně odmítal přiznat čarodějkám jejich práva. Detailního líčení však nebyla schopna, zato sprostá slova jí kanula z malinových rtíků se záviděníhodnou kadencí.

Konsternovaný Arnošt si přitom uvědomil jedno: na celém nádraží je jediný opravdový Templář, mladík v tygřím mundúru s křížem. Všichni ostatní patří k tomu, co rytíři označují jako chamraď: začátečníci, odpadlí bratři, všelijací povaleči, kterým se řád rozhodl poskytnout ochranu a výchovu. Že se chovají mnohem výbojněji než velitel, nevadí, patří to k jejich způsobu myšlení. Zato nezúčastnění cestující byli jednak zděšeni, jednak přesvědčeni o nesmírné udatnosti těch lidí. Arnošt pochybovat nehodlal, ale nemohl věřit, že by ho ochránil kluk, který se sám sotva udrží na nohou.

Přistavili mu saně, protože měl velký kufr fotografických potřeb; přidali na ně obě slečny, neboť jedna zatím tvrdě usnula, druhá jen tak tak blekotala. Vojáci uměli docela dobře jezdit na koních; rytíř přisedl k Arnoštovi do saní a podával mu informace, pokud je požadoval. Mluvil stručně, jasně a divným přízvukem; prohlásil, že se jmenuje Rocco, ale že by byl Ital, nebylo ani zdaleka jisté.

Během cesty potkali oddíl, cvičící se v jízdním boji; podle modrých uniforem poznal Arnošt Poláky. Další oddíl měl uniformy černé s červenými znaky, zřejmě vojáci vévody

Estragona, vedení Indiánem s několika péry v dlouhých černých vlasech; řada dalších nevypadala na bělochy. Před bránou cvičila skotská pěchota za veselého vyhrávání dudáků.

Hradby byly plné pestrobarevných praporců. Jezdci si vzali k srdci výtku vévody Estragona ohledně nedostatku korouhví; teď měl vlastní prapor každý oddíl a málem každý rod nebo bojové společenství. Žerdě korouhví byly opleteny copánky z vlasů těch, kdo se k němu počítali. Mnozí bojovníci měli na levém rameni osobní, rodový nebo národní znak; některé patřily do všeobecně uznávané heraldiky, jiné povstaly z Neviditelné říše.

Uvítat je přišla urostlá mladá žena snědé pleti v kalhotách od leopardí uniformy; vyšla z boudy, kde se topilo, takže neměla žádnou košili a klidně chodila za mrazu s odhalenými ňadry. Na hlavě jí rostl kratičký černý ježek, uprostřed se vlnila majestátní lví hříva, barvou i vzhledem. Na opilé krásky pohlédla jen zběžně a ujistila Arnošta, že to vůbec nevadí; protože ale nebyl dnešní, okamžitě poznal, že vadí a dost. Nařídila jim, aby se šly umýt a pak prospat; víc toho neřekla, Arnošt by však rozhodně nechtěl být v jejich kůži po probuzení.

Dianu museli chvilku hledat; během čekání odhadl Arnošt ženu na čarodějku a pokoušel se tahat z ní rozumy. Vlídně jej ujistila, že o magii nemá ponětí a nemůže mu nijak pomoci, ale její chování svědčilo o opaku. Nabízela mu občerstvení, ale Arnošt se přecpal na nádraží, takže zatím odmítl.

Diana ho přijala ve společnosti pihovaté dívky s dlouhými copy barvy rudého plamene; jmenovala se May-Britt Wulffssonnová a byla hlavní mluvčí. Doporučila Arnoštovi, co by si měl vyfotit, o čem napsat a co zvláště vyzdvihnout; stěží stíhal dělat poznámky. Taky mu oznámila, že během několika dní hodlá uspořádat svou svatbu, na kterou ho zve a žádá o zdokumentování; když se zeptal, kdo je šťastný ženich, klidně řekla, že neví a vyčkává, až dostane nějaký pokyn shůry.

Arnošt jí položil (částečně nešťastnou) otázku, jak si podobný pokyn představit. May-Britt vysvětlila, že určitý náznak už má; měla by se spojit s někým z rodu rytíře

Raymonda, čerstvě obdařeného znamením Aswastarr, Hvězdný bělouš, což je označení Jednorožce. V úvahu přichází Raymond a jeho dva synové; zatímco rytíře si hluboce váží pro jeho učenost a moudrost, starší syn ji přitahuje mužností a bojovností a mladší v ní vzbuzuje náklonnost svou něžností a nevinností. Nicméně všichni tři jsou mágové vysokých kvalit, což se ještě rozvine, až někdo z nich bude obdařen tak cenným darem, jako je ona.

Arnošt se zeptal, zda se do některého z nich zamilovala, což považoval za zásadní podmínku sňatku. May-Britt ho s úsměvem ujistila, že to naprosto není zapotřebí, naopak láska by mohla její střízlivý úsudek jen zkomplikovat. Svatba je závažná věc a je nutno při ní přihlédnout k nejrůznějším aspektům, zejména magickým. Je velkým štěstím, že je natolik bohatá, že v případě potřeby může krýt jakkoliv finančně náročné činnosti všech tří.

Arnošt se vyptával dál; usuzoval, že by se k záležitosti měl vyjádřit též rod Aswastarrů. Dozvěděl se, že o tom pánové ještě nemají tušení; taky to, že Raymond už někde nějakou ženu má, je naprosto bezvýznamné. May jejich rodinné poměry neznala a nijak ji nezajímaly. Vysvětlila, že se za dotyčného provdá, dovolí mu zplodit s ní dítě, pak odjede na sever a netuší, zda se s ním ještě někdy setká.

Arnošt byl šokován nejen jejími úvahami, ale též příjemně klidným konverzačním tónem, jímž je podávala. Něco jako citové zaujetí v její řeči skutečně nebylo; jako by se bavila o chovu zvláště ušlechtilého psího plemene. Zajímalo ho, zda vůbec zná slovo láska; zajisté ano, ale považuje ji za nástroj přírody ke zmatení příslušného jedince. Že by ona sama mohla podlehnout vášni jakéhokoliv druhu, považuje za značně pochybné; ale byla by ráda, kdyby se jí to stalo, aby poznala, jaké to je. Doufá, že jí Bůh takovou zkušenost za její dobré služby dopřeje, avšak dost o tom pochybuje: její citová hnutí bývají mírná a usměrňovaná zdravým rozumem.

Když se rozhovořila o přednostech jednotlivých členů Raymondovy rodiny, Arnošt už nevydržel a vybuchl: „Víš co? Já ti poradím: vem si všechny tři!“

„Ani to není tak špatný nápad.“ usmála se klidně.

Diana s úsměvem obrátila řeč na jiné téma: křesťanská většina řádu se rozhodla na tento víkend uspořádat četné bohoslužby, při nichž bude žádat o pomoc při vítězství. Ježto část křesťanů tvoří Adventisté sedmého dne (církev malá, leč velmi útočná a Bible dobře znalá), budou obřady zahájeny už v sobotu, ne-li v pátek večer. V pátek navíc oslavují muslimové (kterých je tu jen několik) a Židé (těch je víc, ale neradi by na sebe příliš upozorňovali). Hlavní atrakcí bude kajícné procesí v noci ze soboty na neděli, má kráčet z pevnosti do města, tam bude sloužena slavnostní mše a další obřady, a pak se procesí vrátí zpátky do pevnosti. Aby byla zajištěna bojeschopnost, musí té noci převzít zodpovědnost nekřesťanská sekce řádu, především buddhisté, hinduisté a oddaní fénické Astarté.

„A co ateisté?“ zeptal se Arnošt.

„Doufám, že ty do té doby odnese ďábel.“

Arnošt nafotil řadu obrázků; nějaké další vytvořila Tori, která jako obyčejně rychle zvládla každou techniku. Měla skvělé prostorové vidění a cit pro umělecký záběr; taky byla snaživá a měla touhu každému pomoci. Kromě toho dokázala Arnošta dokonale oholit; do té doby míval problémy, holil se nerad a špatně, často se u toho pořezal. Tori ho sledovala, jak si po ránu oškraboval tvář tupou břitvou; zasmála se, namydlila mu obličej a pak stáhla prstem, aniž prozradila, jak to dělá. Jelikož se jí konečně povedlo doplést škrticí smyčku a zbavila se tím posledních copánků, předvedla totéž vzápětí s vlastní hlavou.

Půl dne strávil ve společnosti různých čarodějů, zaklínačů a mágů, vesměs příslušníků stavu jezdců či čerstvě pasovaných rytířů. Každý z těch lidí byl perfektním znalcem nějakých nauk; každý jiných. Arnošt se snažil udělat si v tom jasno a vyptával se na techniky ostatních; namísto vysvětlení však dostal poučení takové, že byl ještě zmatenější. Pokud se jednalo o kamaráda nebo odchovance téhož Mistra, potom ten, s kým zrovna mluvil, laskavě poukazoval na chyby a závady, jichž se dotyčný dopouští. Když ale dotyčný patřil k jiné škole, skupině či bojovému sdružení, mluvčí výmluvně krčil rameny a tvářil se shovívavě; tamten určitě je dobrý Templář a oddaný

bojovník za víru, ale jeho učení je nepochybně pokleslé; stejně tak všichni jeho žáci, kamarádi, ženy a další osoby, které se k němu přidaly.

Zcela konsternován dospěl nakonec Arnošt ke společnosti, které si všichni sice velice vážili pro její zbožnost, ale současně ji odsuzovali za fanatičnost a nesnášenlivost k ostatním. Arnošt nechápal, jak v tomto prostředí může být někdo považován za fanatika; byl tedy zvědav, zvlášť když se dozvěděl, že se jedná o hlavní strůjce sobotního modlitebního shromáždění. Zpočátku je spojoval s termínem křesťanští fundamentalisté; ale vysvětlili mu, že pod tím názvem se sdružují jiní, zvláště Španělé, Italové a Portugalci. Jejich záměry jsou dvojí: jednak postavit všude po světě mohutné katedrály, nejlépe barokní, jednak vymýtit z řádu veškeré orientální inspirace. V současné době se rozdělují na dvě skupiny podle toho, který z úkolů považují za prioritní, doposud však spolupracují a chystají se, zejména v Arminu. Zdá se, že o dostatek práce mají postaráno.

Potom seznámili Arnošta s existencí sdružení Bílého Kříže. Tato skupina zahrnuje Adventisty, Baptisty, reformované Evangelíky a komunikativní část Svědků Jehovových; veškeré činnosti jiných považuje za zbytečné a nesmyslné, ježto v dohledné době se dá očekávat konec světa, jehož předzvěstí zajisté bude válka, kterou právě organizují. Vysvětlili Arnoštovi, že povstane národ proti národu a království proti království; andělé zatroubí na šalmaje a z hlubiny země vystoupí veliká Šelma, na jejímž hřbetě bude sedět Nevěstka Babylónská. Vše doložili četnými citáty z Bible a nutili Arnošta, aby si to tam našel dle označení kapitol a sám přečetl. Veškerá magie, čarodějnictví či uctívání jiných bohů, svatých, obrazů, sošek, praporů a erbů nemá vůbec žádný smysl, je dokonce škodlivé. Všichni, kdo tvrdí něco jiného, jsou potom zmateni Satanem.

Arnošt koukal jako vrána. Zeptal se opatrně, proč vlastně jsou tady a jak se dívají na činnost Templářského řádu. Odvětili, že proto, aby se všichni probudili, než přijde ten Den. Řád Templářů byl ustanoven jako společenství obránců víry; avšak díky činnosti Nepřítele mnozí jeho členové jsou zmateni a bloudí v temnotách. Proto také v nadcházejícím boji

zahynou; což je smutné, ale těžko se s tím dá něco dělat, dokud ti šílenci odmítají jejich dobře míněné rady. Jedinou nadějí je obrátit se k Bohu a prosit o dar Ducha Svatého; avšak Jeho Milost zajisté bude vylita na ty, kteří boj přežijí, teprve tehdy je ti, kdo přežijí z Bílého Kříže, budou moci zachránit.

Když tak probíral své poznámky a hodnotil zcela rozdílné názory na stejné věci, nedokázal se pro nic rozhodnout. Za té situace ho přišla jedna mladá žena pozvat na večerní bohoslužbu, přednášku a večeři. Měla hluboké černé oči, něžnou tvář a vlnité vlasy černé jako smůla, s nimiž si ještě nic neprovedla; těžko určit, jaké je národnosti, rozhodně nebyla čistě bílá. Když se Arnošt zeptal, řekla, že se narodila ve Španělsku. Všichni její předkové byli členy řádu, současní příbuzní jsou někde tady či jinde v řádových komendách a její děti budou zajisté rovněž Templáři. Není čarodějka a nechce být; proč taky?

Arnošt během večeře zjistil, že je velmi milá a sympatická. Také se mu ochotně věnovala a vysvětlovala různé drobnosti, které nechápal. Po večeři ji požádal, aby jako zdravě realisticky uvažující osoba šla s ním a pomohla mu vyznat se ve všem, co se přes den dozvěděl; učinila to a vyposlechla si jeho problémy. Pak mu navrhla, aby si s tím nedělal starosti, raději zhasl a pěkně se s ní pomiloval; to jsou jediná kouzla, jež ovládá a každý říká, že to umí dokonale. Arnošt poslechl a strávil s ní noc tak krásnou, že ráno zaspal i snídani.

Od té chvíle měl už ve všem jasno.

Jenomže ráno už v tom zase lítal. Když se probudil v neznámém pokoji, chvilku nechápal, kde se tu vzal. Potom si uvědomil neklamné známky, že tam bydlí žena; vzápětí si na všechno vzpomněl a vyděsil se, protože od začátku se snažil nezaplést se žádnou ze zdejších žen. Tušil, že problémy by převážily užitek. Rozhodl se tedy vstát a obléci se, avšak ouha! Jeho šaty tu nebyly, nic, co by na sebe natáhl. Taky jeho společnice zmizela.

Vzpomínal si jen na jméno: Širin. A na její fantastickou krásu. Taky na to, jak něžně se k němu vinula; ještě nepoznal

milenku tak vášnivou, skvělou, přítulnou… když si vzpomněl na to, skoro se mu ani nechtělo odejít.

Potom vstoupila, nesla na hlavě veliký podnos a na sobě měla hedvábný oděv, vytvořený z jednoho dlouhého pruhu látky, všelijak volně omotaného a nařaseného. V Indii by to bylo sárí, avšak ona jistě neměla nic společného s indickou kulturou; to by výzdoba jejího obydlí vypadala jinak. Spíš hádal na Persii, ale…

Ale Širin mu nedopřála v klidu si to rozmyslet. Postavila ten podnos na nízký stoleček, který byl jedním z mála kusů nábytku. Spalo se na rohoži, byly tu pokrývky a polštáře, ale neměla víc, než se dá složit na nákladního koně. Tak žijí kočovníci. Teď nalila čaj; pak se jedním škubnutím vysmekla ze svého hedvábí a posadila se proti němu oděna jen do svých šperků.

Arnošt si poněkud povzdychl. Docházelo mu, že večer musel být v nějakém zvláštním rozpoložení mysli, když si vůbec troufl něco začít s tak krásnou ženou. Nebyla už dospívající děvčátko jako některé další tady, ale pro něj, léty omrzelého a světem protřelého dobrodruha, byla andělem z ráje. Taky její zjevná snaha plnit veškerá jeho přání jej překvapovala.

Tehdy mu něco došlo: od doby, kdy byl hostem na Hůrce, se něco změnilo. Přibylo princezen; jedna z nich je Veronika, která se ho včera několikrát zeptala, zda je spokojen a skutečně mu nic nechybí. Dokonce se zmínila, že pošle někoho, aby se o něj staral tak, že nebude mít s ničím starosti. Že by…?

„Povídej mi něco zajímavého!“ přál si.

„Jistě, ráda! Co si přeješ slyšet?“

„Širin, jaké je to jméno?“

„Byla to perská princezna. Náš rod pochází z Isfahánu, někteří příbuzní ještě žijí v Lahore.“

„Jak se dostali do řádu?“

„Ve čtrnáctém století vedl komthur Hermann z Wormsu válku se vznešeným knížetem Mustafou; když spolu bojovali

už několik let, a pořád to k žádnému výsledku nevedlo, uspořádali nakonec mírová jednání. V jejich rámci uzavřeli bratrství a vyměnili si děti.“

„Cože?“ zamrkal Arnošt překvapeně víčky.

„No ano, co je na tom zvláštního? Mustafova dcera Aiša se stala Hermannovou milenkou a Hermannův syn bratrem a milencem Mustafova syna Alího. Ten pak vedl válku proti svému bratranci Hasanovi a Hermann cvičil jeho speciální gardu…“

„Milencem - jeho syna?“

„No a co? Tys nikdy neslyšel o homosexuálech?“

Arnošt polkl dvakrát naprázdno a přikývl.

„Aiša pak měla s Hermannem několik dětí, ale protože v tu dobu už řád byl v nemilosti u papeže, nemohl ji prohlásit za svou ženu a musel ji provdat za svého bratrance, který zjevně v řádu nebyl. Každé z těch dětí (byly čtyři nebo pět, to nevíme jistě) potom založilo svou vlastní rodovou linii. Já jsem od dcery Fátimy, ta byla prý stejně krásná jako matka a…“

„Zlobila by ses moc, kdybych o tom napsal knížku?“

„Vůbec ne! Jestli chceš, budu ti s ní pomáhat! My jsme na naši rodinnou historii velmi hrdí; v naší vesnici se dokonce pořádají každé jaro bojové hry mezi muslimy a křesťany! Já byla od malička princezna na mohamedánské straně…“

„Nedivím se, vypadáš na to! Jak to probíhalo?“

„Mohamedáni přepadnou křesťanské pastýře, ukradnou jim stáda a znásilní ženy. Pastýři požádají o pomoc rytíře, dobudou hrad muslimů a znásilní zase jejich ženy. Za vesnicí je takový starý hrad, tam jsme si chodili hrát.“

„A ta stáda?“

„Pásli jsme přece ovce, ne?“

„Museli jste být pěkně zpustlý děti, když jste si tak hráli!“

„Ani nepovídej! Když mi bylo třináct, tak mi to doma zakázali. Ale příští jaro jsem utekla a přišla domů, až když

bylo po všem! Když jsem týden tábořila s kluky na hradě, tak už…“

„Moment… to se provádělo naprosto realisticky?“

„No jistě - jak jinak?“

Arnošt zíral do její usměvavé tváře a rysy mu zvolna tuhly. Spolkl sousto, které právě žvýkal, a zatvářil se vážně:

„Širin, nechceš si se mnou vážně promluvit?“

„Jistě, ráda. O čem?“

Otevřel ústa, pak zaváhal: „Třeba - kde mám šaty?“

„Vyprala jsem ti je a vyčistila. Nemůžeš chodit tak, jako… už jsem ti zařídila uniformu. Pak se pro ni stavíme…“

„Ty počítáš s tím, že u tebe budu bydlet? A ty se o mě hodláš takhle příjemně starat?“

„Veronika mě požádala, abych se ti věnovala. Souhlasila jsem.“

„Neznamená to doufám, že ses do mě zamilovala?“

„Jsi sympatický a milý. Zůstanu s tebou, dokud budeme chtít.“

„Jsi milá, přítulná, ochotná ke všemu. Máš taky nějakou špatnou vlastnost? Něco, co by se mi mohlo nelíbit?“

Širin zaváhala. „Ráda odcházím.“

„Prosím?“

„Když se mi něco nelíbí, opustím toho muže a odejdu. Nejsem ničí služka. Jsem perská princezna.“

„Myslím, že chápu. A děkuji…“

Arnošt pokračoval v jídle, Širin ve vyprávění. Byl z ní trochu zmaten, líčila totiž s veselou tváří události, která mu připadaly šílené. Taky tušil, že s ní bude řada problémů; kromě jiného proto, že dle jejích představ se za něj právě legálně vdala. Považuje ho za svého muže; co když bude chtít jít s ním do jeho bytu ve městě a pečovat o něho i tam?

Zeptal se jí na to.

„Chceš, abych šla s tebou do města? Tak dobře. Procházela jsem kursy na adaptaci v jakémkoliv prostředí; taky jsem si prozatím nenechala udělat nic s hlavou, tak snadno zapadnu!“

„Nezapadneš, děvče. Jsi dost nápadně hezká; nikdo v novinách mi neuvěří, že bych dokázal sbalit tak nádhernou holku!“

„Tak řekni, že jsem sbalila já tebe!“

„To by určitě pomohlo! Víš, co s námi udělají ve městě?“

„Budu tě bránit, když bude třeba. Umím bojovat!“

„Ještě to tak! A umíš dělat noviny?“

„To ne. Navrhnu Veronice, že půjdu s tebou a naučím se to!“

„Veronika nepochybně přijme, ale… nebude se ti stýskat? Tohle všechno tady, bitva a tak…“

„Nemůžu říct, že bych se zvlášť těšila na bitvu. Raději bych dělala něco užitečného v zázemí… Ať to rozhodne Veronika!“

Arnošt se najedl a pak se s ní šel koupat, což bylo značně riskantní; přála si ošetřit jeho tělo léčivými oleji, ač si nebyl vědom, že by mu něco bylo. Okamžitě připomněla veškeré jeho bolesti zjevné i skryté, takže mu došlo, že umí vnímat neduhy a také je léčit. Pak že se nezabývá magií!

Na chování ostatních postřehl další změnu: stal se jezdcem, aniž se ho někdo ptal. Podle jejich zvyků už patří do řádu, je přece manželem princezny. Templářem snadno a rychle?

Rozhodl se, že začne sepisovat svoji reportáž. Širin ochotně souhlasila, vypůjčila si psací stroj a usedla k němu. Psala skoro tak rychle, jak Arnošt diktoval; pamatovala si vše, co řekl nebo potřeboval k sestavení článku. Letopočty hlásila po paměti, historické události znala. Ideální sekretářka; navíc okamžitě postřehla, že má hlad či chuť na kávu, a připravila to. Když tu kávu popíjeli, napadlo ho, zda by stejně ochotně vyhověla, kdyby zatoužil po ní.

Širin postavila šálek. „Vážně to chceš?“ zablýskla očima.

„Ty mi čteš i myšlenky?“

„Některé. Tahle je velmi výrazná a dobře čitelná.“

„A… co bys na ni řekla?“

Usmála se a jediným pohybem se zbavila šatů.

Když byli v nejlepším, napadlo ho, že nezavřeli dveře; možná se ani nedají zavřít. Jak by asi reagovala, kdyby někdo přišel?

O pár minut později vstoupila Valérie. Když je viděla, usmála se: „Nenechte se rušit! Přijdu později…“

„Ne, počkej! Hned jsme hotoví…“ vykřikla Širin.

Valérie zaváhala; pak zůstala, sedla si do kouta a vyčkávala.

Arnošt v životě nebyl v tak šílené situaci; nechápal, co teď má dělat. Aby pokračoval před očima čarodějky, mu připadalo trapné; aby toho nechal, bylo ještě trapnější.

Širin vybuchla záchvatem smíchu. Sevřela ho nohama tak, že od ní zkrátka nemohl; navíc s ním něco provedla, takže mu začalo být všechno jedno. Dokonce i když skončili, zůstal nehybně ležet a ani se nepokusil zakrýt nebo tak něco.

Valérie došla k Širin; vzájemně se dotkly čelem a setrvaly tak na několik vteřin. Pak se Valérie usmála: „Hezké to bylo…“

„Proč?“ zeptal se. „Proč jste tohle všechno…?“

„Chtěl jsi, aby někdo přišel - ne?“

„Tak dobře, já to vzdávám! Jste silnější a já budu poslouchat, co budete poroučet. Je to dobře?“

„Ne. Ty si přej a Širin poslechne. Chceme, abys byl šťastný!“

„Ano. Jsem naprosto šťastný… věř mi.“

„Tak je to dobře…“

V pátek odpoledne nastala vážná diskuse, kdo vlastně je a kdo není křesťan. Ideový důvod je jasný, praktickým

důvodem bylo, že lidí na hlídání pevnosti bylo nějak málo. Návrh na vytvoření inkvizičního senátu, který by odhalil dostatečný počet tajných pohanů, byl odvolán po kandidatuře vévody Estragona na vrchního inkvizitora; všichni uznávali, že je kvalifikovaný, ale na docela jiná pátrání. Někteří pohané se přihlásili sami, třeba Tošio, Diana, Zdravko, Nazir, May-Britt; jiné bylo nutno odhalit. O nás šelmách se nediskutovalo vůbec, všeobecně se ví, že jsme daleko nejspolehlivější a hlídáme perfektně.

Faktem ovšem je, že členové Bílého Kříže se nepokoušeli něco vytýkat nekřesťansky orientovaným osobám. Soustředili se na ty, co se zlovolně vydávali za dobré křesťany, v prvé řadě Veroniku, Valérii, Julii, Maryšku atd. Povstala z toho prudká hádka mezi jmenovanými a členy (členkami) B.K.; ve většině sporů vedly dámy. Ke všeobecnému překvapení se přidala k reformátorům taky vrchní kuchařka Petronyla, kterou všichni považovali za tradicionalistku a vizionářku. Padla řada ostrých slov na téma, kdo miluje Boha víc a kdo méně; diskutovalo se, kdo je ochoten mu kolik obětovat a za jakých okolností. Závěr diskuse nebyl žádný, jako obvykle; zato osobních invektiv padlo víc, než bylo zdrávo.

Tím se vzápětí posunulo do zcela jiné roviny ostříhání několika členů Bílého Kříže, ohlášené už předem. Ještě při vysvětlování Arnoštovi se prezentovalo jako čistě hygienická záležitost, která zásadně nemá žádný magický význam a je míněna jako svého druhu protest proti účesovému šílenství Veroniky & spol. V dopoledních hodinách vznikl názor, že by se tak dal dát najevo protest proti nekompetentnímu velení v jakýchkoliv otázkách, případně protest kohokoliv proti čemukoliv. Později byl na některé váhavé jedince činěn nátlak morální i fyzický; zejména v kruzích dospívající mládeže došlo k prvním potyčkám. Za těch okolností velení B.K. zaváhalo, zda nemá raději akci odvolat; ale než se dohodli, mladí obsadili saunu a dali se do práce.

Bílý Kříž tvoří osoby zodpovědnější než jiné a dbající značně na spořádanost rodiny a dbalou výchovu dětí, vlastních i cizích. Z toho důvodu právě mezi nimi je dětí nejvíc; maličké zůstaly většinou doma, ale starší rodiče vzali s sebou, aby se něčemu přiučily. Kluci to měli jednoduché, mohli vyniknout

v bojových sportech, děvčátka tolik možností neměla a proti ostatním byla držena zkrátka, což je hnětlo. Teď byly dospívající slečny puštěny ze řetězu a v žádném případě se na něj nehodlaly vrátit; kdyby poslechly, v životě už je nikdo neuzná za princezny.

Nutno poznamenat, že Bílý Kříž se dříve ani později nezapsal nijak výrazně do dějin řádu. Jeho vstupy byly obvykle opatrné až matné a zakrátko vymizely z paměti. Leč při tomto prvním (historicky doloženém) hromadném stříhání vytvořili mladí zásadu přednosti při všech podobných akcích: přednost mají zásadně dívky před chlapci a mladší před staršími; začíná se od patnácti let vějířovitě, tj. oběma směry. Proč mají mít patnáctky nějaká privilegia? To je jasné, stojí na rozhraní mezi dítětem a ženou. Pak čtrnáctky a šestnáctky, třináctky a sedmnáctky atd. Pod deset jsou děti, jimiž není důstojno se zabývat, nad dvacet potom dospělé ženy, které už většinou mají jiné starosti. Tato zásada se příštích sto let dodržovala se železnou pravidelností a pokud se porušovala, tak jen jako potvrzení pravidla.

Padl jediný konkurenční návrh: aby se to bralo podle délky vlasů. Neměl šanci, protože nikomu se nechtělo nic měřit; kromě toho se to většinou shodovalo, dospívající dívky nosily nejdelší hřívy a neměly rády kadeřnické zásahy. Taky se rozhodlo, že bude stříhat vždycky kluk holku a holka kluka, nikdy stejně; dále pak, že by kluk, který nějakou dívku ostříhá, měl být vzápětí sám ostříhán další dívkou, aby se tak plánovitě rozložila špatná karma. Což bylo vzápětí porušeno; slečny prosadily svou absolutní přednost z obavy, že by jim to rodiče mohli zatrhnout, až dojdou na svém zasedání k nějakému výsledku.

V zasedacím baráku Bílého Kříže totiž vznikla hádka, až se okna třásla; spor s Veronikou byl proti tomu ševelení vánku. Členové jednotlivých církví se nejdřív dohadovali ryze prakticky; potom vytáhli svoje Bible, ječeli na sebe citáty a vzájemně se obviňovali z jejich špatné interpretace. Několikrát se diskuse svezla na vedlejší kolej kvůli nějakému špatnému překladu; hlavně Svědkové Jehovovi měli svůj speciální překlad, který zněl jinak. Někdo otevřel diskusi, proč z něj vypustili příběh o Ježíšovi a cizoložnici, ačkoliv to

s tématem nemělo žádný vztah; potom si vynadali do pohanů, kacířů a bezbožníků.

Zatímco takhle diskutovali, mladí se stáhli do sauny, posadili ve sprchách tu nejvlasatější holku na stoličku a kluk, kterému se nejvíc líbila, jí zajel do hřívy strojkem. Vyhýbali se každému náznaku rituálu, takže to šlo rychle; ve sprchách byla i kamna, tam vlasy hned pálili. Ostatní přihlíželi, vtipkovali a hádali se o pořadí; pokud se to někomu nelíbilo, nemohl to v této náladě dát najevo, aby se mu nevysmáli. Naopak, okamžitě po ostříhání si dívka pospíšila namydlit hlavu a na sousední židli ji ten kluk oškrábal žiletkou. Spokojena, slečno? Ano, velmi!

Tehdy někdo přinesl do sauny další strojek; byl sice na ovce, ale na kluky docela stačil. Zajásali a ta dívka se rovnou do svého chlapce dala; pak to po nich dělali všichni ostatní. Když byli oba hotoví, vehnali je do sauny, aby nepřekáželi, lidí ve sprchách byla spousta a přicházeli další, někteří se dát taky ostříhat, jiní očumovat.

Někdo z čumilů navrhl zavolat Tori, která by otázku vyholení vyřešila bleskově; další upozornil, že i ostříhání by bylo mnohem jednodušší. Dostal rozhořčenou odpověď, že Tori nikdy! Je přece ohavná čarodějnice a její způsob je proklatá magie. Toto stříhání se koná právě jako výraz odporu vůči magii; jak by to vypadalo, kdyby se vzápětí nějaká magie prováděla?

Tori tou dobou seděla s May-Britt a ostatními princeznami, nadšeně se šklebila a blýskala zlatýma očima. Pochopitelně věděly naprosto přesně, co tam dělají; Tori čas od času škemrala, aby May zasáhla nebo dovolila jí zasáhnout, ale May-Britt přísně řekla, že každá věc pod sluncem má svůj čas a rozhodně se nehodí cokoliv uspěchat. Dovolila však Tori se mazlit s ní i ostatními, kterým se to líbilo.

Když se vedení Bílého Kříže konečně doslechlo, co vyvádějí jejich děti v sauně, nemělo už smysl zkoušet to zarazit. Někteří šéfové obvinili jiné, že to oni zatáhli jejich hodné a poslušné děti do tak nesmyslného dobrodružství; pak tam ale pospíšili a zjistili, že mládež se nachází ve stavu silné rozjařenosti, jako by tam měli alkohol. Všichni byli zásadními

odpůrci omamných drog; soustředili se tedy na hledání ukrytých láhví, přičemž se pohádali ještě víc, kdo koho svedl. Mládež se jim pochechtávala a v euforii všelijak provokovala; nejvíc se bavili při zjištění, že je občas vlastní rodiče nemohou poznat. Tehdy se dospělí rozhněvali a ty, kdo už byli dokonale vyholeni a tudíž tu neměli co dělat, vyhnali jinam. Naopak sami se rozhodli udělat to, k čemu je mladí vlastně přinutili; avšak mnohem uvážlivěji. Opět nastala diskuse, zpočátku klidná, čím dál však vášnivější; nakonec se kazatelé vzájemně obviňovali z opilosti, ačkoliv byli celou dobu spolu a jasně viděli, že nikdo nic nepil.

Mladí zalezli do největšího baráku; bylo tam příjemné teplo a intimní příšeří. Po obrovském záchvatu euforie na ně padla zas nepříjemná deprese; mnozí si ujasňovali, že to neměli dělat, vlastně ani nechtěli, ale příklad ostatních je strhl. Jedna dívka si vzpomněla, že jako ostříhaná se nebude nikomu líbit, chlapci ji budou pohrdavě míjet a tím pádem se nezamiluje a nevdá. Na to začaly kvílet všechny a už se chystaly na kolektivní sebevraždu, když jim někdo z kluků připomněl, že všichni do úvahy padající kluci jsou tady a rovněž ostříhaní.

Když byli nejvíc ve stresu, napadlo někoho říct: „Za starých časů se špatným následkům takových akcí předešlo tím, že se… ti dva spolu zkrátka museli… aspoň jednou!“

„Co, vyspat se s tebou?“ vykřikla jeho dívka. „Nikdy!“

„Ale… vyřešilo by se to! Už by nikdo nikomu nesměl vyčítat, co mu provedl! Tím se ruší všechny zlé reakce…“

„Ale to je přece magie!“ řekla jedna dívka.

Nastalo ticho, každý pokukoval po ostatních. Jenom jejich oči zářily ze tmy. Děvčatům přebíhalo po zádech slastné mrazení.

„Kavalce na spaní tu jsou…“ řekl kdosi.

„Tady a teď? Dohromady?“ hlas dívky se zajíkl hrůzou.

„Tamto jsme taky udělali dohromady!“

Kyvadlo nálady se opět dostalo do polohy euforie. Tentokrát ještě mnohem divočejší. Někteří začali mimovolně

urovnávat lůžka, aby se dala použít.

„Ale… zhasneme všechna světla!“ řekla dívka, která první sedla na stoličku a dala se ostříhat.

„Jednu svíčku necháme svítit, než se svlíknem…“

„Nemusela ses oblíkat! K čemu ti to vůbec bylo?“

Rozmístili se rychle, přesně podle pořadí, ve kterém se předtím stříhali. V té chvíli už jim bylo jasné, že právě takhle musí ten večer dneska skončit, aby byl dokonalý.

Někde nedaleko se holčička Tori usmívala bílými zuby v černé tváři a její zlaté oči zářily jako hvězdičky.

Pak dívka, která byla nejblíž, sfoukla svíčku.

Večerní bohoslužby tohoto pátku měly být míněny jako slavnostní - avšak atmosféra před jejich začátkem byla spíše napjatá. Něco se dělo, aniž by to však někdo řekl nahlas.

Příchod mládeže z Bílého Kříže vyvolal senzaci. Tito chlapci a dívky se obvykle nijak výrazně neprojevovali; sedali si dozadu, byli zticha a při přednáškách odcházeli nebo nereagovali. Vědělo se, že v mnohých případech nesouhlasí s přednášejícím, ale nedali to na sobě znát; staří nechtěli, mladí to měli zakázáno. Občas se pokusili rozvinout diskusi se stejně mladými členy ostatních spolků; ale v té obvykle prohrávali pro svoji nezkušenost. Rovněž vadilo, že byli roztříštění na několik skupin maximálně po deseti lidech, přičemž každá skupina měla svoji variantu rozporů.

Teď přišli zvesela a v náladě, která se snad ani nedá označit za dobrou; byli rozjetí jako rychlík. Vědělo se, jaké rozhodnutí přijal Bílý Kříž, takže se vědělo, že budou ostříhaní a někteří se chystali se jim kvůli tomu posmívat. Neměli šanci, všechny dobré vtipy vychrlili hned při příchodu. Zvlášť dívky, obvykle mírné, tiché a poddajné, dneska zářily, jako by dostaly vyznamenání za statečnost.

Ostatní mládež je uvítala se stejným nadšením. Nebylo zapotřebí lhát, že jim nový vzhled sluší; skutečně slušel. Navíc mezi jejich vyholenými hlavami a účesy ostatní mládeže nebyl tak podstatný rozdíl; poslední týden věnovali svému

neustálému zkrášlování, což většinou znamenalo odstraňování částí, které jim nepřipadaly vhodné; něco jako zahradní architektura na hlavě.

„Rozjedem to?“ položil někdo zásadní otázku.

Hudebníci se už chystali, ladili, sehrávali se. Rytmus udávaly bubny; jedna dívka přiskočila k černému bubeníkovi a rozvířila kůži jeho bubnu dlaněmi. Jeho soused vycenil bílé zuby, zasvítil očima a přidal se; za chvilku všechny bubny rachotily sborem a ostatní muzikanti se divili, ježto další ještě docházeli; začalo se o pár minut dřív, což ničemu nevadilo. Všichni se dali s nadšením do zpěvu, že i klenba chrámu vibrovala.

Chvilku potom doběhla Veronika: „Co je tohle?“ křičela.

„Nácvik na zítřek!“ odpověděl ji kdosi.

„Zítra se ale bude i tančit!“

„Tak jdeme ven, ne?“

Všichni se vyhrnuli na nádvoří. Bylo jim jasné, že v chrámové místnosti by si nezatančili, tam nebylo místo. Začali tancovat už vevnitř a jak se hrnuli do dveří, beznadějně je ucpali a začali se v nich strkat s úmyslem dostat se ven co nejdřív. Prát se s děvčaty může být někdy docela zábavné. Venku bylo sychravo, sice nemrzlo, ale zima byla vyloženě nepříjemná; proto se všichni dali do tance a hudebníci plynule přešli na divoké africké rytmy, které mají ke zbožným evropským písním dost daleko.

V této chvíli dorazili dospělí členové Bílého Kříže; přicházeli důstojně, kráčeli s hlavami hrdě vztyčenými, jak se sluší na muže a ženy přísných mravů, kteří právě přinesli Bohu závažnou oběť. Ke svému pohoršení zjistili, že to nikoho nezajímá a nikdo si jich nevšímá; natož aby ocenil, k jak hrdinskému činu se ve své oddanosti odvážili. Vešli do chrámu, kde zbyli starší, uvážliví a moudří; ty ovšem nemohla vyvést z klidu tak bezvýznamná událost jako změna účesu. Vzali s přehledem na vědomí, že Bílý Kříž jednou konečně uspořádal obřad, který je vidět; co by o tom měli říct víc?

Na tento večer sice byla připravena přednáška, ale jelikož se na nádvoří rozjížděla docela pěkná taneční zábava, Veronika ji s klidným svědomím odvolala; však ještě bude vhodná příležitost. Takže se místo přednášky tančilo a zpívalo až do večeře; to už nálada byla taková, že všichni vyžadovali po večeři další hudbu a tanec. Lidí v pevnosti bylo tolik, že dávno museli jíst na etapy, takže se rozdělili i hudebníci a zatímco jedni se rychle krmili, ostatní předváděli speciální hudební motivy svého národa, jaké ve skupině neměli příležitost uplatnit. Zábava nejen že nekončila, byla čím dál lepší a dalo se čekat, že takhle budou všichni řádit až do pozdní noci.

„Neměli bysme to stopnout?“ křičela Veronika na Dianu. „Zítra spousta lidí zaspí na rozcvičku!“

„Nedělej si starosti,“ odpověděla May-Britt, která tančila spolu s ostatními. „Já je probudím…“

A tak šli spát jenom ti staří a uvážliví; mládež řádila dlouho do noci a teprve k půlnoci se hrdinové dnešního večera, dívky a chlapci z Bílého Kříže, plížili spát.

Ráno se stala velká spousta věcí, ale za zaznamenání stojí pouze vzpoura jedné dívky z B.K., kterou probudila její matka sérií výčitek a výtek ohledně jejího včerejšího chování. Dceři se do té chvíle zdálo o chlapci, kterého momentálně považovala za nejdokonalejší bytost ve vesmíru; v rozespalosti si připomínala vše krásné, co s ním prožila včera a těšila se, co se stane dnes. Matka se svými připomínkami přišla rozhodně nevhod.

Rozpor byl v tomto: zatímco pro maminku byla malá holčička, které už sice není z čeho plést copánky, ale pořád ještě je možno a záhodno ji vychovávat, dcera se považovala za dospělou ženu, čerstvě provdanou a chystající se postavit celému světu, aby si vybojovala svoji lásku. Když jí matka hlasem naříkavým vytýkala chyby a nedostatky, vzplanula spravedlivým hněvem a sice poněkud neuspořádaně, ale dost jasně jí vychrlila do tváře vše, o čem dosud nevěděla: že je dospělá, má muže, bude mít co nejdřív dítě a nikdo jí nebude kecat do života!

Matka pocítila, že se o ni pokouší infarkt. Vyrazila do druhého kola boje a začala dceři vytýkat, že v patnácti letech rozhodně není dospělá, nemůže si dělat co chce, rozhodně ne se vdávat, mít děti a starat se o ně, protože na to nemá dost rozumu; což se ostatně právě prokázalo. Měla i další připomínky, ale…

Dcera oponovala rázně až rozhodně: Především umí počítat, takže ví, že jí je patnáct, avšak matce dvaatřicet; z čehož vyplývá, že když se narodila, bylo jí sedmnáct. Což je sice o trochu víc, ale než se to dítě narodí, uplyne dalších devět měsíců; celou tu dobu bude pilně studovat a učit se, jak s tím dítětem zacházet…

Matka překonala další infarktovou situaci. Zajímala se, jak vůbec ta pitomá holka přišla na myšlenku, že by se vdala a měla dítě; tak šílenou věc jí nedovolí nikdo, nejmíň ona, protože…

Dcera kontrovala, že svatba se už konala; oficiální potvrzení se může konat kdykoliv a ona i její manžel se na to velmi těší; pokud to neuspořádají rodiče, zařídí si to sami. Už se dohodli s ostatními mladými, že jim všichni přijdou na svatbu; tímto jsou srdečně zváni také rodiče. Kdy se bude konat svatební hostina, požehnání a tak, se ještě rozhodne podle okolností.

Matka zkolabovala definitivně. Počala plakat, protože to zatím na dceru vždycky platilo. A položila otázku, kdo je ten kluk.

Dceři se rozzářily oči. Vysvětlila, že ten nejkrásnější, nejchytřejší a všemi obdivovaný mladík, kterého si matka zajisté už taky všimla; je mu sedmnáct, má ještě brášku a sestru a ti všichni chtějí uspořádat svatbu společně s ní. Dohodli se, že se odstěhují do Arminu a tam postaví rodinné domky vedle sebe, aby jejich děti mohly vyrůstat společně ve velké rodině. Všichni dohromady chtějí mít hodně dětí, protože přijímají narození nové bytosti jako dar Boží a neuznávají žádnou regulaci porodnosti. Jejich otec je kazatelem církve Adventistů sedmého dne…

Nic horšího nedokázala matce říct. Ta dobrá žena patřila ke Svědkům Jehovovým. V jejím soukromém žebříčku nenáviděných sekt patřili Adventisté na hodně čelné místo, hned za přívržence magie a ortodoxní katolíky. Nezmohla se na nic než na nadávky; při tom brečela a chystala pomstu, zatímco dcera se hbitě strojila, ježto chtěla být na dnešní akci co nejkrásnější. Samozřejmě půjde se svým milým a jeho rodinou; proč ne?

Matka se vymrštila jako čertík z krabičky a rozběhla se udělat dusno do rodiny provinilého mládence. Vpadla tam a rozeřvala se hned na prahu; v neuspořádané změti obvinila přítomné ze všech existujících zločinů, od kacířství a bezbožnosti až po svedení nezletilé dívky.

Rodina se právě chystala do shromáždění, což znamenalo hlavně oblékání; česat se nemuseli, což se zatím líbilo nejvíc dětem. Paní Jehovistka vnesla zmatek a dospělí chvíli nechápali; nejdřív pochopila matka a rozplakala se, pak otec. Přenesl to přes srdce celkem klidně a prohlásil, že se dozajista jedná o vůli Boží; pokud má mít místo tří dětí najednou šest, považuje to za nejlepší, co mu Bůh mohl dát.

Vzteklá paní vyběhla a počala zběsile pobíhat z místa na místo a všude šířit paniku; není v mých silách popsat jednotlivé detaily. Zatímco dospělí většinou zuřili a dělali hlouposti, děti se k situaci postavily v jednotné frontě a razily názor, na němž se včera dohodly:

Jsou-li dost dospělé, aby se mohly zúčastnit bojových operací; cvičit se v boji a případně do něj zasáhnout, jsou dost velké taky na to, aby se mohly zamilovat a uzavřít manželství. Pokud se dopustily nějaké chyby, je to problém mezi nimi a Bohem, který jim to zajisté dá na vědomí; tehdy si svá provinění odpykají, jak se sluší a patří. Když někdo z vůle Boží položí život, budou ho litovat a oplakávat; kdo přežijí, založí Nový svět, v němž nebude sváru ani nenávisti. Jestli jim dospělí chtějí pomoci, budou jenom rádi. Jestli je odsoudí a vyženou, půjdou jako Adam s Evou, kam je oči povedou a nohy ponesou.

Po prvním šoku se k tomu většina dospělých postavila kladně. Otec kazatel dokonce prohlásil, že to vše je vůle Boží

a znamení pro rodiče, aby otevřeli oči a pochopili, že jejich děti vnímají jasněji, kde je pravda. Mluvil poněkud déle, ale někteří z rodičů snad poslouchali, leč nevnímali.

Zatímco většina Bílého Kříže odjela do města, aby tam zahájili řetěz kázání, přednášek a zpívání žalmů, několik vzteklých osob zůstalo a žralo se nenávistí. Postupně se počaly zabývat hledáním viníka; ačkoliv všichni mladí svorně prohlašovali, že se jednalo o společné rozhodnutí, za nímž všichni hrdě stojí, babice se stejně domnívaly, že to ovlivnil někdo zvenčí. Po delších úvahách taky konečně přišly na to, kdo: May-Britt, Labutí panna.

„Tak to se nedá nic dělat," řekla jedna z žen. „Tu nedokáže nikdo přemoci ani usměrnit!"

„Bůh ji zajisté spravedlivě potrestá, sestro!" namítla jiná.

„Já myslela tady na zemi!"

„Jeden ano," řekla matka Jehovistka. „Wilfrid von Rhode!"

„Wilfrid se železnou rukou? Ale ten…"

Nastaly značné rozpaky; jestli někdo nebyl Bílému Kříži po chuti, pak to byl právě Wilfrid. Nebylo jim totiž jasné, na které straně stojí: zúčastňoval se všeho, do ničeho nezasahoval, modlil se sám a ostatní ani nechválil, ani nekritizoval. Netajil se svou touhou zahynout v boji a odejít k Bohu, kterému slouží; jestli to bude v této bitvě nebo v některé jiné, mu bylo jedno. Přísně odsuzoval nemravné jednání lidí, pokud jeho důsledkem bylo nějaké poškození; ale odmítal soudit rozpory vznikající z rozdílů v chápání náboženských příkazů.

„Wilfrid von Rhode že by dokázal přemoci čarodějnici?"

„Nebyla by první! Wilfrid je inkvizitor, znalec všech praktik Černé i Bílé magie, a především obrany proti ní!"

„Ale… vždyť nikdy nic nedělá!"

„Právě proto!"

Ještě chvíli se dohadovaly; pak zvítězila myšlenka obrátit se na Wilfrida, svěřit se mu se svými problémy a požádat ho

o pomoc. Některé dámy se přísného starce bály, jiné měly pochybnosti; ale nakonec je všechny překonaly a vydaly se za starým rytířem.

Wilfrid se právě zabýval čtením Bible. Četl Bibli každý den; většinou nad ní upadl do několikahodinové meditace, v níž si vybavoval děje z oněch příběhů i svého dlouhého života. Nebyl to spánek a nebylo to bdění; v podobném stavu se nacházel většinu času. Kdo ho znali říkali, že hovoří s anděly.

Ženy poněkud zmírnily svoje rozbouřené pocity, když je vlídně pozval dál a vyzval, aby se posadily. Nebylo kam, takže na zem. Sám rovněž usedl, zkřížil nohy a položil do klína svou pravici se železným hákem. Stále ještě měl dlouhé bílé vlasy a tmavé vousy, které si nehodlal dát ostříhat ani zaplést; pouze je pročesával a držel v čistotě. Vypadal jako biblický prorok.

Ženy mu přednesly svoje problémy; vyslechl vše, aniž je přerušoval. Když jej pak vyzvaly k vyjádření, řekl:

„Stalo se dle vůle Boží. Chcete ji snad měnit?“

„Ale my máme podezření, otče Wilfride! Domníváme se, že naše nevinné děti upadly do osidel hříchu vinou buď té ohavné vědmy May-Britt, nebo její pomocnice a sestry, odporného zmetka Tori; jejich prostřednictvím nás určitě ohrožuje samo peklo!“

Wilfrid pravil uvážlivě: „Peklo může ohrozit jen toho, kdo mu otevře svou duši. Ani sám Satan nepřemůže toho, kdo má srdce čisté a mysl v klidu. Samy jste si to zavinily; vaše děti udělaly to, co si samy přály. Odejděte, ženy; cokoliv učiníte, způsobí ještě větší škodu než to, co se stalo dosud!“

„Otče Wilfride! Máme podezření, že čarodějnice přesto spáchaly nějaký zločin! Chceš nám pomoci zjistit, co se stalo a jaký je podíl jejich viny?“

„Nechci. Ale protože vím, že byste způsobily příliš mnoho zla, promluvím s May-Britt a možná i s Tori. Avšak vás varuji: každé zlo, které přivedete na svět, se vám zle vymstí! Neškoďte a žádná moc pekelná neuškodí vám…“

Ženy odešly se smíšenými pocity. Wilfrid se pomodlil, aby tak aspoň částečně odstranil špatný vliv jejich přítomnosti, potom vstal a šel navštívit May-Britt. Byla ve svém pokoji a když se zeptal, zda smí vstoupit, pozvala ho dál. Klečela na rohoži, Tori proti ní; opíraly se zlehka o sebe, May čelem, Tori spíš temenem hlavy, protože byla vyholená. Těla měly svinutá v odpočinkové prenatální pozici, již zaujímá dítě v matčině lůně.

Wilfrid usedl na nejvhodnější místo v místnosti. May-Britt skončila rozhovor se sestrou a usedla naproti němu; Tori se radši stáhla do kouta a odtamtud blýskala očima.

„Vítám tě, Mistře.“ sklonila May-Britt na okamžik hlavu.

„Navštívily mne ženy; obviňují tě, že jsi ovlivnila jejich děti a přinutila je, aby se chovaly nemravně. Chceš znát to obvinění?“

„Není třeba. Omlouvám se ti, že jsi byl nucen poslouchat takové nesmysly.“

„Chceš k tomu něco říct?“

„Ano. Udělala jsem to. Co má být?“

„Velmi se na tebe hněvají. Budou žádat pomstu.“

„To je jejich právo. Kdo má právo mne soudit?“

„Král a Bůh.“

„Král je císař Charry. Dokážou, že jsem něco způsobila? Charry požaduje jasné důkazy. Nebyla jsem při tom ani jsem to nevěděla. Je možné obžalovat někoho, kdo se o činu dozvěděl až po čase?“

Wilfrid neřekl ani slovo.

„Bůh… udělala jsem něco zlého proti Bohu?“

„Dopustila jsi se svévolného jednání. Také oni jednali svévolně - ti chlapci a dívky, jejich rodiče, všichni. Každý dostane trest dle míry svého zavinění.“

„Jaké trest mi vyměříš ty?“

„Když tě potrestám, zapletu se do řetězce následků a příčin. Za trest, který bych ti udělil, bych sám dostal trest.“

„Co tedy navrhuješ?“

„Sama se potrestej.“

May-Britt na chvíli doširoka otevřela oči. Potom sklonila hlavu až k jeho nohám, málem se jich dotkla čelem. „Zdá se, že sis mě dokonale přečetl, Mistře!“

Wilfrid neodpověděl.

„Ty víš, že co jsi právě navrhl, mě nemůže zanechat netečnou! Každá čarodějka touží po ztotožnění se svou obětí! Přeje si zažít utrpení i rozkoš, kterou posílá jiným… Avšak…“

„Jde to.“ Wilfrid pokynul, aby se dotkla čelem jeho temene. Tam měl prořídlé vlasy, takže dotek byl dost těsný. Dovolil May, aby si přečetla celou jeho mysl, neponechal si nic, co by chtěl ukrýt. Jen málokterý čaroděj si dovolí takovou velkomyslnost. Jen málokterý přežije, kdyby si to dovolil.

„Budu se muset ostříhat, aby mi to šlo líp.“ podotkla, když mu děkovala úklonou hlavy.

„Také to ti přináší rozkoš?“ otázal se.

May se usmála. Předpokládala, že to je poslední slovo před odchodem, ale Wilfrid se nezvedal.

„Mám na tebe otázku, Labutí panno.“ řekl uvážlivě.

„Jsem připravena, otče…“

„Dokázala bys na mne zaútočit?“

May-Britt dvakrát polkla naprázdno. Tori zakňučela jako štěně.

„Přečetla sis moji mysl! Řekni, odvážila by ses?“

„Nemělo by to smysl! Ubránil by ses… možná bych se já těžko bránila tvému útoku!“

„Nezaútočím na tebe. Přivolal bych na sebe neštěstí. Ale ty bys mohla. Odrazit útok snad smím…“

„Otče, ty víš, že bych nedokázala pohnout stéblem trávy, kdyby samo nemělo touhu se pohnout! Každý z těch, kteří tak

nadšeně uposlechli mému našeptávání, si to ve své mysli přál!“

„Vím. Znáš hlubinu mé mysli.“

„Přesto řekni raději nahlas, co chceš.“

„Řeknu co nechci: Nechci ztratit svoji sílu. Nechci umírat na nějakou bezvýznamnou nemoc stáří, na lůžku. Bojím se, že toto je poslední boj, ve kterém mám šanci zemřít.“

„Chceš zemřít v boji?“

Wilfrid na okamžik pohnul víčky na souhlas.

„Toužíš spatřit Walhallu? Chceš, aby tě Walkýra vzala na svého koně a odvezla do Odinových síní?“

„Jsem křesťan, panno.“

„Chceš tedy odejít do ráje vyznavačů Srdce?“

„Chci, abych mohl dále sloužit.“

May-Britt se zamyslela. „To znamená: chceš, aby tě Bůh poslal zpátky na zem? Musíš udělat malou chybu, kterou budeš muset napravit; a není takovou chybou touha ovlivnit Boží vůli?“

„Chci pomáhat lidem, panno. Mám je rád.“

May na chvíli zavřela oči. Pak opět sklonila hlavu.

„Poskytl jsi mi poučení, Mistře. Děkuju ti.“

Wilfrid vstal; rovněž on se uklonil.

„Přeji ti štěstí, Labutí panno.“ řekl a odešel.

May-Britt se ohlédla do kouta, odkud svítily oči Tori.

„Pochopila jsi ho?“ zeptala se, aniž promluvila.

„Je mi líto toho starého muže!“

„Není důvod. On velmi dobře ví, co dělá.“

„Zlákal tě?“

„Dovedeš si to představit? Procítit všechno to, co prožívají ti, které k něčemu přiměješ? Prožít si to s nimi?“

Tori se usmívala a její zlaté oči se blyštěly.

„Bezva…“ řekla May-Britt nahlas.

Julie se probudila a rozhodla se vstát. Když se protahovala, uvědomila si, že venku už svítí slunce a děti jsou už nejspíš vzhůru. Což znamená, že ji někde přepadnou. Kdyby měla strach nebo neměla náladu, může se útoku vyhnout, ale to by byla zbabělost. Kromě toho byla zvědavá, co zase vymyslely.

Šla se osprchovat. Ven z pevnosti, do tábora Jezdců, tam je vždycky lepší zábava. A protože se chtěla koupat, šla samozřejmě nahá a po očku sledovala, kdo se na ni dívá. Mohla být zcela spokojená, většina se dívala a někteří čuměli. Ale za celou dobu na ni nikdo nezaútočil, i když to čekala, děti nejspíš řádí někde jinde. Ve sprchách bylo naprosto prázdno, pustila si střídavě teplou a studenou a nechala se rozmazlovat střídáním teplot. Když si užila dost, zvýšila na chvilku teplotu a nechala zbytek vody odpařit. A šla zase zpátky.

Ráda chodila bosá ve sněhu. Dokonce ji napadlo vyválet se ještě v závěji, která tady zůstala, i když… Pozor!

Závěj sněhu náhle ožila a Julku zasáhlo snad dvacet blesků. Samozřejmě šlehala zpátky, a závěj se rozdělila na několik ledních medvídků velikosti okolo metru, kteří měli rozesmáté tváře a na nic se netěšili víc než na bitku. Jejich rány pěkně štípaly, ale Julka se nedala a zasahovala taky přesně, takže někteří to vzdali a jiní skončili v kotrmelcích.

Když už to všem stačilo, jeden medvídek ukázal rukama stop a všichni toho nechali. Přišli blíž a šklebili se.

„Jaký to je?“ vyptával se ten kluk, zhruba desetiletý. „Vymysleli jsme bílý kožíšky… že jsme nebyli vidět?“

Julie prozkoumala jeho medvědí srst. Neměla mu co vytknout.

„Skutečnej medvěd je trochu žlutej,“ vysvětloval kluk. „My jsme rozhodli udělat barvu trochu špinavýho sněhu. Když se skrčíme a nehýbeme, nikdo si nás nevšimne. Některý chtěli zaútočít hned, jak jsi šla do sprchy, ale říkal jsem, že bude lepší počkat. Aspoň se procvičíme v trpělivosti!“

„Jo, udělali jste to dobře.“ ocenila.

„Jsme dobrý!“ trval na svém. „Myslíš, že by nás už Denis vzal do svýho pluku? Mám dvě schopný čarodějky…“

Ty čarodějky byly holčičky ještě o kus menší než on. Sledovaly diskusi a vyčkávaly, co bude.

„Už jsem ti řekla, že nechceme pustit žádný děcka do boje,“ vzdychla Julie. „Ani Denise, když na to přijde. Nebojte se, i váš čas nadejde…“

„Ale my umíme všecko, co dospělý! Viděla jsi sama…“

Viděla. Taky si všimla, že nejmenší děti se už moc těší na mazlení. Po pravdě, bitka je bavila taky, ale…

„Jdem se koupat?“ navrhla.

Děti vyrazily jako hejno koroptví. Než Julka došla do sprch, už byly naskládané v bazénu a již zmíněné čarodějky pilně ohřívaly vodu, až z ní stoupala pára.

„Tak co je to, chcete se uvařit?“

Julie vklouzla do vody a všechny děti se rozložily na ní. Vlastně to byla další rvačka, tentokrát o místo, ale starší byly trochu ohleduplné k těm maličkým.

Julie uměla šlehy různé intenzity. Ty, co vysílala teď, byly hladicí.

„Naučíš nás zase něco?“ zeptala se jedna holka.

„Já už vážně nic neumím! To vy pořád něco vymýšlíte… lítáte celý den a jenom zlobíte!“

„Když my už se nemůžem dočkat, až to začne! Nakonec žádní nepřátelé ani nepřijdou…“

„To bych byla radši. Zabalili bysme to a odjeli…“

Všem bylo jasné, kam. Na nádherný tropický ostrov, kde se už nikdy nebudou muset oblékat a budou moci žít jako divoká zvířátka.

„Julko, umíš opici?“

„Jakou opici?“

Tazatel to neuměl vysvětlit. Viděl v nějakém zvěřinci řadu opic, ale každá vypadala jinak, byla jinak veliká, prostě různá. A moc si to nepamatoval.

„Nevím. Viděla jsem taky opice, v cirkuse… velké, malé, všelijaké…“

„A umíš některou z nich? My bysme chtěli skákat po stromech!“

„Máš smůlu. Na to bys musela použít transformaci. S těmahle hůlkama nemáš šanci. A nohy změnit na dolní ruce!“

„Já jsem si náhodou transformaci zkusila. Na vlka. Vlci jsou krásní…“

„Předveď!“

Dívenka se postavila, aby na ni bylo dobře vidět, a nechala se obrůst vlčí srstí. Julie ji kontrolovala. Potom se holka soustředila na ruce a začala protahovat kosti; křivila při tom tvář, bolelo to. Taky celkem zdárně měnila nohy, ale to ji bolelo čím dál víc, až toho nechala a přešla na zpětný chod. Julie vztáhla ruku, ale…

„Já umím zrušit bolest! Ale ono už je to moc… já to budu trénovat…“

Sotva se vrátila do přirozené podoby, pověsila se Julce na krk a mazlila se.

„Jseš dobrá a statečná,“ pochválila ji Julie, přitiskla si její holou hlavičku k čelu a prošlehávala ji vlnami energie.

„Já bych chtěla být čarodějka,“ vzdychla holčička. „Aspoň tak dobrá jako ty!“

„Už teď jsi lepší než já! Vlčí kožíšek umím, ale téef jsem ještě ani nezkusila!“

(Po pravdě zkusila, ale moc jí to nešlo. Došla k názoru, že nic víc než iluzi potřebovat nebude.)

„Ty seš na nás tak hodná! Všecko nás učíš…“

To pravda byla. Julie měla ráda děti a bavilo ji je učit. Vlastně kohokoliv, kdo měl zájem, ale starší, dospívající děti

se snažily učit samy a jí se chodily jenom chlubit, co už dokážou. Tyhle škvrňata se taky snažily, ale potřebovaly by spíš dobrou učitelku, než čarodějku. Jejich výuka byla chaotická, kdo něco uměl, předal jim to a chytaly odezvy od dospělých, kterým mnohdy ani nerozuměly a už vůbec je nedokázaly používat. Ale vyspívaly rychle.

Potom přišly Maryška a May. Dětem bylo jasné, že od teďka už s velkými nic nebude, začnou probírat svoje věci a je budou odhánět. Konečně, pohrály si, pomazlily se, je na čase vylézt a jít řádit zase jinam. Třeba se jim podaří přijít na něco, čím by dospělé (hlavně Julku) zase ohromily.

Město se zájmem očekávalo, čím se Templáři vytáhnou. Už předem se vyskytovaly různé předpoklady, některé rozumné, jiné značně fantastické. Už během pátku se do města stáhla jak spousta přívrženců a obdivovatelů, tak množství kritiků a nepřátel. Jedni se hodlali připojit, druzí všemožně agitaci kazit, protože ji zhusta považovali za zkázonosnou. Mluvilo se, že by nemělo být povoleno čarodějům, aby řádili dle své libosti a zneužívali k tomu ještě moci dané jim Ježíšem. Problém byl pouze v tom, že každý považoval za zneužití něco jiného.

V sobotu ráno zahájil Bílý Kříž sestavou biblických kázání, žalmů a přednášek. Tentokrát ne v odlehlých modlitebnách před svými přívrženci, ale rovnou na náměstích, před honosnými chrámy katolíků. Lid reagoval vcelku příznivě, faráři zdrženlivě, svíčkové báby vztekle. Mládež Bílého Kříže žila v permanentním nadšení; chlapci i dívky se chovali jako v časech Tomáše Müntzera a jeho slova: »Neboť viděl jsem novou zemi…« byla nejčastějším námětem kázání.

Faktem ovšem je, že diváky poněkud překvapoval vzhled členů Bílého Kříže. U kluků to jakž takž chápali, vojenské zvyky doporučují co nejkratší účes, ale u děvčat? Když pak zjistili, že i dospělí postrádají jakékoliv vlasy, pochopil každý, že se nejedná o náhodu ani mimořádné hygienické opatření, ale o výraz jejich názoru. Zdálo se jim to velmi obětavé; jen někteří tajně skuhrali něco o nebezpečných fanaticích.

Většina řádových jezdců byli Španělé, Italové a Portugalci. Všechno to jsou oblasti přísně katolické; k nim se připojili Poláci, rovněž přísní katolíci, nehledě k Maďarům, Slovákům atd. Mediterránci ovšem mají generacemi vypěstovaný osobitý vkus: mezi jejich způsoby patří procesí, slavnostní průvody s ukázkami boje proti pohanům, velká divadla předvádějící lidu zásluhy členů řádu, životy svatých a velké činy historických osobností.

Něco takového chystali na noc a na zítřek; ostatní to tušili a vymýšleli, jak je předčít. Co může předvést slavného Bílý Kříž? Někdo navrhoval husitskou jízdu, selské bouře v Německu a další slavné protestantské aktivity; avšak bylo dohodnuto, že slavnost bude mírumilovná a ne ještě více jitřit vášně davů, takže se naprosto nehodí zbraně, krev a násilí. Naopak, náboženské války bylo důrazně doporučeno vynechat; také proto, že katolíků bylo jednoznačně víc a zábavné boje snadno mohly přerůst v ostré.

Pak někoho napadlo, že velmi zajímavou podívanou je křest; na rozdíl od katolíků, kteří křtí malé děti, jež se ještě nemohou samy rozhodnout a svobodně si zvolit, ke které víře chtějí do konce života náležet (což později působí problémy), protestanti křtí ve věku dospělém (minimálně třináct let) a jen toho, kdo se sám rozhodne a o křest požádá. Provedl se rychlý průzkum, zda se ve společenství nacházejí nějaké osoby, jež nejsou pokřtěné a chtěly by být; našlo se jich pět, z toho tři děti. Průzkum se opakoval důrazněji; tentokrát se zjišťovalo, kdy, kým a za jakých okolností ke křtu došlo. Pokud v tom byly objeveny nějaké procesní závady, doporučila komise křest opakovat; tím se počet uchazečů zvýšil na dvanáct. Mezitím jiná skupina, složená z mladých a nekompromisních agitátorů, vyhledávala zájemce mezi hosty a diváky; doporučeným směrným číslem bylo dvacet osob.

Zpočátku se agitace moc nevedla, obyvatelé města byli už na hry Templářů zvyklí a tudíž od počátku opatrní, aby se zas do něčeho nezapletli. Avšak ve vhodnou chvíli dorazil z hlavního města předvoj studentů a mládeže; někteří už tu byli a vyznali se, jiní byli nalákáni jejich barvitým líčením. Někteří se přihlásili, takže nakonec bylo uchazečů dvaadvacet.

Současně probíhala zákulisní jednání mezi Bílým Křížem a jeho katolickou konkurencí, která zatím žádný název neměla a nedalo se očekávat, že by se na nějakém shodla. Zvláště mladí nabízeli kamarádům, že jim pomohou s organizací, pokud sami nezvládnou; B.K. sice uznával jejich schopnosti, ale přijmout nabídku jim bránily četné zkušenosti. Všichni se znali navzájem.

Ve skryté formě také probíhala tichá nevraživost mezi staršími členy B.K. a vlastní mládeží. Včerejší prohřešky rozhodně nebyly zapomenuty, jen kazatelé se rozhodli je nepřipomínat a neřešit, dokud nebude po slavnostech. I když, pokud mladí učinili jasné souhlasné prohlášení, že chtějí uzavřít sňatek, většina rodičů nebyla proti a hodlala svatby uspořádat třeba okamžitě. Avšak ta menší část neustále štvala a podněcovala spory.

V té chvíli zasáhl do dění Vítek Jeřábek, hlásící se ke konfesi Českobratrské, tudíž řádný a své cti dbalý protestant. Oficiálně rytíř, ale od Baarfeltova zvolení velmistrem konal práci komthura, v poslední době jezdil po celém území státu a vyjednával různé obchodní dodávky. Přitom zvládal též šíření svého osobního vlivu i vlivu řádu, byl zbožný, čestný, spravedlivý. Do záležitostí B.K. se zatím nepletl, možná o něm ani nevěděl; teď však byl požádán, aby se ujal rozsuzování sporů a ochotně přijal. Rozhodl, že po slavnostním křtu budou všichni mladí slavnostně oddáni dle zvyklostí a mravů svých církví. Zároveň zakázal tyto obřady jakkoliv kritizovat.

Kde se bude křest konat, bylo jasno: Belliniho babylónská lázeň byla příliš spojena s hříchem a nemravností, takže zbývalo jediné místo, městské lázně. Jejich majitel již delší dobu nelibě nesl konkurenci, která mu soustavně odváděla zákazníky; jeho využívali jen občané ctnostní, jichž je ve městě menšina. Byl to křesťan, víry velmi vlažné, avšak byl ochoten se částečně polepšit, pokud z toho bude mít aspoň nějaký zisk.

Vítek s ním jednal zdvořile, leč rázně; vyložil mu na rovinu, že od řádu nemůže očekávat jakoukoliv odměnu kromě duchovního povznesení. Ale diváky může zkasírovat, jak se mu líbí a hodí; za to ovšem musí strpět, aby před obřadem

lázněmi prošla komise, která patřičně zhodnotí výzdobu, zda odpovídá účelu. Ten dobrý muž přijal a mládež Bílého Kříže vtrhla dovnitř, aby začala vše přeměňovat dle svého vkusu. Při tom přijali poprvé pomoc jiných kamarádů; samozřejmě ne hromadně a oficiálně, ale jednotlivě. Což je v pořádku; proč nezpůsobit druhým duchovní prospěch?

Křest se koná ponořením pod hladinu i s hlavou; u některých církví jednou, u jiných třikrát. Pro pořádek bylo rozhodnuto ponořit každého třikrát; taky se stanovilo, že kazatelé budou vhodně oblečeni, avšak u mladých se na to nebude dbát tak přísně. Ponoření se mělo odehrát v bazénu, který se všem líbil a někteří nebyli proti si zaplavat, ale rozhodně ne před obřadem; dohodli se tedy, že se vykoupou v rámci očištění a obnovení svého křtu, což sice není obřad běžně prováděný, ale rozhodně příjemný. Tehdy byli nuceni přijmout pomoc dalších lidí zvenčí, jako dozorců a pořadatelů; nelze se zároveň koupat v bazénu a udržovat pořádek mezi hosty. Katolická mládež se toho ochotně ujala.

Zároveň probíhala téměř všude očista církve od nekřesťanských zvyklostí, aktivit a názorů. Docházelo při tom k neustálým tvrdým sporům; za staletí styku Templářů s jinými kulturami se vše tak propletlo, že většina neměla tušení, co křesťanské je a co není. Třeba učení o reinkarnaci uznával každý a když jim někdo začal tvrdit, že církev je popírá, smáli se mu.

Církev katolická má bohužel jednu zvláštnost: rozdělení lidstva na ovce a pastýře. Zatímco protestanti kladou důraz na to, aby každý znal Bibli, uměl ji vykládat a šířit, včetně specialit v jejich sboru běžných, katolíci tvrdě hájili pozici kněze, který má patřičné znalosti a poučuje ostatní. V řádu tuto funkci plní komthurové a rytíři; jezdci to celkem ochotně chápou tak, že se nemusejí o nic starat. V tomto případě se výše postavené osoby téměř nezúčastnily, maximálně přihlížely; celá starost zůstala na jezdcích a na jejich snažení.

Jezdci si dovedli pomoci; odjakživa si dokážou poradit v každé situaci. Staří a zasloužilí přivírali oči nad vylomeninami mládeže, která přece má právo se občas trochu pobavit; proč jim nedopřát nějakou zábavu, když už zítra

mohou padnout se zbraní v ruce za řád a jeho slávu? Mladí pochopili, přijali a začali to rozjíždět. Zatím jako pořadatelé u Bílého Kříže.

Avšak ukázalo se, že Bílý Kříž není úplně to pravé, ba ani Neviditelná říše nepostačuje. Všechny funkce byly obsazené, jejich majitelé je pevně drželi a nedopřáli ani vlastním dětem je vyštípat a zabrat něco sami. Ozývaly se hlasy, že by bylo třeba vytvořit novou, jednotnou a všeobecnou organizaci, která by už konečně všem ukázala, zač je toho loket.

Dřív se však ustanovila sekta, která rovněž neměla svůj název, vyznání ani program; její neoficiální název zní Zlé Jazyky, což mi nepřipadá zrovna jako lichotka. Její vůdčí osobností byla paní Jehovistka, matka zprzněné dcery, což bylo tím horší, že dcerušce to ani v nejmenším nevadilo a necítila se zhanobena. Matka se vrhla do boje, jak už popsáno; občas s ní vyrazily do šarvátek další matky a podobné zlolajné ženštiny, ač u Wilfrida von Rhode příliš neuspěly. Pohybovaly se tedy po všech koutech a sbíraly síly; kupodivu se k nim přidala řada osob bez ohledu na to, jaké bylo jejich vyznání. Sekta byla maličká, leč bojovná; zdá se, že do konce světa se nepodaří ji vykořenit.

Tyto Zlé Jazyky počaly během sobotního dopoledne šířit fámu, že rytíři a komthurové se rozhodli jezdce pustit ze řetězu; to je signál, že si každý může dělat co chce, aniž by za to byl nějak kritizován. Jako by někdo byl někdy potrestán, když se dopustil nějakého prohřešku! Lžou! Všichni lžou! A ještě do toho pletou ty nevinné děti!

Nevinné děti se zatím bavily po svém. Bylo sice docela hezky, ale zima značná, takže se začalo ozývat, že by se mělo dát svařit nějaké víno. Kazatelé B.K. rozhodně nesouhlasili, neboť opilství se Bohu hrubě nelíbí; mladí se zamysleli a rozhodli, že udělají aspoň čaj. Ujistili však dav, že bude určitě chutný a všem se to bude líbit.

„Potřebovali bychom May-Britt… nebo aspoň Tori! Kde jsou?“

„Nejsou křesťanky! Zůstaly na pevnosti…“

„Co tam dělají?“

„Tori říkala, že se chtějí projet na nějakých koních…“

Ta informace byla trochu překvapivá, ale byla brzy vysvětlena. Dnešního dne měl být totiž úplněk, noc mystická a velmi vhodná pro toulky mezi hvězdami. May-Britt prohlašovala, že na její prosbu k ní sestoupí dva posvátní koně Vikingů: Alvin, kůň rychlý a Avrak, kůň ostražitý. Na těch se ona a Tori projedou vesmírem; k čemu jim to bude, neřekla.

V té chvíli pronesla Blanche, že dotyčné koně znali též staří Germáni pod jmény Arwakr a Alswidr; i bylo s úžasem zjištěno, že Blanche není tak pitomá, jak si všichni doteď mysleli. Vyložila, že její duchovní učitelka profesorka Raubvogelová ví o těch koních ještě víc; ještě o třetím, jmenuje se Hrimfari a nosí na zádech Měsíc. Jeho obrázek má v knize, která pojednává o Germánech a jejich zvycích.

Někdo se zmínil, že posvátných koní dávnověku bylo víc: třeba řecký Pegas, okřídlený a vzniklý oplodněním odporné Medúzy bohem moře Poseidonem. Kdosi připomněl keltskou bohyni-klisnu Epone, další jednorožce, kterého teď má ve znaku Aswastarr. Diana zas chválí Hayagrívu, inkarnaci Višnua, který daroval lidstvu Védy. A neměli bychom zapomínat ani na koně Zlatohříváka, který vozil prince za dobrodružstvím dle pokynů lišky Ryšky, hovořil lidským hlasem a ovládal dokonce telepatii…

V tu chvíli někdo připomněl, že jsme přece křesťané a v takové nesmysly nevěříme; tento víkend se koná proto, aby byly jednou s konečnou platností vymýceny! Okamžitě zapomeňte a již nikdy je nepřipomínejte! Zkontroluji!

Takže se konal slavnostní křest ponořením do bazénu, za hojné účasti diváků a dalších osob, které se chtěly vykoupat. Kazatelé se zhostili své povinnosti velmi správně, novicové byli řádně pokřtěni a potom dostali horký čaj, aby se zahřáli. Tento nápoj byl přítomnými zodpovědnými osobami důkladně prozkoumán, než byl schválen k pití veřejnosti; zcela nepochybně v něm nebylo nic, co by se jen vzdáleně podobalo alkoholu či jiné droze.

Pak se konaly svatby; proběhly velmi rychle a všem se líbily, zejména svatebčanům. Někoho mohl udivit nízký věk,

zvláště nevěst - ale doba byla vážná a drobné zvláštnosti se přehlížely. Od té chvíle měli mladí právo spolu bydlet, pokud měli kde; to se všem velmi líbilo a ti, kdo se neoženili, jim záviděli.

Svatební hostina byla improvizovaná, protože rodiče žádné oslavy rozhodně organizovat nehodlali a mladí neměli za co. Sice se najedli s ostatními, to je jasné, ale nebylo to nic mimořádného ani neobvyklého. Někteří si přáli víno; ale jak se kdosi vyjádřil, to by se musel stát zázrak jako v Káni Galilejské a ve víno se proměnit ten čaj…

Dívky, které čaj vařily, se jen shovívavě usmívaly.

„Ale to přece není svařené víno!“ protestoval někdo, kdo se právě napil a teď převaloval doušek na jazyku. „Něco v tom sice je, ale… víno to není, to bych přece poznal!“

„Nebláznit ty!“ odpověděla kuchařka Petronyla. „Teď ochutnaly kazatelové! Ony řekly není alkohol! Teď ty říkaly je alkohol! Tak kdo blázen, ty nebo ony?“

Mluvčí pohlédl do její téměř koňské tváře beze stopy čehokoliv, co lze označit za dívčí půvab. Aby se ani náznakem někdo nemýlil, dala si oholit hlavu; vodově modré oči za silnými brýlemi hleděly tak nevinně, že zaváhal.

„Ale já tam cítím víno!“ chytal se stébla.

„Tam to, co ty tam chceš cítit. Sama seš blázen!“

Chlapec potřásl hlavou a vypil to. „Ale je to dobrý!“ řekl spokojeně. „Jenom mi nalej ještě…“

„Co by ne,“ broukla Petronyla. „Čaje pořád dost…“

Čaje bylo dost a dostali všichni, i žebráci a kolemjdoucí. Každý byl spokojen, protože chutnal jako svařené víno; příjemně se rozléval po celém těle, zima přestávala působit a naopak hlavu naplnila příjemná nálada a lehké opojení.

„Nebály ty,“ usmívala se Petronyla. „Všeckym bude dobře!“

„Tak fajn, ale zbrzdi to trochu!“ usmíval se Vítek. „Nemusejí se motat hned odpoledne po jedný skleničce!“

„Co - já? Jak - já?“ dotazovala se Petronyla. „Co já dělám? Ony napijou, ony opijou. Já s tím copak něco dělaly?“

Vítek si povzdechl, nechal si nalít a šel pryč.

Byl to obyčejný horký čaj.

Charry vytušil, že události tohoto víkendu by mu mohly někdy být kladeny za vinu. Jako člověk předvídavý se rozhodl nespojit své jméno s těmito událostmi, svěřil velení Almettovi a odejel autem i s Dianou na Hůrku. To bylo nutno už delší dobu a dneska se to jistě hodilo. Návrat… později.

„Kocour vypadl, kočky mají pré!“ pravila Julka Baarfeltová.

„Pojedem se podívat do města.“ rozhodla Veronika.

Když oddíl děvčat v leopardím vjel do ulic, okamžitě postřehly, že se něco děje. Vítaly je radostné výkřiky, lidé jim mávali, smáli se a povídali pošetilosti.

„To už jsou všichni opilí?“ zaváhala Julie.

„Nikdo z nich nemá v sobě kapku alkoholu!“ řekla Valérie. „Zato taky ani kapku rozumu… pěkně to roztočili!“

„Kdo a čím?“

„Co já vím? Pojďte ochutnat, ne?“

Všude se vařil horký čaj. Hostinští zírali, žasli a plakali, neboť o jejich zaručeně alkoholické nápoje nikdo nestál. Někteří přišli ochutnat, nálada se jim zlepšila a zatoužili objímat svět a rozdávat kolemjdoucím nahamouněné jmění.

„Petronylo, co do toho dáváš?“ zeptala se Veronika.

Petronyla jí nalila šálek. „Ty ochutnaly a řekni!“

Veronika ochutnala; byl to horký čaj.

Magda ochutnala; bylo to nejlepší svařené víno, jaké okusila.

„To je nějaký kouzlíčko!“ řekla a oči jí zasvítily.

„Tys nečetly Bibli? Tam svatba v Káně Galilejský píšou, ne?“

„Neříkej, že umíš opakovat Kristovy zázraky!“

„Tady žádnej zázrak! Co ty chceš pít, to ty piješ. Víc nic.“

Magda nechápala; přestože dle kuchařek nikdo nevypil žádnou drogu, počínali si jako smyslů zbavení. Vzhledem k neškodnosti se nalévalo i dětem a že čaj byl zadarmo, dostal každý, kolik chtěl. Celkem bystře poznala, že se jedná o smyslový klam, jenom nechápala, proč působí i na ni.

„Protože si to přeješ! Impuls, který tě zasáhne při pití, pouze uvolní zábrany. Uděláš to, na co podvědomě myslíš, ale co si netroufáš provést v bdělém stavu, aby ti druzí nenadávali.“

„To není tak docela přesné,“ řekla Valérie. „To platí jenom pro ty, kteří mají sami nějaké přání. Spousta lidí je navyklá vůbec nic si nepřát a na nic nemyslet; ti udělají zkrátka to, co jim druzí poradí nebo co vidí kolem sebe. Jako děti…“

Co se týče dětí, většina se houfovala okolo bazénu; hrály si na křtiny a vzájemně se potápěly. Majitel ležel ve svém obydlí a opájel se sny, že je majitelem lázeňského paláce na italské Květinové Riviéře; nikdy tam nebyl, ale moc se mu líbilo, co se o tom dočetl v časopisech. I zisky byly lákavé; v opojení ani nevnímal, že se všichni koupou a nikdo neplatí.

Mezi většími dětmi dosáhla značné popularity hra na Všiváka; kdo prohrál a byl označen za Všiváka, musel se dát ostříhat, aby se toho označení zbavil. Mladé dívky, ale též starší vážené dámy, zas nalezly zalíbení ve hře na Myšičku; to je ta, co vařila kašičku a tomu dala, tomu dala…

„Proboha, jak to tady dneska dopadne?“ děsila se Magda.

„Jakkoliv.“ řekla Veronika.

Potkaly se s Brunem Weranskim a profesorkou Raubvogelovou. Byli všichni i se svými přívrženci ve slavnostních uniformách, přijeli před chvílí, ale za tu dobu se stihli opít tak příšerně, že se od nich dalo čekat cokoliv. Jediní v sobě skutečně měli nějaký alkohol, statečně popíjeli už ve vlaku.

„Tím hůř! Ti dopadnou špatně; jejich mysl se pokusí vypudit škodlivý alkohol z těla a to bude dost drastický…“

„Mysl? Sama od sebe?“

„Slyšela jsi někdy termín vnitřní moudrost těla? Naše mysl ví, co tělo potřebuje; my lidé ovšem moc rádi nenasloucháme hlasu rozumu a přijímáme látky vyloženě škodlivé. Když mysl uvolníme ze zajetí vůle, začne si počínat podle svých přání. Uvědomte si, málokdo z těch lidí dneska něco jedl; ani nemá chuť, jsou většinou přecpaní a tělo si chce odpočinout…“

„To samo od sebe nebo jste jim to vnukly?“

Valérie se začala dohadovat s Petronylou; ta prohlásila, že to sice nezkusila, ale špatný nápad to není. Od této chvíle každému, kdo se přijde napít, nařídí, aby se uzdravil.

„To nemůže dopadnout dobře!“ lekla se Veronika. „Co když někdo skutečně získá dlouho ztracené zdraví?“

„Nebály nic,“ smála se Petronyla. „Já nastartovaly teď; ale ta zázraka až půlnoc, při procesí!“

„Kdy se chystáte to spustit?“

„Nejdřív tma; aby pochodně vidět, víš?“

Petronyla věděla, co povídá; v tu chvíli bylo na ulicích vidět minimální množství Templářů. Měli vážnější starosti než tančit, objímat se a shánět známosti. Mnozí přijali dávku čaje, stáhli se na odlehlé místo a tam meditovali; uvolnili svoji mysl a dopřáli jí volně se potulovat, kudy chtěla.

Kdosi seznámil princezny se vznikem nové lóže řádu, které zatím hledali jméno, ale nejčastěji se používalo označení Měsíčního koně Hrimfari. Hlavní povinností členů bylo vzepřít se všeobecné snaze vnášet rozpory mezi jednotlivé církve, denominace a sekty; takže se v podstatě jednalo o boj proti Zlým jazykům. Vnějším znakem měla být ostříhaná hlava, ale řada případných členů se doposud vzpouzela. Připojíte se?

„Proč ne?“ krčila rameny Julka.

„Rozhodně ne!“ řekly unisono Maryška a Magda.

„Leda později!“ pohodila copem Veronika.

Valérie neřekla nic. Už delší dobu tento problém promýšlela. Neuposlechla na první pokyn příkaz, aby vypadala nápadně, jak se na princeznu sluší; ale tušila, že to bude muset udělat, pokud si sama přeje předvést se světu v nějaké nové podobě. Teď zalezla do jednoho pokoje, sedla si před zrcadlo a zkoušela, co by mohla ze sebe udělat a jakým způsobem.

V té chvíli ji přepadla slabost a závrať; poznala, že by si měla lehnout a omezit na minimum veškeré činnosti těla. Uvolnit mysl a nechat ji dělat, co sama chce! Zbavit se sebekontroly… Napadlo ji, že jestli se to podaří, může dojít k samovolné změně, totiž že mysl dá příkaz tělesným buňkám, aby změnu provedly bez hmotného popudu. Když to umí May-Britt…?

Především se svlékla; poznala, že oděv je vyloženě nepříjemný a velice jí překáží. Potom se soustředila na extázi, kterou už delší dobu nezažila; neměla stálého milence a náhodné známosti ji nedokázaly uspokojit. V tom stavu mezi snem a bděním si jasně uvědomovala, že dosáhla stupně, kdy ji už neuspokojí žádný muž; mírně se vyděsila a zkoumala důvod.

Byl jasný: stala se čarodějkou. Nejen obyčejný muž, vůbec nic hmotného jí nestačí. Možná, kdyby se jí podařilo svést někoho, kdo by dokázal uspokojit nejen její tělo, ale i mysl… Postřehla ve své mysli vědomí Maryšky, která snila o brutálním dobývání vévody Estragona, ale hned je vytěsnila. Taky Maryška bude brzy potřebovat něco víc než muže… I Julie. May-Britt, Tori… Valériino vědomí splynulo s vědomím Baarfeltů, částečně spojeným, částečně individuálním. Chvíli se v něm bezcílně zmítala, pak jí vytanula jasná myšlenka: Chci mít dítě s Tomášem Baarfeltem.

Začala se smát, dokonce nahlas. Tomáš je v tuto dobu daleko odtud, léčí svou Evu-Marii, miluje a obdivuje ji, přestože si ho ta husa naprosto nezaslouží. Tomáš, který měl spoustu žen, každou uspokojil jako dokonalý milenec, všechny jej vášnivě milovaly a on je bral jako kamarádky a spojence proti zlému světu (zplodil s nimi děti a pak je vysílal, aby svět potrestaly) teď narazil na venkovskou slepici, na níž není nic

než pěkná fasáda. Dokonce i ta krása je diskutabilní; hezká určitě je, ale nedostatek ducha co nevidět způsobí povadnutí a devastaci. Valérie je oslnivě krásná a bude ještě krásnější, jak bude čas plynout. Absolutně krásná, absolutně chladná. Jako všechny čarodějky. Získávají zářivou krásu, až je jim naprosto k ničemu.

V té chvíli Valérie pochopila, že stejně jako Veronice jí nic nemůže ublížit. Veronika si dala udělat na hlavě bojový cop, tetování na lebce i na tvářích; přesto je nádherná a každý, kdo ji spatří, ji obdivuje. Teď je na řadě Valérie; co má udělat? Čím překvapit a pobavit přátele? Ať nikdo neříká, že čarodějky nemají smysl pro humor! Rozhodně mají, i když… svérázný.

Na chvíli se pokusila vystoupit ze svého těla a prohlédnout si sama sebe zvenčí. Prohlédnout si tělo je dost jednoduché, to se dívky učí už v řádové škole ve Florencii. Když se ale pokusila prozkoumat svoji osobnost, dostala se rázem mimo hmotný vesmír; ocitla se v zářivém světě všetvarů a všebarev; viděla se jako součást Absolutna, Nejvyšší Osobnosti Božství, v nejrůznějších jejích proměnách. Ardžunova vize, napověděla jí paměť správný termín z Ludvíkovy přednášky, ale neviděla nic Indického ani Asijského, leda snad někde za prahem poznatelnosti; nebylo to ani křesťanské nebe plné andělů, nic co by mohla definovat jako určitou kulturu. Bylo to něco hlubšího, svět ve chvíli svého vzniku, kdy hmota ještě nevěděla, bude-li zvířetem, rostlinou, kamenem či zářící hvězdou. Nořila se do kosmického prázdna, koupala své tělo v Oceánu příčin, přestože žádné tělo neměla; byla součástí Boha, zároveň všechno a nic, byla nevýslovně šťastná; ten pocit štěstí v ní zůstal, i když se probrala.

Na chvíli zalitovala, že nemůže zůstat v té záři; ale věděla, že sem byla vyslána, aby konala Službu. Měla by dokonce přestat se válet, protože někde nedaleko jiná lidská bytost trpí a potřebuje pomoci. Ale vzápětí ji někdo ukonejšil: klidně lež, už se jí dostalo pomoci. Ještě odpočívej, Valérie. Prožíváš cosi velice blízkého zrození. Vychutnej si to.

Valérie si pošetile přála, aby její změna byla vidět. Dokážu to? Proč vlastně ne? Když taková Tori dokáže… Ano, vlastně je to velice snadné. Moje vlasy jsou černé, hebké, lesklé,

padající jako vodopád až na záda. Léta jsem je nestříhala, někdy jsem si je myla, jindy mi je pečlivě pěstovaly služebné. Naposledy Diana. Llago di Rienzi mi posílal z Arábie šampóny a vonné masti… Zůstanou takové. Stačí na malý okamžik přerušit u kořínků. Pak spojit se sousedním vlasem, takže se propletou a spojí v nerozpojitelnou čapku. Taky je můžu zespoda mechanicky upevnit; to už bude lehké. Teď jen se odhodlat to provést…

Proč váháš, hlupáčku? Stejně ti je vezme Oheň…

Valérie se usmála. Zapomínám. Oheň, ta největší bolest, ta největší rozkoš! Cítily rozkoš družky, které hořely na hranicích? Opustím já jednou svoje tělo v plamenech ohně? Je pravda, že je to nesmírná extáze, bohužel velmi ojedinělá?

Dáš mi oheň na tělo, Labutí panno?

Proč já? Jiná vykoná, co třeba…

Valérie se rozhodla. Pomalu, postupně nechala přerušit a spojit vlákna svých vlasů; byla to dráždivá, znepokojující bolest, která ji přinutila k dlouhému vzdechu extáze. Aby tu extázi vychutnala a prodloužila, nechala si přejít její vlnu po celém těle. Na poslední chvíli uchránila obočí a řasy; ještě mám bystré reakce! Jinak se zbavila všeho, co jí k ničemu nebylo.

Věděla, že ji ostatní sledují a baví se. Tori, May-Britt… kdo asi ještě? Copak to není jedno?

Pak chvíli ležela a vzpamatovávala se; ale touha podívat se na sebe ji přemohla. Zvedla se a usedla před zrcadlo; opatrně stáhla vlasy s hlavy jako čapku a spokojeně si prohlížela sama sebe. Zkusila si to několikrát; když ji nasadila, bylo všechno normální a když stáhla… No fajn.

»Jsem dost dobrá!« říkala si, když odcházela za ostatními.

To už bylo zase docela hmotné myšlení.

Láska May-Britt

Vévoda Miguel d'Escambrray měl velmi špatnou náladu. Samozřejmě málokdy míval lepší; ale teď k tomu měl důvod, v čemž nacházel zvrhlé potěšení. Vrchní velitel samozřejmě odjel; Almetta se chystá do města, povede procesí, což je jeho povinnost; Yamanaki sedí před soukromým oltářem a medituje. A o všechno abych se staral já, to je frapantní!

Nevolená a nejmenovaná abatyše Zlých Jazyků se rozhodla využít chvíle, kdy u vévody není jeho manželka doña María; taky pěkně pochybná osoba, ale o tom později! Miguel se přišel přesvědčit, že přestože Petronyla a ostatní kuchařky jsou ve městě, někdo udělá něco k jídlu. Dokonce prohodil s tou dámou několik slov a vzpomněl si na její jméno: paní Iréne.

„Ale ano, Výsosti, všechno v pořádku!" usmívala se jedovatě. „Leda snad…"

Estragon se zarazil; otočil se k ní a pokynem brady ji vybídl, aby pokračovala v řeči, když už začala.

„Mluvili jsme o tvé krásné paní, Výsosti… Máme trochu obavy, aby… když se stále tak přátelí s těmi čarodějnicemi…"

„Obavy o co?" zamračil se Estragon.

„Tvoje Výsost zajisté ví nejlíp… Samozřejmě, tobě se nemůže nic stát, ale… když si taková čarodějnice na člověka zasedne, může se něco zlého přihodit i světci!"

„Mluv! Kdo je tady čarodějnice?"

„Obávám se, že především vznešené sestry tvé paní… May-Britt a ta malá černá, Tori! Samozřejmě taky Julie - a co se skrývá v té nové, to nikdo nemůže vědět…"

„A co? Mám je nechat upálit?"

„To by snad ani nebylo nutno! Ale jak jistě víš, síla takových čarodějnic se koncentruje v jejich vlasech! Když dohlédneš, aby se jim ostříhaly, nebudou už tak silné!"

Estragon spustil jeden koutek úst až k bradě, druhý ironicky povytáhl; byl to dost příšerný škleb. „Ty mi navrhuješ, abych dal oholit hlavy Baarfeltovým dcerám? Říšským princeznám? Nakonec ještě taky své ženě, ne?“

„No… a nejen jim. Čarodějnic je tady víc!“

„Valérii z Mendozy?“

„A co? Už není velmistrova dcera! Co je víc než my? Neříkám zrovna nějakým násilím… ale v poslední době se to stalo módou, tak třeba jenom… je vhodně ponouknout…“

„A dát příklad, ne?“

„No… kdybys…“

„Táhni!“ zařval Miguel, až se hrad zatřásl v základech. „Zmiz mi z očí, stará ježibabo! Sama jsi bosorka, sama jsi vědma! Buď ráda, že tě nedám přivázat na hranici; ty bys to určitě nepřežila, protože ses sice zaprodala ďáblu, ale nenaučil tě nic užitečného! Jak se opovažuješ…“

To už paní Iréne s křikem prchala a netroufala se ohlédnout; mezi Zlými Jazyky kolovalo tvrzení, že se vévoda umí proměnit v draka a chrlit oheň.

Když zmizela, rozhořčený Miguel šel obhlédnout pevnost; pomalu se stmívalo a poslední křesťané opouštěli hrad, aby posilnili své druhy ve městě. Tam teď bude veselo; ach! Taky Maryška… Miguel si to představil, zatoužil po ní a okamžitě se pokáral. Má přece službu! Nepřítel by mohl…

Najednou mu napadlo, jak by vypadalo, kdyby realizoval návrhy paní Iréne; neměl námitek trochu popíchnout princezny, také on byl vtipný. Trochu se pochechtával, když procházel strážnicí; tam právě převzal hlídku Tah-šwa, jeden z jeho Indiánů.

Tah-šwa byl z jednoho kmene Dakotů; dosáhl kdysi vysokého postavení, byl dokonce náčelníkem, ale přišel o ně kvůli sporu ohledně jakési ženy. Když ho Miguel zachránil před oběšením kvůli krádeži koně, vyprávěl mu to, ale velmi stručně a nepříliš jasně. Bylo známo, že zabil minimálně jednoho člověka ze svého kmene; pak ještě řadu dalších, rudých i bílých. S tím koněm to taky bylo nejasné: Tah-šwa

rozbil majiteli hlavu tomahawkem, zatímco ten muž po něm střílel z revolveru; kromě skalpu mu vzal revolver, kožené boty a ozdobu na krku, což považoval za svou válečnou kořist. Koně zajisté taky, protože ho stačil ozdobit několika posvátnými znameními, aniž věnoval pozornost vypálené značce. Před soudem odmítal jakékoliv vysvětlení, ačkoliv mluvil dost dobře anglicky. Když ho Miguel vytáhl z vězení, ochotně se k němu přidal a doprovázel ho kamkoliv; mezi ostatními Indiány má takovou úctu, že dostal hodnost poručíka.

Choval se vždy bezchybně; v řádu si získal všeobecnou oblibu, neboť se zásadně nikdy do ničeho nepletl a dělal to, co mu nařídili. Rozuměl španělsky, ale mluvil málokdy; necítil potřebu se k něčemu vyjadřovat. Všeobecně soudil, že lidé jsou blázni; snad vyjma Miguela Estragona.

„Dobře hlídej, Tah-šwo!“ vyzval ho vévoda. „Dneska v noci bude možná trochu rušno!“

Indián neřekl nic, ani nepohnul tváří. Nepochyboval o tom.

„Někteří lidé jsou blázni, Tah-šwo… opravdu!“

Indián mlčel. Potvrzovalo to jeho mínění.

„Volně nech projíždět jen šelmy; před půlnocí mají jet na obhlídku okolí. Lidi sleduj; a jak chytíš někoho opilého, hned ho nech zavřít do vězení!“

Tah-šwa byl znám odporem k alkoholu; první příčinou jeho sporu s vlastním kmenem byla opilost všech přítomných. Od té doby, co byl u Estragona, nevypil ani kapku.

„Tak,“ řekl Miguel a chtěl odejít; vtom Indián promluvil:

„Tančící Medvěd mluvil s duchy předků.“

Estragon se zarazil. Jako Tančící Medvěd se Tah-šwa označoval pouze velmi zřídka a nikdy bez příčiny. Nebylo to jeho jméno, ale možná kdysi bývalo. Ve skutečnosti znamenalo medvěda, který je přemožen milostnou touhou po medvědici; když Miguel uvažoval, jak to přeložit, vymyslel tohle a Indián souhlasil. Tah-šwa byla přezdívka, spíš nadávka, kterou mu dali nepřátelé, vládní stopaři z kmene Pawnee. Pak

měl ještě jedno jméno, ale to tajil před každým. Snad je nesměl vyslovit nahlas.

„Co ti řekli?“ zeptal se.

„Bude lov na skalpy.“

„Válka?“

„Ne. Lov lidí. Tah-šwa získá dva skalpy.“

Miguel pohlédl zpříma do jeho šikmých očí. „Dobře; umožním ti to, jen co se dozvíme, oč běží.“

„Tak! Min-ša také získá skalp. Bude zraněn, ale vyléčí se!“

Min-ša bylo hovorové označení Estragona. Ještě měl slavnostní jméno Černý Kondor, přesně Kondor-Jehož-Stín-Se-Černá-Ve-Slunci, ale používal je málo. Dával přednost přezdívce, znějící jen jako zasyknutí skrze zuby.

Miguel pokrčil rameny. Zranění pro něj nebylo nic zvláštního.

„Tančící Medvěd se brzy vrátí ke svému kmeni. Přijde tam jako mocný medicinman. Vysloví znovu svoje jméno.“

„To mne velmi těší! Chceš opustit službu u mne?“

„Min-ša už v té době nebude.“

Estragon se zachvěl. Nikdy se ničeho nebál; ale Indián byl jeho společníkem na mnoha cestách a jestliže se označil za kouzelníka, věděl, co říká. Jeho počínání bývalo často zvláštní, ale pokaždé se jeho slova vyplnila. Miguelovi přátelé z různých zemí obvykle brali divokého lovce jako váženou osobnost.

„Černý Kondor vzlétne z této země rovnou do Slunce.“ pronesl vážně Indián. Jeho hlas zněl obdivně.

Estragon se dvakrát nadechl a vydechl. „Děkuji.“ řekl.

Ve městě byl večer; všude se tančilo, zpívalo, kuchařky vařily nové a nové kotle čaje, který chutnal jako svařené víno. Všichni byli opilí, ale nikomu nebylo špatně. Mnozí upadali do stavu, který těžko definovat. Členové řádu Hrimfari

udržovali pořádek a starali se, aby všeho bylo dost. Kdo k nim nepatřil, už dávno se pro jistotu někam ztratil.

Valérie z Mendozy se šla předvést ostatním. Chovala se zcela normálně, potom si náhle stáhla paruku z hlavy a sledovala, jak se zarazili. Pak se všichni naráz začali smát; dívky se k ní vrhly, ohmatávaly jí hlavu a vyzvídaly, jak to dokázala.

„To je paráda!“ vykřikovala Julka. „Udělej mi to taky!“

„To snad nemyslíš vážně! Z čeho? Ty tvoje barevný štětiny nemá vůbec cenu nechávat, lepší spálit v ohni…“

„Tak to předveď na Magdě! Půjčím si její paruku…“

„A co budu mít já?“ děsila se Magda.

„Co bys měla - hlavu! Máš nějaký námitky?“

Magda námitky měla, dost podstatné; začala maďarsky nadávat a všechny se tomu smály. Konečně pochopila, že si dělají legraci, tak se urazila a tvářila se ublíženě.

„Proč?“ ptala se Veronika tiše.

„Proč ne? Třeba jsem si přála patřit k řádu Hrimfari…“

„Nikdy jsi neudělala nic, co by sis dobře nerozmyslela. Řekni mi důvod, jestli ho smím vědět…“

„Dlouho by to trvalo. Zkus si mne přečíst…“

Dotkly se čelem; když se vzdálily, Veronika se chvěla.

„To už se nedivím… muselo to být nádherné!“

„Čekají nás ještě úžasnější věci, Vero.“

„Odejdeme na Ostrov! Budeme žít v nějakém lepším světě, Vali… Třeba se ti tam podaří, co si přeješ…“

„Já vím, že se mi to podaří.“

„Dneska v noci bychom měly udělat nějaký dobrý skutek!“

„Já bych měla od této chvíle dělat už jen dobré skutky. Myslím, že jsem dneska dospěla, Vero. Asi už nejsem malý děcko…“

„Vidíš. A zrovna teď tak vypadáš!“

„To asi tím, že se mi chce brečet.“

Estragon se právě převaloval na lůžku, když za ním přišel jeden jeho voják. „Nějaký chlapec, pane! Říká, že přišel z Německa; chce mluvit s plukovníkem Baarfeltem!“

„S Tomášem? Ten tady přece není…“

„Obávám se, že… nevím…“

Miguel se rozmrzele zvedl a šel za ním. Ve strážnici Tahšwa a další dva vojáci napájeli horkým mlékem kluka, který sotva stál na nohou; opíral se o zubožený koníčka, oblečen byl do podivných hadrů a na kost promočen. Na hlavě měl špinavý červený hadr a za opaskem sekeru.

„Pro smilování Boží, pane!“ opakoval. „Musím mluvit s panem plukovníkem Baarfeltem! Denis Baarfelt, neznáte ho?“

„Znám, ale teď tady není. Co seš zač, kluku?“

„Z Německa. Jmenuju se Raimund. Jsem z Německa…“

Estragon mu položil ruku na čelo a chvíli ji tam držel.

„Měl jsi horečku. Už je ti líp? Mluv, co chceš!“

„Můj velitel mě poslal… pokorně prosí pana plukovníka, aby zachránil náš oddíl! Pro smilování Boží, pane generále… my už to dál nemůžem vydržet!“

„Plukovníka Denise Baarfelta?“

„Ano. To je náš pán.“

„Kdo velí tomu oddílu?“

„Martin. Martin le Goff. To on nás vede…“

„Kde je? V Německu?“

„U hranic. Oni… mají obsazenej brod přes tu řeku. Nemůžem nikde přejít! A zezadu nás tlačí jízda! Sevřou nás do kleští, pak zničí! Martin mě poslal, abych prosil o pomoc…“

„Jseš usmrkanej kluk! Kolik je tomu Martinovi?“

„Já nevím. Čtrnáct…?“

„Všecko kluci jako ty?“

„Taky holky. Ale těch moc není.“

„Kolik je vás celkem?“

„Přes čtyři sta. Ale… jestli bojovali, tak možná…“

„Čtyři sta dětí? Jak jste na to přišli, jít sem?“

„On přeci… pan plukovník vzkázal!“

„Ten tvůj plukovník je děcko, menší než ty! Desetiletej skrček! Jak vás napadlo v mrazu a dešti táhnout přes Německo?“

„Je lepší umřít, než tam zůstat - ne?“

Estragon zavrčel jako raněná šelma.

„Postarám se o ty tvý… vojáčky! Kde to je?“

„Nevím! Je tam řeka a lesy… tady mám plánek toho místa. To namaloval sám Martin. Ale jak se to tam jmenuje, nevím!“

Plánek byl na kusu košile, kdysi bílé; velmi stručný. Leda Martin le Goff si mohl myslet, že takovou mapu někdo pochopí.

„Jak myslíš, že to máme najít?“

„Já… já vás povedu, pane!“ pronesl chlapec odhodlaně.

„Ty? Sotva stojíš na nohách! Jdi radši rovnou k doktorovi, máš zápal plic, že to cítím až sem! Je tam víc nemocných?“

„Většina. Někteří taky… ranění.“

„Ech, k ďasu! Seržante, odnes ho tam! Jeho koně strčte do teplé stáje a pokuste se, aby přežil!“

„Je to… jeden z posledních pěti koní. Víc už nemáme!“

„Pěkný! Kromě Denise znáš ještě někoho?“

„Kapitána… jmenuje se René le Mogniére!“

„Cože je? Aha, už vím! Tak toho si probudím sám! Seržante, kluka do vany s horkou vodou, ty jeho hadry do kotle a… do něj nějaký léky. Přijdu se na něj podívat do špitálu!“

Seržant vzal Raimunda do náruče a odnesl ho. Estragon za nimi chvíli hleděl a velmi se mračil.

„Tah-šwo, potřebuju dvě sta chlapů. Vybereš je; nastoupí během hodiny na nádvoří. Ať s sebou vezmou… taky léky a něco, čím by ty spratky dali dohromady. Poradíš si?“

Indián neřekl nic. Jenom se ohlížel, komu předat službu.

„To je fuk, ať celej ten barák třeba spadne! Vyber někoho…“

Miguel se vydal do pokoje, kde bydlel René le Mogniére, spolu s černouškem Šahinem. Někdy tam přespával i Denis, ale dneska byl ve městě, aby mu něco zajímavého neuteklo. Teď René spočíval hlavou na polštáři a ve tváři se mu zračil hluboký duševní mír.

Estragon jej šlehl tak prudkým výbojem energie, že zařval bolestí a vyletěl z pokrývek.

„Ty jsi kapitán le Mogniére?“ zavrčel výhružně.

„Ano… proboha, ano, pane!“

„Tys naverboval nějaký dobrovolníky v Německu?“

„Já? Ne… v životě by mi nenapadlo…“

„Kdo je to Martin le Goff?“

„To je… jeden kluk z pasťáku… teda z polepšovny! Ale…“

„Probíjí se sem se čtyři sta podobnými kluky! Máš rozum? Proč jsi ho sem pozval?“

„To byl Denisův rozkaz! Ale já jim signál neposlal! To jistě byl jeho vlastní nápad, já za nic nemůžu!“

„Myslíš? Pojď se podívat na jednoho z nich!“

René se pokoušel najít kalhoty, ale Miguel ho nakopl.

„Nezdržuj a pojď! Podívej se na svýho vojáčka!“

René se snažil chránit hlavně svoje uši, měl špatné zkušenosti; ale když si ho Estragon chtěl podržet, chytil ho za copánek.

„Co mu říkáš?“

Raimund ležel ve vaně a černá ošetřovatelka ho právě drhla dezinfekčním mýdlem. Zatím byl strašně zděšený ze všeho, co tady viděl, taky proto, že z druhé strany ho očichával vlk Wart.

„Já nevím… Nevím, co říct, pane!“

„Já to vím docela dobře! Chceš říct, že teď vezmeš koně, pušku a pojedeš se mnou zachránit svoje vojáky! Aby sis přičichl ke krvi a poznal, co je být velitelem! Jasný?“

„Ano, pane! Okamžitě…“

„Tak mazej. Co ty tady, pejsku šikmookej?“

Vlk Wart zablýskal zelenýma očima, opravdu šikmýma. „Budu tě doprovázet jako stopař! Beru jeho pach, abych ho našel!“

„Chytrej! Na to jsi přišel sám, nebo tě někdo poslal?“

„Rytíř Nazir. Komthur Yamanaki mu předal velení pevnosti…“

„Výborně. Kde je teď Tošio?“

Tošio přecházel po dvoře a sledoval nástup vévodových jezdců.

„Zvládneš to sám? Nepotřebuješ někoho s sebou?“

„Zvládl jsem horší věci. Poslouchej dobře: nelze vyloučit, že je to nějaký trik, jak nás vylákat na jejich území. Kdybych se nevrátil, dávej dobrý pozor… jsou zákeřný!“

„Budu na stráži…“

Estragon si došel do svého pokoje pro zimní vybavení a zbraně. Když se vracel, potkal na chodbě May-Britt, které se za záda schovávala Tori. „Nepotřebuješ něco, vévodo?“

„Od vás? Jo - abyste se propadly do horoucích pekel!“

„Neděláš dobře, Migueli d’Escambrray! Jsem čarodějka a…“

„Tak se starej o svý podfuky, panenko, a nepleť se pod nohy bojovníkům! Kdybys nebyla sestra Maryšky, tak

bych…“ Estragon se zahleděl do očí malé Tori a zaváhal. „Ech! Zmizte…“

Vyšel na nádvoří; tam se řadili jezdci, koně frkali, ze srsti jim stoupala pára. Začínal být pěkný mráz.

„To nic, zahřejem se při jízdě! Kde je ten zmetek?“

René vydedukoval, že to patří jemu, a vystoupil. Byl oblečen do kožíšku a měl šavli, stejně jako černoušek Šahin.

„Co tohle tady dělá? Už ať seš v posteli, ty!“

„Vem mě s sebou, komthure! Budu se ti hodit!“

„Nechápu na co! A tvůj otec mě přetrhne, jestli…“

„Chci bejt u toho! Tamto jsou kluci jako já!“

„Nnno… tak dobře! Kde máme toho čuchacího pejska?“

Wart se objevil v čele dalších pěti šedivých stínů.

„Mám stopu, komenditore!“

„Dobře, tak pojedem! Nazire, když se ukáže Charry, vyřiď mu… no, třeba do tý doby budem zpátky! Ať to tady zatím… Jestli někdo něco zvrtá, tak ho po návratu nechám pověsit!“

„Jistě. Přejeme ti hezkou cestu, vévodo!“

„A ty si přeraz hnáty, když nevíš, jak se loučit!“

„Ach… vím! Zlom vaz!“

„Čert tě vem!“

Vojáci otvírali bránu; první vyrazili vlci, za nimi Tah-šwa se svými Indiány; pak se postupně protahovali další. Estragon je pozorně sledoval jednoho po druhém; nikdy neponechával nic bez povšimnutí. Když projel poslední, zařadil se za ně; po něm vyjeli ještě René a Šahin. Venku však předjel všechny ostatní, až na vlky a Indiány.

„Tak - s pomocí Boha Pána a Vládce! Vpřed!“ zavelel.

Potom vyrazil do tmy.

Okolo desáté hodiny večerní dostoupilo nadšení po ulicích svého vrcholu; těžko říct, zda lidé mohli prožívat větší extázi.

Přestože tančili, zpívali a bavili se celé odpoledne, nepociťoval nikdo únavu; naopak, všem bylo skvěle.

Když na katedrále věžní hodiny odbily deset, ozvaly se náhle odněkud bubny; z radnice vycházela řada bubeníků, kteří rytmicky bušili do svých nástrojů. Někteří byli černí, jiní dalších ras, ale také bílí. Za nimi pak další hudebníci; už se dostatečně sehráli, aby mohli zahrát cokoliv. Kolem hudby kráčeli nosiči pochodní; další potom šli za nimi.

Lidé se zarazili; okamžitě pochopili, že to je další atrakce. Někteří slyšeli, že se bude konat pochodňový průvod, takže to uvítali s nadšením; většinou se ještě opilecky smáli.

Zazněl sborový zpěv; zbožná píseň rozezvučela celé náměstí a lidé pocítili touhu se k ní připojit, i když neznali slova. Byli samozřejmě takoví, co ještě před chvíli toužili spát; teď je ale ovládla ta melodie a ať chtěli či nikoliv, museli se přidat a řadit se do průvodu.

V čele kráčeli nejvyšší hodnostáři v čele s komthurem Horaciem Almettou; ten nesl v bílých rukavicích monstranci s Tělem Páně. Za ním pak kráčeli Palmiro Corsi, Lukáš Anczewski, Vítek Jeřábek, Lobo Villablanca, Donald MacLawwen; za nimi pak rytíři, každý ve své slavnostní uniformě a přes ni bílý plášť s rudým osmihrotým křížem. Kráčeli vážně a slavnostně, zpívali z plných plic, ozdobné jílce jejich mečů a zlaté kříže na hrdlech se leskly ve svitu pochodní.

Většina jezdců neměla ani pořádnou uniformu, natož bílý plášť; byli však stejně nadšení jako panstvo. Nekráčeli, tančili; občas vysoko vyskakovali, tu a tam metali salta a přemety. Nechovali se vážně ani důstojně, spíš byla z jejich počínání znát energie, která je poháněla. Dostat se do boje s někým podobným by bylo pro nepřítele zhoubou; ale té noci nebyl ve městě ani jeden nepřítel. Bylo to jeho štěstí.

Nadšeně byly pozdravovány dámy; také tančily a zpívaly jasnými hlasy. Ani vzhled Valérie už nevzbuzoval pozornost, jenom Denis ji pořád ještě obdivoval; Julka ho utěšovala, že se nechá co nevidět ostříhat taky.

Jak procesí procházelo kolem náměstí, lidé se přidávali do průvodu; i z domů vybíhali, aby se připojili. Všichni byli náhle zachváceni extází náboženského vytržení; někteří poklekali do rozbředlého sněhu a modlili se. Jakási žena křičela, že spatřila Pannu Marii, která jí kynula z nebe ve veliké záři; protože však nebe bylo zcela tmavé, musel to být smyslový klam.

Procházeli hlavními ulicemi; přidávalo se čím dál víc lidí, všichni zpívali a volali. Připojil se oddíl Brunových gardistů, Blanche šla s jejich dívčí družinou a zpívala s Odilií, která docela zapomněla, že je ateistka.

Valérie vyslala Denise k Almettovi, aby ho nasměroval do místní všeobecné nemocnice. Don Horacio nejdřív nepochopil; potom se nenápadně zeptal, zda to Valérie myslí vážně.

„Docela jistě!“ zářily Denisovi oči.

„Myslíš, že to zvládne?“

„Doufám…“

„Jdi se jí zeptat!“

Denis stačil udělat jen tři kroky; vtom pocítil rýpnutí pod žebra a věděl, že don Horacio se zapotácel i s monstrancí.

„Vypadá to, že zvládne!“

Zamířili tím směrem; město bylo vzhůru a zdálo se, že nemocní taky nebudou moci spát pro ten rámus a zpěv. Zbývala otázka, zda personál pustí procesí dovnitř, ale zúčastněným to bylo jasné.

Po cestě minuli chromého invalidu na vozíčku; když okolo něho procházela monstrance, náhle se zvedl, udělal dva kroky a padl na kolena; něco křičel, ale nebylo mu rozumět.

„Ona to vážně dokáže?“ vykřikl don Horacio.

„Bůh to dokáže!“ odpověděla Valérie.

Někteří mladí jezdci, zvlášť z nově založené lóže Hrimfari, se těšili na zábavnou hru: připravili si předem karabáče, teď rychle svlékli košile a počali se šlehat; sami sebe i navzájem. Takhle si hráli už častěji, ale ponejprv při tom měli vyholené hlavy, takže je nastavovali a snažili se získat krvavý šrám.

Přidalo se k nim pár děvčat; snažily se prožít vzrušení z bolesti, ačkoliv to bylo zbytečné, stejně nikdo necítil nic než příjemné dráždění. Ale teď nikdo nedokázal přemýšlet; ovládla je extáze.

Čelo procesí dorazilo do nemocnice; pacienti vstávali, otvírali okna a žasli nad živou řekou pochodní. Šéflékař nejdříve chtěl procesí ve vstupu zabránit, ale slíbili mu, že se většina dovnitř nenahrne, jen několik vybraných jedinců, kteří se pokusí dodat nemocným kuráž do dalšího léčení. S tím souhlasil.

Takže Almetta s monstrancí, komthurové a pár rytířů vstoupilo do špitálu; s nimi dívky, zvláště Valérie. Za zpěvu procházeli chodbami, vcházeli do pokojů a Valérie vkládala ruce na nemocné; nejdřív však vyléčila jednoduchým dotekem vrchní sestře úpornou bolest žlučníku a doporučila, aby se buď dala co nejdřív operovat, nebo vynechala jídla připravená na přepáleném tuku. Od té chvíle ji vrchní, stará semetrika, doprovázela jako nejvznešenějšího hosta.

Výsledek byl zvláštní, ač ne zcela průkazný: pětina pacientů se uzdravila do ranní vizity, další (zhruba polovina) prohlašovali, že se cítí mnohem lépe. Někteří však později znovu jevili tytéž příznaky jako před návštěvou, takže ve skutečnosti jim nic nepomohlo. Zbytek nepocítil žádnou změnu, někteří dokonce nadávali, že nemohli spát.

Valérie na to odpověděla, že pokud si někdo způsobí nemoc vlastní neopatrností, není mu pomoci, protože i kdyby se povedlo ho nějakým zázrakem vyléčit, vzápětí si bude opět počínat tak, že se nemoc vrátí. Kdyby chtěla pomoci, musela by se věnovat každému individuálně; ale i tak zdraví dává Bůh a lékaři mohou činit pouze pokusy, jak situaci zlepšit.

Pak obešli celé město; trvalo to několik hodin, a po celou tu dobu jezdci tančili v extázi, nazí a pokrytí krvavými šrámy, bodali se noži a pálili pochodněmi, aniž se na kůži objevily stopy spálenin - a neustále se všemu smáli.

Arnošt Fousek vyslechl další část přiznání (nebo vychloubání) své Širin. Dozvěděl se, že je hrdou matkou tří dětí, které na ni čekají u babičky ve Španělsku. Dceři Fatmah

bude brzy deset, je velmi krásná a určitě ještě bude; jako maminka! Klukům je šest a čtyři, jmenují se Idrís a Iblís; všichni tři mamince důrazně kladli na srdce, aby si z této cesty přivezla další maličké dítě, o které se všichni (zvláště Fatmah) hodlají pečlivě starat. Pokud maminka jejich požadavek nesplní, pak se Fatmah vynasnaží napravit její chybu, jen co to půjde.

Arnošt se během odpoledne posiloval čajem, takže mu bylo skvěle a cítil energii stáda bizonů. V tuto chvíli však přece propadl obavám, zda se od něj neočekává, že se bude o ty děti starat.

„Ty?“ smála se Širin. „Naopak - my se budem starat o tebe!“

Arnošt se zasnil. Představil si, že žije v kočovnickém stanu kdesi v blíže neurčeném přímořském kraji, nahé děti si hrají na pláži a staví hrady z písku a Širin, oblečená jen do svých ozdob, přináší na stříbrném podnosu ovoce a čaj. Palmy šumí ve vánku, odněkud se ozývá zpěv cikád, opojně voní levandule, moře vlídně šplouchá dětem na kotníky…

„Ne, miláčku!“ smazala jeho sen Širin. „Ty musíš dělat noviny!“

„Ale proč? Mě vůbec nebaví psát ty hlouposti!“

„Veronika nařídila.“

Arnošt si povzdechl a soustředil se na práci. Širin vytvářela fotografie a pamatovala si za něj všechno, co on nezvládal. Měla skvělou paměť, pouze jí bylo jedno, k čemu ji bude používat.

„Naším problémem je, že jsme dosáhli větší kapacity mozku, než je bezprostředně nutné,“ vykládala mu. „Tím pádem potřebujeme časté impulsy zvenčí, víš? Kdybychom se nerozvíjeli kontaktem se světem mimo řád, zakrátko bychom skutečně nedělali nic, protože bychom považovali svůj svět za ideální…“

„Širin, už jsem si zvykl, že mi čteš myšlenky a reaguješ na každé mé přání dřív, než je vyslovím; ale znám spoustu lidí, které by to vyděsilo. Jsi opravdu tak dokonalá?“

„Číst tvoje myšlenky není tak těžké! Když jsme se milovali, vštípila jsem si do paměti tvoje… vlny; zkrátka mám zafixováno, jak ve tvém mozku probíhají impulsy. Když stojím vedle tebe, bylo by pro mne hrozně těžké, abych je nevnímala!“

„To umějí všechny dívky v řádu?“

„Všechny asi ne; některé to umějí samy od sebe, některé se to naučily a jiné to ani nechtějí umět. Nemají nikoho tak rády…“

„A ty mě máš ráda?“

„Teď už ano.“

„Teď - tím myslíš odkdy?“

„Od chvíle, kdy znám tvoje myšlenky. Chtěla bych být tvou ženou a žít s tebou na břehu moře. Možná se nám to jednou splní. Ale teď musíš sepsat zprávu pro svoje noviny a zítra odjet do města, abys zařídil vytištění. A já ti musím pomáhat…“

Arnošt zaváhal. „Myslíš opravdu, že mám o tomhle psát? Výbuchy davového šílenství, pochod flagelantů, bláznivé vize…“

„Právě o tom musíš psát.“

„Lidé nás budou mít za blázny!“

„To něčemu vadí?“

„Veřejnost nemá ráda blázny! Lidé by byli raději…“

„Abychom byli tiše při zemi a neobtěžovali nikoho svojí vírou? To se za svoje chování budem radši stydět a tiše se omlouvat, že sice sloužíme Bohu, ale že to tak nemyslíme, že to je jen taková zvláštní úchylka, která se možná dá léčit…“

Arnošt se rozmrzele zamračil.

„Napiš pravdu! Řekni všem, že se nestydíme; že jsme meč Boží! Když na to přijde, já k tomu patřím taky! A ty…“

„Co já? Já jsem jenom obyčejný novinář…“

„Tak napiš, cos viděl a slyšel. Nic víc!“

„Viděl jsem slepce, který tvrdí, že nabyl zraku ve chvíli, kdy se dotkl bílého pláště templářského rytíře! Mluvil jsem se ženou, která viděla Pannu Marii sestupovat s nebe!“

„Tak s nimi udělej reportáž.“

„Ale já sám nic takového neviděl!“

„To tam taky napiš. To všechno dohromady je pravda.“

Arnošt rozpačitě přikývl. „Nemůžem to nechat na ráno? Já…“

Širin uměla číst v jeho mysli. Teď se usmála.

„Ano, měli bychom si nejdřív odpočinout. Musíme myslet také na přání mých dětí…“

Svítalo. Oddíl vévody Estragona se proplétal lesem, koně často zapadali hluboko do sněhu a obtížně se jím brodili; někteří muži tiše proklínali v cizích jazycích. René le Mogniére jel stále krok za velitelem a měl strach se odtamtud hnout. Vlci šli vpředu v širokém vějíři, čas od času se některý objevil, aby oznámil Estragonovi, že objevil lepší cestu. Indiáni byli také s nimi, ti se ale nevraceli vůbec.

„Tohle ne dobré počasí,“ pronášel vzadu bojovník tmavé pleti s nikdy nestříhanými vlasy a znamením bohyně Kálí na čele. „Bude voda déšť padat svrchu! Moc voda déšť svrchu!“

„Zmlkni!“ řekl Estragon, aniž se otočil.

Bojovník neřekl nic; jenom si začal tiše zpívat v cizí řeči. René slýchal Dianiny mantry; tohle bylo něco ještě horšího.

„Co ujedeme do poledne, to bude náš náskok!“ řekl Estragon po chvíli nahlas. „Pak na chvíli zastavíme, aby si koně oddechli. Do té doby žádné zdržování!“

René si jenom povzdychl.

Ráno v pevnosti bylo pošmourné a nevlídné, mraky visely nízko a i lidé z nich cítili vodu. May-Britt a Tori ležely hlavami při sobě na rohožích a zřejmě se nehodlaly probudit.

Tošio Yamanaki s nelibostí konstatoval, že účast na rozcvičce je mizivá; omlouval ty, kteří byli pryč, ale byli tu

mnozí, jimž nic nebránilo. Pro jistotu vyslal Nazira, aby obnovil pořádek a vyhnal ven všechny, kdo nejsou nemocní. Což se stalo, avšak muži i ženy dost ošklivě nadávali.

Ranní bohoslužbu vykonával Tošio u buddhistického oltáře. Bylo tam málo lidí, téměř se nezpívalo. Raymond Aswastarr se svými syny seděl v přední řadě a vypadal znepokojeně. V zadních řadách seděly členky Zlých Jazyků a pozorně sledovaly, kdo v čem udělá nějakou chybu, aby to případně roznesly po ležení.

Zato ve městě se konaly slavnostní mše ve všech kostelích, co jich bylo. Účast byla neobyčejná; po včerejších zážitcích měl každý touhu zajít do chrámu Páně a občerstvit své srdce. Nikdo nepociťoval bolest hlavy, nikomu nebylo špatně, přestože včera vypili neuvěřitelné množství - čeho? Jistě, bylo to horké víno, ale stejně…

Mnozí lidé, muži i ženy (zvláště mladí) přicházeli po jednom, tajně či zcela zjevně, za jednotlivými Templáři, které si ze včerejška pamatovali, a vyptávali se. Bratři a sestry ochotně vysvětlovali. Mnozí hosté se svěřili, že se jim včerejšek líbil a chtěli by něco podobného zažít častěji; tehdy se dozvěděli, že není v silách řádu pořádat takové zábavy pro širokou veřejnost často, ježto mají málo lidí a času, ale je možné udržovat s řádem nějaký kontakt a přijít, až zas něco bude.

„A bylo by možné s vámi zůstat na pořád?“ ptal se kdosi.

„Těžko; leda bys vstoupil do řádu.“

„A to by šlo?“

„Šlo. Jde jen o to, zda máš dost silnou touhu?“

„To nevím. Vím ale jistě, že už mě tady nic nebaví. Radši bych odešel kamkoliv, než zůstat tady, v tom marastu…“

„Je-li to skutečně tvoje přání, pojď s námi.“

„A budu se moci stát Templářem?“

„Právě ses jím stal.“

Mezi prvními se po ranní mši vrátil do pevnosti Denis. Zaběhl za sestrami a zjistil, že právě vstávají a chystají se do koupele.

„Co jste to tady včera vyváděly?“ vyzvídal. „Cítil jsem až dole ve městě, jak se rozjíždíte…“

„Když jsi to slyšel, tak proč se ptáš?“ ptala se May-Britt.

„Chtěl bych znát vaše zážitky z první ruky!“

„Vyposlechni si Tori, já na tebe nemám náladu! A nechtěl by ses třeba vykoupat? Seš špinavej jako čuňátko, kde ses válel?“

„Ech, ledaskde! Trochu jsem si zatančil v noci při procesí…“

„Od toho máš ty šlehy po obličeji?“

„Kdyby jenom tam! Jsem zpruhovanej po celým těle…“

Tori se roztančila po pokoji. „A bolí, bolí? Hodně, hodně?“

„Teď už ne; když jsem jim skákal pod bič, tak to štípalo!“

Tori mávla rukama. „Tak si to vychutnej!“

Pod Denisem podklesla kolena; rázem byl probuzený.

„Ty potvoro černá! No, jenom počkej!“

„Tak mi to vrať, když dokážeš! No, dělej, švihni mě…“

May-Britt s úsměvem sledovala, jak se honí po pokoji a vzájemně šlehají vlnami bolesti. Nebylo jí to utajeno, chytala ozvěnu od obou zároveň. Tori útočila na jednotlivé vnitřní orgány Denisova těla a působila v nich bolest, ale on se statečně bránil, sledoval její útoky a snažil se dělat jí totéž. Ta hra se May-Britt nelíbila, ale byla nutná, museli se naučit bránit proti nepřátelům.

„Tak dost, zmetci, nebo vás sejmu oba!“ pohrozila.

„Ty? Jak bys dokázala?“ šklebila se Tori.

May mávla rukou a připlácla ji na stěnu jako mouchu. Tori bolestí zakvičela jako podsvinče, ale May už útočila na Denise, který předvídavě prchal a snažil se vytvořit nějakou ochranu. Tu ochranu mu bez problémů rozbila, zasáhla ho až

u dveří a zavřela je tak dokonale, že nemohl stisknout kliku. Tam do něj tloukla a vychutnávala si palčivé šlehy. Cítila vše, co dělala.

„To ani nezkoušej, Tori!“ varovala sestru. „A říkala jsem, že se jdeme koupat; ve sprchách si můžete dráždit střeva a ledviny, jak budete chtít! Ven, bando!“

Rozesmátí se vyřítili na chodbu a pak na dvůr; děti se ještě pošťuchovaly, May uvažovala. V lázni bylo příjemně prázdno, ve sprchách řádili Raymondovi kluci; jejich otec seděl v sauně a oči měl zavřené. Zejména ten mladší uvítal Tori radostně, velmi se mu líbila. May taky, ale…

Osprchovala se, sedla si proti Rayovi a vyčkávala, až mládež dokončí svou potyčku pro naprosté vyčerpání. V Rayových synech objevili zdatné soupeře, mladí zaklínači toho sice moc neuměli, ale rychle se učili. A hlavně rádi…

„Mám na tebe prosbu, Raymonde Aswastarre.“ řekla May-Britt.

„Rád ti ji splním, pokud mohu.“

„Chci se stát vaší ženou.“

Zarazil se. Neprojevil samozřejmě žádné pokleslé pocity, ale překvapen zajisté byl. Kdo taky ne. Zeptal se: „Proč jsi použila slova vaší?“

„Tebe a tvých synů.“

Neřekl nic. Byl natolik zkušený, aby se nevyptával, zda si své přání dobře rozmyslela a srovnala s přáním vyšších bytosti. Taky neuvažoval, jaké to přinese do budoucna problémy jemu a oběma jeho synům. Ani na to se neptal, jak má takový obřad vypadat. To všechno sice promyslel, ale zachoval se řádně. Odpověděl:

„Ano, velmi rád.“

Dveře ze sprch se rozlétly a dovnitř vpadla Tori. Zaječela:

„To myslíš vážně?“

May-Britt se usmála. Tori začala skákat po místnosti a objímat každého, koho potkala. Denis se choval uvážlivěji,

oba chlapci rozpačitě. Zřejmě trvalo déle, než jim něco došlo.

„Zklidněte se všichni, prosím!“ řekla May. „Mohli byste si na chvíli sednout sem ke mně? Chci vám dát stručné poučení…“

Tori byla nejrychlejší; ale nesedla si k sestře, nýbrž ke svému budoucímu manželovi. Raymond ji rozpačitě přivinul a počal dlaní hladit po hlavě; předla jako kotě.

„Trochu se mýlíš, Tori. Ty se nevdáváš; nikdy a za nikoho. Sice u toho budeš a máš výsadu milovat se s námi všemi, ale nemůžeš se považovat za ničí manželku, protože tvoje myšlení je na zvířecí úrovni a nikdo si nepřeje, aby přešlo kamkoliv jinam.“

Tori rozzářila zlaté oči a polichoceně se usmívala.

„Budu hovořit otevřenou řečí a pokud možno tak, aby mne chápali všichni. Přála bych si, aby se toho, co hodlám udělat, zúčastnil co největší počet zasvěcených. Zejména moje sestry a čarodějky. Stejná opatření očekávám z vaší strany.“

Mladší Aswastarr se chystal na něco zeptat. May-Britt se smála:

„Nejdříve si dovolím přidělit vám oficiální jména. Co se vám líbí víc, Alvin a Avrak nebo Alswidr a Arwakr?“

„To jsou jména Vikingských koní!“

„Ano. Souhlasili, že vám je propůjčí po dobu života.“

Kluci koukli jeden na druhého a spokojeně se šklebili.

„Co ještě jsi nám vyprosila?“

„Život. Ani jeden z vás nezemře, pokud nepřivede na svět syna a nepředá mu svoje znalosti. Výjimka je, kdyby nějakým hrubým způsobem urazil svého Ochránce, ale to snad…“

„Rozumíme.“ řekl za všechny Ray.

„Žádala jsem o poučení a bylo mi zjeveno toto:

Stejné shromáždění, jaké se koná v současné době zde, probíhá též ve vyšších dimenzích. S výhradou ohledně termínů

nahoře, dole, v čase a prostoru; všechna tato označení, která jsou tady v protikladu, jsou v nebeských arkánách v jednotě.“

Protože všichni chápali, mohla pokračovat:

„Je vytvořen určitý plán na záchranu světa, jehož jsme součástí - ten plán má množství linií a my se právě teď nacházíme na určité křižovatce, kde dochází k jejich propojení. Sami zajisté vnímáte, že zde existuje několik základních linií:

Baarfeltovská

Templářská

Arminská

Ősgardu

Každá z těchto linií může procházet samostatně, také se mohou protínat nebo jít v souběhu. Odkud která vychází, víme. Kam míří, to odhadujeme, ale jen na krátké časové údobí. Stali jsme se na chvíli jejich součástí a než se linie rozpojí, musíme vykonat vše, čím jsme byli pověřeni.“

Mlčeli a pozorně ji sledovali. Raymond se zeptal:

„Ke které linii vlastně patříme my?“

„V této chvíli ke všem. V budoucnu není vyloučeno, že vznikne nějaká zvláštní jen pro vás - dejme tomu Evropská. Nebo třeba tři rozdílné, každý bude mít svoji. To je budoucnost, tu neznám. Ale je mojí povinností pro ni položit základy.“

„Ty linie probíhaly i předtím?“

„Víte sami, že ano. Baarfeltovská a Templářská se spojily už před dávnými staletími a probíhají společně; teď se však zdá, že se rozejdou. Baarfelta a Chrám Ohně propojil můj dědeček, čehož výsledkem jsem já. Výsledkem propojení těchto linií bude dítě, které požaduji od vás tří.“

„Proč ode všech?“

„Protože nevím a nemám vědět, kdo bude přímým otcem. Zůstanu tady až do posledních chvil před bitvou. Pak musím odejít, neboť bych byla ohrožena. Už se nikdy neuvidíme.

Nikdy se nedozvíte, co se mi narodí; moje linie se už nikdy nepropojí s vaší.“

„Tím chceš říct, že ani my se už nikdy neuvidíme?“ zeptal se trochu překvapeně Denis.

„Neznal jsi mne ještě před několika dny; já znala tebe jenom z vyprávění. Odejdu a ty na mne budeš moci vzpomínat nebo si se mnou povídat v meditaci. Ale jestli se někdy ještě setkáme, budou to už jiní lidé na jiném místě světa. Už nikdy nebude to, co je v této chvíli. Nikdy neváhej, zda máš někomu něco dát, když ho máš rád. Velmi brzy odejde.“

Denis neřekl a neudělal nic, ale Tori se jí vrhla do náruče.

„Ano, na tebe jsem málem zapomněla. Zajímala jsem se, proč jsi vlastně tady a proč jsi taková, jaká jsi. Máme čas, tak vám budu pro odlehčení nálady povídat, cos dělala a jak jsi vznikla. Nesmírně by to potěšilo Dianu, která tančila opičáka Hanumana v Rámajáně. Tys tam byla taky; jedna z opic, které pomohly Rámovi vybojovat Sítu na ostrově Lanka. Těší tě to?“

Tori se šklebila a bylo vidět, že moc.

„Jsi zvíře a dostala jsi lidské tělo jen pro jednou. Přestože šástry říkají, že ze zvířete jde duše výš do člověka, ty žádné další lidské tělo nedostaneš. Tys víc už byla a stala ses člověkem jen z lásky k nám. Jsi zvířátko a jsi šťastná. Proto říkám, že tvé sňatky nemají do budoucna význam.“

„Bude mít děti?“ zeptal se Arwakr.

„Jistě, proč ne? Ale ty chceš vědět, jestli s tebou. Zkus to!“

Arwakrovi bylo patnáct a poněkud upadl do rozpaků.

„Neslyšíš? Zkus to! Když to uděláš právě teď, budeš mít dceru stejně krásnou jako je Tori!“

Tori se hbitě přesunula zase ke kamarádovi a vyčkávala.

„Ale… co když…?“

„Neposlechnout pokyn čarodějky? Riskuješ, chlapče!“

Otec Raymond se zeptal: „Má to něco společného s křesťanstvím?“

„Vůbec nic.“ usmála se May-Britt. „Ale uklidním tě, ani s ničím jiným. Je to moje přání.“

Tori nehodlala čekat a začala se vtírat. May pokynem víček odsouhlasila, že může Arwakra povzbudit; pak sledovala, jak čistě odstraňuje jeho vnitřní zábrany. Až dosáhla svého.

„Něco se ti nelíbí, zaklínači?“ usmála se na Raymonda.

„Osvobodila ho od mé dlouholeté výchovy,“ řekl Aswastarr a nebylo jasné, zda je spokojen. „Vždy jsem ho učil se ovládat a krotit své vášně. Teď…“

„Teď ho to Tori odnaučila.“

„Pravděpodobně by se mi to mělo líbit, ne?“

„Nemusí. Ale pokus se vydržet to. Je to pro dobrou věc.“

„Doufám, že jsme schopni takovou lekci vydržet; ale neradím ti zkoušet to s jinými lidmi! Mohlo by jim to ublížit!“

„Já jim chci ublížit. Dneska chci ubližovat každému!“

„Proč?“

„Baví mě to. Už se nechci dívat na ty smutné, rozmrzelé tváře všude kolem. Chci, aby se lidé bavili. Jednoduše, upřímně…“

Aswastarr sklopil zrak na svého syna a Tori, kteří se zmítali v objetí přímo u špiček jeho nohou.

„Kopni!“ řekla May. „Co nejsilněji!“

Zaváhal; pak bolestivě nabral Tori do boku kopancem špičkou. Zasténala, ale nezdálo se, že bolestí; spíš se jí to líbilo.

„Teď ses i ty osvobodil. Udělal jsi, co jsi chtěl…“

„Přesto mi to nepřineslo uvolnění!“

„Protože to ještě není dokonalé. Nakloň se ke mně!“

Položila mu dlaň na šíji; pocítil mírné lechtivé mravenčení.

„Nijak se to neprojevuje…“ upozornil.

„Teprve bude.“

Sklopil oči a pozoroval, jak Tori zatíná nehty do synových zad. Drápala, jak nejvíc mohla a na chlapcově dosud jemné kůži se objevily první stopy krve.

„Tori k nám sestoupila z duchovního světa, aby nás naučila jednoduše prožít život. Zrození, boj, lásku, smrt. Jednoduché situace, na jejichž přirozené řešení jsme zapomněli. Stanovili jsme zásady, kterými se omezujeme, abychom neupadli do hříchu. Zvířata to nedělají - a přece jsou bezhříšná.“

„Máme se stát zvířaty?“

„Máme se naučit prožívat okamžik. Za chvíli už nebude. Ale teď je tady, s námi. Je nám dobře nebo nás něco bolí. Je nám nějak! Ale většina lidí dává přednost tomu, aby jim bylo nijak.“

Raymond mlčel. Ta slova pro něj dost znamenala. Také patřil mezi lidi, kteří se snaží ovládat svoje vášně; téměř se mu to už podařilo. Věděl, že dokonalé ovládnutí je přestat žít.

„Teď zkus něco…“ naznačila May.

Zaváhal ještě víc, pak zlehka Tori nakopl; pocítil ten dotek, nebylo to laškovné, spíš opatrné.

„Od této chvíle pocítíš vše, co komu uděláš.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Bude to odeznívat; jako vše, co je překryto novými zážitky. Budeš to cítit hodně dlouho, ale stále slaběji. Kdy to vymizí docela, nevím, dělám to poprvé. Hodně záleží na tobě.“

„Docela hezká hra! Všechny tvoje činnosti jsou hry; umíš taky něco vážného a důležitého?“

„Taky. Ale je lepší si hrát.“

„Odvážila by ses tohle provést třeba… Estragonovi?“

„Klidně, ale ne teď. Dnes v noci ho čeká… veliký boj.“

„Vím, že odjel…“

„Dnes v noci bude velké zabíjení… mnoho duší opustí těla a další čeká spousta utrpení. Kdyby Estragon všechno cítil, těžko by přežil…“

„Já ale také půjdu do boje!“

May-Britt se zarazila. „Ach! Na to jsem nepomyslela… nebudeš smět zabíjet. Nemohl bys nějak… Ano, už vím. Naučím tě srazit člověka výbojem energie. To mu neublíží, naopak prospěje, dostane se do zajetí a přežije tu bitvu. Ale…“

„Co se stane, když někoho třeba… seknu mečem?“

May se zamyslela. „Představ si to!“

Raymond skutečně zavřel oči; vzápětí vykřikl a třel si rameno.

„Jak se zdá, můžu svůj meč klidně věnovat svým synům!“

„Ještě bych mohla tu věc… zrušit!“

„Ne, to ne! Dovedeš si představit, co bych s tím mohl způsobit dobrého? Když budu chtít prožít něco příjemného…“

„Ale v tom případě už nebudeš zaklínač! Staneš se čarodějem; každý čaroděj v té či oné míře cítí to, co dělá druhým. Naučí se to během svých studií… a některý to ani neví. Cesty jsou různé, jako je různý osud lidí…“

„Je pravda,“ zeptal se starší syn Alswidr. „Že za dávných časů bojovaly čarodějky tak, že obloudily rytíře svými kouzly a potom je vysílaly, aby se za ně bili s nepřítelem?“

„Je; jen nevím, čemu říkáš dávné časy. To dokáže kdejaká holka od jezdců, na to ani nemusí být čarodějka!“

„Já myslel, že ho přivede do takového stavu, kdy nemyslí na nic jiného, než co by pro ni udělal dobrého! Bojuje za ni jako za svého boha, šílí láskou k ní…“

„No ano, tak se to dělá!“

„A je pravda, že ho do takové nálady přivede tím, že se s ním miluje a při tom mu pomate mozek?“

„Ty slušnější to tak dělají. Opravdovské potvory mu zmatou mozek a ani mu nedovolí se jich dotknout.“

„Děláš to taky?“

„Zatím jsem to nepotřebovala.“

„Je pravda, že pomocí lásky se dá nejjistěji používat Moc?“

„Pochopitelně. Jenom mě překvapují tvoje otázky. Ptáš se na věci, které velmi dobře víš a já vím, že je víš. Co chceš?“

Podíval se na otce a zrozpačitěl. May-Britt se rozesmála:

„Se mnou to prožiješ dnes v noci. S Tori můžeš hned, bráška už stejně nemůže. Ještě něco?“

„Jenže, já bych chtěl… víš, aby to bylo tak…“

„Řeknu ti, jaké to bude. Prohlásila jsem, že to bude svatba; tedy skutečně bude. Taková, jakou předpisuje Učení Severu, plné odevzdání těla i duše. Taková, abys po milostné extázi se mnou znal vše, co znám já. Každou moji zkušenost…“

„A ty si vezmeš moji?“

„Ano.“

„I mého otce a bratra?“

„Ano. Navíc… pokusím se (jestli to půjde) přenést při dalším milování tytéž informace. Některé se přemažou, některé přibudou. Dostaneš všechno, co mám. Já dostanu všechno, co máš ty.“

„To je…“ zašeptal Aswastarr.

„To je skutečná wicca - opravdová magie. Vím, že mnozí používají všelijaké náhražky.“

„Jak dlouho zůstane…“ Aswastarr zaváhal a zmlkl.

„Ano, domníváš se správně. Totéž se stane, když někdo zasvěcený spojí svou auru s další osobou. Od té chvíle se každá žena, s níž se budeš milovat, stane čarodějkou.“

„Já a moji synové?“

„A všichni moji muži, všichni muži Tori a všech ostatních.“

„V tom případě by bylo nejlepší, aby se spojil každý s každým; to by ale… to snad přece ne!“

„Takový byl za dávných časů důvod mystérií. Chrámové tanečnice bohyně Astarté dělaly tutéž službu. Když ji přestaly

dělat, staly se z nich obyčejné prostitutky…“

„Slýchal jsem o orgiích ve starém Římě…“

„To už byly jen ubohé napodobeniny. Ale dřív, v Egyptě, na Krétě, při obřadech druidů…“

„Slyšel jsem, že za těch časů posílali panny do chrámů, aby je tam defloroval velekněz… Ale myslel jsem…“

„Magie má svoje zákony, Aswastarre. Když je překročíš, většinou nepřijde žádný trest - ale taky žádný užitek.“

„Proč to skončilo?“

„Protože lidé poklesli. Mnoho neschopných počalo předstírat. Tehdy se obřad první noci stal bezvýznamným. Dianin kastovní systém přestal mít smysl, samotné šlechtictví přestalo existovat! Je-li někdo šlechtic, pak jeho semeno musí přenášet genetickou informaci na potomka. Nedělá-li to, není šlechtic, i když má na zdi pověšený rodokmen až ke knížatům pekel!“

„A ty se domníváš, že to dokážeš obnovit?“

„Já se to nedomnívám. Přišla jsem, abych to obnovila.“

„Myslíš, že to bude k dobrému?“

„Proč by nebylo?“

„Většina lidí to bude považovat za obyčejnou nemravnost!“

„Kašlu na většinu lidí.“

„Takové postupy bude nutno střežit a ochraňovat!“

„Aspoň bude mít ten váš řád jednou nějaký účel!“

„Kdy chceš ten… pokus uspořádat?“

„Dnes v noci.“

„Ach… už dneska?“

„Estragon zabije dnes v noci mnoho lidí. Je třeba, aby se aspoň některým duším zase dopřála možnost se zrodit.“

„Tím chceš říct, že… dojde k oplodnění?“

„Mělo by. Postavení hvězd je mimořádně příznivé! A je první noc po úplňku, taky velmi vhodná. Prováděla jsem určité očišťovací obřady a další ještě provedu… neponechávám nic náhodě!“

„Myslíš, že se to bude týkat všech, kteří při tom budou?“

„Snad ne; to by bylo k některým příliš kruté! Dovedeš si trochu představit, co škody by obyčejnému bojovníkovi natropilo, kdyby poznal všechno, co zná čaroděj? V životě už by si netroufl zabít ani mouchu, natož člověka!“

„Potřebuješ nějakou pomoc?“

„Snad ani ne. Odpočiň si; kdyby bylo třeba, požádám tě. A vy, kluci, můžete jít klidně s Tori trénovat…“

K polednímu se Estragonovi jezdci doplazili do horského seníku; vévoda povolil hodinu odpočinku. Padal sníh s deštěm, ale to už byla jen poslední kapka. Všechny potoky byly rozvodněné, bylo nutno několikrát brodit. Vlci vyhledávali kratší cestu, nejradši takovou, jaká se hodila pro ně. Estragon nařídil rozdělit koním trochu sena a každému dvě hrsti ovsa; lidé vztekle přežvykovali uzené maso a chlebové placky, zapíjeli pálenkou chutnající jako lak na rakve a kleli.

René byl rád, že málem spadl s koně; ale vévoda se staral o svoje zvíře líp, než by čekal, otíral ho a prohlížel mu kopyta, krmil ho ovsem z ruky a ještě přidal pár kostek cukru. René se zastyděl, tak se taky postaral o svou kobylu, jak to dělali jezdci. Pak se stočil do sena a vmžiku dřímal.

Lesem se protáhl šedivý stín: Wart. Vypadal unaveně, tak mu Miguel okamžitě nabídl kus uzeného.

„Byl jsem až u tábora vojáků. Mají obsazen jediný brod; řeka je tak rozvodněná, že by ji nikdo nepřeplaval. A ještě jdou shora ledy; celý kraj je rozbahněný…“

„Kolik je vojáků?“

„Na naší straně kolem tří stovek. Na druhé nevím; poslal jsem svoje vlky, aby se tam šli podívat. Já se plížil kolem tábora; taky jsem ukradl kus masa. Měli kotle a vařili jídlo, moc pěkně vonělo.“

„Tos neměl dělat! Domyslí si, že jsme je objevili!“

„Neviděli mě! Budou myslet, že to vzal někdo z nich!“

„Kde jsou ty děti?“

„Schovávají se v lese na takovém pahorku. Je tam zřícenina… Kolem německá jízda; možná pět set jezdců, nevím! Střílejí po nich, ale útočit nechtějí, kluci se opevnili a mají pušky! Zatím doufají, že se vzdají sami…“

„Myslíš, že to udělají?“

„Nevím. Zatím střílejí zpátky…“

„Kurážný děti! Kdyby měli ještě rozum, tak… jak je to daleko? Kdy se tam můžeme dostat?“

„Tvoji koně se utopí v bažinách, když půjdou tou cestou, kudy jsem prošel já! Sám jsem tam málem přišel o život!“

„Do setmění se tam dostaneme?“

„Těžko. Sotva do zítřka do rána; to by musely tvoje oči vidět tak jasně jako moje! Ale povedu vás, jak nejlíp to půjde!“

„Jsem ti vděčen, Warte, za všechno, co pro nás děláš!“

„Neděkuj, člověče Estragone. Dělám to pro sebe. Bozi Zelených Očí mi dopřáli krev pro moje tesáky…“

„Máš s těmi lidmi válku?“

„Tak páchli ti, co zabili moji smečku. Moje ženy a děti!“

„Kde jsi bojoval?“

„V zemi, které říkáte Polska. Přišel kocour, velká černá šelma. Vyprávěl nám o císaři Ostrovní říše; taky o komenditoru Lasękovi, který nám pomůže se vrátit domů! Naučil jsem se mluvit polsky i německy, naučil jsem se pít stopu a vést po ní harcery. Přivedl jsem svoje syny a bratry do vojska! Ale potom mne poslali do země Horních Uher, abych tam našel bratry a svolal je. Když jsem se vrátil domů, byl mrtev komenditor a pobita má rodina…“

„Zdá se, že jim máš co vracet!“

„Vrátím; jen co přijde čas!“

Vévoda vytáhl z kapsy hodinky. „Lehni si, Warte. Probudím tě za půl hodiny, stačí ti to k odpočinku?“

„Ty si lehni! Já budu zpívat svoje válečné písně, protože cítím krev a nemohu spát…“

„Dobře. Znáš hodiny? Víš, kdy mne máš probudit?“

„Ne. Ale vzbudím tě, až je všechny přezpívám.“

Zpráva o úmyslu May-Britt se rozlétla po pevnosti okamžitě, jak se dívky začaly vracet z chrámu. A způsobila pěkný rozruch; jak reagovaly členky Zlých Jazyků, Bílý Kříž a podobně, tím se ani nemá cenu zabývat, ale překvapené byly taky princezny. Všechny se postupně nahrnuly do pokoje Baarfeltových dcer a vyzvídaly.

May-Britt nejdřív pochválila Valérii úspěšně zhotovenou paruku; Valérie navrhla, že ji to taky naučí, ale May mávla rukou, není třeba. Ježto po ležení kolovaly různé zvěsti, všelijak překroucené a zmatené, vysvětlila jim hromadně, co hodlá činit a jaký k tomu má důvod. Pak navrhla odpočinek.

„Nejspíš budeš chtít, abychom se zúčastnily!“ ptala se Veronika. „Ten přenos se má týkat i nás?“

„Jestli chceš, aby se tě týkal…?“

„Abych získala ty informace a mohla je pak předat dál, vypadá to, že budu muset být nevěrná svému manželovi! To je ovšem hrozná představa! Už mi běhá mráz po zádech!“

„Když ti to tolik nahání strach, nemusíš! Úplně postačí, když se tvůj muž spojí se mnou; pak ti to může předat!“

„Hm! Něco jako žárlivost zřejmě neznáš, co?“

„Znám; ale tohle není pro potěšení, to je vážná práce!“

„Dovol, abych se zasmála. Znám svého manžela natolik, že si tu práci docela umím představit!“

„Rozmysli si to. Když ho nechceš dopřát nějaké ženě, ať se o něj postará Tori. Na tu žárlit nemusíš, není člověk.“

„To říká ona! No ty, moc nekoukej a neškleb se jako opice, my ti na to neskočíme! Jestli děláš všecko proto, aby si tvá

malá sestřička užila, tak…“

„Veroniko, já žasnu! Máš nejvyšší zasvěcení Měsíčních Panen; ale když se máš rozdělit o svůj kousek majetku, začneš se chovat jako obyčejná ženská! Jsi přece čarodějka!“

„Jsem zvědavá, jak donutíš své vznešený sestřičky, aby se trochu spustily! Paní vévodkyni Maryšku a pannu Julii; tváří se, jako by věřily na Čápa nebo na zelný hlávky!“

Maryška potřásla hlavou. „To nepůjde! Kdyby se Miguel dozvěděl, že jsem mu byla nevěrná, zabije mě i toho kluka!“

„Nedělej si starosti,“ mávla rukou Florence. „Nikdy si nedělal hlavu z toho, s kterou holkou se kde vyspí! Stačí, když ho tři dny necháš bez dozoru a on si nějakou najde!“

„To odvoláš!“ vyletěla Maryška a sháněla se po šavli.

„To teda neodvolám! Už dlouho mám chuť dát ti do držky!“

„Stop, ženský pitomý!“ tleskla Veronika. „Zatím se pokouším smířit s představou, že budu muset obětovat svoji ženskou čest, tak nevřískejte a chovejte se…“

„A pěkná představa, pěkná?“ šklebila se Florence.

„Ale já se chci s někým prát!“ trvala na svém Maryška.

„A Julka je vůbec kde? Proč nepřišla s váma?“

„Má tam nejspíš nějaký povinnosti, ne?“

„Nedělejte si starosti,“ řekla May-Britt klidně. „O Julii je dobře postaráno! Myslím, že o všechny je dobře postaráno!“

„Koukněte, holky!“ řekla Maryška téměř prosebně. „Když už si to se mnou žádná nechcete rozdat na šavle, nemohly byste mě aspoň chvilku mučit? Já bych měla chuť tak na…“

„To už je moc!“ nevydržela to Valérie. „Teď ti teprve můžu ukázat parádní údery hlavou!“

„Ty jo, ty křehotinko? Zlomila by ses…“

Valérie přeletěla pokoj hlavou napřed a smetla Maryšku; Tori jí skočila na krk, ale vzápětí dostala přes záda Veroničiným copem, takže začala pištět nadšením a snažila se

kousat. Zapojily se do rvačky jedna po druhé, nešetřily se; úplně pod hromadou se Maryška v extázi svíjela bolestivou rozkoší a polsky nadávala.

Estragonův vraník zapadl do bahna až po prsa, frkal a odmítal se podrobit jezdci; až po chvilce nahrábl pod kopyty pevnou zemi, chvíli šel po dně, pak se dostal do vody a začal plavat. Miguel zvedl ruku a ukazoval ostatním, že tudy se projít dá; pak jel vpředu až na pevné místo, kde se zastavil a sledoval, jak se jeho mužům daří přecházet bažinu. Těžko je poznával, všichni byli mokří a olepení bahnem, vypadali jako čerti.

Kývl na Reného, který zastavil svou kobylku vedle něho; tvář měl zmazanou od bahna, jen oči mu svítily. „Ještě toho nemáš dost, kluku?“

„Vydržím, pane vévodo!“

„Jsi tvrdší, než jsem myslel… kapitáne! Kde je ten druhej?“

„Šahin? Tomu se jede dobře, má skvělýho koně…“

„Andaluzáka, viděl jsem. Poslechni, jestli chceš, můžete zůstat tady, někde si udělat oheň, ohřát se a usušit! Nemusíš se mnou do toho marastu… Asi to tam bude ošklivý!“

René se dotkl dlaní šavle. „Budu bojovat za svý lidi, pane!“

Estragon stáhl obočí, ale nezdálo se, že by se na něj zlobil.

Teď k nim teprve dojel Šahin; jeho tvář byla černá od přírody, takže na ní nebylo vidět špínu.

„Co ty? Ještě můžeš?“

„Proč ne, done Migueli?“

„Tvůj tatík se mnou bojoval v Brazílii… v Matto Grosso. Pěkně tvrdej chlap; přešli jsme spolu tam ty kaktusový pouště. Místní Indiáni skvěle střílej šípy… Mám dva tady v oddíle.“

„Povídal, že tě zná.“

„Koukám, ty ses mu taky pěkně poved!“

„Dík, pane. Až budeš mít syna, vezmu ho na Amazonku!“

Renému neušlo, jak Estragon škubl tváří. Neřekl nic, až teprve po chvíli pronesl skoro prosebně:

„Jestli budu někdy mít syna, chraň ho. Bude to potřebovat!“

Potom se rozhlédl a ukázal rukou:

„Tak jedem, chlapi! Nezdržovat se… Támhle už ty zatracený bažiny končej, nevidíte les? Tam se nám pojede líp…“

„Až k dalším bažinám…“ poznamenal René.

Ale vévoda mu ani nevynadal.

Julietta la Venzini procházela přes náměstí; v uniformě se skvrnami připomínajícími leoparda, za opaskem meč, jednu polovinu hlavy bledě modrou, druhou bledě zelenou, v nose perličku, na jednom uchu střapec drobných řetízků. Šla z ní hrůza a věděla to velmi dobře; proto tu byla.

Ale náhle se zastavila a nevěřila svým očím: před radnicí stál motocykl, který nemohl patřit nikomu jinému než Jankovi Dunbarovi. Znala ho příliš dobře, dokonce uměla řídit. Rychle a opatrně se rozhlédla, kde je; pak ji napadlo zmizet, ale zároveň si přála zůstat. Kam tak asi mohl zajít?

Udělala pár kroků po ulici, vzápětí do něj málem vrazila; vyšel z cukrárny a držel pod paží velkou bonboniéru; jednou jí koupil podobnou, ale to bylo v Berlíně, když ji vezl z Hůrky domů, těšil se na večer… tehdy, tak strašně dávno.

Zarazil se - chvíli na ni hleděl nevěřícně, pak řekl:

„Ano. Tebe jsem si přál potkat.“

„Tak mě vidíš. Jenom nevím, jestli se ti… líbím.“

Stál a díval se na ni. „Julinko…“ řekl pomalu.

„Prosím tě, netvař se takhle!“ vybuchla málem plačky. „Jsem jiná, já vím… míň krásná, míň pyšná - ale možná trochu moudřejší, než když jsi mě viděl posledně…“

„Zdálo se mi o tobě. Každou noc.“ vydechl.

„Mně o tobě taky, ale… neodvážila bych se ti zkřížit cestu!“

„Proč? Mně se naopak zdá, že ses velice zlepšila! Jsi teď skutečná princezna… Člověk, který si sám hledá cestu!“

„Můj domov se zhroutil, nemám už kam jít! Jsem jako děvčata z řádu; zbývá mi buď odejít na Ostrov nebo bludná pouť ze země do země - vyjma těch, kde už mne pro něco hledají. Končím se světem lidí, Janku…“

„Já jsem s ním taky skončil! Můj otec zemřel před deseti dny, aniž nabyl zdravého rozumu. Během té doby jsem vyřešil finanční záležitosti, prodal všechen majetek a peníze převedl do zahraničí. Pak jsem vyřídil svoje účty s lidmi, kteří mi nějak ublížili; ty nejhorší jsem zabil osobně, na mnoho dalších uložil spolehlivá udání nebo různé tajné informace. Nezničím je já, ale další lidé, někdy stejně špatní… Jen jsem uvolnil zábrany, které tomu dosud bránily. Opustil jsem Německo a už se tam nikdy nevrátím!“

„Kde ale teď budeš žít?“

„Je otázka, zda vůbec budu žít. Přišel jsem nabídnout řádu svůj meč a svou pušku; třeba v tom boji zemřu! Je ještě hodně zla na světě - a já přísahal, že je všechno zničím.“

„Takže budeme bojovat bok po boku?“

„Ty určitě ne; ty přece nesmíš zemřít! Jsi mladá, krásná… já chci, abys žila!“

„Jenom pokud budeš žít ty!“

„Jsem Templář, děvče. Povinnost je pro mne víc než život. Taky víc než žena, kterou jsem měl rád, a která mne odmítla…“

„Třeba… třeba by pro tebe některá plakala!“

„Nevěřím.“

„Třeba tě má ráda! Třeba jen čeká, až přijdeš, až jí položíš ruku na hlavu, až řekneš, že i ty ji máš ještě rád…“

Jan se zprudka nadechl. „Julie, přísahám ti… až skončí tahle hloupá válka, jestli přežijeme tu bitvu a jestli já…

zůstanu naživu, potom přijdu a řeknu jí…“

„Ne! Řekni to hned! Teď hned!“

Jan sklopil oči - a neřekl nic.

„ANO, ANO, ANO!“ vykřikla Julie. „Ano, Jene!“

Komthur Dunbar se domníval, že je tvrdý a necitelný. Ale stál před ní, svíral pod paží krabici a kolena se mu chvěla. V očích se mu objevilo něco jako slzy - maličké, nepatrné; jenom on sám je pocítil. Pak se mu začaly zachvívat rty.

„Děkuju ti,“ zašeptal. „Jestli přežiju…“

„Ne! Hned teď!“

Vztáhla ruce, objala jej a políbila na ústa. Přivinuli se těsně k sobě a zůstali tak stát uprostřed chodníku, po kterém se hrnul dav lidí; ale bylo jim to docela jedno.

„Neblázni,“ pokusil se ji přibrzdit. „Rozmysli si ještě…“

„Já si nechci nic rozmýšlet! Já jsem čekala už tolik dní, tolik nocí, že už nechci čekat ani hodinu, ani minutu! Chci teď hned tvoji lásku a chci, aby…“ rozhlédla se.

„Ale… to přece nejde!“

„To jde, ne že ne! Mám tady klíče od Charryho kanceláře támhle v okresním hejtmanství, nesu je do Astartina chrámu… na tom teď vlastně nezáleží. Důležité je, že tam teď zrovna nikdo není! A já chci, aby se to stalo dřív, než se toho domáknou moje praštěné sestry a udělají z toho zas nějakou aféru, chápeš?“

„Sestry? Kolik jich máš?“

„Co já vím? Tisíc, možná; nikdy se nesejdou všechny, protože to tatíček Baarfelt ve své moudré předvídavosti zakázal, aby nás svět naráz nevyhladil! Ani bych se nedivila, ten vzorek, co je tady, docela stačí…“

Za této řeči ho přímo vlekla k hejtmanství. Byli tam strážní, ale když viděli její leopardí uniformu, jen zasalutovali. Dunbara neznali a vůbec si ho nevšimli, stačilo, že šel s ní. Julie ho vtáhla do kanceláře a zamkla za sebou. Bylo tam tma, teplo, hustý koberec a nějaké kabáty, které tu nechali

hodnostáři. Než se vůbec stačil rozhlédnout, vyrobila z toho útulné hnízdo.

„Tohle je první noc světa, Jene!“ řekla.

Poklekl před ní a přitiskl hlavu do jejího klína.

„Miluji tě, Julie…“ zašeptal.

A ona zvrátila hlavu dozadu a plakala.

Jeden z vlků, kteří kroužili kolem jezdců, obléhajících starou zříceninu na kopci, postřehl, že jakýsi muž odešel od ostatních. Bylo to dost daleko; zelené oči mu zasvítily a počal se plížit. Muž šel hlučně, lámal křoví; vlk se pohyboval téměř neslyšně. Ale jeho skok byl neodvratný jako sama smrt; bílé zuby stiskly měkký chřtán a přidušený výkřik se zadrhl v hrdle. Potom už šelma jenom držela, dokud se muž nepřestal zmítat.

Pak zaslechl kroky dalšího muže. „Á, ty bestie!“ vykřikl voják a pokusil se namířit karabinu.

Ten, kdo zasáhl, byl člověk, ačkoliv se po lese pohyboval tiše, skoro jako vlk. Vztyčil se za mužem a mávl širokým loveckým nožem - nejdřív prořízl vojákovi hrdlo, potom mu sundal přílbu a seřízl z temene hlavy skalp. Nespokojeně zamručel; voják byl ostříhaný nakrátko a trofej nevypadala nijak impozantně.

Chvíli muž a šelma stáli každý nad mršinou své kořisti a mlčky si hleděli do očí. Pak, stejně naráz, zmizeli v houští.

„Ani to nebolelo.“ řekla princezna Julie.

„Vždycky to prý nebolí…“

„Škoda; říkají, že je to… nezapomenutelné.“

„Tobě se to nelíbilo?“ zaváhal.

„Líbilo. Protože jsi to byl ty. Protože tě mám ráda!“

„Jinak nic moc?“

„Jinak… dala bych si něco dobrého k jídlu.“

Jan Dunbar se začal smát.

„Co je? Je něco divného na tom, že mám hlad?“

„Nevím - vlastně ani ne. Já jsem ještě ani neotevřel tu parádní bonboniéru… vzal jsem tu největší, co tam měli! Pro tebe…“

„Tak kde to vázne? Ukaž, já ji radši otevřu sama…“

Navzájem si vložili do úst čokoládovou kouli s koňakovou náplní a spokojeně pojídali.

„Dřív jsem bývala fantasticky rozmlsaná!“ řekla Julka s plnou pusou. „Myslíš, že se to hodí?“

„Odkdy se staráš o to, jestli se něco hodí nebo ne?“

„Od teďka. Protože přemýšlím o budoucnosti.“

Mlčel. Došlo mu, že přemýšlet o tom, co bude, je pro ni zcela nezvyklá činnost. Do této chvíle žila v představách, že už nikdy nic nebude. Nemusela mu to vysvětlovat; i on tak žil.

Najednou si přál tuhle válku přežít. Dožít se narození dítěte, vidět ho vyrůstat, učit se… žít jako normální člověk. Dlouhá léta to byl svět, do kterého nahlížel jenom zvenčí, oknem, tajně jako žebrák, který se na chvilku zastavil u dveří.

»Musíme se naučit žít,« řekl si v duchu. »Dokonce spolu…«

Rozmáčkl jí čokoládovou kouli ve žlábku mezi prsy a pak pečlivě olizoval mírně alkoholickou náplň. Rozesmála se.

„Nech mě! Chci si vychutnat chuť tvého těla!“ řekl.

„Snad aspoň počkáš, až se vykoupu, ne? Jsem dost špinavá…“

„Mám tě celou olízat jako Dévi Denise?“

Začala se bránit; o důvod víc, aby její odpor přemohl. Zmocnil se jí tentokrát méně ohleduplně a s překvapením konstatoval, že se jí to líbí.

„Budeme se muset učit všemu. I lásce!“

„Proboha, jenom žádný teorie!“ vzdychla. „Co jsem v řádu, každá holka nemá nic lepšího na práci, než mě poučovat!“

„Teď se s nimi budeš moct rozdělit o zkušenosti…“

„Hm… obávám se, že dokonce budu muset. Jen co přijedeme na pevnost, slítnou se jako vosy…“

„Musíme jim říkat, co se stalo?“

„Ale Janku! Všechny jsou čarodějky, vědí to možná ještě chvíli dřív, než se to stane. Zvlášť my ségry; dovedem se vzájemně najít v prostoru, umíme si číst myšlenky, i na dálku…“

„Tak se pochlub, co sestřičky dovedou!“

„Celej život jsem si přála mít sestru. Nebo brášku. Když jsem vytáhla z kláštera malou Janičku, byla jsem na ni pyšná, jako kdybych si ji sama vymyslela! Jenže nevydržela dlouho, sotva jsem si na ni zvykla, už zas odjela. Pak bráchové, Jindřich, Dimitrij… ten ze Srbska, jak ho ani neznám! Jirka, který se dal tak jednoduše zabít v Polsku! Šílená vize!“

„Ale teď tady sestry máš!“

„Všechny jsme si podobné a každá jiná. Maryška vypadá jako moje dvojče, leda vlasy má světlý a dlouhý. Zamilovala se do vévody d’Escambrray a není spokojená, dokud ji surově nezmlátí! Zvlášť si potrpí na modřiny pod očima a rozbitý rty!“

„Ty taky nejsi zvlášť mírná ovečka!“

„Tohle slovo nepoužívej, nebo začnu kousat!“

„Ovečka, ovečka, ovečka! Proč?“

„Napřed mi tak říkala jedna masérka v Granadě. Potom teta Margo, když jsem byla ostříhaná a vypadala jako… no, jak vidíš. Mám strach, že se zas něco pose… pokazí.“

„No tak dobře. Povídej o sestře Maryšce.“

„Maryška si půjčila nějakou odbornou literaturu a dočetla se, že se tomu říká sadomasochistická úchylka. Od té doby je na to pyšná a všude se s ní chlubí!“

„Ta malá z Itálie… jak jí říkají?“

„Magda. Vypadá jako já před ostříháním, akorát menší. Napřed jsme si z ní dělaly legraci, ale teď… Byla hodně pitomoučká, takovej zajíček vykulenej! Jediný, v čem se vyznala, bylo balení kluků, a i to tak… bezúčelně. Její služka Marika je vesnická holka podle maďarskýho vkusu. Noc bez chlapa je pro ni bezcenná a když jí to někdo udělá ještě přes den, žádná škoda!“

„Nemyslím, že by naši jezdci byli morálně pohoršení!“

„To se spolehni! Magda ji v podstatě nechává dělat, co sama chce. Bydlí s náma a hodně rychle se učí; dohání co zameškala. Dost jí to jde a ještě navíc… je trochu záludná.“

„Tím myslíš co?“

„Ráda využívá svých kamarádů k vlastnímu prospěchu. To já můžu jenom obdivovat; málokdy se mi něco takovýho povede…“

„To by byly dvě.“

„Třetí… Tori. Dcera řádový otrokyně. Černá jako krém na boty, podle zubů je jí tak čtrnáct a je hrozně přítulná.“

„Co chceš - dítě!“

„Pěkný dítě! Ona je… Víš, že existují ženy, které se dokážou vzájemně dráždit… jako my teď?“

„To dělají ve škole všecky holky. Teda… skoro všecky.“

„Kluci taky?“

„Jak kdo. Některý o tom víc mluví, jiní víc dělají.“

„Tori toho moc nenapovídá, ale snaží se. Jestli se miluje s klukem nebo holkou, je jí fuk, hlavně že ji někdo muchlá. Když zrovna nikdo nemá náladu, vtírá se jako kočka…“

„Roztomilý dítě!“

„Napřed jsme z ní byli trochu vedle… jenže pak přišla May. May-Britt Wulffssonnová; ta tomu dala korunu. Panna, ale dneska chce slavit svatbu. Neboj, ještě to stihnem, až v noci. Neručím za nic, protože je čarodějka. Dost našláplá…“

„Co na to Veronika s Valérií? Nežárlí na ni?“

„Vůbec ne… ale někdy hrozně! Ona je May taková hravá… občas to přehání, naučí něco Tori a…“

„Dej příklad!“

„Takový trapný věci! Jedný holce bylo zle od žaludku; May jí naprosto jednoduše spustila průjem, vrhnutí… pak jí dala pít vodu, třikrát za sebou důkladně pročistila a uvedla do normálu. Tori samozřejmě koukala a naučila se to. Teď, když ji někdo naštve, povolí mu vnitřní svěrače…“

„Chápu!“ rozesmál se Dunbar.

„Má to sice zakázaný, ale copak tě taková bláznivá puberťačka poslechne? Mlátit ji nemá cenu, je otlučená jako píšťalička už od malička, rvačky bere jako rafinovanou výzvu k milování. Zlobit se na ni nikdo dlouho nedokáže, udělá nějakej ksicht a…“

„Kolikrát to udělala tobě?“

„Jenom jednou, cvičně a ve sprchách, takže se nic nedělo. Na mě má svou speciální hru… víš, co je přenos vědomí?“

„Něco málo bych o tom vědět měl.“

„Typická zábava princezen. Poprvé jsem to zažila v Granadě, tam to dělala Renée, taková kudrnatá… adoptivní něco Mendozových. Pak jsem zjistila, že to umějí všechny, ale nepoužívají kvůli ochraně soukromí. Valérie a Veronika se v tu dobu chránily, nechtěly se moc chlubit. May-Britt žádný soukromí nemá, takže se se svými znalostmi ráda podělí. No a Tori…“

„Začínám tušit.“

„Jdeme spát a Tori se pochopitelně vsomruje ke mně pod deku. Ne že by neměla vlastní pelech, ale kňourá, že jí je zima nebo smutno nebo… zkrátka nedá pokoj, dokud se nepomazlíme. Čistě po dobrým, kdyby si něco začala, tak bych ji hnala, ale stačí, že ji hladíš nebo dáš pusu, objímáš… usne ti v náručí a je jí jak v ráji. Tak zavřu oči a spím taky - jenomže Tori se za pár hodin probere a začne se mi vtírat do snů. A to jsou pak sny!“

„Schválně povídej! Asi dost zábavný, co?“

„Hlavně bez jakýkoliv morálky! Co mně už se zdálo… ze začátku to byly její reálný vzpomínky; možná trochu vylepšený, ale ve svý podstatě možný. Teď si pouští na špacír fantazii; já potom prchám před příšerama, oni mě ale stejně chytnou a… hrůza!“

„To dělá jen tobě, nebo každýmu?“

„Každýmu, kdo si ji pustí k tělu. Jde to líp, když je přímej kontakt; nejlíp hlavou. Až se dám ostříhat…“

„Opovaž se! Tyhle barvy ti úžasně sluší!“

„Až mi Tori při nějaký hře oholí hlavu, budeme se kontaktovat dotykem temene. Diana to viděla u buddhistů v Indočíně a pořád jí nebylo jasný, proč se takhle zdraví; tak teď už víme!“

„Diana prý má na hlavě nádhernýho draka! Píšou o tom noviny.“

„Hada. Přepychovýho. Hele, co si mám nechat udělat na hlavu já?“

„Ty ses zřejmě už rozhodla, že neposlechneš!“

„Dost se těším; pár holek už nenosí vůbec žádný vlasy, včera se jich zbavila Valérie a já slíbila Denisovi…“

„Takhle posloucháš moje rozkazy? Co kdybych tě potrestal?“

„Bezva! Zmlať mě jako Estragon Maryšku!“

„To ne! Ale nějakou bolest ti za to způsobím… dostala jsi už někdy výprask zevnitř?“

„Ne! A docela se na to těším…“

Úmysl May-Britt vešel ve všeobecnou známost a na velení bylo, aby zajistilo potřebný klid a nerušenou pohodu. Charry byl stále ještě na Hůrce, Estragon odjel do boje, takže nejvyšší velitelé byli Almetta a Yamanaki. Don Horacio zdvořile odmítl zúčastnit se svatebních obřadů, ale měl živý zájem o výsledky experimentů, které při tom chce May uspořádat a vyžádal si přehlednou zprávu. Tošio do projednávání opatření nijak

nezasahoval, v podstatě se do ničeho nepletl; ale když ho May-Britt osobně pozvala, ochotně souhlasil, že se zúčastní.

„Ale je ti jasné, co se tam bude odehrávat?“ ptal se Palmiro Corsi, který se moc těšil. „Pokud vím, nejsi velkým přívržencem žen a mimomanželský sex se ti hnusí…“

„Kdo o mně říká tak hloupé věci?“ usmál se Tošio.

„No… neslyšel jsem, že by ses někdy zúčastnil zábavy…!“

„Nikdy jsem na žádnou nebyl pozván!“

Nastalo krátké intenzivní dohadování; pak Tošia vyzvali, aby objasnil své stanovisko. Odpověděl:

„Jsem muž a bojovník. Aby si samuraj udržel bojového ducha, je přípustné a správné, aby se stýkal se ženami, které mu buď náleží podle své kasty, nebo jsou to gejši, profesionální milostnice. Mohl bych se oženit s kteroukoliv ženou z kasty bojovníků; také bych mohl navštívit nevěstinec a užívat si tam. Všechno to jsou činnosti správné a případné…“

„Proč to tedy neděláš?“

„Protože mne nikdo nepozval.“

Konečně jim došlo, že to myslí naprosto vážně; jak na Hůrce, tak zde brali Tošia jako nějaký stroj, bezvadně plnící všechny své povinnosti; na jeho citový život nebrali ohled a domnívali se, že ani žádný nemá. May-Britt si první všimla, že je muž.

Veronika si dokonce vzpomněla, že povinnost starat se o všechny tělesné potřeby samuraje má lenní pán, tedy Charry; pokud se týče žen, pak první pánova manželka, císařovna Diana. Nevšimla si toho a Tošio byl tak zdvořilý, že jí to nepřipomínal; nesluší se, aby vůbec o něco žádal. Měli to vědět.

„Že by Diana udělala chybu?“ žasla Florence.

„Dokonce dost závažnou! Nevšimnout si, že pobočník tvého muže je samec, je vážné opomenutí! Počkej až se vrátí, to jí pěkně ometem o hubu! O všem ví, ale…“

„Prosím, nevytýkejte nic císařovně ani náznakem!“ požádal mírně Tošio. „Ztratil bych tvář, kdybych si na něco stěžoval!“

„Tak dobře,“ řekla Florence. „Ale slib mi, že se mnou strávíš hezkou noc! Už dlouho se mi líbíš, jen jsem myslela… jistě bys dokázal naučit mě nějakým specialitám svého umění! Můžeš mě brát třeba jako gejšu…“

„Bude mi potěšením!“ uklonil se Tošio.

Veronika se rozhodla vyzvídat dále; zaujala ji formulace první pánova manželka. Otázala se, kolik manželek by měl takový císař vlastně mít a jaká by měla být organizace. Tošio vysvětlil:

Všichni obyvatelé země jsou majetkem císaře. Muži, ženy, děti. Císař si dle své libovůle zvolí tolik žen, kolik chce. Ukáže na některou ženu a přeje si strávit s ní noc. Pro tu ženu je to velké vyznamenání, stejně jako pro celou její rodinu. Přivedou mu ji do paláce a patřičně upravenou pošlou do jeho komnat. Ráno rozhodne, zda ji zařadí mezi svoje manželky, nebo daruje podřízenému; pro toho je to samozřejmě veliká čest. Jmenuje-li někoho knížetem, tedy tomu pánovi patří země i s lidmi v rozsahu, jaký určil císař. Kníže si počíná přesně stejně, vyzývá své podřízené, aby mu posílali manželky a dcery a potom jim je vrací jako důkaz své přízně. Cokoliv je správné, co dělá pán. Stejně zachází samuraj s rolníky a rolník s nádeníky; až na to, že pán je vzdělaný a dobře vychovaný a přesně ví, co předepisují písma pro ten který případ.

„Co když císař tohle všechno nedělá?“ ptal se Palmiro.

„Je to jeho vůle.“ uklonil se Tošio.

„Žiješ s námi už dost dlouho a znáš naše zvyky,“ naléhal Corsi. „Co o nich soudíš?“

„Souhlasím s nimi.“

„Ale vždyť každý komthur má docela jiné zvyklosti!“

„To je v pořádku. Každý komthur je samostatný kníže.“

„Někteří naši jezdci zavádějí všelijaké… novinky! Například spříznění přes svoje… manželky. Co bys dělal,

kdyby tě někdo požádal, abys strávil noc s jeho ženou?“

„Nesluší se odmítnout žádný dar.“

„Tím by ses ovšem stal jeho příbuzným!“

„Považoval bych ho za svého bratra.“

„Co když tě vyzve žena z vlastní vůle?“

„Budu to považovat za poctu a vynasnažím se ji uspokojit.“

Pokládali mu ještě další otázky, ale jeho názory byly neprůstřelné. Na vše odpovídal zdvořile, stručně, jasně. Také se přiznal, že ve volných chvílích skládá příležitostná pětiverší zvaná haiku; neuměl je přeložit do němčiny, ale rád je maloval kaligrafickým písmem tuší na rýžový papír.

Další odhalování dosud neznámých skutečností přerušil příjezd Jana Dunbara a Julie; přijeli na motocyklu, zapráskaní blátem až za ušima, protože počasí se zhoršovalo každou minutou; teď padal sníh s deštěm, těžký, lepkavý a mimořádně nepříjemný. Všichni se vrhli k Dunbarovi a nadšeně ho vítali; čarodějky zbystřily pozornost a potom začaly objímat a líbat Julku bez ohledu na to bahno a celkovou promáčenost.

Don Horacio se zeptal, proč Jan přijel sám; očekával, že přijde víc mužů, v hlášení se Dunbar dokonce zmiňoval o armádě.

„Moje armáda přijde za mnou. Moji lidé právě v této chvíli provádějí přepad státní trestnice, v níž už přes rok ilegálně připravují armádu. Jejími vojáky jsou nejtěžší zločinci: vrazi, lupiči, bandité; velitelé jsou političtí vězňové a lidé stíhaní pro záležitosti filozofie a víry. Myslím, že je to spolehlivé; kriminální živly mají spolehlivé vedení, kterého si váží, pokud se to tak dá říct. Dostanou možnost odpykat svoje zločiny bojem za království Boží… Někteří nejsou vhodní pro takový boj, ti budou propuštěni a nasazeni do nepřátelského týlu. Jejich vraždy, loupeže, podvody a jiné zločiny dokážou zaměstnat velký počet nepřátelských vojáků a policistů, to mi věřte…“

„Jsi si jist, že se ti to podaří?“

„Ano. Nenáviděl jsem v životě dvě vrstvy: zločince a policii. Nyní jedni zabijí druhé - a já splním svou přísahu!“

Almetta jej pochválil a hned zařadil do štábu; potom mu dal pokyn se ubytovat, což si vzala okamžitě na starost Julie. Tím se potvrdilo, že budou bydlet spolu; všichni s uspokojením vzali na vědomí jejich sňatek a těšili se na oslavu.

Julie předvedla svoje sestry; neopomněla zdůraznit jejich krásu a jiné kvality, kterých se jí možná nedostává. Jan se smál, když si prohlížel Magdu, nazdobenou a dávající najevo, že se jí švagr velice líbí:

„Ano, je ti podobná, to vidím. Vypadá přesně jako ty… ale já dokážu rozeznat živého člověka od jeho obrazu! Je pravda, že jsem většinou usínal s pohledem na tvoji fotografii; ale teď už tě mám živou a obrázek potřebuju jen jako vzpomínku…“

„Ale… změnila jsem se!“ usmívala se.

„Doufám, že se budeš měnit co nejčastěji! Chtěl bych, abys byla každou chvíli jiná… A pokaždé ještě krásnější!“

Jejich promáčenost a špína byl dobrý důvod jít se koupat; tam projednávali, jak by měl vypadat správný lázeňský komplex, aby všem vyhovoval. Žádný z těch, co na světě existovaly, jim nevyhovoval, včetně římských lázní, které byly společenskými středisky pro vznešené vrstvy. Rozhodli se, že až přijdou do Arminu, postaví si tam skutečně pořádné lázně.

„Budou to lázně nebo celé město?“

Každý dával návrhy, co tam chce mít. Bude to komplex bazénů, sportovních hřišť, míst na opalování a odpočinek, bude možné tam přespat, najíst se, nechat se masírovat i ošetřit; budou propojeny s nemocnicí, neboť nemocní potřebují patřičnou péči. Další rozšiřování není vyloučeno.

„Kdy už konečně na ten ostrov pojedem?“ zeptala se Valérie. „Já se vám, dámy, musím k něčemu přiznat: už mě to tady nebaví!“

„Ty si myslíš, že nás to tady baví, nebo co?“

„V tom případě pokládám zásadní otázku: proč tady vůbec jsme?“

„Vedeme tu válku, ne? Charry slíbil, že…“

„Fajn, Charry slíbil. A co nám je do toho?“

„Řád se zavázal ke spojenectví! To je pro nás závazné!“

„Dobře; ale potom je to řádová válka! A měly bychom ji vést jako řádovou válku; s patřičným důrazem a tvrdostí! Prozatím jsme byly na nepřátele velice mírné a laskavé!“

„Máš něco v plánu?“

„Mám. Ale počkám si, až nám zdrátují vědomí dohromady jako já svoje vlasy. Upletou z nás vánočku a potom…“

„Nechceš náhodou na zadek, Vali?“

„Co ty se staráš, co já chci? Starej se o svoje hry, jo?“

May-Britt seděla v koutě tiše jako myška a usmívala se.

„Hele, támhleta nás štve!“ upozornila na ni Julie. „Už začala se svými zásnubními hrami… co s ní provedem?“

May se zasmála, ale Tori pochopila jako obvykle nejrychleji, přiřítila se a vykřikovala, že ji bude bránit, aby dostala nářez radši sama. Pak poznala, že nikdo May mučit ani jinak fyzicky ubližovat nemíní, a posmutněla.

May to pochopila také. „Myslím, že dnes v noci musíme pomoci našemu kamarádovi Miguelovi. Maryško, je tvůj muž; on za nás této noci bojuje, chrání děti, které by zahynuly, nebýt jeho! Měly bychom mu pomáhat aspoň svými myšlenkami…“

Tak se zklidnily; přímo pomoci Estragonovi nemohly. Ale byly s ním tam, kde se právě nacházel.

Nacházel se v hlubokém hvozdu. Vlci a Indiáni objevili možnost, jak přejít řeku, aniž by využili hlídaný brod. Ovšem znamenalo to objet úsek několika mil, projít bažinami a přeplavat řeku, která byla rozvodněná a značně nebezpečná. Miguel souhlasil; když se vydali tím směrem, přišla krátká, leč intenzivní sněhová bouře a všechny zasypala přívalem sněhu.

Pak se sníh změnil v déšť, vše se rozčvachtalo a promočilo. Jezdci byli mokří jak myši, nikdo už neměl nic suchého; mnozí řešili situaci tak, že se radši svlékli, obleky vyždímali a zastrčili do sedlových brašen.

„Bude ještě horší," větřil dlouhovlasý jezdec; znak Kálí na čele mu dávno smyl déšť. „Bude shora voda led!"

„Drž hubu!" zakřikl ho Estragon. „Těm dětem je ještě hůř!"

Jezdec to nekomentoval; počal si tiše zpívat mantry na počest Šivy, Ochranitele všeho živého.

Dospěli k řece; tam dva muži, původně potápěči a lovci perel z Karibských ostrovů, přeplavali na druhý břeh a přetáhli lana, která uvázali ke stromům. S jejich pomocí brodil jeden za druhým; Estragon šel první, vyčkával na břehu a sledoval je pohledem. René a Šahin byli pořád po jeho boku.

Během přechodu se prudce ochladilo; nejdřív začaly padat velké kroupy, potom kapky, které na zemi přimrzaly.

„Nejspíš ti uříznu uši, Durváso!" hrozil Miguel Indovi.

„Bude ještě horší." odpověděl mu ten muž, pozvedl ruce a zpíval mantry na počest Mahéšvary Šivy.

Večerní pobožnost sloužil Almetta; přednášku vedl také on, aniž by se domníval, že ho někdo bude soustředěně poslouchat. Potom se najedli; mravní jedinci, zejména členové Bílého Kříže, se odebrali do svých obydlí a zalezli do spacáků; ještě před tím však namalovali okolo sebe pentagramy a muří nohy a přednesli všechny ochranné modlitby, které znali.

Počasí bylo příšerné; pršelo a kapky okamžitě namrzaly, takže během chvilky byly všechny kamenné části pokryté ledovou krustou. Kdo se pokusil přejít, každou chvíli padal, s patřičnými kletbami - jenom Denis si nazul brusle a zkoušel na horní terase jezdit. Když si potřetí natloukl kostrč, chtěl toho nechat, ale May-Britt jej zadržela a řekla roztomile:

„Ještě jednou! Nechceš mi dát trochu své krve?"

„Bude stačit z nosu?"

„Když se ti to podaří…“

Denis potřásl modrou kadeří, rozjel se a roztočil na bruslích nádhernou piruetu; všechny dívky ho sledovaly, jak poletuje sem tam, dokonce si zkusil dva skoky, ale ani jednou neupadl.

„Ďábel mu pomáhá!“ šklebila se Tori.

„Podraz mu nohy!“ navrhla Julka. „Mně je tady už zima!“

Tori na okamžik rozehřála led ve směru Denisovy jízdy, ale ten to postřehl, vyskočil a nebezpečné místo přeletěl jako vrabčák.

„Ještě!“ vykřikl a tleskl rukama. „Naučím tě za to bruslit!“

„Já toho kluka kousnu!“ řekla Maryška.

Tori kroutila hlavou. „To nejde! On všechno cítí!“

„Sešlehej ho! Kopni ho pod koleno!“ navrhovaly.

Denis se za jízdy šklebil a předváděl se, smál se a provokoval. Potom najednou mu brusle podklouzly, zamotal se a v tu ránu byl na zemi. Když se zvedl, opravdu mu z nosu kapala krev.

„Jak se ti to stalo?“ ptala se May-Britt a chytala ji do dlaně.

„Budeš se divit. Docela náhodou…“ skučel.

Byl zvědavý, k čemu ji použije, ale jen si ji zlehka stříkla na hlavu, sotva jednu dvě kapky. Zbytek olízala z dlaně. Pak mu stiskla kořen nosu a krvácení zastavila.

„Na co jsi ji vlastně chtěla?“

„Tak - dárek, ne?“

Denis vyprskl smíchy. Protože venku bylo vyloženě nepříjemně, urychleně se všichni stáhli do baráku a do velké místnosti, kde se měla odehrávat svatba. Každý projevoval určitou nedočkavost, včetně těch, kterých se to vůbec netýkalo.

„Přemýšlela jsem o tvých připomínkách, Veroniko,“ řekla mírně May-Britt. „Dospěla jsem k názoru, že máš pravdu. Aby

došlo k dokonalému propojení, musí dojít k souladu v oblasti duševní i tělesné. To znamená, že tělo musí být přemoženo vášní…“

Veronika řekla: „Hm…“

„Z toho důvodu,“ pokračovala May stále stejně věcným tónem. „Je nezbytně nutné, aby se mi muž, se kterým se chci milovat, víc než průměrně líbil. Že je to tak?“

„Určitě ano!“

„Mohla bys mi nějak vysvětlit, jakým způsobem se normálně dívky zamilovávají? Jak dojdou k poznání, že se jim muž líbí?“

„Jistě můžu, ale… chceš se o tom skutečně teď bavit?“

„A kdy? Vzhledem k tomu, že se za chvilku vdávám, je nejvyšší čas, abych to věděla…“

Veronika obrátila oči v sloup a zdržela se komentářů. Valérie se shovívavě usmívala a Julie řekla: „Já myslím, že za chvilku na to přijdeš sama. Buď klidná, bude se ti to líbit!“

Očekávala, že se ostatní aspoň zasmějí, ale nesmál se nikdo. Asi jim to nepřipadalo jako vtip.

Přišli další hosté, také Lobo Villablanca; měl velmi dobrou náladu.

„Palmiro se mi pochlubil, co tropíte… doufám, že nás taky vezmete do party! Celý život toužím vyspat se s některou z Tomášových dcer, pokud možno tak, aby se to dozvěděl a naštval se; teď nemám na mysli Tori, to by ho nechalo v klidu…“

„Já žasnu!“ pronesla Veronika dotčeně. „Já se tady svíjím jako had v hrůze, že bych měla porušit svou manželskou čest, a ty, zvrhlíku, se olizuješ jak mlsný kocour a koukáš po jiných!“

„Veroniko, miluju tebe a jenom tebe, to přece víš! Ale nemůžu zavřít oči a předstírat, že žádný hezký děvčata neexistujou! Taky tě chvilku znám a vím, že se ti muži vždycky líbili!“

„Já se urazím! A začnu žárlit!“ vyhrožovala.

„Poradím ti něco ještě lepšího: začni dávat přes držku každé holce, která se mi líbí! Aspoň bude nějaká legrace…“

Valérie začala sestru popichovat, Loba zase pobízel Palmiro; ale nikdo nezačal brát hádku vážně, byla to spíš součást předsvatebních her. Během diskuse přišel Yamanaki, Magda, Donald MacLawwen. Lukáš Anczewski zaběhl na chvilku se omluvit, vzal si dobrovolně velení; jeho křesťanské svědomí mu diktovalo jisté zábrany, které nedokázal tak snadno překonat.

Přišli také Bello Bellini a Zrzka; poprvé se zúčastnila podobné akce a byla poněkud rozpačitá. Přestože ji už několikrát zvaly, všelijak se vymlouvala, až teď přijala; hlavně proto, že odjela císařovna Diana. Zrzka Dianu od začátku absolutně nesnášela; jaký k tomu má důvod, nedokázala jasně formulovat, ale málokdo jí šel tak na nervy jako hraběnka z Guyrlayowu. Diana se chovala jako obvykle; čas od času navštívila chrám Astarté, proletěla stylem komety, jen za ní vlála hadí hříva, řekla k věci svoje a zmizela za jinými záležitostmi. Pokud si všimla, že nevyvolává v místních to správné přátelství, velkoryse to přehlížela.

Zrzka byla ve značně složité situaci: nechala se vmanévrovat do vyššího postavení, než po jakém toužila, a aby zakryla rozpaky ze své neschopnosti řádně je zastávat, přibírala ještě další vysoké hodnosti. Mohl za to pochopitelně Bello, ale když si ujasňovala svůj momentální stav, musela si přiznat vlastní díl viny: těšilo ji být významná a svým způsobem mocná. Těšil ji obdiv a úcta, což v mládí moc nepoznala. Bavilo ji být princezna.

Ještě před krátkou dobou byla obyčejnou děvkou v nevěstinci středního řádu; ani luxus, ani svrab a neštovice. Krutě trpěla vykořisťováním nelítostné Madame; ale musela si přiznat, že to vykořisťování nebylo tak hrozné, Madame platila sice neochotně, ale nakonec se vždycky nechala nějak ukecat a o svoje holky se starala; nakonec, byly zdrojem její obživy. Zrzka neměla jiné starosti, než si dopoledne odpočinout, dobře se najíst, pěkně se nastrojit a večer vyčkávat, jestli si ji vybere někdo hnusný nebo aspoň trochu

příjemný. Nepřemýšlela, jak jde život, maximálně se občas opila a vyprávěla plačtivé příběhy ze svého života, velmi často různě přizdobené.

Bello byl flákač, ničema a povaleč, přesně stejný jako všichni ostatní chlapi, do kterých se kdy zamilovala. Když chlap přijde na to, že ho miluje děvka, první co ho napadne je, jak z ní vyrazit nějaké peníze. Zrzka potřebovala mít někoho ráda, aniž se domnívala, že to bude navěky; je voják a jak přišel, tak odejde, až mu skončí služba. Do té doby ho hodlala podporovat, hádat se s ním a usmiřovat, snášet jeho nevěry a omlouvat svoje; takový byl až doposud její životní styl.

Pak přišel Charry Guyrlayowe. Bellův život nabral náhle tak šílené obrátky, že to hned nepochopil ani on, natož ona. Z trochu podezřelého cirkusáka se stal náhle důstojníkem, členem řádu Templářů, bojovníků božích. Byla to legrační představa a všichni to taky za legraci považovali; aby to ještě vylepšil, vymyslel si obřady na počest Astarté, Zrzku jmenoval velekněžkou a starý bordel se stal chrámem. Madame se polekala a couvla, ze Zrzky se stala paní a dle zvyklostí jezdců legální manželka komthura; na první pohled to vypadalo jako legrace, ale v poslední době už jí došlo, že všichni ti lidé to myslí velice vážně.

Teď je členkou armády fanatiků, kteří hodlají bojovat za Boha a případně padnout na poli cti a slávy. Netouží po smrti, ale nesmírně obdivují ty, kterým se to už stalo; samozřejmě chtějí přežít tuhle válku, ale kdyby se to nepodařilo, jsou si jistí, že se stanou anděli. Bez ohledu na smích a všechny vtipy; věří tomu a očekávají, že stejně uvažuje také Zrzka.

A tady je problém: Zrzka necítí žádnou potřebu sloužit Bohu. Její vztah ke Stvořiteli a Pánovi Vesmíru je nerozhodný: každý ji přesvědčuje, že taková bytost existuje a vládne všemu, takže také jí, ale Bůh sám jí žádnou milost neprokázal, spíš posílá všelijaké nepříjemnosti. Zrzka pevně věří na ty horší z Jeho služebníků: všelijaké skřety, čertíky, zmetky a rarachy, ošklivé chlupaté potvůrky, které se plíží po koutech, natahují drápaté pracičky a když nemůžou uškodit, aspoň zasmrdí. Působí škodu, zvláště jí: zlobí, obtěžují, dělají zmatek. Když se jí někdy občas podařilo být aspoň na chvíli

šťastná, hned se odněkud vynořila špinavá pracka a něco provedla. Štěstí se zhroutí jako domeček z karet a zas je důvod brečet a zoufat si.

Jezdci s osmihrotými kříži jsou naprosto jiní: ať se děje cokoliv, nedělají si s tím starosti, jsou služebníci Boží a nic zlého se jim nemůže stát. Tak je ujišťují kněží; proto jsou veselí, bezstarostní, rádi tančí na rozmezí mezi hříchem a nevinností, což je rozmezí ostré jako šavle a kdo se na něm neudrží, upadne do hříchu. Jejich tance na hranici hříchu jsou drzé, provokativní, ale většinou vítězí: Bůh jim přeje. Jejich svatí a andělé je chrání před nejhorším, oni se přebrodí bahnem, na druhé straně se oklepou a zas se smějí, zpívají a hledí do budoucna s optimismem. Jejich víra v nekonečnou lásku Boží je pevná jako skála a žádná moc světa ji nemůže narušit.

A co je nejhorší: Bello tomu propadl také. Odevzdal se Bohu; přijal kříž Templářů a spoléhá se na ochranu Boha Pána a Vládce, jako malé dítě spoléhá na tatínka. Pyšně vztyčil svou korouhev s podobou Paní Astarté mezi různé další heraldické zpotvořeniny na hradbách, zúčastňuje se všeho, co pořádají a projevuje pro to stejné nadšení. Stal se jedním z nich, oni ho tak přijímají a nepochybují o něm. Zrzka je jeho manželka; jenomže ona pochybuje, dobře ví, že to špatně dopadne. Zná to, je už moc dlouho spokojená a šťastná; ale v koutech číhají špinavé tlapky s dlouhými jedovatými drápy.

A tuší ještě víc: nebude to Bello, koho ty drápy chytí, kdo bude trpět. Když bude nejhůř, přilétne odněkud kulka, Templář vykřikne bolestí a odevzdá svou duši Bohu; ta duše vzlétne někam do modravé výšky, projde údolím stínu smrti a vstoupí do Světla, kde ji Pán Věčnosti pohladí, ukonejší její bolest a korunuje ji Nejvyšší Slávou. Ale ona, jeho vdova, zůstane tady na zemi, bude se muset trmácet blátem a špínou, vyhledat jeho mrtvolu, omýt ji svými slzami a uložit do hrobu. A bude spousta dní naplněných beznadějí, smutkem a nudou; stárnutí bez dětí a handrkování o věci bezcenné a pošetilé.

Jsou tu čarodějky; krásné, vznešené, bezstarostné. Pozvaly ji; ale Zrzka už od začátku ví, že to nejsou vykladačky osudu za mizerný šesták, které se děsí toho, co přečtou ve své

křišťálové kouli a slibují pošetilým paničkám vysokého blonďáka s činžovním domem a podílem na prosperující továrně. Tyto dívky se nebojí špinavých praciček v koutě; naopak diblíci se bojí jich, protože by se jim zle vedlo, kdyby je taková Veronika či Valérie někde spatřila. Vrhají se do víru života stejně dychtivě jako muži; jejich zábavou je projít ohněm a zvítězit či zahynout. Někdy na ně možná dolehne obava, kam půjdou a kde si postaví nový dům; ale nemají strach, dokud je vede Boží ruka.

Teď tady konečně byla (protože protivná Diana odletěla někam na koštěti a snad se nevrátí) a tvářila se, že je spokojená, nemá starosti a líbí se jí tu. Ale pro jistotu se ohlížela po koutech, jestli se odtamtud nevynoří přehlédnuté spáry.

May-Britt odešla; její chůva Tana a sestra Tori ji potřebovaly přichystat. Slavnostní síň byla připravena, vyklizena a celá pokryta přikrývkami, kdyby se počet účastníků rozšířil. Za to odpovídala Tana; působila šťastným dojmem, svatba je v jejich kmeni jedním ze tří nejzávažnějších obřadů. Ty dva další jsou zrození a smrt. Měla slavnostní oblek ze sobí kůže, pomalovaný magickými kresbami, na hlavě koženou čapku se zvonečky a klapačkami a vlasy spletené do několika copů.

May-Britt naopak copy rozpletly a do vlasů vpletly květiny, které dívky přivezly z města. Kdyby bylo léto, vytvořily by pro ni celé lůžko z květin, ale je bohužel zima; dalšími květinami tedy ozdobily místnost. Tana zapalovala vonné traviny na misce ze sobí lopatky; zpívala při tom ve své řeči a tloukla do šamanského bubnu, rovněž ze sobí kůže. Denis chtěl vědět, zda u jejich kmene existuje zvíře důležitější či posvátnější než sob; ano, lední medvěd. Jeho kožešinu rozprostřela Tana jako svatební lůžko.

Určité práce byly svěřeny též Nastěnce, ale ta se opět ukázala jako beznadějně neschopná; plnila sice ochotně všechno, co jí nařídily, ale doposud nepřišla na to, proč co dělá a jaký to má význam. Byla tichá, poslušná, úslužná a pitomá; princezny navrhovaly May, aby ji prodala někomu z jezdců jako služku. Zatím se nerozhodla, ale nebylo to vyloučeno.

Pohoštění bylo velmi jednoduché: bylinkový čaj. Zkušenosti však už každého poučily, že nebude docela obyčejný, takže jej ochotně vypili a těšili se, jaké nové zážitky jim přinese.

Přišli také ženiši. Všichni tři byli poněkud znepokojeni, neboť každý jim říkal něco jiného a jasné pokyny nedostali. Pro jistotu se pečlivě ozdobili, zejména účesy měli v dokonalém pořádku, protože jedna z možností byla, že o ně v průběhu obřadu přijdou. Raymond se choval klidně, oba chlapci byli příjemně vzrušení, že jsou středem pozornosti.

Konečně byli všichni pozváni do místnosti a usedli podél stěn. Zasedací pořádek nebyl, každý si mohl sednout, kam chtěl. Jenom do rohu usedla Tana, počala zpívat a bušit na šamanský buben; za této zvláštní písně vstoupily Tori, Julie, Maryška a Magda; přiváděly May-Britt, oděnou pouze do svých dlouhých vlasů.

Vznešený kšatria Durvása, který se prohlašuje za potomka králů Árjavarty, dostal za úkol zničit oddíl střežící brod. Jejich počet odhadli Wartovi vlci na tři sta mužů, Durvása dostal pouze padesát, ale se smíchem odmítl jakékoliv pochybnosti.

„Zaženem je do řeky!“ slíbil Estragonovi.

Ti vojáci se zatím choulili v provizorních přístřešcích, vařili guláš a grog a nadávali, protože jim do ohňů padal tu sníh, tu ledové kroupy. Důstojníci je povzbuzovali většinou kletbami ještě sprostějšími a vyzývali, aby nechrápali a radši dávali pozor, kdyby se někdo pokusil proniknout přes brod z Německa. Nějaký útok z druhé strany rozhodně nepředpokládali.

Durvása měl dobrý čich a když pocítil vůni hovězího guláše a alkoholu, zle se zašklebil. „Maso je potrava pro psy a kořalka otupuje rozum! Zničte ty mrchožrouty!“

Jeho jezdci byli několika národností a každý měl nějaké svoje zvyky, ale jeho výhrady chápali. Ukryli se na dohled od tábora; neměli problémy, vojáci odmítali se vzdalovat víc než pár metrů, i když museli za potřebou. Někteří muži navrhovali zaútočit ihned, ale Durvása měl svoje rozkazy.

„Až bude Mahéš na místě! Dá nám signál!“

Z dálky se občas ozývaly ojedinělé výstřely; to vojáci zkoušeli zapůsobit na kluky ve staré zřícenině, aby se vzdali. Ti museli trpět ještě víc, nahoře to hnusně foukalo a vítr hnal všemi dírami sníh, kroupy a ledové kapky, které namrzaly. Ale ty děti, které ještě byly schopné odporu, se hodlaly bránit.

Najednou Durvása zvedl hlavu. „Je čas!“

Neptali se, jak to poznal. Měl svoje metody.

„Do boje! Džaj Šiva!“ vykřikl.

Namířili ručnice, karabiny i pistole; pak na jeho pokyn šlehla salva a po ní další výstřely, jak si vybírali jednotlivé vojáky. Ti se vůbec nedokázali vzchopit k obraně a chvíli trvalo, než vůbec pochopili, co se děje a odkud přišel nepřítel.

„Šiva ki-jáááy!“ zaječel Durvása a mrštil stříbřitým diskem, zbraní zasvěcenou Višnuovi, Udržovateli Světa. Zasáhl plukovníka, který se pokoušel vojáky sešikovat a přimět k odporu; disk mu v mžiku uřízl hlavu, ta odletěla stranou, zatímco trup zůstal na několik vteřin stát mezi zděšenými muži. Pak klesl, ale to už vojáci prchali všemi směry a řvali hrůzou.

Někteří vběhli jezdcům pod šavle; druzí se orientovali lépe, vrhli se do ledové vody a snažili se přeplavat. Durvása vrazil mezi ně s trojzubcem, Šivovou zbraní; jedním koncem odrážel seky šavlí, druhým bodal. Při tom vyrážel zběsilý válečný pokřik, který tyto hvozdy doposud nezažily; vypadal jako král démonů.

Štěstí měli ti, kdo byli poraněni, padli k zemi a omdleli nebo se tvářili jako mrtví. Kdo se pokusil bojovat, byl zabit; pouze několik mužů odhodilo v zoufalství zbraně a vzdali se. Ty Durvása nařídil ušetřit, neboť příkazem jeho víry je milosrdenství; dal je střežit několika zraněným jezdcům, s ostatními přebrodil a hnal se jako bouře na pomoc vévodovi d’Escambrray.

Labutí panna May-Britt poklekla na kůži ledního medvěda; na její pokyn přistoupili všichni tři Aswastarrové a klekli k ní.

Tori jí podala dýku, May učinila hrotem škrábanec na bříšku malíčku nejdříve sobě, pak všem třem svým vyvoleným; přitiskla tyto rány k sobě, aby se krev smísila. Tana zpívala a bušila do svého bubnu. Ostatní přihlíželi.

„Jsem tvoje žena.“ řekla May-Britt postupně každému ze tří.

Raymond Aswastarr ji objal a uložil na medvědí kožešinu. Potom se s ní spojil; dlouholetá zkušenost mu pomohla vyrovnat se s poněkud neobvyklými okolnostmi, zejména spoustou přihlížejících diváků. Objala jej a přijímala novou hru svého těla s potěšením; snad pociťovala ze všech přítomných nejméně rozpaků a nejvíc se jí vše, co se dělo, zdálo správné.

Když skončil, odsunul se stranou a pokynul staršímu synovi Alswidrovi; také ten byl zkušený v podobných hrách. May-Britt to přijala s potěšením; Tana bušila do bubnu a zpívala, diváci se pokoušeli odhadnout, jak by se vlastně měli chovat. Julka natáhla ruku a hledala, až našla Janovu dlaň; pevně ji stiskla, jako by se pro ni stala jediným pevným bodem ve vesmíru.

Mladší Arwakr patřil k začátečníkům, ale dost ho naučila Tori; teď jí za to byl vděčný. Tori nebyla daleko, klečela hned za hlavou své sestry a se zájmem přihlížela. Arwakr pohlédl do tváře otci, který poté, co splnil svůj čestný úkol, zůstal sedět vedle své ženy; ale nepřihlížel, naopak měl zavřené oči a zřejmě se soustřeďoval dovnitř sebe.

Když tedy přišla řada na nejmladšího, nemyslel na nic jiného, než aby si před veřejností nezpůsobil ostudu svou neschopností. Sotva se ale dotkl May-Britt, okamžitě pochopil, že si nemusí dělat nejmenší starosti; to ona všechno řídí. Cítil její vůli, podrobil se jí a v podstatě ztratil veškerou vlastní; začalo mu být jedno, jak co dopadne. Propadl se do hlubiny nekonečného prostoru a času, byl současně zde i na mnoha dalších místech, ve svém těle i v tělech mnoha dalších. Uvědomoval si myšlenky May, otce a bratra, dokonce Tori a ostatních Baarfeltových dcer; poprvé pocítil, co znamená být v jednotě s vesmírem.

Ta chvíle trvala nesmírně dlouho, protože také jeho milování s May-Britt bylo dlouhé. Už nebyl sám sebou; přesněji řečeno, přestal toužit po tom, aby oddělil sebe od světa, definoval svoji individualitu. Být vším kolem bylo nekonečně krásné.

May-Britt měla hlavu zvrácenou dozadu a usmívala se.

Zvuky boje u brodu upozornily dragouny, opěšalé a postupující proti pochybnému opevnění na kopci, že se něco děje. Nejdřív mysleli, že se někdo z dětí pokusil proniknout, vojáci ho uviděli a střílejí po něm; ale nebyly to vojenské pušky, spíš nějaké jiné střelné zbraně. Plukovník, který jim velel, byl poněkud zmaten; nebyl si vědom, že by mu někdo proklouzl.

Dlouho však váhat neměl čas; všude okolo se otevřelo peklo. Napřed šlehla salva z ručnic; vzápětí se vyřítili divocí jezdci, většinou nazí či v částech tmavých uniforem, zablácených do nerozpoznatelnosti. V jejich čele se hnal muž s černými vlasy a vousy, dlouhými a teď rozevlátými; taky měl klobouk s péry v barvě černé a červené, stejně jako důstojnickou uniformu.

Plukovník von Herrmann očekával nějaké nepříjemnosti; zatím netušil, jakého budou druhu, ale když spatřil ty muže, okamžitě mu to došlo. Začal řvát rozkazy, aby dragouni nechali kluky na kopci peklu a bránili se proti těm šílencům. Taky nařídil, aby se vrátili ke svým koním, uvázaným kousek dál v lese. Bojovat na zemi proti jízdě je nesmysl.

Jenže u koní už byli jiní; plukovník kdysi četl několik knih Karla Maye a obdivoval jeho dobrodružství u Indiánů, ale nikdy netušil, že je spatří na vlastní oči. Zvláště jejich náčelník, divoce pomalovaný a s péry ve vlasech, mu naháněl strach; povšiml si, jak zabil nožem jednoho z poddůstojníků a hned mu vzal skalp. Kromě Indiánů se kolem koní pohybovaly šedivé stíny, ve kterých ke svému úžasu poznal vlky; pomáhali odhánět koně jako ovčáčtí psi. Ale když se jednomu napletl neopatrný voják, skočil mu na krk a nemilosrdně ho zakousl.

„Braňte se, chlapi - neutíkejte, vy pitomci! Vy svině zbabělý, bando všivejch lumpů… copak jste se zbláznili?“ ječel plukovník na svoje muže, kteří pobíhali sem tam jako smyslů zbavení, většinou přímo do rány nepřátelům. Pochopil, že musí sám dát příklad; vytrhl revolver, zastřelil jednoho z jezdců, pak zasáhl dalšího. Když mu došly náboje, sebral prvnímu padlému karabinu, dost zvláštní, ale kvalitní zbraň. Rozběhl se ke svému koni, který byl uvázán odděleně a tak mu zůstal.

V té chvíli znovu spatřil nepřátelského velitele; nebojoval, jen ukazoval svým mečem vojákům, kudy zaútočit. Plukovník na něho namířil karabinu a střelil; Estragon se zapotácel v sedle, chytil se za rameno a pustil zbraň. Herrmann rychle nasedl a nasadil koni ostruhy; kolem uší mu hvízdaly kulky. Všiml si, že několik jeho dragounů pochopilo, chytili si nějaké koně, také nasedali a jeli za ním. Mířili k brodu, kde už střelba ustala.

Jenomže uprostřed cesty se proti nim náhle vyřítil další oddíl nepřátel; Herrmann dal svým dragounům příležitost ke střetnutí, ale když viděl, jak první z jezdců probodl jakéhosi strážmistra podivným trojzubcem, otočil koně a prchal do lesa. Teď už mu zbývalo jen jedno: zachránit se sám.

Jenže pod nohy mu vletěl šedivý stín, kůň zaržál děsem a shodil svého pána na zem. Plukovník klel, sháněl se po zbrani, avšak měl už jen vojenskou šavli. Vlk se rozběhl za koněm, chlapa si ani nevšiml; tak se plukovník prodíral lesem a nadával.

Náhle stál před ním kůň, ale seděl na něm kluk v uniformě žíhané pruhy jako tygr. Nebylo jisté, nakolik se ten smrad hrne do boje; měl sice na hlavě jakýsi copánek bojovníka, ale nejspíš žádnou velkou chuť poznat nebe vyhrazené hrdinům.

„Hej, ty tam!“ vykřikl plukovník. „Dej sem tu hajtru!“

Kluk se zarazil; jak se tváří, nebylo vidět, nejspíš nijak moc chytře nebo udatně. Nenapadlo ho to nejjednodušší, kopnout koně patami do slabin a zdrhnout. Naopak vytasil jakýsi mečík, rozhlížel se a dokonce se zeptal:

„Kdo je to?“

„Plukovník von Herrmann! Povídám, dej sem toho koně!“

„Já jsem… plukovník René le Mogniére.“ řekl kluk.

„Co? Střílíš si ze mě, spratku?“

„Já nestřílím! Nemám pistoli…“ řekl zmateně malý plukovník.

„Tak pojď blíž! Rozdáme si to… o toho koně!“

René přehodil nohu přes hřbet koně a sklouzl na zem. Šavličku držel jako k obraně; plukovník nemohl přijít na to, co je to za zbraň, asi něco orientálního. Zato měl jakési ozdoby v uších a dokonce v nose. Zřejmě blázen.

Plukovník zaútočil, ale René odrazil, celkem snadno. Při druhém střetnutí René uskočil, plukovník uklouzl a upadl do trnitého houští. René ho však nebodl, naopak vyčkával.

„Ono to tu klouže…“ řekl rozpačitě.

„Ty spratku mizernej… ještě se mi budeš posmívat?“

„Ale já… se nesměju!“

Objevil se tu další jezdec; nebyl moc velký a plukovník nemohl rozeznat jeho obličej, tak byl zčernalý blátem. Něco vykřikoval.

„Jo… já ho sejmu!“ řekl přičinlivě René. „Jen co vstane!“

Plukovník skutečně vyskočil na nohy a znovu jej napadl. René odrazil, pak bodl; Herrmann užasle zíral na probodnuté předloktí, z něhož crčela krev.

„Nebude lepší se vzdát, plukovníku?“ ptal se René.

„Hajzle… prašivej! Smrade… zasraný štěně!“ sípěl Herrmann.

„Ale no tak… to nevinný dítě vás poslouchá! Jaký si z vás vezme příklad…“

„Jaký nevinný dítě?“

„Šahin.“ trhl René hlavou k dalšímu jezdci.

„Dokážu tě zabít i levou!“ řekl plukovník.

„Já bych… neradil!“ pravil opatrně René. „Náš duchovní mistr Tošio Yamanaki říká: Nikdy nezabíjej živého tvora, dokud se nenaučíš dávat mu život. Když se ho budeš muset zbavit, probodni mu ruku. A naučil mě to…“

Herrmann opět zaútočil; René odrazil a bodl znovu. Plukovník zařval bolestí; teď už neměl v čem držet šavli.

„Vzdáváš se?“ ptal se René.

Plukovník by byl zvedl ruce, ale cítil příliš velkou bolest.

„Ať tě peklo pohltí - i s tím tvým učitelem!“

René rozpačitě přikývl. „Ještě taky říkal: Vyhýbej se nepřátelům. Když se jim vyhnout nemůžeš, chovej se tak, aby se oni příště vyhnuli tobě…“

Zběsilý vír vášně strhl všechny; někteří se spojili se svým zákonitým partnerem, jiní si vybrali toho, na koho zrovna narazili. Šamanský buben, posilující odvar a celková atmosféra té chvíle a toho místa vykonaly svoje. Oslavovali svatbu May-Britt se vší vášnivostí, kterou v sobě měli.

Julie se milovala s Janem Dunbarem. Vůbec už jí nevadilo, že kolem je spousta lidí. Jim taky nic nevadilo. Pochopila, že v nitru je vlastně zakuklená exhibicionistka.

„Tohle se mi bude líbit.“ říkala si.

Vévoda Miguel d’Escambrray, podpíraný pobočníkem Durvásou, svolal zbývající jezdce. Přežila jich většina, ale mnozí byli rovněž ranění. Nepřátelé dopadli podstatně hůř, zvlášť když se ze zřícenin vyřítili vzteklí kluci a bez váhání dobíjeli raněné. Nebylo to od nich správné, ale byli šílení vztekem.

„Teď nezdržujte hloupostmi!“ sténal Estragon. „Musíme co nejrychleji domů, na naše území! Kdo z vás je velitel?“

Martin le Goff se přihlásil. Vypadal jednoznačně divně; Miguel neměl moc náladu se s ním bavit, rána nebyla zlá, ale nepříjemně bolela. Zatím se přemáhal, ale byl si vědom dlouhé cesty, kterou bude muset urazit.

„Seber svý kluky a chystejte se! Támhle kus dál je tábor; vemte jídlo a všecko, co potřebujete. Vlků se nebojte, pomůžou vám pochytat koně! A hněte sebou!“

René le Mogniére a Šahin přistrkali chlapa v uniformě plukovníka, jemuž z obou rukávů kapala krev. „Nepřátelský velitel, plukovník von Herrmann…“

„A co já s ním? Mám si ho namazat na chleba?“

„Jestli bys ho třeba… jako zajatce!“

„K čemu by nám tam byl? Nech ho tady, aspoň se postará o ty svoje hrdiny; co mu zbyli. Nemáme čas se s ním špinit…“

„Pane,“ řekl plukovník Herrmann. „Jestli se někdy uzdravím, přísahám, že si vás najdu a zabiju vás! Vás i toho zmetka…“

„Hodně štěstí, když mě najdete. Jestli se uzdravím já…“

„Mrzí mě, že jsem vás netrefil líp!“

„Příště, kámo. Ještě ze světa neodcházím…“

Durvása nechal Miguela, aby ho jeden Malajec ošetřil; sám začal organizovat jezdce, aby pomáhali zachráněným dětem pobrat věci, nasednout na koně a přebrodit přes řeku. Estragon navrhl vytvořit několik skupin a postupovat co nejrychleji; zadní voj, který je měl chránit před pronásledovateli, svěřil Indiánům. Tah-šwa jako ochránce žen a dětí nebyl moc k užitku.

„A pryč odtud, než se rozední,“ velel vévoda. „Máme, pro co jsme přišli - ostatní ať si císař strčí do prdele!“

Když svítalo, každý sladce vyspával; jen sestry Baarfeltovy měly ještě jednu povinnost. Za zpěvu Tany se vší obřadností pečlivě spletly May-Britt copy tak, aby jí trčely do stran jako beraní rohy. Tori uchopila meč Waghrtirr, May sklonila hlavu, Tori dvakrát mávla a těžké copy upadly na zem.

„Proč?“ zašeptala Magda.

„Protože pařez!“ zakřikl ji Denis.

„Jakej pařez? Proč pařez?“

„Chtěl jsem říct, že ona ví proč.“

Tori se na něj zašklebila a kývla. Denis udělal dva kroky k ní, sestra ještě jednou mávla Waghrtirrem a usekla mu modrou kadeř nad levým okem.

Denis se jen bezstarostně rozesmál.

Kněžka Ohně

Po snídani požádal Raymond Aswastarr dona Horácia Almettu o oficiální rozmluvu. Almetta byl vcelku rád, toužil získat informace o jeho svatbě, ale protože byl muž zkušený a obezřetný, očekával závažné problémy.

„Jsem nucen požádat tě, abys mne zbavil mých povinností řádového jezdce. Samozřejmě souhlasím, abych byl zařazen podle tvých potřeb, ale měl bys vědět, jaké mám nyní možnosti.“

„Aha. Tušil jsem něco takového. Kde je problém?“

„Problém je v tom, že od dnešní noci nesmím ublížit žádné živé bytosti. V podstatě nesmím zabít ani myš.“

„Protože sis vzal čarodějku?“

„Protože jsem se sám stal čarodějem. Totéž i moji synové.“

„Jak to probíhalo?“

„Mohl bych ti předat všechny svoje vzpomínky, ale obávám se, že bys v tom případě mohl být také infikován.“

„Čím?“

„Pocitem, že se nemůžeš dopustit přestupku. Má žena si ve hře vymyslela zábavu, že vše co udělá druhému, pociťuje současně sama. Kdybych někoho zranil, budu cítit tutéž bolest. Vlastně to už pociťuji od včerejška; jen jsem si myslel, že to zvládnu. Teď už vím, že ne.“

„Rozumím. Co když uděláš někomu něco dobrého?“

„Také to cítím. Když se miluji s May, prožívám současně svoje i její pocity. Je to krásné, ujišťuji tě.“

„Nebylo by, kdyby mezi vámi vzniklo rozladění.“

„Vím. Budeme muset být opatrní.“

„To se týká i tvých kluků?“

„Ano. Taky se jim to líbí.“

„Takže se to týká vás čtyř?“

„Pěti. Kluci ráno neodolali a zapojili taky Tori.“

„To dítě ať si dělá, co chce. Ta mi nevadí…“

„Není dítě a není pravda, že ti to nevadí. Zdá se, Horácio, že si ještě neuvědomuješ, co povídám. Nedivím se, protože ani já si to včera neuvědomoval. Kdybys získal úplné poznání…“

„Jakým způsobem?“

„Milostným stykem s May nebo Tori.“

„Jsem naštěstí už trochu starý na takové věci! Chceš říct, že to postihne každého, kdo stráví noc s jednou z nich?“

„Nejen to. Bude se to šířit řetězově.“

„Každý, kdo se vyspí s někým, kdo to už dostal, bude…?“ Horácio se zarazil, ruce se mu rozechvěly; byl nucen postavit šálek s kávou, kterou právě popíjel.

„Teď, zdá se, rozumíš.“

„Při zvyklostech jezdců mohu ale očekávat, že to brzy zachvátí celou armádu! Všichni moji vojáci budou k ničemu!“

„Mohu ti slíbit, že si budeme počínat zodpovědně. Bohužel… někteří přítomní si to přejí. Požadují to.“

„Chápu… a rozumím.“ Almetta se zamyslel. „Je mi jasná řada věcí. Například, že si to většina lidí bude přát. Dále ti, kdo si to přát nebudou, se musejí vyhýbat všem… čarodějům. Určitým způsobem to ovlivní morálku armády.“

Aswastarr se jen usmál.

„Jaký druh služby budete moci provádět?“

„V podstatě mne nepadá jediná možnost: sbírat raněné a zajatce. Nemůžeme použít zbraně, ale budeme moci srazit protivníka úderem energie. Vlastně, stane se to bez našeho přičinění. Kdo se nás pokusí napadnout, bude automaticky sražen.“

„Jakým způsobem?“

„Přebytkem energie, který máme proti normálním lidem.“

„Chceš mi říct, že… došlo k tak zásadní změně?“

„To je jenom začátek. Otevření brány.“

„Obávám se, že nejrozumnější řešení toho problému by bylo uříznout hlavu May-Britt Baarfeltové.“

„Tori jí prozatím uřízla copy. Myslím, že s dekapitací by May nesouhlasila; hlavu bude možná ještě potřebovat.“

Almetta se přece jen napil kávy. „Promysleme to rozumně. Když ty zajatce pochytáte, co s nimi uděláte?“

„Budeme o ně pečovat.“

„Jakým způsobem?“

„Jak bude zapotřebí. Víš, jak se pečuje o zajatce…“

„Mohl bys třeba… jaký výsledek by mělo, kdyby se někdo ze zajatců vyspal s čarodějkou?“

„To je těžké říct. Byl by to pro něj nezapomenutelný zážitek.“

„Nepochybně. Ale co by získal?“

„Určité pacifistické přesvědčení, chuť vzdělávat se… poznávat její morální zázemí. Dál… dle stupně inteligence.“

„U našich rytířů to taky bude podle inteligence?“

„Pravděpodobně ano.“

„Ta… neschopnost ublížit bude trvalá nebo dočasná?“

„Zřejmě bude časem překryta. Ale nemohu ani odhadnout období, po které to bude působit. Jde o energetické propojení…“

„Chápu. Budu sledovat, jak si počínají… Budou nadále cvičit a plnit aspoň strážní službu?“

„Proč ne? Jenom… kdyby bojovali, budou bojovat jinak.“

„Je možné to nějak… roznést mezi nepřáteli?“

„Jistě by bylo. Proč?“

„Myslíš, že dostanou strach? Z nových věcí…?“

„Z čarodějek, které nesmějí páchat zlo?“

„Mohlo by se to zkusit. Vymysli něco!“

„Dobře, zkusím to.“

„A hlavně… chovejte se rozumně! Všichni, kdo už…“

Raymond odešel vcelku spokojen. Napadlo ho, že si půjde lehnout a bude chvíli odpočívat a přemýšlet. Když kráčel přes dvůr, každý ho zdravil tak uctivě, že nechápal.

May-Britt šířila dobrou náladu všude, kam přišla. Ačkoliv sama projevovala určitý neklid; krátce před polednem svolala sestry a vydala pokyn, aby dívčí garda vyjela naproti Estragonovi.

„Má spoustu nemocných a raněných. Sám Miguel je taky raněn. Je nutno poskytnout jim pomoc!“

Čarodějky se neptaly, jak to ví. Nechaly si narůst leopardí kožíšky a šly připravit koně.

Když se chystaly vyjet, přijelo do pevnosti Charryho auto.

„V tomhle počasí jedete cvičit?“ krčil Charry rameny. „Pořád si čím dál víc myslím, že jste se zbláznily!“

Veronika mu krátce vysvětlila, kam se jede a proč.

„Tak to já jedu s váma, holky!“ rozhodla se Diana. „Už dávno jsem si s váma chtěla vyjet a trochu si protáhnout tělo… jen mám takovej problém. Viděla jsem ve městě jednoho pěknýho lumpa, nějakýho Maurice Gréveta; má na ksichtě jizvu, kterou jsem mu tam kdysi vyrobila vlastnoručně! Je potřeba ho odchytit…“

May kývla hlavou. „Pošlu tam Raymonda.“

„Kterýho, toho zaklínače?“

„Už není zaklínač. Vdala jsem se za něj.“

„A nepovídej! Tady je spousta novinek… a jak to, že seš tak divně ostříhaná? To vypadá, jako kdyby…“

„Všechno ti povím; jenom mi dovol…“

Přiběhl sem Alswidr; May se k němu naklonila a dávala mu nějaké pokyny, zatímco Julka vykládala na přeskáčku

Dianě, co se tady doposud stalo. Ještě že Diana je dost rychle chápavá.

„Pěkný! Dost dobrý věci tady podnikáte!“

„A to je teprve začátek! Ještě se budou dít věci!“

„Cítím příjemný mrazení na šíji od hřívy dolů…“

„Máš smůlu, tebe se to asi týkat nebude…“

„Proč?“

„May vydala jasný pokyny.“ smála se Veronika. „Almetta se děsí, že mu zlikvidujem jeho slavnou armádu, nebo aspoň její velitele, ale nejsme tak blbý ani neprozíravý. Nešáhnem na nikoho, kdo nebude chtít…“

„Jak si mám představit tu likvidaci?“

„Kdo stráví noc s May-Britt, dostane se do řetězce; získá takový vztah ke světu, že nebude schopen nikomu ublížit. Nejméně na rok. Totéž šíří Tori, Aswastarr a jeho synové. Samozřejmě bych taky chtěla, ale je mi jasný, že bych tím vyřídila Loba; komthur musí být rozhodný a někdy nelítostný. Musíme počkat…“

„A je to zaručený?“

„Uvidíš. Ještě se budou dít věci!“

Diana nasedla na svého bělouše a vyrazila s nimi. Pokusily se zahnat Denise, ale nechtěl si to dát líbit.

„Ty už taky vypadáš! Co tě to napadlo ustřihnout si copánek?“

„To mi udělala Tori!“

„Určitě by se to nestalo, kdyby ses bránil…“

„Nech ho. Už ho nebude potřebovat.“ řekla May.

„Stejně jako ty svoje copy?“

„Přesně…“

Diana potřásla hadí hřívou. „Já teda bych se nikdy…“

„Chceš se vsadit?“

Diana se zarazila. Princezny se málokdy sázely a když už, tak velmi dobře věděly, že mají pravdu. Neodvážila by se sázky, dokud nevěděla bezpečně, na co si hrají.

„Zastavíme se u dubu?“ ptal se Denis.

„Nezdržuj!“ řekla Veronika. „Spěcháme k Estragonovi!“

„Zastavíme.“ odpověděla May-Britt.

„Kdo tady vlastně velí?“ ptala se Diana.

„Uvidíš.“ odpověděla May. „Někdo docela jiný!“

Teď by se přirozeně každá velitelka naštvala; Veronika k tomu neměla daleko, ale Diana se začala smát. „Prozradíte mi, na co se hraje?“

„Hned to bude.“

Zamířily k dubu; během noci napadl sníh, pak ho pokropil déšť, všechno to zmrzlo a pokrylo se ledovou krustou, ta se teď začala rozpouštět a koně ji rozbíjeli kopyty. Byl to nejhorší možný terén a nikdo z něj neměl radost, zvláště ze zajížďky.

„Hele… někdo tam je!“

Nejdřív viděly skupinu koní, tří jezdeckých a dvou nákladních. Pokud to skutečně byli koně, neboť zvířata, která tam okusovala trnité křoví, se podobala všemu od divokého osla po pižmoně. Ale že neměli rohy a jejich kopyta byla koňská, nebylo pochyb, že je to hustě osrstěná rasa poníků.

Potom spatřili lidi; byli tři, oblečení do kožešinových oděvů podobných tomu, jaký měla Tana a May-Britt. Převládala bílá barva, jen tu a tam porušená špínou po dlouhé cestě. Avšak žádná ozdoba, žádné označení. Přestože všechny tři byly ženy.

Ta první jim vyšla vstříc; usmívala se, ale její oči hleděly jakoby skrze ně. Byla nesmírně zvláštní a chvíli nevěděly čím; pak jim došlo, že postrádá obočí. Její tvář měla hladkou kůži dospívající dívky, ale nebylo jasné, kolik je jí let.

„Ahoj - vítáme tě!“ zavolala na ni Diana. „Jedeš do pevnosti?“

„Ano, to je můj cíl.“ odpověděla dívka školní němčinou.

„Jsem Diana, hraběnka z Guyrlayowu…“

„Andrea.“

Druhé dvě byly zřetelně mladší, ačkoliv vypadaly skoro stejně, včetně oholeného obočí. Tvářily se téměř netečně.

May-Britt je oslovila poněkud nejistě cizí řečí. Andrea hned odpověděla; v jejích ústech však tentýž jazyk zněl lahodně jako zpěv ptáka. May sklouzla do sněhu a sklonila před ní hlavu.

„Andrea je kněžka Živého Ohně!“ vysvětlila. „Panna z Ősgardu!“

„Upřímně tě vítáme!“ řekla Diana.

Andrea položila nějakou otázku a May odpovídala; pak Andrea pokynula cosi svým dívkám. Krátce se domlouvaly, přičemž děvčata odpovídala stručně; May rozuměla jen některým slovům.

„Andrea s jednou dívkou pojedou s námi. Třetí odvede koně do pevnosti. Ale jejich poníci jsou unaveni, potřebují půjčit…“

„Jistě,“ řekla Veronika, ohlédla se a vybrala dvě gardistky, aby předaly koně a pomohly zbývající s poníky. Andrea přešla k jezdeckému koni, který byl bohužel povahy poněkud nezkrotné; pohlédla mu do očí, něco řekla a začala ho hladit po nose.

„Pozor, kousne tě!“ lekla se dívka, která pocházela z Camarque a měla s krocením divokých koní určité zkušenosti.

Andrea odpověděla zpěvavou větou; bělouš zastříhal ušima a dal se bez odporu hladit, což ještě nikdy nikomu neudělal.

Panny nasedly; Andrea pokynula a vyrazila po boku May-Britt ve správném směru, ačkoliv se na něj nikoho neptala.

„Tak to vypadá, že konečně dorazily skutečný čarodějky,“ řekla Diana. „Už bylo na čase…“

„Jakou to mluví řečí?“ zajímal se Denis.

„Mají vlastní jazyk,“ poučila ho May. „Nejspíš zůstal po našich předcích elfech… Chceš se ho naučit?“

Panna se ohlédla a usmála se na něho. Něco zazpívala.

„Po našem neumí?“

„Umím německy, anglicky, španělsky, italsky, švédsky, rusky. Jaká řeč vyhovuje tobě?“ pronesla Panna německy.

Denis se ušklíbl. „Česky! To určitě neumíš.“

„Nevadí. Naučím se ji dnes v noci.“

„Jak, proboha?“

„Od tebe.“

Po této odpovědi mu došel humor; radši zadržel koně a připojil se k Julce a Maryšce, která neustále pobízela ostatní, když se dozvěděla, že její manžel je zraněn.

Diana jela v čele a pokukovala po Panně; přemýšlela, jak by se s ní dala do řeči. Cítila před ní jakýsi ostych; nakonec se rozhodla nespěchat a hlavně se před ní ničím neshodit. Když se na ni Andrea podívala, přecházelo ji obvyklé sebevědomí.

„V tomhle terénu nejspíš přelámem koním nohy!“ nadávala, když se spouštěly se stráně a někde vzadu kdosi upadl.

„To je tím sněhem,“ mávla rukou Veronika. „Včera tady byla taková sněhová bouře, že…“

„Dokázala by ta… Panna udělat něco s počasím?“

Andrea se po ní ohlédla. Pak pustila otěže, což u jejího koně by si troufl málokdo, pozvedla ruce a začala něco zpívat. Chvíli opakovala stále jeden text; potom zas sebrala otěže, aniž by se kůň pokusil jakkoliv využít chvíle volnosti.

„Do pěti minut vyjde slunce.“ řekla May-Britt.

„To bych teda…“ Diana v rozpacích zmlkla.

Zafoukal vítr a smetl z korun stromů závěj sněhu. Potom začal foukat ještě silněji; nízko visící šedivé mraky se počaly trhat. Valérie vylovila z brašny hodinky a sledovala čas.

Čtyři a půl minuty po tom, co to May řekla, prosvitlo mezi mraky slunce. Pohladilo zasněžené lesy a zajiskřilo se na ledové pokrývce; téměř okamžitě se oteplilo a jezdkyně dostaly lepší náladu.

„Já se zblázním!“ řekla Diana zmateně.

„Tys někdy byla normální?“ posmívala se Julka.

May-Britt o něco požádala Pannu, ale ta se usmála a kývla na svou společnici. Ta začala zpívat; koně se přizpůsobili rytmu písně a spokojeně klusali zasněženým údolím.

Maurice Grévet žil v přesvědčení, že když si nechá narůst kníry a pořídí nové doklady, zcela jistě ho nikdo nepozná. Ubytoval se v hotelu Grand a počal obcházet místní obchodníky; nabízel jim kvalitní francouzské parfémy a přitom nenápadně vyzvídal. Neměl velký úspěch; napovídali mu toho spoustu, ale většina podle všeho neměla smysl a byly to hloupé drby.

Pak mu někdo doporučil, aby zašel do chrámu Astarté, kde touto dobou určitě bude pár řádových jezdců, nejspíš podnapilých. Každý z nich mu ochotně a rád poví všechno, co si pán bude přát vědět; jestli to bude taky pravda, těžko poznat. Maurice zkusil někoho umluvit, aby ho tam zavedl a doporučil, jinak by jistě vzbudil pozornost. Ujistili ho, že vzbuzuje pozornost i tak, ježto jeho otázky jsou nesmírně podivné.

Ale nevzdal to; přišel opět nabízet slečnám již zmíněné parfémy a s úžasem se rozhlížel po zvláštní výzdobě. Podivně vystrojené dámy jej radostně uvítaly (byl to po čase zas někdo normální), daly se s ním do řeči a zkoušely usmlouvat dobré ceny. Maurice byl obdivovatelem ženské krásy a byl ochoten něco slevit; pak se objevilo pár chlapů ve fantastických uniformách, každý ověšený zbraněmi. Vítali ho přátelsky a zvali, aby zůstal; někdo chtěl koupit voňavku pro přítelkyni, jiný mu nabízel partičku karet. Maurice souhlasil; navrhli, aby se nejdřív šel s nimi vykoupat do lázně, s tím souhlasil taky.

Nezarazilo je, že má pod sakem pouzdro s revolverem; oni nosili své zbraně na opasku. Smáli se jen tomu, že jeho zbraň

by na případné zloděje těžko stačila; nabídli mu nějaké lepší pistole, pokud ne hned, tak určitě po bitvě s Němci; to ceny klesnou, ukořistěných zbraní bude nadbytek.

Zaplavali si v bazénu a dokonce se navrhlo, že si zahrají nějakou sportovní hru; když ale vylezl z vody a otíral se, náhle ho dva podrželi a třetí mu zacvakl na rukou pouta.

„Co je - co se děje?“

„Nic - to jenom, aby sis neublížil, Maurici…“

Zarazil se; jeho jméno znělo úplně jinak.

„Je nám úplně jedno, na jaké jméno máš papíry. Víme, že jsi profesionální špión, dělal jsi pro Francouze a teď podle všeho pro Němce. Pojedem nahoru na pevnost…“

„Ujišťuju vás, že…“ začal, ale nějaký výrostek mu prohledal šaty a objevil v podšívce ukrytý odznak. Po tomto odhalení Grévet ztratil poslední naději.

„Příště nešaškuj a chovej se normálně!“ doporučil mu Raymond Aswastarr. „Ještě taková drobnost: pozdravuje tě Diana, ta, co ti udělala tu jizvu. Všimla si tě dneska ráno…“

Maurice chtěl rozhodit rukama, ale měl je spoutané.

„Lituji. Vzdávám to…“ řekl.

„To moudře děláš…“

Posadili ho do saní; během cesty uvažoval o tom, že život se mu docela líbil, ale i nejlepší zábava jednou skončí. Horší bude, že před smrtí z něj zřejmě budou chtít vytáhnout jeho tajemství; měl jich dost a dřív nebo později ho bolest donutí je prozradit. Ještě horší však je, že jim to nebude stačit; postupně dojdou na věci, které neví a prozradit nemůže, i kdyby chtěl - to mu však neuvěří a budou ho mučit dál. Znal ty zvyklosti; sám se tou prací zabýval. Počal zmateně uvažovat, jak by se tomu vyhnul. Zkusit se třeba zabít sám? Nebo urazit někoho ze strážců tak, aby ho zabil?

„Neboj se!“ usmál se povzbudivě kluk který seděl vedle něho. „Nechceme ti ublížit!“

Taková ujištění dával Maurice lidem, které vyšetřoval. Okamžitě pocítil nejčernější obavy.

Vévoda Miguel d'Escambrray jel v čele své armády a odmítal si nechat pomáhat od kohokoliv vyjma Reného a Šahina; nařídil svým lidem hlasem ještě dostatečně drsným, aby se radši starali o jiné raněné a hlavně zachráněné děti, které byly ve velmi zubožením stavu. To si uvědomil už ve chvíli, kdy vpadly do tábora dragounů a vrhly se rovnou na jídlo jako vlčata: rozsekávaly sekerami konzervy a cpaly si neohřátý obsah do úst, trhaly kusy tvrdého chleba i částečně opečeného masa. Hlad je strašlivý společník a ty děti doprovázel už dost dlouho.

Estragon velel, aby rychle přešli řeku na naše území; spousta vojáků, kteří přežili, utekla do lesa, ale někteří měli zbraně a mohli ještě aspoň zpovzdálí střílet. Klukům od Červených šátků nezáleželo na ničem, ale svoje zbraně nechtěli dát z ruky, i když do pušek už třeba neměli náboje; byli hrdí na to, že bojují jako dospělí. Když překonali první šok ze vzhledu a chování svých záchranců, okamžitě se jim zalíbili a umínili si být stejně drsní a nebezpeční, jako oni.

Martin le Goff si první vzpomněl na svou důstojnost velitele; byl neustále na dohled od Estragona, pozoroval ho a snažil se chovat jako on, což byl problém, neboť vévoda občas přemáhal bolest a všelijak se hroutil v sedle. Ošetřili ho a ovázali, ale krev neustále prosakovala obvazem a promáčela mu celou košili.

„Je to blbý," vysvětlil Renému. „Ta zatracená kulka mi trčí někde vevnitř… tadyhle, v boku. Dost to bolí…"

„Nebylo by lepší, kdyby proletěla ven?"

„Ty seš taky blbej! To bych měl v zádech díru jako vrata! Urvalo by mi to lopatku a možná přerazilo páteř; stačil bych sotva odzpívat pohřební mantru a šel k Yamarádžovi…"

„Myslíš, že by tě vyléčil?"

Estragon se zachechtal. „Yamarádž je pán pekel, ty…"

René postrašeně zmlkl. Zmínky o pekle neměl v lásce.

Martin le Goff se rozhodl přijet k nim blíž a dát se do hovoru.

„Viděl jsem, jak jsi srovnal toho plukovníka, René! Bylo to dost dobrý, i když jsi ho nezabil…“

„Proč bych ho zabíjel? Dostal poučení, to mu stačí…“

„Mrtvej neuškodí! Ale i tak; chtěl bych, abys nosil náš odznak, červený šátek na hlavě! Je to symbol naší vzpoury…“

„S radostí!“

„Neber to!“ syčel Estragon. „Jsou v tom milióny vší!“

„Co se dá dělat - je to pocta!“

René si uvázal šátek kolem hlavy, copánek nechal viset přes něj. Martinovi to připadalo nevhodné, protože sám měl na hlavě jenom nezřetelný mech a mírně záviděl.

„Bojovník má mít výrazný cop,“ poučil ho René. „Aby bylo vidět na první pohled, že je významná osobnost!“

Martin viděl, že většina jezdců má nějakou svéráznou úpravu vlasů; zvlášť sám vévoda, kterému se rozpletly i vousy a visely nyní až na prsa. Zatímco Durvása si svoje vlasy a vousy spletl a čelo označil novým tilakem, Estragon se na to vykašlal, měl důležitější starosti.

„Stejně je to nějak divný!“ oponoval Martin. „Co je vlastně zač náš… pán, že vypadá tak divně?“

„Vévoda d’Escambrray je Sikh, víš? Proto nosí takové vlasy…“

„Myslel jsem, že je křesťan, když nosí řádový kříž!“

„To taky; ale byl v Indii, v Americe, v Persii a v Číně…“

„Páni… co tam dělal?“

„Za obchodem.“ řekl stručně Estragon. „Až budete sloužit řádu tolik let, co já, taky se leckam podíváte…“

„My - sloužit řádu?“ vykulil oči Martin.

„A co bys chtěl dělat? Máme tě živit zadarmo?“

„To ne! Já jenom, že… vy mě vezmete?“

„Už jsme tě snad vzali!“

„A Reného taky? Proto nosí ten cop, jo?“

„Kašlu mu na to, co nosí.“

„Ale… existují nějaké zvyklosti, které…“

„Svoje zvyklosti si každý určuje sám.“

Martin byl čím dál zmatenější, avšak René mu naznačil, aby se nepokoušel s vévodou diskutovat; nechali ho na starost Šahinovi a vzdálili se z doslechu. Tam René vysvětlil:

„Vévoda Estragon je dost nebezpečnej i vlastním, nezkoušej ho provokovat; já od něho dostal nářez hned první den, co přijel. Jako každej Templář má svý zvyky a dost ho naštveš, když mu je narušíš. Kromě jinýho nesnáší jakýkoliv upravování vlasů, což má od těch Sikhů. Radši se drž zpátky…“

Martin v rozpacích zmlkl. A René dodal: „Teď je mu zle, to zranění ho dost bolí; jinak by vyváděl podstatně víc. Však počkej, až se uzdraví…“

Zpředu se přihnal Indián Tah-šwa. Oznamoval, že bažiny, kterými táhli včera, se s raněnými a nemocnými nejspíš nepodaří přejít a bude nutno je obcházet velikým obloukem. Estragon to vyslechl, zamračil se a dal pokyn, aby to provedli.

„Do pevnosti dnes nedorazíme,“ uvažoval. „Budeme muset někde zůstat na noc… Co třeba v tom seníku v horách?“

Tah-šwa neřekl nic. Když neříkal nic, souhlasil.

„Dost zvláštně se mění počasí,“ vrčel Estragon. „Vypadalo to, že ten sníh a námraza budou pokračovat ještě pár dní; docela mě překvapilo, že tak rychle vyšlo slunce…“

„Počasí teď dobrý.“ řekl Tah-šwa. „Ne samo od sebe.“

„Co říkáš?“

„Slunce přivolal velký medicinman. Bude tak, jak on řekne.“

„Mluvíš o sobě, nebo co?“

„Tah-šwa není tak velký medicinman. Někdo mocnější.“

Vévoda se ohlédl: „Durváso! Slyšíš?“

„Slyším. Tah-šwa pravdu. Žádná voda déšť svrchu. Slunce.“

„Myslíte, že nám někdo pomáhá? Valérie nebo ta… May-Britt?“

„Žena. Mocná jóginí. Asur-rání.“

„Myslíš, že nám přijde na pomoc?“

„Když poslala slunce, přijde i sama.“

Vévoda chvíli mlčel. Opět ho přepadla slabost, vsunul ruku pod kabát a dotýkal se prsty krvácející rány. Pak řekl:

„To je dobře…“

Slunce nejen svítilo, ale taky hřálo. Panna Andrea rozepjala kožíšek a stáhla si kapuci, takže spatřili její hlavu bez vlasů, nanejvýš s dvou až třídenním strništěm. Taky druhá dívka měla stejnou úpravu; ale v této společnosti si už zvykly na leccos.

„Musíme najít Miguela,“ naléhala Maryška. „Určitě někde bloudí; když ho nenajdeme, vykrvácí a zemře!“

„Andrea ho najde,“ řekla May-Britt. „Jedeme k němu…“

„Nikdy ho neviděla! Jak by ho dokázala najít?“

„Nachází ho v prostoru. Větří jako vlk kořist…“

„To teda pochybuju!“

May se zasmála. „Andreo, uklidni ji! Je to její manžel, má ho moc ráda a bojí se… nevěří ti…“

Panna k ní otočila hlavu. „Chceš mu pomoci? Mysli na něho. Jdu po dráze tvých myšlenek.“

Maryška se trochu zalekla. Pokaždé, když Andrea promluvila, znělo to podivně. Možná neuměla dobře německy, ale…

„Zpívej!“ ukázala na ni druhá panna.

„Já? Proč já?“

„Zpívej! Svou řečí!“

Maryška se v rozpacích ohlížela po kamarádkách, ale všechny byly stejně překvapené. Andrea rozhodla: „Vždycky jedna pojede vpředu a bude zpívat. Střídejte se!“

Maryška poslechla; začala zpívat polskou píseň o divoké kačeně, která shledává svá kachňátka a bojí se o ně. Jely krokem, Andrea zavřela oči, svěsila ramena a vypadala, že usíná. Druhá panna hlídala cestu.

„Přišly jste ze Severu? Z Ősgardu?“ ptala se Diana.

Panna kývla hlavou.

„Přijela tam pro vás jedna kamarádka… Freya! Kde je?“

Panna ukázala hlavou k severu.

„Zůstala tam?“

Přikývnutí.

„Učí se pracovat s ohněm?“

Přikývnutí.

„Ale… vždyť už dávno není panna!“

Úsměv.

„Ty umíš zaklínat oheň?“

Přikývnutí.

„Mohla bys nám to ukázat? Třeba dneska večer?“

Úsměv.

„Copak ty vůbec nemluvíš?“

„Mluvím. Co mám říct?“

„Umíš německy?“

„Učím se.“

„Jaké jsi národnosti?“

„Saani.“

„To je národ, kterému se říká Laponci? Chovatelé sobů?“

Úsměv.

„Kolik je ti let?“

„Sedmnáct.“

„Jak dlouho se učíš pracovat s ohněm?“

„Osm let.“

„Přišla jsi do kláštera v devíti? Chtěla ses učit?“

„Matku udupal sob. Otec odešel.“

„Máš nějaké příbuzné?“

„Bratra. Loví zvěř.“

„Máš nějaké jméno?“

„Sainé.“

„Kolik let je Andree?“

Úsměv. Pokrčení ramen.

Diana se vzdala dalšího výslechu. Povídat si se Sainé nebylo jednoduché, ačkoliv ve vlastním jazyce mluvila ráda. Ještě raději zpívala v onom melodickém jazyce, snad elfů.

Maryška zazpívala ještě několik písní; potom pokynula Julii. Ta momentálně silně toužila po svém Janovi a začala rozvernou písní na otevřeně milostné téma; až posléze ji napadlo, že se to pannám ze Severu nemusí líbit. Ale přestože Andrea rozuměla italsky, neřekla nic.

Potom zpívala Valérie, Magda, May-Britt. Rovněž Diana chtěla poskytnout ostatním umělecký požitek, ale zjistilo se, že dovede kloudně jen mantry; bylo jí to dovoleno, neboť se většině přítomných líbily.

Za tohoto zpěvu stoupaly stále výš a výš do kopců; někoho napadlo, jakým způsobem vlastně hledají cestu, ale nepřipadalo jim zdvořilé pokládat takovou otázku; kromě toho nebylo jasné, kdo vůbec velí. Nejspíš Andrea, ale ta do ničeho nezasahovala, podřimovala v sedle a jen občas zvedla hlavu.

Najednou Denis ukázal dopředu: „Vlk!“

Byl to Wart, unavený, špinavý a se škrábancem na krku, jak se jeden z vojáků pokusil bránit bajonetem. Doběhl k nim

a hlásil, že ho Estragon poslal napřed, aby našel vhodnou cestu. Jestliže mu jedou na pomoc, bude určitě rád.

Denis ho vzal k sobě na koně; Wart měl propadlé boky, oči mu svítily zeleně a tvářil se divně.

Andrea zajela k nim, vztáhla ruku a pohladila vlka po hlavě.

„Až si odpočineš, vrať se k nim a řekni, ať vyhledají nějaké vhodné místo na dnešní noc. Zkusila jsem jim na dálku poslat tu myšlenku, ale nevím, zda ji přijali…“

„Estragon chce přenocovat v takovém horském seníku. Včera jsme tam odpočívali… je to zřícenina, ale dá se tam přespat!“

„Je to na otevřeném místě?“

„Ano.“

„Jsou tam nějaké skály?“

„Kus dál jsou velké balvany. Lidé říkají, že tam zkameněli zlí loupežníci, když ukradli dívku a chtěli ji nějak mučit. Ona na ně přivolala kletbu, tak zkameněli…“

Andrea pověst nekomentovala, s balvany byla spokojena.

„Ano. Tam se sejdeme…“

Miguel Estragon dorazil k seníku se soumrakem, v posledním vypětí sil. Jezdci byli nuceni mu pomoci, jinak by s koně spíš spadl než sesedl. Durvása na něj použil hypnózu a tím ho přinutil se hýbat, ale ne přijít k vědomí.

„Potřebuje pomoc,“ konstatoval baskický setník Carlos. „Taky ta kulka musí ven; snad ho v pevnosti někdo dokáže operovat…“

„Pomoc bude.“ řekl Durvása klidně; usedl ke svému veliteli, zpíval mantry a tleskal si k tomu rukama.

Kluci od Martinových Červených šátků na tom byli většinou špatně. Když slezli s koní, posedali si do sena a zajímali se, zda dostanou něco k jídlu. Taky by uvítali něco

horkého na pití, ale jezdci měli zatím starosti se stavěním stráží, péčí o koně a ošetřováním raněných.

Potom přiběhl Wart. Dotkl se čenichem Estragonovy ruky.

„Přichází pomoc!“ hlásil. „Tvoje žena a její kamarádky!“

Vévoda k němu obrátil oči, ale neřekl nic. Možná škubl tváří, ale to mohla být taky křeč bolesti.

Potom se ozval zvuk kopyt mnoha koní a k seníku dorazil oddíl dívčí gardy. Diana vydávala jakési rozkazy; děti vybíhaly ven a většinou zíraly, podivně vyzdobené dámy v leopardích mundúrech v nich nevyvolávaly důvěru.

Andrea sesedla a rozhlížela se.

„Ano, je třeba zapálit Oheň.“ řekla. „Kde jsou ty kameny?“

„Támhle nahoře… teď nejsou vidět.“

„Podívejte se zatím na raněné… má někdo z vás zkušenosti s léčením pomocí Ohně? Nebo vůbec nějaké?“

„Slyšely jsme, jak se používá, ale…“

„Nikdo z vás nikdy Oheň neviděl?“

„Já,“ přihlásila se Diana. „Vyvolala ho dívka jménem Kateřina, kterou přizval Tomáš Baarfelt. Bylo to na Moravě u Mikulova…“

Andrea na ni hleděla překvapeně. „Koupala ses v něm?“

„Ne… to jde?“

„Ano.“ Andrea kývla na Sainé a nařídila, aby šla před ní najít zmíněné kameny. Potom se obrátila k princeznám:

„Fenomén, kterému se říká Živý Oheň, je vysoce koncentrovaná plasma, která při dotyku vykazuje řadu zvláštních schopností. Kromě jiného léčí tím, že vyčistí rány, spálí vše, co je na těle mrtvé a posiluje živou tkáň. To chci učinit a prosím, aby mi ten, kdo je schopen, pomáhal. Kdo se domnívá, že je schopen. Není to jednoduchá práce. Kdo nebude chtít, nemusí se s Ohněm kontaktovat. Někteří se občas bojí…“

„My rozhodně ne!“ řekla Valérie.

Andrea jí pohlédla do očí. „Ano… zdá se, že ty ne.“

Neočekávali od ní tak dlouhou řeč; tak tedy zmlkla a vydala se kus od seníku, kde se nacházela skupina balvanů. Zastavila tam a chvíli se ani nepohnula.

„Kdysi se tu skutečně stalo něco zlého,“ řekla May-Britt, která ji doprovázela. „Já a Sainé zapálíme Oheň. Ty se dívej pro případ, že bys to někdy musela dělat sama…“

„Já to určitě dělat nebudu; ani bych nemohla! Nejsem už panna!“

„Na tom vůbec nezáleží. Dokázala bys zapálit Oheň, kdybys mu přečetla formuli na své ozdobě.“ ukázala Andrea na elfský šperk na jejím hrdle. May se skutečně zarazila, nevěděla o tom.

„Nevím nic o Ohni a o tom, jak ho ovládat…“

„To ti povím později. Teď máme práci.“

Andrea si vybrala největší z balvanů, plochý a široký. Potom se svlékla ze svého kožichu i z oděvu sešitého z hrubého lněného plátna, který měla pod ním. Byl stejně bílý jako kožich. Sainé udělala totéž; May s překvapením zjistila, že noc vůbec není tak chladná, jako ty předešlé a jak by se dalo předpokládat. S velkou radostí zrušila svůj kožíšek.

Andrea poklekla na kámen. Chvíli tiše zpívala elfsky; potom sepjala ruce, přiblížila je k obličeji a dýchla do nich. Položila ruce na kámen a zvolna rozevírala dlaně; v té chvíli mezi nimi vyšlehl drobný, oslnivý plamínek. Andrea se vztyčila, Oheň držela v dlaních a pozvedla jej k jasně zářícímu Měsíci.

Teď zpívala docela nahlas; měla nádherný hlas, přesahující několik oktáv. Text byl zcela nesrozumitelný, melodie nesmírně zvláštní, pro člověka téměř nezpívatelná. Ale Andrea zpívala, oči měla upřené vzhůru a Živý Oheň jí hořel v dlaních.

Pak položila plamen na balvan a o krok ustoupila. Ačkoliv tam Oheň neměl žádnou potravu, planul jasně a dokonce se

šířil; také mu nevadil vánek, který rozvlnil koruny stromů blízkého lesa. Tady však byli nad všemi lesy, dokonce nad většinou pahorků; jen kdesi v dálce se tyčily skály osvětlené Měsícem.

„Oheň přišel mezi nás," řekla Andrea. „Souhlasí, že dá život tomu, kdo se dotkne jeho očistného plamene. Nejdříve vstoupí do Ohně Sainé, potom já; chceš se připojit, sestro?"

„S radostí! Ale… nevím, jak!"

Andrea pokynula Sainé; ta přistoupila a bez váhání vešla přímo do plamene, vsunula tam obě nohy, Oheň vzplanul a pohltil celou její postavu. Panna dokonce pozvedla ruce nad hlavu, aby plamen dosáhl výš; stála tak několik vteřin přímo v plamenech a nezdálo se, že by jí to nějak vadilo. Pak vystoupila a usmála se.

Všichni už pochopili, proč čarodějky nemají nejen vlasy, ale ani žádné jiné chloupky na těle. Teď vstupovala do Ohně Andrea; Sainé bedlivě sledovala její počínání a zdálo se, že hlídá, aby se družce nic nestalo. May-Britt pochopila další věc: není to tak zcela bezpečné, jak by se zdálo. Kdyby čarodějka Oheň nezvládla, zle by se jí vedlo!

Přesto si troufala do něj vstoupit; avšak Sainé ji zarazila a ukázala na její náušnice a náramky. Šperku na krku se opatrně dotkla dvěma prsty a zaváhala, ale May nehodlala riskovat a radši všechno odložila. Sainé ji vzala za ruku a přivedla až k Ohni; tam jí vlídně pokynula, že to může zkusit.

»Bude to bolet?« napadlo May. »Určitě ano!«

Přesto opatrně vsunula do plamenů nohu. Oheň ji olízl; pocítila strašnou, palčivou bolest, jako když se spálila o rozpálená kamínka, chtěla vykřiknout a vzdát to, ale sotva si to uvědomila, ta noha ji přestala pálit, naopak cítila velmi příjemný pocit. Zhluboka se nadechla a vkročila do Ohně celá; cítila, jak na ní hoří chloupky na rukou i nohou, špína, odumřelá kůže. V mžiku jí shořely zbytky vlasů i obočí; to vše vnímala jako palčivou, nesnesitelnou bolest. Ne! Nádhernou, extatickou, vzrušující bolest! Stejně příjemnou bolest, jakou jí včera v noci způsobili tři muži, jež si vybrala za své manžely.

Sainé ji upozornila dotekem na rameni, že je čas vystoupit. Ne že by pobyt v Ohni něčemu vadil, ale čarodějky dávaly přednost opakování před dlouhodobým působením. May usoudila, že je to pro ně nejobvyklejší způsob očištění, běžnější než mytí ve vodě.

Vyšla ven a zastavila se vedle Ohně; chvilku si nedovedla zvyknout na pobyt venku. Nebyla jí vůbec zima, spíš příjemně; dokonce se přistihla, že se vesele směje.

„Přiveď sem raněné!“ vyzvala ji Panna Andrea.

May-Britt si uvědomila, že mnoho lidí: jezdců, gardistek i dětí stojí kolem a přihlíží, většina dost znepokojeně. Možná ta scéna vypadala drasticky; když jim vyšla naproti, mnozí ustupovali z cesty, jako by se jí báli dotknout.

Pak si všimla Denise; ten stál v první řadě a hltal ji očima.

„Ty se určitě nebojíš, že? Dáš dobrý příklad ostatním?“

„Můžu?“ zablýskaly mu oči. „To víš, že jo!“

Svlékl se bleskurychle; vylezl na kámen a vstoupil do plamene tak kurážně, jak dělal všechno ostatní. Zalíbilo se mu to, dokud ho nevyhnaly, zůstal tam. A vyšel tak čistý, jako asi nikdy.

„To mě podržte!“ řekla Diana. „Váš oheň má asi opravdu léčivé účinky! Zmizely ti ty jizvy na tvářích!“

„To snad ne!“ Denis se dotkl obličeje a zkrabatil čelo, protože byl hrdý na jizvy po propíchnutí i na hrdinství, které při tom musel prokázat. A teď to bylo všechno pro nic?

„Nevadí! Zítra si to propíchnu znova!“

„A zmizí ti to při příštím koupání!“

„To je nějaký blbý, ne?“

„Oheň zřejmě neví, že si je chceš nechat!“

„Neví… Mluvíš o něm, jako kdyby byl živý?“

„Je živý,“ řekla Panna Andrea.

May-Britt zatím objevila mezi dětmi kluka, který měl hlavu zavázanou krvavým obvazem; dostal přes ni vojenskou

šavlí, což mu ke zdraví rozhodně neprospělo. Kromě toho byl zesláblý a hubený, až jim ho bylo líto. Na jejich pokyn se svlékl ze špinavých hadrů a blížil se k Ohni jako odsouzenec k popravišti.

„Neboj se! Oheň ti ránu vyčistí!“ ujišťovala May-Britt a chtěla mu odmotat obvaz, ale Andrea jen mávla rukou. Vstoupil tedy do plamene i s obvazem a ten rázem vzplanul; kluk vykřikl, ale čarodějka ho držela za ruku a on se rychle uklidnil.

Pak chtěl odejít (mnohem čiperněji, než šel sem), ale Andrea ho ještě zadržela. Položila mu dlaň na propadlý hrudník a zkoumala něco; pak nabrala oheň do dlaně, sklonila k němu tvář a vdechla. Když vydechla, vychrlila plamen vysoko a daleko jako pohádkový drak; kluk okouzleně zíral. Naznačila mu, aby udělal totéž.

Bál se, samozřejmě; hrozně se bál, ale už pochopil, že nemusí, že se mu skutečně nemůže nic stát. Nadechl se a vydechl; bohužel přímo do tváře kamaráda, který zrovna stál vedle a svlékal se. Oheň se ho rázem zmocnil; May přiskočila a bránila mu utéci, protože se lekl a hrozně vřískal. Pak se uklidnil, dokonce se začal smát a sám od sebe vdechl oheň a vydechl zpátky na toho, který mu to způsobil.

„No, bezvadný,“ řekla Diana. „To se zas děcka něco naučily! Hej, udělejte kolem kordon a nepouštějte nikoho, kdo se nesvlíkne a nebude chovat normálně! Já už vidím…“

„Nechceš se taky vykoupat?“ ptala se May. „Jestli se ovšem nebojíš, že ti shoří ta tvoje směšná hadí hříva!“

„Tys nazvala moji hřívu směšnou?“ zeptala se Diana. „Opovážila ses nejstrašnějšího zločinu na světě, kterému se říká Lex crimae lascae Maiestatis, nebo-li Urážka Mého Majestátu? Ty skutečně riskuješ, že ti dám do nosu, až ti poteče červená!“

Při tom se ovšem Diana rychle svlékala. May-Britt jí ukázala, aby pomohla na kámen a do ohně malé holčičce, která se očividně bála, ale stejně očividně byla tak nachlazená, že zápal plic by ji neminul. Diana to provedla, ale malá se usilovně vzpouzela.

„Neboj se! Hele, teď se obě pěkně vykoupem v tom ohýnku a pak nařežem tetě, až bude řvát, jo?“ přesvědčovala ji Diana.

Ale dítě se i nadále vzpíralo; May naznačila, aby ji uklidnila pomocí hypnózy, tak Diana přejela holčičce po hlavě a odpor rázem ustal. Pak už se dala zavést do Ohně a dokonce si pročistila plamenem plíce.

Pak musely přestat se zábavou, protože přinášeli těžce raněné. Přišel taky Miguel, podpíraný z jedné strany Maryškou, z druhé pobočníkem Durvásou. Zamračeně zíral, jak May, Diana a Valérie podle pokynů panen vkládají do Ohně ty, kteří sami nebyli schopni tam vstoupit. Valérie se při té příležitosti vykoupala, aniž by nad tím moc přemýšlela; dokonce si nechala náušnice a vůbec nic se jim nestalo.

„Jsou pravé zlato,“ řekla Andrea. „Zlato a ušlechtilý kov Oheň nespálí. V kovových předmětech spálí jen nečisté příměsi…“

„Já rozhodně riskovat nehodlám!“ řekla Julka a vyšroubovávala si ozdůbku z nosu.

Magda ji chytila za ruku: „Ty tam chceš jít?“

„Můj muž bude řádit, tvrdí, že se mu ty zelenomodrý vlasy líbí! Teď konečně nebudu mít žádný!“

Jenže předběhla ji Tori; však už se všichni divili, kde se černá princeznička zdržela. Když se vykoupala, zůstala stát vedle Andrey a přihlížela; Panna ji nezahnala, naopak vlídně pohladila jako oblíbeného psíka.

„Nejdřív raněné a děti!“ ukazovala. „Z dospělých jenom ti, kdo chtějí pomáhat při ošetřování. Někteří mají zlé rány…“

Estragon pokynul a přišel blíž. „Panno! Chci s tebou mluvit!“

Andrea se ohlédla; pak předala starost o Oheň Sainé.

„Co žádáš, muži meče?“

„Mám v těle kulku z pušky; prošla bokem a zůstala trčet pod lopatkou. Ztratil jsem hodně krve a zeslábl; dokáže mi tvůj Oheň pomoci a spálit tu kulku?“

Andrea neodpověděla hned; naopak si ho prohlížela.

„Ano, to dokáže. Ale bude to velice bolet.“

„Nevadí; bolesti se nebojím!“

Durvása pronesl něco bengálsky, poněkud vzrušeným tónem.

„Čert vem vlasy a vousy!“ zachrčel Estragon. „Tak shoří; mám snad kvůli tomu chcípnout jako pes?“

Durvása hovořil dále, ještě vzrušeněji. Dokonce naléhal.

Estragon odpověděl taky bengálsky; velmi zostra.

Durvása vztáhl ruku k nebesům a přímo křičel.

V té chvíli pronesla Panna cosi sánskrtem; podstatně lepším, než jakým mluví Diana. Diana navíc zná jen některé mantry a úryvky z posvátných knih, ale Panna tím jazykem běžně mluvila, což je téměř nemožné. Durvása se překvapeně otočil.

„Co říká?“ zasykl Denis.

„On ji varuje, že to přinese neštěstí. Panna říká, že si to klidně vezme na zodpovědnost…“ šeptala Diana.

„Vážně to může přinést škodu?“

„Vím já?“

„Myslel jsem, že víš všechno!“

Diana se vztekle zašklebila. „Mlč, neslyším!“

Andrea a Durvása se skutečně hádali, dokonce na ni křičel. Ale Miguel jej zakřikl a trval na svém; Durvása se tedy otočil a šel pryč, ani nečekal, jak to dopadne.

„Pomoz mi se svléknout!“ řekl Estragon Maryšce.

Ta mu skutečně pomáhala, ale košili promočenou krví a obvazy nechali na místě, nemělo smysl zkoušet je odstranit. Maryška se navíc taky bleskově svlékla. „Půjdu s ním!“ rozhodla rázně.

Durvása se otočil a zahrozil na ně, ale nedbali.

Denis jim pomáhal vylézt na balvan; přesněji Miguelovi, Maryška by vyšplhala velmi snadno.

„Na tom, co říká Durvása, je něco pravdy!“ poznamenal. „Maryška zachránila aspoň pár pramínků, v těch mandalách a na větvích dubu, kam je uvázala… Ale tebe může stihnout neštěstí!“

„Co ty se o to staráš?“ vrčel Estragon.

„Dovol mi vzít aspoň jeden copánek a někde ho ukrýt! Jinak…“

„Kdo mi vezme z hlavy jediný vlas, stihne ho neštěstí! Copak to nevíš, při svém vzdělání? Chceš riskovat…?“

„Ale takhle jsi ohrožen ty!“

Miguel ho odstrčil. Maryška ho podpírala; jak vstoupil do Ohně, zařval bolestí, protože měl tělo ještě ke všemu porostlé dosti hustou srstí. Jeho vlasy a vousy vzplanuly jako pochodeň, stejně tak košile a krátké spodky, které si nechal. Zapotácel se, tiskl si ruce na prsa a svíjel se; Maryška vykřikla úzkostí, vrhla se do plamenů a podpírala ho. Rázem vzplanuly její zlaté vlasy, ale ani si toho nevšimla, starala se jen o svého muže.

Durvása klečel opodál a zpíval mantry Agnimu, bohu ohně.

Indián Tah-šwa mlčky přihlížel; jeho tvář se ani nehnula.

Miguel Estragon vystoupil z Ohně; potácel se, ale na vlastních nohách. Ještě pro jistotu vdechl a vydechl plamen; nezdálo se, že by to potřeboval, ale chtěl.

„Docela zábavný trik,“ pravil rozhodně. „Myslíš, že by bylo hodně těžké naučit ho někoho z mých jezdců?“

„Myslím, že téměř nemožné.“ řekla Andrea. „Naučit to muže?“

„Tomáš Baarfelt, pokud vím, v tom směru dělal pokusy. Jestlipak víš, Denisi, že to není první případ, co se koupeš v Ohni? Když zemřel tvůj starší bratr Christoph, Baarfelt uvažoval, jak by tě ochránil. Proto tě vykoupal v Ohni…“

Denis se nejistě rozhlédl. „Nic o tom nevím!“

„Jiná verze říká, že tě obětoval Ohni hned, jak ses narodil. To je zvyk Pársů, původních obyvatel Perské říše: dítě po narození se okoupe v Ohni a pak se dá Ohni napít jeho krve. Potom dítěti už nic neublíží, protože Oheň je chrání přede vším, co je s ním jakkoliv spojeno…“

Denis neříkal nic; Panna odpověděla: „Nevím. Ale jak se zdá, už tě nic nebolí, i když rána je otevřená. Vzpamatoval ses velmi rychle, muži meče.“

Miguel před ní poklekl a sklonil hlavu. „Děkuji ti, Panno. Bude ti libo hovořit se mnou jindy, při jiné příležitosti?“

„Kdy si budeš přát.“ řekla klidně.

Maryška odvedla Miguela zpátky do seníku; šel mnohem lehčeji, než když jej ve dvou přiváděli sem.

„Opravdu se rychle vzpamatovává!“ konstatovala May-Britt.

„Budeme pokračovat!“ rozhodla Andrea. „Další nemocné!“

Daly se do rutinní práce; přiváděly raněné a pomáhaly jim, přesvědčovaly děti, že se jim nic zlého nestane, občas pomohly osobním příkladem. Nicméně šlo to rychle a bez větších problémů, takže za hodinu byly se vším hotovy.

Panna Andrea tichým zpěvem uhasila Oheň.

„Půjdeme nyní spát. Dovolím si usnout pokud možno hlubokým spánkem, neboť jsem poněkud unavena cestou; byli by vznešení Vlci tak laskaví a převzali starost o naše střežení?“

Wartovi se často nestávalo, že by ho někdo žádal tak zdvořile; ochotně přislíbil, že se postará. Konec konců, nikde v okolí se nenacházelo nic nepřátelského. Takže všichni zalehli do sena, zamotali se do toho, co považovali za hřejivé, a usnuli.

Noc byla vlahá.

Don Horácio uznal za potřebné informovat Charryho. Ten vyslechl zprávu o změně stavu čaroděje Aswastarra a ostatních s takovým klidem, že Almetta zprvu soudil, že vůbec nechápe důsledky. Proto naléhal a objasňoval mu situaci důrazněji, až Charry řekl:

„No dobře - a co má být?“

„Má být to, že těch pět se přivedlo vlastní neopatrností do stavu, kdy nejsou schopni bojovat! Navíc hrozí, že to infikuje každého, kdo s nimi bude mít sexuální kontakt!“

„Já vím. Ale nechápu, čemu to vadí.“

„Já zas nechápu tebe! Chystáme snad bitvu, ne? A tobě nevadí, když řadě našich nejlepších vojáků hrozí vyřazení z boje?“

„Počkej, nespěchej tolik! Nevidím situaci ani zdaleka tak tragicky, jako ty. Především to neznamená, že přestanou bojovat; jistě, budou bojovat jiným způsobem, ale co na tom? Vytvoříme dva sledy: v jednom budou muži, kteří budou nepřátele zabíjet, ve druhém dívky, ty je budou zachraňovat; ty, co přežijí. Přece je ušlechtilé zachránit raněné, ne?“

„Ty zřejmě počítáš s tím, že jich přibude?“

„S tím je nutno počítat. Je to novinka, která bude přitahovat; každý bude zvědav, jak se na něm změna projeví. Až to pozná, bude už pozdě. Ale nemyslím, že by to něčemu vadilo…“

„Nejbližší kamarádky May-Britt jsou její sestry a dcery velmistra Mendozy. Kdyby se rozhodly to vyzkoušet, postihne ten stav také jejich partnery: komthury Villablancu, Escambrraye a Dunbara! Nejlepší vojáky, jaké máme!“

„Nemyslím, že by bylo na škodu, kdyby Estragon držel ty své hrdlořezy trochu zkrátka a nedovolil jim tak řádit. Opakuju ti: nevíme, jak se to konkrétně projeví. Myslím, že vyšší poznání rozhodně nemůže být na škodu nikomu, zvláště komthurům…“

„Řekni mi: chceš vůbec bojovat?“

„Ne.“

„Tak proč jsme vlastně tady?“

„Abychom zadrželi útok nepřítele.“

„S pacifisty, kteří nechtějí nikomu ublížit?“

„Přesně. Zdá se, žes nepochopil, co provádí May a její princezny: psychologické působení. Prevence proti útoku. Možná se podaří nahnat jim takový strach, že vůbec nezaútočí. Dojde jim, že by ohrozili především sebe…“

„Charry, tvoje genialita je tak obrovská, že ji někdy nechápu. Taky v tomto případě; myslím, že nemá cenu se s tebou bavit, dokud nepochopíš, o čem je vlastně řeč. Možná bude lepší jít spát a počkat do zítřka; třeba si to uvědomíš.“

„Těší mě, jak jsi mi dal jasně na vědomí, že jsem pitomec.“

„Učení říká: Pokud zachováváš klid, zatímco všichni kolem ztrácejí hlavu, je to neklamná známka, že jsi podstatu problému nepochopil.“

„Možná. Přesto budu spát klidně; obvykle mi vyšlo, když jsem se rozhodl nepodlehnout všeobecné panice. Jdi taky spát!“

„Hned; jenom ještě jedna otázka: Co s tím zajatcem? Strčili ho zatím do vězení a předběžně vyslechli, ale samozřejmě všechno zapřel a nic se mu nedá dokázat. Co dál?“

„Chovejte se k němu vlídně.“

„Prosím? Jak?“

„Vlídně. Ráno ho nechte jít s ostatními, jako ty zajatce, které mají jezdci v osobní péči. Na koupání, rozcvičku, přednášku, snídani… vyber mu nějakého vhodného anděla strážce, představuju si někoho velkého, silného, ale laskavého. Nechte ho prohlédnout si volně celou pevnost a dohlídněte, aby neutekl.“

„To vypadá, jako bys ho chtěl pustit.“

„Zdá se, že to je záměr Aswastarra.“

„Ten člověk je policejní špicl! Ničema a darebák, který měl dávno viset! Zaslouží smrt…“

„Je to ještě horší. Pracuje přímo pro císaře Viléma. Myslel na to během převozu, Aswastarr mu sondoval paměť. Usilovně se snažil to zatajovat, proto si toho všimli…“

„Janssen taky pracoval pro Němce; a kdyby se neotrávil, nechal bys ho pověsit! Dal jsi popravit několik lidí, okresního hejtmana dokonce tak neuvěřitelným způsobem, že ti z hlavního stanu poslali ostré pokárání! A tohohle chceš pustit?“

„Ano. Chci ho vrátit císaři jako přesvědčeného pacifistu.“

Almetta se zarazil; pak se začal smát. „Myslíš?“

„Chci ho tady nechat tak tři dny; během té doby je zapotřebí ho naprosto převychovat. Pak ho nějak vrátíme Němcům.“

„Převychovat… vyštveš na něho některou z těch děvčat?“

„Tori; to je nápad May-Britt, který mi přednesl Raymond. Ona se postará ochotně, největší problém bude ho přesvědčit, že svým mužným šarmem přesvědčí to hloupé děvče, aby mu pomohla z vězení. Dovolíme jí si s ním hrát, jak bude chtít; to se jí bude líbit.“

„Nezpůsobí potom mezi Němci škodu?“

„Podstatně větší způsobí jim pohled na něho. Od té chvíle se budou všichni bát padnout nám do rukou…“

Horácio se zamyslel. „Zdá se, že by to mohlo vyjít! Dobrá, ten plán se mi líbí. Asi se mi bude usínat líp, než jsem myslel.“

„Tak ti ještě pokazím náladu. Vůbec nic zlého by se nestalo, kdybys taky strávil noc lásky s některou z těch dívek, až se to všeobecně rozšíří. Abys získal absolutní lásku k lidem…“

„Já - ve svém věku? Dovol, abych se zasmál!“

„Tak starý zase nejsi, to mi nenalhávej! Nějakou hezkou panenku by sis po večeři dal, ne?“

„Už tak je nemravnost v naší armádě strašlivá!“

„I to se možná změní…“

Dali si doušek na dobrou noc a šli si lehnout.

Julka se probrala před svítáním, což ovšem v zimě není tak časně. Cítila se skvěle, jako už dávno ne. Byla plná energie a věděla proč: nabrala sílu od Živého Ohně. Už dlouho se o tom mluvilo, teď to poznala na vlastní kůži. Velmi jemné a citlivé kůži, očištěné od veškeré špíny včetně chloupků. Ať se dotkla svého těla na kterémkoliv místě, všude to bylo příjemně vzrušující. Kdykoliv se předtím dala vyholit, vždycky se dalo na dotek poznat, kde byla kůže předtím ochlupená - teď vůbec. Moc se jí to líbilo.

Dopřála si potěšení zůstat v pelíšku a analyzovat svoje pocity. Spala nahá, zabalená do přikrývky. Okolo ní spaly další princezny, zbraně na dosah ruky pro případ, že by v noci někdo nenadále vyhlásil poplach. Představila si, jak by nepřítel užasl, kdyby se na něj náhle vyřítila smečka děvčat nabitých energií… nádherná představa!

Princezna by po ránu měla mít myšlenky zbožné a vznešené. Zvláště šlechtična s krví elfů, komtesa Julietta la Venzini, rozená princezna z Baarfeltu a provdaná vévodkyně z Dunbaru, dvorní dáma arminské císařovny. Ačkoliv to věděla, nedokázala se soustředit na nic vznešeného. Uvažovala, komu co zákeřného provést.

Kdyby byla doma (tedy s Dunbarem), probudila by ho a dopřála si pořádnou dávku sexu. Toužila po tom tak, až se její tělo samovolně svíjelo v extázi. Nejen to; byla zamilovaná až po uši a chtěla, aby to každý věděl a obdivoval ji. V posledních dnech se její život protočil kolem dokola a naprosto změnil; konečně dostávala smysl dlouholetá výchova k cudnosti, neprůbojnosti, uměřenosti. Dlouho napínaná struna praskla; z kukly se vyloupla dravá šelma, pyšná na svoje krásné tělo a jeho zdatnost. Umí bojovat i milovat a chce, aby to všichni uznávali.

Když se nemůže vybouřit sexem, chtělo by to aspoň pořádnou rvačku. Nechat se ztřískat, až by ji přešly veškeré myšlenky na rozkoš a zůstala jenom čistá bolest. Ačkoliv… každodenní rozcvičky posunuly její vnímání bolesti trochu

jinam. Nic tak příjemně nerozproudí krev jako pěkný souboj se schopnou soupeřkou. Nebo s klukem? To radši ne, uměla si představit jediného vhodného soupeře, a to Janka, a bylo jí jasné, jak by to dopadlo. Kterou kamarádku by bylo nejlepší vyzvat? Samozřejmě Maryšku, jsou obě stejně silné a schopné. Nebo May-Britt? Jenže ta používá magii a když tě šlehne energetickým impulsem, oderve ti tělo od kostí, až vibruje bolestí aspoň půl minuty. Vypadá to jako krátký interval, ale vychutnejte si to! Nebo dovolit výzvu některé z mladých? To ne, musela bych dávat pozor, abych jí neublížila. Jsou to ještě křehotinky, něžné dívenky s upřímnýma očima. Jen tak pro pořádek, o kolik jsem starší?

Ne, bude to Maryška. Především proto, že si pořádný výprask zaslouží. Má taky dobrou náladu, ze srdce jí spadl obrovský kámen starostí o manžela, který ji včera trápil celý den. Miluje ho. Zamilovala se do něj tak vášnivě, že z ní energie stříká jak z proraženého vodovodu. Nejvíc září po ránu, když přijde na snídani a pyšně předvádí modřiny a šrámy, které jí v noci udělal.

(Sakra, proč je Janek tak slušný a ohleduplný? Copak neví, že správná holka potřebuje občas trochu pomuchlat? Copak si nezasloužím, když začnu zlobit, dostat čas od času facku, až by se mi hlava otočila? Po pravdě, zasloužím přehnout přes koleno a nasekat na zadek, rákoskou, až bych si nemohla sednout a měla krvavé pruhy, a všichni by koukali…)

To se musíš, ségra, trochu snažit…!

Ty mrcho!

Julka vyletěla z pelechu a hned se rozhlédla, odkud zasvítí modré oči Maryšky. Bleskově se dohodly, že seník by jejich laškování nevydržel, beze slova se vrhly ven a zapadly do závěje. Právě to potřebovaly; vrhly se na sebe a začaly se sekat drápy. Které první vystříkla krev, těžko vědět, ale vzrušilo to obě - vrčely jako leopardi, cenily špičáky a oči jim svítily. Čestně přiznáváme, že první blesk vyslala Maryška; srazila Julku do závěje a vzápětí ji roztavila v širokém kruhu kolem. Tím byly veškeré magické zbraně povoleny; dohodly se, že kvůli divákům bude Maryška používat modré blesky, Julka zelené. Moc jich nechytily, obě uměly nejen šlehat, ale

i uhýbat. Ještě neovládaly rychlost a přesnost, ale talent měly. Souboj trval tak minutu, potom zůstaly obě vyčerpaně ležet, jenom se svíjely bolestí.

Julka se zvedla a oklepala od sněhu. První si uvědomila vykulené oči tak desetileté holčičky, která je vyděšeně pozorovala a nechápala nic.

„No co? Tos nikdy neviděla, jak cvičej velký holky?“

Byla to zákeřnost, nikdy to nikdo neviděl. I ony takhle cvičily poprvé.

Malá jen popotáhla nosem. „Budu to taky někdy umět?“

„Tak za dva měsíce,“ řekla Maryška. „Když budeš dobrá, možná i dřív…“

Holka na ni sáhla, otřela jí krev a olízla si ruku. „Vy jste tak krásný…“ vzdychla.

„To dělá ten Oheň,“ konstatovala May-Britt. „Hlavně dávejte bacha, abyste se nezabily. Některý ty šlehy byly dost tvrdý. Na děti je radši nepoužívejte.“

„Dle rozkazu, matko abatyše!“ postavila se do pozoru Maryška.

„Koukám, že máš ještě dost energie! Blondýnko!“

„Já?“ Maryška zařvala smíchy, kdežto Julka se rozhodla ji bránit:

„Zato ty ještě nemáš podrápanou kůži! My víme, že seš lepší, ale…“

„Později, sestřičko, později. Napřed se musíme postarat o ty děti!“

Děti se probudily do krásného rána a seznaly, že je hezky teplo, svítí slunce a svět se na ně směje. Takže postupně vylézaly ze svých pelíšků a že měly všechny skvělou náladu (a hlad), počaly se rozhlížet, co by provedly.

Dítě je drobný tvor poněkud připomínající člověka, povětšinou roztomilý a vyvolávající všeobecné sympatie. Čtyři sta puberťáků obojího pohlaví, vychovávaných doposud metodou víc biče než cukru, rozhodně není sympatických ani

roztomilých. Spíš nahání hrůzu, větší svému vychovateli než případným nepřátelům. Dítka z oddílu Martina le Goffa, zejména jejich ideové vedení Červené šátky, nepatřila k mírumilovným stvořením. Život se s nimi nemazlil a nehodlal jim utajovat nic ze svých špinavých a zpotvořených tváří; buď byli sirotci, nebo pocházeli z rodin, které měly ke slušnosti daleko. Od malička viděli kolem sebe hlad a nouzi, špínu, hádky až rvačky, alkoholismus, prostituci, neúctu k majetku vlastnímu i cizímu. Každý kousek jídla i věci na sebe si museli tvrdě vybojovat; nejdřív na vlastních rodičích či sourozencích, pak na světu kolem sebe. Není divu, že nějaký smysl pro vyšší morální hodnoty k nim nenacházel cestu.

A přece: stačila jediná výzva a všichni zvedli hlavy. Stačilo jim říct: půjdeme do ráje! a oni bezstarostně zanechali za sebou vše, co dosud tvořilo jejich život, a vyrazili vpřed. Stačilo naznačit, že někde v nepředstavitelné dálce existuje svět, v němž budou moci žít jako šťastní, spokojení, dobří lidé; šli za tou vidinou neúnavně a bez váhání, nedělali si starosti, že po jejich boku kamarádi padají a umírají, probíjeli se se zuřivou úporností vlčat a po cestě ničili vše, co se jim nehodilo. Mnozí měli na svědomí lidský život; co na tom, byl to život nepřítele, vládního vojáka! Nějaký problém?

A teď konečně došli; nový svět je uvítal skutečně reprezentační ukázkou. Estragonovi divocí jezdci, každý z jiného exotického národa, ozdobení pozoruhodnými amulety, hovořící nesrozumitelnými jazyky a vyznávajícími podivná náboženství; bezohledná brutalita, s níž pár šílených bojovníků rozdrtilo přesilu vojáků. Velitel, jehož vzhled a chování nahánělo hrůzu i dospělým. To vše spatřili už první den.

Druhý den: přízračné putování bažinami, lesy a kopci, kudy nevedly žádné cesty (nebo nebylo možno je najít). Vlci, kteří se potloukali kolem a vyhledávali schůdný terén. Indiánští stopaři, Indové, Malajci, černoši, gaučové z Jižní Ameriky. Evropané byli většinou Baskové, hovořili stejně nesrozumitelně jako barevní, byli mohutní a drsní a měli nebezpečné zbraně. Ovšem starali se velmi pečlivě, zvlášť o raněné. Děti si nebyly jisté, jsou-li na území Německa nebo už za hranicemi, mají-li očekávat útok nebo si můžou oddechnout. Konečně dorazily na místo odpočinku, kde se

setkaly s oddílem skvrnitě postrojených děvčat, která měla ze všeho jen legraci; sotva je vzaly na vědomí, už přišel vrcholný zážitek: Živý Oheň.

Koupel v Ohni pro ně znamenala definitivní přechod ze světa reálných věcí do mystického světa hrdinů a čarodějek. Nebyly už na zemi, na níž se narodily, přešly řeku a ocitly se jinde. Ve světě, který si budou muset zařídit po svém.

Ale teď na to nemyslely; probudily se a nejdřív zhltly vše, co objevily k snědku. Moc toho nebylo, ale na hlad byly všechny zvyklé. Dospělí se probouzeli pomalu, zato děti okamžitě, jakmile poznaly, že venku je teplo, slunce, vyloženě pěkně. Vyřítily se ven; sníh rychle roztával a stékal v potocích po stráni, až dole vytvořil jezírko. V nejužším místě se nakupily ledové kry, které způsobily přehrazení a zabránily vodě odtékat; brzo voda sice přehradu protrhne a uvolní si cestu, ale zatím…

„Zatím se můžem vykoupat.“ řekl Denis.

Kluci mu moc nevěřili; byl proti nim ještě malý, cizí, zřetelně panský a tudíž určitě rozmazlený. A byl jejich vrchní velitel, což docela stačilo, aby ho okamžitě začali nenávidět. Milovali Martina a Wilmu, kteří je dovedli k vítězství; vážili si René le Mogniéra, který tak skvěle dosekal plukovníka, žasli nad černým Šahinem. Ale nějaký Denis? Co jim ten smrad v pruhované tygří uniformě má co poroučet?

Denis teď uniformu neměl, naopak pobíhal nahý. Když zaváhali nad kalnou vodou plnou ledové tříště, rozesmál se a skočil do ní šipkou. Zaplaval si, vylezl ven a z těla mu stoupala pára.

„Ten kluk je blázen!“ konstatoval někdo.

„Ale ne! On ví, že kdyby byla zima, ta jejich čarodějka zapálí oheň a všichni se můžem zahřát!“ řekla Wilma.

„Tak se jdem koupat, ne?“

Někteří se odvážili, jiní ne. Nebylo to koupání jako před časem v té polepšovně, sotva zaběhli po kolena do vody, plácli sebou naplocho, a už prchali zase ven, ale křiku a randálu při tom bylo až dost. Kluci se začali pošťuchovat, honit a prát,

děvčátka se nadšeně připojila; kdo se nerval, aspoň vřeštěl jako pavián.

Ze seníku vylezl vévoda Estragon, nahý a s kůží hladkou, jako by byl vytesán z ušlechtilého růžového mramoru. Mračil se, vrčel a chystal se nadávat, ale pak zřejmě dospěl k názoru, že to nemá žádnou cenu; mávl rukou a zas zalezl. Na boku měl otevřenou ránu, která nekrvácela ani nehnisala, ale vypadala příšerně. Ještě hůř vypadal jeden z jeho mužů, kterému nepřátelský voják vrazil šavli do břicha a ještě s ní otočil, takže měl potrhaná střeva a neočekávalo se, že by to přežil. Andrea mu vpustila do břicha ještě Oheň a přímo v ráně poskládala jednotlivé části tak, jak se domnívala, že na sebe patří; teď chodil s dírou širokou jako vrata a kdo ho viděl, dělalo se mu zle.

Princezny taky vstávaly; při tom se viděly poprvé za denního světla a mohly obdivovat jedna druhou. Byly tak zvláštní, že se okamžitě začaly smát; když se dosyta vysmály detailům kamarádek i sebe samých, byly už v náladě, že se řehnily všemu. Pokud se Estragonovi nelíbilo vřískání dětí, rozhovory jeho partnerky se sestrami nebyly o nic lepší. Kromě toho zjistil, že z odstupu většího než čtyři metry nerozezná Maryšku od Julie, což ho značně rozčilovalo. Po shoření vlasů zbýval jediný rozdíl: barva očí. Jinak vypadaly jako dvojčata, měly dokonce stejnou barvu kůže, tvar lebky, všechno. Uvědomily si to všechny princezny a bavily se stejně dobře; skoro stejná byla ještě May-Britt, ale ta měla pokožku o odstín světlejší. A ty uši!

„Jediná možnost je přesvědčit Julku, aby si nechala udělat co nejnápadnější tetování!“ prohlásil Miguel. „Dianě ty její kresby oheň nádherně zvýraznil a moc jí to sluší!“

Bylo to snad poprvé, co pochválil nějakou ženu za vzhled; taky to vyvolalo všeobecnou pozornost.

„Já mám taky tetování!“ chlubila se Julka.

„Ale málo! Pár takových drobných kresbiček… když se natočíš bokem, ani to není vidět!“

„Já chci taky nějaký obrázky!“ hlásila se Maryška. „Mně se to líbí - a baví mě, když se to dělá!“

„Opovaž se!“ vyjel na ni vévoda. „Tobě to nedovolím!“

„Proč? Proč já nikdy nic nesmím, co ostatní?“

Miguel pronesl větu baskicky; rozuměla částečně jen Veronika a ta nad jejím významem zčervenala.

„Ty uděláš nejlíp, když usneš a budeš spát!“ radila May-Britt Estragonovi. „Musíš si odpočinout před cestou; jsi raněný!“

Odpověděl rovněž nevlídně, ale nestačil se bránit; natáhla proti němu dlaň a uspala ho, takže si všichni oddechli.

„Ten ti dá, až se uzdraví!“ prorokovala Valérie.

„Dobré skutky je dovoleno dělat i násilím!“ řekla Veronika.

„A vy,“ pokračovala May v usměrňování sester. „Přestaňte se vytahovat s těmi škrábanci a…“

„Ona nám závidí!“ pochopila Julka. „Pojď ji zmlátit!“

„Už jsem snad jednou řekla, že později!“

Začala diskuse o případné snídani a o tom, z čeho ji udělat pro tolik lidí; zásoby nebyly téměř žádné. May navrhla udělat čaj, na to ještě nějaké bylinky s sebou měla. Chvíli vzrušeně diskutovaly o možném dosahu takového počínání, zvláště o tom, jaký bude mít její čaj účinek. Pak Valérie diskusi ukončila:

„Co plácáte o bylinkách a jejich účinku? Když bude kterákoliv z nás chtít, svaří vodu, hodí tam hrst sena a udělá z toho dryák, že otráví půlku města! Neříkejte, že to některá neumíte!“

Magda se odvážila přiznat veřejně, že neumí.

„Pitomý jedince nepočítám!“ zakřikla ji Valérie.

Nastala hádka na téma sadisticko masochistické orientace sester Baarfeltových; ty se bránily a bylo jim řečeno, že zatímco ony se vyžívají tak, že se dávají soustavně týrat a urážet od svých zcela neschopných chlapů, Magda se týrá vlastní hloupostí. Tori uznala za potřebné se sestřičky zastat a vypadalo to, že brzo dojde na facky; když se rozumnějším

podařilo všechny uklidnit, Magdě došlo a řekla nahlas, že jí všechny závidí, protože se včera nevykoupala v Ohni a tak má vlasy, kdežto ony ne. Málem ji za to davově lynčovaly.

„Nechte ji bejt!“ smála se Veronika. „Copak nevidíte, že si z vás dělá legraci? To jste jí zas něco sežraly…“

Jestliže tedy zachráněná dítka hned první den udělala hluboký dojem na všechny přítomné, byla tu jedna osoba, které se skutečně velice zalíbily: Panna Andrea. Spala se Sainé kousek od druhých, vstávala za svítání a většinu času seděla a pozorovala, jak děti vyvádějí. Čím víc pobíhaly, praly a se a vřeštěly, tím laskavěji se usmívala; když některé přišlo blíž, pozorně je sledovala, oči zjihlé něhou.

Princezny nebo jezdci se občas pokoušely dopadené jedince nějak uklidnit a usměrnit; pochopitelně marně. Děti se zajímaly, co bude k snídani a když se dozvěděly, že čaj, nadšené nebyly. Tehdy jim Veronika pohrozila výpraskem, čemuž se smály.

Když neměly co dělat, vymyslely si skvělou hru: lov na vlky. Ještě včera, když je viděli poprvé, se vlků značně báli, protože byli velcí a vyhlíželi nebezpečně. Taky je viděli zabíjet vojáky, to ovšem bylo spíš doporučení. Během cesty se vlci chovali přítulně, snažili se seznámit a být milí. Dneska už od rána se některé děti pokoušely je pohladit a když uspěly, potom si s nimi hrát jako se psem. Vlci si hrají rádi, když mají dobrou náladu, ale dospělí většinou mají spoustu práce a žádný čas na pejsky.

Zpočátku se vnucovali vlci, pak se děti osmělily. Zakrátko začali kluci dokazovat svou statečnost tím, že některého vlka zatahali za ocas nebo za ucho, on po nich chňapal, oni uhýbali nebo se s ním prali. Pochopitelně, vlčí zuby jsou ostré a čelisti mají sílu pěti atmosfér, takže dětská ručka by to asi nevydržela, ale o štěňata vlastní i cizí dokážou pečovat přímo něžně. Nejdřív se jim hra líbila, ale že dětí byly čtyři stovky a vlků jen pět, bylo to na ně brzy moc a nezbylo jim než utéci někam do lesa, aby měli chvilku pokoj.

A Andrea řekla laskavě: „Jsou velice roztomilí…“

„Je praštěná!“ konstatovala Valérie mimo její doslech.

„Je Panna," řekla Veronika. „Nemá děti a těžko bude někdy mít. A taky už to nebude žádná mladá holka…"

„Nemyslím! Podívej se jí na kůži! Je jí tak nejvíc dvacet!"

„Podívej se především na sebe! Ty vypadáš na patnáct, a to ti ještě přidávám! Nevšimla sis, že Oheň omlazuje?"

Nemohla si všimnout, neměla žádné zrcadlo, ale když si pečlivě prohlédla svoje ruce, musela jí dát za pravdu.

„Moc bych se nedivila, kdyby jí bylo čtyřicet nebo víc! Včera cosi povídala, že pracuje s ohněm pár desítek let!"

„To jsem teda neslyšela…"

„Že bysme třeba popojely?" přišla se zeptat Diana. „Povalujeme se tady, čas letí a nikde nic…"

„No - já nevím, kdo tady vlastně velí!"

„Támhleta, asi!" ukázala Veronika. „Jdi se jí zeptat!"

Diana šla za Andreou.

„Jistě, pojedeme. Jen bych navrhovala ještě jednou očistit všem jejich rány… pokud souhlasíš!"

„Já? No jistě!" Diana nechápala, proč se jí na to ptá.

Andrea odešla ke svému balvanu a zapálila Oheň. Ta zpráva se okamžitě roznesla mezi dětmi, ty se seběhly a chtěly se koupat. Bylo jim to umožněno; Andrea při tom předváděla princeznám, jak dochází k léčebnému účinku. Oheň má schopnost vydedukovat původní stav tkáně, přesněji její nepatřičná narušení. Jestliže objeví nějaké takové místo, pokouší se obnovit původní stav; to se podaří, pokud rozrušení není příliš velké nebo značná část tkáně nechybí. Povzbudí okolní buňky, aby dorůstaly a zakryly poškozené místo; tak dochází ke zmizení jizev.

„Je možné, aby někomu dorostla třeba… useknutá noha?" ptala se Valérie.

„Kdyby se podařilo dostatečně podráždit buňky těla, taky by to šlo; ale obvykle to trvá hrozně dlouho. Je mnohem lehčí, když se spojení aplikuje okamžitě po zranění. To jsme vyzkoušely…"

„Takže se vyplatí po boji sebrat useknuté ruce a nohy a vrátit je na původní místo?“

„Pokud se nejedná o hlavu. To obvykle nejde.“

Andrea odpovídala zcela věcně a vážně, i když některé princezny se občas pokoušely žertovat. Mluvila obvykle tou řečí, v níž byla položena otázka, ale její výrazový slovník byl poněkud školský a zastaralý. Denis vykulil oči, když ho oslovila česky.

„Jak jsi to dokázala?“

„Na chvíli jsem včera vzala tvou hlavu do dlaní, když jsi spal. Přijala jsem tvoji řeč; také Maryšky, aby mi rozuměla.“

„Maďarsky by ses dokázala naučit taky?“ ptala se Magda.

„Jistě, ráda.“

Zatímco se dohadovaly, děti objevily další zábavu. Sainé jim totiž poručila, aby všechny vdechovaly Oheň jako prevenci proti nachlazení a zápalu plic. Kluci přišli na to, že mohou chvíli zadržet Oheň v plicích a vychrlit znenadání na někoho, kdo to nečeká; když se to podaří, dotyčný vzplane a krásně jim nadává.

To se stalo Blanche; ta se včera odmítla k Ohni jen přiblížit, neboť se hrozně bála, ale vojáků už tolik ne, takže strávila příjemnou noc s baskickým desátníkem. Teď přicházela, zívala a zajímala se, jestli se pojede a kdy; jeden z kluků na ni bafnul plamen, čehož se strašlivě polekala, vřískala a prchala, ovšem Oheň byl stejně rychlý jako ona. Kromě vlasů jí shořely náušnice (údajně zlaté, což se nyní jasně prokázalo jako lež) a krajkové kalhotky, které si po ránu jako slušné děvče oblékla. Nadávala velmi plynně pěti jazyky; též požadovala provinilcovo potrestání, těžko však mohla definovat, jak. Leda nařezat na holý zadek, nic jiného nešlo.

Po tom incidentu se Julka rozhodla pro pořádkové hlídky, které budou dohlížet, aby se děti při koupání chovaly řádně. Byla to perná služba, děti byly hravé a bylo jich hodně. S Andreou nebyla v tom směru řeč, jakékoliv dětské hry jí nevadily. Děti si také nevybíraly jako terč své krutosti ji ani žádnou princeznu, ale obvykle někoho, komu to děvčata do

jisté míry přály. K těm lepším se spíš lísaly a vtíraly; taková Tori byla ještě zlatá proti těm maličkým, když je napadlo se mazlit. Postřehly, že princeznám je jich líto, a hned toho využily.

Přišel taky Estragon a vypadal tak divně, že dívky přemáhaly smích, když ho viděly. Obvykle z něj šel strach, ale teď nebyl tak strašný, jak si vždycky myslely, spíš přemáhal rozpaky. Bral to s humorem, dokonce ani nekomentoval vychloubání Maryšky, která předváděla sestrám, že jí zmizely šrámy z ranní rvačky s Julkou i stopy po jeho fackách. Rána se mu hojila podstatně lépe, než se dalo čekat, dokonce už mohl hýbat rukou a prohlásil, že na koni pojede bez obtíží.

Veronika už měla dost vytahování těch, které již Oheň poznaly; chtěla se taky vykoupat, ale Andrea ji zarazila a navrhla počkat až do pevnosti. Tam mají patřičné vybavení, také přílbu, kterou si nasadí na hlavu a která má schopnost ochránit vlasy, alespoň jejich větší část. Několik dívek, které se včera hrdinně odhodlaly, tím zjistilo, že jejich statečnost byla zbytečná; ale Diana se smála a prohlásila, že se už dávno chtěla hřívy zbavit, aby jí mohli dokreslit toho hada.

Konečně nasedli a vyrazili na zpáteční cestu. Ti, kdož se omyli Ohněm, nepociťovali hlad ani únavu; ostatní značně. Byl nádherný den, slunce oslnivě zářilo a sníh valem tál, takže mnozí vojáci a dívky se oblékli málo nebo vůbec. Panna Andrea opět požádala, aby někdo zpíval koním do kroku, což jí splnily, takže cesta ubíhala ve velmi dobré náladě a krátce po poledni dojely do pevnosti Swärzbeecku.

Diana v poslední chvíli dostala obavy vpustit houf polodivokých dětí do hradu, aby tam něco neprovedly; ale Martin ji pohoršeně ujistil, že jeho bojovníci jsou dobře vychovaní a nikdy se ničeho zlého nedopustí. Dokázali to okamžitě, jakmile byli uvnitř; hbitě všechno prolezli, ukradli nebo vyškemrali, co se jim líbilo a někteří ještě stihli ukecat jezdce, aby jim dovolili bydlet s nimi a cvičit se v boji.

Charrymu byla představena Andrea a Sainé; tu třetí poznal včera a moc se s ní nepobavil, neuměla žádnou lidskou řeč. Na hlášení o dosavadních událostech reagoval nevrle; od rána měl

nepříjemné diskuse s nespokojenými důstojníky, kdy každý chtěl něco jiného a představoval si to jinak.

„Mám nápad!“ řekla Diana. „Vykoupej se v Ohni! Bude ti hned líp a všechny starosti tě přejdou!“

„Myslíš?“

„Jasně! Ukážu ti, jak se to dělá; já se dneska koupala už dvakrát a klidně můžu potřetí! Cítím se o deset let mladší!“

„Vypadáš jako děcko z pátý třídy,“ souhlasil, ale váhal.

„Andreo, můžeš zařídit koupání pro všechny? Třeba na nádvoří, tam se to bude nejvíc hodit…“

„Jistě, ráda.“

„Tak to chci vidět!“ řekl Charry a skutečně chtěl.

Andrea jim ukázala svoje náčiní: především přílbu a trojnohou mísu, širokou a zdobenou ornamenty. Po okrajích mísy se nacházely jakési runy, podobné těm na elfském šperku May-Britt. Přílba byla ozdobena do stran trčícími křídly a nad čelem hlavou jakéhosi fantastického ptáka; podle Diany to byl Fénix, který v ohni umírá a opět se rodí mladý a krásný. Na vnitřní straně přílby byly také runy, což už nikomu nepřipadalo divné.

Ale zvláštní byl materiál: jakýsi druh bronzové slitiny, obohacené určitě stříbrem i zlatem. Okraje přílby byly pružné, aby snadněji přilehly k čelu a hlavě nad ušima a šíji. Uši bylo nutno nechat venku, zato se dovnitř vešel velký uzel vlasů. Například Veroničin bojový cop velmi snadno.

„To muselo být dělaný na člověka se šišatou hlavou!“ prohlásil Charry, když si ji zkoušel. „To taky dělali elfové?“

„Ne. Trpaslíci.“ řekla Andrea.

„Jací trpaslíci?“

„Lidé ze Starých časů. Žijí ve skalách… v jeskyních. Vyrábějí zbraně a další předměty; nejradši ze zlata, ale umějí taky jiné kovy…“ vysvětlovala Andrea docela klidně.

„Tys někdy nějakého viděla?“

„Dva; starého a mladého. Jednou k nám přišli.“

„Mohli bychom se s nimi setkat?“

„Neradi chodí k lidem.“

„Proč přišli do kláštera?“

„Přinesli objednanou práci. Obřadní náčiní.“

„Tuhle mísu a přílbu?“

„Ne, ty jsou ze starší doby. Nové, naší Matce.“

„Jak vypadají?“

„Jsou menší než lidé, mají krátké křivé nohy… široká ramena, velké hlavy. Starší měl vousy, šedivé, téměř bílé. Ten mladší měl vousy krátké a tmavé… možná to byla dívka.“

„Dívky u nich mají vousy?“

„Nevím. Já s nimi nemluvila, jen Matka. A sestra, která je za noci pouštěla dovnitř. Oni chodí vždy v noci. Myslím, ten mladý nepromluvil víc než pět šest slov. Starý předal věci, převzal odměnu a ptal se, zda ještě něco nepotřebujeme. Nevím, co mu Matka odpověděla, už jsem tam neměla co dělat. Přinesla jsem jim pohoštění.“

„Co jedí?“

„To, co všichni. Ovoce, zeleninu, chleba. Pijí hodně vína.“

„Elfy jsi taky viděla?“ ptal se Denis.

„Ne. Žádní elfové už nejsou. Odešli.“

„A… nějací lidé, kteří mají předky elfy? Víš, jedna stařena tvrdí, že předkové mého otce byli elfové!“

„Ano, to často. Mnohé dívky elfů se ukrývaly mezi lidmi; byly velmi krásné, tak je muži rádi přijímali za manželky. Jestli tvůj rod pochází ze Severu, mohly v něm být nějaké elfky.“

„Náš předek byl Bharwald, gótský jezdec.“

„Gotland je země ve Švédsku. Kdy odtamtud odešel?“

„V pátém století.“

„Hm. Které je teď?“

„Devatenácté. To je tisíc čtyři sta let…“

„Pokud si ještě pamatuješ svého předka, všechno nasvědčuje, že k nim patříš. Ještě takové drobné náznaky: touha po přírodě, snaha poznávat a vzdělávat se, jistá šlechetnost v jednání, odpor k omamným látkám, všelijakým nechutnostem…“ Panna zaváhala, ohlédla se na dívky a dodala: „A značný sexuální apetit.“

„Ale!“ řekl potěšeně Jan Dunbar a objal Julku kolem ramen.

„Sexuální vyhladovělost je základním příznakem degenerace elfů. Čas jejich života trval mnohem déle než našeho, takže měli víc možností; kříženci elfů a lidí mají stejnou touhu po lásce, ale mnohem méně času. Proto žijí rychle a často dochází k výstředním zvyklostem. Dřív začínají, rádi střídají partnery…“ Andrea necítila žádné rozpaky, hovořila o tom stejně věcně jako o jiných lékařských problémech.

„Mohla bys nám o tom udělat přednášku?“ zeptala se May-Britt.

„Jistě, mohla… vy tady máte nějaký systém vzdělávání?“

„Myslíš, že jsme zrovna slezli z větve, nebo co? Každý večer a ráno máme přednášku, před snídaní a večeří…“

„Budu se zúčastňovat.“

„Abychom to nezamluvili,“ řekl Charry. „S tím koupáním…“

„Můžu se přidat?“ ozval se Dunbar. „Julka se vytahuje, jak je to příjemný zážitek, tak snad…“

„Ano.“ řekla Andrea. Její panny vybraly vhodné místo: terasu nad hlavní branou, kde se odehrálo několik význačných akcí, kromě jiného Charryho soud a bičování. Postavily mísu doprostřed a odmontovaly od ní tři nožičky, které k ní obvykle patřily. Andrea vysvětlovala, že bývalo zvykem, že Oheň hořel v takové míse v chrámu celé týdny, Panny se u něj pravidelně střídaly, ale nebylo třeba jej nijak ovládat ani usměrňovat.

Charry chvíli váhal nad přílbou; pak mávl rukou: „Nechápu, proč bych si měl brát tenhle nesmysl, když se děvčata koupou klidně bez ní! Akorát Denis mi ustřihne cop…“

Denisovi to polichotilo; půjčil si od Tošia dýku tantó a odřízl Charrymu pečlivě spletený copánek. Diana zatím předváděla těm, kteří to ještě neznali, jak se koupe v plameni; Charry tam došel a bez váhání vstoupil za ní.

„Teď já!“ hlásil se Jan Dunbar. „A říkám rovnou: kdybyste mne potom až do večeře laskavě omluvili. Nebudu mít na nikoho čas!“

„Co máš tak naléhavého?“ zeptala se potměšile Florence.

„Závažný vědecký výzkum milostných zvyklostí elfek! Stačí ti to nebo se budeš zajímat o detaily?“

Florence se potěšeně zasmála; potom Jan vstoupil do ohně, aby se tam zbavil svých slavných nakadeřených loken.

„Aspoň mě nikdo nepozná!“ řekl spokojeně a odešel s Julkou.

Maurice Grévet měl pocit, že se mu vše jenom zdá. Nikdo mu neubližoval, dokonce ani nehlídal. Jezdce obrovské postavy, který ho dostal na starost, odhadl na první pohled na dobromyslného pitomce; s výhradou, že měl pracky jako lopaty a kdyby se rozhodl ho praštit, zůstane z agenta mastný flek. Což rozhodně neměl v úmyslu, naopak hostil ho ve svém obydlí a líčil své hrdinské činy, někdy dost neurvalé.

Pak přišla černá dívenka, spíš větší dítě než dospělá žena. Lámanou francouzštinou vysvětlila, že ho teď musí zavřít, ale ona mu přinese dobrou večeři. Prohlásila, že se jmenuje Jeanne a že o něho bude pečovat. Dobromyslný strážce připojil několik peprných poznámek, zda bude Jeanne hlídat i v noci a zda přímo v Mauricově posteli; odpovídala prostomyslně, leč vtipně. Zdálo se, že by proti zábavě nebyla.

Když Maurice osaměl v cele, začal to promýšlet. Ke zvyklostem jeho povolání patřilo často narazit si hloupou, leč dobře znalou služtičku či jinou zaměstnankyni, kterou okouzlil

mužným šarmem a udělal z ní svého spojence. Problém byl v tom, že tahle byla jednak příliš mladá, jednak černé pleti, což se mu hnusilo; ale je profesionál a kvůli maličkosti to přece nevzdá!

Skutečně mu donesla večeři; seděla a sledovala, jak se krmí. Měla docela pěkné zlaté oči a její tvář byla příjemná, ačkoliv to trochu rušila hladce vyholená hlava; ovšem všiml si, že spousta lidí je divně ostříhaných. Zkusil s ní pohovořit a když od něj brala nádobí, dokonce ji podržel kolem pasu a začal hladit. Nechala si to docela ochotně líbit; napřed se trochu bránila, ale když přitlačil, podrobila se.

„Teď já musí kuchyně!“ vysvětlila. „Ale já ještě přijde!“

Pak odběhla, Maurice se spokojeně zasmál a začal se připravovat na noční dobrodružství.

„Tak co?“ zeptala se May-Britt.

„Trvalo mu to dlouho, ale nakonec zabral.“ hlásila Tori.

„Fajn. Večer to nezvrtej! Nesmíš se na něj vrhnout, on se musí vrhnout na tebe a přemoci tě! Přemoci, slyšíš!“

Tori přikyvovala.

„Možná by bylo dobré ho přesvědčit, že jsi panna,“ navrhoval Alswidr. „Potom budeš muset trochu plakat…“

„Co ta ví, jak se chovají panny?“ smál se Arwakr.

„Rozhodně ne jako já!“ šklebila se Florence.

„Má zkušenosti,“ mávla rukou May. „Musel by vidět krev!“

„Uvidí krev. Uvidí třeba růžový slony, když bude potřeba!“ mrkla Tori potměšile očkem.

„Tak dobrý. Večer tam na chvilku zaběhneš…“

Tori zahrála velmi pěknou scénu. Nechala se přemoci, rozbrečela se a vykřikovala, až její matka zjistí, že přišla o nevinnost, zabije ji. Strávila tam asi hodinu, potom zaječela, že tohle mu nikdy neodpustí, a utekla.

Maurice si zapálil cigaretu; ty mu taky dali.

„Konečně, je docela hezká!“ usoudil.

Charry svolal poradu svého štábu.

„Je moc hezký, že jsme zachránili čtyři sta dětí. Ovšem menší radost mám z toho, co tady v pevnosti dělají! Dal bych přednost menšímu počtu hodnějších kluků a holek. Tihle nám brzo obrátí celý hrad naruby!“

„Nepřeháněj! Jsou docela milí!“ řekla Diana. „Akorát občas se trochu hlučně baví… Ale jsou přímí, nebojácní…“

„Jo, to by souhlasilo! Nebojí se skutečně ničeho, dokonce ani tygrů a leopardů! Na první pohled se lekli, ale jak jim došlo, že jim nikdo nechce ublížit, už jsou s nimi jedna ruka…“

„Budeme je muset trochu… vychovávat.“

„Hromadně? To nepůjde!“

„Je jedno řešení,“ navrhl Almetta. „Adopce!“

„Kým?“

„Našimi jezdci. Každý si zkrátka vybere jedno dítě…“

„Naši jezdci právě adoptovali zajatce a všelijaké další lidi, kteří sem zrovna dorazili. Myslíš, že budou nadšeni?“

„O zajatce se jenom starají… Nepřeháněj!“

„Naši jezdci jsou známi tím, že se nechtějí starat ani sami o sebe; proto taky odkládají svoje pasování na rytíře!“ žehral Palmiro Corsi. „Jak se budou starat ještě o děti?“

„Budou zkrátka muset jednou dospět a pochopit, že nikdo jiný se postarat nemůže, protože nikdo jiný zkrátka není! Jedinou ruku, která ti může pomoci, najdeš na konci vlastního ramene!“

„Pánové, filozofie je pěkná věc, ale teď řešíme problémy rázu hmotného!“ připomněl Almetta. „Třeba, čím je budeme živit?“

„Proboha, hlavně to neříkej před Martinem le Goffem!“ vykřikla Diana a zvedla ruce v obranném gestu. „Já se mu

o něčem takovém jen zmínila. Nafoukl hubu a povídá: »Jen se neboj! Však my těch pár řádových rytířů dokážeme uživit!«“

„Co… oni nás?“

„Já taky takhle kulila oči. Tak zvedl nos ještě výš a začal mi líčit, jak to má promyšlený: Menší děcka vypustí do ulic, aby vybíraly kolemjdoucím kapsy. Větší kluci se naučí bojovat tak, jak viděli u Estragonových jezdců. Potom budou přepadat různý nepřátelský základny a vylupovat je. Nebáli se ani předtím, když jim šlo o život, teď vědí o Ohni a o tom, že jejich zranění je možno snadno vyléčit. Martin má veliký plány…“

„Komthur Červených šátků?“

„To označení mu ještě nenapadlo, ale určitě na ně přijde. Zatím ví o spoustě dětí, které sem chce dostat. Problém je v tom, že jsou moc maličké, aby přežily cestu. Ti naši jsou nejdrsnější kluci a holky… Jo, abych nezapomněla, holky. Počítá s tím, že ty vydělají nejvíc, pouliční prostitucí.“

„Roztomilé děti, což?“

„Ptala jsem se, jestli by to dovolil svojí holce, kdyby nějakou měl. Má v tom naprosté jasno: láska je láska, ale kšeft je kšeft. Je normální, když kluk dělá holce ochránce… tedy jako pasáka. Kdyby zákazník nezaplatil nebo ji napadlo překročit rámec obchodních vztahů…“

„Propleskne jí hubu?“

„Běžně. Facky a kopance jsou u nich normální způsob domluvy. Sama jsem viděla, když ta… Wilma usměrňovala jednu podřízenou. Nakopala ji do břicha a pak ji fackovala, holka vřískala… Málem jsem mezi ně vlítla! Budou nadaný na osobní souboje…“

„Oni jsou to vůbec nadaný děti! Máte pravdu, lidi, nesmíme je nechat pohromadě, jinak se z nich stane samostatná lóže. To radši je přidělíme po jednom do různých oddílů!“

„Ty Červené šátky už se málem považují za lóži! Viděli jsme to před chvílí: svoje hadry klidně dali ke spálení, ale

šátečky si nechaly! Holky jim je prý čistě vyperou a budou je nosit… Když už nemají vlasy, tak aspoň šátek na hlavě!“

„Nechte jim je, když je to potěší…“

Lobo Villablanca nanesl problém: „Mluvila jsi o těch holkách, Diano. Jsou to děti, ale dospívající, některým táhne na patnáct. Jak se zdá, děvčata mají určité sexuální zkušenosti…“

„Nejen děvčata. Větší kluci se po cestě běžně zahřívali tím, že si hráli s holkama… Počítám, že některé budou těhotné…“

„Další radostná zpráva!“

„Nic nového. Aktivita naší Tori…“

„Tori je otrokyně, od narození v řádu, černé pleti a zvláštních způsobů. Tohle jsou bílá děvčata a kdyby se rozhodla odejít, budou o nás vykládat všelijaké perverznosti…“

„O tohle ti jde? Ujišťuju tě, rozhodně se nechystají odejít, když zrovna přišly. Spíš chtějí zůstat.“

„Právě. Bude zapotřebí je usměrnit.“

„Jaký způsob máš na mysli?“

„Ten, který se Almettovi nebude líbit.“

„Udělat z nich čarodějky? Metodou May-Britt?“

„Napadá tě něco lepšího?“

„Lepšího možná ne - ale to pomyšlení je strašné!“

„Je to prevence proti zločinnosti hned v zárodku!“

„Lobo, ty seš… víš, co by to mohlo znamenat?“

„Bohužel, nevím. Ale docela rád bych to odzkoušel!“

„Dostal jsi chuť na May-Britt Baarfeltovou? Je hezká, vím, ale ty ses tuším před pár dny oženil!“

„Tak promiň, že jsem něco řekl!“

„Ne, počkej, žádný vymlouvání! Co na to Veronika?“

„Nic. Zapomeň na to!“

„Aha! Takže to vymyslela ona? A nejspíš po domluvě s Valérií, ty dvě dělají všecko spolu! Zatoužily rozšířit si vzdělání?“

„Horácio, omlouvám se ti po třistapětašedesáté a nechci o tom už slyšet! Nebo si mám posypat hlavu popelem?“

„Naopak, já o tom chci mluvit! Kdo to vymyslel, ty nebo holky?“

„Tak nějak… vzájemně.“

„Takže ty a děvčata Mendozovy jste se rozhodli. Fajn. Co máme při tom dělat my, náladovou hudbu v pozadí?“

„Napadlo mne přesvědčit se, jestli je to tak nebezpečné!“

„Až to budeš mít, těžko to dokážeš odhadnout!“

„Obětaví výzkumníci vždy experimentovali s vlastním tělem!“

„Zvlášť když jde o tak příjemný experiment, co? Podívej, jsi komthur, nikdo ti nemá co nařizovat, nejmíň já, přestože jsem to byl já, kdo ti dal kdysi rytířské zasvěcení. Indové mají pravdu, každý žák nejméně jednou svému duchovnímu učiteli zvedne krevní tlak a přinutí ho litovat, že…“

„Done Horácio Almetto, vyzývám tě před svědky, abys mi věnoval nějakou svoji fotografii! Postavím si ji na oltář a udělám ti guru-púdžu podle všech pravidel. Diana mě to naučí…“

„Done Securio Villablanco, trhni si laskavě nohou! Jsi dospělý muž, dělej si co chceš. A přeju ti hezkou noc, pokud to ještě dneska stihneš. Doporučuji provést nejdřív přenos z těch kluků na Veroniku a Valérii, to se všem bude líbit. A pak hned na tebe; aby to bylo spolehlivý, pro jistotu s oběma najednou! Veronika ti to ráda se sestrou domluví a Valérie neodmítne…“

Lobo vyskočil. Almetta se zalekl, že se na něj vrhne, ale on namísto toho poklekl a dotkl se čelem země.

„Další důkaz, že duchovní učitel dokáže svému žákovi vždy dobře poradit! Uděláme to přesně tak, abys měl radost. A kdybys náhodou dostal chuť, Veronika ti vzkazuje, že ještě

nezapomněla, jak jsi ji v Zaragoze učil historii dobývání Mexika…“

Almetta silně zrudl. Oči mu jiskřily jako mladíkovi. Chtěl sice něco odseknout, ale potom si uvědomil, že je moudřejší.

„To bylo strachu, že se nám tu děti zkazí!“ řekl Palmiro Corsi.

„No… tak se nám tu trochu pročistil vzduch,“ řekl Charry a pokusil se usmát. „Když jsme si vyjasnili vzájemné příbuzenské vztahy, mohli bychom se snad vrátit k vážnému jednání…“

Magda konečně podlehla soustředěnému psychologickému nátlaku a rozhodla se taky vykoupat v Ohni, aby nevypadala tak hloupě. Když Panny vlekou přílbu až od polárního kruhu, slušelo by se, aby ji někdo aspoň vyzkoušel!

Sešla se na to spousta lidí; Sainé nasadila přílbu Magdě na hlavu a snažila se vecpat pod ni pokud možno co nejvíc vlasů, Magda si stěžovala, že jí přílba svírá a lisuje čelo i spánky a je to velice nepříjemné. Chápala, že to tak musí být, ale stejně jí vadilo, že má být pokusný králík.

„Tak jdi a vyzkoušej to!“ řekla jí Veronika, která si svůj cop stočila a připevnila tak, aby ničemu nevadil. Teď svazovala cop Lobovi, protože ten samozřejmě nemohl odolat.

Magda věděla, že ji to nejdřív bude pálit, takže nevydala ani jediný sten bolesti; sledovaly, jak ji vzplanuly chloupky po těle a vlasy, které zůstaly viset zpod přílby; aby se vešly všechny, na to nebyla dost velká. Když ji Oheň očistil, vystoupila a bylo vidět, že se jí to moc líbilo.

„Bezvadný! Už chápu, že to chcete opakovat!“

Sundaly jí přílbu a zjistily, že oheň jí spálil konce na krku; teď měla krátký pážecí účes, téměř klukovský. Potřásla hlavou a rozesmála se: „Hele, sluší mi to?“

„Než se ostříháš, docela dobrý!“ ocenila Maryška.

„Tak to jo - tobě věřím, ty seš odborník!“

„Až se vdáš, ostříháme tě pořádně!“ vyhrožovala May-Britt.

„Tak v tom případě se nevdávám!“

„Proč? Vdát se je docela prima, můžu ti to potvrdit!“

„Zvlášť za tři chlapy najednou, co? Se kterým budeš dnes v noci spát, už ses rozhodla?“

„Nechala jsem rozhodnutí na nich, ať se dohodnou, jak chtějí. Asi strávím noc po řadě s každým.“

„Jsi absolutně nemorální potvora!“

„To je možné - ale neříkej mi, že tě to neláká!“

Magda se pokusila předvést, jak je v rozpacích, ale nějak se jí to nedařilo. „To by šlo?“ zeptala se otevřeně.

„Leccos by šlo,“ usmívala se May. „Ale ne dneska. Obávám se, že na dnešní noc tě někdo předběhl.“

Teď očekávala otázku, kdo to byl, případně mírnou hádku. To bylo v pořádku, měla náladu se hádat; Magda ji namísto toho objala a začala brečet:

„Já bych chtěla bejt jako ostatní, May! Jako vy, chápeš? Taková velkorysá a bezstarostná… mít každýho ráda a o všecko se dělit, ty dokonce i o kluky! Mně to došlo teď, když jsme byly na tý akci - vy jste každá taková fajn, jenom já jsem slepice…“

„Ale vůbec ne, ty hloupá! Jseš bezva holka, princezna jako všecky ostatní! Copak nevidíš, jak tě tady má každej rád?“

„Jo, každej! Jenže… vy každá s někým chodíte! Máte muže; já nemám nikoho pořádnýho! Vždycky, když na někoho narazím, tak už je vázanej jinde…“

„To víš, já taky chvilku hledala… on se někdo najde a nebudeš ani vědět jak! Aby ses nedivila!“

„Jenže do té doby musím žít… tak naprázdno!“

May se zamyslela. „To je pěkně hloupý, co bych ti chtěla říct!“

„Řekni! Třeba to nebude tak hloupý!“

„No… Ty máš přece docela ráda všelijaký laškování s kluky, ne? Bude zapotřebí pár děvčat, která budou pomáhat… šířit naše poznání. Kdyby ses rozhodla připojit k nám…“

„No - a o čem právě mluvím?“

„Jenže, to by znamenalo spát se všelijakými lidmi: zajatci, hosty… Někteří se ti třeba nebudou líbit!“

„Chceš mi navrhnout, abych se stala prostitutkou?“

„To rozhodně ne! Prostitutky za to berou peníze; jestli projdeš tím, co mám na mysli, přestane ti na penězích záležet a budeš je dokonce chtít rozdávat, kdybys k nějakým přišla…“

„Ještě lepší! Tedy tím, čemu se říká chrámová tanečnice?“

„To by byl výstižnější název.“

„A perfektní ostuda! Vlastně… musím to dělat pod svým jménem?“

„Jak chceš. Nemusíš mít vůbec žádné jméno! Nebo si můžeš nějaké vymyslet - vždyť já vlastně ani nevím, jak se jmenuješ! Tady tě znají všichni jako Magdu Baarfeltovou, ale asi…“

„Szomódiová. Počestná slečna z Budapešti… Až se vrátím domů, nikdo by se nesměl dozvědět, čím jsem se tu zabývala!“

„Promiň, Magdo. Neměla jsem ti to vůbec říkat…“

„Proč? Mně by se to hrozně líbilo!“

May-Britt se zasmála a pokrčila rameny.

„Když jsem dospívala, strašně moc jsem chtěla být dámou velkého světa, víš? Chodit do barů, seznamovat se se vznešenými muži… okouzlit je svým šarmem, strávit s nimi šílený milostný vztah se vším, co k tomu patří: vášnivá láska, slavné přísahy, nevěry a zklamání, souboje, rozchody a opětná shledávání… jak se o tom píše v knížkách, víš?“

„Nevím. Nikdy jsem takové knížky nečetla.“

„Já jich mám moc! Říkají tomu Červená knihovna, ale… kdysi bylo možné, aby dáma žila dvojím životem, na

zapřenou! Pod jedním jménem doma na vesnici jako slušná… dejme tomu vdova po nějakém významném starém šlechtici, a občas zajela do města, kde řádila v baru, prohrávala peníze, zamilovávala se do mladých důstojníků a ti se kvůli ní probodávali šavlemi…“

„Magdo, ty jsi blázen!“

„Můžeš mi v tom pomoci?“

„Ty to vážně chceš? Tak, jak to říkáš?“

„Proč bych o tom jinak mluvila? Dokonce bych nebyla proti se tu a tam objevit tady ve městě, v tom chrámu Astarté… mluvila jsem se Zrzkou, co to vede, holky tam nosí na tváři masky, takže je nikdo nemůže poznat! Když si vezmu masku…“

„Magdo, já tiše žasnu…“

„Mohla bys mi pomoci to uskutečnit?“

„Samozřejmě ano, ale…“

„Tak tě o to žádám! Oficiálně tě žádám, abys mi umožnila pomocí noci strávené s někým z tvých… manželů připojit se k té akci. Jsem přece tvoje sestra, ne? Jako Tori…“

May-Britt chvíli uvažovala. „Mohla bych požádat Raymonda… Jak by se ti líbilo strávit dnešní noc s námi?“

„Myslíš, že by nás obě najednou zvládl?“ začervenala se Magda.

„O to se neboj, to je můj problém…“

„Můj taky; jsem dost dobrá a hodně vydržím, víš? Ačkoliv, možná to víš od Tori. Ta mi dokáže udělat, co se mi líbí…“

„Asi ano…“

„Vadí ti to? Tori je pěkně zvrhlá, já vím, ale…“

„Ale líbilo se ti to s ní. S Raymondem bude taky, neboj. Ale ráno budeš někdo jiný, chápeš to?“

„Budu mít chuť milovat se s hezkými kluky?“

„Větší než teď. Ale budeš jim zároveň pomáhat…“

„Tak fajn. Vidíš, jak jsme se pěkně dohodly! Teď jenom, jestli to stejně přijme Raymond Aswastarr; zatím mě přehlížel jako velké širé rodné lány!“

„Toho se neboj; souhlasí.“

„Ještě ses ho nezeptala!“

„Právě teď.“ May-Britt se nahnula a políbila Magdu na tvář:

„Díky, sestřičko…“

Charry usoudil, že je nutno, aby si pohovořil s Andreou. Jistým problémem bylo, že přesně nevěděl o čem. Dotazů měl spoustu, ale když usedla naproti němu, vznešeně klidná a s nepohnutou tváří, nevěděl vůbec, co říct.

„Dovolíš, abych ti pomohla?“ otázala se laskavě.

„Byl bych moc rád… ale v čem?“

„Máš velké množství starostí; ještě nevím, jaké jsou. Tvá mysl tone ve zmatku, tvoje pocity se neustále mění. Chvíli jsi rád, že jsem tady a chci ti pomoci, chvíli se obáváš komplikací, které z mého příchodu vzejdou. Snad je to důsledek toho, že jsi mne sám nepozval, ale můj příchod je výsledkem přání jiných.“

„Jsi ochotna mi pomáhat?“

„Proto jsem zde.“

„Jistě… tak abych nějak začal… přemýšlím, odkud…“

„Snad bych mohla… ovládám techniku mentálního přenosu. Dovolíš mi, abych nahlédla do tvé mysli a sama získala přehled o všem, co tě souží? Pak budeme moci hovořit mnohem lehčeji…“

„Jistě! Promiň, že mi to hned nenapadlo!“

Charry sklonil hlavu a dovolil, aby se ho dotkla temenem hlavy. Znal to, Denis mu tu metodu předváděl, ovšem počínal si poněkud zmateně, takže Charry na oplátku získal spoustu jeho zcela zbytečných myšlenek. Andrea uměla zacházet

s vlastním mozkem dokonale; nedovolila ani jediné ze svých myšlenek vstoupit do Charryho hlavy a obtěžovat tam.

„Ano, myslím, že tě chápu," řekla potom. „Zaregistrovala jsem řadu sporných míst; jedním z nich je tvoje nechuť zaplétat se do politických poměrů ve státě. Z jakého důvodu jsi potom císařem svého Ostrova?"

„No… požádali mě o to."

„Jakou práci bys dělal nejraději?"

„Kapitána obchodní lodi. Nebo statkáře…"

„Avšak máš neustále problémy se svojí posádkou či zaměstnanci. Pořád se vyskytují nějací lidé, kteří mají problémy a požadují, abys je řešil. Zajisté, jsou to jejich problémy a měli by si je vyřešit sami; ale protože jsou tvoji kamarádi, považuješ za svou povinnost být jich účasten, že?"

„Ano!" řekl Charry a oddechl si.

„Soustavně ti komplikují život tito lidé: Tvá žena Diana, tvůj osobní tygr Aflargeo, její leopard Tannarrwaghirr, čaroděj jaguárů Ao Harrap, velmistr řádu Rytířů Blesku Tomáš Baarfelt, jeho syn Denis, dcery Julie, Marie, May-Britt, Tori a Magdaléna, dál sestry Veronika a Valérie Mendozovy…"

„Andreo, já vím, kteří lidé mi komplikují život!"

„Já to také vím. Každý, kdo se ocitne v tvé blízkosti. Proč se domníváš, že všichni ti lidé touží obtěžovat zrovna tebe?"

„Nemyslím, že by mě chtěli obtěžovat. Zkrátka, stává se jim, že mají nějaké problémy. A já je musím řešit!"

„Někteří, ba většina přišla proto, že mají v úmyslu vyřešit tvoje problémy. Jeden konkrétní: obranu tvé země. Z téhož důvodu pozvali mne. Další důvod: odchod na Ostrov Armin. Všichni jsou přesvědčeni, že potřebuješ pomoc a protože tě mají rádi, přišli sem, aby pomáhali ze všech sil."

„Ano. To vím!"

„Přesto vnímáš jejich přítomnost jako komplikaci?"

„Andreo, já… začínám litovat, že jsem se ti svěřil!"

„Takže jsi došel k názoru, že jsem další komplikace a problém. Pokus se, prosím, uvažovat logicky: bylo by pro tebe lepší, kdyby všichni ti lidé nebyli?“

„To rozhodně ne! Stačilo by…“

„Kdyby nebyli zrovna tady?“

„To taky ne! Myslel jsem… kdyby toho nebylo tak moc!“

„Může toho být ještě víc. Jedním z problémů, na který jsi ještě nepomyslel, je reakce německého císaře na tvoje počínání…“

„Děkuji, žes mi to připomněla!“

„Co bys dělal, kdyby se vše najednou vyřešilo? Německo by se vzdalo svých útočných plánů, řádová armáda by se rozešla, ty by ses mohl vrátit na svou Hůrku a chystat se na jarní práce…“

„Oddechl bych si! Zhluboka…“

„Jak dlouho bys vydržel odpočívat?“

„Kdyby to tak šlo! Aspoň týden…“

„Vydržel bys to tak tři dny. Potom bys propadl nervozitě, že se nic neděje. Začal bys obíhat ostatní a zjišťoval, kde se zas co projevilo, abys to mohl začít projednávat a řešit!“

„Rozhodně ne! To se mýlíš!“

„Nikdy se nemýlím, ale to je jedno. Stalo se ti někdy, že jsi mohl jenom ležet, odpočívat a o nic ses nemusel starat?“

„Samozřejmě! Doma v Arminu…“

„Jak jsi to dlouho vydržel?“

„Nikdy to dlouho netrvalo! Vždycky někdo přišel…“

„Nebo jsi ty sám někoho vyhledal!“

Charry rozhodil rukama. „Co tím chceš dokázat?“

„Jenom jedno: ty vnitřně toužíš velet! Ovládat vše, co se ocitne ve tvé blízkosti, plést se druhým do života a dělat v něm převratné změny. Kdybys to dělat nemohl, nebyl bys tak

šťastný, jak se domníváš. Naopak jsi nesmírně šťastný, když je okolo tebe rušno a všichni tě potřebují.“

„To vůbec není pravda!“

„Je a ty to dobře víš. Až si to uvědomíš, bude vyřešen hlavní problém tvého života. A střez se chvíle, až vyřešíš všechny problémy vlastní i cizí a skutečně nebudeš mít co na práci!“

„To snad nikdy ani nebude!“

„Může být. Nemyslím, že to hrozí bezprostředně, ale v určité době tvého života může dojít k podobné situaci. Byl jsi někdy na nějakém místě… v klášteře? Jako obyčejný mnich?“

„Ano, v Barmě. Ale to si vymyslela Diana, ona chtěla…“

„Já vím. Bylo ti tam dobře?“

„Já jsem tam dlouho nezůstal. Dianě se tam moc líbilo, ona…“

„Rozumím. Prosím, přes noc uvažuj o tom, zda se to co vidíš kolem sebe, neděje na tvé nejvlastnější přání. Jakmile pochopíš a přijmeš tento fakt, bude tvůj hlavní problém vyřešen.“

„Ano. Možná…“

„Já se zatím soustředím na řešení drobnějších, podružných problémů. Vyřešila jsem záležitost lékařské péče o tvoje lidi; od této chvíle se o to nemusíš vůbec zajímat. May-Britt řeší různé další drobnosti; už jsem s ní mluvila a dohodla se, že si budeme navzájem pomáhat. Spolupracovat. Hodláme zapojit do této vzájemné spolupráce většinu přítomných. Lépe řečeno: všechny, kteří nejsou přímo proti. Každý může být nějak užitečný…“

„Máš na mysli mentální změny… neschopnost být tvrdý?“

„To je součást cesty, nikoliv cíl. Vidím, že máš proti takové změně zásadní námitky; samozřejmě tě k ničemu nenutím. Avšak mnozí jiní si to přejí a těm bude vyhověno…“

„Kolik lidí chceš ještě tímto způsobem zneschopnit?“

„Nebudou zneschopněni. Budou ještě mnohem schopnější. Uvidíš; až se přesvědčíš o našich skvělých výsledcích, sám nám dáš za pravdu. Do té doby budu respektovat tvoje přání…“

Charry rezignovaně pokrčil rameny.

„Možná bude moudré jít si odpočinout,“ poradila mu Andrea. „Přeji ti dobrou noc a příjemné sny!“

Potom se s úsměvem uklonila a vznešeně odešla.

Láska Julietty

Julie se probudila vedle Jana Dunbara. Pohlédla na něho, usmála se a vypadala šťastně.

„Líbilo se ti to?“ zeptal se Jan.

„Je to moje nejkrásnější jitro.“ řekla.

Znovu ji objal. „Tak ti přeju dobré ráno…“ šeptal jí.

Potom spolu leželi pod jednou dekou a odpočívali.

„Nestihli jsme snídani.“ řekla zamyšleně.

„Taky rozcvičku a přednášku.“

„Na to kašlu. Nebylo to nic důležitého.“

„Ty můžeš, miláčku. Mě budou pomlouvat, jsem komthur.“

„Hm. Nevadí. Jenomže já mám hlad!“

„Co se dá dělat. Tak vstanem a oblíknem se…“

„Přehánět to zas nemusíme. Tori… ne, ta nemá čas. Maryška nám přinese snídani až do postele. Ačkoliv neochotně…“

„To bych se divil! Jak by na to přišla…“

Julka se jen usmála. Zavřela oči, Jan usoudil, že usnula únavou a nerušil ji. Jenže za pár minut vstoupila Maryška a nesla podnos s kávou a spoustou jídla.

„Vy nebudete dneska vůbec vstávat?“

„Je nějakej důvod, abysme vylejzali?“ ptala se Julka, posadila se a pátrala, do čeho se pustit nejdřív.

„Asi ne!“ Maryška si ji změřila kritickým pohledem, pak si prohlédla Dunbara, potřásla hlavou a zamířila ke dveřím.

„Je od tebe hezký, že vypadneš,“ řekla Julka. „Tori by zůstala a vyzvídala, jaký to bylo.“

„Divila bych se, že by Tori neměla přehled!“

„Má, dokonalej. Ale stejně vyzvídá…“

Maryška řekla: „Pch!“ a hrdě odešla.

„Teda, já nevycházím z údivu!“ konstatoval Dunbar.

„Dej si kafe, ať ti ten údiv dlouho vydrží. Sluší ti.“

„Jak jsi to udělala?“

„Víš, co je kolektivní vědomí?“

Janek vzal chlebovou placku a začal ji natírat marmeládou.

„Kolektivní vědomí? Jak ses do toho dostala?“

„Jsem čarodějka, ne?“

„Začínající!“

„Ale talentovaná, říkají kamarádky. Se sestrama se dokážu propojit, kdy si řeknu. Nejlíp samozřejmě s May a Tori; teď možná taky s Magdou, to budeme muset prozkoušet.“

„Užitečný! Zvlášť když potřebuješ přinést dobrou snídani. Ale nevadí to, když si chceš uchovat trochu… soukromí?“

„Myslíš, že mi dělá problémy oddělit vlastní individualitu od společného vědomí? Vůbec ne; každá víme, co se týká které z nás. Možná kdyby se některá nechtěla rozdělit o zážitky, tak by to řekla a my bychom vypadly…“

„Jsi nesmírně taktní! Nelézt někomu do vědomí, když nechce, to je výraz obrovské duchovní vyspělosti…“

„Proč si děláš legraci? Zažil jsi to někdy?“

„Ne. A netoužím po tom!“

„Škoda; je to fajn.“

Julka mu sebrala namazanou placku, pak ji pomalu ukusovala a mluvila s plnou pusou: „Mohlo by to být ještě lepší. Kdyby se to propojilo skutečně dokonale… Jenže, to by se muselo…“

„To nemyslíš vážně!“ zamračil se.

„To víš, že ne!“ rozesmála se. „Cos myslel, miláčku?“

Podrážděně zmlkl a staral se o další placku; Julka neříkala nic, až dokud to nevydržel: „Já vím, co bys chtěla! Nebezpečné experimenty!“

„Nejsou nebezpečné!“

„Já vím! May-Britt, Tori a Aswastarrové… Nechceš doufám říct, že se ti některý z těch kluků tak líbí, že bys byla ochotná…“

„Už to nejsou jenom oni.“

„Kdo ještě?“

„Je jich přehršel. May s Raymondem přibrali Magdu; Valérie, Veronika a Lobo si přizvali Arwakra a Alswidra; a malá Tori včera najela na našeho hosta Maurice… víš, toho zajatce!“

Dunbarovi poklesla čelist. „Jak to můžeš vědět?“

„Já vím věcí… Namažeš mi ještě jednu placku, miláčku?“

„Tak počkej, to už přestává legrace! Od včerejška jsme nevyšli z ložnice; nikdo nás nenavštívil, s nikým jsi nemluvila a přesto všechno víš?“

„Byla jsem dokonce mnohem dál, než si myslíš. V noci, když jsi usnul, jsem tak ležela… bylo mi hrozně fajn. Zkusila jsem se spojit s mámou a tátou. S každým extra, pochopitelně. Maminka se má skvěle… co je to za palác s bílými hradbami u moře, nad hlavní bránou má trojzubec…?“

„Palác řádu na Mallorce, léno Loba Villablancy; proč?“

„Maminka tam bydlí. S tetičkou Margo; koupe se v moři a učí se opalovat nahá na terase! Moje matka nahá pod sluncem, dokážeš si to představit?“

„Jestli má postavu jako ty, tak v tom nevidím chybu…“

„Ještě si najde mladého milence a…“

„Dopřej jí to. Mít dceru jako ty bylo jistě náročné!“

„Ji jsem zas tak moc nezlobila, to spíš jejího manžela. Tatínek Baarfelt s Evou-Marií bydlí taky u moře, kousek dál na Korsice. Je jim bezva, akorát Eva si stěžuje, že nemá

žádnou společnost. Proboha, jakou by chtěla, když nikdo z nás jí nebyl dost nóbl?“

„To všechno jsi vysondovala během noci?“

„Dokonce jsem se spojila s Janou; přes půl zeměkoule, na tom jejich Ostrově. Ta se má fajn. Těší se na dítě. Janku, já chci mít taky hodně dětí!“

„Sama jsi dítě!“

„Právě. Chci dítě, než jím sama přestanu být! Abychom si mohli spolu pěkně hrát. Já nikdy neměla sourozence…“

„Tohle tvoje trauma už znám. Teď jich máš…“

„Já vím; ale žádný maličký, v peřince. Malý děti jsou sladký, nemyslíš? Taky už vím, že se nám to podařilo, ale musíme počkat těch devět měsíců, než se to narodí…“

„Julko, ty si děláš určitě legraci, ale…“

„Co bys dělal, kdyby ne?“

„Nechal bych ti udělat šlehačkovej dort! Pětipatrovej!“

„To vůbec není špatnej nápad! Jenže, kdybysme prošly leopardí gardu, tak nás kluci udortujou. Za pár roků budeme mít pěkně silnou třídu výrazně geniálních dětiček!“

„Naznačuješ, že budoucích matek je tu víc?“

„Je a ještě bude. Když jsem… se vracela domů, objevila jsem nějaký nový děvčátko. Zkusmo jsem ji ohrábla a hlásila se tak výrazně, že jsem žasla. Počítám, že je to ta s červeným šátkem, Wilma; telátko hloupý, ale až ji vycvičíme…“

„Mluvíš, jako kdybys byla v řádu deset let a ne tři měsíce!“

„Povídala Valérie, že jsem talentovaná.“

Jan chvíli jedl mlčky a k něčemu se odhodlával.

„Moc bys chtěla?“ zeptal se potom.

„Co jako?“

„Přidat se k těm jejich… pokusům.“

„Ale ne… to jsem jenom tak přemýšlela!“

„Chtěla bys, nezapírej. Bylo by to… vzrušující!“

„Možná. Ty bys nechtěl?“

„Kdybys to udělala ty, spadl bych do toho taky.“

„Tak vidíš. Nemůžu to udělat, hned bys to poznal!“

„Třeba bych… třeba by mi to zas tak moc nevadilo.“

Julka se kousla do rtu: „Kterej z kluků by ti… nevadil?“

Dunbar neřekl nic. Předstíral, že má veliký hlad.

„Taky to jde naopak. Jestli se ti líbí některá holka… třeba May-Britt je velice krásná! Nebo Tori… na tu se přece nemůže nikdo zlobit ani žárlit, v předešlém životě byla opicí…“

„A soustavně toho zneužívá, já vím. Moc by mě zajímalo, čím jsi byla dřív ty, že jseš tak vychytralá!“

Teď chvilku nic neříkala Julka.

„Mohli bychom zapojit tu novou, Wilmu - co říkáš?“ ptal se.

„No, nebo.“ souhlasila klidně.

„Co takhle Valérii? Tu bys mi taky dovolila?“

„Valérii?“ zarazila se a rychle po něm mrkla.

„Říkala jsi, že už v tom jede taky, ne? Nabízíš mi pořád samý děti; ale Valérie je dospělá žena! A dost hezká, ne?“

„Je hezká, já vím. Teď ještě hezčí než dřív, když se vykoupala v Ohni. Má pleť jako carrarský mramor… Ano, Janku, dovolím ti cokoliv, třeba i Valérii. Když to přinese užitek…“

„Jsi tak velkomyslná, jako kdybys sestoupila přímo z ráje. Asi bych ti měl dát pár facek!“

„No, jestli tě to příjemně naladí…?“

„Neboj, nechovám se jako Miguel. Můžeme mluvit rozumně?“

„Jistě. Až uvidím Valérii, požádám ji, aby…“

„Julko, netvař se jako svatá, prosím tě! Chovej se přirozeně; co třeba taky nechat něco na ostatních? Třeba některá čarodějka dostane náladu mne svést, nemyslíš?“

„Možný by to bylo, to jo; ale myslím, že si to žádná hned tak netroufne, protože bych jí uhryzla nos!“

„Žádný neštěstí! Podle Andrey by šlo, aby jí dorostl!“

„Jseš hnusnej a samolibej!“

„A ty rozmazlená a drzá jako opice!“

„Že se mnou teda vůbec spíš!“

„To je z humanitárních důvodů! Snažím se tě převychovat!“

„Já ti dám!“ vzkypěla Julka a vrhla se na něj.

„To je dost, že ses zvedla! Teď ti ukážu, jak se vychovávají takový nezbedný holky jako ty!“

„Tak schválně, předveď! Ale já se budu bránit!“

„Chceš říct: zkusím se bránit! Víc než trapnej pokus to…“

„Ty perverzáku! Já ti ukážu Valérii!“

„A já ti ukážu, jak zachází s holkama Estragon!“

„To jsem vážně… zvědavá… au! Tohle… to teda… ano!“

O něco později otevřela dveře Maryška.

„Já nechci rušit, jenom jestli mám pak přinýst taky oběd…?“

Zarazila se, koukla na ně a vycouvala.

„Tak jo. Já vám ho potom přinesu!“

Maurice Grévetovi se zdálo o dračím vejci. Zdálo se mu, že je drak a klube se ze zlatého vejce; bylo to značně obtížné, neboť byl zcela novorozený drak a musel zubem na špičce čenichu rozbít zlatou skořápku a dostat se ven, než se udusí. Dusil se hrozně, mlátil čenichem do skořápky, ale byla pevná a vydržela. Kromě toho, to zlaté vejce měl uprostřed hrudi; jakmile by prasklo, rozskočilo by se a roztrhlo mu hrudní koš.

Bránil se tomu stejně zoufale, jako se současně snažil ji prorvat a neudusit se. Byl to poněkud zmatený sen.

Když se probudil, zíral vyděšeně na svoji celu ve vězeňské části kasáren a nechápal, co se děje. Když přišla Tori a přinesla mu snídani, uvítal ji jako poslední naději:

„Jeanne! Jsem tak rád, žes přišla… Ačkoliv… ty vlastně nejsi Jeanne! Jsi někdo jiný… já nevím, kdo jsi! Přišlas se mnou něco udělat, to vím… ale nevím, co mi uděláš!“

„Co sám budeš chtít.“

„Ty víš, co bych chtěl!“

„A hlad nemáš?“

„To až potom!“

Vrhl se na ni nenasytně, sotva vyklouzla ze šatů. Tori se to líbilo, Maurice měl skutečně četné zkušenosti, zejména dokázal skvěle uspokojit ženy, z nichž chtěl vymámit jejich tajnosti. Dnes se cítil mimořádně silný a zdatný; milostný souboj byl přesně ten druh sportu, který mu vyhovoval.

Tori také.

Když se vyčerpali, dal se Maurice do snídaně; jeho duchovní vzestup nebyl ještě tak velký, aby něco nabídl taky Tori, ale měl stále dojem, že existuje něco, co by měl vědět a neví. Začal:

„Ty nejsi obyčejná služka, viď? Jsi něco víc…“

Tori se usmála. „Jsem otrokyně.“

„Děláš si legraci! Žijeme v civilizovaném světě; otroctví bylo přece zrušeno už před staletími! Možná ti to zapomněli říct…“

Tori neřekla nic. Jeho řeč neměla smysl.

„Zdály se mi dneska v noci hrozné věci! Že jsem lítal někde ve vzduchu… vlastně ne, ještě dál! Že jsem opustil tuto planetu, dostal se mezi hvězdy a setkával se tam se všelijakými… nevím, jak to říct! Duchy? Mluvili ke mně a něco po mně chtěli…“

Snažil se být zajímavý, ale to dítě ho jen pozorovalo, koulelo žlutýma očima a mlčelo. Znepokojovalo ho to.

„Cítím, že jsem se něčeho dotkl… nějakého tajemství! A mám pořád dojem, že to tajemství nějak souvisí s tebou! Je to možné?“

„Je.“ řekla Tori.

„No ne, vážně! Jako kdybys mi chtěla něco… říct! Přeměnit mě na něco… jiného, co jsem předtím nebyl, chápeš? Máš snad nějaký magický vliv, kterým hypnotizuješ lidi?“

„Ano.“ řekla Tori.

„Ale já si nedělám legraci! Já to myslím vážně!“

„Já taky.“

Maurice se zhluboka nadechl a zase vydechl. „Co mi chceš říct?“

„Pochopil bys, kdybys chtěl. To byl jen začátek.“

„Jak by to mělo pokračovat?“

„Můžu tě přeměnit na jinak myslící bytost.“

Maurice na ni chvíli nechápavě zíral. Pak vyprskl smíchy.

„Dítě, je mi dvaačtyřicet a přes dvacet let jsem… no, nic. Dvacet let už nevěřím na žádné pohádky; žádné, chápeš? Ani na nebe, ani na peklo, ani na čarodějnice. Dokonce ani černé! Jestli chceš, zkoušej si svoje kouzla - ale nebude to mít smysl!“

„Já jsem na světě teprve čtrnáct let.“

Maurice se zarazil; svedení nezletilé byl pro něho závažný trestný čin. Ale před chvílí neměl pocit, že by si chtěla jít někam stěžovat. Ani teď se mu to nezdálo.

„Co mi ještě můžeš ukázat, co neznám?“

„To, co povídám. Změnit tě.“

„Tak dobře! Jak? Budu muset vypít nějaký lektvar nebo se nechat očarovat magickými formulemi?“

„Milovat se se mnou.“

Maurice se začal smát ještě víc. „Tak ještě jednou: ty myslíš, že když se s tebou vyspím, budu někdo jiný?“

„Ano.“

„Máš dost velké sebevědomí, děvčátko. Ačkoliv, ve tvém věku… Proč se to nestalo už předtím?“

„Stalo se to. Začal jsi po tom toužit.“

„Tím chceš říct, že jsi to způsobila ty?“

„Ano.“

„Tak teď mě to začíná vážně zajímat! Dokážeš to udělat hned?“

„Ano. Čekám jen na tebe!“

Maurice odložil misku s nepatrným zbytkem zeleniny a brambor. Pak pokynul Tori, aby přišla a ulehla na vězeňský kavalec.

„Já už vím,“ zkusil se ještě jednou zachránit. „Ty to povídáš proto, že se ti to líbilo a chceš ještě jednou - ne?“

„Taky. Ale nelžu ti.“

„Tak dobře. Teď něco zažiješ!“

Ulehl k ní; Tori jej ovinula a prsty jemných rukou mu vnořila do vlasů; pocítil na okamžik cosi jako výboj energie, potom sílu, která mu přebíhala po neuronových spojích v mozku… vzápětí se propadl do propasti bez tvaru a záchytného bodu. Poletoval kdesi v prostoru; poznával ho, byl to svět z jeho snu, ale teď naprosto reálný. Věděl, že děvčátko je tam s ním, ale nebyla Tori, byla všechno a nic, zvláštní bytost, která se měnila dle jeho přání. Všechno kolem se měnilo podle jeho myšlenek… ale odkud přicházely ty nápady, to nechápal.

Potom se probral. Uvědomoval si, že to netrvalo příliš dlouho, ale prožil několik staletí. Věděl, že to nebyl reálný zážitek jeho těla. Věděl též, že to k němu promlouvala vlastní duše. Jen odmítal věřit, že nějakou duši má.

Tori mu ležela na hrudi a předla jako kočka.

„To všechno… nelhala jsi.“ řekl konečně Maurice.

„Nebylo potřeba lhát.“

Chtěl se posadit, ale překážela mu; jak si to pomyslel, ihned vyskočila a sedla si stranou. Napadlo ho, že je ještě krásnější než před chvílí. Maličká potměšilá šelma, něco jako černý leopard - takový ho večer chvíli hlídal a nepřátelsky vrčel.

„To byla Dévi.“ řekla Tori.

Maurice si uvědomil, že nic neřekl; copak mu čte myšlenky?

Ano. Jsou velice silné.

Jsem zmatený! Bojím se… co jsi se mnou udělala?

Neboj se; hned to přejde. Potřebuješ jen chvilku času.

Jak dokážeš číst v mé mysli?

Taky to dokážeš, když budeš chtít.

Tato věta v něm něco otevřela: najednou věděl všechno. Věděl, že osvobodila jeho mysl z dlouholetého otroctví. Že přestal být agentem tajné služby jménem Maurice Grévet, už není vězeň ani nic jiného, co se dá pojmenovat. Je duše. Všechno ostatní jsou jen hloupá a bezvýznamná označení.

Miloval ji za to, že ho osvobodila.

Nepovaluj se tu celý den! Máme práci, oblíkni se a jdem!

Kam? Co máme na práci?

Pomáhat ostatním.

Ještě malou chvíli byl zmaten - ale věděl, že to skutečně je od té chvíle jeho povinnost. Taky zjistil, že už není zajatcem a může odejít, kam bude chtít. Nikdo mu to neřekl, ale věděla to Tori a on věděl vše, co znala ona. A nejen to; měl pocit, že je schopen konat zázraky, ačkoliv před chvílí by nebyl považoval za možné něco podobného.

Vstal a počal shledávat svoje oblečení.

„Tak jo,“ řekl. „Tak jdem.“

Magda dospěla k názoru, že si nechá vytetovat na břicho hada. Nic tak velikého a vznešeného jako Diana, drobného a smrtelně jedovatého, smaragdově zeleného hádka, který má velmi ostré zuby a zasáhne každého, kdo s ní bude chtít spát. Protože doufala, že se ještě někdy objeví na veřejnosti v koupacím oděvu, musel být tak nenápadný, aby se vešel do kalhotek.

Korejský mistr tetovacích jehel se spokojeně usmál:

„Ale bude to dost bolet!“

„To je v pořádku,“ usmála se. „To mám docela ráda…“

„Ale bude to bolet i potom! Když na tebe ulehne muž!“

„Ještě lépe!“ zamyslela se a pak usmála: „Chceš to potom osobně vyzkoušet - jako poděkování?“

Mladý muž měl jako většina Korejců širokou bezvýraznou tvář, ale v jeho šikmých očích se objevil určitý zájem. Magda ulehla; když do ní zapíchl první jehlu, spokojeně se usmála.

Arwakr a Alswidr se dostali do diskuse s mladými jezdci z lóže Hrimfari ohledně své schopnosti bojovat jako dřív; nebyla to ani tak diskuse, jako spíš hádka, a šlo o to, zda jsou či nejsou schopni ubránit se, jak to uměli dřív. Zatímco oni tvrdili, že se nic nezměnilo, ostatní je provokovali, že kdyby zkusili nějakou bojovou hru, byli by poraženi a odtáhli s ostudou.

„Hele, panstvo: účelem vašich provokací je přinutit nás dát vám pár po držce,“ pravil Alswidr povzneseně. „Protože vám došlo, že cokoliv provedeme vám, je stejně nepříjemné i pro nás, takže ať uděláme cokoliv, vždycky to pro nás bude nevýhoda. A tak…“

„Sklapni, brácho!“ doporučil mu Arwakr.

„Ale já mám určitě pravdu!“

„Právě proto. Oni to vědí!“

„A vy jste mejdla! Nechali jste se zblbnout čarodějkama!“

„Závidíš? Tori ti klidně půjčíme…“

„Nezájem! Nelíbí se…“

„Trochu nebezpečný pro vaše jemný mravy?“

„Hele, frajeři, mohli byste dostat do držky…“

„Tak dost! Jak si to rozdáme?“

„Důležitý je, jak vy můžete! My můžem třeba i na meče!“

„Na koních… se smyčkou!“ řekl Alswidr.

„Proti kolika?“

Bratři si vyměnili pohledy. „Riskneme pět?“ řekl Alswidr.

Jezdci se zachechtali jeden na druhého. „To berem!“

„Pět na jednoho, jsem myslel.“ řekl Arwakr.

„Deset na vás dva? To dost riskujete!“

„Patnáct na nás tři!“ řekla Tori. „Ale já si vezmu svou smyčku z vlastních vlasů! Troufáte si?“

Jezdci se k ní otočili. „Kde ty se tu bereš?“

„Provokovali jste nás, ne?“

„Je to jasný,“ řekl jeden. „Pořád se registrují myšlenkama! Jak je jeden v maléru, hned se k němu sbíhají ostatní!“

„Hned ne. Až když je potřeba!“ šklebila se Tori.

Po jejím boku stál Maurice Grévet, bývalý zajatec. Tvářil se velmi překvapeně, tváří v tvář podivně vystrojeným jezdcům.

„Co ten tady dělá?“ ukázal na něj někdo.

„Bude koukat. Novej brácha, berte ho!“

„Dobře; jdem si pro zbraně a jedem!“

Maurice zůstal poblíž Tori a vyptával se, o co jde.

„Zahrajem si s klukama takovou hru. Oni mají klacky, namísto mečů. My máme smyčku, kterou je sundáváme s koně. Kdo je jednou chycenej, musí vypadnout ze hry, jinak by nás uštvali…“

„A můžete je nějak… třeba něčím praštit?“

„My je ne, oni nás ano.“

„A to jich je pět na jednoho! To musíte prohrát!“

„Nemusíme. Oni nás honí, my prcháme. A chytáme do smyčky…“

„Můžu se dívat?“

„Jistě. Kluci ti půjčej nějakýho koně a pojedeš s nima. Je to hezká hra, ale trochu dlouhá, určitě do oběda…“

Tori si zaběhla obléci uniformu a vzít si smyčku.

„S tímhle dokážeš někoho zneškodnit?“ žasl Maurice.

Tori se zasmála; zatočila smyčkou, hodila ji kolem krku jednoho kluka a škubnutím ho strhla na zem. „Takhle se to dělá!“

„Abych to nevzal jako výzvu!“ chechtal se chycený.

„Klidně ber!“ pokrčila rameny a sedlala si koně.

Když vyjížděli, zastavil je Raymond.

„Jel bych si zahrát s váma, kluci, ale zvou mě na poradu štábu. Kdybych vás potřeboval, zavolám. Andrea má nějakej nápad!“

Mládež se vyřítila z brány; Ray je sledoval pohledem, pak odešel do Charryho zasedačky. Scházelo se velké obsazení: kromě Charryho a Diany Almetta, Lobo, Veronika a Valérie, Donald, Estragon, May-Britt. Andrea přišla oblečená do nejjednoduššího oděvu, jaký je možné si představit, bílé řízy omotané kolem těla. Usedla vedle May a vyčkávala.

„Napadlo mi, čím bys mi mohla pomoci v práci.“ řekl Charry. „Slyšel jsem, že čarodějky dovedou zjistit, co se děje v místech vzdálených mnoho set mil, nebo co se dělo v minulé době. Chtěl bych vědět, co na nás chystá válečná rada německého císařství.“

Andrea se ohlédla na May; řekla: „Možná by to šlo. Bylo by jednoduché, kdybychom tam měli nějakého spojence a dokázali se s ním spojit. Uvedli bychom někoho do hypnózy a poslali výboj z jeho mysli do mysli té druhé osoby…“

„Bohužel, nemáme tam nikoho!“

„Nevadí. Bude nutné si někoho vybrat; nějakou konkrétní osobu. Znáš tam někoho?“

„Myslím, že ne.“

„To je velmi obtížné. Budeme muset vybrat někoho namátkou, to bývá vždy zdlouhavé a obtížné. Nemáme přesné určení ani té osoby, ani toho místa…“

Veronika řekla: „Ve škole ve Florencii se učí telepatickému spojení na dálku. Když se učíme zeměpis, někdo, kdo byl na jistém místě, nás zhypnotizuje a pak nám ukazuje krajiny, kde cestoval! Miguel by nám třeba mohl ukázat Himálaj nebo Jižní Ameriku…“

„Znám tu metodu; ovládá ji taky Freya. Když jsem se chystala, ukázala mi ve svých vzpomínkách řádové volby v Granadě; proto znám Dianu, vás dvě, Julku… malého Denise…“

„Denis je dost dobrý médium!“ řekla Valérie zamyšleně.

„Ty chceš použít dítě?“ zarazila se Diana. „To nedovolím!“

„V tom případě mu to budeš muset utajit, jinak se naštve!“

„Estragone, ukaž mi, jak děláš ty vzpomínky!“ řekla Andrea. „Zhypnotizuj mne a pošli do Zlatého chrámu v Amritsaru…“

Miguel byl sice rekonvalescent, ale přece jen se vzbouřil: „To snad nemyslíš vážně! Jak mám zhypnotizovat tebe, s tvou duševní kapacitou? Takovej mistr nejsem!“

„Umím nejen ovládat druhé, ale taky se podřídit! Zkus se mnou mentální přenos, podrobím se ti…“

Andrea vstala, přešla k němu a spojili se temenem hlavy.

„Myslím, že rozumím,“ řekla potom. „Jenže, ty se fixuješ na místa, kde jsi byl nebo na předměty, které odtamtud pocházejí. My máme velkou nevýhodu, že nemáme žádný zdroj toho druhu…“

„Máme!“ zajásala Diana. „Mám tady zrovna pohledy z Německa; je mezi nima jeden, kde je vyobrazen císař s celou

svou radou! A taky máme plán, který vypracovali; ovšem nevím, jestli ho některý z nich měl osobně v rukou…“

„Možná, že to postačí!“

Charry vyndal z trezoru plán, Diana doběhla pro album německých pohlednic; podřízení agenti totiž posílali Dunbarovi zprávy na otevřených lístcích jako pozdravy příbuzných, kde mezi řádky byly texty tajným písmem. Jan ty lístky přivezl Dianě, ta je potřebovala srovnat a novinky zařadit.

„Myslím, že podle těchto dokumentů se tam dokážu dostat. Bude to trochu složité; prosím May, Valérii, Veroniku a… potřebovala bych Julii, ale nebudu ji zbytečně obtěžovat. Po poradě půjdeme k nám do stanu a budeme trénovat. Pokus bychom uskutečnili v noci - chtěla bych tam najít někoho, kdo se zúčastnil všech porad, bydlí v zámku a v tu dobu bude právě spát. Ve spánku se pokusím do jeho mysli vstoupit a okopírovat jeho vzpomínky; buď na sebe, nebo na nějaké médium. To nám pak zreprodukuje plný text…“

„Není to trochu složité?“

„Je to trochu pracné, souhlasím. Přenos informace trvá sotva několik vteřin, ale vybavit si text a přeříkat ho nebo zapsat znamená mnoho hodin práce, možná dnů. Nejlepší je reprodukce pomocí fonografu, ten asi nemáme…“

„Mohl bych si ho nechat ze Španělska poslat!“ řekl Horácio.

„Vymyslím něco,“ mávla rukou Veronika.

„S kým bys chtěla uskutečnit spojení?“ ptala se Diana.

Andrea držela v prstech pohlednici; obrátila se k May, která ji vzala od ní, jela bříšky prstů po jednotlivých mužích a hledala vhodnou oběť. Potom si srovnaly svoje názory.

„Očividně nejslabším článkem je sám císař Vilém II. Dokonale zná všechny souvislosti; přitom je velmi slabou, lehce ovlivnitelnou osobností! Kdybych se dokázala v noci dostat do Berlína a zaměřit se na něho…“

„Sejmout paměť samotnému císaři?“ nadchl se Almetta.

„Nebo mu vlézt do snů jako noční můra!“ smála se May. „Zkusíme dneska Vilíka trochu potrápit…“

„Díky,“ uzavřel Charry. „Doufám, že on nemá tak schopný čaroděje jako my a není schopen nám to vrátit!“

„Nemá, tím jsem si jistá. Ale nevím, zda je někdy mít nebude!“

K obědu se Aswastarrové dostavili ve skvělé náladě (včetně Tori a jejího obdivovatele Maurice), zatímco jezdci z Hrimfari byli vzteklí. Ostatní se jich vyptávali, jak dopadli v boji, což ještě zvýšilo jejich rozladění.

„Jak je máme chytat? Dělají si z nás psinu, jezdí jako čerti, ovládají koně myšlenkami a ruce mají volné, aby házeli smyčky! Jsou rychlejší a šikovnější než každý jiný!“

„Ale nesmějí vás přece udeřit!“

„Můžou nás chytit do smyčky a strhnout s koně! Samozřejmě to cítí, ale ještě se tomu smějí! Nevadí jim, když dostanou sem tam nějakou ránu, na to jsou moc tvrdí!“

„Takže není pravda, že už nemohou bojovat?“

„Nemohou nikoho zabít ani zranit! Ale můžou z něj udělat blbce před celou širokou veřejností; už jsme se dohodli, že my půjdeme v první řadě a budeme nepřátele kosit šavlema, oni pojedou za náma a budou je sbírat a posílat do zajateckýho tábora!“

„Dobrá spolupráce; jenže co nepřátelé, půjdou?“

„Ještě rádi!“ řekla Tori. „Já už vymyslela, jak bych bojovala, kdyby bylo potřeba. Prvního kdo mě napadne odzbrojím, překonám jeho odpor, zhypnotizuju ho a pošlu bojovat proti ostatním. Když je to jednoduchej příkaz, jde to rychle…“

„Počkej - jejich vlastní vojáky proti svým?“

„To je snad nejlepší, ne? Nejlepší by bylo udělat dvojky, jeden by vojáka chytil, druhej ho zhypnotizoval a poslal zpátky do boje. Jeden bojovník, jeden čaroděj a můžem to rozjet…“

„Kdyby to šlo, byla by to hrozná pomsta!“ řekl Maurice. „Ještě, že taková věc není možná…“

„Proč by nebyla? Co jsem udělala s tebou?“ smála se Tori.

„Potom by je měl někdo - v rámci lidskosti - varovat!“

„Zkus to, jestli ti budou věřit!“

„Ale… tím bych prozradil tajemství řádu!“

„S tím si nedělej starosti. Zajeď do Berlína a řekni jim tam všecko, cos viděl. Povídej o čarodějkách, o Živém Ohni a našich hrách. Jestli si troufají, ať přijdou; ale my jim nechceme ublížit! Proto jim říkáme předem, co je čeká!“

Maurice v rozpacích zmlkl a uvažoval, co by skutečně měl dělat a jak si poradit. Mládež Hrimfari řešila jiný problém: spousta jich nechtěla v průběhu boje ani nikdy v budoucnu nikomu ublížit, zvláště děvčata. Kdyby se ovšem dívky nechaly ovládnout dobrem, jak zabrání v tomtéž klukům, se kterými žijí?

„Proč zabránit? Kdo stojí o schopnost zabíjet?“

„Někdo přece bojovat musí!“

„Viděli jsme na vlastní oči, že bojovat můžou; líp než my!“

„Tak v čem je háček?“

V té chvíli se řada přítomných rozhodla. Neřekli to sice hned a nahlas, ale mnohým to vrtalo hlavou a s takovým vrtáním hlavou už jsou v řádu zkušenosti.

„A jak si budeme říkat?“ napadlo někoho.

„Andělé Lásky.“ navrhla Magda.

Tím se pozornost obrátila k ní; její zbrusu nový vytetovaný had byl prohlédnut, prozkoumán, projednán, zkritizován a posléze schválen. Dále jí bylo doporučeno, aby pokračovala ve výzdobě vlastního těla, jak už to činí ostatní jezdci. Tím jí došlo, že je všeobecně považována za příslušníka stavu jezdeckého, což bylo částečně lichotivé; princezna z rodu Baarfeltů, která však příliš nestojí o žádnou vedoucí funkci. Měla radost.

Charry si rýpl do Almetty, že se zřejmě nepodaří udržet omezený počet Andělů Lásky; don Horácio však už šok ze změny překonal a teď se zabýval úvahami, jak toho využít. Rámcově mu bylo jasno: vyslat na nepřátelské území skupinu infikovaných lidí, kteří budou šířit nákazu ve společnosti, zejména mezi důstojníky, intelektuály, studenty a další elitou, která je zvláště náchylná k neuváženému podléhání démonickým ženám. Jestliže se taková žena stane idolem společnosti (pro svoji nespornou převahu) a prožije několik krátkodobých, leč vřelých lásek, její milenci zajisté budou šířit infekci dál, takže…

Panna Andrea vyvolala senzaci tím, že promluvila, aniž se jí někdo zeptal. Upozornila, že stav mysli vyvolávaný a předávaný čarodějkou záměrně se nedá ztotožňovat s náhodným předáním; tady existuje určité mentální pole, v jehož dosahu působí myšlenky, aniž by bylo zapotřebí přímého styku; jestliže však se dostanou do nepřátelského prostředí, bude úměrně slábnout, takže nedojde k přímému mentálnímu přenosu; takže subjekt sice nabude určitých defétistických, pacifistických a k mystice orientovaných nálad, ale nebude schopen lokalizovat jejich zdroj a příčinu, takže bude hledat zmateně a marně, namísto cílevědomého získávání dalších informací bude tápat a obracet se k pochybným zdrojům nižšího řádu, zvláště z oblasti osob naladěných ateisticky a realisticky, takže neoddaných přímo Bohu, což zase zapříčiní jeho… Pak jí přestalo být rozumět, neboť její myšlenkové pochody byly sice brilantní, ale příliš odborné.

„Já ji chápu," pokýval Charry hlavou. „Neudržovaný stroj sice ještě dost dlouho běží, ale čím dál hůř."

„Odborně se tomu říká entropie," dodala Diana. „Každý systém může být v pořádku jediným způsobem, kdežto v nepořádku v různém rozsahu 1 - 100 %. Procento postupně vzrůstá…"

Almetta se zasmušil; představoval si, že to půjde rychle.

„Sektu Andělů Lásky stejně nemůžeme nasadit přímo," prohlásil Lobo. „Zvlášť ne masově! Umíte si představit, jaký ohlas by měl výskyt několika žen, které vypadají jako naše děvčata? Každá se teď chce koupat v Ohni, ale většina nechce

nosit přílbu. Dáma, která nemá na hlavě vlasy, ale zato tetování…“

„Zmlkni, sýčku, a uleť na nejvyšší větev!“ řekla Veronika.

Potom obrátili pozornost na druhý konec sálu, kde vznikla další potyčka mezi dětmi z Červených šátků, opět o jídlo. Almetta se spravedlivě rozhořčil: „S těma děckama se musí něco stát! Kdyby tak jim dokázal někdo namlátit do hlavy trochu lásky k bližnímu!“

To zavdalo podnět k řadě stížností na chování mládeže; již po několikáté se řešil problém, že děti nelze nijak usměrnit, neboť přísných trestů použít nelze a mírným se jen vysmívají. Rady si nevěděl nikdo; Charry navrhoval nařezat řemenem, jak to tatínek dělal jemu, ale ujistili ho, že tuto výchovnou metodu na ně svět používá od útlého dětství, leč marně.

„Někteří z nich už jsou dost staří.“ řekla zamyšleně Valérie.

„To ne! To nemyslíš vážně!“ vykřikl Almetta, když mu to došlo.

„Říkal jsi: trochu lásky.“

„Vážně očekáváš, že s tím budu souhlasit?“

„Obávám se, že na tvůj souhlas nikdo čekat nebude. Experimenty tohoto druhu mívá mládež odjakživa v oblibě… Stačí, když začne jeden, ostatní se rádi přidají…“

„Nesouhlasím! A jsem morálně rozhořčen!“

„Zaznamenáváme do zápisu. Co dál?“

„Opravdu, Valérie! Pochop, nedělej v té věci nic…“

„Kdo říká, že s tím já mám něco společného? Říkám, že to někdo zcela jistě dřív nebo později udělá. Já to nebudu, ale je mi to už chvilku jasné. Neříkej, že tobě ne!“

„Že já sem vůbec lezl!“ vzdychl don Horácio. „Jsem už vážně trochu starý na ty vaše hry! Po čem já vlastně toužím? Mít skromnou penzi, útulnou celu v dobře vedeném klášteře, studovat duchovní literaturu a stýkat se s intelektuálně vyspělými lidmi! Ne krotit bandu šílených vyvrhelů…“

„Ty taky?“ potěšil se Charry. „Já bych taky chtěl takhle žít!“

„Jo, to každej!“ šklebila se Valérie. „Jsem zvědavá, pánové, jak brzo vás to začne nudit…“

Tím se diskuse rozplynula do ztracena.

Maryška si ušetřila cestu s obědem pro Julku a Janka, neboť se oba dostavili, i když něco později. Byli radostně uvítáni a ježto ostatní už dojedli, průběžně seznamováni s novinkami. Julie potom vyprávěla o svých nočních eskapádách, takže byla jako zdatný odborník zařazena do skupiny pro večerní seanci. Také obrátila jejich pozornost na děvčátko Wilmu, doposud nic netušící a volně pobíhající po pevnosti (a tropící alotria).

Obědem získaly princezny spoustu energie, takže zahájily činnost. Wilmu odchytily a zavlekly do své společné ložnice. Byla chvilku zmatena, pak poznala, že s ní mají něco v úmyslu a velmi ji to potěšilo, neboť tušila zábavu. Když ji nečekaně snadno zhypnotizovaly a provedly pár drobných pokusů, přesvědčila se, že zábava skutečně bude; od té chvíle se od nich nehnula. Pobíhala za nimi jako věrný psík a ať dělaly cokoliv, neustále je odněkud z kouta sledoval její zvědavý čumáček.

Někoho napadlo vyzvídat ohledně jejího morálního profilu. Asi to neměly dělat, neboť se mírně zděsily. Vyrostla ve zločineckém prostředí: matka prostitutka a zlodějka, otec neznámý, příbuzní střídavě ve výkonu trestu a krátkodobě na svobodě. Od malička se zúčastňovala trestné činnosti a nepovažovala ji za závadnou, ačkoliv měla přehled, co se zákonu v které zemi nelíbí. Smůla byla, že zákony ani žádnou státní moc nebrala vážně. Žebrota, krádeže drobné i větší, účast při podvodech, překupnictví, prodej kradeného zboží, šacování kolemjdoucích, nakonec začínající prostitutka. Střídavě dopadena státními orgány, krátkodobé pobyty v polepšovnách různého druhu s pokusem o vnucení vzdělání; byla velmi inteligentní a pamatovala si vše, co četla, pouze na to měla svůj názor. Od malička sklon říkat nadřízeným věci,

které chtějí slyšet, bez ohledu na pravdu. Vřelý vztah k partě, jež byla jedinou její představou domova.

Teď se její partou stal řád. Oznámila dívkám, že je ochotna se podílet na všem, co se bude podnikat, až do doby, kdy budou zase chyceny a skončí ve vězení. Jinou představu o konci svého snažení neměla a dívky značně pobavilo, že je považuje za zločineckou bandu. Dalším výslechem zjistily, že vězení je pro ni normální místo pobytu a konečným (zcela neodvratným) koncem kariéry je šibenice. Ne, že by s ní počítala zrovna teď, ale několika jejím příbuzným se to podařilo a velmi si jich váží.

Princezny se pokusily Wilmě vysvětlit, že nejsou banda lumpů. Koukala nevěřícně a nechápala, proč jí lžou. Vypadají a chovají se stejně jako podsvětí, bojují proti Německu, a že jsou momentálně v nějaké armádě? Dostaly tu práci, tak co by ne? Asi je celý ten stát tak pochybný, že potřebuje pomoc banditů. Až Německo zvítězí a bude udílet tresty, doufejme, že se nám podaří zdrhnout včas i s prostředky na obživu.

„Bezva," řekla Veronika. „Co s ní provedem?"

„Převychováme ji." usmála se May-Britt.

Maryška si bohužel vzpomněla, že existuje nějaká demokracie a pojala nešťastný úmysl zeptat se Wilmy, co by vlastně ona sama chtěla dělat. Taková otázka Wilmu překvapila a zdála se jí krajně podezřelá, protože jí podobně hloupé dotazy kladly vychovatelky v polepšovně a učitelky ve škole. Pro ni byla situace jasná: bude dělat, co parta potřebuje a co jí šéf nařídí. Pokud by na to měla odlišný názor, dostane spravedlivě přes hubu a ukázní se; nějaké jiné řešení považovala za slabošské. Valérie ji uklidnila, že jí nic zlého nehrozí a že jí jasně řeknou, co se od ní žádá, takže se zas rozveselila. Vzpomněla si, že existují ženy, které si mohou (dočasně) dělat co chtějí: milenka šéfa bandy, například. Na takové postavení nemohla ještě dlouho pomýšlet.

Julka se zeptala, jací se jí líbí chlapci. Wilma se krátce zamyslela; pak přiznala: významní ve svém oboru. Objasnila, co to znamená: nejlepší zloděj, nejbohatší podvodník, mimořádně brutální rváč, nejvychytralejší vůdce tlupy. Zdatní

jedinci, kteří se dokážou správně postarat o všecky méně zdatné, a ti je za to ochotně poslouchají. Přiznala, že není na škodu, když je muž taky hezký; ale není to tak důležité jako u holky, která musí být hezká, aby dostala víc od kunčaftů. Zmínila se, že kunčafti se dělí na dva druhy: prasáci, kterým se musí přiznat, že jí zatím není patnáct, tudíž hrát malou holčičku a předstírat, jak se stydí a že ji, téměř nevinnou, svedli; pak hovada, kterým je naprosto jedno, kolik má let a vyžadují jen perfektní výkon. Pak jsou ještě saďouři, ti při tom rádi holku mučí a ponižují; ale takového ještě nepoznala a nerada by, když nemá pasáka, aby se jí zastal, oni totiž taky neradi platí. Úplně nejhorší jsou vrazi, kteří kvůli tomu holku i zabijí; buď relativně rychle jako ten ve městě Londýně, nebo pomalu a ještě se tím baví. Těch se bojí; jednou se stalo kamarádce v Hamburku, že se s podobným potkala, naštěstí se jí podařilo utéci.

Je nutno přiznat, že to vyprávění děvčata zajímalo a bavilo; vyptávaly se dál, třeba na ty pasáky. Wilma přiznala, že nikdy neměla pořádného chlapa, který by se o ni dokázal postarat; byla k dispozici tomu, kdo zrovna žádnou holku neměl. Zaobírala se představami, že si ji jednou někdo vybere, protože takový pasák má řadu výhod: sám sice holku mlátí jako nezralý žito, ale chrání ji před ostatními a v čase nouze sežene (ukradnutím) něco k jídlu a trochu kořalky na zahřátí; kromě toho pobaví, potěší, postýlku zahřeje. Když holka vydělá hodně peněz, hezky si ji vystrojí, koupí jí nové šaty, nějakou bižuterii, malování na oči a na pusu a co ještě je potřeba. Jedna teta měla chlapa, co hrozně rád hrál karty; když vyhrál, hostil všechny kolem. Teď asi sedí, a to má štěstí, v Norimberku mu chtěli za falešnou hru useknout prsty na ruce i s prstýnkama (kamarádi, ne soudy).

Princezny se bavily, Wilma se odvázala a nadšeně vyprávěla. Třeba o Madame Sibylle, která věštila na poutích z křišťálové koule; Wilmu jeden čas používala jako slepé médium, když chytla v pasťáku prašivinu do ksichtu a vypadala tak hrozně, že vzbuzovala útrpnost; pak ji Sibylla vyléčila mazáním, jenomže zas ji zavřeli, když kšeftovala s kradeným šatstvem. Tahle Sibylla byla na holky; nejdřív to táhla se svou vlastní dcerou, jenže ta potom utekla s nějakým

šamstrem, vrhačem nožů, kterému se už kvůli pití třásla ruka a vrhal nože čím dál hůř, tak toho musel nechat a dát se na něco jiného. Dcerunka ukradla Madame Sibylle spoustu kouzelnických pomůcek a naučila svého parťáka je jakž takž používat, za což matinka vyhrožovala, že až je dopadne, zakousne oba vlastními zuby. Pch, kdyby se nedělala! Vlastní zuby má jenom tři, ostatní jí dělal jeden doktor, kterému sebrali diplom za potraty. Tak teď spravuje zuby, zejména když se chlapi servou o výdělek; to mívá práce dost a dost.

Tak, ta Sibylla naučila Wilmu, že mezi ženskejma to jde taky; ono bylo hned podezřelý, že ji mazala svou kouzelnou mastí i tam, kde žádnou prašivinu neměla. Taky přísně dbala na hygienu, učila ji koupat se pravidelně každou sobotu v plechové vaně a sama ji po celém těle mydlila a drhla. Od té doby se Wilma ráda koupe; taky jí nevadí, když se k ní nějaká holka přitulí. May ji ujistila, že až se to dozví Tori, určitě vyhoví, jenže momentálně někde courá a je lépe nezajímat se kde.

Maryška rozvířila otázku, jestli při milování dívky s dívkou může dojít k vyrovnání aury, což je základní podmínka přenosu; kdyby totiž ano, potom by mohla získat nejvyšší poznání přímo od sestry May a nemusela riskovat, že ji Estragon za nevěru ve vzteku zabije nebo surově zmlátí. May pochybovala, že by to šlo, ale zcela jistá si nebyla.

V té chvíli zasáhl do diskuse Denis a zajímal se, zda by také on nemohl být nějak zapojen; dodal, že je mu vcelku jedno, jaké experimenty s ním budou provádět, jde mu čistě o výsledek. Dočetl se v odborné literatuře, že existuje sexuální úchylka zvaná pedofilie; v případě, že je přijatelná, hlásí se jako oběť onoho zvrhlíka a doufá, že se mu to bude líbit. Jinak…

Julka ho popadla za ucho a vyhodila.

Wilma zatím líčila, jak se učila hádat z čar na dlani, karet a kávového lógru. Taky se chlubila, že Madame Sibylla byla zkušená věštkyně; Wilmu jednou upozornila, že se nedožije dospělosti a tragicky zahyne v útlém věku. Tomu se Wilma ovšem směje, neboť už je dospělá a pořád naživu!

Valérie se podívala na May-Britt a pak se usmála:

„Hloupý kecy! Ukaž mi tu svoji packu!“

„Ty to taky umíš? Nepovídej!“ Wilma jí ochotně vložila ruku do dlaně a se zájmem vyčkávala, co se dozví. Valérie neřekla nic, jen se ohlédla na ostatní a pokrčila rameny.

„Jestli chceš, spočítáme ti horoskop,“ řekla Veronika. „Jenom musíš říct, kdy ses narodila… pokud možno přesně!“

Wilma byla ochotna prozradit cokoliv, ale tohle ne; kdy a kde přišla na svět, neví nikdo. Kolik je jí ve skutečnosti let, odhadovali obvykle podle zubů. Princezny koukaly nejistě; Valérie jim pokynula, aby si povídaly s Wilmou dál a šla si pro něco do svého pokoje. Po chvíli se vrátila, usmívala se a nadávala na Denise, který si zbytečně moc troufá.

Wilma vykládala nějaké podrobnosti ze svého rušného mládí, ale ostatní si uvědomily, že mají před sebou vážnou práci. Navrhly, že se půjdou omýt Ohněm a Wilma zajásala, neboť se moc těšila. Pak začaly řešit problém, co s Veroničiným copem. Bylo to jasné: ustřihnout, jenže kdy, kým a za jakých okolností? Tak závažný čin je nutno provést zodpovědně a s ohledem na rozkolísání vesmírných struktur, k čemuž rozhodně dojít nesmí.

Wilma se smála a nechápala. Její vztah k vlastním vlasům byl laxní; když byla na svobodě, nechávala je růst volně, když ji četníci chytili, okamžitě ji ostříhali v rámci odvšivení. Nikdy neměla tak parádní účes, aby bylo čeho litovat. Že má stříhání vlasů nějaký magický význam, slyšela poprvé. Veronika požádala Florence, aby jí to někde bokem vysvětlila, takže Flo vzala Wilmu pod křídlo a odvlekla jinam.

„Zkusilas to?“ obrátila se Veronika na sestru, jen byly pryč.

„Ano, podívala jsem se. Je to dost hrozný. Ne víc než měsíc!“

„Čára života je hrozná! Klikatá a… jak jsem ji vzala za ruku, přímo jsem cítila smrt!“

„Je to jasné, jsme ve válce! Jestli půjde do bitvy, padne!“

„Co s tím uděláme?“

May-Britt řekla: „Můžu ji vzít s sebou na sever!“

„Speciálně bezpečný místo, to ti povím!“

„Máme možnost ovlivnit budoucnost?“

„Možnost zajisté máme; ale máme právo? To, že jde o kamarádku, tam nahoře ještě moc neznamená!“

„Její dosavadní osud byl takový, že by si zasloužila být aspoň chvilku šťastná, ne?“

„Nepleť se, sestro! Ona šťastná je - nezná nic jiného!“

„V podmínkách, v jakých žila, by žádná z nás přežít nedokázala!“

„To je taky blbost; přežila bych, ale byla bych… někdo jiný.“

„To není záležitost filozofie, ale rozhodnutí: co s ní?“

„Jestli chceme zachovat její život, musíme něco nabídnout. Co?“

„Písma říkají: jiný život.“

Magda se začala tiše vyptávat na okolnosti; vlivem rozdílných zkušeností May a Aswastarrů v tom měla zmatek. Veronika ji chtěla zakřiknout, aby nerušila, ale Julka se sestry zastala:

„Zdá se, že naše názory v té věci nejsou jednotné! Chce někdo přednést jasné a jednoznačné stanovisko?“

Veronika řekla: „Pozorujeme-li nesporný výskyt jasných znaků, které jednoznačně ukazují na smrt blízké osoby, musíme postupovat takto: Nejprve zjistit, na čí rozhodnutí se tak stane a zda je možno dotyčnou osobu odvrátit od tohoto úmyslu. Poté je nutno přednést dle typu ohrožení modlitby, zaklínadla či oběti, které Pána Smrti či osobu jemu nadřazenou přimějí rozhodnutí změnit.“

„Ale… o smrti přece rozhoduje Bůh?“ řekla Magda.

„Ano. Ale většinou ne osobně, nýbrž prostřednictvím některého podřízeného. Kdyby chtěl někoho zabít Bůh,

nedosáhneme ničeho, snad jen toho, že nás sejme při jednom; když se Bůh rozhodne trestat, nezachrání se nic a nikdo. Naštěstí k tomu dochází velmi zřídka a za zvláštních kolností.“

„Kdo tedy ovládá naši smrt? Satan Ďábel?“

„Ten má taky důležitější starosti. Těžko říct, jak definovat takovou bytost: Židé a Muslimové říkají Anděl Smrti, křesťané si představují starší, velmi štíhlou dámu s kosou, některé jiné kultury mají vlastního boha smrti; třeba Diana tuhle chválila Yamarádže. Aby to nebylo tak lehké, má řadu pomocníků; a tihle všichni jsou jen vykonavatelé osudu, stanoveného za naše dřívější dobré a špatné činy, takže…“

„Takže - co Wilma?“

„Problém je tento: zatímco my jsme v nějakém řetězci a dokážeme vyšší vůli zjistit, definovat a ovlivnit, Wilma je nábožensky zcela nedotčená. Nemá žádné představy ani o Bohu, ani o jeho služebnících. Těžko říct, kdo jí jde po krku a jak vypadá!“

„Je aspoň pokřtěná?“

„Těžko říct; pokud byla na vychování někde u jeptišek, určitě ji pokřtily, ale dnes těžko zjistíme, kdo je její Ochránce a kdo Pokušitel nebo Nepřítel. Oni nám prostě neodpoví, když je nezavoláme adresně, chápeš?“

„Chápu. Musíme zavolat nějakou konkrétní osobu.“

„Přesně.“

„Tak proč to neuděláme? Třeba někoho z našich patronů?“

„Problém je v tom, že oni nevidí smrt vždycky jako tragédii! Osud je dost pevně propletená síť, smrt a zrození je stanoveno předtím, než se to stane; jestli chceš něco ovlivnit, musíš být připravena, že to bude mít zvláštní vliv na jiném místě!“

„Takže to necháme jen tak?“

„Jistě ne. Někdo z nás bude muset opustit tělo a vrátit se do místa, kde vzniklo to rozhodnutí. Jít po osudu Wilmy až k jejímu zrození a ještě před ně; poznat bytosti, které to

zapříčinily a důvody jejich rozhodnutí. Bude to složitá práce a vyžaduje zkušenou čarodějku; která z nás půjde?“

„Zeptej se jinak: která z nás je schopna jít?“ řekla Julka.

„Jednoduché: Veronika, Valérie, May-Britt. Potom Freya, ale ta tady není. Dvojčata Knassenovy, ty taky nejsou a možná je to dobře, protože odchod jedné by mohl ohrozit druhou. Dál Diana, jenže ta by se zasekla někde ve svém Poznání Jihu; kdo ví, zda by se vrátila a kdy…“

„Je to hodně nebezpečné?“ pokračovala Julka.

„No - upřímně řečeno, dost.“

Nastala krátká, leč intenzivní chvíle ticha. Pak řekla May:

„Ty bys tam chtěla jít, Julie?“

„Objevila jsem tu holku. Dneska v noci… toulala jsem se po světě a najednou… její mysl mě zavolala! Mám pocit…“

„Myslíš, že bys to zvládla?“

Julka nešťastně pokrčila rameny.

„Jednou musí být všechno poprvé.“ řekla Valérie.

„Víš aspoň, co máš dělat?“ mračila se Veronika.

„Učíte mě to už hezkou chvíli! Možná by bylo dobře připustit mě ke zkoušce. Uvědomila jsem si…“

„Propána! To si máme vzít na triko? Baarfeltova dcera, sestra Jerzy Lasęky; zasvěcení dostala od Diany a ta od Baarfelta, taky pěkně nemožná kombinace! Teď navíc se provdala za Dunbara…“

„Myslíš, že to neprojde?“

„Vím já? Budou nahoře říkat, že tady už dělá do magie kde kdo!“

„Takže myslíš, že si to slíznem?“

„Když Julka uspěje, tak to máme dobrý; ale když ne…“

„Svezem se s ní?“

„Chm! Veroniko, když si chceš ustřihnout cop, tak hodně rychle!“

„A my se nebojíme, my si to risknem…“

„… a my dostanem do řepy!“

„Tak co je teda?“ ptala se Julka.

„Co ti mám říct? Nemůžu ti to zakázat a nesmím ti to nařídit! Jestli si troufáš, zkus to! Hlavně si pak nestěžuj…“

Nevím, zda právě tohle chtěla Julie slyšet; v každém případě se usmála a řekla: „Dík!“

Po večeři se v pokoji princezen sešlo velké obsazení. Nejdřív to nevypadalo, že se chystá něco významného: klábosily a dělaly si legraci z bezcopé Veroniky; té bylo trochu líto, že už nemá čím ostatní mlátit, ale Julka řekla: „To je v pořádku, že tě to mrzí! Jaký by byl užitek ze ztráty vlasů, kdyby nám to ani nebylo líto?“

„Ty seš dneska rozjetá jako mezinárodní rychlík!“

„To víš, každá se snažíme!“

Byla mezi nimi taky Wilma; cítila se velmi významná a vznešená, protože jí Valérie prozradila, že ji k něčemu budou potřebovat. Líbilo se jí, že může chodit nahá, má tělo bez jediného chloupku a ty nejvýznamnější členky party vypadají stejně; ještě toužila po tetování, ale s tím se počítalo.

„Co my vlastně teď jsme?“ vyptávala se.

„Čarodějky.“ vysvětlila stručně Florence.

„Vážně? To budeme taky lítat na košťatech?“

„Na košťatech se nikdy nelítalo! Je možné lítat na ideálně vyváženém předmětu, který má dostatečně stabilní nosné plochy…“

„Cože? To teda nechápu!“

„Viděla jsem popis: tyč asi pět metrů dlouhá, na konci nosné plochy metr krát metr, každá na jedné straně. Využívaly působení vnitřní síly na vzdušné proudy. Lidem ve středověku to mohlo snadno připadat jako nějaké koště. Startovalo se z vyvýšených míst, třeba hradních nebo kostelních věží, pak se

klouzalo až na místo. Pokud čarodějka dokázala vytušit směr a sílu větru, mohla s tím uletět i několik kilometrů…“

„A ty to umíš? Naučíš mě to?“

„Neumím, jenom jsem o tom četla v knížce. My máme jiné starosti a na hračičky nemáme čas…“

„Ono je to dobře! Ještě by nás upálili!“

„Ty se ještě bojíš Ohně? Před chvílí ses v něm koupala!“

„Ale to není obyčejný oheň! Takový, co hoří v kamnech, ten by mě přece popálil, nepovídej že ne!“

„Popálil. Ale zkušená čarodějka dokáže ovládat i normální požár; jak vyvolat, tak uhasit. Víš vůbec, jak vznikl ten zvyk zkoušet čarodějky v Ohni? Za dávných časů se dívky, které chtěly dokázat svoji moc, daly připoutat na hranici, kterou pak přihlížející zapálili. Dívka musela zkrotit plameny, aby jí neublížily, ale přepálily její pouta. Když to dokázala, byl to důkaz jejich schopností. Když to ovšem nezvládla… zahynula.“

„To je dost riziko, ne?“

„To víš, zadarmo není nic! Možná jsi slyšela o knize Kladivo na čarodějnice; tu hloupou knížku sepsal jistý mnich, kterému jedna holka vykecala některé postupy. Byl tak neuvěřitelně pitomý, že otrocky popsal všechno, co mu řekla, aniž vůbec pochopil, co je k čemu dobré. Podle té jeho slátaniny se potom dvě stě let soudilo; blázni vydávali šmahem ohni všechny, kdo byli podezřelí z čarodějnictví. Tak nesmyslný postup ovšem nemohl mít jiný výsledek než smrt!“

„A ty by ses dokázala zachránit?“

„Co já vím? Já nikdy nebyla tak dobrá, abych vůbec něco studovala. Ale ty lepší, třeba támhle Veronika, by mohly…“

„Vyzkoušet to?“

„Co dokáže Andrea, by mohla umět každá holka, kdyby se jí to povedlo! Je v tom řada fint: jedna z prvních, musí být nedotčená panna, virgo intacta; to už ovšem já nejsem a ty, jak pozoruju, taky ne. Oheň je čistý a má rád čistotu, víš? Ale hned fáze dvě vyžaduje, aby se stala ženou; takže ve škole se

spoustě holek povedlo v pubertě občas Oheň zapálit, ale nikdy ho neudržely na dost dlouho; a když si našly kluka, vypadly.“

„Kde to vázne?“

„Vím já? Je to nějaká mentální technika… Čarodějky říkají, že Oheň je živý a nadaný vlastní vůlí. Mluví o něm vždy jako o nějaké osobě. Diana by řekla, že je inkarnace… jedna ze vznešených podob Boha.“

„Jak si to mám představit?“

„Ty? Těžko, asi…“

Přišla Andrea i s oběma druhými pannami; usedly do kouta, na kolena si položily malé bubínky, rozdrnčely je prsty a začaly do rytmu zpívat. Andrea měla předmět podobný keltské harfě: na trojúhelníkovém rámu napjaté struny, přes které přejížděla prsty. Zpívala opět v řeči obecně nesrozumitelné, ale dívky se přidávaly alespoň k refrénu; zdálo se, že lépe chápou.

„To zpívání… je k něčemu dobrý?“ šeptala Wilma.

„Zlepšuje náladu!“

Diana se přidala s kartály, Julie si vzala ruční harmonium; Andrea pochopila systém a předzpěvovala. Přiběhl Denis, aby mu něco neuteklo; Maryška ho hned poslala pro svoji kytaru a on ji ochotně přinesl. Wilma byla nadšená, hudbu milovala a jeden čas (jako úplně maličká) doprovázela dědečka, který hrál na flašinet a žebral, předstíraje slepce. Mělo to dvě chybičky: jednak si do jeho flašinetu kapesní zloději schovávali nakradený lup a potom, nebyl to dědeček ani její, ani nikoho jiného. Asi.

Zpívání trvalo asi hodinu; Wilmě se líbilo čím dál víc, byla spokojená a měla tak skvělou náladu, jako už dlouho ne. Stará chůva Tana přinesla na posilněnou nějaký čaj; byl z bylinek a tak skvělý, že se Wilma rozhodla, že už nebude pít kořalku, protože je ještě opojnější.

„Dnešní náš úkol,“ oslovila všechny Andrea. „Je uskutečnit telepatické spojení s německým císařem Vilémem. Ta práce je dost složitá a bude vyžadovat úsilí nás všech; postřehnu-li na někom rušivé nebo odtažité myšlenky, budu

nucena poslat ho pryč. Budu řídit práci; použiju May-Britt, kterou uvedu do transu a vyšlu na místo, které mi bude určovat Diana, protože se vyzná ve městě Berlíně, kde já nikdy nebyla. Až vyhledáme vědomí určeného muže Viléma, sejmeme jeho paměť a zapíšeme ji do paměti dívky Wilmy, která nám ji potom přednese.“

„To teda nevím!“ řekla Wilma nejistě. „Mně vždycky říkali, že si nedokážu nic pamatovat!“

„Nebude to vyžadovat žádné tvoje úsilí. O všechno se postaráme my, ty budeš jen připravena… usneš, nebudeš nic vědět.“

„To je to, čemu se říká hypnóza? To už jsem předváděla…“

„Jenže tentokrát usneš doopravdy. To už jsi dělala odpoledne, když jsme tě zkoušely. Ve vědomém stavu si nebudeš pamatovat nic z toho, ale zůstane to zapsáno uvnitř, hluboko v paměti. Neboj, nebolí to.“

Wilma souhlasila. Andrea zapálila v bronzové míse Živý Oheň; mohla to klidně udělat v místnosti, protože se omezoval pouze na prostor mísy, nevydával žádný žár do okolí a nesnažil se zničit nic kolem. Všichni vytvořili kruh, ve kterém zůstali jen Oheň, Andrea, May, Diana a Wilma. Ostatní propletli prsty se sousedem a dali se do zpěvu, tentokrát bez hudebních nástrojů; zpívali tentýž text jako předtím.

Za jejich zpěvu vložila Andrea ruce na hlavu May a uváděla ji do transu. Šlo to ztěžka, May-Britt byla velmi silnou osobností a přemoci její vůli bylo obtížné, i když se chtěla podrobit. Zato s Wilmou to šlo velice snadno; zřejmě si velice přála patřit mezi čarodějky a byla ochotna udělat pro to cokoliv.

Konečně Andrea promluvila: „Slyšíš mne, May?“

„Ano, slyším tě. Je mi dobře, nic mi nepřekáží.“

„Povedu tě teď do města Berlína, které leží v Německu. Pohybuj se podle mapy na jihovýchod…“

Diana vsunula May-Britt před oči mapu Německa a ukázala, kde leží Berlín. May měla s lokalizací určité

problémy, zřejmě se ve vyšším prostoru hůře hledaly objekty. Ale jak dívky hleděly do plamenů, zdálo se jim, jako by v něm viděly krajinu, plochou, zasněženou, s temnými pruhy lesů. Konečně se objevila na obzoru velká skupina domů, nějaké věže, nevábné tovární objekty, sklady a dělnické činžáky. May-Britt řekla: „Jsem v Berlíně. Veliké město. Mnoho zlé energie.“

„Nevšímej si toho. Soustřeď se na katedrálu Svaté Hedwiky… Pak jdi od ní směrem na Unter den Linden, k Brandenburské bráně!“

Diana vkládala May před oči pohlednice, reprodukující stavby, které Andrea jmenovala. To už šlo May lépe a v plameni se tytéž objekty ukazovaly tak, jak vypadají teď.

„Nedaleko se nachází císařský palác. Tady ho vidíš…“

„Vstupuji do něj. Kam mám jít?“

V paláci se nevyznal nikdo, ani Diana; je to obrovský komplex o mnoha stech pokojích, který na May působil velmi nepříjemně. Andrea postřehla v jejím jednání určitou neochotu přibližovat se a vstupovat do některých místností. Byla nucena několikrát jí poručit, aby dodržela požadovaný směr.

„To nemá cenu,“ řekla Valérie. „Nedokáže to najít! Nechte toho, než se zamotá… bylo by potřeba jiné médium!“

V té chvíli vyšlehl doposud klidně hořící Oheň z bronzové mísy zprudka k Denisovi, málem mu olízl tvář. Denis prudce uškubl, ale byl rukama spojen s ostatními, takže se jej Oheň přesto dotkl. Všechny tam obrátily zrak.

„Co se děje? Co chce?“ ptala se Veronika překvapeně.

Oheň znovu šlehl; znovu proti Denisovi. Valérie se rozhlédla po ostatních a pak dokonce rozpojila kruh. Všechny obrazy okamžitě zmizely a Oheň hořel klidně.

„Chce Denise! Proč, Veroniko?“

„Nevím! Denisi, chápeš to?“

„Já ne! Snad… že bych se do toho Berlína vypravil já!“

„Není to nebezpečné?“ mračila se Diana.

„Když ho volá…“ pokrčila Valérie rameny.

„Něco zvláštního se určitě děje,“ prohlásila Veronika. „Uveď Denise do hypnózy, Andreo. Třeba nám řekne…“

Denis se ochotně přesunul blíž. Andrea mu vložila ruce na hlavu a přejížděla po spáncích; jakmile ho uspala, zmizela rázem jeho rozpačitost a váhání. Odstrčil trochu Valérii, přistoupil k May a vložil jí obě ruce na čelo.

„Jak se jmenuješ, dcero?“ zeptal se rozhodně.

„May-Britt.“

„Dobře. Poslouchej moje slova, May, řiď se jimi. Vejdi do paláce v Berlíně. Znám ho a řeknu ti, kudy jít. Ano, doleva! Druhé poschodí… chodba vyložená mramorovými dlaždicemi, černými a bílými, do podoby hvězdic… tato chodba, ano…“

Nepoznávaly ho; rozhodný, pevný hlas zněl z úst toho dítěte tak neuvěřitelně, že by se smály, kdyby nebyly tak překvapeny. „Vstup do toho pokoje! Stráží si nevšímej, nevidí tě. V něm spí muž, kterého hledáš!“

Opět se v plameni Ohně zjevovaly obrazy, dokonce ještě lépe viditelné; jasně viděly přepychově zařízenou komnatu, ale lůžko bylo prázdné, nikdo v něm nespal.

„V tom případě je v Novém paláci v Potsdamu. Musíš se přenést do Postupimi; západně od města. Pohybuj se!“

Denis velel stále tím rázným, rozhodným tónem. Veronika, která naslouchala jeho hlasu zvlášť pozorně, zašeptala:

„Baarfelt! To je Tomáš Baarfelt!“

„Jak dokázal poznat, co děláme?“ žasla Valérie.

„Tomáš dokáže hodně, když je potřeba…“

„Ano, toto je město Postupim.“ hovořil Denis a sledoval zrakem v Ohni, co viděli všichni. „Projdi branou do parku; je tam alej starých stromů. Napravo máš zámek Sanssouci… pokračuj alejí směrem k Novému paláci. Ano, nyní jsi na nádvoří Neues Palais. Projdi dovnitř - do prvního poschodí. Hledej Mramorový sál… ano, to je on. Nyní procházej dalšími pokoji, pomalu… Dívej se, kde stojí gardoví granátníci.

Možná tady, ano… projdi dveřmi do ložnice! Vidíš muže na lůžku… pravou ruku má deformovanou. Ano, to je Vilém II., císař Německé říše.

Přistup k němu, vztáhni ruce a uspi ho hypnotickým spánkem! Teď můžeš pokračovat dle původního záměru…“

Denis vzápětí ztuhl uprostřed pohybu. Stál a nehýbal se, pouze úsporně dýchal, připraven k další činnosti, až bude třeba.

Promluvila Andrea: „Spi, Viléme! Otevři nám svoji paměť… jsme součástí tebe a ty jsi součástí nás… spojíš se s energií celého Vesmíru… spi klidně, tvému tělu nic nehrozí…“

Muž na lůžku sebou neklidně škubl, ale pak se uklidnil.

„Wilmo, vstup svojí myslí do jeho…“ řekla Andrea. „Přijmi a zaznamenej všechny jeho vzpomínky až do této chvíle.“

„Ano.“ řekla Wilma poslušně. Klečela a oči měla zavřené, jinak se nedělo vůbec nic. Všichni seděli se zkříženýma nohama nebo klečeli, Oheň stejnoměrně planul.

„Jsem pamětí muže jménem Vilém.“ řekla konečně Wilma.

„Probuď se…“ dotkla se jejího čela Andrea.

Pak chtěla probudit Denise a May, ale Diana si vzpomněla a zadržela jí ruku. Pronesla:

„Císaři Viléme, slyš moji vůli! Nesmíš bojovat s Guyrlayowem; zničil bys sebe i svoji říši! Templáři vždycky zvítězí!“

„Třikrát!“ zasyčela Valérie. Diana proto opakovala ta slova ještě dvakrát. Vzápětí Andrea všechny probudila.

Byl nejvyšší čas; May-Britt byla tak vyčerpaná, že se složila na podlahu a ztěžka lapala po dechu, Denis koukal zblble.

„Vykoupejte všechny tři v Ohni!“ velela Andrea.

Nejdřív pomohly do plamene Denisovi; když mu to řekli, dělal, co po něm chtěli, ale pohyboval se mechanicky jako

loutka, nic neříkal a oči měl prázdné. Obvykle se mu koupání v Ohni líbilo, dneska však nereagoval téměř nijak. Podobně se chovala i Wilma; po koupeli usedla do kouta a mlčela.

May-Britt se vzpamatovávala mnohem rychleji.

„Co se stalo? Kdo mě to vedl? Cítila jsem velkou sílu…“

„Zdá se, že to byl tvůj otec, Tomáš Baarfelt. Vyžádal si syna, protože je na něj zvyklý, dělal s ním pokusy od malička…“

„Ptal se mě na jméno… proč?“

„Máte všechny téměř stejnou auru.“ řekl malátně Denis.

„Ty něco víš?“

„Tatínek… sleduje nás. Cítí, co děláme. Ví o vás všech… dokonce i o těch, kteří se narodí. Taky vám gratuluje k svatbě. Jenom vás na tu dálku těžko rozeznává…“

„Co je tobě, že jseš tak…?“

„Nic.“

„Aha. Tak co je tvému tělu?“

„Zeslábło. Je vyčerpané…“

Valérie pohlédla na Veroniku a něco jí naznačila. Veronika se zatvářila nejistě, nesouhlasila; dokonce řekla: „Myslíš, že si to můžeme dovolit? S tak malým dítětem?“

„Nijak mu neublížíme!“

Denis k ní zvolna otáčel zrak. „Co budete dělat?“

„Předáme ti trochu energie, chceš?“

Nesouhlasil, neprotestoval. Zůstal klidný.

Veronika ulehla na záda, Denisovo vyhublé, kostnaté tělíčko si přitáhla k sobě a uložila na sebe. Valérie jej přikryla vlastním tělem, takže byl nyní sevřen mezi nimi. Obě ženy se počaly zvolna rytmicky vlnit, vzájemně si vyměňovaly energii a vlévaly ji do Denise, který byl mezi nimi. Činily tak asi minutu; potom dostal chuť se osvobodit, takže jej propustily.

„To je bezvadnej trik!“ rozesmál se. „Ukažte mi to někdy!“

„To nejde, chlapče; až budeš větší! Víš, ty při tom musíš taky něco dělat, ale… to je taková hra pro dospělý!“

„Fajn, já si přijdu, až povyrostu!“ řehnil se.

„Vám tak svěřit dítě do péče!“ vzdychla Diana. „Denisi, víš něco o tom, jak se do toho zapojil Tomáš?“

„Od doby, kdy tady ve Swärzbeecku vzplanul Oheň, se mu začínají dařit pokusy i tam, co je nyní. Zkusil nějaké věci… děkuje ti, Andreo. Zřejmě se nám podařilo Otevřít Bránu.“

„Jsem ráda.“ pokynula klidně Panna.

„Sledoval, co děláme; viděl, že se to nedaří, tak zasáhl…“

„Zapojil se do řetězu několika lidí: mne, May, Denise, Wilmu, císaře Viléma. Ovládal chlapce, ale ne May… Dost složitá práce! Váš otec je zřejmě velmi zkušený čaroděj!“

„Zkušenosti mu tedy skutečně nechybí,“ řekla Diana. „Jenom si je moc rád nechává pro sebe a neochotně je předvádí!“

„Otázka zní, zda je vždycky nejlepší předvádět druhým všechno, co umíme.“ řekla Andrea klidně. „Myslím, že jsme dokončili dnešní práci a máme nárok jít si odpočinout. Hlavně toho chlapce dobře uložte; někdo by na něj měl dohlédnout!“

„Já dokonce vím, kdo to bude.“ řekla Diana. „Pojď, Denisi!“

Denisovi se nechtělo odcházet, domníval se, že se bude dít něco zajímavého, u čeho by neměl chybět, ale Diana trvala na svém. Šla s ním do pokoje, kde obvykle přespával; na chodbě však zakopla o cosi velkého a černého. Ze země se zvedla leopardice Dévi.

„Co je s chlapcem?“ zavrčela; ani ne tázavě, spíš výhružně. Očichala ho a něco se jí nelíbilo. „Pokaždé, když se koupe v tom Ohni, přestane mít pach! Přestane být šelma? To není dobré!“

„Nic mu není!“ řekla Diana. „Jen se potřebuje vyspat!“

„Neříkej lži! Vím, ty dívky jsou čarodějky; zaklínají Oheň a vysílají Denise daleko do světa. Nelíbí se mi to! Varuju tě,

císařovno: jestli se mu něco stane, zadávím je všechny!“

„Nestane se mu nic, věř mi! Byla jsem u toho! Jsou to jeho sestry a mají ho rády, neublíží mu! Naopak, chrání ho ode všeho zlého… pomáhají mu! Nebylo to nic špatného!“

„Příště chci být při tom! Budu ho střežit!“

Denis poklekl a objal její štíhlou černou hlavu. „Dévi, věříš aspoň mně? To, co se děje, je velice krásné! Škoda, že to nemůžeš zažít taky, líbilo by se ti to jako mně…“

„Kdybych znala kouzla černých leopardů, svých předků, dokázala bych víc než ony! Vím to, mám to někde v sobě; ale kde a jak to mám hledat? Je to příliš hluboko…“

„Půjdu teď spát, Dévi! Můžeš mě olízat, jestli chceš; pak mi budeš povídat, co uměli černí leopardi na úsvitu světa…“

Odešli spolu; Diana se dívala za nimi a usmívala se.

Andrea zatím pečovala o Wilmu; ta byla po probuzení poněkud rozpačitá a řadu věcí si neuměla srovnat v hlavě.

„Byla jsem ve velkém městě, v přepychovém paláci! Chodila jsem tam, ale neviděli mě a nikdo mi nebránil… chtěla jsem štípnout stříbrný šálky, ale nemohla jsem se jich dotknout…“

„Tu myšlenku jsem zachytila,“ smála se Andrea. „Zavedla jsem tě k nim a dovolila na ně sáhnout, aby ti došlo, že nemáš ruce, do kterých bys je mohla uchopit.“

„Byl to dost divnej sen!“

„Mnoho snů, které ti způsobíme, bude divných, Wilmo. Teď bych se ráda přesvědčila, zda jsi v pořádku a budeš se moci dát zítra do práce. Musíš přepsat na stroji řadu textů…“

„Já přece neumím psát na stroji!“

„Myslím, že už umíš; ale kdyby ne, to vyřešíme zítra. Teď bude nejlepší, když půjdeš spát. Musíš být silná…“

„Ale mně je skvěle! Mohla bych ještě něco dělat…“

„Mohla. Ale je lepší to nepokoušet.“

Lékařsky vzdělané dívky provedly zběžný průzkum ostatních; když nebylo shledáno závad, všichni se uložili ke spánku. Ale May zadržela ještě Julii, když odcházela: „Zkusíš to?“

„Ano, chtěla bych. Jan souhlasí; dokonce se dobrovolně hlásil na noční službu, přestože by to za něj vzal někdo jiný. Nevadí, aspoň bude mít příště volno…“

„Tak dobře. Ale buď opatrná… je tam trochu nebezpečno!“

Julie se usmála: „Já vím! Dobrou noc…“

V noci byl naprostý klid. Za úsvitu všichni radostně vyběhli na rozcvičku: May-Britt, Wilma, Denis, dokonce i Panny se přišly podívat, ačkoliv o bojovém umění měly matné ponětí jenom ty dvě mladší. Andrea nebojovala a bylo jí to jedno.

Nepřišla jen Julie. Zaspala i část přednášky; May se na ni byla podívat, ale neshledala závad, tak ji nebudila. Přišel taky Jan, pokrčil rameny a šel na snídani. Slíbil, že v případě potřeby jí donese jídlo až na pokoj.

Ale Julie se krátce na to probudila, vstala a šla se najíst. Když ji dívky spatřily, byla ještě poněkud otřesená.

„Co je? Co jsi viděla?“

„Bylo to dost… hrozné. Nepříjemné… Nerada bych…“

„Máš pravdu, ne před lidmi!“ rozhlédla se May. „Pak se sejdeme v pokoji… teď v klidu jez!“

„Taky bych se potom, třeba dopoledne, ráda omyla Ohněm.“

Andrea jen vznešeně kývla hlavou.

Julie měla takový hlad, že nebylo pochyb o jejím dobrém zdraví. Když už víc nemohla, odešly čarodějky do své sněmovny.

„Tak povídej!“

„Je to hrozný svět! Svět Vyvržených, Bytostí bez Tváře…“

„Peklo?“

„Ne… mnohem horší! Ještě že nemám vlasy, zešedivěly by mi tam hrůzou. Je to svět… bez víry, chápete?“

Zdálo se, že nechápou, tvářily se divně.

„Svět bytostí, které odpadly od Boha i od každého, kdo by jim mohl ukázat cestu. Byli kdysi lidmi, kteří se stali ateisty; vzdali se služby Bohu a rozhodli se kráčet světem sami. Splnilo se jim to, jsou sami; teď hledají cestu zpátky, ale není nikdo a nic, co jim tu cestu může ukázat. Jsou v bezvýchodné situaci, chápete? Nevěřili v nic; proto se dostali do světa, kde je Nic.“

„Náboženství Nicoty?“ krčila rameny Veronika.

„Peklo je nějaké místo, s nějakými bytostmi. Satan Ďábel je přesně tak zlý a ničemný, jak říká Bible; ale je to bytost, která slouží Bohu! Tamti se vzdali všeho… tak nic nemají.“

„Jak do toho přišla Wilma?“

„Narodila se tak. Už dnes je mnoho lidí, kteří se tak rodí. A bude jich ještě přibývat… Lidí, pohybujících se od ničeho k ničemu, lidí bez šance na vysvobození…“

„Mají nějakou možnost?“

„Někteří doufají, že se znovu narodí jako lidé, přijdou na svět a tam potkají někoho, kdo jim ukáže cestu. Stačí jen nepatrný náznak, jednou vyslovit Jméno Boží, a budou mít tu cestu. Jenom se dostat z té Nicoty, víš?“

„A když se to nepodaří?“

„Pak mají poslední naději: Bílého Jezdce, který přijde na konci světových dějin. Zachrání a spasí je tím, že je zabije svým Zářícím Mečem. To je jediné, v co doufají…“

„Bílý Jezdec? Ten ze Zjevení Svatého Jana? Vrátí se Ježíš ve své královské slávě, nebo přijde Duch Svatý v hmotném těle, jak to říkají Hledači Grálu? Nebo to bude Dianin Kalki?“

„Na téhle úrovni je to už jedno. Bude to každý z nich a všichni dohromady. Bude to Armageddon, bude to konec Kalijugy a bude to Ragnarök, Soumrak Bohů. Strašlivé

vraždění, ve kterém zahyne svět - ale to je poslední naděje ateistů.“

„Jak to vypadalo, když jsi tam přišla ty?“

„Vrhli se ke mně jako k naději; mám dojem, že jsem pro ně byla něco hodně zvláštního, návštěva z vyššího… ne, tam není vyšší ani nižší. Návštěva ze světa, kde je Něco.“

„Nechtěli ti ublížit?“

„To by si netroufli, zvlášť kvůli němu… bráškovi Jerzymu. Cítili nad sebou jeho křídla. Je tam dost mocný… musím to říct Lukášovi, jejich rytíři nestíhají ani vychladnout a už poletují v Jerzyho legii. Poláci mají patrona, jakýho si ani nezaslouží!“

„Vážně jsi ho viděla?“

„Neviděla; on je zase o úroveň výš! Ale cítila jsem ho… šel všude se mnou, aby mě chránil. Má takové postavení, že může sejít do pekel a vzít si tam, co se mu zalíbí. Drápatci se před ním radši poschovávají, je rváč jako zaživa a pořád si rád hraje; mohl by jim pěkně přestavět nábytek…“

„Drápatci?“

„Ti, co mají místo rukou spáry a místo nohou kopýtka. Nejsou tak zlí, jak se všeobecně soudí; aspoň já si na ně nemůžu nijak stěžovat. Mrzí je, když jim lidé dávají ošklivá jména…“

„Ti taky žijí ve světě Nicoty?“

„Kdepak, ti tam nechodí! To by pro Vyvržence byla naděje; mohli by dostat šanci se dostat do pekla a tam už by to jakž takž šlo. Pro ty, kdo ztratili víru, není naděje, copak to nechápeš?“

„Takže, když jsi tam přišla…?“

„Všichni se ke mně vrhli; prosili, tak prosili… Ne hlasem, oni nemají hlas, ani očima… zkrátka věděla jsem, že mě prosí. Nevěděla jsem, jak jim pomoci, co já taky vlastně můžu, ne?“

„Ale něco jsi přece udělala!“

„Nařídila jsem jim chránit Wilmu. Dala jsem slib: kdo v boji zachytí ránu, která by zabila Wilmu či jiného nevinného člověka, dostane se na nejnižší démonskou úroveň. Bude mít šanci dostat se z Nicoty. Aspoň Někam.“

„To si můžeš troufnout?“

„Na to jsem se v tu chvíli radši neptala.“

„Nemáš strach, že si to vypiješ?“

„Strach? Mám… čím dál větší. Ale taky jsem slíbila, že budu chránit nevinné. Na každém místě, kam se dostanu: na zemi, na nebi, v pekle… i v Nicotě. Slíbila jsem to právem Templáře. Služebníka Božího.“

Princezny pohlédly jedna na druhou. Pak řekla Veronika:

„Nevím, jaký za to dostaneš trest. Ale ten slib platí.“

„Nemohla jsem udělat nic víc. Teď vím, že Wilmu bude chránit celá legie bytostí, které… nemají tělo, ale mají určitou moc. Zadržet kulku nebo ránu šavlí… Odvedou smrtící ránu do Nicoty výměnou za sebe, chápete?“

Valérie sklopila oči. „Asi bych se ti měla poklonit…“

„Proč?“ vyjevila se Julka.

„To je fakt, proč, že? Holka, já nevím…“ Valérie začala náhle zcela bez příčiny natahovat a utírat si nos.

A potom vrazila dovnitř Wilma, živá, zdravá a nezkrotná jako hříbě: „Hele, co tu vysedáváte? Venku se dělá hrozně hezky, sluníčko svítí a Andrea zapálila Oheň; tak jsem se vykoupala a je mi fajn! Jdem, ne?“

„Máš pravdu,“ řekla Valérie. „Tak to bude nejlepší.“

Tím končí šestá z knih o Rytířích Blesku.

KONEC

Navazuje : Rytíři Blesku 7 - Zimní válka (Charry de Guyrlayowe X.)

© 1976 Mojmír Kříž

KONEC